

Giới thiệu Hỗn Loạn Chiến Thần

Bạn đang đọc truyện Hỗn Loạn Chiến Thần của tác giả Chàng Phá Nam Tường trên trang đọc truyện online. Hàn Tiến là một đệ tử môn phái tu chân, trong một lần làm nhiệm vụ hấn nổ tan xác. Vào lúc chỉ còn hồn xác, hấn kiên trì với niềm tin "chết tuyệt đối không phải là tận cùng của sinh mệnh", bảo trì nguyên thần đi vào một thế giới khác, nhập vào một công tử thế gia suy bại. Thế giới này là một thế giới chiến loạn liên miên, nhân mạng như cỏ rác. Hấn làm sao có thể sinh tồn trong một thế giới cá lớn nuốt cá bé, nắm tay kẻ nào cứng thì nắm giữ lý lẽ này...Mới các bạn cùng phiêu lưu theo nhân vật!!!

Bạn đang đọc truyện *Hỗn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Chết Tuyệt Đối Không Phải Là Tận Cùng Của Sinh Mệnh.

Trần Lạp Đông là một trấn nhỏ hết sức bình thường, không có điểm gì đặc biệt. Một thanh niên ăn vận rách rưới đang nằm dưới bức tường đất đá đổ nát trong con hẻm nhỏ trong chợ

Nam Đoan ở ngay trung tâm thị trấn. Bên ngoài con hẻm người tấp nập qua lại nhưng chẳng có ai chú ý đến người thanh niên đó, có lẽ họ sớm đã sớm quen với chuyện đó,

Một tia sét đen bỗng rạch ngang bầu trời, cơ thể người thanh niên đột nhiên run lên rồi phát ra những tiếng rên rỉ đau đớn, nhưng bất luận là ánh chớp trên trời hay sự rên rỉ của

người thanh niên cũng đều không thu hút được sự chú ý của bất kì người nào.

Chính trong lúc đó, một cô gái khoảng mười sáu, mười bảy tuổi rẽ vào con hẻm, hai người trung niên vừa đuổi theo sau vừa lớn tiếng gọi: "Tiểu thư, chờ chút, tiểu thư...".

Cô gái bước vội qua khu tường đất, có lẽ vì cảm thấy phiền phức do người phía sau đuổi theo không chịu buông tha nên cô gái đột nhiên dừng bước, quay người lại hét: "Đáng ghét!!

Đừng theo ta nữa! lẽ nào các ngươi thật lòng muốn ta bị gả cho tên lùn đáng chết đó sao", vừa nói dứt lời cô gái giơ tay lên dùng hết sức ném mạnh sợi dây chuyền đang cầm trong tay đi.

Người trung niên đang chạy phía trước vội đưa tay ra ngăn lại, sợi dây chuyền quăng trúng vào tay ông ta rồi văng ra ngoài, vạch thành một quỹ đạo, vừa vọt rơi vào đứng trên của tên

"ăn mày" đó, sợi dây ngọc trai bị đứt tung ra, những viên ngọc màu đỏ thì nhau lẫn xuống, văng đầy trên mặt đất.

Hàn Tiến cố mờ hai mắt, vừa hồi phục được ý thức, điều đầu tiên hấn nghĩ đến không phải khung cảnh xung quanh, cũng không phải sự kì dị không thể lí giải được đang hỗn loạn

trong không gian thời gian mà là làm sao để có thể làm giảm đi cơn đói.

Theo lí mà nói, dựa vào sức của Hàn Tiến thì không thể dễ dàng bị cơn đói đánh bại, điều này có quan hệ với phương thức luyện tập của hấn. Sư phụ của Hàn Tiến là một vị kì nhân đã

tạo ra một con đường tu luyện thuộc về bản thân, nói theo lời sư phụ hấn, linh khí cũng là một loại tài nguyên giống như dầu khí bây giờ vậy, một nghìn năm sau, trên trái đất có lẽ sẽ

không bao giờ tìm được dầu mỏ nữa, đó là vì chúng ta tiêu hao quá nhanh, mà rất lâu rất lâu trước đó, người tu luyện ở khắp nơi, mỗi người bọn họ đều làm mất đi một lượng lớn linh

khí, cho đến hôm nay linh khí đã gần cạn kiệt hết, bằng con đường bình thường rất khó có khả năng bay lên, ô tô bây giờ đến nghìn năm sau có khả năng chỉ còn được trưng bày trong

viện bảo tàng, theo lí đó, công pháp tu luyện quý báu của thời trước cũng chỉ là rác rưởi vô dụng

Sư phụ Hàn Tiến còn nói, phân tích từ hình thái sự sống, động vật phải cao cấp hơn thực vật, thông qua hô hấp để hấp thụ linh khí giữa trời đất chính là cách thức của thực vật, tiêu

phí tính lực khi linh khí chẳng còn lại bao nhiêu thì chỉ bằng thay đổi toàn bộ tư tưởng! Khoa học hiện đại chứng minh rằng nếu có thể tiêu hóa hấp thụ đồ ăn một cách đầy đủ

thì một lát bánh mì đã có thể cung cấp đầy đủ cho một ngày rồi, mà thông qua việc ăn vào để bổ sung năng lượng cho sự sống chính là phương thức của động vật, dĩ nhiên hình thái sự

sống của động vật phải cao cấp hơn thực vật, như vậy phương thức bổ sung năng lượng sự sống này càng phải cao cấp hơn thực vật.

Trong hệ thống tu dưỡng, năng lượng con người được hấp thụ thông qua thức ăn là hậu thiên cốc tinh, so với tiên thiên nguyên khí, hậu thiên cốc tinh chỉ là tạp chất, căn bản không

thể đem ra so sánh, nhưng sư phụ của Hàn Tiến kiên quyết cho rằng tuy chủng loại của năng lượng có rất nhiều song quy về một góc đều có thể truy xét đến cùng một căn nguyên!

Sư phụ của Hàn Tiến gắng sức thực hiện, càng đi càng tiến xa con đường mà trước nay chưa có ai từng thử, có vài người tu luyện không có cách gì để lí giải bèn cười châm chọc sư

phụ Hàn Tiến là cái thùng nước gạo vì đã ăn quá nhiều cơm vào, Trương Quả Lão trong truyền thuyết một bữa ăn hết nửa cái đầu bò đã bị coi là chuyện kì lạ, mà sư phụ của Hàn Tiến

một bữa cơm lại có thể ăn hết lương thực trong một ngày của mấy trăm người. Châm biếm thì cứ châm biếm, chỉ có thời gian mới có thể chứng minh được tất cả. Những người đồng

lúa với sư phụ của Hàn Tiến lần lượt âm thầm ra đi trong sự ăn mòn của thời gian, đến thời khắc cuối cùng phi thăng đối với họ mà nói vẫn là giấc mộng xa xôi, sư phụ của Hàn Tiến

lại có thể cứ thế mà sống tiếp, trước tiên chưa nói đến con đường này là chính đạo hay tà đạo nhưng chỉ ít còn sống là vẫn còn có hi vọng,

Hàn Tiến là một người rất may mắn, khi hần bước lên con đường tu luyện, người đi tiên phong đã đúc rút ra phương pháp và tiến trình thiết thực đồng bộ dựa trên kinh nghiệm thực

tế, còn có hiệu quả thực tế trong mỗi một giai đoạn, thế nên hần đem ra sử dụng cũng tốt Không thể không thừa nhận phương pháp khác biệt này càng có hiệu quả càng thuận tiện.

Hàn Tiến khi đã mười sáu tuổi mới tiếp xúc với việc tu luyện, trong bảy năm thời gian ngắn ngủi đó thực lực của hần đã vượt qua tuyệt đại đa số những người đồng niên, trong đó bao

gồm rất nhiều đệ tử thế gia tu dưỡng, trở thành kẻ giỏi nhất trong đám thanh niên.

Nếu không phải làm việc gì khác, Hàn Tiến có thể ăn cả ngày từ sáng đến tối, mà khả năng tiêu hóa hấp thụ của hần đã đạt đến chín mười chín phần trăm, cũng chính là nói

hần dường như đã hấp thụ hết tất cả mọi thứ ăn vào,

Thân thể bị hủy diệt, Hần Tiến trong thời khắc cuối cùng chợt nhớ đến lời dặn dò của sư phụ: chết tuyệt đối không phải là điểm tận cùng của sinh mệnh! Dựa vào sự tín nhiệm đối với

sư phụ, dựa vào sự kiên trì của hần, nguyên thần của hần không theo sự tiêu vong của thân thể rồi mất đi mà sẽ vùng vẫy để lao vào một con đường không thể hình dung ra được, cuối

cùng vùng vẫy đến thế giới này.

Bất luận thân thể của tên "ăn mỳ" này thuộc về ai, linh hồn hần thuộc về ai, năng lượng của hai người đều giảm đến mức thấp nhất, Hàn Tiến đang cần bổ sung gấp năng lượng cho

nên cảm giác đói gấp lên vô số lần, đến nỗi hần đã không thể nào khống chế được tâm tính của bản thân mình,

Vừa mở mắt ra, Hàn Tiến đã nhìn thấy những viên trân châu tròn màu đỏ rực như lửa đang văng vãi trên mặt đất. Có năng lượng! Đây là phản ứng đầu tiên của Hàn Tiến. Tiếp đó hần

làm động tác gần như bị co giật chớp lấy một viên trân châu, bỏ vào trong miệng rồi ngay lập tức nuốt xuống, đến nỗi chất liệu của vật đó hần cũng chẳng cần phải để ý đến. Hần đã ăn Thiên Sơn noãn ngọc, nếm thử Hoàn Hà hòa tinh thậm chí đã ăn cát Tinh Hà, những vật mà người tu chân coi là vật để chế luyện pháp bảo hần đều có thể ăn tất cả, chỉ cần vật đó tiềm tàng nguồn năng lượng thì hần đều có thể hấp thụ sạch.

"Này... cái đó không thể ăn được!" nhìn thấy một cô gái kinh ngạc kêu lên. Thực ra chuỗi ngọc mà cô gái đeo là do ma tinh của thỏ tai dài chế tạo ra, tuy cũng thuộc vào hỏa hệ ma tinh nhưng đẳng giới của thỏ tai dài quá thấp nên nguyên tố hỏa hệ tiềm ẩn trong viên ma tinh đó vô cùng ít, giá trị thẩm mĩ hơn hần so với giá trị sử dụng của nó, cho nên mới bị dùng để làm dây chuyền.

Hai mắt Hàn Tiến đột nhiên lòi ra. Khi viên ngọc đỏ như lửa vừa vào đến thực đạo của hắn, hắn liền cảm thấy có mối nguy hiểm. Thuật tu chân mà Hàn Tiến học cũng có điểm giới hạn của nó, nếu thứ hấp thụ là cốc tinh thì không có vấn đề gì, vô cùng có lợi; còn nếu hấp thụ năng lượng của bảo vật kì lạ thì sẽ phải có quy tắc nghiêm ngặt của nó. Ví dụ, năng lượng dự trữ trong người hắn đã đạt đến một nghìn, như vậy nội tạng ngày hắn có thể hấp thụ một phần năng lượng, lấy một phần nghìn làm tiêu chuẩn. Nếu hấp thụ năng lượng vượt quá mười, vượt quá một phần trăm năng lượng đã có trong cơ thể hắn thì có khả năng sẽ phát sinh ra tổn thương nhất định, thậm chí tẩu hỏa nhập ma. Hiện giờ trong cơ thể trống rỗng, đến một chút cơ sở lẽ năng lượng cũng không có, nếu là lúc trước, những viên ngọc đỏ này là thứ rất tốt để bổ sung năng lượng một cách nhanh chóng, nhưng hiện giờ thì một viên thôi cũng có thể cướp đi mạng sống của hắn.

Hàn Tiến dùng đến sức lực cuối cùng của mình, dùng tay trái thọc sâu vào trong huyệt để móc viên ngọc ra, tay phải lại đấm mạnh vào phần giữa ngực mình, khạc ra một tiếng, viên ngọc đỏ đã được nhổ ra ngoài, cơ thể Hàn Tiến cũng dần dần khôi phục lại như lúc trước, cuối cùng lăn ra đất, nằm im không hề động đậy.

"Người này bị bệnh sao?" cô gái vừa vỗ vỗ vào ngực vừa nhỏ tiếng nói.

Một người trung niên đưa tay ra, thử xem Hàn Tiến còn thở không, mặt bỗng biến sắc: "Tiểu thư, đi mau, người này chết rồi!"

"Cái gì?" sắc mặt của cô gái cũng thay đổi, lập tức xông đến chỗ Hàn Tiến.

"Tiểu thư!" người trung niên nắm chặt cánh tay cô gái: "Nếu vì gã ăn mày này mà gặp phiền phức lớn thì không đáng, chúng ta mau đi thôi, mau lên". Trong lòng hắn rất rõ, tiểu thư đã gặp phải rắc rối không nhỏ rồi, nếu người có dã tâm lợi dụng chuyện này gây khó dễ thì tiểu thư xui xẻo rồi.

"Buông ra, để ta xem xem, ngộ nhờ..." cô gái cố hết sức giãy giụa để thoát ra.

"Tiểu thư, người đừng có làm loạn lên nữa" người trung niên trên đầu đã tủa mồ hôi lạnh, đưa mắt ra hiệu cho người trung niên còn lại, hai người liền dùng hết sức kéo tiểu thư ra khỏi nơi đó.

Không biết bao lâu sau, tiếng khóc thút thít thê lương khiến Hàn Tiến từ trong tầm tối tỉnh lại, hắn lại lần nữa mở to đôi mắt, phát hiện mình đang bị một người ôm trong lòng, ngực người đó phập phồng gấp rút khiến hắn có thể cảm nhận một cách rõ ràng những rung động phát ra từ trong âm thanh.

Hàn Tiến giãy giụa một lúc, tiếng khóc đột nhiên cầm bắt, một khuôn mặt khiến người khác không nỡ nhìn xuất hiện trước mắt hắn. Thực ra đó là một khuôn mặt thanh tú, đôi mắt rất to, sống mũi cao thẳng, khuôn mặt cũng rất hợp nhãn, nhưng thật ra quá bẩn rồi, nhất là khi vừa mới khóc xong, trên mặt bị nước mắt vạch những vết ngăn dài, thêm đó là đầu tóc rối bù, còn phát ra một mùi hôi khó ngửi, khiến người vốn thích sạch sẽ như Hàn Tiến phải co người lại phía sau.

"Thần Quang Minh bảo hộ! Thiếu gia, người tỉnh lại rồi!" người đó thốt ra tiếng vui mừng như sắp khóc, nước mắt lại rung rung trên khoeo mắt, tiếp đó hai tay người đó đưa ra trước ngực Hàn Tiến một mẩu bánh mì: "Thiếu gia, tôi biết cậu đói lắm rồi, đều trách tôi bất tài, lâu như vậy mới mua được đồ, cậu mau ăn đi!"

Lúc này, không hiểu sao trong ngực Hàn Tiến như có vô số thứ gì đó đang dao động, nhưng dù những nghi vấn trong lòng đang tăng thêm, cũng không bằng mẩu bánh mì vô cùng hấp dẫn người khác, Hàn Tiến dường như dùng động tác nhanh như cướp giành lấy mẩu bánh mì, nhét cả miếng vào trong miệng.

Từng miếng từng miếng được nuốt xuống, Hàn Tiến cũng cảm thấy có một cảm giác thỏa mãn vô hình, có hạnh phúc, hạnh phúc khiến người khác run rẩy, có sự đầy đủ, sự đầy đủ khiến người khác muốn khóc. Hắn thật không ngờ rằng cái đói có thể khiến người ta biến thành như vậy. Nhớ lại trước đây đã từng nghe nói, có mấy công dân nô bị nhốt trong giếng năm, sáu ngày, sau khi được người ta cứu lên, trong đó có một người vẫn giữ được sức khỏe tốt nhất nhất quyết tránh xa sự giám sát của các bác sĩ, ăn một bữa điên cuồng, cuối cùng tự mình ăn no đến chết. Hắn bây giờ hoàn toàn có thể hiểu được sự bị thảm đó.

Tuy đã thay một thể xác khác nhưng tâm pháp tu luyện của Hàn Tiến vẫn còn, miếng bánh mì nuốt xuống nhanh chóng trở thành nguồn năng lượng, thấm vào thân thể và tinh thần đang sắp sụp đổ, Hàn Tiến miễn nguyện khép hai mắt lại còn người thanh niên kia mở miệng cười lớn,

Lát sau, Hàn Tiến lại mở to đôi mắt, hấp thụ được năng lượng bổ sung đầu óc hắn cũng trở nên linh hoạt hơn nhiều rồi, nhìn người thanh niên trước mặt, hắn hỏi với vẻ thăm dò: "Tur Đế Nhĩ Bá Cách?"

"Thiếu gia, cậu gọi tôi? Sao vậy?"

"Không có gì,,," Hàn Tiến ho khan một tiếng, tin tức bản thân thu thập được không phải

là ảo giác, người thanh niên đang ở trước mặt là gia nô của mình, cùng tài sản cuối cùng của

tộc Phá Lạc: "Còn bánh mì không? Ta "

"À? Tôi biết rồi, người vẫn chưa ăn no" Tur Đế Nhĩ Bá Cách nhảy lên nói: "Cậu đợi chút, tôi đi mua ngay đây".

Chương 2: Chủ Tố Nương Tựa Vào Nhau.

Tư Đế Nhĩ Bá Cách đi chưa được bao lâu, Hàn Tiến chợt nhớ đến những viên Hín châu đỏ đỏ, hần ngồi ngáy ra đó một lúc mới lòi từ sau mông ra một viên ngọc đỏ, những cái khác đều không thấy nữa, lẽ nào ở chỗ Tư Đế Nhĩ Bá Cách? Hàn Tiến nghĩ ngợi, dùng tay phải mò mò bức tường đỏ nát, đứng dậy thăm dò từng chút một.

Tuy đã tiêu hóa hấp thụ hoàn toàn năng lượng của chiếc bánh mì nhưng chút năng lượng đó quá ít, phải ăn thêm bảy, tám chiếc như vậy nữa thì năng lượng tích lũy lại cũng đủ đơn vị năng lượng cơ bản. Trong thế giới này của hần, sự phổ biến của máy tính hình thành nên một thời đại của số hóa, nhưng chín mươi năm trước, sư phụ của hần đã sáng tạo ra một loại tu chân công pháp số hóa, đơn vị năng lượng cơ bản nhất là một nguyên, tích lũy một vạn nguyên năng lượng là một giáp, tích lũy một vạn giáp năng lượng là một huyền, tích lũy một vạn huyền năng lượng là một thái âm, tích lũy được một vạn thái âm năng lượng thì sẽ như sư phụ hần, tu thành Bất Diệt Kim Thân. Điểm đáng sợ nhất của tu chân công pháp này là ở chỗ không có điểm dừng. Chỉ cần có nguồn năng lượng dồi dào, ngoại trừ nền tảng cơ bản lúc ban đầu ra, bất luận là giai đoạn thứ nhất hay giai đoạn sau cùng đều có thể tiến lên với tốc độ như nhau, mỗi ngày có thể hấp thụ năng lượng của một phần nghìn phần, năng lượng của bản thân càng mạnh năng lượng được hấp thụ tự nhiên sẽ càng nhiều.

Hàn Tiến vốn là đứa trẻ ngoan ham học hỏi lại có tố chất thiên phú, có thể bước lên con đường tu chân đó là bởi vì loại công pháp tu chân này vô cùng có hiệu quả, Hàn Tiến khi đó chỉ luyện có vài ngày liền có thể cảm nhận rõ rệt được năng lượng mà cơ thể mình tích lũy lại, từ lúc đó, hần tràn đầy tự tin vào tương lai. Tất cả những gì Hàn Tiến biết được chính là sư phụ đã tuyển chọn kĩ càng rồi mới quyết định hần sẽ là người kế thừa thì không phải là không có lí do của nó, Hàn Tiến có khả năng nhận biết vô cùng nhanh nhạy, nói đơn giản là có trí tuệ đặc biệt, nếu thay bằng người khác chưa chắc đã cảm nhận được sự biến hóa tinh tế đó.

Tuy năng lượng hấp thụ rất ít nhưng đi mấy bước là chuyện vẫn có thừa khả năng, Hàn Tiến vận mình mấy cái, đi theo hướng của Tư Đế Nhĩ Bá Cách, một là muốn hiểu rõ hơn về thế giới hoàn toàn xa lạ này, hai là muốn hỏi cho ra vết tích những viên Hín châu đỏ. Năng lượng hàm chứa trong một viên linh châu đó phải đến khoảng hai đến ba mươi nguyên, tuy vẫn chưa có cách nào hấp thụ năng lượng trong đó nhưng sau khi đã nghỉ ngơi vài tháng, tích lũy được một phần năng lượng nhất định từ các vật thông thường, hần đã có thể có chú ý với những viên trân châu đó, một phần nghìn phần chỉ là quy tắc đề bảo vệ, một phần trăm phần mới là nguy hiểm thật sự, mỗi thời mỗi khắc đều khiến hần thấp thỏm nhìn trước ngó sau, nhất thiết phải nhanh chóng khôi phục lại sức mạnh của mình.

Trần Lạp Đông không lớn lắm, đi chẳng mấy chốc đã nhanh chóng nhìn thấy cánh đồng lúa mạch bên ngoài thị trấn, nhưng vẫn không tìm thấy Tư Đế Nhĩ Bá Cách, cũng thật đúng lúc, tiếng cười nói nhộn nhịp của một đám trẻ con thu hút sự chú ý của Hàn Tiến, hần bèn quay đầu lại, thấy đám trẻ con đó đang chơi trò cưỡi ngựa, đứa trẻ cưỡi ngựa nhất định có nguy hiểm, nhưng trò chơi của đứa trẻ đó rất đặc biệt vì thứ nó cưỡi là người.

Tên đầy tớ duy nhất đó của hần Tư Đế Nhĩ Bá Cách đang quì trên mặt đất bò qua bò lại, một đứa trẻ khoảng mười ba, mười bốn tuổi đang cười lên lưng hần, còn có mấy đứa trẻ khác đang chạy phía trước, hình như đang dùng cái gì đó nê hoặc Tư Đế Nhĩ Bá Cách.

Đứa trẻ đó rất béo, phải đến khoảng bảy mươi lăm cân mà thân hình Tư Đế Nhĩ Bá Cách thì gầy gò ốm yếu, mỗi bước bò đều vô cùng khó nhọc, quay ngang quay dọc một hồi đứa trẻ tên lưng có chút bất nhẫn, không ngừng dùng cành cây quất vào mông Tư Đế Nhĩ Bá Cách.

Khi những đứa trẻ chạy sang hướng khác Hàn Tiến mới nhìn rõ thứ mà chúng dùng để dụ Tư Đế Nhĩ Bá Cách là một miếng bánh mì. Ngay trong giây phút đó những kí ức không biết từ đâu bỗng ồ ạt dội về trong tâm trí Hàn Tiến, tên của con người hần hiện giờ là Lạp Phi Nhĩ, cha mẹ Lạp Phi Nhĩ mất sớm, khi đó hần đành phải cai quản gia nghiệp, mới có mười lăm tuổi non nớt ấu trĩ không hiểu sự gian nan của việc trông coi gia sản, bản tính lại ham chơi lười làm, chỉ trong vòng ba năm đã tiêu tán hết gia sản.

Tư Đế Nhĩ Bá Cách từ nhỏ đến lớn đã theo hần, không sai, Tư Đế Nhĩ Bá Cách có rất nhiều rất nhiều bệnh, thậm chí có thể nói gia nghiệp lui bại nhanh chóng như vậy cùng có một phần "công lao" của Tư Đế Nhĩ Bá Cách, nhưng có điều không cần phải nghi ngờ đó là lòng trung thành của Tư Đế Nhĩ Bá Cách với hần. Mặc dù đã là một tên ăn mầy Lạp Phi Nhĩ vẫn không muốn làm gì, gánh nặng cuộc sống đều đặt lên vai Tư Đế Nhĩ Bá Cách, nhưng điều Lạp Phi Nhĩ không ngờ là Tư Đế Nhĩ Bá Cách làm sao có khả năng mưu sinh kiếm sống? Cần phải biết là hai người cùng lớn lên với nhau từ nhỏ, ngoài việc bán rẻ lòng tự trọng để cầu xin hoặc ra ngoài mua vui cho người khác ra, Tư Đế Nhĩ Bá Cách không còn lựa chọn nào khác.

Từ trước đến nay Lạp Phi Nhĩ không biết Tư Đế Nhĩ Bá Cách làm gì bên ngoài, chỉ cần mỗi ngày được ăn thì hần đã mãn nguyện rồi, thậm chí Tư Đế Nhĩ Bá Cách ở bên ngoài phải chịu đựng bao nhiêu hần cũng chẳng có lòng nào để hỏi, nhưng lúc này, Hàn Tiến đã hiểu rõ tất cả những uất ức của Tư Đế Nhĩ Bá Cách, như đang ở ngay trước mắt,

Tư Đế Nhĩ Bá Cách đã mệt đến nỗi không nhắc mình lên nổi nữa, dùng ờ đó thở hỏn hển, một đứa trẻ cầm bánh mì dựa gần Tư Đế Nhĩ Bá Cách, cố ý trêu hần, ai ngờ rằng Tư Đế Nhĩ Bá Cách đột nhiên lao về phía trước, giật lấy miếng bánh mì xuống, điều đó hoàn toàn giống như trong kí ức của Hàn Tiến, Tư Đế Nhĩ Bá Cách không phải kẻ ngốc, hần vẫn là kẻ có chút thông minh.

Đám trẻ cười ồ lên. Đứa trẻ trên lưng Tư Đế Nhĩ Bá Cách nhảy xuống, nắn câu gì đó rồi giơ chân đá vào bụng Tư Đế Nhĩ Bá Cách, Tư Đế Nhĩ Bá Cách bị đá túi bụi tới tám mặt mày, hai tay hần thu lại trước ngực như con chó nhỏ, lộ ra nụ cười chua chát, Tất nhiên hần không những đã quen với

những chuyện này mà còn biết phải bảo vệ bản thân như thế nào, lấy lòng người khác như thế nào,

Tiếng cười càng lớn, Hàn Tiến cúi đầu, một lúc sau chậm chạp ngẩng đầu lên. Lúc đó phong thái của Tư Đế Nhĩ Bá Cách phát sinh thay đổi kinh thiên động địa. Tuy quần áo vẫn rách nát tả tơi, tuy thân thể vẫn yếu ớt nhợt nhạt nhưng hẳn lại toát ra sự sắc sảo khó có thể hình dung được, giống như chuỗi kiếm sắc nhọn,

"Cút đi" đứ tra trẻ xua xua tay.

Tư Đế Nhĩ Bá Cách gượng đứng dậy, chạy điên cuồng vào hướng chợ, vừa chạy được mấy bước thì trông thấy Hàn Tiến, bất giác dờ người ra. Hàn Tiến không nói một lời quay người ra sau bước đi, Tư Đế Nhĩ Bá Cách vội vã chạy theo sau, hẳn cũng biết cảnh lúc này thật khó coi, có thể nói là rất mất mặt. Tuy đối với người ngoài mà nói thiếu gia của Tư Đế Nhĩ Bá Cách đã chẳng còn mặt mũi nào rồi nhưng Tư Đế Nhĩ Bá Cách từ nhỏ đã nhận được sự giáo dục về cách thức của gia nô, bất luận như thế nào hẳn vĩnh viễn coi thiếu gia Lạp Phi Nhĩ là chủ nhân duy nhất của mình,

"Thiếu gia" một lúc lâu sau Tư Đế Nhĩ Bá Cách không chịu được nữa bèn lên tiếng thăm dò.

Hàn Tiến quay người lại nhìn Tư Đế Nhĩ Bá Cách, khẽ thở dài, đưa tay ra phui phui bụi trên người Tư Đế Nhĩ Bá Cách, kì thực hẳn cũng không biết phải nói gì, rốt cuộc người phải chịu uất ức không phải là hắn, chỉ có thể dùng hành động biểu thị thiện ý của mình,

"Thiếu gia, cậu..." Tư Đế Nhĩ Bá Cách nhút nhát tránh về phía sau, động tác của Hàn Tiến đối với hắn mà nói đã quá thân thiết rồi, bất kể là cao lương mỹ vị trước đây hay sự nghèo khổ lang bạt bây giờ, hẳn trước nay chưa từng quên đi thân phận của mình, cũng cố gắng để giữ đúng thân phận của mình.

"Xem mặt người bán hết rồi..." Hàn Tiến cười nói: "Gần đây có nước không? Nước sông cũng được, nhìn người cũng chính là nhìn thấy ta, hình như chúng ta đều bán đến không chịu được rồi"

"Sông?" Tư Đế Nhĩ Bá Cách có chút kinh ngạc, nhìn chăm chú Hàn Tiến: "Thiếu gia, con sông Thúy Hà thuộc về Mạch Cáp đại nhân, lần trước chúng ta đi tắm bị người ta..."

"Lần trước như thế nào không có nghĩa lần này cũng sẽ như thế, thật sự không được thì chúng ta có thể chạy xa một chút" Hàn Tiến nhẹ giọng nói.

"Ồ" Tư Đế Nhĩ Bá Cách đáp

Hai người từ từ đi về chợ, đi thẳng đến chỗ bức tường đồ, Hàn Tiến ngồi xuống chỗ lúc đầu, Tư Đế Nhĩ Bá Cách cũng cười ngồi xuống theo, không khí lại rơi vào trầm lặng. Hàn Tiến là vì vừa tiếp nhận kỉ ức của nguyên chủ, quyết định nên nói ít đi để tránh nói lộ ra, Tư Đế Nhĩ Bá Cách là vì phát hiện thiếu gia hôm nay có chút kì lạ, không dám nói lung tung, sợ chọc tức thiếu gia.

Lát sau, vẫn là Tư Đế Nhĩ Bá Cách không chịu thêm được tự mình nói trước: "Đám tiểu súc sinh đó càng ngày càng quá đáng"

"Sao?" Hàn Tiến đang buồn vì không biết nói gì, hỏi lại rất tự nhiên.

"Trước đây tôi chỉ cần gọi chúng mấy tiếng "tiểu thiếu gia", chúng liền không làm khó tôi nữa, nhưng... mẹ chúng nó, cứ đòi dấy" Tư Đế Nhĩ Bá Cách mặt căm tức nói.

"Đừng đi tìm chúng nữa" Hàn Tiến nói chậm rãi Trong nhân tính bao hàm một phần rất nhỏ khó thay đổi, Tư Đế Nhĩ Bá Cách không hiểu nhưng Hàn Tiến lại là người rõ nhất, Quý tộc sa sút rốt cuộc vẫn là quý tộc, Tư Đế Nhĩ Bá Cách thân là gia nô của quý tộc, sai bảo hắn, trêu đùa hắn, nghe hắn cung kính gọi mấy tiếng "tiểu thiếu gia" vô ý sẽ khiến kẻ khác có cảm giác quang vinh, phương thức sau này càng lúc càng quá đáng cũng có thể lí giải. Con người đều luôn theo đuổi những kích thích mới lạ, cậu được thõn đỏi tấc, được vui đỏi tiền chính là sự giải thích thích hợp nhất, mà sự rầm rập thuận theo của Tư Đế Nhĩ Bá Cách khiến sự to gan của chúng càng ngày càng lớn.

"Há? Vậy chúng ta làm sao..."

"Cứ giao cho ta" tuy Tư Đế Nhĩ Bá Cách chưa nói hết câu nhưng Hàn Tiến hiểu ý của hắn, nếu không có ai ra ngoài ăn xin thì họ sẽ chết đói mất.

Tư Đế Nhĩ Bá Cách dùng ánh mắt nghi hoặc bất định nhìn Hàn Tiến, hẳn phát hiện thiếu gia trước mặt trở nên rất xa lạ.

"Đúng rồi, người hôm nay đã ăn gì chưa? Hàn Tiến hỏi. Tình trạng cuộc sống của hai người rất tồi tệ, căn bản không thể nói ngày ba bữa, có ăn đã là tốt lắm rồi.

"À..." Tư Đế Nhĩ Bá Cách chợt nhớ ra gì đó, đưa chiếc bánh mì trong tay cho Hàn Tiến nhưng đã được một nửa liền ngăn ra đó, có lẽ nghĩ đến nguồn gốc chiếc bánh đó, đưa ra không được mà rút lại cũng chẳng xong, tiến thoái lưỡng nan.

Hàn Tiến nhận chiếc bánh mì, cắn một miếng, hỏi lại: "Người hôm nay ăn chưa?" Hẳn có ý đưa chiếc bánh cho Tư Đế Nhĩ Bá Cách ăn nhưng nhìn thần sắc trong mắt đối phương, nếu cự tuyệt nhất định sẽ làm tổn thương Tư Đế Nhĩ Bá Cách, nên đành phải nhận trước.

Tư Đế Nhĩ Bá Cách lộ ra nụ cười sáng bừng, gật mạnh đầu: "Thiếu gia, tôi ăn rồi, ăn rất nhiều rồi". Nói xong hẳn còn cố ý ợ một cái.

Hàn Tiến cười, từ rất lâu trước hắn đã hiểu tiểu tiết quan trọng như thế nào, chú ý đến tiểu tiết cũng rất quan trọng, cảm động người khác, lừa người khác, phát hiện người khác, vạch trần người khác đều cần bắt đầu từ tiểu tiết, nói cách khác tiểu tiết quyết định thành bại, mà trên phương diện này hẳn có năng lực quan sát rất mạnh, có thể dễ dàng nhìn ra những thứ mà Tư Đế Nhĩ Bá Cách che giấu.

Hàn Tiến bẻ đôi chiếc bánh mì, cầm nửa to hơn đưa lại : "Ăn rồi thì ăn thêm chút, người đang tuổi lớn"

"A..." Tư Đế Nhĩ Bá Cách lại ngẩn ra.

"Cho người ăn thì người cứ ăn đi" Hàn Tiến ra lệnh.

Tư Đế Nhĩ Bá Cách dùng đôi tay run rẩy nhận chiếc bánh mì, cắn thân lật đi lật lại, nuốt từng miếng từng miếng, cùng lúc đó hai hàng nước mắt rơi lã chã trên khuôn mặt hần.

"Người khóc gì?" Hàn Tiến khề chau mày.

"Thiếu gia, cậu...cậu đối với tôi thật tốt" Tư Đế Nhĩ Bá Cách nghẹn ngào nói.

Tuy thân thể hiện nay rất yếu đuối nhưng Hàn Tiến tuyệt đối không phải kẻ bình thường, cử chỉ ngông cuồng vô độ trước đây ẩn giấu tâm cơ thâm sâu không thể đoán được nhưng khi nghe lời của Tư Đế Nhĩ Bá Cách, Hàn Tiến lại dờ ra như gỗ, thậm chí suýt nữa cho là Tư Đế Nhĩ Bá Cách đang nói ngược lại, rốt cuộc là ai tốt với ai?

Một lát sau Hàn Tiến mới định thần lại, nhìn Tư Đế Nhĩ Bá Cách ăn hết miếng bánh bao, hần rút viên linh châu màu đỏ ra : "Tư Đế Nhĩ Bá Cách, khi lần đầu người trở lại có nhìn thấy những viên Hín châu đỏ này?"

"Không có, tôi thấy cậu nằm hôn mê bất tỉnh dưới đất liền sợ gần chết, tôi cho là cậu..."

"Người chắc chắn?"

"Thật sự là không có" Tư Đế Nhĩ Bá Cách nói một cách hoảng hốt : "Tôi nói thiếu gia sao lại không cho tôi đi tìm bọn chúng, cậu chính là muốn dùng những viên ma tinh này để đổi bánh mì sao"

"Ma tinh? Có thể bán được bao nhiêu?"

"Không bán được bao nhiêu, đây là ma tinh của ma thú, thọ tai dài ở cấp thấp nhất, đối với ma pháp sư mà nói căn bản không có tác dụng gì, vì màu sắc những ma tinh này rất đẹp, hình dáng tròn trịa, hòa nguyên tiềm tàng bên trong rất ít sẽ không gây ra bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào nên có không ít thiếu nữ trẻ nhỏ thích dùng nó làm đồ trang sức."

"Ma thú cấp thấp nhất? Hòa nguyên tố rất ít?" Hàn Tiến tìm ra được thứ có rất nhiều ý nghĩa trong lời nói của Tư Đế Nhĩ Bá Cách : "Nếu là ma thú vô cùng lợi hại, hòa nguyên tố ẩn trong ma tinh của nó sẽ rất nhiều?"

"Thiếu gia, cậu sao vậy? Chúng loại của ma thú rất nhiều, ma tinh sao có thể giống nhau chứ? Có ma tinh của hóa nguyên tố, có ma tinh của thủy nguyên tố, còn có,...thiếu gia, cậu ngay cả điều này cũng không biết?" Tư Đế Nhĩ Bá Cách nhìn Hàn Tiến từ đầu đến chân. Dường như trước đây chưa từng được nhìn thấy Hàn Tiến.

"Vừa nãy khi hôn mê, hình như đầu bị đụng vào đâu đó nên có chút hồ đồ, ta chút nữa đến người cũng không nhận ra" Hàn Tiến cười khổ nào nói, hần cũng hiểu bản thân không nên nói quá nhiều, nhưng tin tức Tư Đế Nhĩ Bá Cách tiết lộ thật sự rất quan trọng, hần nhất định phải hỏi cho rõ.

"Thiếu gia, cậu không sao chứ?" Tư Đế Nhĩ Bá Cách lo lắng hỏi.

"Có lẽ ngủ một lúc sẽ tốt" Hàn Tiến gật gật đầu : "Người nói tiếp đi"

Tư Đế Nhĩ Bá Cách giảng giải cẩn thận, có điều kiến thức hần có hạn, nên những gì giảng giải rất có hạn, nhưng năng lực lí giải của Hàn Tiến hơn người, qua lời kể của Tư Đế Nhĩ Bá Cách, thế giới xa lạ trở nên càng lúc càng rõ ràng.

"Vậy, nguyên tố kết tinh trong ma tinh của ma thú nào là nhiều nhất?"

"Đương nhiên là ma tinh của Cự Long rồi" Tư Đế Nhĩ Bá Cách cười nói: "Thiếu gia, cậu đừng nghĩ bừa, cho là bán cả trấn này đi chúng ta cũng không mua được ma tinh của Cự Long."

Tay Hàn Tiến khề run rẩy, ngay đến ma tinh của ma thú cấp thấp là thọ tai dài cũng có năng lượng của mấy chục nguyên có thể hấp thụ được, vậy ma tinh của ma thú cao cấp sẽ hàm chứa bao nhiêu năng lượng? Ma tinh của Cự Long? Còn về Tư Đế Nhĩ Bá Cách nói Cự Long đáng sợ thế nào, Hàn Tiến một chút cũng không để ý, khi hần chuẩn bị sẵn giành ma tinh của Cự Long, năng lượng của hần căn bản phải được trăm lần thậm chí là nghìn lần của Cự Long, như vậy thì hần mới có thể an toàn mà hấp thụ năng lượng, mà năng lượng cũng là một loại bảo đảm của thực lực, vượt qua trăm lần thì còn gì phải lo lắng? Đương nhiên tất cả đều phải có tiền đề, tích lũy nguyên thủy của năng lượng! Hần phát hiện ngay ma tinh của thọ tai dài đều không có cách gì hấp thụ, đừng nói là ma thú cấp cao.

"Đi, bán mấy viên ma tinh này đi, sau đó mua ít bánh mì về" Hàn Tiến đặt ma tinh vào tay Tư Đế Nhĩ Bá Cách, hần bây giờ cần lương thực, càng nhiều lương thực càng tốt.

Chương 3: Gây Khó Dễ.

Trời đang dần chuyển sang tối, Tư Đế Nhĩ Bá Cách vẫn chưa trở lại, Hàn Tiến cảm thấy không muốn lãng phí thời gian, dứt khoát bắt đầu điều hòa hơi thở, ai ngờ hần vừa nhập định thì một trận âm thanh âm ỉ huyền ảo từ xa vang dội đến, hướng về phía hần.

Hàn Tiến đành phải mở mắt ra, trước mặt có khoảng mười mấy người con trai, trên lưng mỗi người đều đeo thanh trường kiếm, áo giáp họ mặc đều rất thô sơ, xem ra hình như là trực tiếp đào mấy lỗ trên da thú sau đó chụp lên đầu, theo đó mà suy diễn, trường kiếm họ đeo ngang bụng chắc là một món hàng tầm thường.

Nhưng những người này rõ ràng là một đám, lại mang theo vũ khí, đội chấp pháp? Xã hội đen? Hàn Tiến vịn vào bức tường từ từ đứng dậy, xem ra mục tiêu của đám người đó là hần.

Dẫn đầu là người trung niên khoảng bốn mươi tuổi, sắc mặt âm u, thân hình lực lưỡng, sau lưng người đó là 2 người thanh niên đang lùi theo một người máu be bét, dường như biết được sự chú ý của Hàn Tiến, kẻ bị lùi theo đó rên rỉ rồi ngóc đầu lên, mí mắt Hàn Tiến chớp giật mạnh, Tư Đế Nhĩ Bá Cách?

Trong kí ức được tiếp nhận, cá tính của Tư Đế Nhĩ Bá Cách rất bản thủ, đương nhiên Lạp Phi Nhĩ cũng chẳng tốt đẹp gì, Mạch Cáp trấn trường của trấn Lạp Đông cũng gây khó dễ cho chúng vì nửa đêm treo vào nhà người ta, muốn nhìn trộm tiểu cô nương nhà đó, kết quả bị người ta tóm được, suýt nữa còn bị đánh chết.

"Lẽ nào Tư Đế Nhĩ Bá Cách gây họa rồi?" Hàn Tiến bất giác cau mày.

"Ha, Lạp Phi Nhĩ thiếu gia, đã lâu không gặp", người trung niên cảm đầu lên tiếng.

Tuy khẩu khí người đó rất bình thường, biểu hiện trên sắc mặt cũng rất chính trực nhưng Hàn Tiến có thể cảm nhận rõ ràng được một sự khinh miệt sâu sắc.

"Chuyện này là sao?" Hàn Tiến mở miệng hỏi.

"Không thể trách ta được, Lạp Phi Nhĩ thiếu gia, đồ rác rưởi này dám đi ăn trộm" người trung niên đó nắm chặt tóc của Tư Đế Nhĩ Bá Cách, vô cùng thô lỗ đẩy Tư Đế Nhĩ Bá Cách đến: "HaHa, không biết tên này nghĩ gì, trộm thì trộm rồi, hần dám đem ma tinh trộm được đi bán, kết quả... đúng rồi, Lạp Phi Nhĩ thiếu gia, tên này nói đồ là cậu đưa cho hần? Cậu nói xem, có đúng vậy không?" người trung niên đó cố ý áp sát gần Hàn Tiến, hai mắt mở to hết cỡ, cả người bùng khí thế, thiếu điều muốn tóm lấy Hàn Tiến mà tra khảo cho ra nhẽ.

Hàn Tiến im lặng, hần vốn không phải sợ chuyện này mà là kí ức tiếp nhận được quá nhiều loạn, hần cần chỉnh lí lại một chút rồi mới có thể quyết định.

"Ta hiểu rồi" người trung niên đó khí thế giữ chặt lấy Hàn Tiến. Cười như không mà nói: "Tên này nhất định là đang cần người lung tung. Người chính trực như Lạp Phi Nhĩ thiếu gia đây sao có thể cùng một loại với tên trộm này. Mấy người các người, đưa người về, tra khảo lại lần nữa"

Mấy người tóm lấy Tư Đế Nhĩ Bá Cách còn Tư Đế Nhĩ Bá Cách không hề gào khóc đau đớn cũng chẳng kêu thét, hần chỉ dùng ánh mắt tuyệt vọng chăm chú nhìn Hàn Tiến.

"Ma tinh là ta đưa cho hần, tên chó nào của người nhìn thấy chúng ta ăn trộm?" Hàn Tiến lạnh lùng nói.

Lời của Hàn Tiến vừa nói ra, cả đám xung quanh bỗng lặng phắc. Bất kể là người đem theo vũ khí hay đám đông vây quanh, tất cả đều ngậy ra như tượng, ngay đến người trung niên cũng đờ người ra không dám tin những gì nghe được: "Cậu... người nói gì?"

"Ta đang hỏi người. Mắt con chó nào của người nhìn thấy chúng ta ăn trộm?"

"Muốn chết rồi" người trung niên hét lên như sấm, trở tay rút ra thanh trường kiếm, phần nộ quát: "Gọi người mấy câu thiếu gia, mẹ nhà người còn cho mình là thiếu gia rồi? Có tin ông đây chặt người ra ở đây không hả?"

"Ồ" Hàn Tiến thích đáp lại những câu hỏi vô lí

Người trung niên sắp tức phát điên lên, tiến lên trước một bước, thanh trường kiếm giơ cao quá đầu lập tức chém xuống.

Khuôn mặt Hàn Tiến như mây khói thoáng qua, từng giờ từng khắc hần vẫn có hứng thú để phán đoán xem đối phương khi ra tay sẽ có sơ hở gì.

Đám người đang vây xung quanh truyền đến một tiếng kêu the thé, trấn Lạp Đông là nơi thừa thớt hẻo lánh, nói một cách tương đối, những cuộc sống

của những người ở đây đều rất yên bình, rất hiếm khi gặp tình huống thế này.

Lưỡi kiếm dài xoay vòng rồi dừng lại ngay giữa không trung, cách đầu Hàn Tiến chưa đến nửa tấc, nhưng không rơi xuống nữa.

Hàn Tiến khẽ cười, bất kì thế giới nào cũng có quy tắc của nó, Lạp Phi Nhĩ là nam tước thuộc giai cấp có đặc quyền đừng thấy hắn bây giờ không tiền không thế, sống như một tên ăn mày nhưng thân phận không có gì thay đổi, dưới sự chứng kiến của mọi người mà giết một dân thường cũng sẽ phải chịu trừng phạt chứ đừng nói là giết một quý tộc, huống hồ giữa hai người lại không phải là có thù hận gì không thể hóa giải. Kí ức của Lạp Phi Nhĩ cho hắn biết người trung niên này là một quan tri an ở thị trấn, tên là Tư Phàm Đề, hoàn toàn là vì trấn trưởng Mạch Cáp thù ghét hai chủ tớ nhà hắn cho nên mới gắng sức trừng trị người ta, hắn tuyệt đối không muốn bị dòn vào đường cùng như Lạp Phi Nhĩ.

"Được thôi, trộm đồ của người ta còn dám ra vẻ ngay thẳng?" một lão già tóc bạc nửa đầu từ trong đám đông nhảy ra.

"Ta lấy trộm đồ của ai?" Hàn Tiến hỏi vặn lại.

"Của ta" lão già đưa tay ra, trong tay có một viên Hín châu tròn màu đỏ như lửa.

Hàn Tiến đưa ánh mắt quay sang phía Tư Đề Nhĩ Bá Cách, Tư Đề Nhĩ Bá Cách giầy gù kêu lên: "Thiếu gia, lão già đó có ý, tôi đến chỗ lão..." vừa hét đến đây người bên cạnh tát mạnh vào mặt Tư Đề Nhĩ Bá Cách khiến những lời nói phía sau cùng miễn cưỡng thu hồi lại.

Hàn Tiến nhìn trong mắt, hận trong tim, nhưng hắn cũng chẳng có cách nào, quay sang lão già lạnh lùng nói: "Người sao biết Tư Đề Nhĩ Bá Cách trộm đồ của người?"

"Hắn cảm ma tinh đến chỗ ta bán, bị ta vừa nhìn đã nhận ra ngay" lão già châm chọc nói: "Lạp Phi Nhĩ thiếu gia, cậu nói ma tinh là cậu giao cho Tư Đề Nhĩ Bá Cách, với tình cảnh của cậu hiện giờ... hihi, cậu thật sự có thể đưa ra ma tinh?"

"Tư Đề Nhĩ Bá Cách lấy đồ của người sau đó lại bán lại cho người? Có tên nào lại ngốc như vậy?" Hàn Tiến lắc lắc đầu "Tự mình chẳng có quan hệ với cái đầu heo, sai là sai ở chỗ không nên coi người khác cũng thành heo".

"Người..." lão già rất kinh ngạc, người trong trấn đều biết, Lạp Phi Nhĩ rơi vào cảnh khốn cùng lang bạt mấy năm nay, ban đầu mọi người còn e ngại về thân thế của hắn, nhưng cùng với thời gian càng ngày càng không coi hắn là quý tộc nữa, cuối cùng thậm chí không coi hắn là người, hôm nay gan của Lạp Phi Nhĩ sao lại lớn đến vậy? Không hiểu thì cứ không hiểu, thế diện vẫn phải nghĩ cách đề cứu vãn, lão già nói với Tư Phàm Đề: "Tư Phàm Đề đại nhân, tên tiểu tử này thật cứng mồm, bắt hắn lại tra khảo một chút, tôi không tin hắn vẫn không nói thật"

"Ý hay" Hàn Tiến cười lạnh nói: "Đầu tiên là khiến ta phạm tội, đợi đến khi xét xử rồi thì nên đến lượt người khác phạm tội rồi, nhưng bất luận chúng ta ai phạm tội cũng chẳng có ai tìm đến cái đầu nhà người đúng không?" Nơi xét xử mà Hàn Tiến nói đến là nơi chuyên phán quyết về tội của quý tộc thì cho dù hắn thật sự trộm đồ rồi thì người trong trấn cũng không có quyền định tội cho hắn, chỉ sợ đến trấn trưởng cũng không dám. Nhất thiết phải đến nơi xét xử trong thành, mà tra khảo thẩm tra quý tộc tội trạng phải nghiêm trọng hơn nhiều so với tội trộm cắp.

Lão già mở to mắt, nhất thời không thốt nên lời, trong ấn tượng của hắn, Lạp Phi Nhĩ là con sâu một không thuốc gì cứu chữa được, ai ngờ được Lạp Phi Nhĩ ngày nay lại như trở thành con người khác, không những hiểu đạo lý mà còn biết xúi giục li gián người khác.

"Đừng quá đáng như vậy" bên ngoài có tiếng nói Ồm Ồm vọng đến: "Vì một viên ma tinh mà đánh người ta thành thế này, giờ còn muốn bắt người?"

"Ai? Vừa nãy là ai dám nói bừa?" Tư Phàm Đề đang đau đầu vì chưa nghĩ được cách rút lui vội lên tiếng, đôi mắt hắn hướng về phía đám người "Đứng ra cho ta..."

Đám đông phát ra tiếng ồn ào, không phải tự nguyện mà là bị người khác ép tránh ra, một người đàn ông thân hình cường tráng như sơn nhạc chậm rãi bước vào, thân hình người này cao hơn tất cả mọi người ở đó, trên vai còn vác thanh kiếm lớn đến kinh người, khiến mọi người ngạc nhiên hơn là thanh kiếm lớn đó không có bao kiếm, chỉ quấn tùy tiện vài vòng dây cỏ, hơn nữa lưỡi kiếm đều lộ ra ngoài, trên lưỡi kiếm còn những vết tích màu đen lưu lại, có trời mới biết đó có phải máu người hay không. Tuy tốc độ đi của hắn rất chậm nhưng khí thế có thể bức ngạt người khác, Tư Phàm Đề đột nhiên cảm bật, chính là vì không dám lên tiếng nữa.

"Ngài...Ngài là một dụng binh" lão già cười hỏi

"Thừa lời, không nhìn thấy huy chương?" người đàn ông đó không khách khí nói, "Haha...có thể hỏi chút. ngài là người của đoàn dụng binh nào?"

"Muốn lưu lại chút giao tình hay muốn trả thù ta hả?" người đó đột nhiên nắm chặt tay lão già, lão già luôn miệng kêu đau, viên ma tinh trong tay lẫn lộn lốc trên đất, sau đó người đàn ông dùng sức đẩy, lão già lao đao lui về sau bảy, tám bước, kêu lên một tiếng đau đớn rồi ngã lăn quay ra đất, còn hắn thì cúi người xuống nhặt viên ma tinh lên.

Đây không phải là cướp đoạt trắng trợn sao? Những người xung quanh đều lạng phắc như gà mắc thóc, bao gồm cả đám phụ trách trị an của Tư Phàm Đề cũng im thin thít như ve sầu mùa đông. Dụng binh, có thể nhận các chiến sĩ được thuê, cuộc sống luôn ở giữa biên giới giữa sống và chết, đám người đó đều không dễ động đến, mà hạn chế đối với dụng binh rất ít, nơi này không sống được thì dời sang nơi khác, người bình thường thật là không thể.

"Nhìn gì mà nhìn?" gã đàn ông đó lạnh lùng nói "Viên ma tinh này không phải của ta, cũng không phải của các người" nói xong cầm thanh kiếm xuống dưới đất, tay phải lôi từ trong eo ra mười mấy hạt linh châu màu đỏ đầy cả tay, giống hệt như viên ma tinh bên tay trái,

"Hiểu rồi chứ? Những viên ma tinh này đều thuộc về người chủ thuê ta", Người đó dùng giọng điệu châm chọc nói: "Còn về hai người này, ta bảo đảm họ

không hề trộm cắp, giờ các ngươi còn hỏi gì? Không có thì rút".

Quan tri an Tư Phạm Đề nghe đòi phương được người trong trấn thuê, dừng cảm nổi lên, vốn định nói vài câu giọng quan, ngờ đâu khẩu khí của đôi phương càng ngông cuồng hơn, càng lúc càng không nể mặt, sắc mặt của hắn không ngừng thay đổi, cuối cùng vẫn là nhu nhược chiếm thượng phong, vẫy tay đem đám người của mình len lén rút đi hết.

"Đám ô hợp không biết trời cao đất dày" hắn nhổ một bãi nước bọt rồi nói, bước từng bước lớn ra ngoài, làm chuyện nghĩa cùng chẳng qua chi là thương tình, vì dưới những điều kiện nhất định mà biết được lai lịch của ma tinh, thật ra trong mắt hắn, hai chủ tớ tên ăn mày cũng đều giống nhau không biết trời cao đất dày, hắn cũng chẳng có tâm tình nào nói chuyện với Hàn Tiến.

Bạn đang đọc truyện *Hỗn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Tích Lũy Nguyên Thủy Của Năng Lượng

Ngâm mình trong nước sông mát mẻ khiến Hàn Tiến có cảm giác vô cùng thoải mái, tuy nước sông chuyển động sẽ đem đến nhiệt lượng, từ đó sản sinh ra tổn hao không đáng có nhưng cơ thể này thật sự là quá bẩn rồi, mà hôm nay là ngày hắn đạt được sự tái sinh, có ý nghĩ tượng trưng rửa sạch hết bụi trần của những ngày tháng trước.

Tư Đế Nhĩ Bá Cách không xuống, hắn ngồi đờ bên dòng sông, nhìn chăm chú dòng nước sông đang cuộn cuộn chảy, ánh mắt như xuất thần.

"Đang nghĩ gì vậy?" Hàn Tiến hiểu kì hỏi, trải qua những chuyện này hắn đã coi Tư Đế Nhĩ Bá Cách là bạn của mình.

"Thiếu gia, dụng binh thật uy phong" Tư Đế Nhĩ Bá Cách trong mắt tràn đầy ngưỡng mộ : "Tên Tư Phạm Đề bình thường ức hiếp người khắp nơi, nhưng trước mặt người đó, ngay cả móng cũng không dám đặt xuống"

Lúc đó Tư Đế Nhĩ Bá Cách lại thêm một câu "Thiếu gia, khi nào chúng ta uy phong như người đó thì thật là tốt"

"Sau này chúng ta sẽ không chịu sự áp bức của bất kì ai" Hàn Tiến chậm rãi nói.

"ừ" Tư Đế Nhĩ Bá Cách hưởng ứng, chỉ có điều khẩu khí hắn có phần miễn cưỡng, hiển nhiên hắn không tin cam đoan của Hàn Tiến, điều này cũng không thể trách hắn, Hàn Tiến hiện nay là một quý tộc suy sụp, ngay đến mặc ấm cũng chẳng thể giải quyết, đôi thành bất cứ người nào đều cũng sẽ không tin lời Hàn Tiến.

"Ngươi cũng xuống tắm đi" Hàn Tiến cười chuyển đề tài.

"Được" Tư Đế Nhĩ Bá Cách đứng dậy cõng y phục, vòng đến chỗ Hàn Tiến tắm, kêu lớn rồi nhảy xuống sông nhưng hắn nhanh chóng gãy giữa rồi leo lên bờ.

"Sao vậy?" Hàn Tiến hỏi.

"Đau..." Tư Đế Nhĩ Bá Cách há miệng nhe răng nói, khi chiều vừa bị đánh một trận, toàn thân hắn lưu lại nhiều vết tích, bị nước sông tạt vào đau như thể bị kim châm, không thể nào chịu nổi

"Chịu khó chút" Hàn Tiến nhẹ nhàng nói "Nhất định phải tắm rửa sạch, chúng ta nhất định không thể sống qua ngày như trước đây nữa. />k

"Thiếu gia, tôi biết rồi" Tư Đế Nhĩ Bá Cách mồm nói biết thực tế lại rất mơ hồ, tắm rửa với không sống qua ngày như trước thì có quan hệ gì?

Hàn Tiến ngâm mình trong nước mấy tiếng đồng hồ, Tư Đế Nhĩ Bá Cách xuống tắm sau hắn cũng đã xong từ lâu, đợi đến khi hắn lên bờ Tư Đế Nhĩ Bá Cách đang ngồi xõm bên đồng lửa, tập trung tinh thần lật cái gì đó.

"Đó là cái gì?" Hàn Tiến ngửi thấy một mùi thơm nhẹ nhẹ, tinh thần lập tức tỉnh táo.

"Thiếu gia, là sắn" Tư Đế Nhĩ Bá Cách cười nói : "Cậu không phải bảo tôi vào thị trấn lấy hai bộ y phục sao? Khi tôi trở về thuận đường đào mấy củ sắn của Thang Mẫu.

Hàn Tiến cầm y phục Tư Đế Nhĩ Bá Cách lấy về lên, run run khoác lên người, nhìn về phía sắn đã sắp chín, bất giác nuốt nước bọt, Lương thực chính là năng lượng, hắn bây giờ đang rất cần năng lượng, trước tiên cần phải cải tạo thay đổi bản thân mình, năng lực tiêu hóa hấp thụ của cơ thể này quá thấp, tần suất sử dụng năng lượng cũng không đến hai mươi phần trăm, lần này còn phải chuẩn bị để hấp thụ ma tinh mà đây nhất thiết phải dùng năng lượng để

chống đỡ.

"Thiếu gia, cái này chín rồi!" Tư Đế Nhĩ Bá Cách dùng que gỗ cắm vào một củ sắn đưa đến trước mặt Hàn Tiến.

Hàn Tiến cũng không khách khí, gặm gặm lớp than đen bên ngoài ra, mấy miếng đã ăn hết củ sắn, sau đó tự mình động tay, xử lý toàn bộ đồng sắn còn lại.

Tư Đế Nhĩ Bá Cách mừng rỡ, nói dễ nghe một chút, đó là tình cảm, nói không dễ nghe đó là quy tắc của nô bộc, nhìn Hàn Tiến ăn còn vui mừng hơn bản thân hắn được ăn.

"Còn gì không?" Hàn Tiến nhẹ nhàng hỏi

"Thiếu gia vẫn chưa ăn no?" Tư Đế Nhĩ Bá Cách do dự một lúc : "Vậy để tôi đi đào tiếp".

"Ừ, đi đi, tốt nhất đào nhiều một chút" Hàn Tiến gật đầu, năng lượng có trong mấy củ sắn này cũng không nhiều, thêm nữa năng lực tiêu hóa rất kém, năng lượng tích lũy hiện giờ mới hơn một nguyên một chút, không đủ dùng làm gì cả.

"Được rồi!" Tư Đế Nhĩ Bá Cách nhảy lên, chạy về phía thượng nguồn con sông nhỏ.

Nơi có sắn mà Tư Đế Nhĩ Bá Cách nói đến cách đó không xa nhưng phải đến nửa tiếng sau mới thấy Tư Đế Nhĩ Bá Cách vui mừng chạy về, ném chiếc áo rách xuống đất, trong áo là hai mươi mấy củ sắn.

Hàn Tiến ném sắn vào trong lửa, dùng thanh củi lật qua lật lại một lúc, cũng chẳng cần biết đã chín chưa, dựa vào cảm nhận mà khều ra, bóc lớp vỏ bên ngoài, dùng hết sức vừa thổi vừa ăn.

Nụ cười của Tư Đế Nhĩ Bá Cách dần trở nên cứng ngắc, hẳn trước nay chưa từng thấy thiếu gia ăn như vậy, một củ sắn mà hai, ba miếng đã ăn hết, tiếp đó là ăn như hổ cuốn, chớp mắt hai mươi mấy củ sắn hắn đem về chỉ còn lại ba củ.

"Người lại đi đào thêm đi!" Hàn Tiến huyết một hơi dài : "Ừ...không gấp, người ăn mấy củ này đi, sau đó nghỉ ngơi rồi hãy đi".

"Thiếu gia, cậu vẫn chưa ăn no?" Tư Đế Nhĩ Bá Cách kinh ngạc kêu lên.

"Bảo người đi thì người cứ đi, đừng hỏi nhiều!"

"Ờ..." Tư Đế Nhĩ Bá Cách cười đau khổ nói : "Có điều, -thiếu gia, bình thường Thang Mẫu biết chúng ta đáng thương, nên chúng ta đào chút sắn của hắn cũng không vấn đề gì, nhưng tôi lại đi... chúng ta sẽ chọc giận hắn mất"

"Người sao chỉ nhìn thấy hắn? Lẽ nào trong thị trấn chỉ có sắn hắn trồng?"

"Đi đến chỗ người khác?" Tư Đế Nhĩ Bá Cách mở to mắt, người đều là ức hiếp kẻ yếu sợ kẻ mạnh, trước đây Tư Đế Nhĩ Bá Cách đói đến mức không chịu được, đến vùng đất bên ngoài trấn tìm đồ ăn, bị các nông phu bắt được, bị đánh thừa sống thiếu chết, chỉ có Thang Mẫu trước nay chưa từng động tay, lâu dần thành quen.

"Sao vậy?" Hàn Tiến không hiểu có gì mà phải kinh ngạc đến thế.

"Được rồi..." Tư Đế Nhĩ Bá Cách cắn răng đứng dậy, trước đây hắn tuổi còn nhỏ, chạy cũng không nhanh cho nên đều bị người ta bắt, bây giờ chắc sẽ không có chuyện gì.

"Người ăn sắn đi đã, Nghỉ ngơi chút rồi đi tiếp" Hàn Tiến nhẹ nhàng nói.

Khi Tư Đế Nhĩ Bá Cách bế đồng sắn trở lại một lần nữa đã mệt đến không thể chịu nổi, vút đồng sắn xuống, lăn quay ra ngủ không biết gì ngủ đến sáng mới mở mắt dậy, nghĩ đến hôm qua quá mệt quên chúc thiếu gia ngủ ngon, nhìn trái nhìn phải tìm bóng dáng Hàn Tiến, đợi khi đã nhìn rõ bốn bề xung quanh, bỗng trở nên mờ dần trở mất ra.

Sắn tối qua mang về đều không thấy đâu rồi, chỉ còn lại một đồng vỏ sắn còn Hàn Tiến đang ngâm mình trong nước, mắt nhắm chặt, dường như không biết gì.

"Thiếu gia" Tư Đế Nhĩ Bá Cách nhảy dựng lên, Lập tức chạy về phía Hàn Tiến.

Nghe thấy tiếng Tư Đế Nhĩ Bá Cách, Hàn Tiến dần dần mở mắt ra, ánh mắt lấp lánh những tia sáng khác thường, Đêm qua hắn đã hấp thụ chút năng lượng, toàn bộ dùng để cải tạo cơ thể này, nền tảng của cơ thể này quá kém, đem so sánh trước với sau khi cải tạo, có thể dùng kinh thiên động địa để hình dung.

Sắc mặt Lạp Phi Nhĩ vốn màu trắng bạch, giờ đã chuyển sang màu hồng, khiến người ta có cảm giác rất thuần khiết.

Lạp Phi Nhĩ và Tư Đế Nhĩ Bá Cách đều có màu tóc đen. Chất tóc cũng giống nhau, nhưng giờ tóc của Tư Đế Nhĩ Bá Cách giống như đám cỏ khô còn mái tóc Hàn Tiến lại từng sợi mềm mại đen óng ả.

Ngực trước vốn dĩ lộ cả xương sườn gờ đã biến mất không còn thấy dấu tích, cả cơ thể giống như được thổi một luồng sinh khí mới, chỉ ít khỏe mạnh cường tráng hơn Tư Đế Nhĩ Bá Cách hiện giờ.

Biến đổi lớn nhất chính là thể chất, sự yếu đuối nhu nhược trước đây toàn bộ đều không cánh mà bay, khỏe miệng, lông mày, gò má thậm chí nhất cử nhất động đều lộ rõ vẻ thành thực, tự nhiên, còn có chút ngông nghênh với đời.

Thấy Hàn Tiến không việc gì, Tư Đế Nhĩ Bá Cách thở phào nhẹ nhõm, nhưng lúc sau mắt hắn đã tròn tròn, sao thiếu gia lại trở nên đẹp như vậy?

Hàn Tiến lúi từ trong nước ra một viên đá không to không nhỏ như trứng ngỗng, nắm chặt trong tay mình, đột nhiên buông tay ném ra, viên đá phát sáng phát ra tiếng kêu như óc, đập dội vào cả đám cây ngô đồng, cuối cùng hóa thành vô số bụi đá phát sáng, đám cây ngô đồng lại run rẩy, lá cây xao xác như có mưa rơi xuống, thân cây bị viên đá động trúng đã xuất hiện những lỗ to nhỏ khác nhau.

Thế còn được! Hàn Tiến mẫn nguyện gật đầu, so với phương pháp buộc cơ, ném có thể tiết kiệm được rất nhiều năng lượng vì ném chỉ cần giải phóng trong tích tắc, Hiện nay năng lượng còn lại không nhiều nhưng đủ để hắn ném ra mười mấy viên đá trứng ngỗng như vậy.

"Tư Đế Nhĩ Bá Cách, ngươi không phải nói trong khu rừng phía bên đó có ma thú cấp thấp sao? Đi, đưa ta đến đó" Hàn Tiến nói nhẹ nhàng.

"Trời ạ... thiếu gia. cậu...cậu học theo ai cái này vậy?" Tư Đế Nhĩ Bá Cách vừa vui vừa sợ hỏi.

"Lạ gì?" Hàn Tiến cười nói : "Sau này chuyện khiến ngươi kinh ngạc sẽ còn rất nhiều, rất nhiều nữa".

Bạn đang đọc truyện *Hỗn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Tỉnh Ngộ

Trong đại lục dãy núi cao nhất dài nhất chính là dãy Tháp Lạc Hạ, từ Đông sang Tây kéo dài mấy ngàn dặm, núi lớn bên hai bờ Thúy Hà cũng là một nhánh của

dãy Tháp Lạc Hạ. Vì chỉ là nhánh nhỏ nên có thể thấy núi ở đây không cao lắm, rừng cũng không quá rậm rạp, trong rừng chỉ có thú cấp thấp du dương hơn nữa

cũng rất hiếm gặp.

Theo lời Tư Đế Nhĩ Bá Cách, nếu chuyển sang dãy núi lớn bên kia thì ma thú ở đó càng nhiều, nhưng sau khi nói xong Tư Đế Nhĩ Bá Cách lập tức thấy hối hận,

đối mặt với Hàn Tiến tinh thần phấn chấn sục sôi, khôn khéo cầu xin hắn đừng mạo hiểm hắn vẫn bỏ ngoài tai. Chỉ có dụng binh với kinh nghiệm phong phú hoặc

người chuyên nghiệp khỏe mạnh mới có thể sống để mà ra khỏi đó.

Hàn Tiến thấy rất kì quái, Tư Đế Nhĩ Bá Cách từ khi nào lại biết những thứ này? Nhưng hắn cứ truy hỏi, những thứ này đều là nghe từ một nhà thơ trẻ đi ngâm thơ

dạo nói, khi đó Lạp Phi Nhĩ thiếu gia cũng ở đó. Dưới sự vặn hỏi của Tư Đế Nhĩ Bá Cách, Hàn Tiến trầm nhắc bản thân, bèn nói vài câu qua loa hàm hồ, may mà

Tư Đế Nhĩ Bá Cách tuân thủ theo nguyên tắc chủ tớ, không hỏi lại gì nữa.

Thực ra, nếu Tư Đế Nhĩ Bá Cách có đủ sự từng trải thì đã có nghi ngờ với Hàn Tiến, vì Lạp Phi Nhĩ thiếu gia bỗng thay đổi, Ví dụ thiếu gia biết quan tâm đến

người khác rồi, thường hay hỏi hắn ăn no chưa, ngủ ngon không, khi đêm khuya sẽ đắp cho hắn vài lớp cò khô, thậm chí cời quần áo ra đắp cho hắn. Trước đây

do hắn phụ trách sự an toàn cho cả hai chủ tớ nên Tư Đế Nhĩ Bá Cách khi ngủ rất cảnh giác, có chút động tĩnh liền tỉnh lại ngay, cảm nhận được sự quan tâm của

thiếu gia với mình, mắt Tư Đế Nhĩ Bá Cách đã ướt nước mắt, hắn không những không nghi ngờ những thay đổi khác thường này mà còn cảm động vô cùng, hắn

cho rằng tất cả những gì hắn làm, hắn cố gắng vì thiếu gia đều rất xứng đáng.

Hơn nữa, thiếu gia sau khi hôn lia khỏi xác cũng rất cẩn thận, cho dù sắp chết vì đói cũng tuyệt đối không ăn những đồ nhìn không sạch sẽ, thiếu gia bây giờ đã thay

đổi một trời một vực, cái gì cũng ăn, cái gì cũng dám ăn, ngay cả những thứ trông xấu xí, khủng bố như chuột vãi rân cũng không tha, mà đáng về thiếu gia khi ăn

cũng rất đáng xem, từ từ điều chỉnh thần trí chăm chú chuyên tâm, ánh mắt sáng mà sâu thăm thẳm, dường như trong đó có vị của cao lương tuyệt vời nhất thế giới

này, Tư Đế Nhĩ Bá Cách còn nhớ, khi lão gia còn sống, phong độ cũng không thể sánh được với thiếu gia bây giờ.

Đương nhiên Hàn Tiến không biết trong đầu Tư Đế Nhĩ Bá Cách đang nghĩ gì, huống hồ Tư Đế Nhĩ Bá Cách cũng không ở bên cạnh hắn, đã bị hắn sai đi vào

trong trấn rồi, Hàn Tiến có thể chịu đựng mùi vị đồ ăn nhưng không chịu được cuộc sống ăn sống nuốt tươi, củi đốt đã chuẩn bị xong, chỉ cần Tư Đế Nhĩ Bá Cách

trở về nhóm lên. Ban đầu sư phụ đã cảnh cáo hắn, tuy từ trong máu thịt có thể hấp thụ năng lượng nhưng năng lượng này và năng lượng hấp thụ từ thực phẩm chín

tự nhiên không giống nhau, rất khó chuyển hóa thành tiên thiên nguyên khí, mà còn rất gần phương pháp tu luyện của ma đạo, phát triển đến điểm tận cùng cũng có

thể sẽ bắt đầu ham thích nuốt nguyên thần và nguyên anh của người.

Hàn Tiến thuận tay bẻ vài cành củi đốt, tiếp đó ngắt chân sau của một con chuột đã nướng chín ra, bỏ vào trong miệng, nhai một cách chậm rãi, giống như Tư Đế

Nhĩ Bá Cách nhìn thấy, Hàn Tiến ăn rất cẩn thận, vô cùng hoàn toàn, hoàn toàn ở đây có nghĩa là hắn ngay cả xương đầu cũng cho vào miệng nhai rồi nuốt xuống,

vì đó cũng là năng lượng. Mỗi miếng nuốt xuống, một nguồn năng lượng lập tức chảy trong tế bào hắn, hắn đã sống trong rừng rậm này bảy ngày, cuối cùng năng

lượng tích lũy được trăm nguyên, cũng khôi phục lại được chút tự tin.

Ngoại trừ thay đổi về ngoài của bản thân ra, Hàn Tiến không dám có bất cứ sự lãng phí nào, ví dụ nói, giải phóng chút năng lượng có thể ngăn vết cắn của muỗi,

nhưng hắn chọn cách chịu đựng, không có cách nào khác, trong giai đoạn nguyên thủy của tích lũy năng lượng hắn nhất thiết phải chịu khổ, thậm chí là đối xử tàn

nhân với bản thân.

Hiện nay có hai vấn đề khiến hắn đau đầu, một là vấn đề ma tinh, hắn vốn định tích lũy xong năng lượng nhất định, dựa vào săn giết ma thú, nuốt ma tinh để nhanh

chóng tăng cường thực lực của bản thân, nhưng hiện giờ phát hiện ra chúng hoàn toàn khác xa, lấy một ví dụ đơn giản, ma tinh của thỏ tai dài chỉ chứa năng lượng

mười mấy nguyên, nếu bán đi rồi có thể mua được hơn trăm chiếc bánh mì, mà năng lượng trăm chiếc bánh mì cung cấp còn nhiều hơn so với năng lượng của một

viên ma tinh.

Vẫn còn một vấn đề, sau mấy ngày thay đổi, năng lực tiêu hóa hấp thụ của hắn hiện nay đã đạt đến bảy mươi phần trăm, nếu tiếp tục cải tạo, năng lượng tiêu hao

sẽ lớn hơn rất nhiều so với năng lượng trước đó, nếu giữa chừng mà ngừng cải tạo tằm thì hiệu suất sử dụng của bảy mươi phần trăm đó sẽ lãng phí một cách

không cần thiết, hơn nữa công việc phải xử lý sau này khiến người khác phải đau đầu, rốt cục hắn một ngày từ sáng đến tối đều tận lực kiểm thức ăn, Chi có đưa

năng lực tiêu hóa hấp thụ lên đến chín mươi lăm phần trăm trở lên mới có thể thoát khỏi sự khó khăn hiện tại.

Hơn nữa, Hàn Tiến mơ hồ cảm nhận được bản thân đang dậm chân tại chỗ, cũng chính là nói đã bò qua một điểm then chốt, nhưng rốt cuộc là gì hắn cũng không

rõ.

Từ trong rừng vang ra âm thanh rộn ràng, Tư Đế Nhĩ Bá Cách vác theo hai cái túi đi ra.

"Về sớm vậy?" Hàn Tiến ngẩng đầu lên "Mời lửa thê nào rồi?"

"Tìm được rồi" Tư Đế Nhĩ Bá Cách vừa đặt chiếc túi xuống vừa trả lời.

"Tên đó có nói điều gì khó nghe không?" Hàn Tiến cười hỏi. Người mà hắn nói đến chính là lão quân gia đến từ trung nguyên tên là Ba Ba Thác. Từ sau khi Lạp

Phi Nhĩ đem miếng đất, căn nhà cuối cùng đi bán, Ba Ba Thác cũng tuyên bố đoạn tuyệt quan hệ với Lạp Phi Nhĩ, sau này tự mua một căn nhà, sáu mươi tuổi còn

cưới một quả phụ hai mươi lăm, cuộc sống rất tốt đẹp, còn về tiền của hắn từ đâu mà ra thì chẳng ai nói rõ được.

Tuy tuyên bố đoạn tuyệt quan hệ nhưng Ba Ba Thác không cách nào thay đổi được lai lịch của mình, cũng không muốn để người khác chọc ngoáy cạnh khóe sau

lưng, Lạp Phi Nhĩ và Tư Đế Nhĩ Bá Cách muốn ăn không ở không chỗ hắn là chuyện chắc chắn không thể được, chỉ có thể thỉnh thoảng giúp đỡ Lạp Phi Nhĩ một

lần, ví dụ cho hai chiếc áo cũ không ai mặc, mấy đồng xu lẻ, Đương nhiên chỉ là thỉnh thoảng.

"Không có, tên đó hình như đang vội đi khỏi nhà" Tư Đế Nhĩ Bá Cách ra về có chuyện muốn nói nháy mắt với Hàn Tiến, hạ giọng nói : "Thiếu gia, nói với cậu một

chuyện, cậu nhất định không được lo lắng".

"Ừ, chuyện gì?"

"Tiểu thư Khởi Lệ—có lẽ đã gặp phiền phức lớn rồi."

Hàn Tiến vừa định hỏi Khởi Lệ là ai chợt nhớ ra bài học trong mấy ngày này vội đổi câu hỏi : "Phiền phức gì?"

"Thiếu gia, cậu còn nhớ tiểu thư Khởi Lệ nhận thuê một tên lùn về làm đại sư rèn không?" Tư Đế Nhĩ Bá Cách tức giận nói : "Hắn lại cầu hôn tiểu thư, mẹ nó, hắn là

cái thá gì chứ".

Hàn Tiến cẩn thận hồi tưởng lại một lúc, Tuy kí ức hắn tiếp nhận được rất hỗn loạn, cũng rất không rõ ràng, chắc chắn không có Khởi Lệ đó, nhưng có thể khiến

Tư Đế Nhĩ Bá Cách tức giận như vậy, chắc có quan hệ không phải bình thường với hắn, hắn liền hỏi thăm dò : "Sau đó thì sao?"

"Khởi Lệ tiểu thư có thể đồng ý hắn sao? Kết quả...kết quả tự mình mở một tiệm rèn đối diện với tiệm của tiểu thư. Thiếu gia, cậu xem, đó chẳng phải làm hại

người khác sao?"

Hàn Tiến cân nhắc một lúc, thật sự nghĩ không ra Khởi Lệ đó là người như thế nào, chỉ có thể cười một cách đau khổ mà nói : "Tư Đế Nhĩ Bá Cách người thừa kế

cho ta nghe chuyện về tiểu thư Khởi Lệ".

"Thiếu gia, cậu ngay cả tiểu thư Khởi Lệ cũng quên rồi sao?" Tư Đế Nhĩ Bá Cách kinh ngạc hỏi.

"Có nhớ một chút, nhưng không rõ lắm" lời Hàn Tiến nói đầy mâu thuẫn.

"Thiếu gia, cậu không phải thường nói với tôi, nếu có thể cưới tiểu thư Khởi Lệ về làm vợ, cậu sẽ tình nguyện giảm đi ba năm tuổi thọ đó sao? Cậu sao có thể quên

tiểu thư?" Tư Đê Nhĩ Bá Cách lắc đầu nói : "Tiểu thư Khôi Lệ à...người ta là một nhân vật lớn, nghe nói trong thành Thánh Quân cũng là người vô cùng có tiếng

tầm."

"Thành Thánh Quân?"

"Chính là lãnh địa của lãnh chủ đại nhân Dịch Tư Mã Khắc, cũng là chủ thành của chúng

ta".

"À, ta nhớ ra rồi" Hàn Tiến ra vẻ đã tỉnh ngộ ra : "Nhưng tiểu thư Khôi Lệ đã là người có tiếng trong thành Thánh Quân vậy còn chạy đến trấn Lạp Đông của chúng

ta làm gì?"

"Cái này...tôi cũng không biết" Tư Đê Nhĩ Bá Cách vò vò đầu nói.

"Tiểu thư Khôi Lệ làm gì?" Hàn Tiến hỏi.

"Buôn bán thôi".

"Vậy nhất định có rất nhiều tiền" Hàn Tiến suy tính một lát : "Tiểu thư liệu có thể thuê một đại sư rèn khác không? Có nhiều tiền như vậy còn sợ gì một tên lùn gây

khó dễ? Hơn nữa khai tiệm ở trấn Lạp Đông này liệu kiếm được bao nhiêu tiền? Cô ấy tất phải tranh giành?"

"Thiếu gia, cậu lại làm khó tôi rồi..." Tư Đê Nhĩ Bá Cách lại vò đầu, cười thiếu nǎo.

"Thôi vậy, không nhắc đến cô ấy nữa" ánh mắt Hàn Tiến dừng trên cái túi Tư Đê Nhĩ Bá Cách đem về : "Đây là gì?" Hắn đã rõ Khôi Lệ tiểu thư chẳng qua chỉ là

đôi tượng mơ tưởng của tên Lạp Phi Nhĩ sống lẫn lóc qua ngày rồi chờ chết kia mà thôi, chẳng liên quan gì đến hắn.

"Là sǎn, thiếu gia, thuận đường đào được" Tư Đê Nhĩ Bá Cách lại để lộ ra thần sắc kì lạ, theo hắn thấy, thiếu gia đối với tiểu thư Khôi Lệ sống chết theo đuôi, nghe

được chuyện này nên nhảy dựng lên mà đi sống chết với tên lùn đó mới phải, ai ngờ phản ứng của thiếu gia hoàn toàn vượt quá tưởng tượng của hắn.

"Vừa đúng lúc, nên thay đổi khẩu vị rồi" Hàn Tiến lộ vẻ vui mừng, thêm mười Khôi Lệ ở xa xôi đó cũng chẳng hấp dẫn bằng một củ sǎn, nếu cho hắn lựa chọn, hắn

nhất định sẽ chọn cái đặng sau.

Hàn Tiến dốc ngược túi ra. Mấy chục củ sǎn lẫn tròn trên mặt đất, hắn đột nhiên thấy giống một bức tranh, khi hắn vừa mờ mắt ra ở thế giới này, đúng lúc nhìn thấy

viên ngọc đỏ đó, lát sau, Hàn Tiến chợt nhảy dựng lên hét : "Ngươi thật là đồ ngu".

Tư Đê Nhĩ Bá Cách bị dọa cho sợ hãi. Ngẩng ra nhìn Hàn Tiến không dám nói gì.

"Không phải ta nói ngươi, ta là nói chính mình" Hàn Tiến thờ dài. Hắn phát hiện cách nghĩ trước đây quá ấu trĩ rồi, dựa vào bản thân đi săn giết ma thú thì có thể

kiếm được bao nhiêu ma tinh? Mà ma tinh có giá của nó, mà thế giới này cũng có trao đổi ngang giá, vậy thì thay bằng đường khác há chẳng phải nhẹ nhàng dễ

dàng hơn nhiều sao? Một câu nói, nỗ lực kiếm tiền là được rồi, dùng tiền đó đi mua ma tinh, Như vậy vấn đề khiến hắn đau đầu cũng không còn là vấn đề nữa.

Năng lượng? Chỉ cần có đủ tiền căn bản không cần để ý đến năng lượng nữa, tính ra càng có thể coi nhẹ không động đến.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Tự Tiến Cử.

Màn đêm vừa buông xuống Hàn Tiến và Tư Đế Nhĩ Bá Cách đã về đến thị trấn, hai người đã sửa soạn cẩn thận, bộ áo dài mặc trên người là do Tư Đế Nhĩ Bá Cách lấy trộm về, chưa nói đến quần áo đẹp thế nào, chí ít cũng không có vết vá, mặt mũi sạch sẽ, sắc diện hồng hào, khiến người khác phải yêu thích. Nhưng Tư Đế Nhĩ Bá Cách khí chất rõ ràng chưa đủ, hai mắt không ngừng nhìn ngang nhìn ngửa, còn Hàn Tiến lại vô cùng điềm tĩnh, bước chân chậm rãi khoan thai có phần ung dung tự tại, khóe miệng khẽ nhếch lên, ánh mắt lấp lánh ánh cười, toàn thân toát ra khí chất bất phàm, khiến người khác có cảm giác được gột rửa trong gió xuân.

Người trong trấn trông thấy Hàn Tiến cũng phải chú ý đến hai chủ tớ, trong đó vài người có chút ấn tượng với Lạp Phi Nhĩ chờ ra một lúc mới chợt hoảng hồn nhận ra hắn, đều nghi ngờ lút thì thầm bàn tán sau lưng.

Thật ra con người Lạp Phi Nhĩ vốn dĩ rất tốt, hai mươi năm trước phụ mẫu hắn cũng nổi tiếng là trai anh hùng gái thuyền duyên nên gen di truyền tất nhiên cũng sẽ không tồi, duy có một điều đáng tiếc là Lạp Phi Nhĩ không thể coi là có khí chất, càng không thể sánh với thần thái bây giờ, Hàn Tiến đã bỏ sung những khiếm khuyết của Lạp Phi Nhĩ, nếu Hàn Tiến sửa soạn hơn chút nữa, thay một bộ quần áo đắt tiền thì dù cho chạy đến thành Thánh Quân cũng vẫn là một thiếu niên thu hút ánh mắt của mọi người.

"Tư Đế Nhĩ Bá Cách đi đâu rồi nhỉ?" Hàn Tiến nhẹ giọng hỏi.

"Ờ đây?" Tư Đế Nhĩ Bá Cách dùng tay chỉ chỉ, chợt do dự nói: "Thiếu gia, sau khi về trấn người không ngừng cười, không...không mệt à?"

"Đồ ngốc, người hiểu cái gì?" Hàn Tiến đưa tay gõ gõ lên đầu Tư Đế Nhĩ Bá Cách: "Mỉm cười là vũ khí tốt nhất, cười với kẻ địch sẽ làm giảm đi sự cảnh giác của hắn, cười với bằng hữu sẽ làm tăng sự thân thiết giữa hai người, cười với phụ nữ sẽ rút ngắn khoảng cách với đối phương, thậm chí...được rồi, nói với người người cũng không hiểu, người còn nhỏ quá",

"Tôi..." Tư Đế Nhĩ Bá Cách vốn định nói tôi còn lớn hơn cậu mấy tháng nhưng hắn lại không dám nói, đành phải chuyển chủ đề: "Thiếu gia, vậy tôi có phải mỉm cười không?" nói xong, Tư Đế Nhĩ Bá Cách bắt chước nụ cười của Hàn Tiến, chỉ là nụ cười của hắn có chút...

"Được rồi" Hàn Tiến lắc đầu bất lực, khí chất rất khó có thể thay đổi trong một thời gian ngắn, Tư Đế Nhĩ Bá Cách căn bản là gia nô của Lạp Phi Nhĩ, sau này lại lang thang trở thành ăn mày, cử chỉ hành vi của hắn đều lộ rõ sự gượng gạo, bảo hắn cười chẳng bằng bảo hắn ra về ừ ừ.

Mãi nói chuyện, hai người đã đến nơi cần đến, Toàn bộ tòa lầu nhỏ trước mắt đều được xây nên từ đá, trước lầu không có bảng hiệu, chỉ treo vài bộ áo giáp và các loại kiếm dài, Hiển nhiên đây là một cửa tiệm vũ khí. Theo Tư Đế Nhĩ Bá Cách nói, lầu một là cửa tiệm, lầu hai chính là nơi ở của tiểu thư Khôi Lệ, Phong cách kiến trúc của căn nhà rất thoáng đãng, thu hút sự chú ý của mọi người trong cái trấn Lạp Đông bé nhỏ này. Có điều Hàn Tiến càng không hiểu được tại sao Khôi Lệ tiểu thư lại rời bỏ thành Thánh Quân để đến nơi này? Nói cách khác cô ấy có thể đạt được cái gì ở nơi đây?

Hàn Tiến vừa định đi vào trong, một người trung niên đã ra nghênh đón, xem xét Hàn Tiến một lúc, rất khách khí hỏi: "Vị thiếu gia này, thật xin lỗi, chúng tôi đã ngừng buôn bán rồi, nếu ngài muốn mua vũ khí, hãy đợi vài hôm nữa hãy đến".

"Ông hiểu lầm rồi, ta đến tìm tiểu thư Khôi Lệ có chuyện muốn thương lượng" Hàn Tiến khẽ cười nói.

"Ngài là..." người trung niên nghi hoặc hỏi. Giống như dáng điệu mà hắn vừa nói, nụ cười của Hàn Tiến đã phát huy tác dụng nhất định. Kì thực bây giờ tâm tình của tiểu thư Khôi Lệ không được tốt lắm, dựa vào tình trạng bình thường, người trung niên này nên trực tiếp từ chối Hàn Tiến, với thân phận của tiểu thư Khôi Lệ cũng chẳng sợ đắc tội với ai trong trấn Lạp Đông này. Có điều nụ cười của Hàn Tiến rất rạng rỡ, tràn đầy thiện ý, khí chất cũng khác thường. Tục ngữ nói cường quyền không đánh thắng nụ cười, khiến người trung niên thay đổi ý kiến, quay sang hỏi một câu.

"Ta là Lạp Phi Nhĩ, dòng dõi quý tộc lâu đời" Hàn Tiến nhẹ nhàng nói: "Phiền ông có thể đi thông báo một chút không?" Hàn Tiến báo rõ thân phận của mình, không phải là muốn lấy thế ép người, nghiêm khắc mà nói, đây chính là ám hiệu tâm lý học, ta là quý tộc mà ta khách khí với người như vậy, thế thì người hà tất phải làm kẻ ác, ngược lại nên để chủ nhân của người quyết định.

"Thì ra là Lạp Phi Nhĩ thiếu gia, xin ngài đợi một chút" người đó khẽ gật đầu cười rồi quay người đi vào bên trong.

Không lâu sau, người đó lại xuất hiện ở cửa, lên tiếng: "Lạp Phi Nhĩ thiếu gia, mời".

"Đa tạ" Hàn Tiến không chút khiêm nhượng nhưng cũng không vội vã, khoan thai bước vào trong.

Trong cửa tiệm lạnh lẽo, mấy người làm thuê ngồi quanh chiếc bàn thảm thì thảo luận gì đó, xem ra sự rút lui của tên đại sư lùn đó có ảnh hưởng rất lớn đối với nơi này, Hàn Tiến vừa suy nghĩ vừa theo người trung niên đó đi lên lầu hai.

Trong phòng khách lầu hai, trên chỗ chủ tọa có một cô nương tầm mười bảy, mười tám tuổi, tướng mạo vô cùng mỹ miều, mày cong như vầng trăng, phía dưới là đôi mắt long lanh như biết nói, đồng tử màu bích lam, giống như sự thuần khiết của bầu trời, cánh mũi cao thẳng tắp, miệng hơi mỏng, hai bên má có lúm đồng tiền nhỏ nhỏ như nét điểm xuyết trên bức tranh long đồ, khiến cô nương đó có thêm mấy phần linh khí, làn da trắng ngần không tã, không có chút tí vết, trông như một bức tranh tuyệt mỹ. Qua những gì đã trải qua, Hàn Tiến cũng không tránh khỏi ngần ngại một lúc mới định thần lại được, đồng

thời cũng hiểu tại sao trước đây Lạp Phi Nhi lại tương tự như vậy, đáng tiếc hẳn chỉ thuần túy là cóc ghẻ muốn ăn thịt thiên nga, đừng nói Lạp Phi Nhi đã khuyh gia bại sản, cho dù hẳn tuổi trẻ tài cao, với người con gái giống như Khôi Lệ tiểu thư cũng không thể thừa nhận tên quý tộc bé nhỏ như hẳn.

Nhưng lúc đó, ánh mắt Khôi Lệ tiểu thư đang chăm chú nhìn người đàn ông vạm vỡ trước mặt, trên mặt có chút phẫn nộ, Hàn Tiến nhận ra người đó, khi bọn hắn bị đội trị an thị trấn gây khó dễ chính người này đã thấy chuyện bất bình mà ra tay cứu giúp.

"Đừng quên ta đã thuê ngươi. Lẽ nào ngay cả chuyện này ngươi cũng không làm được?" tiểu thư Khôi Lệ cuối cùng cũng lên tiếng, mặc dù khẩu khí rất lợi hại nhưng tiếng nói lại nhẹ nhàng dễ nghe, như con chim hoàng yến, vì thế sự nghiêm nghị mà nàng tạo ra cũng bị chính bản thân hóa giải rồi.

"Tiểu thư Khôi Lệ, ta có nguyên tắc của mình" người đàn ông vuốt cằm, nói một cách khó khăn: "Ta là một kẻ đánh thuê, không phải sát thủ, chỉ có thể nói tiểu thư đã thuê nhầm người rồi".

Tiểu thư Khôi Lệ khẽ cắn môi, lạnh lùng nói: "Hai mươi lượng tiền vàng".

"Đây không phải là chuyện tiền bạc" người đàn ông khẽ cau mày, trong giọng nói ồm ồm có chút ngừ khí kiên quyết không thể thay đổi.

"Ngươi..." tiểu thư Khôi Lệ có chút tức giận, chữ "ngươi" vừa ra khỏi miệng đã tắc lại.

Người trung niên đi đến bên cạnh tiểu thư, hạ giọng nói gì đó. Tiểu thư Khôi Lệ ngẩng đầu lên, hướng về phía Hàn Tiến: "Lạp Phi Nhi thiếu gia? Xin thứ lỗi, ta thấy tên ngài rất xa lạ, ngài là...."

"Ta là người lớn lên ở trấn Lạp Đồng, tiểu thư thấy ta rất xa lạ, haha, điều đó là chuyện bình thường." Hàn Tiến cười nói, Tuy Khôi Lệ có chút đường đột, không để tâm đến tay quý tộc này, thậm chí ngay cả ngồi cũng không mời nhưng hẳn vẫn giữ nụ cười và sự lễ phép: "Ta có thể ngồi xuống nói chuyện không?"

"Mời ngồi, mời ngồi, là ta đã thất lễ" Khôi Lệ tiểu thư để lộ ra nụ cười miễn cưỡng: "Ngài đến đây có chuyện gì muốn nói với ta? Xin thứ lỗi, ta hiện giờ rất bận, cho nên..."

"Ta hiểu" Hàn Tiến cố ý cười mỉm, lùi một bước nói: "Nghe nói Khôi Lệ tiểu thư gặp khó khăn? Ta có thể hóa giải vấn đề đó cho tiểu thư".

"Ồ...không ngờ chuyện của ta lan truyền đến nhanh như vậy" Khôi Lệ khẽ chớp mắt, nói một cách dửng dưng: "Cho ta mạo muội hỏi một chút, ngài dựa vào cái gì để giải quyết vấn đề này? Ngài dường như không phải người trong nghề? Ta có nghĩa vụ phải báo cho ngài biết, Duy Lạp Nhi không chỉ là đại sư rèn mà còn là tên lùn chiến đấu cấp cao"

"Bạo lực không thể hóa giải mọi vấn đề" Hàn Tiến khẽ cười đáp.

"Ta có chút hồ đồ rồi, vậy ngài..."

"Đầu óc? Cũng chính là nói tiểu thư hiện nay chưa nghĩ được biện pháp?" Khôi Lệ tiểu thư lộ rõ nụ cười bất lực còn lão già đang ngồi bên cạnh tiểu thư phát ra vài tiếng cười khan.

"Thẳng thắn mà nói, tiểu thư Khôi Lệ, ta biết địa vị của tiểu thư rất cao, kiến thức rất sâu" Hàn Tiến mặt không biến sắc nói: "Duy Lạp Nhi chỉ là một tên lùn, hẳn thực sự có dũng khí cầu hôn tiểu thư? Thật buồn cười...haha. coi như có dũng khí cũng có thể là nhận sứ mệnh từ một người hoặc vài người nào đó?" trước khi gặp tiểu thư Khôi Lệ, Hàn Tiến vẫn tin "tình báo" truyền đến từ Tư Đế Nhĩ Bá Cách, nhưng sau khi gặp rồi, hẳn đã lập lại toàn bộ nội dung của tin tình báo, dù cho trong thời đó của hắn, thời đại kêu gọi giải phóng nữ giới một cách rầm rộ, càng là nữ nữ càng có khả năng trở thành đồ chơi cho lợi ích giai cấp, hưởng hờ ở đây? Một cô nương dung mạo nghiêng nước nghiêng thành có thân phận và địa vị, những kẻ giàu có mới có tư cách theo đuổi, một tên lùn định trèo cao? Đó đơn giản chỉ là mơ hồ. Trừ khi hắn điên rồi.

Sắc mặt Khôi Lệ tiểu thư chợt đông cứng lại, nói từng câu từng chữ: "Lạp Phi Nhi thiếu gia, ngài thật sự là người của trấn Lạp Đồng?"

"Tiểu thư có thể cho người đi hỏi khắp nơi, tuy danh tiếng của ta chẳng tốt đẹp gì nhưng ta đích thực là người ở đây".

Khôi Lệ lặng lẽ nhìn Hàn Tiến, chốc lát sắc mặt dần chuyển sang ảm áp: "Được rồi, ngài sẽ dùng biện pháp gì để giải quyết chuyện của ta, ta đã không muốn biết nữa rồi, điều ta cảm thấy hứng thú là ngài hi vọng sẽ đạt được gì từ chỗ ta?" nói xong Khôi Lệ tiểu thư để lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Hàn Tiến giờ ra hai ngón tay.

"Ngài đây là có ý gì?"

"Hai mươi lượng vàng".

Tiểu thư bất ngờ, bất giác quay sang người đàn ông kia, nàng biết "hai mươi lượng vàng" này không phải thứ đối phương muốn bừa mà là vừa nãy nàng chính miệng nói ra.

Lão già bên cạnh tiểu thư đứng dậy, vội bước ra bên ngoài, trong phòng chìm trong không khí trầm mặc, một lúc sau, lão già quay lại, hai mắt liếc ngang Hàn Tiến, dùng giọng điệu châm chọc nói: "Lạp Phi Nhi thiếu gia, ngài cho rằng ngài đáng hai mươi lượng vàng sao?"

Khôi Lệ tiểu thư cau mày, sau khi tự mình đi vào đại sảnh, Tư Đế Nhĩ Bá Cách cúi đầu không nói gì trong lòng thấp thỏm không yên bỗng nhảy dựng

lên, nói lớn : "Đồ khốn. mau xin lỗi chủ nhân của ta".

"Phế thái! người đang nói với ai vậy?" Lão già nổi giận đùng đùng xông đến.

"Câm mồm!" Hàn Tiến và Khôi Lệ cũng lên tiếng, hơn nữa hai người họ đều có sức trời buộc giống nhau đối với thuộc hạ, lão già và Tư Đê Nhĩ Bá Cách đều tức tối lùi lại.

"Các hạ, hai mươi lượng vàng này không liên quan đến ta, điều quan trọng là phiền phức mà tiểu thư gặp phải có đáng dùng hai mươi lượng này để giải quyết hay không, nếu người cho rằng Khôi Lệ tiểu thư không đáng, vậy ta chẳng còn gì để nói nữa" Hàn Tiến dừng dừng nói. Về mặt hân không có chút biến sắc, dường như không để ý đến sự vô lễ của đối phương, còn về trong lòng có oán hận hay không thì chỉ mình hân biết.

"Được rồi, ta tin ngài" Khôi Lệ tiểu thư nở nụ cười rạng rỡ, cố ý bỏ qua sự châm chọc của Hàn Tiến : "Vậy ngài cần mấy ngày? Nói thẳng, ta không thể đem tất cả hi vọng gửi gắm vào mình ngài được".

"Một ngày?" Khôi Lệ tiểu thư lộ ra vẻ kinh, ngạc, rồi cười nói : "Được, ta sẽ đợi tin tức của ngài".

"Khôi Lệ tiểu thư, quả thật ta hiện giờ rất nghèo, hơn nữa kế hoạch của ta cũng cần chút kinh phí nhất định, tiểu thư cho rằng có nên đưa trước cho ta một phần tiền không?"

"Lạp Phi Nhĩ thiếu gia, ngài như vậy là đang làm khó ta rồi" Khôi Lệ tiểu thư nhẹ giọng nói : "Ta không hiểu chút gì về ngài, nếu ngài cảm tiền của ta..."

"Sợ ta chạy trốn mất sao?" Hàn Tiến cười lớn, ánh mắt hân dừng lại trên người đàn ông kia : "Tiểu thư quên rồi, tiểu thư còn thuê một vị dụng binh khỏe mạnh lực lưỡng, có thể để hân theo giám sát ta, nếu ta thật sự chạy rồi, hân đương nhiên sẽ có trách nhiệm bồi thường, nếu ta thành tâm thành ý phục vụ tiểu thư, tiểu thư có thể giải quyết được phiền phức khiến mình đau đầu, xem như cũng không có tổn thất gì".

Người đàn ông lộ rõ vẻ khinh ghét còn ánh mắt tiểu thư dao động, nhìn thấy hết biểu hiện thay đổi trên nét mặt người đàn ông đó, liền vui vẻ gật đầu nói : "Được, thỏa thuận như vậy đi".

Bạn đang đọc truyện *Hồn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Cái Bẫy

Hàn Tiến cho rằng hân cố ý ném đối phương xuống nước, đối phương chắc sẽ không nể mặt mình, ai ngờ biểu hiện của người đàn ông đó có chút kì lạ, từ đầu đến cuối đều bình lặng theo sau hân và Tư Đê Nhĩ Bá Cách, dường như không biết trên vai mình đang mang gánh nặng gì. Đã trông thấy ánh đèn sáng ở quán rượu, thậm chí có thể nghe thấy âm thanh ồn ào từ quán rượu vọng lại, Hàn Tiến dừng bước, quay mình chỉ vào người đàn ông : "Tự mình giới thiệu một chút, ta là Lạp Phi Nhĩ, là một tên quý tộc vô dụng, phá gia chi tử". Người đàn ông lần đầu nghe thấy kiểu giới thiệu tự trào phúng như vậy có chút ngạc nhiên, sau đó cũng đưa tay ra : "Ta là Ma Tín Khoa, kiếm sĩ cao giới". "Trời ơi..." Tư Đê Nhĩ Bá Cách mở tròn hai mắt, kí ức của hân chưa từng hỗn loạn nên hân nhớ rất rõ kiếm sĩ cao giới nghĩa là gì. Người trong nghề mà đẳng cấp thấp nhất gọi là chiến sĩ, phân giới cao thấp lần lượt là võ sĩ, sau khi trở thành võ sĩ cao giới sẽ đứng trước một lựa chọn là trở thành kiếm sĩ hoặc kỵ sĩ, kiếm sĩ cao giới là đấu sĩ, mà đấu sĩ tuyệt đối thuộc người ở chức vụ cao cấp. Nếu đem người trong nghề ở đại lục phân ra làm mười giới thì kiếm sĩ cao giới thuộc cấp thứ sáu. Trần Lạp Đông chỉ là một trấn nhỏ, khoảng cách giữa hân và đối phương quá lớn rồi, cho dù đang ở đỉnh cao của thế giới này thì thực lực của hân cũng không có cách gì sánh được với kiếm sĩ đang ở trước mắt. "Thiếu gia, cậu làm sao vậy?" Ma Tín Khoa vội buông tay ra, hân ngỡ là mình dùng sức mạnh quá khiến Hàn Tiến bị đau. "Không sao, nghĩ đến một vài chuyện, thật ngại quá" Hàn Tiến miễn cưỡng cười nói : "Có chuyện này cần ngài giúp. Đợi đến khi gặp tên lùn đó ngài có thể phối hợp với ta không?" "Cần ta làm gì?" "Không cần ngài làm gì, ngài luôn đứng đằng sau ta là được rồi". Ma Tín Khoa nghĩ một chút gật đầu cười nói : "Được". Theo lí thường mà nói Hàn Tiến không nên đưa ra yêu cầu như thế vì hai bên không có quan hệ gì, mà Ma Tín Khoa lại đáp ứng. Tương mạo, khí chất, khẩu khí, nụ cười của Hàn Tiến đều có tác dụng nhất định, tuy không thể nói ai gặp cũng đều thích nhưng chỉ ít không khiến người khác ghét. Đi vào quán rượu, trong quán không có bao nhiêu người, ở đây rất bình thường. Trần Lạp Đông chỉ là một trấn nhỏ, Hàn Tiến trông thấy một người chỉ cao hơn một mét nhưng dáng người chắc khỏe đang ngồi trước quầy rượu lớn tiếng nói gì đó, còn cô gái đôi diện trong quầy rượu vui vẻ cười theo, nghe có vẻ rất chăm chú. Hàn Tiến nhẹ nhàng đi đến đứng bên cạnh tên lùn đó, nhẹ giọng nói : "Thật ngại quá, làm phiền một chút. Xin hỏi ngài có phải đại sư Duy Lạp Nhĩ không?" Hàn Tiến vừa nói vừa chăm chú nhìn Duy Lạp Nhĩ. Đây là một tên lùn không thích giữ vệ sinh, từ bên cạnh hân có thể nhìn rõ rầy tai trong lỗ tai của đối phương. Khuôn mặt và chiều cao không thể sánh được với bộ râu lớn, trên bộ râu còn dính vài vụn bánh mì, Trên người mặc bộ áo giáp cũ kĩ bẩn thỉu. Mùi rượu và mùi mồ hôi hòa lẫn với nhau tạo thành thứ mùi khó chịu. Đôi ủng của đối phương còn cũ nát hơn cả chiếc áo giáp, trong đó đầu mũi giày của một chiếc đã bị hỏng, lộ ra những móng chân bẩn thỉu. Hàn Tiến rõ tính khả dụng của kế hoạch được nâng cao lên như thế nào. Lúc sắp đến hân đã hỏi kĩ tiểu thư Khôi Lệ tình hình của Duy Lạp Nhĩ. Tiểu thư đã đưa Duy Lạp Nhĩ từ thành Thánh Quân về trấn Lạp Đông, tiệm vũ khí vừa mở được hai ngày. Duy Lạp Nhĩ đột nhiên đưa ra lời cầu hôn vô lí, cũng chính là nói Duy Lạp Nhĩ chưa nhận được chút tiền lương nào, hơn nữa, của cải tích lũy được cũng đã hết sạch. Tính khí của hân rất tàn bạo, vì có chút hiểu lầm nhỏ trong thành Thánh Quân mà ra tay đánh người, kết quả làm bị thương một quý tộc, nếu không phải tiểu thư cho hân mượn một khoản tiền thì hân sớm đã bị bắt giam trong ngục rồi. "Cút đi, đừng làm phiền ta, Duy Lạp Nhĩ căn bản không để ý đến Hàn Tiến, xua xua tay như đang đuổi một con ruồi Ma Tín Khoa khẽ háng giọng, bước tới trước nửa bước,

Duy Lạp Nhĩ chợt quay người lại, ánh mắt thu vào cây kiếm lớn mà Ma Tín Khoa vác trên vai, lại nhìn tấm huy chương đeo trước ngực Ma Tín Khoa, lúc ấy mới không cam tâm mà cầm cốc rượu đặt xuống, mở miệng nói : "Vị này... Thiếu gia tìm tôi có việc gì?" "Ta muốn người rèn cho ta một bộ áo giáp. Rất vội còn giá tiền, ta sẽ không bạc đãi người đâu" Hàn Tiến lạnh nhạt nói, cốc rượu trong tay Duy Lạp Nhĩ sớm đã hết, chần chừ không bỏ cốc rượu xuống, rõ ràng hiện nay Duy Lạp Nhĩ đang ở vào cảnh túng quẫn, đương nhiên sau màn chiêu mộ hán sẽ cho hán một ít tiền, nếu không thì Duy Lạp Nhĩ căn bản không có tiền để mở tiệm. Chỉ có điều khoản tiền này không phải lớn lắm, thuê một cửa tiệm lại thêm mấy việc gần đây, tiền bạc hầu như đã tiêu hết rồi "Ta không có thời gian, ngài đi tìm người khác đi" Duy Lạp Nhĩ nhất quyết từ chối. "Ta chỉ cần một bộ áo giáp rất bình thường, năm lượng vàng". Một chiếc áo giáp thông thường nhiều nhất chỉ tầm một, hai lượng vàng, Hàn Tiến đưa ra giá đó là quá cao rồi. "Không nghe thấy? Ta nói rồi, ta không có thời gian" Duy Lạp Nhĩ đập mạnh xuống bàn kêu lớn, vừa này là nhìn thấy tên dụng binh đó khó động vào hán chẳng có cách nào mới phải nói vài câu với Hàn Tiến, thấy Hàn Tiến quán mãi không chịu đi, hán lại không không chế được bản tính của mình. "Mười lượng vàng, không thể cao hơn được nữa" Hàn Tiến cười nói : "Ta không có lựa chọn nào khác, nhất định trước sáng mai phải làm xong bộ áo giáp ta yêu cầu, cho nên ta đưa ra mức giá tuyệt đối khiến người vừa lòng, hi vọng người cũng khiến ta vừa ý". Lời của Hàn Tiến ẩn chứa sự đe dọa, nhưng vẫn có chừng mực, tránh để người khác cảm thấy phản cảm. "Oa, mười lượng vàng à...." cô gái ở quán rượu phát ra tiếng nói nhỏ nhỏ. Duy Lạp Nhĩ nhìn cô gái rồi lại nhìn Hàn Tiến. Với tính khí của hán, bây giờ hán chẳng muốn làm gì, chỉ muốn uống rượu, nhưng thật sự giả dối phương đưa ra rất dễ mê hoặc người khác, Duy Lạp Nhĩ để lộ ra sự do dự không quyết. "Ta không biết người đang do dự cái gì?" Mặt Hàn Tiến lộ rõ hòa khí : "Nghe nói người là đại sư rèn gươm nhất, chỉ cần một buổi tối, thậm chí nửa buổi tối đã có thể kiếm được mười lượng vàng rồi, nếu trong thành Thánh Quân thì đó là giá cho một bộ giáp ma pháp". Duy Lạp Nhĩ vuốt cằm râu một lúc lâu rồi nhảy từ trên ghế xuống, giọng náo nức : "Các người đi theo ta". Hàn Tiến khẽ cười, chậm rãi theo sau Duy Lạp Nhĩ. Cô gái trong quán rượu đột nhiên gọi : "Này....Duy Lạp Nhĩ Tiên sinh, còn chưa đưa tiền rượu". "Hết cái gì. Lẽ nào sợ ta đây quỵ tiền" Duy Lạp Nhĩ tức đến nổi râu vênh hết lên, quay người lại chửi, giọng hán vang to vô cùng, ngay cả các bình rượu trên tủ rượu cũng lay động, hết xong ánh mắt chuyển sang nhìn Hàn Tiến, ý rất rõ ràng, ta đây vừa tìm được mối làm ăn lớn, lẽ nào còn tiếc ít tiền? Hàn Tiến chợt nhớ Khôi Lệ tiểu thư có nói Duy Lạp Nhĩ là một tên lùn chiến đấu cao giọng, xem ra tuy thực lực của hán không như Ma Tín Khoa nhưng cũng không kém lắm, vì khách trong quán rượu, bao gồm cả hai cô gái đều có vẻ rất sợ hán. Bốn người đi hết nửa thôn lại về trước cửa tiệm của Khôi Lệ tiểu thư. Trời đã tối, cửa tiệm sớm đã đóng cửa, Duy Lạp Nhĩ thần thờ nhìn ánh đèn trên lầu hai, Hàn Tiến không thúc giục hán, chỉ lặng lẽ quan sát biến đổi của Duy Lạp Nhĩ. Thói quen nghề nghiệp của hán chính là vậy, luôn thích lặng lẽ quan sát. Lát sau, Duy Lạp Nhĩ móc ra chùm chìa khóa. Đến trước một ngôi nhà bình thường đối diện cửa tiệm, dùng chìa khóa mở cửa rồi đi thẳng vào trong. Căn phòng bên ngoài rất trống trải, một cái bàn kê ở góc tường, lại không có chiếc ghế nào, Duy Lạp Nhĩ mở cửa phòng trong, Hàn Tiến cũng muốn theo vào, ai ngờ Duy Lạp Nhĩ trừng mắt đứng chặn trước cửa : "Ngài không biết quy tắc sao? Muốn làm gì?" Hàn Tiến chờ người, cười nói : "Người hiểu lầm ta rồi, ta chỉ là muốn nói rõ một chút." "Nói rõ cái gì?" "Áo giáp ta cần và áo giáp thông thường có khác nhau một chút" Hàn Tiến dùng tay đo lên ngực và tay của mình : "Ngực không thể bị chấn, cánh tay bên trái có thể rèn theo binh thường nhưng cánh tay bên phải phải lộ ra, còn nửa sau lưng..." Hàn Tiến nói liên miên một hồi không dứt, mắt Duy Lạp Nhĩ càng lúc càng mở lớn, cuối cùng không chịu được, ngắt lời Hàn Tiến : "Người muốn áo giáp như vậy để làm gì?" "Cái này người không cần biết" Hàn Tiến lạnh lùng đáp : "Nếu không thì ta đã tùy ý mua một bộ, hà tất phải bỏ tiền ra nhờ người rèn riêng cho ta?" Duy Lạp Nhĩ lắc lắc đầu, lẩm bẩm câu gì đó, rồi bịch! Đóng chặt cửa lại. Tại Hàn Tiến rất hữu dụng, hán nghe thấy Duy Lạp Nhĩ nói : Nhà người thật đáng thương, nào nhất định bị dâng cho thú miệng rộng trong rừng sâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Nguy Cơ Của Tiểu Thư Khôi Lệ (Thượng).

Buổi trưa chính là lúc náo nhiệt nhất của trấn Lạp Đông. Hàn Tiến và tiểu thư Khôi Lệ yên lặng đứng trên lầu hai, từ cửa sổ quan sát động tĩnh bên dưới.

Người dưới lầu đã tụ tập thành một vòng tròn, có khoảng hơn hai trăm người. Lão già ngồi bên cạnh tiểu thư Khôi Lệ khi Hàn Tiến nói chuyện với tiểu thư Khôi Lệ hôm qua đó đang đứng giữa đường, nhỏ nước bọt lung tung rồi nói gì đó.

"Tên khốn kiếp đó cũng dám xưng là đại sư rèn?" Lão già chỉ tay vào một bộ áo giáp rồi nói, giọng ông ta to, rõ ràng, Hàn Tiến và Khôi Lệ trên lầu cũng nghe rõ.

Bên cạnh lão đặt một cái giá gỗ, trên giá treo một bộ áo giáp, hình dáng bộ áo giáp đó rất kì dị, đầy tính tượng hình, chỗ cần bằng phẳng thì lại xuất hiện vài túi lồi lên, chỗ cần tròn nhẵn lại mài thêm một cạnh cứng, đáng tức nhất là hai bên trái phải của bộ giáp hoàn toàn không tương xứng, đặc biệt là chân giáp bên phải, ngắn một cách thảm hại, nhỏ một cách thảm hại, cả bộ áo giáp nhìn từ hình dạng mà nói, xấu xí đến nỗi không thể xấu hơn được nữa.

Lão già rất biết mắng người, đầu tiên công kích tay nghề của đại sư rèn Duy Lạp Nhĩ, đợi sau khi người xung quanh tiếp nhận rồi liền quay sang bắt đầu công kích nhân phẩm của Duy Lạp Nhĩ, tiếp đó lại bắt đầu chất vấn nghi ngờ trí tuệ của phụ mẫu hán, cuối cùng kéo sang cả tộc bọn người lùn, cứ thế xuyên thuyên không dứt.

"Đến rồi, đến rồi..." người đứng bên ngoài bắt đầu xôn xao.

Duy Lạp Nhĩ mắt còn đầy dử từ bên ngoài chen vào, hán uống say vừa tỉnh lại, nghe thấy người bên ngoài đang chửi bọn người lùn liền vô cùng tức giận.

Lão già nhìn thấy Duy Lạp Nhĩ tiến tới, giả bộ không biết gì, vẫn mắng chửi không ngừng, chỉ có điều đề tài chuyển về tay nghề Duy Lạp Nhĩ.

Duy Lạp Nhĩ nhìn chăm chăm vào bộ áo giáp, đột nhiên tức giận nhảy dựng lên : "Mẹ chúng nó, nói năng bậy bạ".

"Ta nói năng bậy bạ?" Lão già cười lạnh nói : "Duy Lạp Nhĩ đại sư, phía sau áo giáp còn có ấn tượng của ngài. Lẽ nào bộ áo giáp này không phải ngài rèn?"

"Là ta rèn", Duy Lạp Nhĩ hét lớn như sấm : "Nhưng...Nhưng đây là yêu cầu của khách hàng".

"Yêu cầu của khách hàng? Hahaha,Duy Lạp Nhĩ đại sư, đừng coi người khác đều là ngốc hết, Ai lại yêu cầu bộ giáp như thế này. Đây là thứ người có thể mặc sao?" Nghe lời nói này, mọi người đứng xem ở xung quanh cười phá lên. Lão già dương dương tự đắc nói : "Ta nói cho người biết, vị khách mà người nói vì bị lừa, lại đang vội nên đã sớm rời khỏi trấn Lạp Đông rồi, cho nên mới đem bộ áo giáp này giao cho ta, để ta vạch trần chân tướng thật sự của người"

"Người...người..." Duy Lạp Nhĩ tức đến nổi mặt đỏ lên, lại còn nói không nên lời, nói ra chưa chắc có người tin.

Lão già càng đắc ý, chủ đề lại chuyển sang phụ mẫu và chủng tộc người lùn của Duy Lạp Nhĩ. Người ở xung quanh không ngừng cười lớn, sắc mặt Duy Lạp Nhĩ càng lúc càng đỏ, cuối cùng tức giận đến nỗi không nhẫn nhịn được nữa, hét lớn một tiếng, lao vào đâm một phát mạnh vào bụng lão già. Theo mong muốn của Duy Lạp Nhĩ, hắn rất muốn đánh vỡ mồm lão già nhưng chiều cao là một vấn đề, chỉ có thể thuận tầm tay mà đánh đối phương.

Lão già trở tay không kịp, bị đánh một cú chính diện, cả thân người bay ra ngoài như điều gặp gió, va phải bầy, tám người xung quanh, lăn quay ra đất không động đậy gì, máu tươi lẫn nước bọt tìm miệng phun ra.

"Đánh chết người rồi..." đám đông xung quanh bị một phen hoảng hồn, chen nhau chạy toán loạn tứ phía.

"Bây giờ phiền phức của tiểu thư được giải quyết rồi", Hàn Tiến thu tầm mắt lại, ngồi ngay ngắn trên ghế.

Tiểu thư Khởi Lệ quay mạnh người, nhìn trực tiếp Hàn Tiến, ngực nàng phập phồng gấp gáp, ánh mắt sắc lạnh, còn thêm vài phần phẫn nộ và tri triết.

"Sao? Có chỗ nào không đúng sao?" Hàn Tiến thờ ơ hỏi.

"Không, người rất đúng" Tiểu thư Khởi Lệ thờ dãi nói.

"Đã như vậy... tiểu thư không phải nên đưa nốt cho ta nửa số ngân lượng còn lại sao?" Hàn Tiến lộ ra nụ cười nói.

Khởi Lệ tiểu thư lôi ra một bọc vải định ném xuống đất nhưng cuối cùng từ từ đặt xuống bàn, nói rành rẽ từng từ : "Lạp Phi Nhĩ thiếu gia. Lần này thật "cám ơn"ngài quá rồi".

"Tiểu thư khách sáo quá rồi" Hàn Tiến không thèm nhìn xem bên trong có bao nhiêu, cứ thế nhận lấy, ngừng lại một lúc rồi nói : "Xem ra bây giờ ta đã trở thành người không được hoan nghênh rồi, có điều...ta phải nói với tiểu thư, tuy ta một quý tộc sa cơ thất thế nhưng điều đó không có nghĩa là kẻ khác có thể tùy tiện khinh thường ta, đương nhiên ta cũng rất tiếc, ta chỉ nghĩ trừng phạt hắn nhẹ nhàng một chút, để hắn sau này quản lý cho tốt cái mồm của mình, không ngờ cuối cùng lại thành ra như thế".

Khởi Lệ tiểu thư không nói gì nữa, chỉ lạnh lùng xua xua tay.

Hàn Tiến cười đứng dậy, chậm rãi đi xuống lầu dưới, Tư Đế Nhĩ Bá Cách ngoan ngoãn theo sau.

Từ cửa sau của cửa tiệm đi ra một con đường khác, Hàn Tiến hít một hơi dài, tâm trạng của hắn có chút đi xuống, thật ra những lời vừa nãy đều là nói thật, đáng tiếc đối phương lại không tin lời hắn giải thích.

Tuy cuối cùng có chút ngoài ý muốn nhưng đối với Khởi Lệ tiểu thư mà nói, tuyệt đối không phải chuyện xấu vì nàng có thêm một con đường, có thể dựa vào đó khống chế Duy Lạp Nhĩ, thậm chí có thể ép hắn kí khế ước nô lệ. Nàng là khổ chủ, nếu từ chối bồi thường thì Duy Lạp Nhĩ nhất định phải chịu trừng phạt khủng khiếp, kí khế ước sẽ trở thành con đường sống cuối cùng của hắn, có điều Hàn Tiến rõ hơn cả, bất luận tiểu thư chọn lựa thế nào, cùng đều là sự gãy gập cuối cùng mà thôi.

Phát hiện ánh sáng bị người khác che mất, Hàn Tiến quay đầu lại, phía sau ngoài Tư Đế Nhĩ Bá Cách ra còn có Ma Tín Khoa cao lớn, Hàn Tiến kì lạ hỏi : "Ma Tín Khoa, nhiệm vụ của ngài đã xong rồi, còn theo chúng ta là gì?"

"Quan hệ thuê mướn đã hết, ta còn lưu lại làm gì?" Ma Tín Khoa cười nói.

"ò..." Hàn Tiến còn muốn hỏi cái gì, ai ngờ đột nhiên nghe tiếng người gọi phía sau : "Cuối cùng tìm được hai người các người rồi", sau đó vai bị người ta nắm chặt.

Hàn Tiến quay người lại, nhận ra đối phương, Tư Đế Nhĩ Bá Cách hôm qua len chỉ cho hắn nhìn qua, người đang nắm chặt vai hắn là quan gia cũ của nhà hắn, Ba Ba Thác.

"Các người còn có lương tâm không?" Ba Ba Thác cất lực nói : "Nể mặt lão già, ta luôn coi các người là con mình, có lần nào các người cầu xin mà ta không giúp đỡ? Cuối cùng lại dám đến nhà ta trộm đồ? Hai tên súc sinh các người lập tức cõng ra cho ta, cõng ra cho ta..." Ba Ba Thác vừa kêu vừa kéo y phục của Hàn Tiến xuống.

Hàn Tiến cau mày, đưa tay ra đẩy một cái khiến Ba Ba Thác lui ra.

Ba Ba Thác lùi mấy bước, hần tức đến nỗi bắt đầu lải nhải : "Được đấy, còn dám động thủ. để ta..."

Đột nhiên Ba Ba Thác khựng lại, người phụ nữ bên cạnh hần vừa định mở miệng ra mắng chửi cũng ngăn ra, mấy người của đội trị an theo sau cũng chờ người, Hàn Tiến nắm trong lòng bàn tay một đồng tiền vàng, xòe tay ném ra, những đồng vàng trong không trung tỏa sáng lấp lánh. Tiếp đó Hàn Tiến lại giơ tay ra, bàn tay hần như có sức hấp dẫn, đồng tiền đang rơi xuống lại trở về tay hần, không thiếu một đồng, động tác vô cùng ung dung tự tại.

"Tiếp theo" Hàn Tiến khẽ cười, hần búng nhẹ ngón tay cái, một đồng tiền vàng sáng lấp lánh bay thẳng đến chỗ Ba Ba Thác.

Có lẽ tình huống trước mắt quá quen thuộc, quen đến nỗi khắc sâu vào tận xương cốt, nụ cười tươi rói của Ba Ba Thác nở trên môi, hần dùng động tác nhanh nhẹn không hề phù hợp với tuổi tác của một lão già đón lấy, giữ chặt đồng vàng, lớn tiếng nói : "Đa tạ thiếu gia ban thưởng..."

"Haha...." Hàn Tiến cười, hần không để ý đến Ba Ba Thác nữa, quay người nói với Tư Đế Nhĩ Bá Cách và Ma Tín Khoa : "Đi, ta mời các người một bữa".

Ba Ba Thác rút cuộc cũng già rồi, sau khi nhận được đồng tiền vàng một lúc mới phản ứng lại, lật mặt không được, không lật mặt cũng không xong, cuối cùng thì sự cung phụng lúc này là do hần cam tâm tình nguyện làm, chẳng có ai bắt ép, hần ngần ngại đứng đó không nói được gì.

"Tránh ra" Ma Tín Khoa đưa tay đẩy một cái khiến đám trị an đang đứng chắn giữa đường lui sang một bên, mặt bọn chúng đều biến sắc, nhưng thấy huy chương trên ngực Ma Tín Khoa liền cúi đầu lui mất.

Thật ra phần lớn những tên trước mặt đều giống nhau, muốn có quyền, muốn có tiền, muốn có sức mạnh khiến người khác kính nể, kẻ yếu rất khó nhận được sự tôn trọng của người khác.

Trong một lữ quán nhỏ ở phía Đông trấn Lạp Đông, ba người Hàn Tiến ngồi vây quanh một chiếc bàn, Ma Tín Khoa đặt thực đơn xuống hỏi : "Lạp Phi Nhĩ thiếu gia, ngài muốn ăn gì?"

"Sau này đừng dùng kính ngữ nữa, không tự nhiên, cứ gọi là Lạp Phi Nhĩ đi" Hàn Tiến cười nói.

Ma Tín Khoa nghĩ một lúc rồi gật đầu nói : "Cũng được".

"Các người gọi của mình đi, còn ta..." Hàn Tiến do dự một lúc : "Lấy cho ta hai đĩa sấn nước muối".

Kì thực theo cách nghĩ của hần, hần không muốn ăn ở đây, quá lãng phí rồi, đến chợ mua ít sấn sau đó tự mình nướng có phải ngon không? Nhưng thái độ Ma Tín Khoa có chút ám muội, tuy xót tiền nhưng trước khi làm rõ mục đích của Ma Tín Khoa, chỗ không nên tiết kiệm thì không được tiết kiệm, Dựa vào trực giác, hần tin Ma Tín Khoa có thiện ý.

"Thứ đó có gì là ngon?" Ma Tín Khoa chép chép miệng.

"Ta thích thanh đạm" Hàn Tiến cười nói.

Lát sau món họ gọi đều đã được mang lên, Ma Tín Khoa gọi thịt thảo trỉ hương, tim rồng nướng, còn có một bình rượu, Tim rồng nướng nghe ra đáng sợ, có điều rồng này không phải rồng thật, chỉ là một loại động vật nhỏ ăn cỏ giống như thỏ, không hề có sức công kích. Còn về Tư Đế Nhĩ Bá Cách, hần cái gì cũng không gọi, trong mười mấy năm hần luôn kiên trì không ngừng để đoán biết ý của thiếu gia, cảm nhận được sự thay đổi tâm tình của thiếu gia, coi đó là nghề cả đời của mình, tuy Lạp Phi Nhĩ thật sự đã biến mất nhưng không thể nghi ngờ Tư Đế Nhĩ Bá Cách vẫn tìm ra đường cảm ứng được mọi tin tức, giống như bây giờ, hần biết rõ Hàn Tiến đang xót đồng tiền, tuy nụ cười của Hàn Tiến rất âm ỉ, hào phóng.

"Ma Tín Khoa, ngài vừa nói ngài và Khởi Lệ tiểu thư đã hết hợp đồng?" Hàn Tiến hỏi.

"Ừ" Ma Tín Khoa gật đầu : "Tiểu thư thuê ta chính là muốn để ta đối phó với tay Duy Lạp Nhĩ, đều bị cậu giải quyết rồi, tiểu thư còn giữ ta lại làm gì?"

"Vậy thì nhanh quá, bên này vừa xong việc liền lập tức đuổi ngài đi" Hàn Tiến than thở.

"Haha....sau khi đến trấn Lạp Đông ta cái gì cũng chưa làm, ngược lại lại còn nhận được tiền, bảo ta đi thì đi vậy".

"Vậy ngài còn dùng chân lại làm gì?" Hàn Tiến cười hí mắt lại hỏi.

"Cậu muốn làm cái gì?"

"Ta? Ta vẫn chưa nghĩ đến".

"Ta cũng chưa có kế hoạch gì" Ma Tín Khoa nhả ra một miếng xương, cười nói : "Thầy giáo đã nói, đầu óc ta không tốt, ông ấy khuyên ta kết giao nhiều với người thông minh, như vậy mới có thể học hỏi được chút".

"Ồ" Hàn Tiến khẽ cười thầm, Ma Tín Khoa tuyệt đối không giống vẻ ngoài thật thà của hần, ngược lại hần vô cùng nhanh nhẹn, ví dụ nói, hôm qua phỏ hợp với mình uy hiếp Duy Lạp Nhĩ, ví dụ như vừa này chọc giận mấy tên đội trị an, vì mình mà ra tay.

"Lạp Phi Nhĩ, cậu là người vô cùng thông minh" Ma Tín Khoa đột nhiên nói thẳng vào vấn đề.

"Vì sao lại nói vậy?" Hàn Tiến cười hỏi.

"Hôm qua cậu nói có thể dùng đầu óc để giải quyết vấn đề của Duy Lạp Nhĩ, ta cho rằng cậu là một tên nói khoác, ai ngờ cậu lại thật sự làm được, có điều cách của cậu có chút tàn nhẫn, haha..."

"Ta không cho là mình đã sai" Hàn Tiến thật thà nói. Hắn rất rõ Ma Tín Khoa nói như vậy là để thăm dò mình: "Khởi Lệ tiểu thư giúp đỡ hắn, tin tưởng hắn, hắn đã làm gì? Một tên phản trắc khôn khéo, có tư cách để yêu cầu người khác sao?"

"Ừ...cậu nói vậy cũng có lý" Ma Tín Khoa nghĩ một lúc, gật đầu nói: "Đúng rồi, khi ta xuống lầu đuổi theo cậu, nghe thấy tiểu thư Khởi Lệ gọi tên cậu, Lạp Phi Nhĩ, ta thấy tiểu thư thích cậu rồi đây".

"Thật sao?" Tư Đồ Nhĩ Bá Cách vui mừng thốt lên, hắn biết tâm sự của thiếu gia, nghe được tin này trong lòng liền cảm thấy vui mừng cho Hàn Tiến.

"Nghĩ cái gì vậy" Hàn Tiến liếc Tư Đồ Nhĩ Bá Cách: "Thích? Ài... tiểu thư chính là đang cảm hận ta đây".

"Thiếu gia, vì sao vậy?"

"Vì người của tiểu thư bị Duy Lạp Nhĩ đánh, liền cho rằng tất cả đều là do ta đã bố trí từ trước".

"Vậy có phải cậu không cố ý?" Ma Tín Khoa hỏi.

"Đúng" Hàn Tiến khẽ nói, trong khoảng thời gian ngắn, Ma Tín Khoa đã mấy lần thăm dò mình rồi, bất luận đối phương rút ra kết luận gì, hắn đã nhìn thấu sự thật thà của Ma Tín Khoa rồi: "Ta sai là ở chỗ đã đánh giá quá cao Duy Lạp Nhĩ, ta cho rằng hắn đánh người trong thành Thánh Quân cuối cùng đành phải trốn chạy đến trấn này nhất định sẽ nhớ kĩ bài học đó, ai ngờ...hắn lại nóng tính đến vậy, vừa rồi liền đánh chết người".

Ma Tín Khoa trầm ngâm một lát: "Lạp Phi Nhĩ, cậu nói...Khởi Lệ tiểu thư là người như thế nào?"

"Rất thông minh, chỉ có điều vẫn còn chưa có kinh nghiệm, chắc là trước đây chưa từng trải qua tồi tệ" Hàn Tiến nghĩ: "Khi ta để người của tiểu thư ra phỏ mắng chửi, nàng ấy không phản đối, điều này có nghĩa nàng ấy chưa nhìn thấy nguy hiểm, nhưng khi sự việc phát sinh liền cho là tất cả đều do ta sắp đặt trước, Ta nghĩ, đã đủ chứng minh sự thông minh của nàng ấy rồi".

Ma Tín Khoa vò vò tóc, dường như có thể hiểu ý của Hàn Tiến, lại vừa như không hiểu lắm.

"Cho tiểu tử thêm mấy năm nữa, chắc chắn nàng ấy sẽ trở thành người rất lợi hại" Hàn Tiến chỉ vào đầu mình: "Đương nhiên, đó là nếu nàng ấy có thể sống an toàn thêm mấy năm nữa".

"Lạp Phi Nhĩ, câu này là có ý gì?" Ma Tín Khoa hỏi.

"Một tên lùn đã phạm tội, không còn chỗ dựa chống đỡ, hắn liệu có dám phản bội lại tiểu thư?" Hàn Tiến nói nhỏ: "Theo ta thấy không ngoài hai tình huống, một là bị người khác lợi dụng, một là bị kẻ khác uy hiếp. Ta biết những điều này, mà tiểu thư cũng biết, nhưng tiểu thư làm gì? Đầu tiên cử ngài đi giết Duy Lạp Nhĩ, sau đó để ta đi đối phó với hắn, haha....Ma Tín Khoa, ngài vẫn còn không hiểu?"

-Ma Tín Khoa lắc lắc đầu, hai mắt nhìn Hàn Tiến không chớp, lần này hắn không phải đang ra vẻ thật thà, hắn thật sự là không hiểu.

"Khi tranh giành với một người hay một vài người, tiểu thư tuyệt đối ở vào thế hạ phong cho nên nàng ấy chỉ có thể, cũng chỉ dám chìa mũi dùi về phía Duy Lạp Nhĩ, thậm chí không nghĩ đến cách thuyết phục, khuyên can, trực tiếp chọn cách cực đoan, vì nàng ấy rất rõ, dưới sự thao túng của đám người kia, khả năng quay đầu của Duy Lạp Nhĩ là rất nhỏ, rất nhỏ".

"Nhưng...điều đó chỉ có thể nói rõ tiểu thư đang rơi vào cảnh khó khăn, không có nghĩ tính mạng đang gặp nguy hiểm chứ?" Ma Tín Khoa nói: "Cũng có thể những người đó muốn ép tiểu thư đáp ứng điều kiện gì đó của chúng?"

"Không tồi, chuyện này cũng có thể nghĩ đến?" Hàn Tiến nửa cười nửa không nói: "Thầy của ngài nhìn nhầm ngài rồi".

"Ha..."-Ma Tín Khoa có chút lúng túng gãi gãi đầu, sau đó liền chuyển đề tài: "Lạp Phi

Nhĩ, cậu nói tiếp đi".

"Khởi Lệ tiểu thư có gặp nguy hiểm hay không là do tính tình nàng ấy quyết định" Hàn Tiến chậm rãi nói: "Nói thật, ta đi tìm tiểu thư một mặt là muốn

Kiểm tiền, mặt khác là muốn dùng hành động này để tự tiến cử mình, Ta đã có thể giải quyết được tên Duy Lạp Nhĩ đó thì cũng có thể giải quyết những việc khác cho tiểu thư, tuy đối thủ của tiểu thư lợi hại nhưng chỉ ít ta có thể cho nàng ấy chút hi vọng, không phải là nên thử xem sao?"

Ma Tín Khoa chăm chú lắng nghe, còn Tư Đế Nhĩ Bá Cách đã sớm thành ngốc rồi.

"Là ta tự cho mình là thông minh. Sai lầm của ta không chỉ là nhìn nhầm Duy Lạp Nhĩ, càng nhìn nhầm tiểu thư. Sau khi phát sinh sự việc, nàng ấy một chút cũng không che giấu sự"

căm ghét đối với ta, có điều nàng ấy lại đưa cho ta số vàng đã giao ước từ trước, haha,nếu nàng ấy không thanh toán để báo thù ta thì ta không còn cách nào khác, hơn nữa nàng ấy vốn dĩ định ném tiền xuống đất để thể hiện sự khinh miệt và căm tức của mình, nhưng cuối cùng lại đem tiền đặt lên bàn" Hàn Tiến ngừng một lúc rồi nói tiếp : "Điều này khiến ta biết tiểu thư là người thông minh xuất chúng, lại rất có nguyên tắc, nàng ấy sẽ không vì hận thù trong lòng mà lật lọng, bội ước,cũng không vì đối phương là người giao dịch mà che giấu sự căm hận của mình. Một người thông minh, có nguyên tắc, thông thường tính cách đều rất cương quyết khẳng khái, nói như vậy, nếu đứng trước thế lực hoặc người không có cách nào kháng cự lại, họ thà làm ngọc nát còn hơn cúi mình làm ngói lành để sống. Ngươi đã hiểu chưa?"

"Hiểu" Ma Tín Khoa gật đầu : "Trong đại lục ngày càng hỗn loạn này người như vậy càng ngày càng hiếm".

"Thật ra đây đều là suy đoán của ta" Hàn Tiến đưa miếng sắn cuối cùng bỏ vào trong miệng : "Sự việc chưa chắc sẽ diễn biến như lời ta nói, chuyện ngoại lệ có thể tùy lúc phát sinh".

"Ý của cậu là...điều cậu nói đều là lời bỏ đi?"

"Ngài có thể coi đó là lời bỏ đi" Hàn Tiến cười nói, ánh mắt hần chột dừng lại trên bàn, giá tiền của một đĩa sắn chỉ có hai mươi đồng, tính toán cẩn thận một lúc, cửa tiệm này chỉ có thể thu được một chút tiền.

Hàn Tiến vẫy vẫy tay, một người làm thuê vội chạy đến, có trời mới biết nhân viên phục vụ ở đây có thể xem là người làm thuê hay không. Hần cười hỏi : "Thiếu gia, ngài cần gì?"

"Đem đến năm mươi đĩa sắn nước muối".

"Bao nhiêu?" chỉ có Tư Đế Nhĩ Bá Cách còn giữ được sắc mặt không đổi, những người khác đều ngạc nhiên đồng thanh hỏi, họ đều cho rằng mình nghe nhầm

"Năm mươi đĩa sắn nước muối, có vấn đề gì?"

Tên làm thuê ngẩn ra một lúc, không nói có vấn đề cũng không nói không có vấn đề, tiếp đó liềm chạy ra phía đằng sau quán.

"Cậu gọi nhiều như vậy để làm gì?" Ma Tín Khoa ngạc nhiên hỏi.

"Ăn" Hàn Tiến trả lời rất đơn giản.

Không lâu sau, từng đĩa, từng đĩa sắn được đem lên, Hàn Tiến cũng không khách khí, bỏ từng miếng lớn vào nhai. Thế lực đã có nền tảng nhất định, không cần nhai chậm nhai kỹ mới có thể hấp thụ năng lượng, tự nhiên đòi hỏi phải có tốc độ.

Khi ăn mấy đĩa đầu tâm trạng Ma Tín Khoa còn có chút náo nhiệt, nhưng khi Hàn Tiến ăn nhanh như gió, chớp mắt đã hết hai mươi đĩa sắn thì Ma Tín Khoa hai mắt tròn tròn, thậm chí không chịu được phải cúi xuống xem xét động tĩnh ở dưới bàn, cho là Hàn Tiến đã dùng cách gì đó để ném chỗ sắn đi, nhưng Hàn Tiến đang ở vào thời kì then chốt để tích lũy năng lượng nguyên thủy, ngay cả nước để ngâm sắn hần cũng không bỏ đi chứ đừng nói là cả củ sắn, trên bàn, dưới bàn đều rất sạch sẽ.

Chớp mắt Hàn Tiến đã ăn hết hơn bốn mươi đĩa, người phục vụ cũng đã tê hết cả tay rồi Ma Tín Khoa đặt chén rượu trong tay xuống hỏi : "Ta... ta nói, Lạp Phi Nhĩ, cậu sẽ không phải là cự long đúng không? Sao có thể ăn nhiều như vậy?"

"Có con cự long nào trông giống ta sao?"

"Không biết chừng, cự long cao cấp có thể sẽ biết thuật biến hình".

"Ngài nghe nói có cự long nào thích ăn sắn chưa?" Hàn Tiến trong lúc vội vã cũng không quên nở nụ cười : "Thịt nướng thơm ngon lại không ăn, ăn sắn?"

"Có lẽ" Ma Tín Khoa nghĩ nghĩ một lát : "Nhưng nếu cậu là một cự long rất nghèo thì sao?"

"Ta thật sự là....cứ cho là ta rất nghèo, nhưng cự long tượng trưng cho cái gì? Có thời gian ở đây nói chuyện với ngài thì ta bay đến thành Thánh Quân tìm lãnh chủ Dịch Tư Mã Khắc không tốt hơn sao?"

"Nhưng người căn bản không thể ăn nhiều như vậy được. Nếu....nếu tính cách của cậu có chút lập dị....ta thấy rất kì quái, đằng này lại thích ăn sắn?"

"Ma Tín Khoa, nói thật sự phụ ngài trước đây có phải đã kích thích ngài nhiều quá?" Hàn Tiến hỏi. Hần đã nhìn ra rồi, không thể đánh giá thấp đầu óc Ma Tín Khoa, nhưng cũng không cần đánh giá cao hần, hần thích cãi nhau với người khác không phải vì đã nhận ra vấn đề, đơn thuần chỉ là vì thói quen.

"Có ý gì?"

"Không có ý gì cả" Hàn Tiến lắc đầu nói : "Được, ta thừa nhận mình là cự long, được rồi chứ?"

"Ai tin chứ?" Ma Tín Khoa giễu cợt : "Cậu nếu là cự long sẽ tha cho Khôi Lệ tiểu thư? Ta cho cậu biết, cự long đều vô cùng dâm dăng"

Mặc dù Hàn Tiến luôn nghiêm khắc yêu cầu bản thân mình nhưng thiếu chút nữa đập cả chiếc đĩa đang ở trên tay lên mặt Ma Tín Khoa. Đây là loại người gì? Khi phân tích tiểu thư liên ở đó không ngừng tranh cãi. Được, đang làm việc thì phải cẩn trọng, không cần để ý đến hắn. Vừa nãy phủ nhận mình là cự long, Ma Tín Khoa ra sức tranh cãi, cuối cùng khi thừa nhận rồi hắn lại bắt đầu phản đối đối phương, thật khiến người khác không còn gì để nói. Nếu chỉ nhìn vẻ bề ngoài của Ma Tín Khoa hoặc tiếp xúc trong thời gian ngắn, chẳng có ai có thể nhìn ra hắn là loại người như thế này cả.

Bạn đang đọc truyện *Hỗn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Chó Ăn Cỏ.

Trong hoàn cảnh bình thường, kiếm tiền trong thành phố lớn sau đó chạy đến một thị trấn nhỏ để tiêu xài, cuộc sống sẽ rất nhàn hạ, Hàn Tiến là từ thân phận của một đại nhân vật để kiếm tiền, tuy hắn vớt ra mười lượng tiền vàng để làm mồi nhử, lại dùng một lượng vàng để thay đổi ấn tượng của mọi người với Lạp Phi Nhĩ, cuối cùng chỉ còn lại chín lượng vàng trong tay, nhưng ở trấn Lạp Đông này, chín lượng vàng cũng có thể coi là một khoản tiền lớn.

Cho nên, cuộc sống hiện tại của Hàn Tiến rất hạnh phúc, ngày ngày ăn tại nhà hàng, hơn nữa người trong trấn cũng thay đổi thái độ ban đầu, đi trên phố đều gặp những người cười chào hỏi hắn, đương nhiên Hàn Tiến là một người rất có lễ phép, bất luận có quen biết đối phương hay không hắn đều nở nụ cười lịch sự đáp lại.

Hôm nay, Hàn Tiến và Ma Tín Khoa ăn cơm sáng xong trở về phòng mình, Hàn Tiến an nhàn ngồi trên ghế còn Ma Tín Khoa hình như có điều gì muốn nói, do dự hồi lâu mới mở miệng : "Ta nói, chúng ta cứ sống như vậy thật vô vị, hơn nữa....".

Hàn Tiến thường thức từng chút cảm giác mất ngủ do năng lượng đem tới, nghe xong bất giác cười, hắn là người nhạy bén, biết ý nghĩ của Ma Tín Khoa, ăn không ngồi rồi thế này không phải là biện pháp, hơn nữa Ma Tín Khoa cũng ngại khi ăn không uống không, thường giành trả tiền, đương nhiên sẽ phải lo lắng cho tương lai rồi

Hàn Tiến vừa muốn nói, Tư Đế Nhĩ Bá Cách đập mạnh cửa , vội vã chạy vào : "Thiếu gia, tiểu thư Khôi Lệ đi rồi, còn có người đến làm khó tiểu thư".

"Đi lúc nào?" Hàn Tiến ngây ra hỏi.

"Không biết" Tư Đế Nhĩ Bá Cách lắc đầu nói : "Sáng sớm tôi đến trước lầu dưới của họ đợi rất lâu đều không thấy có ai ra vào, đang định trở về thì thấy một đám người xông vào, sau đó họ không tìm thấy gì nên lại đi ra",

"Lạp Phi Nhĩ, sáng nào cậu cũng bảo Tư Đế Nhĩ Bá Cách ra ngoài chính là vì..." Ma Tín Khoa chợt ngộ ra.

"Chắc là tối hôm qua nhận được thư, sau đó đi cả đêm rồi khỏi trấn Lạp Đông" Hàn Tiến không chút bận tâm đến Ma Tín Khoa, đứng dậy, chăm chú suy nghĩ trong chốc lát : "Vậy đám người đó như thế nào?"

"Thiếu gia, chúng...chúng có vẻ đều rất cao quý, rất khó chơi vào đó"

"Chúng vẫn còn ở đó chứ?"

"Chắc vẫn còn".

"Chúng ta đi xem xem

"Thiếu gia, dừng..." Tư Đế Nhĩ Bá Cách có chút lo lắng, nghiêm túc mà nói hắn không phải lo cho bản thân mình mà chính là lo cho Hàn Tiến, thân là gia nô của quý tộc lâu đời, Tư Đế Nhĩ Bá Cách vẫn có chút ý thức, đám người đó xem ra vô cùng giàu có cao quý, ngay cả lão gia năm đó cũng không khí thế như bọn chúng, ngộ nhờ xảy ra chuyện gì thì chẳng có ai cứu được bọn hắn cả.

"Đi" Hàn Tiến khẩu khí vô cùng kiên quyết.

Lát sau, Hàn Tiến đem theo Tư Đế Nhĩ Bá Cách mặt mũi khổ sở đến gần tiểu lầu, Ma Tín Khoa tất nhiên cũng đi theo, Đám người đó quả nhiên vẫn

chưa đi, đang đứng trước lầu thì thảo bàn bạc gì đó. Trước lầu còn có mười mấy con chiến mã cao to. Tất cả đều màu trắng, khắp thân từ trên xuống dưới không có lấy một sợi lông khác màu. Thực ra không cần quan sát đám người đó, chỉ cần nhìn chiến mã liền biết địa vị thân phận của đám người đến đây. Tên đứng đầu khoảng ba mươi tuổi, khuôn mặt gầy gò, trên người khoác bộ chiến giáp màu đỏ rực, ánh mắt phát ra khí thế át người. Trần trường trấn Lạp Đông Mạch Cáp đang đứng bên cạnh tên đó, vừa khom lưng gật đầu, vừa lộ ra nụ cười nịnh nọt.

"Lạp Phi Nhĩ, trong số bọn chúng có bốn tên kị sĩ cao cấp, chúng ta tuyệt đối đấu không lại" Ma Tín Khoa nói từng từ : "Còn tên mặc bộ màu đỏ ta không nhìn ra thực lực của hắn, cậu biết thế có nghĩa là gì không?"

"Ta sớm đã biết" Hàn Tiến cười nói, So với Ma Tín Khoa, thần sắc Hàn Tiến càng trấn tĩnh hơn nhiều. Kì thực trước khi đến đây hắn đã chuẩn bị rồi, có thể bức tiểu thư Khôi Lệ nổi tiếng của thành Thánh Quân đến bước đường này, một kẻ tầm thường nhỏ bé có thể làm được không?

"Cậu sớm đã biết? cậu không phải là muốn đánh nhau. Tuy vậy chúng ta đến đây làm gì?" Ma Tín Khoa ngạc nhiên hỏi. Hắn cho rằng Hàn Tiến là vì thầm thích tiểu thư Khôi Lệ nên muốn giáo huấn đám người kia, cho đám bọn chúng sau này không dám bám theo tiểu thư nữa, mà Ma Tín Khoa hắn đến để trợ thủ. Đáng tiếc vừa nhìn thấy đối phương, dũng khí của hắn đã lập tức tiêu tan theo mây khói.

"Ai nói ta muốn đánh nhau? Ta đã nói rồi, bạo lực không thể giải quyết được tất cả" Hàn Tiến chỉ chỉ vào đầu mình : "Có chút...."

"Đầu óc, đầu óc, hiểu rồi" Ma Tín Khoa hiểu ra.

Lúc đó, tên mặc chiến bào màu đỏ cũng chú ý về bên phía Hàn Tiến, quay sang hỏi Mạch Cáp gì đó, ánh mắt của Mạch Cáp cũng nhanh chóng hướng vào Hàn Tiến, sau đó giải thích một hồi, tên mặc chiến bào đỏ lộ ra ánh mắt miệt thị, không thèm nhìn Hàn Tiến thêm chút nào nữa.

Hai tay kị sĩ từ hướng khác phi nhanh đến, trong chớp mắt xông đến phía trước lầu, cùng ghim chặt chiến mã lại, động tác nhanh nhẹn đồng nhất, dường như đã được huấn luyện trăm nghìn lần rồi Một tên trong đó nói nhỏ : "Đại nhân, chúng tôi phát hiện có chút manh mối ở phía Tây thị trấn".

"Lên ngựa" tên mặc bộ chiến bào đỏ ra lệnh.

Trong chốc lát bóng dáng bọn chúng đã mất hút ở phía xa. Trần trường Mạch Cáp trên mặt nở nụ cười xảo quyết, vẫy vẫy tay, mấy tên trong đội trị an đi lên phía trước, dán niêm phong lên cửa lớn của cửa tiệm.

Lát sau Mạch Cáp do dự một lúc, chậm rãi tiến về phía Hàn Tiến : "Chào buổi sáng Lạp Phi Nhĩ thiếu gia".

"Mạch Cáp trấn trường, đã lâu không gặp, ngài thật là càng ngày càng trẻ trung" Hàn Tiến nói một câu khách khí : "Đúng rồi, những người vừa nãy là ai vậy?"

"Haha.... họ đều là những nhân vật lớn trong thành Thánh Quân, những vị quý tộc thật thụ cơ" Mạch Cáp cố ý lộ ra dáng vẻ thần bí.

"À" Hàn Tiến gật gật đầu, hắn có thể nhận ra sự châm chọc trong lời nói của Mạch Cáp. Người ta là quý tộc thật thụ, vậy ai là quý tộc giả? Không nghi ngờ gì chính là Hàn Tiến rồi, có điều hắn cũng không phản kích lại, bây giờ không phải lúc nên lật mặt với Mạch Cáp.

"Lạp Phi Nhĩ thiếu gia, Chỗ ta còn có việc, không thể nói chuyện phiếm với cậu rồi" Mạch Cáp cười nói.

Hàn Tiến lại gật đầu cười, đợi Mạch Cáp đi xa hắn mới nhẹ giọng đáp : "Tur Đế Nhĩ Bá Cách, tên này nói chuyện đều ngoa ngoắt vậy sao?"

"Đúng vậy, hắn chẳng phải cái thứ gì tốt đẹp cả, trước đây khi lão gia còn sống rất khinh thường hắn".

"Rất khinh thường hắn?" Hàn Tiến nhận ra gì đó : "Không sợ tên đó làm chuyện xấu xa ám muội?"

"Hắn dám" Tur Đế Nhĩ Bá Cách hùng hổ nói : "Có lần lão gia thậm chí chửi hắn ngay trước mặt, hắn dám làm gì? Còn ngoan ngoãn cười nói".

Hàn Tiến thờ dãi. Vốn dĩ cho rằng Mạch Cáp là vì Tur Đế Nhĩ Bá Cách nhìn trộm người ta tẩm nên mới căm ghét hai chủ tớ hắn, bây giờ xem ra không phải, chỉ ít không hoàn toàn là vì chuyện đó, Tuy nói tường đồ dân chúng đồn là một hiện tượng bình thường nhưng trong cảnh đá rơi xuống giếng này, không ít không nhiều cũng ẩn chứa điều gì đó.

"Lạp Phi Nhĩ, ta biết cậu rất thích Khôi Lệ tiểu thư nhưng...ta nói thật, cậu đừng giận, nhưng...." Ma Tín Khoa ấp úng nói.

"Ngài biết? Ai nói ta thích tiểu thư?" Hàn Tiến dờ khóc dờ cười nói.

"Muốn lừa ai chứ, cậu cho ta là tên lùn đó sao?" Ma Tín Khoa liếc mắt nhìn Hàn Tiến, lộ rõ vẻ coi thường : "Không thích? Không thích mà ngày ngày sai Tur Đế Nhĩ Bá Cách đến đây?"

Hàn Tiến có chút cứng họng, hắn thật ra rất quan tâm đến Khôi Lệ tiểu thư, nhưng kiểu quan tâm này tuyệt đối không phải thích, vốn dĩ hắn dự tính đều ổn thỏa, một mặt giải quyết vấn đề khó khăn của tiểu thư, một mặt cho tên không thuận tai kia một bài học, tạo dựng địa vị cho mình, chỉ ít làm cho kẻ khác không dám đắc tội với mình, Nếu như rút ngắn khoảng cách với tiểu thư Khôi Lệ, đối phương có tiền, hắn cho rằng bản thân có thể coi có chút đầu óc, kết hợp lại, sắp đặt đầu vào đấy, trong tình hình hiện giờ, làm một tay quân sư quạt mo là một lựa chọn rất tốt, có thể nhanh chóng đạt được của cải sinh hoạt nhất định. Ai ngờ người tính không bằng trời tính, tên lùn Duy Lạp Nhĩ tính cách quá cuồng bạo, cuối cùng rơi vào đường chết, kết quả vô cùng oan hận tiểu thư.

Nhưng đến bây giờ Hàn Tiến vẫn chưa từ bỏ, hi vọng thông qua một chút nỗ lực giành được sự tha thứ của tiểu thư, Điều nhất định phải thừa nhận đó là Hàn Tiến là một người tốt, nếu hắn thử tiếp xúc với đám khách không mời mà đến kia, lại hư cấu một vài thứ có liên quan đến tiểu thư, chưa chắc đã không đòi được thứ mình muốn, nhưng hắn căn bản chưa từng có ý nghĩ như vậy. Nói cho cùng, kế hoạch của hắn không chặt chẽ, trực tiếp dẫn đến gia nhân của tiểu thư bị đánh chết, hắn còn một món nợ, mà món nợ này phải trả. Ngoài ra từ góc độ nhân tính mà nói, một đám người dùng mọi thủ đoạn áp bức tiểu thư Khôi Lệ yêu kiều xinh đẹp, một người đàn ông bình thường nhất định sẽ ra tay, Hàn Tiến cũng không phải là ngoại lệ.

"Được rồi, không nói những thứ này" Hàn Tiến trốn tránh đề tài này : "Ma Tín Khoa, ngài nói trong số bọn chúng có bốn kị sĩ cao cấp?"

"Đúng vậy, sao cơ?"

"Chúng so với ngài như thế nào?"

"Cậu nói là ai có thể đánh giỏi hơn?"

"Ừ".

"Ta là kiếm sĩ cao cấp, chúng là kị sĩ cao cấp. Tính về phẩm cấp chúng ta đều giống nhau, ai đánh giỏi hơn, phải đánh mới biết được".

"Kẻ mạnh như ngài có phải có rất nhiều?" vấn đề này đối với Hàn Tiến mà nói vô cùng quan trọng, Ma Tín Khoa đã là mục tiêu hắn phải vượt qua, nếu cách nghĩ của mình có thể thực hiện, hắn có tự tin có thể thắng Ma Tín Khoa trong một, hai năm nữa.

"Xem ở nơi nào, nếu ở cái trấn Lạp Đông nhỏ bé này, ta là kẻ đó" Ma Tín Khoa giơ ngón tay cái lên "Nếu trong thành Thánh Quân, ta chính là kẻ đó". Nói xong Ma Tín Khoa lại giơ ngón tay cái lên.

"Ồ..." Hàn Tiến lộ ra nụ cười, chỉ có điều nụ cười của hắn có chút đau khổ.

"Lãnh chủ thành Thánh Quân Dịch Tư Mã Khắc, cậu biết chứ? Hắn là kị sĩ chí tôn của Quang Minh hệ, là kẻ mạnh siêu cấp có thể đấu với cự long" Ma Tín Khoa than thở nói : "Loại kiếm sĩ cao cấp như ta chẳng là cái thá gì cả".

Hàn Tiến lắc lắc tay, ra hiệu cho Ma Tín Khoa đừng nói tiếp nữa. Tuy lòng tự tin của hắn chịu đã kích nghiêm trọng không ai biết được nhưng trong sâu thẳm tâm hồn hắn như đang có ngọn lửa thiêu đốt, cháy âm ỉ không ngừng, hơn nữa càng ngày càng bùng lên, Mấy ngày nay nghe Ma Tín Khoa nói về tình thế bên ngoài, đại lục phân băng li tán, Mấy chục lãnh chủ đánh nhau hỗn loạn, chinh phạt lẫn nhau, chiến tranh liên miên không dứt, trấn Lạp Đông là nơi Đào Nguyên, nơi này không có lợi ích mê hoặc cho nên quân đội không đến, cường tộc cũng không đến. Nhưng hiện nay, thái bình không có nghĩa là sau này cũng sẽ tiếp tục thái bình, ngộ nhớ phát sinh chuyện gì, tất cả mọi người trong trấn, bao gồm cả Hàn Tiến hắn đều sẽ trở thành lũ chó ăn cỏ nằm bó tay chờ chết. Người khác nghĩ thế nào hắn cũng sẽ không can thiệp, chỉ ít Hàn Tiến hắn tuyệt đối không chấp nhận kết cục như thế.

Bạn đang đọc truyện *Hỗn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Tai Họa.

Vì lòng tự tin chịu đã kích, Lạp Phi Nhĩ lộ chút đau khổ cúi đầu đi về phía quán trọ, khi ấy hắn không muốn nói chuyện cũng bất cứ ai, chỉ tập trung tinh thần suy nghĩ một vài vấn đề.

Lạp Phi Nhĩ quá chăm chú đến nỗi không nhìn thấy một chiếc xe ngựa đi đến trước mặt, may mà Ma Tín Khoa ở đằng sau la lớn nhắc Lạp Phi Nhĩ, còn phu xe cũng kịp thời quặt sang một bên mới tránh được tai nạn.

"Xin lỗi" Lạp Phi Nhĩ trên mặt đầy vẻ biết lỗi nói.

Ai ngờ chiếc xe căn bản không để tâm đến hắn, phóng thẳng đi càng lúc càng xa.

"Lạp Phi Nhĩ, cậu đang nghĩ gì vậy?" Ma Tín Khoa chạy đến vỗ vỗ lên vai Lạp Phi Nhĩ.

"Không có gì" Lạp Phi Nhĩ nói không có chút tinh thần.

Ma Tín Khoa thấy Lạp Phi Nhĩ tinh thần không tốt nên cũng không truy hỏi nữa, ba người lặng lẽ đi về phía trước, cứ thế đến trước cửa quán trọ, Lạp Phi Nhĩ chợt dừng bước, cúi đầu nói : "Không đúng".

"Sao rồi?"

"Chiếc xe ngựa đó...". "Chiếc xe ngựa đó làm sao?"

Lập Phi Nhĩ cau mày, Tuy làm trinh thám chỉ là nghề phụ để nuôi gia đình nhưng hắn đã quen tìm kiếm tất cả những vết tích không bình thường. Vừa nãy là vì quá nhập tâm cho nên không phát hiện ra đến bây giờ mới phản ứng lại.

Theo lí thông thường, phu xe trông thấy người sắp bị đụng phải thế nào cũng kêu lên, chỉ ít cũng đỡ tổn sức quay xe sang một bên, hơn nữa sau khi hắn xin lỗi, phu xe cũng không phản ứng lại. Thật ra nắng chui vài câu cũng là chuyện thường, nhưng không có gì phát sinh như vậy cả. Vậy thì không đúng lắm, lẽ nào đối phương quen biết mình?

"Ma Tín Khoa, ngài nói Khôi Lệ tiểu thư có ở trong chiếc xe đó không?" Lập Phi Nhĩ chậm rãi nói. Hắn không xác nhận suy đoán của mình là đúng, nếu không đã không dùng câu nghi vấn.

"Chiếc xe ngựa đó? Không thể nào. Tiểu thư không phải đã sớm rời đi rồi sao?"

"Cũng không chắc" Lập Phi Nhĩ ngừng lại chút rồi nói : "Nếu tiểu thư cố làm về thông minh, đầu tiên đánh lạc hướng truy binh, sau đó lại rời trần.... vậy thì họ gặp xui xẻo rồi. Đám kị sĩ đó vừa nhìn đã biết là được huấn luyện tìm dấu vết, không dễ bị đánh lừa".

Ma Tín Khoa ngẩn ra nhìn Lập Phi Nhĩ, mà Lập Phi Nhĩ cũng nhìn Ma Tín Khoa, luồng suy nghĩ của hai người chạm vào nhau, họ đồng thời nghĩ đến một vấn đề: có cần đuổi theo chiếc xe ngựa đó?

"Đi đi, chúng ta trở lại" Lập Phi Nhĩ đưa ra quyết định.

"Cũng...được" Ma Tín Khoa trả lời có chút miễn cưỡng. Không phải là nói tư cách đạo đức của hắn kém Lập Phi Nhĩ, then chốt là hắn sinh ra ở thế giới này, lớn lên ở thế giới này, sự thật tàn nhẫn cho hắn biết, làm người tốt, làm việc tốt thường không được trọng thưởng. Còn Lập Phi Nhĩ là người hiện đại, tuy nghe người khác miêu tả về sự hỗn loạn của thế giới bên ngoài nhưng tai nghe không bằng mắt thấy, cảm nhận của hắn đối với hiện thực kém xa Ma Tín Khoa.

Đáng tiếc hai người bọn hắn chủ định không thể thành người tốt. Khi bọn hắn đuổi đến nơi cũ chiếc xe sớm đã không thấy đâu, cứ thế đuổi ra ngoài trần cũng không thấy vết tích chiếc xe ngựa.

"Làm thế nào đây?" Ma Tín Khoa hỏi.

"Còn có thể làm gì, quay về thôi" Lập Phi Nhĩ nhún nhún vai. Sự việc đã đến nước này hắn cũng chẳng có cách giải quyết. Nếu tiểu thư Khôi Lệ thật sự ở trong chiếc xe ngựa đó, sau khi ra ngoài trần nhất định nhanh chóng chạy trốn, có trời mới biết họ đã chạy xa đến đâu.

Dường như đúng với kiểm tra phán đoán của Lập Phi Nhĩ, ba người trở về quán trọ chỉ nói chuyện một lúc, âm thanh vô ngựa dồn dập đã phá vỡ sự bình yên của trần, Lập Phi Nhĩ vội ra trước cửa xem xét, vừa nhìn thấy mấy kị sĩ lần lượt nhảy xuống chiến mã, phân ra đi hỏi từng người đi bộ.

Những người rời khỏi thị trấn khi đó hoặc xe vô cũng có hạn, không chỉ có một người nhìn thấy chiếc xe ngựa đó, huống hồ mấy kị sĩ còn rất khẳng khái. Một lát sau, đám kị sĩ đã tìm được đáp án mà mình cần, lại lần lượt nhảy lên ngựa đuổi ra phía ngoài thị trấn.

"Xong rồi..." Lập Phi Nhĩ khẽ thờ dài, hắn đã nói với Ma Tín Khoa, bạo lực không thể giải quyết mọi vấn đề, thật ra mọi đầu óc đều giống nhau, hắn có thông minh nữa thì đối với sự việc này cũng chẳng có cách nào, tốc độ thay đổi quá nhanh, trừ khi hắn dùng sức mạnh lớn nhất có được có thể giữ chân toàn bộ đám kị sĩ lại, còn không chỉ có thể đứng nhìn. Hắn đã muốn giúp Khôi Lệ tiểu thư, nhưng mà đó là trước khi nguy cơ xảy ra, bây giờ đã xảy ra rồi, hắn còn có thể làm gì?

"Liệu có cần....ta ra bên ngoài xem thử?" Ma Tín Khoa chậm rãi nói.

"Không cần" Lập Phi Nhĩ lắc đầu, đưa tay cầm chiếc bánh mì trên bàn lên, đây đều là lương thực hắn dự trữ để dự phòng cho bản thân, sau đó lười biếng nằm xuống giường. Hấp thụ năng lượng trong thời gian dài khiến hắn hình thành một thói quen, khi tâm tình không tốt muốn ăn, khi tâm trạng rất tốt cũng muốn ăn, giống như nghiện rượu, nghiện thuốc vậy.

"Vậy cậu ở đây đi, Tư Đồ Nhĩ Bá Cách, chúng ta ra ngoài một chút" Ma Tín Khoa nói xong đẩy cửa phòng bước ra ngoài.

"Ài....thiếu gia bây giờ nhất định đau lòng muốn chết". Đến bên ngoài, Tư Đồ Nhĩ Bá Cách không giấu diếm tâm tư của mình nữa, lộ ra vẻ mặt buồn khổ.

"Người nói cái gì?" Ma Tín Khoa ngạc nhiên hỏi.

"Ngài nhìn không ra? Thiếu gia rất thích Khôi Lệ tiểu thư".

"Là thật hay giả?" Ma Tín Khoa mở tròn mắt, hắn trước dùng lời lẽ châm chọc Lập Phi Nhĩ chẳng qua cũng chỉ là nói đùa.

"Tôi lừa ngài làm gì"

"Lập Phi Nhĩ..." Ma Tín Khoa ngừng lại một lúc : "Nếu sự việc này qua đi như thế, đối với Lập Phi Nhĩ chỉ có lợi, không có hại".

"Đó là ý gì vậy?" Tư Đồ Nhĩ Bá Cách tức giận nói.

"Haha, đừng giận" Ma Tín Khoa cười lớn. Tuy Tư Đế Nhĩ Bá Cách không có tài cán gì, địa vị lại thấp nhưng hẳn trước nay chưa từng coi thường Tư Đế Nhĩ Bá Cách : "Người tự mình nghĩ, Lạp Phi Nhĩ và Khôi Lệ tiểu thư có khả năng không?"

Tư Đế Nhĩ Bá Cách chần chờ hồi lâu, lắc lắc đầu buồn bã nói : "Nhưng...nhưng thiếu gia sẽ rất không vui".

"Không vui còn tốt hơn một đời đau khổ" Ma Tín Khoa nói, tiếp đó nói câu Lạp Phi Nhĩ thường hay nói với Tư Đế Nhĩ Bá Cách : "Người còn nhỏ cho nên có những chuyện người không hiểu".

Tư Đế Nhĩ Bá Cách chép chép miệng, mấy ngày này mọi người đều loạn hết rồi, đừng thấy Ma Tín Khoa thân hình cao lớn, râu ria xồm xoàm nhưng kì thực tuổi mới chỉ hai mốt, chỉ lớn hơn hẳn bốn tuổi, nếu Ma Tín Khoa không phải kiếm sĩ cao cấp, hẳn nhất định nhảy lên mà phản đối.

Lạp Phi Nhĩ đã ăn mấy cái bánh mì, cả người trở nên bất động, ngay cả ngực phập phồng lên xuống cũng rất chậm chạp, càng lúc càng nhẹ nhàng. Tu luyện không chỉ là hấp thụ năng lượng, công phu bồi dưỡng nguyên khí cũng không thể thiếu.

Không biết bao lâu sau, tiếng bước chân rộn rã đánh thức Lạp Phi Nhĩ, hẳn vừa mở to mắt ra nhìn, cửa phòng đã bị đẩy ra, Ma Tín Khoa cười bước vào, phía sau là Tư Đế Nhĩ Bá Cách mặt mày tươi tỉnh.

"Ha ha, Lạp Phi Nhĩ, sau này đừng bao giờ đứng trước mặt ta giả bộ tiên tri gì đó" Ma Tín Khoa cười nói.

"Sao?" Lạp Phi Nhĩ lật người ngồi dậy.

"Mấy kị sĩ đó lại trở lại rồi" Ma Tín Khoa chỉ ra ngoài cửa sổ : "Không tin người nhìn xem".

Lạp Phi Nhĩ lại một lần nữa đến trước cửa nhìn ra, quả nhiên trông thấy bóng dáng mấy kị sĩ, có điều số lượng có chúng ít hơn rất nhiều, chỉ có bốn người.

"Chúng tay không trở về?" Lạp Phi Nhĩ cảm thấy rất kì lạ.

"Thiếu gia, chúng đem chiếc xe ngựa trở về, nhưng trong xe không có người".

"Phu xe đâu?"

"Cái này thì bọn ta không biết" Ma Tín Khoa đáp. "Các kị sĩ khác đâu?" "Cũng...không biết".

"Xem ra ta đã đánh giá thấp tiểu thư Khôi Lệ, hoặc có người chỉ điểm nàng ấy. Nếu

không..."

"Ha, tiên tri đại nhân của tôi, lại thể hiện thuật chiêm tinh của ngài rồi?" Ma Tín Khoa vừa lắc đầu vừa cười nói : "Bất luận ngài đang nói gì ta đều không tin".

"Tùy ngài" Lạp Phi Nhĩ cũng chẳng thiết tranh luận nữa "Không nói chuyện này nữa, bất luận tương lai của Khôi Lệ tiểu thư như thế nào cũng chẳng liên quan đến chúng ta".

"Chính là không tin..." Ma Tín Khoa vẫn đang lắc đầu, tên thích chen ngang này không chờ nói hết câu liền ra sức phản đối.

Sự thật chứng minh, trình độ thuật chiêm tinh của Ma Tín Khoa còn vượt xa Lạp Phi Nhĩ, đến gần trưa, mấy trăm kị sĩ đột nhiên xông vào trấn nhỏ, đuổi tất cả cư dân trong thị trấn đến quảng trường trung tâm trấn, ngay cả mấy kĩ nữ trong trấn cũng bị ép rời khỏi giấc ngủ ngọt ngào mà đến đây.

Lạp Phi Nhĩ và Ma Tín Khoa, ba người tất nhiên không nằm ngoài số đó, có điều kị sĩ đuổi họ vốn dĩ rất bạo hành nhưng khi nhận ra thân phận của Ma Tín Khoa, thái độ liền hòa hoãn đi rất nhiều, hiển nhiên họ cũng không muốn phát sinh cảnh máu chảy ngoài dự kiến.

Không chỉ là số lượng kị binh gấp hai mươi mấy lần, chỉ huy cũng thay người khác, tên thủ lĩnh mặc chiến bào màu đỏ lúc sáng sớm cũng có ở đó, hẳn đang đứng phía dưới với vài tên quan quân có vẻ như thân phận cũng ngang với hắn, trên đài là một gã thanh niên mặc bộ y phục màu trắng.

Tướng mạo, dáng vẻ của người thanh niên đó đều bình thường nhưng bộ áo trắng trên người lại khiến người khác chú ý, đặc biệt là trên chiếc áo trắng có thêu rất nhiều đường màu vàng, phát ra ánh sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời. Hơn nữa, gã thanh niên đó tỏ ra vô cùng kích động, không ngừng đi lại, nói lớn vài câu, còn không ngừng khoa tay múa chân, hơi thở bại hoại của hắn lộ ra có phần không tương xứng với bộ y phục trắng thể hiện sự ung dung cao quý.

Trần trường trấn Lạp Đông Mạch Cấp cũng xuất hiện, hẳn hùng dũng đi lên định nói với đối phương vài câu, nhưng vừa định mở mồm, gã thanh niên đó đã thẳng tay cho hắn một cái tát mạnh vào mặt, sau đó hai kị sĩ lôi Mạch Cấp xuống dưới, không hề khách khí mà ném hắn vào đám đông dân chúng phía dưới.

Chương 11: Đào Sinh

Đến ngay cả trưởng trấn cũng bị đối xử như vậy, những người khác không cần phải nói nữa, chỉ cần đi chậm một chút sẽ có tầng tầng lớp lớp roi da quật xuống. Bọn kị sĩ này có sức khỏe phi thường, tuy rằng không có đầu khí nhưng những nhát roi da chớp mắt này có thể dễ dàng xé toạc y phục bên ngoài, lưu lại một vết thương sâu hoắm, so với bị đao chém thật không thua kém gì. Mỗi một roi quất xuống đều mang theo những trận huyết vũ tung tóe, thậm chí còn có những mảnh da thịt bị xé rách phụt ra bên ngoài. Bất luận là nam nhân trẻ tuổi tráng lực, lão nhân già yếu hay là phụ nữ, chỉ cần ăn một roi này sẽ ngã lăn ra ngay tại đường trường. Người có thể lực tốt còn có thể kêu khóc vài tiếng, người không có thể lực thì dứt khoát ngất xỉu ngay.

Hàn Tiến ngoảnh mặt làm thinh, phát hiện một đám kị sĩ nọ động thủ đặc biệt tàn nhẫn, và một nhóm kị sĩ khác thì tay đây, chân đá khu đuổi đoàn người đi, mặc dù cũng xem như là một loại bạo lực nhưng so sánh với những kị sĩ trước thì bọn họ thật sự là nhân từ tới cực điểm rồi.

Mặt trời trên cao chiếu xuống, ánh mặt trời ảm áp nhưng không cách nào xua tan được hàn ý trong lòng mọi người. Mấy ngàn người tụ tập trên một cái sân rộng lớn, cũng lặng im như tờ, hình như đang chờ đợi một điều gì đó.

Phần lớn bọn kị sĩ phân thành nhiều tiểu đội, bắt đầu lục soát từng nhà. Bọn chúng xông vào cửa một cách thô bạo, phương thức lục soát thì còn bạo lực hơn, về phương diện này những tiếng nghiền nát cùng những tiếng đổ vỡ truyền ra đã chứng minh.

Bọn chúng gây khó dễ như thế này sao? Không ai quản được chúng ư? Hàn Tiến nhẹ giọng hỏi, hắn đang hỏi Tư Đồ Nhĩ Bá Cách, nhưng không đợi Tư Đồ Nhĩ Bá Cách trả lời, ở phía sau đã có người nói: "Đại thiếu gia, người hãy nói nhỏ một chút. Những người kia chính là quân cận vệ Thánh Quân thành đây!"

Hàn Tiến vừa quay đầu lại, người vừa nói là đội trưởng đội trị an Tư Phàm Đề. Thực ra Tư Phàm Đề vóc dáng rất cao lớn nhưng lúc này lại đang cố gắng khom lưng xuống nhìn hết như một thằng lùn để có thể đảm bảo an toàn cho mình. Dưới tình thế này, nguyên lai mâu thuẫn có thể quên hết, vì chuyện đó giờ đã không còn ý nghĩa gì nữa. Hai người bốn mắt nhìn nhau, không hẹn mà cũng lộ ra nét cười khổ.

Bọn kị sĩ hành động rất mau lẹ, không lâu sau, bọn chúng bắt toàn bộ người Lạp Đông trấn xoay người hướng lên trời. Nhìn thấy một kị sĩ tay không trở về, người thanh niên nọ đứng ở trên nhìn xuống, nét mặt ngày càng cứng nhắc, lộ rõ vẻ thất vọng, cuối cùng biến thành một vẻ ác độc rõ ràng, sắc bén như cương châm, ngay cả đứng cách xa hàng trăm thước cũng cảm thấy lạnh cả người.

Cuối cùng, tất cả bọn kị sĩ cũng đã trở về, người thanh niên nọ vùng vằng quát tháo, đi về hướng chiến mã của mình.

"Đại nhân, nơi này..." Một kị sĩ thấp giọng hỏi.

"Giết tất!" Tiếng trả lời của người thanh niên từ trên trời vọng lại.

Giết? Hàn Tiến cơ hồ không thể tin vào tai mình. Cái sân rộng lớn này đã tụ tập gần mấy ngàn người. Giết hết? Chỉ đơn giản là không tìm được Khởi Lệ tiểu thư thì liền đem toàn bộ mọi người ra giết hết??

Hàn Tiến không ngừng kinh hãi. Ngay cả các kị sĩ này cũng có chút kinh ngạc, một hồi lâu sau vẫn chưa nhúc nhích. Nhưng dù có muốn hay không thì cũng phải phục tùng mệnh lệnh. Khoảng chừng hai mươi kị sĩ đã rút bội kiếm đeo bên hông ra, hướng đến đám người vọt tới. Không may cho trưởng trấn Mạch Cáp kia phải hứng chịu mũi sào. Ngay sau đó, một nữ nhi, cũng chính là nữ hài tử mà Tư Đồ Nhĩ Bá Cách nửa đêm đi nhìn lén, bị mũi kiếm sắc bén kia chém đứt cổ.

Đám người lúc này lập tức náo loạn. La hét hướng ra ngoài sân mà chạy, Hàn Tiến vốn đã tuyệt vọng, lúc này bỗng phát hiện ra huyền cơ. Bọn kị sĩ vây quanh sân hình như có chút ngập ngừng hay có thể nói chúng không nhiệt tâm đồ sát dòng người đang chạy trốn. Động tác chúng có vẻ rất chậm. Chẳng lẽ bọn chúng không thể tiếp nhận cái mệnh lệnh hoang đường và tàn nhẫn này?

Nhưng bây giờ không có thời gian suy nghĩ nhiều, Hàn Tiến cùng ba người xoay lại, cũng bắt đầu theo dòng người chạy trốn, Hàn Tiến thân thể đã qua sương gió nhiều lần, chạy trốn tuyệt đối không thành vấn đề. Tổ chất thể lực kém cỏi như Tư Đồ Nhĩ Bá Cách cũng phải phát huy hết tất cả tiềm lực, khó khăn bám theo sau Hàn Tiến. Mà Ma Tín Khoa không biết lúc nào cũng đem huân chương mình nhận được giấu đi, còn dùng một dáng vẻ rất vụng về với một thanh trường kiếm kẹp dưới nách. Hết hết trái rồi ngã phải, chạy xiêu xiêu vẹo vẹo y chang vịt. Hắn sợ sẽ khiến cho thẳng cha hiểu lầm nên nó chú ý, vạn nhất bị chặn lại thì hoàn toàn đi đòi nhà ma.

Ma Tín Khoa thật không dám phóng đầu khí mà bọn kị sĩ cũng không nghĩ đến chuyện phóng đầu khí. Trong tay bọn chúng trường kiếm chỉ là hươu lung tung, ngẫu nhiên có thể chém ngã một, hai người nhưng tuyệt đại bộ phận những người bên cạnh chúng đều lọt qua được.

Đến gần ngoại trấn, Ma Tín Khoa đột nhiên gia tăng tốc độ. Túm lấy Tư Đồ Nhĩ Bá Cách càng chạy càng chậm, ném lên vai, chạy vài bước vượt qua Hàn Tiến, thấp giọng quát: "Sáng khoái thật! Theo ta!"

Hàn Tiến hít một hơi sâu, thân hình đột nhiên nhanh lên rất nhiều, theo sát phía sau Ma Tín Khoa, Hàn Tiến thủy chung không sử dụng năng lượng ở cái thế giới quái đản này! Hàn thật sự lo lắng lại gặp phải chuyện gì bất trắc, năng lượng này là pháp bảo cuối cùng của hắn, Không phải đến lúc vạn bất đắc dĩ thì tuyệt đối hắn sẽ không dùng.

Toàn bộ trên khắp đồng ruộng, đều là dòng người chạy trốn. Khắp nơi đều nghe tiếng gọi cha gọi mẹ, gọi con cùng tiếng nữ nhi kêu rên. Chỉ riêng đối với người dân Lạp Đông trấn mà nói, hôm nay gặp phải cảnh ngộ này không khác gì ngày tận thế cả.

Ba người chạy qua sông Thúy Hà vọt vào rừng rậm dưới chân núi, lúc này mới có dũng khí để thở ra, Ma Tín Khoa vừa mới thả Tư Đế Nhĩ Bá Cách xuống, hắn liền nhóm dậy khom lưng nôn mửa dữ dội. Dọc đường đi hắn bị xô ngược đầu hướng xuống đất, hai chân nhõng lên trời. liền không kiểm soát được con nhộn nhạo như sóng trào trong bụng.

"Mẹ ơi, Ai dám bảo lãnh chúa Dịch Tư Mã Khắc là người tốt chứ?!" Tư Đế Nhĩ Bá Cách hữu khí vô lực kêu.

"Thỏa mãn đi, đối lại nếu ngươi còn ở trong đây, đầu ngươi đã sớm rơi xuống đất rồi." Ma Tín Khoa đặt mông ngồi xuống trên mặt đất.

Xa xa, ngày càng có nhiều người hướng về phía rừng rậm mà chạy đến, người người không hẹn mà cũng nhắm về nơi sâu nhất trong rừng rậm mà chạy. Mặc dù họ không biết nên chạy về đâu nhưng ít ra họ muốn chạy xa hơn một tí so với những người khác, như vậy có thể tạm thời bảo đảm an toàn cho chính mình.

"Ma Tín Khoa, nói cho ta biết, nếu như bọn kỵ sĩ đó thật sự đã giết sạch những người trong trấn vẫn sẽ không bị trừng phạt gì sao?" Hàn Tiến hỏi mà gần từng tiếng.

"Trừng phạt? Đừng nói giỡn chứ, ngươi biết bọn họ là ai không?" Ma Tín Khoa cười lạnh nói.

"Ta biết, bọn chúng là quân cận vệ Thánh Quân thành

"Không phải mọi việc xong hết rồi đấy sao! Người nào trừng phạt bọn họ? Dịch Tư Mã

Khắc ư?" Ma Tín Khoa lắc đầu: "Quân cận vệ chính là quân chủ lực của Dịch Tư Mã Khắc!

Trừ phi ...".

"Trừ phi Dịch Tư Mã Khắc không muốn làm lãnh chúa nữa." Hàn Tiến thờ dài nói. "Ngươi hiểu được là tốt rồi."

Hàn Tiến cũng Ma Tín Khoa lần lượt ngồi xuống, cúi đầu trầm tư không nói. Nay sự tình phát sinh như thế đối với hắn thật sự là một sự kích động quá lớn. Dù sao hắn cũng là một người hiện đại, những trường hợp nhìn thấy cảnh máu tanh tràn ngập như thế này không phải là nhiều. Hơn nữa hắn còn phát hiện, kinh nghiệm trước kia đều trở nên nhợt nhạt bởi vì hoàn cảnh xã hội loài người hoàn toàn bất đồng. Nếu như gặp lại chuyện tương tự, biết được Khôi Lệ tiểu thư đột nhiên biến mất, hắn khẳng định trước tiên là sẽ đào tẩu, tuyệt sẽ không để cho chuyện xảy ra như ngày hôm nay.

"Tiên tri, ngươi đang nghĩ gì đấy?" Ma Tín Khoa tò mò hỏi.

Hàn Tiến dở khóc dở cười, hất cánh tay Ma Tín Khoa đang khoác lên vai mình qua một

bên: "Chúng ta...Bước tiếp theo nên ứng phó như thế nào bây giờ?"

"Ngươi là tiên tri mà, hắn phải là người định đoạt chứ." Ma Tín Khoa vẻ mặt cười hi hi.

Hàn Tiến không khỏi liếc Ma Tín Khoa một cái, vừa rồi cùng nhau trốn ra ngoài, Ma Tín Khoa cũng giống như mình đều khăn trương, bắt quả chì là trong một thời gian ngắn hắn đã khôi phục lại thái độ bình thường rồi, tiểu tử này kinh nghiệm trước kia hắn là thật không đơn giản.

"Ta trước nay chưa hề ra ngoài, giờ ngươi lại hỏi ta ư?"

"Ngươi là ở trong Lạp Đông trấn mà lớn lên?" Ma Tín Khoa có chút kinh ngạc hỏi. "ừ."

"Nhưng ta có cảm giác ngươi hình như biết rất nhiều việc?"

"Ta đọc sách nhiều."

Hí hí,Bên kia Tư Đế Nhĩ Bá Cách không nhịn được cười khúc khích.

"Ngươi cười cái gì?" Hàn Tiến tròn mắt hỏi.

Ma Tín Khoa nhìn nhìn Hàn Tiến, rồi lại nhìn nhìn Tư Đế Nhĩ Bá Cách, hắn cảm nhận được Hàn Tiến hắn là đang tận lực giấu diếm điều gì đó, một hồi lâu, hắn mở miệng chậm rãi nói: "Một là tối nay chúng ta trở lại Lạp Đông trấn, nếu không thì chúng ta đi về hướng Bắc, đến Bái Đặc Minh."

"Quay về Lạp Đông trấn? Ma Tín Khoa ngươi điên rồi hả?" Tư Đế Nhĩ Bá Cách cả kinh kêu lên.

"Tên kia chỉ là vì cho hạ giận." Hàn Tiến hướng ánh mắt vào những bóng người chạy trốn ở đồng trống: "Nếu như xuất phát từ mục đích khác, nhất định

đã phải giết sạch chúng ta, mà căn bản chúng ta cũng không thể chạy thoát được."

"Người nói đúng." Ma Tín Khoa gật đầu.

"Vây, thiếu gia, vậy cũng không thể trở về lại được ă!"

"Trở về quả thật có chút nguy hiểm." ánh mắt Hàn Tiến dừng ngay người Ma Tín Khoa: "Ma Tín Khoa, Bái Đặc Minh là nơi nào?"

"Bái Đặc Minh Là một quốc gia rất kỳ lạ, nguy hiểm và cơ hội cũng tồn tại, thoát nhìn

trông rất hỗn loạn nhưng qua một thời người sẽ thấy Bái Đặc Minh cũng có quy tắc của chính mình. Người cảm giác được mình đã hiểu rõ những quy tắc đó rồi, rồi lại phát hiện ra quy tắc được che giấu bên dưới nữa, tất cả đều làm cho người ta nhìn thấy mà giật mình hỗn loạn."

"Những lời này là do người nghĩ ra?" "Là sư phụ ta nói, haha." "Sư phụ người giờ ở đâu?"

Ma Tín Khoa ánh mắt buồn bã, lắc đầu nói: "Chúng ta đừng nói đến chuyện này nữa."

Bạn đang đọc truyện *Hỗn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chiến Tranh.

"Nghe người nói như vậy ta cảm giác Bái Đặc Minh hình như cũng không phải là một nơi an toàn." Hàn Tiến tự nhiên đổi đề tài.

"Nơi đó đúng là một chỗ vui chơi mạo hiểm, nếu nơi đó quả là an toàn thì cũng tựa như không có nơi nào là mạo hiểm nữa cả." Một thanh âm truyền tới.

Hàn Tiến ngẩng đầu nhìn lên, người vừa nói là một thanh niên hơn hai mươi tuổi, gương mặt hơi gầy, đôi môi nồng đậm, mày kiếm, ánh mắt thanh tịnh, mũi thẳng tắp, dáng người không cao nhưng ngược lại, tướng mạo thì đường đường, trên người khoác một trường bào màu tro rất bình thường. Ngực hần còn đang phập phồng nhẹ, hít thở có chút cấp bách, bộ dạng hình như vừa mới vận động qua, hần cũng vừa là một trong lực lượng đào vong.

"Tất Tư Âu tiên sinh, đúng là ngài rồi!" Tư Đế Nhĩ Bá Cách nhảy dựng lên.

Người thanh niên có chút kinh ngạc hỏi: "Người biết ta ư?"

"Năm ngoái ta là người cuối cùng nghe ngài kể chuyện xưa, ngài không nhớ ta ư?"

Tất Tư Âu chăm chú quan sát Tư Đế Nhĩ Bá Cách vài lần, lắc đầu nói: "Thật thất lễ, ta có phần nhận không ra."

Tư Đế Nhĩ Bá Cách nhảy đến bên cạnh Hàn Tiến: "Đây là thiếu gia nhà ta, Lạp Phi Nhĩ thiếu gia! Ngài vẫn không nhớ ra sao?"

"À..." Tất Tư Âu lộ vẻ bừng tỉnh: "Thì ra là Lạp Phi Nhĩ thiếu gia, đã lâu không gặp."

"Đã lâu không gặp." Hàn Tiến cười.

"Ngài là Ma pháp sư?" Ma Tín Khoa đột nhiên chen vào hỏi.

Tất Tư Âu sững sốt, chậm rãi gật đầu nói: "Tất nhiên, Ngài là...".

"Cao giai Kiếm sĩ, Ma Tín Khoa." Ma Tín Khoa có chút khom người: "Ngài cũng là từ Lạp Đông trấn ra đây à?"

"Không sai." Tất Tư Âu cười khỏ nói: "Ta vừa mới đến Lạp Đông trấn đêm qua, ai ngờ hôm nay lại gặp phải sự tình này."

"Thiếu gia, Ngài mau nhìn kia! Thôn trấn.... Thôn trấn đang cháy!" Tư Đế Nhĩ Bá Cách la lên.

Mọi người cùng nhau xoay lại nhìn về hướng Lạp Đông trấn. Phía trên thôn trấn, một cột khói đen dữ tợn đang bốc thẳng lên trời, Lạp Đông trấn đại bộ phận nhà cửa đều là mộc chất, chỉ những người có tiền mới lợp ngói phòng ở. Hơn nữa lại có người cố ý phóng hỏa, hỏa thế chỉ trong chớp mắt đã không thể vãn hồi.

Tiếng kêu khóc lại một lần nữa vang lên. Không ít người kéo tới bên ngoài rừng rậm, nhìn về hướng Lạp Đông trấn mà ngẩn người. Biểu tình của bọn họ

trông vô cùng thống khổ. Một ngọn lửa này đã thiêu hủy tất cả hy vọng của bọn họ.

"Xem ra, chúng ta chỉ có thể đi đến Bái Đặc Minh thôi." Hàn Tiến nhẹ giọng nói: "Tất Tư Âu tiên sinh, ngài muốn đi đâu?"

"Ta? Ta cũng muốn đi Bái Đặc Minh."

"Cùng nhau đi nhé." Ma Tín Khoa mời gọi.

Tất Tư Âu ánh mắt dừng lại trên thanh cự kiếm của Ma Tín Khoa, sau đó rất thông khoái gật đầu nói: "Được."

Kỳ thật bọn họ cũng hiểu rất rõ, chỉ riêng một tay Kiếm sĩ thì đúng là rất yếu, một Ma pháp sư cũng rất yếu ớt nhưng Kiếm sĩ cùng Ma pháp sư hợp lại thì cũng không phải đơn giản như là $1 + 1 = 2$, hợp tác với nhau, song phương đều có lợi.

"Đêm nay chúng ta ghé lại thôn trấn xem một chút, sau đó sáng sớm mai sẽ xuất phát." Hàn Tiến chậm rãi nói.

"Không được, phải lập tức xuất hành ngay!" Tất Tư Âu cướp lời.

"Tại sao?" Hàn Tiến ngạc nhiên hỏi.

"Ngươi trước tiên nói ta biết, đêm tối ngươi quay về thôn trấn là muốn làm gì?"

"Trở về tìm xem có thứ gì chúng ta có thể sử dụng được không, ví dụ như lộ phí chẳng hạn."

"Cho dù ngươi có thể tìm lại được nhiều bạc nhưng ngươi đã mất mạng, thử hỏi tiền bạc còn hữu dụng không?"

"Ý ngươi nói, những kỵ sĩ đó sẽ không rời đi?"

"Bọn chúng cũng không liên can." Tất Tư Âu do dự trong chốc lát: "Nói rõ cho các ngươi hay, quân đội Hắc Nha thành đã đến đây rồi."

"Làm sao ngươi lại biết?" Ma Tín Khoa kinh hãi, nói.

"Ta vốn nghĩ là đến Hắc Nha thành tìm một bằng hữu, ai ngờ nửa đường gặp bọn chúng

đánh lên, may là ta cơ cảnh một chút, nếu không..." Tất Tư Âu cười khổ nói: "Quân đội Hắc

Nha thành nổi tiếng luôn luôn hành động một cách chớp nhoáng, nếu như đợi đến sáng mai mới khởi hành, chúng ta e là không thể đi được nữa."

Hàn Tiến suy nghĩ một chút rồi gật đầu, quay người lại, vừa hay nhìn thấy lão quân gia Ba Ba Thác cũng với một đám người của đội trị an từ bìa rừng tiến vào, hần đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, quay sang Tư Đế Nhĩ Bá Cách nói: "Tư Đế Nhĩ Bá Cách, ngươi đem tin này nói với bọn họ, bảo họ tận lực mang tin này truyền ra ngoài."

"Được, thiếu gia." Tư Đế Nhĩ Bá Cách chạy vào con đường nhỏ, vội vã đuổi theo đám người kia.

Tất Tư Âu nhăn tình sáng lên, nhưng hần không nói gì thêm.

Càng đi sâu vào trong núi, rừng cây càng rậm rạp, ánh mặt trời căn bản không thể chiếu đến, hào khí ít nhiều có chút âm trầm, Bọn Hàn Tiến ghé qua một bên đường, thấp giọng trò chuyện, Tất Tư Âu là người rất dẻo miệng, hơn nữa hần không giống Ma Tín Khoa đem giấu quá khứ mình một cách gắt gao, chích tự bắt lậu, Hàn Tiến đã hiểu thêm được rất nhiều đồ vật.

Lãnh chúa Thánh Quân thành Dịch Tư Mã Khắc cũng lãnh chúa Hắc Nha thành Trát Cổ Nội Đức là một cặp tử địch trời sinh, bọn họ về phía tín ngưỡng và phổ biến tôn giáo lại càng không đội trời chung, mỗi cừu hận này đã có hàng trăm năm trước, Dịch Tư Mã Khắc cũng Trát Cổ Nội Đức giao thủ với nhau không dưới vài chục lần rồi nhưng không ai có thể chiếm được phần tiện nghi cả.

Lãnh chúa Hắc Nha thành Trát cổ Nội Đức chính là hậu duệ của hắc ám Đức Lỗ Y. Chẳng những thân hình có thực lực cường mạnh mà còn có năng lực khống chế các sinh vật tà ác. Trong Hắc Nha thành có mấy trăm vạn Chích Hắc Nha (quạ đen biến dị), mỗi khi Trát Cổ Nội Đức xuất chinh, cả trăm vạn Chích Hắc Nha sẽ tạo thành một đám mây đen che kín cả bầu trời, thủy chung bay trên đầu quân sĩ. Dù Chích Hắc Nha lực chiến đấu không mạnh nhưng chúng rất có ích cho lính gác, vừa có thể giám thị nhất cử nhất động của địch, vừa lại có thể chặn giết những tên thám báo đơn độc của địch.

Nòng cốt binh sĩ Trát Cổ Nội Đức là do Hấp Huyết Quỷ hòa với hắc ám Đức Lỗ Y tạo thành, còn có một ít lực lượng Hắc ám kỵ sĩ cùng Vu sư, lực lượng chiến đấu cường đại, hành động cực kì nhanh chóng.

Lúc này, Trát Cổ Nội Đức đã vứt bỏ phong cách đánh vào chính diện như xưa, xuất lĩnh binh sĩ vượt qua núi lớn, ý đồ từ sau lưng ngấm ngầm đâm Dịch Tư Mã Khắc một đao. Những ngày không chút yên bình vừa qua đã làm cho Lạp Đông trấn đứng trên đầu sóng ngọn gió, bất quá đối với người dân Lạp Đông trấn mà nói, tất cả cũng không còn ý nghĩa gì nữa, bởi vì Lạp Đông trấn giờ đã biến thành đồng cỏ nát cả rồi.

Lúc hoàng hôn buông xuống, đám người Hàn Tiến đã tìm được một nơi để cắm trại, Ma Tín Khoa phụ trách đi săn thú, Tư Đế Nhĩ Bá Cách thì đi tìm một vài cành cây có thể đốt cháy được, Hàn Tiến cũng Tất Tư Âu không có việc gì làm, tìm một chỗ sạch sẽ cùng ngồi xuống.

Hàn Tiến xem ra rất có hứng thú với Tát Tư Âu, từ tận đáy lòng mà nói, hắn rất yêu quý cái người rất lịch duyệt này, Tát Tư Âu lấy thân phận là một thi nhân ngao du, đã chu du qua rất nhiều nơi, hơn nữa hắn vừa mới hiểu ra, Tư Đế Nhĩ Bá Cách biết rõ những điều kia phần lớn chỉ là nghe Tát Tư Âu giảng thuật lúc du ngoạn đến Lạp Đông trấn, nếu có thể cùng Tát Tư Âu tâm sự, tuyệt đối có thể bổ sung vào những lỗ trống trong kiến thức của mình.

"Đúng rồi, ngươi nếu đã biết rõ quân Hắc Nha thành muốn tiến công mà ngươi vẫn còn đến Lạp Đông trấn là để làm gì?" Hàn Tiến nhẹ giọng hỏi.

"Nguyên nhân đầu tiên là ta muốn đi Thánh Quân thành tìm một vị bằng hữu, hắn là một thương nhân, nếu như chiến tranh đột nhiên bộc phát sẽ là một hưởng lớn đối với hắn, Còn có một nguyên nhân nữa, Dịch Tư Mã Khắc có thanh danh rất tốt, nên ta nghĩ nên nhắc nhở hắn một chút."

"Bằng hữu của ngươi xem ra không ít, ha ha..." Hàn Tiến cười nói: "Vậy tại sao ngươi quyết định cùng chúng ta đi Bái Đặc Minh? Ta nghĩ ngươi còn chưa nhìn thấy mặt lãnh chúa Dịch Tư Mã Khắc kia mà?"

"Nếu tương lai thủ lãnh Thánh Quân thành là loại người này thì còn có ý nghĩa gì sao? Nói thật, ta thực rất thất vọng."

"Vậy còn bằng hữu ngươi? Mặc kệ hắn ư?"

"Thực khéo là, ta ở trong Lạp Đông trấn đã vừa vặn gặp được hắn."

"Tát Tư Âu, ngươi nghĩ muốn đi báo tin cho Dịch Tư Mã Khắc bởi vì chỉ mới nghe hắn có thanh danh tốt sao?"

Tát Tư Âu ngẩn người, mặt giãn ra, cười nói: "Đương nhiên, đối với ta mà nói, đây là một cơ hội tốt để đề cử chính mình. Nếu như có thể được Dịch Tư Mã Khắc trọng dụng, ta cũng không phải lưu lạc khắp nơi nữa."

"Ngươi muốn vì Dịch Tư Mã Khắc mà dốc sức?"

"Dịch Tư Mã Khắc đã già, ta tuổi thực còn rất trẻ, dừng chân tại Thánh Quân thành, ngươi cho rằng ta cùng ai quan hệ là tốt nhất?" Tát Tư Âu hỏi ngược lại.

"Hôm nay tên kia là con của Dịch Tư Mã Khắc?"

"Ừ," Tát Tư Âu gật đầu.

Lúc này, Tư Đế Nhĩ Bá Cách đã ôm một cành cây to đứng trở lại, Hàn Tiến đứng dậy giúp Tư Đế Nhĩ Bá Cách đặt cành cây xuống đất. Hắn đột nhiên nảy ra ý nghĩ gì đó, xoay người hỏi: "Tát Tư Âu, ngươi nói ngươi tại Lạp Đông trấn đã gặp phải bằng hữu? Bằng hữu ngươi là nam nhân hay là nữ nhân?"

"Là nam nhân, sao ngươi lại hỏi vậy?"

"Không có việc gì, làm ta hết hồn, ta nghĩ đến bằng hữu của ngươi là vị Khôi Lệ tiểu thư kia." Hàn Tiến vốn không nghĩ lại đem Khôi Lệ tiểu thư nói ra, nhưng Tát Tư Âu thẳng thắn như vậy, hắn cũng không nổi gáy.

"Khôi Lệ.... Khôi Lệ tiểu thư Thánh Quân thành?" Tát Tư Âu sững sờ: "Nàng đã ở Lạp Đông trấn?"

"Ừ."

Tát Tư Âu chậm rãi đứng lên, trên mặt lộ ra thần sắc lưỡng lự không quyết.

"Yên tâm, Khôi Lệ tiểu thư đêm qua đã rời Lạp Đông trấn rồi." Hàn Tiến mặt dò xét một mặt cười nói: "Kỳ thật, con của Dịch Tư Mã Khắc là do không tìm được Khôi Lệ tiểu thư đó nên mới nổi giận, Tát Tư Âu, ngươi biết gì về vị Khôi Lệ tiểu thư này?"

"Ta làm thế nào mà biết được nàng?" Tát Tư Âu lắc đầu nói: "Bất quá ta nghe bằng hữu kể qua, nàng là một nữ hải tặc có tâm địa rất là thiện lương, cũng giống như ngươi, đều là người tốt"

"Ta là người tốt? Ngươi nhìn thấy ta tốt ở điểm nào?" Hàn Tiến cười nói.

"Sau khi ngươi biết tin quân Hắc Nha thành tiến công, lập tức nghĩ đến việc nói cho dân chúng Lạp Đông trấn biết, ngươi ở đây là vì lo lắng cho an toàn của họ. Còn nữa, ngươi là quý tộc? Ta lần đầu tiên nhìn thấy một vị quý tộc giúp đỡ cho người hầu của mình, thật sự là làm cho người ta kinh ngạc."

"Quý tộc cái cục phân chó gì, ta giờ chỉ là một tên dân chạy nạn không nhà không cửa

mà thôi," Hàn Tiến tự giễu nói.

Bạn đang đọc truyện *Hỗn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn.

Vù một tiếng, Ma Tín Khoa nghiêng vai ném con Tiểu dã trư (heo rừng nhỏ) xuống đất. "Đủ không? Hay là để ta đi săn con khác?".

"Con dã trư lớn như vậy chắc xấp xỉ gần cả trăm cân" Như thế còn chưa đủ cho chúng ta ăn hay sao, còn đi săn cái gì nữa!" Tất Tư Âu cười nói.

Tư Đế Nhĩ Bá Cách đã chất củi thành đống, thò tay lên bóc quần, sờ sờ, nói: "Thiếu gia, nguy rồi! Chúng ta đi vội quá, không mang theo mồi lửa."

"Đã có Ma pháp sư ở đây rồi, còn dùng mồi lửa cái rắm gì." Ma Tín Khoa bĩu môi nói.

Tất Tư Âu cười, cũng không thấy rõ động tác của hắn, một đoàn lửa lớn bằng nắm tay từ lòng bàn tay hắn xuất hiện, nối tiếp nhau rơi vào trên đống củi, ngọn lửa liền hùng hực cháy lên.

"Ngài.... Ngài thật sự là Ma pháp sư?" Tư Đế Nhĩ Bá Cách sờ sờ, trong mắt hắn đầy vẻ sùng kính

"Có gì đâu mà kinh ngạc?" Tất Tư Âu cười nói: "Chờ ngươi tới Bái Đặc Minh rồi sẽ thấy, Ma pháp sư như ta đây có rất nhiều."

"Tất Tư Âu Tiến sinh, ngài xem, ta có học ma pháp được không?"

"Ngươi.... Khó mà nói, ta chỉ mới là một gã thuật sĩ, chưa đủ thâm niên để đánh giá người khác, nếu ngươi thật sự muốn học ma pháp, ngươi nên đến Học viện Ma pháp thử xem."

"À" Tư Đế Nhĩ Bá Cách, mắt hết hứng thú lên tiếng, hắn hiểu rõ rằng, điều đó căn bản

nghĩa là không có khả năng, cho dù có một ngày được đến Học viện Ma pháp thì cũng là mang danh, nghĩa ngươi hầu đi chăm sóc cho thiếu gia mà thôi.

Ma Tín Khoa đưa chân đá một cước, con dã trư gần cả trăm cân tựa như thanh mộc côn bay lên, lộ ra cái bụng màu trắng xám, Ma Tín Khoa huơ lấy thanh cự kiếm phía dưới đâm tới, phụp một tiếng, thanh cự kiếm nhìn có vẻ không sắc bén là mấy đã dễ dàng đâm vào giữa yết hầu con dã trư, Ma Tín Khoa khẽ kéo tay, bụng con dã trư đã bị mở phanh ra.

Hàn Tiến thủy chung rất chú ý động tác của Ma Tín Khoa. Mà Ma Tín Khoa đang sắm vai trò của một tên đồ tể. Thanh cự kiếm trong tay hắn rất tùy ý mà vũ động động tác nhẹ nhàng mau lẹ, lực đạo điều chỉnh rất xảo, chỉ là gây nhẹ vài cái, nội tạng con dã trư đã bị tẩy sạch ra ngoài.

Từ trên đống lửa, mùi thịt nướng từ từ truyền ra. Mọi người ngồi một bên nói chuyện phiếm cùng đợi. Mắt thấy thịt vừa chín, Ma Tín Khoa động thủ trước Tiến, bẻ nửa cái bắp đùi, cắn một miếng lớn nhai nhồm nhồm, Tư Đế Nhĩ Bá Cách ngăn ngươi, cũng đưa tay đoạt một miếng thịt. Nhưng hắn không thể so sánh với Ma Tín Khoa, miếng thịt chưa đến được trong miệng, hên đột nhiên phát ra tiếng thét chói tai, dùng sức ném miếng thịt xuống đất, sau đó dốc sức mà thổi phù phù vào ngón tay.

"Các ngươi đoạt cái gì thế?" Tất Tư Âu không hiểu chút gì, hỏi thăm

"Hừ.... Hừ hừ " Ma Tín Khoa hừ hừ vài tiếng. Bất quá ngữ khí hắn rất quái dị, không

rõ là đang chế giễu hay là đang tự kiểm điểm mình.

Tư Đế Nhĩ Bá Cách, nhin đau nhặt lên một nhánh cây, đâm vào giữa miếng thịt, sau đó lật sang một bên, há miệng cắn một miếng nhỏ.

"Thật không hiểu được các ngươi." Tất Tư Âu lắc đầu: "Các ngươi có ăn trước đi, ta muốn đi 'giải quyết nỗi buồn'"

Ma Tín Khoa cùng Tư Đế Nhĩ Bá Cách, không hẹn mà cùng lộ ra ánh mắt đồng tình, nhưng bọn hắn cũng không nhắc nhở Tất Tư Âu, chỉ có bản thân trải qua kinh nghiệm, mới biết được sự thật đáng sợ này. Mấy ngày qua, hai ngươi này đã ít nhiều hiểu rõ Hàn Tiến, bọn họ cho rằng, lượng thực phẩm Hàn Tiến ăn là không có giới hạn, hắn có thể ăn ngày đêm, chỉ sợ tiền không đủ chứ không sợ hắn ăn không hết!

Ở phương diện ăn uống, Hàn Tiến chưa bao giờ khách khí, hắn trước mắt là hấp thụ năng lượng từ thực phẩm, mà năng lượng với hắn là trụ cột hết thấy, không có năng lượng, hắn việc gì cũng làm không xong.

Hàn Tiến cầm nửa cái đùi lên, đưa đến bên miệng, động tác của hắn thoạt nhìn trông rất văn nhã nhưng trên thực tế hắn ăn còn nhanh hơn Ma Tín Khoa vài lần, Ma Tín Khoa còn phải nhai trước khi nuốt, nhưng đối với Hàn Tiến động tác này là dư thừa. Nếu như thân thể đủ lớn, hắn có thể nuốt trọn cả con dã trư ấy chứ. Không thể tưởng tượng được năng lực tiêu hóa của hắn lại mạnh mẽ đến nhường nào, hắn chỉ có thể bị chết đói, tuyệt không thể bị chết no.

Cảm giác được một tia năng lượng không ngừng dung nạp vào cơ thể, đây là thời khắc hạnh phúc nhất của Hàn Tiến. Mỗi một phần năng lượng tăng thêm. Hàn Tiến không những thêm được một phần thỏa mãn, một phần an toàn mà còn có thêm một phần hy vọng nữa.

Thời điểm Tư Đế Nhĩ Bá Cách vừa mới ăn no, duỗi người dựa vào thân cây nghỉ ngơi thì Hàn Tiến đã diệt xong nửa cái đùi dã trư, khi Tát Tư Âu 'giải quyết nỗi buồn' xong xuôi, chậm rãi trở về thì chỉ thấy một đồng lửa trại đang cháy, phía trên đồng lửa thì trống trơn nhưng trên mặt đất lại chất đầy những xương.

"Không phải chứ." Một ngăm du thi nhân, kiến thức rộng rãi như hần lúc này tựa như

không thể tin vào mắt mình

"Hắc hắc...hắc hắc..." Ma Tín Khoa phát ra tiếng cười hả hê.

"Há há." Tư Đế Nhĩ Bá Cách cũng đang cười.

"Đó là để phần cho ngươi." Hàn Tiến chỉ chỉ vào một nửa cái đầu dã trư đặt trên đám lá cây, trên mặt tràn đầy vẻ tươi cười, hần vui vẻ là có lý do, vài khối bánh mì cũng chỉ cung cấp cho hần chưa tới một nguyên năng lượng, mà thịt so với bánh mì thì cung cấp năng lượng nhiều lắm, hần đã ăn nguyên cả con dã trư, trong cơ thể giờ đã sinh ra mấy trăm nguyên năng lượng, bảo hần không vui thế nào được? Trước kia muốn xâm nhập vào sâu trong rừng tìm thức ăn nhưng vì hần không hiểu biết các Ma thú ở đây nên không dám xâm nhập, lúc này đây thật ra là nhờ phúc của Ma Tín Khoa mà thôi.

"Ngươi " Tát Tư Âu vừa định nói, xa xa đột nhiên truyền tới một tiếng động xé gió

làm người ta phải náo lòng, mà nguồn phát ra âm thanh, lại đang tiến đến cực nhanh. Tát Tư Âu sắc mặt đại biến: "Không hay rồi! Là Hắc Nha!!"

"Các ngươi đi trước, ta cùng Tát Tư Âu ở lại!" Ma Tín Khoa thấp giọng quát.

"Tư Đế Nhĩ Bá Cách, ngươi lập tức đi đi!"

"Thiếu gia, vậy ngài thì?"

"Ta ở lại." Hàn Tiến cũng không phải là người lỗ mãng, nhưng đến lúc cần phải dũng cảm đối mặt, thì ít nhất hần phải cùng đồng bạn đối mặt. Trên núi có núi, trên người có người, trừ phi đạt được một vị trí vô thượng, nếu không nguy hiểm thủy chung luôn luôn tồn tại, gặp phải nguy hiểm mà tránh né, cả đời có lẽ phải núp bóng che chở của người khác, tự tôn trong tim hần không cho phép. Huống chi bây giờ không rõ nguy hiểm ra sao, nếu Ma Tín Khoa có ý chiến đấu có nghĩa là nhất định còn có cơ hội sống, đây là thời điểm để hần xác minh thực lực của mình, tại sao phải đi?

"Thiếu gia, ngươi không đi ta cũng không đi!" Tư Đế Nhĩ Bá Cách cắn răng nói

"Đã không con kịp rồi các ngươi ngàn vạn lần không được lên tiếng." Tát Tư Âu trầm giọng nói, tiếp theo thân thủ phát chiêu, một đồng bùn đất từ mặt đất tung lên, trùm lên ngọn lửa, sau đó hần bắt đầu thấp giọng ngân nga chú ngữ, một đạo quang giới nhàn nhạt hiện ra bao phủ họ vào trong.

Hàn Tiến đột nhiên phát hiện, bóng của bọn họ tự nhiên đã biến mất, đây là Ma pháp gì vậy? Hàn Tiến không khỏi mờ to hai mắt

Âm thanh hỗn tạp ngày càng gần, mấy người bọn Hàn Tiến có thể nhìn thấy rõ ràng một thân ảnh linh hoạt phi thường tại cảnh lá đung đưa qua lại, thẳng hướng bọn họ đang trốn mà đến. Phía sau thân ảnh nọ ở trên không là mấy ngàn Chích Hắc Nha kêu to, đuổi theo, tựa như một đoàn mây đen sổng vậy. Mặc dù thân ảnh nọ cứ mỗi lần xoay người lại đều có một hay một vài con Hắc Nha rơi xuống, nhưng trong số Hắc Nha thật sự nhiều lắm.

"Giúp? Hay là không giúp?" Ma Tín Khoa dùng một thanh âm cực thấp nói.

Bóng người nọ đột nhiên dừng lại một chút, nhìn về hướng này, hình như hần có nghe được tiếng nói chuyện. Chỉ một tích tắc dừng lại như vậy, đoàn Hắc Nha đã chặn đứng đường đi của hần, chặt chẽ vây quanh, ép hần vào một gốc cây đại thụ, bắt đầu điên cuồng tấn công.

Ngươi nọ đích thị là một cung thủ, nhưng lúc này tên bắn đã không còn ý nghĩa gì. Hần tựa chặt vào thân cây, dùng trường cung liều mạng đánh trả. Mặc dù Chích Hắc Nha chỉ có tể sử dụng mỏ nhọn cùng móng vuốt công kích nhưng số lượng đông đảo đã thắng thế.

ngươi nọ tã ngắn hữu chặn nhưng cũng từ từ rơi vào thế hạ phong, thất bại chỉ là chuyện sớm muộn.

Tát Tư Âu thấp giọng ngân nga vài câu chú ngữ, đột nhiên đi ra khỏi quang giới, vẫy tay một cái, một đạo lục sắc hình lưới lẳng không xuất hiện, đường kính chừng hơn ba mươi thước, từ trên đầu trùm xuống, đem đại bộ phận Hắc Nha cùng với người nọ chụp vào giữa.

Hắc Nha bị ảnh hưởng bởi Ma pháp, tốc độ phi hành bỗng chậm hẳn, tiếp đó như một cơn mưa, rơi xuống. Trong chớp mắt trên mặt đất tựa như bình thành cả một núi chim, các con Hắc Nha may mắn thoát được Ma pháp công kích liền thay đổi phương hướng, từ nhiều góc độ tiếp cận Tát Tư Âu.

Ma Tín Khoa hét lớn một tiếng, nhảy ra đứng án trước mặt Tát Tư Âu, thân hình được bao phủ bởi một đạo bạch sắc quang mang, thanh cự kiếm trong tay lại càng phát sáng chói mắt.

Ma Tín Khoa vóc dáng cao lớn phi thường, rất dễ tạo cho người ta một cảm giác hần là một kiếm sĩ đánh kiểu liều mạng, nhưng trên thực tế tốc độ của hần cực kì mau lẹ, thân cao, cánh tay dài, hơn nữa thanh cự kiếm lại là hàng hiếm. Hần với Tát Tư Âu bày ra trước người một đạo kiếm trận khó có thể vượt qua, mỗi một Hắc Nha tấn công đến, trong nháy mắt liền bị kiếm trận cuộn vào bảy nát, chỉ để lại một đóm vũ mao màu đen trông như tuyết hoa rơi xuống.

Hàn Tiến thần sắc ngưng trọng, hần từng nghe Ma Tín Khoa nói qua, kiếm sĩ so với đấu sĩ thực lực còn kém xa, chỉ có nắm giữ đấu kỹ mới có thể trở

thành đầu sĩ, mà đầu kỹ có thể phát huy được uy lực lớn nhất của đầu khí. Nếu như Ma Tín Khoa không phải là đang khiêm tốn, thì một chiến binh tùy ý cũng sẽ nói như hần, như vậy thì thật là làm cho trái tim người ta băng giá. Đầu sĩ uy lực càng lớn thì Hàn Tiến càng khó có thể với tới, còn hướng đến Kiếm Sư, Kiếm Thánh thì thật không dám nghĩ đến. Thế giới này quả thật không khác gì cõi Tu-la! Theo như lời Ma Tín Khoa thì một cường giả siêu cấp so với chân nhân của giới tu hành, tuyệt sẽ không bên nào thua kém nhau.

Tất Tư Âu lại bắt đầu ngâm xướng thần chú, Hàn Tiến có thể cảm giác được bầu không khí hay là một vài thứ trong không khí run rẩy kịch liệt, sau đó một đạo hòa đoàn rộng chừng hơn mười thước xuất hiện trên núi chim, đem hằng hà toàn bộ Hắc Nha nuốt vào trong biển lửa.

Còn lại hơn trăm con Hắc Nha đã mất hết dũng khí chiến đấu, hét ên chói tai rồi bay về phía trời cao, nhưng Tất Tư Âu cùng Ma Tín Khoa thủy chung vẫn không buông lỏng cảnh giác, ánh mắt bọn họ đảo về phía trong rừng.

Nhân ảnh người nọ nhảy từ trên cây xuống, dùng một thanh âm trong trẻo nói: "Cám ơn các người."

"Không cần khách khí." Tất Tư Âu cười cười: "Người chỉ có một mình?"

"Đúng." Nhân ảnh nọ ngày càng chạy lại gần, cuối cùng dừng lại cách Ma Tín Khoa chừng ba thước: "Ta gọi là Tiên Ny Nhĩ, thợ săn tầm bảo."

"Ta là Ma Tín Khoa, Cao giai Kiếm sĩ, hần gọi là Tất Tư Âu, là một Thuật sĩ." Ma Tín Khoa đáp, hần không có ý tùy tiện nhận hảo hữu, tất cả mọi người đã nhìn ra đối phương là một nữ nhân.

Tiên Ny Nhĩ ánh mắt hướng về phía Hàn Tiến, từ khí chất trên người hần mà nói, Hàn Tiến thuộc dạng xuất sắc, từ tướng mạo mà nói, Hàn Tiến vẫn là người có ngoại hình, đẹp trai nhất, hiển nhiên là đặc biệt thu hút sự chú ý của người khác.

Nhân châu Ma Tín Khoa chớp động, chủ động giới thiệu: "Vị này chính là Lạp Phi Nhĩ, nhà Tiên tri, thừa kế Nam tước."

"Hả?" Tiên Ny Nhĩ kinh ngạc hô lên một tiếng, ngay đến cả Tất Tư Âu cũng phải xoay người, dùng ánh mắt kinh nghi bất định nhìn về phía Hàn Tiến.

"Chào cô." Hàn Tiến mỉm cười, hướng về phía đối phương gật đầu.

Hàn Tiến biết Ma Tín Khoa là một người có tâm kế, hần giới thiệu mình như vậy hần là có đạo lý, cho nên Hàn Tiến không xuất ngôn cái lại.

"Rất vinh hạnh được biết ngài." Tiên Ny Nhĩ khom người.

Hàn Tiến nhất thời có chút kinh ngạc, Tiên Ny Nhĩ đối mặt với Ma Tín Khoa và Tất Tư Âu, là hai người ân nhân cứu mạng còn có thể giữ nguyên thái độ bình thường, nhưng đối với mình thì lại hành lễ, hiển nhiên địa vị của nhà tiên tri cực kỳ cao trọng, nhưng hần không biết nên dùng lễ tiết gì để hồi ứng lại đối phương, cũng đâu thể nói câu "Miễn lễ bình thân"? Cuối cùng hần cũng chỉ có thể giữ nguyên nụ cười âm áp của mình, vừa gật đầu chào.

"Xa về trước chính là dãy núi Lạp Hạ, có một mình mà dám đến nơi ấy? Lá gan cũng không nhỏ." Tất Tư Âu cười nói.

"Ta không nghĩ sẽ gặp phải đám Hắc Nha đáng ghét này." Tiên Ny Nhĩ dùng một chút: "Các người muốn đi đâu?"

"Chúng ta muốn đi Bái Đặc Minh.." Tất Tư Âu trả lời.

"Thật tốt quá, có thể cho ta đi cùng các người không?"

Tất Tư Âu vừa định nói, rồi lại ngâm miệng lại, quay đầu lại nhìn về phía Hàn Tiến, mà lúc Tiên Ny Nhĩ nói ra lời này cũng là đang nhìn về phía Hàn Tiến, một cái thân phận tiên tri đã dẫn đến một biến hóa vi diệu.

"Không thành vấn đề." Hàn Tiến đáp một cách thông khoái

"Thật đa tạ ngài." Tiên Ny Nhĩ nở một nụ cười nói, thanh âm vang lên nghe cực kì dễ nghe.

Đáng tiếc! Trong lòng đám người Hàn Tiến đồng thời cùng hiện lên một ý niệm trong đầu, Tiên Ny Nhĩ ăn mặc một bộ nhuyễn giáp trên người, nhưng đường cong trên thân thể cực kì mê người, nhất là cặp chân kia, thẳng tắp mà thon dài, mặc dù không nhìn thấy tới da thịt cùng nhan sắc nhưng cái dáng vẻ hoa rơi nước chảy này cũng khiến người ta tán thưởng rồi, Tiên Ny Nhĩ còn có một mái tóc dài kim sắc mượt mà, như một dải tơ theo gió phất phới, phong tư tịnh lệ, nhưng trên mặt lại che kín bởi tầng tầng một loại lân phiến gì đó, không hề bị trôi chảy đi, thoát nhìn thậm chí không giống loài người. Nếu như đánh giá Tiên Ny Nhĩ từ phía sau, như thế nào cũng sẽ chấm trên chín mươi chín điểm, nhưng khi nhìn ở mặt trước nàng, thật khiến cho người ta có một cảm giác thật là thê lương.

"Chúng ta nên lập tức rời khỏi nơi này, nếu có binh sĩ Hắc Nha thành đến thì chúng ta sẽ gặp phiền toái đấy." Tất Tư Âu nhẹ giọng đáp.

"Ừ." Hàn Tiến gật đầu, hần đột nhiên cảm nhận được một cả năng lượng cực kì mỏng manh lay động, quay đầu nhìn lại, phía dưới tàng cây lớn có một đồ vật đang phát ra một ánh sáng nhàn nhạt.

Hàn Tiến vội vàng bước đến, thứ đồ vật tỏa ánh sáng là một số hòn đá nhỏ, to bằng lòng tay, Hần nhặt từ dưới đất lên một viên, cẩn thận quan sát.

"Đây đều là Ma tinh của ô Nha, không có tác dụng gì." Ma Tín Khoa nói.

Hàn Tiến thiếu chút nữa muốn mắng chửi người, không có tác dụng gì? Trong mỗi một khối Ma tinh, cũng ẩn chứa ít nhất hơn cả trăm nguyên năng lượng, cái này mà gọi là không có tác dụng gì?! Nếu như giờ phút này chỉ có mình hắn với Tư Đế Nhĩ Bá Cách, hắn khẳng định là sẽ điên cuồng hô hoán một phen để phát tiết hưng phấn ở trong lòng!

Hàn Tiến miễn cưỡng khống chế tâm tình của mình, thấp giọng nói: "Tư Đế Nhĩ Bá Cách, nhặt những viên Ma tinh này lên cất kỹ cho ta."

"Vâng thưa thiệu gia." Tư Đế Nhĩ Bá Cách, mặc kệ nó có hữu dụng hay không, chỉ cần là thiếu gia phân phó, hắn đều phải thực hiện.

Đám người Ma Tín Khoa đưa mắt nhìn nhau, chỉ là Hàn Tiến đã quyết định rồi, bọn họ cũng không nói gì, dù sao thì cũng không lãng phí thời gian là mấy.

"Ma Tín Khoa, nơi nào có thể mua được loại Ma tinh này?" Hàn Tiến chậm rãi hỏi, nếu vô dụng có nghĩa là loại Ma tinh này rất rẻ, đây chính là con đường giúp hắn lên trời đây!

"Nơi nào cũng không mua được, chưa có ai thu gom những loại rác rưởi này." Ma Tín Khoa lắc đầu nói.

Rác rưởi? Hàn Tiến hít vào một hơi dài, hắn không giải thích, gì, trước kia nghe Ma Tín Khoa nói qua, thấp giai ma thú trong thân thể có Ma tinh hay không, có một tỉ lệ nhất định, bất quá Tất Tư Âu một phen đốt cháy hàng ngàn biến dị Ổ Nha, Ma tinh, trên mặt đất ít ra cũng có gần hai, ba trăm khối, gom lại cũng gần ba vạn nguyên năng lượng, đủ để chèo chống hắn hoàn thành Trúc cơ, chuyện tốt như thế này làm sao cho hắn không mừng rỡ như điên?!

Thiên ngôn vạn ngữ trong lòng Hàn Tiến chỉ hóa thành một câu cảm thán: "Ta....thích khu rừng này".

Bạn đang đọc truyện *Hồn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Tiểu Thư Xấu Xí.

Gấp rút lên đường trong đêm tối sâu trong rừng rậm thực sự là một cực hình, bốn phía ẩn hiện ma thú, lá rụng hư thối hình thành đầy cạm bẫy, còn có muỗi độc, những bụi cây đầy gai,....cũng đủ làm cho người ta vô cùng đau đầu, nhất là Tư Đế Nhĩ Bá Cách, hắn cuối cùng mệt đến nói không có cả khí lực để nâng người lên. Nhưng điều khiến cho người ta kinh dị là hắn không kêu la khổ cực dù chỉ một tiếng thủy chung cắn răng theo sau Hàn Tiến, cái nghị lực này thật khiến cho người khác nhìn hắn với một cách khác. Còn lại vài người, dù mạnh hay yếu đều thuộc chức nghiệp giả, dù đi qua một lộ trình giống nhau nhưng những nỗ lực, cố gắng thì khác nhau một trời một vực.

Tiên Ny Nhĩ lại may mắn hơn nhiều so với mọi người, nàng có một thị lực nhìn trong đêm tối cực kì xuất chúng, cho nên nàng đi trước nhất, phụ trách dẫn đường cùng cảnh giới, nếu như không có nàng có lẽ mọi người sẽ còn được nhận thêm không ít cực khổ, Ma Tín Khoa cầm cự kiểm soát phía sau, Hàn Tiến cùng Tất Tư Âu đi ở chính giữa, đoàn người hữu kinh vô hiểm đi qua chùng hơn mười dặm, mãi đến rạng sáng mới quyết định ghé vào một cái động để nghỉ ngơi.

Tư Đế Nhĩ Bá Cách không còn quan tâm đến gì nữa, nghe thấy được nghỉ ngơi, hắn liền đi thẳng một mạch vào trong động thẳng người đổ rầm ngay xuống đất Chỉ qua một lát, trong động đã vang lên tiếng ngáy.

"Các người cứ nghỉ ngơi đi, ta không mệt." Tiên Ny Nhĩ chỉ chỉ vào trong động nói, kì thật nàng căn bản không biết làm sao ngủ được, chẳng lẽ cùng chùng này người chen chúc vào một chỗ sao?

Tất Tư Âu vừa ngáp vừa tiến vào trong động hắn cũng thấy rất mệt mỏi, Hàn Tiến lặng lẽ huyích Ma Tín Khoa một cái, sau đó hướng về một phía mà đi đến, Ma Tín Khoa chậm rãi theo sau Hàn Tiến.

Đã đi được hơn ba mươi thước, Hàn Tiến vừa định nói chuyện lại nhớ đến Tiên Ny Nhĩ kia là người có được thánh lực cực kì xuất chúng, trong lòng liền thấy có kỳ, lại đi ra hơn bốn mươi thước, quay đầu lại nhìn quanh một lát, đến lúc này mới mở miệng nói: "Ma Tín Khoa, người tại sao phải nói dối?"

"Ta nói dối lúc nào?" Ma Tín Khoa ngạc nhiên nói.

"Người nói với họ ta là nhà Tiên tri."

"A...là chuyện này à." Ma Tín Khoa cười ha ha: "Vậy người chức nghiệp là cái gì? Ma pháp sư? Người ngay cả hỏa cầu còn không phóng ra được, Chiến binh? Đùng nói tới đầu khí người bây giờ vũ khí còn không có, Thợ săn? Đạo tặc? Đều không được, chỉ có Tiên tri mới phù hợp với người."

Hàn Tiến nhũu mày: "Người có thể nói cho họ ta là một người quý tộc bình thường bị phá sản".

"Người đó lại xem trọng ngươi sao? Kỳ thật, lúc tiểu thư đó nhìn ngươi, ta đã nhận ra ngươi rồi, đây cũng là nguyên nhân khiến ta cảm thấy hứng thú đối với ngươi, ta rất ngạc

Nhiên là cái gì có thể làm cho ngươi mới vài ngày ở đây mà đã gây ra những biến hóa lớn

như vậy." Ma Tín Khoa nhẹ giọng nói: "Lập Phi Nhi, ngươi muốn giống như là người của

Lập Đông trấn, khắp nơi đều bị người ta xem thường? Ta khi còn bé đã biết, thế giới này rất

là thực dụng nếu những người không có năng lực thì thứ gì cũng không làm được, ha ha "

Hàn Tiến khẽ thở dài, Hân hiểu rất rõ ý tứ của Ma Tín Khoa.

"Mới vừa rồi gấp rút lên đường Tư Đế Nhĩ Bá Cách đi không dừng, Tất Tư Âu mấy lần phóng thích ma pháp. Nếu trong mắt hân các ngươi thực sự là đồ ăn hại thì ngươi cho rằng hân sẽ lãng phí ma lực sao?"

"Ta hiểu mà." Hàn Tiến gật đầu.

"Nhà tiên tri là người phải lãnh đạo mọi người thoát khỏi khốn cảnh. Nhưng lại không có khả năng lãnh đạo mọi người thoát khỏi khốn cảnh". Ma Tín Khoa mỉm cười quái dị nói: "Ngươi hiểu rõ chưa? Cái chức nghiệp này thật là tốt à!"

"Ta mà nói chính xác, đó là do trí tuệ ta được thể hiện. Ta mà phán sai lầm thì đó là do số mệnh đã an bài, con người không thể đối kháng với số mệnh. Ngươi chính là muốn nói ý này?" Hàn Tiến mỉm cười nói.

"Há ra nói một chút mà ngươi đã hiểu rõ ràng. Xem ra ngươi thật là có thiên phú làm

Tiên tri mà. Hắc hắc...".

"Huy chương của ngươi có thể chứng minh cho thân phận của ngươi, vậy Tiên tri như ta có cần thứ gì để chứng minh hay không?"

"Không cần thứ gì cả." Ma Tín Khoa cười nói: "Trong tinh linh ngữ, Tiên tri là người có thể thấy được tương lai của người khác, kỳ thật mỗi người đều có thể là Tiên tri, mấu chốt là có ai tin tưởng hân không. Yên tâm, ta sẽ giúp ngươi."

"Ta còn một vấn đề cuối cùng nữa."

"Vấn đề gì?"

"Ngươi tại sao lại giúp ta?" Hàn Tiến thân nhiên nói:

"Cái này...vấn đề này thật quá thâm ảo, Ma Tín Khoa gãi gãi đầu nói: "Sự phụ ta có nói

qua, ta chỉ có một chút khôn vặt làm không nên đại sự, mà ngươi thì mưu mô nhiều, có đầu

óc, ngươi trí óc, ta kiếm thuật, chúng ta hội lại sẽ lợi cho đôi bên há! Cho nên..."

"Lần trước cũng là ngươi nói nhưng sao không giống lần này cho lắm."

"Há??"

"Ngươi lần trước nói cho ta biết, sự phụ ngươi nói, đầu óc ngươi không tốt lắm, khuyên ngươi nên kết giao cùng những người thông minh, như vậy mới có thể học được nhiều điều." Hàn Tiến cười nói: "Không tốt lắm với khôn vặt khác nhau lớn đây."

"Không phải chứ? Bao nhiêu tình tiết lúc trước, ngươi đều nhớ rõ?"

"Nói nhảm!" Hàn Tiến cảm thấy dở khóc dở cười.

"Ta bây giờ càng ngày càng tin vào đầu óc của ngươi!" Ma Tín Khoa vỗ vỗ vai Hàn Tiến, vẻ mặt trịnh trọng nói: "Ta cho rằng, chúng ta hợp tác sẽ tạo nên một tương lai huy hoàng!"

"Còn lai lịch trước kia của ta, ngươi có thể trả lời được sao?"

"Ha ha, ta nói thật." Ma Tín Khoa lộ ra ý thâm trường: "Sức ăn của ngươi quá lớn, loài

người căn bản không thể ăn nhiều như vậy! Ta khẳng định ngươi chính là hậu đại của cự long và loài người! Nhìn ngươi bây giờ rất nghèo túng nhưng có được thân phận long nhân,

tương lai...cái này ngươi cũng không tin sao??" Ma Tín Khoa còn chưa nói hết đã nhận ra

về khác thường trên mặt Hàn Tiến.

"Ta tính đã nhìn ra, cái khôn vặt của ngươi cũng rất có giới hạn." Hàn Tiến bắt đầu đi lắc đầu: "Khỏi Lệ tiểu thư để cho ta đi xử lý cái tên lùn kia, nàng ta còn không điều tra quá khứ của ta? Còn ngươi, sao ngươi không hỏi qua nàng? Ta từ nhỏ đến lớn không ra khỏi Lạp Đông trấn, phụ mẫu ta đã bỏ đi từ khi ta còn bé, chuyện này không phải là rất dễ điều tra sao? Còn hậu đại của cự long cùng loài người..."

"Thiết nghĩ muốn thắng được một người được Tiên tri tín nhiệm thật không phải chuyện dễ dàng" Ma Tín Khoa cười khả nói: "ta biết ngươi muốn hỏi ta có mục đích gì, đừng

không? Nhưng ..ta không có mục đích gì cả, chỉ là muốn kết giao bằng hữu với ngươi mà

thôi, bằng hữu thuần túy."

"Sớm nói như vậy có phải là xong rồi không? Hà tất để ta phải kể lại chuyện xưa." Hàn Tiến trên mặt tràn đầy khinh miệt: "Hơn nữa trí nhớ ngươi lại quá kém, đề nghị ngươi sau khi đến Bái Đắc Minh tìm một ít tiểu hải từ luyện tập đi."

"Ngươi tin?" Ma Tín Khoa có điểm không kịp phản ứng.

"Tại sao lại không tin?" Hàn Tiến hỏi ngược lại, mặc dù phải thừa nhận sự khôn ngoan trong cuộc sống lúc kết bạn, gặp gỡ, hợp tác đều lấy ích lợi làm trung tâm, nhưng bọn hắn cũng khát vọng muốn có một hoặc một vài bằng hữu thuần túy. Người ta bình thường một khi đã không còn thấy ích lợi hợp tác, lập tức mỗi người một ngã, thậm chí có thể trở mặt thành thù rồi sau đó phân chia thân phận cao thấp, tài phú ít nhiều mà dời đi.

Ma Tín Khoa vẻ mặt rất buồn bực, hẳn như thế nào cũng không nghĩ ra được lý do vì sao Hàn Tiến lại tin tưởng hắn với một lý do không đáng tin như vậy, làm cho hắn vất óc nghĩ cả nửa ngày trời.

"Chúng ta trở về đi thôi,nếu không thì bên kia sẽ nghi ngờ đấy."

"Ta đi tìm xem có cái gì ăn được không, mình ngươi trở về đi." Ma Tín Khoa buồn bực

"Lấy về nhiều nhiều chút."

"Ngươi ngày hôm qua ăn nguyên cả con dã trư, giờ còn muốn ăn nữa sao?" Ma Tín Khoa như phát điên."

"Chứ ngươi nói ta làm thế nào chạy được nguyên cả tối qua?" Hàn Tiến hùng hồn hỏi ngược lại.

"Ta bội phục ngươi, vô cùng bội phục ngươi" Ma Tín Khoa suýt xoa nguyên cả hồi dài, xoay người tiến thẳng vào rừng mà đi.

Khi Hàn Tiến trở lại chỗ cũ, Tiên Ny Nhĩ đã ngồi ở trên ngọn cây, ngân nga một khúc nhạc gì đấy, nàng nói chuyện thanh âm dễ nghe, nhưng tiếng ca cất lên lại có vẻ cực kỳ nhu hòa, tựa như một khúc hát ru vậy, Hàn Tiến tựa lưng vào thân cây nghe một hồi, từ từ cảm thấy mí mắt nặng nặng nhẹ nhàng khép lại.

Không biết qua bao lâu, thanh âm của Ma Tín Khoa làm Hàn Tiến giật mình tỉnh giấc: "Dậy đi, mau mau đứng lên!"

"Để làm gì?" Tát Tư Âu hỏi lại, nghe thanh âm có chút mất hứng, chuyện này rất bình thường, chẳng ai đang ngủ mà thích bị người khác quấy rầy cả. "Đốt lửa, ta không có môi lửa." Ma Tín Khoa hùng hồn nói

"Haizzz..." Tát Tư Âu thở dài, vẻ mặt bất đắc dĩ, lão đảo đi ra ngoài động, mắt liếc

thấy con mồi trên mặt đất, hai tròng mắt ngái ngủ lập tức sáng bừng: "Bối mao Tích dịch (thần lằn lưng lông)? Thứ này tốt đây! Ngươi thế nào mà bắt được vậy?"

"Đoạt từ trong miệng hai con Nhân Diện Ưng (Chim Mặt Người), hắc hắc, hôm nay vận khí quả không tồi." Ma Tín Khoa đắc ý nói: "Ngươi nhóm lửa xong có thể đi ngủ lại."

"Ngươi dám động đến hai con Ngũ giai ma thú? Lá gan của ngươi thật không nhỏ." Tát Tư Âu tự nhiên bỏ qua nửa câu sau của Ma Tín Khoa, sau đó vững vàng ngồi xuống, phóng thích ra một viên hỏa cầu, chuẩn bị đốt mấy nhánh cây.

Chỉ chốc lát, Tiên Ny Nhĩ ôm một bó cành cây từ trong rừng đi tới, thấy ngọn lửa đã được nhóm lên, hai con Bối mao Tích dịch cũng đã bị làm thịt sạch sẽ, hầm nướng trên đồng lửa, không khỏi lắc đầu: "Thật đáng tiếc".

Thịt Bối mao Tích dịch cực kỳ tươi ngon thật đúng với danh tiếng mỹ vị, bất quá lực chiến đấu của Bối mao Tích dịch rất kém cỏi, nằm cuối danh sách của ma thú thực vật liên tầng, tốc độ hành động lại chậm chạp, bây giờ đã ở bờ vực tuyệt chủng, Bình thường Bối mao Tích dịch bán ở trong thành đều là hàng nhân công tự dưỡng, những con ở ngoại hoang dã rất hiếm thấy, nếu như vào trong thành bán hai con Bối mao Tích dịch này tuyệt đối có thể đổi lấy một gia tài nho nhỏ.

Hàn Tiến cũng không biết Bối mao Tích dịch là hàng hiếm, nếu không hẳn chắc chắn sẽ

tìm mọi cách lưu con Bối mao Tích dịch lại, rồi tính toán so sánh giá cả.

"Đáng tiếc gì? Có thể ăn được, không sai đâu." Tát Tư Âu cười nói, vừa dứt lời, hắn đột nhiên nghĩ tới một chuyện, chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía Hàn Tiển, thở dài nói: "Đáng tiếc thật....".

"Lập Phi Nhi, không, Tiên Tri đại nhân, ngài đi ngủ đi mà." Ma Tín Khoa cầu khẩn.

"Ta không mệt, cho dù có rất mệt đi chăng nữa, nhìn thấy thức ăn ta cũng hết mệt." Hàn Tiển ngây thơ nói, hắn bây giờ đối với thực phẩm có hai khát vọng, một là trên sinh lý, một là trên tâm lý.

"Tiên Ny Nhi, cô dẫn Tiên tri đại nhân ra ngoài đi dạo một chút đi." Ma Tín Khoa quay sang Tiên Ny Nhi nháy mắt. Kỳ thật mọi người vừa mới quen nhau, hắn nói những lời này cộng với vẻ mặt đó thì không khỏi có chút đường đột.

"Tại sao?" Tiên Ny Nhi không có tức giận, chỉ là tò mò hỏi.

"Lát nữa cô sẽ biết."

"Ngươi nói đi mà." Tiên Ny Nhi kiên trì nói.

"Cô...Cô sẽ hối hận cho xem." Ma Tín Khoa trầm giọng nói.

Tiên Ny Nhi hết nhìn bên này lại nhìn bên kia, trên mặt đầy vẻ bối rối.

"Tur Đê Nhi Bá Cách, đi ra ăn chút gì đi, không thì không có gì mà ăn đâu." Ma Tín Khoa nói.

Tiếng ngáy trong động ngưng lập tức, chỉ sau một khắc, Tur Đê Nhi Bá Cách với cặp mắt nửa khép nửa mở từ bên trong vọt ra, chỉ cần ở cùng Hàn Tiển trong một thời gian ngắn, thì đều đã nếm qua kinh nghiệm thâm, đau đớn, Mặc kệ thực phẩm trước mặt có bao nhiêu, nhất định phải cướp ăn, liều mạng ăn, nếu không Hàn Tiển sẽ đem toàn bộ ăn sạch, muộn một chút cũng sẽ có khả năng nhịn đói.

Tiên Ny Nhi ngồi ở một bên, chỉ thấy ngón tay nàng giật giật, một đồng chén đĩa từ không trung bỗng xuất hiện trong tay nàng,

Ma Tín Khoa cùng Tát Tư Âu cùng liếc nhau một cái cực nhanh, bọn họ rõ ràng là biết cái đó là gì, nhẫn không gian!

Dao ăn, đĩa ăn, từng cái từng cái như ma thuật xuất hiện, cuối cùng Tiên Ny Nhi còn xuất ra một thanh tiểu đao cực kì tinh xảo, nàng dùng một chiếc khăn tay trắng tinh nhẹ nhàng lau chùi, hơn nữa Tiên Ny Nhi có một động tác không thể tả bằng lời, tao nhã, tươi mát, tất nhiên nếu Tiên Ny Nhi diện mạo không xấu xí như vậy thì thật khiến cho người ta khó có thể quên được hình ảnh như vậy.

Ma Tín Khoa cùng Tát Tư Âu buộc tầm mắt của mình hướng về phía Bối mao Tích dịch, ánh mắt chăm chăm như vậy nhìn có vẻ thật thất lễ.

"Mùi thơm quá ta." Tur Đê Nhi Bá Cách dùng cái mũi một cách khoa trương.

Ma Tín Khoa nắm thanh cự kiếm, khẽ đặt mũi nhọn lên, con Bối mao Tích dịch đã bị rạch mở, lộ ra những só thịt trắng nõn: "Không khác biệt là mấy."

Tiên Ny Nhi gio thanh tiểu đao lên, thân hình vừa mới đèn đây, lập tức cứng ngắc trở lại. Nàng chứng kiến cảnh sáu cánh tay vươn lên trước, chụp vào con Bối mao Tích dịch, trong chớp mắt một bên lưng Bối mao Tích dịch đã bị gấu xé rồi tinh rồi mù cả lên.

Có lẽ từ trước đến giờ chưa bao giờ thấy những cử chỉ thất lễ như vậy, Tiên Ny Nhi có chút giật mình, một hồi lâu sau khẽ lắc đầu, nàng không có cách nào hạ đao xuống không thể không lẩn về phía Hàn Tiển.

So sánh ra, Hàn Tiển là người có phong độ nhất, thấy Tiên Ny Nhi nhích về phía mình hắn còn vươn tay tỏ ý nhường đường.

Tiên Ny Nhi rất cẩn thận hạ tay cắt ra một khối to thịt, sau đó đứng dậy đi về hướng một gốc cây, nàng không có thói quen ngồi ăn cùng với nam nhân.

Nói thật, lúc này tránh né Hàn Tiển là một may mắn phi thường, ít nhất cũng không bị nghẹn đến nỗi không nuốt được thức ăn. Bất quá Tiên Ny Nhi từng miếng từng miếng ăn xong xiềng thịt, nghỉ quay về lấy thêm một khối nữa, vừa trở lại một lần mà trọn mất há mồm, ngoại trừ xương cốt thứ gì cũng đã sạch bách, ba người Ma Tín Khoa nằm dài trên cỏ, một bên vuốt bụng, một bên phát ra tiếng hừ hừ hạnh phúc, mà Hàn Tiển vẻ mặt vẫn còn chưa thỏa mãn, tìm kiếm thứ sót lại ở trong khung xương.

Tiên Ny Nhi cắn môi, thu hết chén đĩa cùng thức ăn trên đó, thu vào trong nhẫn không gian, sau đó hướng vào trong rừng rậm mà đi đến.

"Tiên Ny Nhi, đi đâu thế?" Hàn Tiển giương giọng hỏi.

"Đi dạo một vòng."

"Đừng đi quá xa đấy." Ma Tín Khoa vội vàng ngồi dậy. "Ta biết rồi."

"Ma Tín Khoa, con Bối mao Tích dịch này có phải là ma thú không?" Hàn Tiển chậm rãi hỏi.

"Là Nhị giải ma thú."

"Vậy con đã trừ nọ?"

"Phải xem loại đã trừ nào đã."

"Con mà ngày hôm qua người bắt ấy."

"Con đây không tính là ma thú."

"Ta hiểu rồi." Hàn Tiến gật đầu, hắn cảm giác thịt Bối mao Tích dịch chứa năng lượng nhiều hơn thịt đã trừ một chút còn sót cuộc nhiều ít chênh lệch thế nào, bao nhiêu thì hắn không có biện pháp tính toán, trừ phi cắt chuẩn xác một mảng thịt đã trừ, sau đó lại cái một mảng thịt Bối mao Tích dịch bằng nhau, mới có thể so sánh với nhau được.

"Tất Tụ Âu, ngày mai người đi trước dò đường hử." Ma Tín Khoa ồm ồm nói.

"Đi qua hết các đỉnh núi trước mặt là đến Bái Đặc Minh Bì Nhĩ trấn, trước đó chúng ta ngàn vạn lần không nên gặp chuyện không may gì đấy." Ma Tín Khoa mặt đầy vẻ bất đắc dĩ: "Chúng ta không gánh nổi trách nhiệm đâu!"

"Người đang nói Tiên Ny Nhĩ?" Hàn Tiến mỉm cười nói.

"Ngày hôm qua ta còn tưởng rằng nàng là một thợ săn phong phú kinh nghiệm, không nghĩ tới..." Tất Tụ Âu lắc đầu nói

"Tất Tụ Âu, người đối với Bái Đặc Minh có quen hay không?" Ma Tín Khoa hỏi.

"Rất quen thuộc làm sao thế?"

"Người đoán, nàng ta là một Đại tiểu thư?"

"Làm thế nào có thể đoán được đây!" Tất Tụ Âu trầm ngâm trong chốc lát: "Loại người

mà thích đi du ngoạn, một tiểu thư nhàm chán như vậy, ta một điểm ấn tượng cũng không có."

"Chẳng những nhàm chán, mà còn rất xấu xí." Ma Tín Khoa ưỡn ngực lên: "May mà

chúng ta đều là người tốt, nếu không... Hắc hắc!"

"Ta đoán chừng trên mặt nàng hẳn là mang mặt nạ, người trước kia đã từng gặp qua một nữ nhân kỳ quái, xấu xí như vậy rồi sao?"

"Khỏi cần nói, Ta cũng cảm giác như vậy đấy!"

Bọn Hàn Tiến nhìn về hướng xa xa, Tiên Ny Nhĩ đang lẳng lặng đứng ở sau cây cổ thụ.

hình như đang lắng tai nghe gì đó, qua một hồi lâu mới từ sâu trong rừng đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Ác Ý

Phạm hậu bách bộ tẩu, hoạt đảo cửu thập cửu (Ăn xong đi trăm bước, sống đến chín chín năm), lời này tạm thời miễn bàn, ít nhất không phải ai ai cũng làm được, chẳng hạn, Tụ Đế Nhĩ Bá Cách đã trở về với giấc ngủ. Tất Tụ Âu vẫn nằm như cũ trên cỏ, chỉ có Ma Tín Khoa đi tới đi lui chung quanh, tu luyện kiếm thuật làm cho hắn có một thân thể khỏe mạnh.

Đột nhiên, Tất Tụ Âu thì thào nói: "Ma Tín Khoa, người mới vừa nói làm thế nào người bắt được Bối mao Tích dịch?"

"Từ miệng hai con Nhân Diện Ưng mà đoạt xuống, mà sao thế?"

"Chết tiệt!" Tất Tụ Âu hoảng sợ vạn phần, nãy người kêu lên: "Tiên Ny Nhĩ, Tiên Ny Nhĩ!!!"

Lời còn chưa dứt, Tiên Ny Nhĩ đã từ trong rừng vọt ra, lạnh lùng nói: "Im ngay! Không được lên tiếng!"

Ma Tín Khoa cùng Tát Tư Âu đều có chút kinh ngạc, bọn họ vừa mới bình luận về Tiên Ny Nhĩ, thống nhất rằng Tiên Ny Nhĩ là một thợ săn thiếu kinh nghiệm, nếu không thì đã không quyết định đổi lại Tát Tư Âu đi trước dò đường, nhưng bây giờ khí thế Tiên Ny Nhĩ kinh người, ánh mắt như hai mũi tên băng lạnh lùng chớp động, nhìn thế nào cũng không giống như một người lai lịch non nớt nữa.

Đúng lúc này, một tiếng kêu to the thé từ không trung vọng xuống, Hàn Tiến ngẩng đầu nhìn lên, xuyên qua khe hở của các tầng lá, hắn thấy có mười mấy điểm đen đang xoay quanh trên bầu trời.

"Nhân Diện Ứng quay lại báo thù đây!" Tiên Ny Nhĩ thấp giọng nói: "Vào trong động lại, mau!"

'Nhân Diện Ứng', những từ này làm cho nhiệt huyết trong người Hàn Tiến sôi trào, hắn còn nhớ rõ Tát Tư Âu nói, Nhân Diện Ứng là Ngũ giai ma thú, nghĩa là Ma tinh của nó rất tốt, là một nguồn năng lượng tốt, nếu Tiên Ny Nhĩ không nói nửa câu sau thì với khát vọng năng lượng của mình, Hàn Tiến chắc sẽ vung tay hô to: "Các huynh đệ lên, giết hết chúng nó."

Ý nghĩ bất chính trong nháy mắt liền biến mất, sau một khắc, Hàn Tiến cũng những người khác trốn vào trong động, mặc dù đối với lực công kích của Ngũ giai ma thú không có khái niệm cụ thể, nhưng hắn biết đám người Ma Tín Khoa khẩn trương như thế này thì Ma tinh sẽ có, năng lượng cũng sẽ có. Bây giờ điều quan trọng là phải bảo vệ tốt chính mình.

Phiến rừng này tầm thấp ở chân dãy núi, không có cỏ thụ cao lớn, cái động bọn họ chọn cũng rất nhỏ, năm người không thể không chen chúc thành một đoàn, trong đó Tư Đồ Nhĩ Bá Cách là xui xẻo nhất, cũng bị Tát Tư Âu lẫn Ma Tín Khoa kẹp xuống dưới, mặt hắn chỉ cách cái bàn tọa Ma Tín Khoa không tới ba tấc.

"Một thân thể bốc lửa mê người!" Đây là cảm giác của Hàn Tiến. Đương nhiên hắn không có gan nói ra, Tiên Ny Nhĩ cùng hắn dính sát vào nhau. Cả hai đều có thể cảm nhận được nhiệt độ của đối phương. Bất quá ánh mắt Tiên Ny Nhĩ rất bình tĩnh nhưng ánh mắt của Hàn Tiến lại có chút phiêu hốt bất định.

Tục ngữ nói, no say ắt sinh dâm dục. Hắn vừa rồi ăn hơn nửa con Bối mao Tích dịch, đó chính là no say. Trong cái động nhỏ mà chen chúc cùng một nữ nhân, ắt sẽ sinh nhiệt. Nếu nói một chút tâm ý cũng không phát sinh thì thật không phù hợp với tâm tính bình thường của một nam nhân. Mặc dù Tiên Ny Nhĩ diện mạo xấu xí nhưng những đường cong trên thân thể đã bù lại tất cả. Hơn nữa, hơi thở Tiên Ny Nhĩ lại như lan, thân thể tỏa ra một mùi hương thơm ngát, tăng thêm phần quyến rũ. Và lại, thị giác cũng không phải trọng yếu nhất. không muốn nhìn thì có thể không nhìn, nhưng hô hấp thì không thể nào ngăn chặn được.

"Những con Nhân Diện Ứng đó đã phát hiện ra chúng ta chưa?" Tát Tư Âu dùng một thanh âm cực thấp nói.

"Chắc là chưa." Tiên Ny Nhĩ cũng dùng một thanh âm cực thấp mà hồi đáp: "Nhân Diện Ứng thị lực không tốt như vậy đâu."

"Tiên Ny Nhĩ, cô đã nhìn thấy mấy con Nhân Diện Ứng đó rồi chứ? Tổng cộng có bao nhiêu con?"

"Khoảng chừng năm, sáu mươi con."

"Không phải chứ?!" Tát Tư Âu hoảng sợ nói, hắn vừa rồi nằm trên cỏ chỉ vừa kịp thoáng nhìn thấy Nhân Diện Ứng, có điều lá cây rất rậm rạp, hắn không nhìn thấy cụ thể số lượng.

"Quái, chúng ta còn đang ở bên ngoài phạm vi rừng rậm Ma thú, làm sao mà xuất hiện nhiều Nhân Diện Ứng vậy chứ?" Ma Tín Khoa cau mày nói.

"Ma Tín Khoa, ngươi có phải đã làm chuyện gì không hay rồi không?" Hàn Tiến nhẹ giọng hỏi.

"Ta? Không có à."

"Ngươi chỉ là đoạt một con Bối mao Tích dịch, chúng nó kéo cả đoàn tới tìm ngươi báo thù? Không đến nỗi nghiêm trọng vậy chứ?" Hàn Tiến ngừng một chút rồi tiếp: "Ta đoán sau khi ngươi đoạt xong thức ăn, ngươi lại còn làm điều gì xằng bậy rồi!"

"Cút!" Ma Tín Khoa cá giận nói.

Không khí trong động bỗng dung căng thẳng hẳn, Tát Tư Âu miễn cưỡng cười nói: "Ma Tín Khoa, chuyện này ngươi không thể trách hắn được, là ngươi hơi quá đáng."

Ma Tín Khoa trừng mắt nhìn Tát Tư Âu, thân thể giật giật, Tát Tư Âu không khỏi rên khe khẽ, bọn họ đã chen chúc thật chặt, Ma Tín Khoa còn cố ý ép vào hắn, làm cho hắn thở cũng không nổi nữa.

Tiên Ny Nhĩ trong mắt hiện lên chút tiểu ý, sau đó thấp giọng nói: "Đừng hồ đồ, Nhân Diện Ứng còn đang ở phía trên kia."

Ma Tín Khoa lúc này mới thực sự xiú xuống, mọi người lẳng lặng cùng đợi, không biết qua bao lâu, tiếng kêu những con Nhân Diện Ứng ngày càng xa, càng mơ hồ, Tiên Ny Nhĩ lặng lẽ chui ra ngoài động, quan sát chốc lát, thở một hơi dài, ngoắc ngoắc ý bảo mọi người có thể ra ngoài.

"Kinh nghiệm! Một kinh nghiệm thương đau... Ma Tín Khoa, ngươi lần sau có làm chuyện xấu thì phải giết người diệt khẩu luôn, có biết chưa?" Được tự

do, Tát Tư Âu thở dài nói.

"Tiêu tử ngươi ta cũng giết ngươi diệt khẩu luôn!" Ma Tín Khoa vươn tay vừa định bắt

Tát Tư Âu, thì lúc này, Tiên Ny Nhĩ đột nhiên dựng thẳng ngón tay lên: "Nghe kia!"

Mọi người vội vàng ngừng thở, cẩn thận lắng nghe, nhưng cũng không nghe được gì.

"Ta không nghe thấy gì cả." Ma Tín Khoa lắc đầu nói.

"Bên kia núi có tiếng đánh nhau." Tiên Ny Nhĩ trầm ngâm một chút rồi cười khỏ nói: "Chúng ta không thể phân biệt được tướng mạo Ma thú. Ma thú cũng không thể phân biệt được chúng ta, hẳn là có người chịu xui xẻo thay cho chúng ta rồi."

Ma Tín Khoa cùng Tát Tư Âu quay mặt nhìn nhau, phải thừa nhận rằng, mặc dù chức nghiệp của họ khác nhau, kinh nghiệm bất đồng nhưng bọn hắn tuổi còn rất trẻ, có nhiệt huyết, có lương tâm. Nói trắng ra, trong lòng họ giờ như đóng băng, chuyện này là do bọn hắn gây ra, hậu quả lại do người khác gánh chịu giúp, làm cho bọn hắn có phần không được tự nhiên.

"Làm sao bây giờ?" Ma Tín Khoa Nhìn về phía Hàn Tiến, hắn hỏi như vậy không phải chỉ có ý cho qua chuyện, ở chung mấy ngày tận mắt nghe thấy, hẳn đối với Hàn Tiến có một chút hiểu biết, nên khi gặp phải chuyện như thế này, phản ứng đầu tiên của hắn là hỏi ý kiến Hàn Tiến.

"Một Ngũ giai Ma thú có sức chiến đấu mạnh bao nhiêu?" Hàn Tiến hỏi, Ma Tín Khoa chỉ chỉ vào Tát Tư Âu. "Hả?" Hàn Tiến không hiểu.

"Ta là một thuật sĩ, Ngũ giai Chức nghiệp giả." Tát Tư Âu cười nói: "Trên nguyên tắc mà nói, một Nhân Diện Ưng có sức chiến đấu xấp xỉ với ta."

Tát Tư Âu thấy Hàn Tiến không hiểu về Ma thú, hắn kiên nhẫn giảng giải, đại thể Ma thú được phân làm thập giai, trên Thập giai Ma thú là Đỉnh giai Ma thú, thực lực cường đại nhất của Ma thú đã vượt qua tiêu chuẩn bình thường, cho nên gọi là Siêu giai Ma thú, mà chức nghiệp giả của nhân loại cũng có hệ thống tương ứng, tỷ như Ma pháp sư bậc cao nhất có danh hiệu là Đại Ma Đạo Sư, mà bậc cao nhất của kiếm sĩ danh hiệu là Kiếm Thánh, hai người này có thực lực cũng ngang bằng với Siêu giai Ma thú.

Tình cảnh có vẻ có chút kỳ lạ, trên thực tế năng lực biểu đạt của Tát Tư Âu không phải là kém như vậy, nhưng giảng thuật của hắn có vẻ cực kỳ dòng dài, có đôi khi hắn lặp lại đến mấy lần, mà khả năng nghe của Hàn Tiến thời gian qua vô cũng tốt, nghe một hiểu mười, bất quá bây giờ hắn lại thấy những lời nói nhảm kia thật hữu vị, dù cho Tát Tư Âu có lặp đi lặp lại một điểm, hắn vẫn một mực chăm chú lắng nghe, tuyệt không cắt đứt mạch giảng của Tát Tư Âu.

Tại tháp Lạp Hạ ở biên giới dãy núi, mọi người cùng tụ tập lại một chỗ, trong đó không có ai là ngốc nghếch hết, Ma Tín Khoa lười biếng ngồi dưới đất lau chùi cự kiếm của mình, Tiên Ny Nhĩ thì không biết lúc nào đã chui vào được trong tán cây, ngồi nghịch mấy chiếc lá xanh, bọn họ chẳng ai muốn nghe Tát Tư Âu nói nhảm hay là xem Hàn Tiến đóng kịch cả.

Ở mặt ngoài, họ làm như là chưa ra quyết định nhưng trên thực tế, bọn họ đã đi đến thống nhất rồi. Đầu tiên, Hàn Tiến cùng Tát Tư Âu không đồng ý đi cứu người vì đang giảng giải hệ thống chức nghiệp đại lục, chẳng qua là vì muốn trì hoãn thời gian, mà Ma Tín Khoa cùng Tiên Ny Nhĩ không quan trọng hóa vấn đề đi hay không đi cứu người, hiển nhiên họ đã đồng ý với lựa chọn của Hàn Tiến và Tát Tư Âu. Đa mặt của những người trẻ tuổi dù sao vẫn còn mỏng, họ không muốn để lại ấn tượng ích kỷ trong mắt đồng bạn.

Thấy mọi người như đã quên vấn đề kia, Tát Tư Âu cũng biết điều im lặng, Hàn Tiến bỗng nổi lên ý nghĩ gì: "Ma Tín Khoa, Nhân Diện Ưng sức chiến đấu mạnh như vậy, sao ngươi dám mạo phạm chúng nó?"

"Ta chỉ định đoạt đồ vật, cũng không phải muốn cùng chúng nó liều mạng." Ma Tín Khoa tùy tiện nói: "Hơn nữa là ta đánh lén, ta tiến lên lúc con Nhân Diện Ưng đang kéo con Bối mao Tích dịch trong hang ra, chỉ lộ non nửa cái mông, hắc hắc... Ta đi tới chính là lúc..." Nói còn chưa dứt lời, Ma Tín Khoa bỗng nhiên ngậm miệng lại.

"À..." Hàn Tiến cùng Tát Tư Âu đồng thanh ồ lên với một ý vị thâm trường.

"Hai người các ngươi bại hoại! Thật là chơi bẩn mà!" Ma Tín Khoa vừa tức vừa cười.

"Đúng, còn ngươi thì hẳn là sạch sẽ quá mà." Hàn Tiến ngồi vào bên cạnh Ma Tín Khoa cười.

"Thôi được rồi, nói chuyện nghiêm chỉnh đi!" Ma Tín Khoa len lén nhìn về phía tàng cây chỗ Tiên Ny Nhĩ, thấp giọng nói: "Ngươi xem cái tay nữ thợ săn kia là ai?"

"Sao ngươi đột nhiên lại cảm thấy hứng thú với nàng ta thế?"

"Tại cái nhẫn không gian xuất hiện trước mặt chúng ta. Ha ha, ta lúc đầu nghĩ rằng nàng ta căn bản không biết lòng người hiểm ác, như một đứa trẻ ngốc, nhưng về sau..." Ma Tín Khoa như có suy nghĩ gì, nói: "Lạp Phi Nh, ngươi tư duy tốt hơn ta, ngươi nói thử xem."

"Kỳ thật rất đơn giản, nàng ta không thấy chúng ta có thể gây nên uy hiếp gì cho mình." Hàn Tiến cười nói.

"Cắt! Một tay thợ săn tầm bảo!!" Ma Tín Khoa cười lạnh một tiếng.

"Ma Tín Khoa, nói thật với ngươi, thân phận chân chính của ta là một kiếm sĩ, hơn nữa, ta là Kiếm Thánh!" Hàn Tiến nghiêm mặt nói.

"Ngươi bị sốt à? Hay là nằm mơ giữa ban ngày?" Ma Tín Khoa ném thanh cự kiếm trong tay xuống đất: "Đi, nếu ngươi có thể cầm cây kiếm của ta chạy được trên một ngàn thước, ta sẽ thừa nhận ngươi là Kiếm Thánh."

Hàn Tiến cười cười cầm thanh cự kiếm của Ma Tín Khoa lên, với khả năng bây giờ của hắn, cầm thanh kiếm này chạy đi một ngàn thước thì tuyệt đối không thành vấn đề. Nhưng hắn không thể chạy đi được, như vậy không phải là ngu ngốc lắm sao? Hàn Tiến phe phẩy thanh cự kiếm trong tay: "Ngươi không tin?"

"Ngươi chạy ấy hả, chỉ cần ngươi chạy được một ngàn thước, ta đây sẽ tin." Ma Tín Khoa dụ khị nói.

"Ta nói ngươi không tin, sao nàng nói nàng là một thợ săn tầm bảo ngươi lại tin?" Hàn Tiến mỉm cười nói.

Ma Tín Khoa sừng sốt trong chốc lát: "Ngày hôm qua không phải chúng ta đã cứu nàng ta từ giữa đám Hắc Nha sao?"

"Ta không nghĩ như vậy đâu." Hàn Tiến chậm rãi nói: "Ta đoán, chức nghiệp của nàng cũng không am hiểu cách đối phó với Hắc Nha, nhưng ngươi ngừng thử xem, nàng có bị thương không? Ngay cả tóc cũng không bị rơi nữa là!"

"Vậy nàng ta đi cũng chúng ta là dễ..."

"Không cần phải suy nghĩ nhiều." Hàn Tiến cắt ngang Ma Tín Khoa nói: "Chỉ cần nàng ta đối với chúng ta không có ác ý, như vậy là đủ rồi."

"Làm sao ngươi biết được nàng ta không có ác ý với chúng ta?"

"Chúng ta có cái gì?" Hàn Tiến về mặt chỉ tiếc là rèn sắt không thành thép: "Nàng muốn đoạt cái chuỗi kiếm của ngươi, hay là muốn cướp Hắc Nha Ma tinh của ta? Hoặc là vì không được xuất giá ra ngoài nên muốn đi cướp về một trượng phu?"

"Có khả năng, rất có khả năng!" Ma Tín Khoa vỗ đùi: "Nhìn về bề ngoài của nàng thì biết, nàng nhất định là không xuất giá nổi, cho nên..."

"Ta cầu xin ngươi ngậm miệng lại giúp đi! Cho dù nàng muốn cướp một trượng phu, đã có ta và Tát Tư Âu không tới phiên ngươi đâu, ngươi rất an toàn."

"Hắc hắc... Nam nhân xem nữ nhân là xem cái mặt, nhưng phụ nữ mà xem mặt nam nhân thì không đúng rồi." Ma Tín Khoa xỏ khẩu khí từng trải.

Hàn Tiến cũng không biết nói gì cho phải, mặc nhiên yên lặng luôn.

Nhưng Ma Tín Khoa lại không muốn tha cho Hàn Tiến, hắn đuổi ra nắm chặt nắm tay: "Ngươi có cái này sao?"

"Ngươi có cái này sao? Ma Tín Khoa chỉ vào cơ ngực nổi lên của mình.

"Ngươi có cái này sao?" Ma Tín Khoa chỉ vào bắp đùi mình.

Hàn Tiến nắm lấy thanh cự kiếm, hắn bây giờ rất muốn dùng thanh cự kiếm đập lên đầu Ma Tín Khoa, đây là lần thứ hai hắn sinh ra ý nghĩ bạo lực với Ma Tín Khoa.

Bạn đang đọc truyện *Hỗn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Khắc Tinh.

Tiên Ny Nhi nhảy từ trên cây xuống, mắt nhìn lên bầu trời bao la, thì thảo nói: "Không đúng!"

"Sao lại không đúng?" Tát Tư Âu vội vàng hỏi.

"Nhân Diện Ứng là từ hướng kia bay đến, thời gian đã qua lâu như vậy, chúng hắn là quay về từ sớm, trừ phi..."

Mọi người cùng đưa mắt nhìn nhau, chỉ có một khả năng, năm, sáu mươi con Nhân Diện Ứng đã bị người ta tiêu diệt toàn bộ rồi! Nhưng mà nghĩ lại, ai

mà có thực lực mạnh như vậy chứ?

"Chúng ta đi xem một chút." Hàn Tiến nhẹ giọng nói, hần vẫn còn vấn vương Ma tinh của mấy con Nhân Diện Ứng kia.

"Chờ một chút đã." Tát Tư Âu vẻ mặt do dự, kỳ thật đầu năm nay có một ít người đáng sợ hơn cả Ma thú, đối phương có thể giết chết hơn mấy chục Nhân Diện Ứng, thu phục bọn họ lại càng dễ dàng.

"Trận chiến bên kia đã sớm kết thúc." Tiên Ny Nhĩ chậm rãi nói.

"Người khẳng định là vậy?" Tát Tư Âu hỏi.

"Thính lực của ta luôn rất tốt." Tiên Ny Nhĩ nói với vẻ tự tin.

"Như vậy thì đi xem một chút." Ma Tín Khoa nói.

Hàn Tiến đánh thức Tư Đế Nhĩ Bá Cách dậy, mọi người nối đuôi nhau bò về hướng đỉnh núi, bây giờ là đang giữa trưa, ánh nắng mặt trời từ đỉnh đầu chiếu thẳng xuống dưới, quét qua rừng rậm có vẻ như khói mù, cho nên hành động của mọi người khản trương hơn so với hôm qua rất nhiều.

Khoảng sau nửa giờ, bọn họ đã bò đến đỉnh núi. Nhìn xuống dưới, có thể chứng kiến rõ ràng sườn núi có chút dị thường. Rừng rậm xanh um xuất hiện nhiều chỗ trống, chỉ có cây cối bị chém ngã mới có thể ra hoàn cảnh này.

Mặc dù đã chuẩn bị tinh thần thật tốt, nhưng đồng hồ loạn chiến trường này làm cho bọn Hàn Tiến nhìn thấy mà giật cả mình. Khắp nơi đều là máu tươi. Có thi thể của Nhân Diện Ứng, cũng có thi thể của loài người. Hơn nữa đại bộ phận thi thể lại không được toàn vẹn. Người cùng chim đều thịt nát xương tan, thậm chí nội tạng như đất cát, phủ đầy đất. Tạo cho họ một ấn tượng mạnh mẽ.

Lúc này có thể thấy được tố chất tâm lý của từng người, Hàn Tiến cùng Tiên Ny Nhĩ rất trấn định, Tát Tư Âu vẻ mặt không đành lòng còn Ma Tín Khoa thì nắm chặt chuôi kiếm, có vẻ có chút khản trương. Mà Tư Đế Nhĩ Bá Cách thì một mực sốt rét, bờ môi run rẩy không ngừng. Hần đã bao giờ gặp qua, chứng kiến cảnh máu tanh tràn ngập như thế này đâu. Hần không bắt tình nhân sự đã là tốt lắm rồi.

Tiên Ny Nhĩ đang đi phía trước bỗng nhiên dừng lại, chăm chú quan sát một rãnh sâu trên mặt đất, dài chừng một trượng, mép rãnh ngay ngắn phi thường. Hạ giọng nói: "Bọn họ ít nhất có một Cao giai đấu sĩ!"

Ma Tín Khoa đã từng có kinh nghiệm, khi hần thấy rõ đường rãnh kia, cũng chậm rãi gật nhẹ đầu, Kiếm sĩ cùng đấu sĩ khác biệt ở chỗ nắm giữ đấu kỹ. Mà đấu kỹ thì thực chất là lấy đấu khí làm trụ cột mà phát ra uy lực. Tỷ như nói kiếm quang, tỷ như nói có thể tạo nên lực phòng ngự cường đại bằng hộ thân đấu khí, đều chính là thực chất đấu khí mà ra cả. Nghĩ lại vết rãnh lưu lại trên mặt đất, chỉ có thể là do phóng thích kiếm quang mà tạo ra, ít nhất thì Ma Tín Khoa cũng tuyệt đối chưa làm được như vậy.

"Bên này." Tát Tư Âu vẫy vẫy tay. Hần phát hiện ra một dải máu. Xem chừng là những người đó vừa đánh vừa chạy.

Mọi người dọc theo dải máu nhìn về phía trước, ánh mắt Tiên Ny Nhĩ có chút mờ mịt, hai thái dương phập phồng, phập phồng phía sau mái tóc kim sắc, như đang gấu đi điều gì đó. Tiếc là không ai để ý điều này.

P phía trước chất đầy thi thể Nhân Diện Ứng, cơ hồ không thấy loài người, rất rõ ràng, trong những người này, ai yếu đã bị mất mạng ngay lúc ban đầu, còn lại toàn là cường giả.

Hướng về chỗ ngoặt phía bên phải, dải máu đã ngừng lại, có hai thi thể đang đứng như cự thạch, tại một chiến trận chỉ rộng chừng mấy chục thước, có hơn mười thi thể Nhân Diện Ứng, còn lại là thi thể vài người nằm trong vũng máu.

Trong đó hai thi thể loài người đã bị nghiền nát, không phân biệt được hình dáng. Một thân ảnh cao lớn đang dựa vào phía dưới một khối cự thạch, bộ nhuyển giáp của hần vẫn còn giữ được nguyên vẹn, một cây búa đáng sợ đang nằm vô lực trên mặt đất, nhưng cái đầu của hần lại bị mất đi nửa phía trên, tạo thành một khối thịt hỗn độn, xương vỡ nát trộn lẫn máu tươi còn vương trên thạch trượng, tạo thành một bức tranh khiến người ta thấy mà ghê người. Còn có một người nằm ở trước khối cự thạch chừng năm, sáu thước. Trên dưới người hần đầy thương tích, làm cho người ta thấy mà giật mình, một con Nhân Diện Ứng thật lớn đang phủ phục phía trước, cái mỏ nhọn hoắt cắm sâu vào lồng ngực hần. Tay trái hần quyết liệt nắm lấy cổ của Nhân Diện Ứng, tay phải còn nắm thanh kiếm đang cắm sâu trong thân thể con Nhân Diện Ứng, xem bộ dạng đích thị là định cùng con Nhân Diện Ứng đồng quy ư tận.

"Hần vẫn còn chưa chết". Tiên Ny Nhĩ thở nhẹ một tiếng, bước nhanh về phía trước.

Có lẽ là do nghe được tiếng người, chiến binh định cùng con Nhân Diện Ứng đồng quy ư tận nọ cố hết sức mỡ mắt ra, thấy được bóng người trước mặt, hần đột nhiên trở nên hết sức phấn khích, Ma Tín Khoa vội vàng dè vai hần xuống: "không nên gắng sức, người đang bị thương rất nặng!"

Thật ra bị thương có nặng hay không đã không còn quan trọng nữa, ngực của chiến binh nọ cơ hồ đã bị xuyên thủng, thậm chí còn có thể thấy được trái tim hần đang phập phồng yếu ớt, cho dù là có giáo hoàng ở đây cũng không thể cứu vãn được.

Chiến binh nọ há mồm muốn nói điều gì đó, lại bị máu tươi trào ra ở cổ nghẹn lại, cuối cùng hần miễn cưỡng giơ tay trái lên, chỉ chỉ vào tay nài đeo bên hông mình.

Ma Tín Khoa hiểu ý tứ của hần, nắm tay chiến binh nọ luôn tới tay nài, đồ vật ở bên trong ngoài vài khối Ma tinh thuộc hòa cùng thổ thuộc tính ra còn có một quyển sách rất cổ xưa bằng da dê, đồng tử Ma Tín Khoa bỗng nhiên co lại, hần thấy bên trái cuốn sách da dê viết hai chữ: đấu kỹ, mà bên phải còn

có hai chữ: Tinh hà.

Chiến binh nọ cố hết sức di chuyển tay trái, chỉ về phía khối cự thạch, tiếp theo hần nắm lấy cổ áo Ma Tín Khoa, ánh mắt hần dừng lại tại Ma Tín Khoa. Đây vẻ khẩn cầu, cái vẻ không cam lòng, không muốn buông xuôi này khiến cho mấy người Hàn Tiến đối với một người xa lạ cũng thấy tâm trạng mình thật nặng nề.

"A..." Chiến binh nọ học ra một tiếng, đây cũng là tiếng cuối cùng của hần, một dòng máu tươi từ miệng hần phun ra, bắn cả lên mặt Ma Tín Khoa, tiếp theo ánh mắt hần từ từ ảm đạm dần, tuy nhiên tay của hần vẫn đang nắm chặt lấy áo của Ma Tín Khoa.

"Đầu kỹ Tinh hà, Ma Tín Khoa, xem ra vận khí của ngươi quả thật không tệ đâu." Tiên Ny Nhĩ thần nhiên nói.

Ma Tín Khoa ngẩng phát đầu lên, cảm tức nhìn Tiên Ny Nhĩ, hần bây giờ tâm tình không được tốt cho lắm, hết thấy bi kịch này là do hần mà ra, nếu như hần không tập kích hai con Nhân Diện Ứng thì sự việc sẽ không phát sinh ra như thế này. Mặc dù những người đó cũng không biết nguyên nhân chính, nhưng hần biết, vậy là quá đủ rồi. Con người không thể lừa gạt chính mình, tâm lý hần đang đầy áy náy, vốn Tiên Ny Nhĩ nói giống như bình thường nhưng tại giờ phút này như chọc thẳng vào nỗi đau của hần.

"Phía sau cự thạch có người." Hàn Tiến nhẹ giọng nói, tầm mắt hần lướt qua thi thể không đầu, rồi đột nhiên sáng ngời, sau đó lại bình thường trở lại.

Ma Tín Khoa sừng sốt, nhanh chóng đứng dậy, tiến nhanh về hướng cự thạch, quả nhiên, phía sau cự thạch có một khe hở, phía trong tối hù, khẳng định là có một cái sơn động.

Ma Tín Khoa đầu tiên đem thi thể không đầu đặt qua một bên, tiếp đó đến bên khối cự thạch, hai tay đặt lên thạch tượng, thần thể phát ra đầu khí quang mang: "Mở!!"

Theo tiếng hét của Ma Tín Khoa, cự thạch nọ bắt đầu lay động nhẹ, mức độ lay động càng lúc càng lớn, cuối cùng ầm một tiếng, giật gãy cả một gốc cây to bằng bát com. Trên vách núi đá lộ ra một cái cửa động cao khoảng một thước.

Ma Tín Khoa khom lưng tiến vào trong sơn động, chỉ chốc lát, bên trong vang lên tiếng gọi lo lắng của hần: "Lạp Phi Nhĩ, Mau! Vào đây mau!"

Hàn Tiến lập tức vọt vào, dựa vào ánh sáng mặt trời chiếu vào, hần mơ hồ thấy được một nữ nhân nằm im ắng trên mặt đất, sau đó hần lập tức hiểu rõ tại sao Ma Tín Khoa vội vã gọi chính mình vào, hần nhận ra nữ nhân này chính là người mà Ma Tín Khoa mấy ngày qua vẫn hay nhắc đến: Khởi Lệ tiểu thư,

Hàn Tiến không khỏi lộ ra vẻ cười khổ, cũng đưa mắt nhìn Ma Tín Khoa, hần giúp Khởi Lệ tiểu thư lần thứ nhất khiến cho Khởi Lệ tiểu thư này mất đi một người hầu, hôm nay Ma Tín Khoa chỉ là đoạt một con Bôi mao Tích dịch mà lại tạo thành kết quả như thế này, năm nay Khởi Lệ tiểu thư gặp vận hạn, hay là hần cùng Ma Tín Khoa nhất định chính là khắc tinh của Khởi Lệ tiểu thư?

Tiên Ny Nhĩ cũng từ bên ngoài tiến vào: "Các ngươi làm sao vậy?".

"Chúng ta... Chúng ta phát hiện ra..." Hàn Tiến cà lăm.

Tiên Ny Nhĩ khom lưng xuống, đầu tiên là sờ sờ cổ Khởi Lệ tiểu thư, tiếp theo mờ mắt Khởi Lệ tiểu thư ra: "Nàng bị người ta đánh bất tỉnh."

"Ngươi ôm nàng ra ngoài đã rồi bàn sau." Hàn Tiến nói.

"Chuyện tốt như vậy mà ngươi lại nhờ ta làm giúp sao?" Tiên Ny Nhĩ cười cười.

"Ta không có tâm trạng đùa giỡn." Hàn Tiến sắc mặt lạnh lẽo nói, hần rất tâm lý, có thể thấy được mặt trái của vấn đề, không nên đùa giỡn với Ma Tín Khoa nữa, hần cũng có đủ lý do để lo lắng, nếu như Tiên Ny Nhĩ lại đùa giỡn điều gì nữa, Ma Tín Khoa có thể trở mặt, nói không chừng có thể cùng Tiên Ny Nhĩ một trận sống mái với nhau.

Tiên Ny Nhĩ trầm mặt liễu xuống một chút rồi cúi người ôm Khởi Lệ tiểu thư lên: "Xin lỗi, nhưng dù sao sự việc cũng xảy ra rồi, chúng ta bây giờ nên suy nghĩ giải quyết việc này thế nào đã." Nói xong, Tiên Ny Nhĩ khom lưng bước ra khỏi sơn động.

Trở lại dưới ánh mặt trời, Hàn Tiến cảm thấy hơi chói mắt: "Chúng ta dời đến chỗ khác đi há, ta sợ lúc nàng ta tỉnh lại... sẽ không chịu được."

"Ngươi rất cẩn thận." Tiên Ny Nhĩ gật đầu.

"Xác ra chuyện gì vậy?" Tát Tư Âu tới đón, hần phát hiện ra Hàn Tiến có chút gì đó bất thường, mà Ma Tín Khoa thì sắc mặt lại trở nên xanh mét.

"Ừa? Đây không phải là Khởi Lệ tiểu thư sao?" Tư Đế Nhĩ Bá Cách la hoảng lên.

Tát Tư Âu ngừng lại một chút rồi chợt hiểu ra, hần cùng không phải đồ ngốc. lập tức nhận ra được nữ nhân may mắn còn sống kia chính là Khởi Lệ tiểu thư mà Hàn Tiến trước kia từng nói qua, hơn nữa nàng có khả năng là bằng hữu của Hàn Tiến và Ma Tín Khoa, sắc mặt của hần cũng có vẻ hồ thẹn, mới vừa lúc này hần cùng Hàn Tiến đã phản đối đến đây trợ giúp, nếu như bọn họ kịp thời chạy đến viện trợ thì có lẽ chuyện sẽ không đến nỗi như vậy.

Chương 17: Phản Đồ.

Tất Tư Âu nâng cánh tay phát ra một viên bóng nước, bị nước lạnh kích thích, Khôi Lệ rên một tiếng, cổ hết sức mở mắt ra, một khuôn mặt bỗng xuất hiện trong mắt nàng, Khôi Lệ không khỏi thét lên một tiếng chói tai, lấy hết sức trườn ra sau.

"Khôi Lệ tiểu thư, không sao đâu, tất cả mọi người đều là bằng hữu." Hàn Tiến nhẹ giọng nói.

Khôi Lệ nghiêng đầu, thấy được Hàn Tiến, chỉ là chẳng thấy nàng may có tư vị 'bằng hữu', ngược lại còn nghiêng răng trèo treo: "Là nguoi!!".

"Khụ, là ta." Hàn Tiến vội ho một tiếng.

Khôi Lệ ánh mắt đảo qua từng người Ma Tín Khoa, nàng đột nhiên nhớ ra điều gì đó: "Hoặc Phu Mạn thúc thúc đâu? Hoặc Phu Mạn thúc thúc đâu rồi?".

Hàn Tiến cùng Ma Tín Khoa liếc nhìn nhau một cái, tình huống đâm ra có chút khó giải quyết, chiến binh kia đánh bất tỉnh Khôi Lệ rồi bỏ vào trong sơn động, hiển nhiên là tình thế lúc đó đã tới lúc vạn phần nguy cấp, Khôi Lệ lúc đó cũng có thể đã có ấn tượng với tình huống lúc đấy, giờ vội vàng nói dối có thể không làm cho Khôi Lệ tin lời mà còn có thể làm cho Khôi Lệ cảnh giác nhiều hơn.

"Cô nên bình tĩnh một chút." Tiên Ny Nhĩ thấy Hàn Tiến cùng Ma Tín Khoa mặt lộ vẻ khó khăn, đứng ra ôn nhu nói: "Cô là người duy nhất còn sống sót."

Thân thể Khôi Lệ run lên một chút, sau đó xoay người chạy về phía trước, Ma Tín Khoa bước ra một bước, chặn Khôi Lệ lại.

"Tránh ra!" Khôi Lệ hét to.

Ma Tín Khoa tránh né ánh mắt Khôi Lệ, vì hắn còn thẹn trong lòng: "Khôi Lệ tiểu thư, nơi ấy không thích hợp để cò đến đâu, thật đấy."

"Tránh ra, nguoi tránh ra cho ta!" Khôi Lệ vừa la to vừa lấy tay dùng sức đẩy Ma Tín Khoa.

Ma Tín Khoa vẫn như cũ, che phía trước người Khôi Lệ. Vùng chiến trường kia đầy rẫy máu tanh, Khôi Lệ bây giờ tâm tình không được ổn định, nếu bị sốc mạnh một lần nữa hậu quả sẽ rất khó lường. Cho nên hắn tuyệt đối không thể tránh ra.

Khôi Lệ động tác ngày càng kịch liệt. Cuối cùng thậm chí còn dùng nắm đấm, dùng chân đá nhưng thân thể Ma Tín Khoa cứ như một hòn núi lớn, nguy hiểm bất động. Một hồi lâu sau, Ma Tín Khoa vẫn không có chuyện gì, nhưng Khôi Lệ lại mệt mỏi đến thất tha thất thểu.

"Khôi Lệ tiểu thư à? Cô hãy bình tĩnh một chút!" Tiên Ny Nhĩ quát: "Cô gây náo loạn như vậy có ích lợi gì? Có thể làm cho cô quên đi nỗi thống khổ đó hay có thể làm cho các chiến binh đó sống lại được?"

Khôi Lệ bỗng nhiên xoay người nhìn chằm chằm vào Tiên Ny Nhĩ: "Nguoi mới vừa rồi nói cho ta biết. Ta là người duy nhất còn sống sót?"

"Tất nhiên."

"Bọn họ vì bảo vệ ta mà hy sinh tính mạng. Chẳng lẽ ta ngay cả dũng khí để đưa tiễn họ cũng không có?" Khôi Lệ mỗi chữ mỗi câu nói ra, thanh âm của nàng rất tỉnh táo, hoặc là nàng đang cực lực khống chế chính mình, nhưng nước mắt từ hốc mắt nàng cứ thi nhau rơi xuống.

Tiên Ny Nhĩ ngẹn lời, một lát sau, nàng cười khổ mà nói: "Ma Tín Khoa, nguoi tránh ra đi, nàng ta nói đúng".

Ma Tín Khoa đưa ánh mắt cầu cứu về phía Hàn Tiến, nhưng Hàn Tiến lại thờ dãi: "Đề cho nàng ta đi thôi".

Khôi Lệ chẳng những chất vấn Tiên Ny Nhĩ mà cũng đã chất vấn hắn, nếu như không để cho Khôi Lệ đi gặp mặt họ lần cuối, có lẽ Khôi Lệ sẽ hận bọn hắn cả đời, và cũng sẽ tự hận mình cả đời.

Ma Tín Khoa không thể làm gì hơn đành tránh qua một bên, Khôi Lệ lao đảo bước về phía trước. Hàn Tiến cùng đám người Ma Tín Khoa xa xa theo sau. Trên thực tế Khôi Lệ lúc này đã suy kiệt tâm lực, vừa rồi đánh Ma Tín Khoa lại hao hết chút thể lực cuối cùng, nàng đi mà vấp phải hòn đá, nhàn cây mà sảy chân, khi thì đụng phải cái thân cây vốn có thể dễ dàng tránh được. Nhìn vào bóng lưng vật vã mà làm cho người ta thấy vô cùng chua xót trong lòng.

Ma Tín Khoa muốn đến đỡ Khôi Lệ, lại bị Hàn Tiến kéo lại, bây giờ không nên quấy rầy Khôi Lệ, để cho nàng tự do phát tiết mới là biện pháp tốt nhất.

Khởi Lệ té ngã lộn nhào đi vào chiến trường, cuối cùng dừng lại trước nơi người chiến binh cùng đồng quy u tận với Nhân Diện Ứng, phịch phịch một tiếng quì xuống trên nền đất, hai vai nàng run lên kịch liệt, nhưng đám người Hàn Tiến lại không nghe tiếng khóc.

Khởi Lệ cũng không biết, nàng không chỉ là tra tấn chính mình mà còn có Ma Tín Khoa nữa, về phần Hàn Tiến, hẳn hoàn toàn là một loại người khác, hẳn rất giỏi tự khống chế tư tưởng của mình, khi hẳn cho rằng ý nghĩ nào đó sẽ dẫn đến cảm xúc tiêu cực thì hẳn buộc được mình không suy nghĩ nữa, Ma Tín Khoa thì không làm được như vậy, Khởi Lệ càng khóc thê thảm, hẳn càng tự trách, càng khó chịu, nhưng chỉ có thể yên lặng thừa nhận.

Hàn Tiến thấy cứ tiếp tục như vậy thì không phải là một biện pháp, hẳn chậm rãi đi tới cái thi thể không đầu nọ, chăm chú nhìn một hồi lâu, cố ý phát ra một tiếng cười lạnh.

"Phát hiện được điều gì à?" Tiên Ny Nhĩ đi qua, Ma Tín Khoa cùng Tát Tư Âu cùng theo ở sau.

"Người này không phải là bị Nhân Diện Ứng giết chết, Nhân Diện Ứng không có khả năng thoáng một cái cần roi nữa cái đầu!" Hàn Tiến chậm rãi nói: "Có thấy vết thương của hắn không? Chỉ có chịu công kích của một đòn khí khổng lồ hoặc là bị một vật nặng đập vỡ mới có thể biến thành như vậy."

Tiên Ny Nhĩ nhìn sát vào một chút, cau mày nói: "Ý ngươi nói, có người tập kích bọn họ?"

"Nguyên lai là ta cũng cho rằng như vậy." Ánh mắt Hàn Tiến từ từ chuyển lạnh: "Thấy được Khởi Lệ tiểu thư, ta rốt cuộc đã biết ai là hung thủ."

"Là người nào?" Ma Tín Khoa thấp giọng hỏi.

"Ngươi và ta đều biết hắn."

Ma Tín Khoa ngẩn ngơ, hẳn đột nhiên nhớ tới cái công kích của đòn khí khổng lồ mà Hàn Tiến vừa nhắc đến: "Cái tay Đại sư Đoán tạo Duy Lạp Nhĩ lùn tí ư? Đoán tạo thiết chùy trong tay hắn hoàn toàn có thể tạo thành vết thương này!"

"Chính là hắn." Hàn Tiến thở nhẹ một hơi: "Phản đồ thì không thể tin tưởng được, nếu hắn phản bội ngươi một lần thì có thể phản lần thứ hai, lần thứ ba, Khởi Lệ tiểu thư nhẹ dạ, nếu như đối lại là ta, lúc ấy sẽ không bỏ qua cho tên Duy Lạp Nhĩ đó! Huống chi Duy Lạp Nhĩ cuối cùng bị ép trở thành nô lệ, trong lòng nuôi đầy oán hận, làm sao có được nửa điểm trung thành? Có được cơ hội đương nhiên hắn sẽ cắn lại chủ."

"Thăng súc sinh!" Ma Tín Khoa nổi giận dùng dùi quát: "Ta tuyệt đối không tha cho hắn!"

"Ta cũng sẽ không tha cho hắn." Hàn Tiến chậm rãi nói, thấy Ma Tín Khoa tìm được cách thổ lộ tâm tình, hẳn chung quy cũng đã yên tâm.

"Tên lùn Đoán tạo Đại sư? Hắn sao có thể làm hại tới một chiến binh?" Tiên Ny Nhĩ có chút không tin.

"Hắn không chỉ là Đoán tạo đại sư, hắn là một tên lùn Cao giai chiến đấu." Hàn Tiến trả lời.

"Cho dù hắn là Cao giai chiến đấu nhưng chỉ dựa vào những bằng chứng ở đây thì chỉ có thể kết luận hắn là nghi can thôi, không thì có hơi độc đoán quá?" Tiên Ny Nhĩ nói: "Ngộ nhờ không phải là hắn thì sao?"

"Rất đơn giản, chờ Khởi Lệ tiểu thư tâm tình ổn định trở lại, hỏi nàng xem có Duy Lạp Nhĩ trong đội ngũ hay không, lúc đó sẽ rõ ràng, hơn nữa ta đã cẩn thận xem qua tất cả, ta chắc chắn, nơi này không có thi thể tên lùn nào cả." Hàn Tiến thần nhiên nói: "Còn nữa, ngươi chớ quên, ta là một nhà Tiên tri, mặc dù ta chưa thể thấy rõ tương lai, nhưng ta tin tưởng vào trực giác của mình."

Hàn Tiến đã nói đến mức đó, Tiên Ny Nhĩ cũng không tiện phản bác, nàng đưa ánh mắt đi nơi khác.

"Tiên Ny Nhĩ, ta cảm thấy, ngươi hình như đối với tên lùn có hảo cảm đặc biệt." Hàn Tiến thần nhiên nói.

"Ha ha...." Sóng mắt Tiên Ny Nhĩ có một tia biến hóa, nhưng chỉ rất nhanh sau đó đã khôi phục lại bình thường: "Ngươi sai lầm rồi, ta nói là phi thường chân thực đấy."

Bạn đang đọc truyện *Hồn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Trăm Năm Bi Ai.

Tất cả mọi người đều bận rộn, Ma Tín Khoa và Tát Tư Âu thì vội vàng mai táng thi thể, hơn nữa phải làm cho đảng hoàng, hơn nữa cũng phải làm cho

Khởi Lệ an tâm, phải lập bia mộ cho người chết, Tiên Ny Nhĩ vội vàng an ủi Khởi Lệ, còn Hàn Tiến thì lại gấp rút ôn tập giải phẫu học.

Hiện trường ước chừng có sáu mươi thi thể Nhân Diện Ứng, Hàn Tiến giải phẫu hết, tìm ma tinh, toàn bộ quá trình chỉ gói gọn trong một câu, nhưng khi làm lại tốn đến hai giờ, cuối cùng trong tay hắn đã có được bảy khối thủy lam sắc ma tinh, trong đó ma tinh lớn nhất to cỡ đầu trẻ con, trong suốt, phi thường xinh đẹp.

Sau đó Hàn Tiến lại chém ngã một đồng cây, sau đó đem tất cả Nhân Diện Ứng ném vào, hắn muốn thực nghiệm khoa học.

Nhân Diện Ứng bên ngoài rất kỳ quái ngoại trừ mô sắc nhọn thì những bộ phận còn lại không khác gì con người, nhất là khuôn mặt, cơ hồ giống như đúc, cho nên danh tiếng chúng cũng không tệ, hơn nữa cổ Nhân Diện Ứng dài bóng loáng. Nếu chỉ quan sát cổ, không ai có thể nhìn ra chúng là Nhân Diện Ứng, Nhân Diện Ứng thậm chí còn có hậu kết, cực phẩm ma tinh kia chính là ở trong thân thể Nhân Diện Ứng, lúc Hàn Tiến giải phẫu đã thấy rõ ràng. Thật ra đây là loại sinh vật đột biến, phi hành trên trời cao, kinh phong sẽ tạo tốc độ xói mòn lớn lên, tất cả loài chim đều cần lông chim bảo vệ, đương nhiên những kiến thức Hàn Tiến biết chưa chắc đã phù hợp với nơi này, dù sao đây cũng là hai thế giới.

Hỏa thiêu Nhân Diện Ứng làm cho Hàn Tiến có cảm giác như đang hỏa thiêu con người, hắn cố nén ghê tởm, lấy một miếng thịt Nhân Diện Ứng, đặt vào miệng nhai.

Không tệ! Quả nhiên không tệ, cùng khối lượng, những thịt thần lần so với Nhân Diện Ứng thì cung cấp năng lượng ít hơn mấy chục lần, chẳng qua thịt Nhân Diện Ứng quá khó ăn và cứng, phương thức tu luyện đặc thù, lại trải qua cải tạo thân thể, hiện tại không có gì hắn không thể ăn nổi nhưng đối với thịt Nhân Diện Ứng thì lại có chút cổ hết sức.

Ánh mắt Hàn Tiến dừng lại trên ma tinh, năng lượng cực phẩm ma tinh đặt tới hơn một ngàn gấp, nếu có thể ăn toàn bộ ma tinh thì năng lượng của hắn sẽ không kém Ma Tín Khoa bao nhiêu. Đáng tiếc là hắn ngay cả một khối cũng không dám ăn cũng không thể ăn. Hắn không phải là người hồ đồ.

"Lạp Phi Nhĩ, đến đây!" Ma Tín Khoa lớn tiếng hô.

Hàn Tiến quay đầu lại nhìn Ma Tín Khoa một cái, sau khi lấy thêm một miếng thịt bỏ vào miệng thì đi về phía Ma Tín Khoa.

Bên kia, Ma Tín Khoa đã làm xong, hắn và Tát Tư Âu đang ngồi trên cỏ, dường như nói chuyện gì đó.

"Chuyện gì vậy?" Hàn Tiến vừa đến liền ngồi xuống hỏi.

"Khởi Lệ tiểu thư đã ngắt xui, căn bản không cách nào đi được, trừ phi chúng ta không quản, nếu không thì chúng ta cũng không đi được." Tư Tát Âu nói.

"Vậy thì ở lại." Hàn Tiến nói

Thật ra hắn vốn không muốn chạy, năng lượng của Nhân Diện Ứng còn chưa hấp thu, quá lãng phí "Dù sao ta cũng không có việc gì, Ma Tín Khoa, người thì sao?"

"Ta cũng không có việc gì."

Hàn Tiến nhìn về phía Tát Tư Âu, Tát Tư Âu cười nói: "Ta là người thích đi đây đó, Mấy năm qua luôn lưu lạc tại thành thị, các người nói đi thì ta đi, ở lại thì ta liền ở lại."

"Tiên Ny Nhĩ, người thì sao?" Hàn Tiến hỏi.

"Ở lại trong rừng cũng không phải là chuyện xấu." Tiên Ny Nhĩ cười cười.

"Tiên Ny Nhĩ người có điều gì giấu diếm phải không?" Hàn Tiến chậm rãi nói: "Đương nhiên nếu người không muốn nói thì coi như ta chưa hỏi."

"Ta có thể nói cho người biết, chiến tranh đã nổ ra rồi." Tiên Ny Nhĩ nhẹ giọng nói

"Chiến tranh? Đại lục này mỗi khắc đều xảy ra chiến tranh sao?" Tát Tư Âu nở nụ cười:

"Tiên Ny Nhĩ, người cũng hài hước quá."

"Đây không phải là chiến tranh bình thường." Tiên Ny Nhĩ thần sắc lạnh lùng: "Lãnh chúa Hắc Nha Thành Trát Cổ Nội Đức cùng lãnh chủ Dịch Phổ Thành đã đạt thành đồng minh, liên hợp tấn công Thánh Quan Thành, không lâu nữa chúng ta sẽ trở thành nô lệ của thế lực hắc ám."

"Ha ha, Tiên Ny Nhĩ, người bị quan quá, Thánh Quan Thành cũng đạt thành đồng minh với Liễu Thành, nếu Liễu Thành xuất binh trợ giúp thì Trát Cổ Nội Đức và Mã Lực không thể chiếm được tiện nghi".Ma Tín Khoa lắc đầu nói.

"Vấn đề là ở chỗ này, Liễu Thành đã từ chối thỉnh cầu của Thánh Quan Thành." Tiên Ny Nhĩ lạnh lùng nói.

"Không thể nào?" Ma Tín Khoa ngây dại.

"Sao lại không thể? Trát Cổ Nội Đức và Mã Lực đã thề nô lệ và tù binh, hơn nữa còn ký kết hiệp ước vĩnh viễn không xâm phạm lẫn nhau với Liễu

Thành."

"Vô lý! Việc vô lý này mà bọn họ cũng tin?" Ma Tín Khoa nhảy dựng lên: "Mã Lực thân thì còn được một chút, nhưng Trát Cổ Nội Đức căn bản là một tên chó chết, nếu Thánh Quan Thành suy sụp, kế tiếp khẳng định sẽ là Liễu Thành! Bọn tinh linh này có phải bị ngu hết rồi hay không?"

"Trên thực tế, Liễu Thành đã hỏi ý kiến toàn dân mà đã thông qua quyết định của trưởng lão hội." Trong mắt Tiên Ny Nhi hiện lên một tia đau thương, tiếp theo chuyển ánh mắt về hướng khác.

"Điên thật, bọn họ khờ quá!" Ma Tín Khoa không thể tin vào quyết định của Liễu Thành. Phải biết rằng, trận chiến này ảnh hưởng trực tiếp đến cuộc sống của bọn họ, mấy đại lĩnh chủ giằng co, ai cũng không thể hoàn toàn chiến thắng, vì mở rộng dân cư, thực lực lớn mạnh nên không dám làm quá phận, ngay cả sát thủ Trát Cổ Nội Đức tàn nhẫn cũng bị hạn chế nhất định. Nếu khiến cho Trát Cổ Nội Đức đạt được thắng lợi, vô địch thủ thì hẳn không còn cớ gì nữa, sẽ lộ rõ bộ mặt, thậm chí đem nhân gian biến thành luyện ngục.

"Ta đã đến Liễu Thành, đại khái cũng hiểu một chút về bọn họ." Tát Tư Âu nhẹ giọng nói: "Tinh linh là một chủng tộc muốn hòa bình, bọn họ cực kỳ chán ghét và sợ chiến tranh, mấy trăm năm hỗn chiến đã hoàn toàn làm họ mất đi ý chí, cho nên họ tình nguyện tin vào một hiệp ước hoang đường, cũng không nguyện ý tham gia chiến tranh."

"Nhân loại vì sao không bị suy sụp".Hàn Tiến hỏi ngược lại.

"Nên biết rằng tinh linh sống rất lâu, không thể so với nhân loại." Tát Tư Âu cười cười. "Chiến sĩ nhân loại khi chán ghét chiến tranh, chưa kịp sống đến già thì đã chết trên chiến trường, bọn họ có thể đi là bởi vì nhiệt huyết của người tuổi trẻ, còn linh linh sống lâu đến ngàn năm, người có thể tưởng tượng ra được chưa? Chỉ cần tinh linh chém giết trên chiến trường hai trăm năm, tâm thần hẳn sẽ mỏi mệt cỡ nào? Thậm chí có thể nói bọn họ đã mất đi ý chí."

Tiên Ny Nhi đột nhiên cắn mạnh môi. Bất quá nhìn ánh mắt nàng thì hiển nhiên hiểu hết tất cả lời của Tát Tư Âu.

"Không phải chỉ tinh linh mới muốn hòa bình, cho dù là chúng ta, có thể kiên trì trên chiến trường hai trăm năm thì vẫn bảo trì ý chí chiến đấu sao? Thân nhân người, bằng hữu người, đồng bạn người trước sau ngã xuống trên chiến trường, người nhìn thấy vô số cái chết, người ném trái vô số thặng phẩm, cuối cùng người thật vẫn có thể bảo trì ý chí chiến đấu sao?" Tát Tư Âu chậm rãi nói: "Huống chi hai trăm năm qua, không có một tinh linh nào chết già, cơ hồ đều chết trên chiến trường, người có biết điều này đối với một chủng tộc mà nói thì có ý nghĩa gì không?"

Hàn Tiến cười khò, nếu tinh linh Liễu Thành sau hai trăm năm vẫn có thể kiên trì, thì mặc kệ bọn họ làm gì đều không thể chỉ trích, đổi lại là Hàn Tiến hẳn, cũng không chịu nổi, so sánh thì mới thấy nhân loại có ưu thế cường đại, sự trao đổi chất nhanh chóng, luôn có nguồn máu mới rót vào, có thể bảo trì tràn đầy sinh cơ.

Mọi người lâm vào trầm mặc, dù sao bọn họ cũng là nhân vật nhỏ, Đối với vận mệnh không thể phản kháng, chỉ có thể bị động nhận lấy, mặc kệ tương lai là bóng đêm hay ánh sáng.

Bạn đang đọc truyện *Hỗn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Phân Phối.

Hàn Tiến có một loại cảm giác khó không ra nước mắt, hẳn thống khổ, không ai có thể lý giải được nỗi thống khổ này.

Suốt một đêm, Hàn Tiến vừa làm đầu bếp lẫn thực khách, hẳn ăn ba Nhân Diện Ứng, hấp thu năng lượng thậm chí còn hơn cả từ lúc hắn đến thế giới này. Cho đến sáng, Hàn Tiến có chút mỏi mệt, hẳn muốn nghỉ ngơi một lúc, sau đó lại tiếp tục năng lượng đại nghiệp của mình.

Lúc này Hàn Tiến vô cùng hạnh phúc, bởi vì hắn thấy được hy vọng, cũng nắm được hy vọng.

Ai ngờ vừa mở mắt, tất cả đều thay đổi, trong thời gian ngắn ngủi, Ma Tín Khoa, Tát Tư Âu đã thiêu hủy toàn bộ thi thể của Nhân Diện Ứng. Đối với Hàn Tiến mà nói thì đó là bảo bối nhưng đối với bọn họ lại không chút tác dụng, huống chi bọn họ ở cách đó không xa, cũng không muốn làm bạn với mùi thi thể.

Một người trong giấc mơ thành đại phú ông, thế thiếp thành đàn, tiền tài như đất, nhưng khi mở mắt lại phát hiện mình không có cái gì cả, đó là một loại bi thương thể nào đây.

Hàn Tiến thiếu chút nữa muốn nổ tung, nhưng duy nhất làm cho hắn cảm thấy may mắn chính là cũng còn vài thứ, bàng đại Nhân Diện Ứng đã biến thành năng lượng của hắn, nếu không hẳn thực sự đã đi tìm Ma Tín Khoa liều mạng.

"Mau tới đây, người nghĩ gì vậy?" Tiên Ny Nhĩ gọi Hàn Tiến, mọi người đều cảm thấy có chút kỳ quái ngày xưa Hàn Tiến rất thích ăn, nhưng hiện tại hắn vẫn ngồi yên trên núi như một pho tượng.

Hàn Tiến cố gắng khống chế xúc động, dù sao người ta kêu mình đến cũng là ý tốt, hắn từng bước đi tới, lười biếng ngồi bên cạnh Ma Tín Khoa.

Ma Tín Khoa vỗ vai Hàn Tiến, tò mò hỏi: "Hôm nay người làm sao vậy?"

"Không sao cả." Hàn Tiến lơ đãng trả lời, hắn đang tự hỏi bởi vì tránh để tình huống cùng loại phát sinh, có nên đem bí mật của mình nói ra hay không? Nhưng... thực sự có thể tin bọn họ sao?

"Không, khẳng định là người có chuyện!" Ma Tín Khoa nói.

Hàn Tiến không trả lời, chỉ lấy ra một cái túi rồi ném xuống đất: "Các người nhìn xem, đây là thu hoạch ngày hôm qua của chúng ta."

Tất Tư Âu mở túi ra, bên trong là mấy khối thủy lam sắc ma tinh, hắn nhướng mày: "Người không thể bảo quản ma tinh như thế này được, nếu không ổn định, vạn nhất xảy ra việc gì thì ma tinh sẽ bị hủy, người cũng bị thương đó."

"Vậy phải làm thế nào?"

"Phải chia ma tinh ra mà bảo quản."

"Không phải đâu?" Hàn Tiến chỉ Tất Tư Nhĩ nói: "Hắn có đến mấy trăm khóa hắc nha ma tinh, sao lúc đó người không nói với hắn?"

"Hai việc khác nhau, ma tinh phẩm chất càng cao thì nguyên tố càng không ổn định." Tất Tư Âu lắc đầu nói.

"Nếu người tin ta thì đưa ta bảo quản đi." Tiên Ny Nhĩ thân nhiên nói.

Tất Tư Âu đưa ma tinh qua, Tiên Ny Nhĩ có nhãn không gian, nàng là lựa chọn tốt nhất, mọi người đều không có dị nghị.

"Tất Tư Âu, những ma tinh này có thể bán được bao nhiêu tiền?" Hàn Tiến hỏi.

"Viên cực phẩm ma tinh này hắn là có thể bán từ hai mươi đến năm mươi kim tệ, còn mấy viên ma tinh kia thì có thể bán hơn mười kim tệ."

"Cao thấp chênh lệch lớn như vậy à?" Hàn Tiến có chút kỳ quái.

"Ừ." Tất Tư Âu khẽ gật đầu.

Ngày hôm qua Tiên Ny Nhĩ không phải đã nói rồi sao, nếu chiến tranh xảy ra, giá cả ma tinh khẳng định sẽ tăng vọt," Hàn Tiến nói, "Dù sao hiện tại chúng ta cũng không có việc làm, không bằng thay phiên đi ra ngoài săn thú, cô tích góp từng chút một ma tinh, tiền là thứ tốt, mặc kệ về sau chúng ta đi đâu thì vẫn bảo đảm được cuộc sống."

"Ta thì dễ rồi nghe theo các người."

"Ta vốn là lính đánh thuê, đây là nghề của ta." Ma Tín Khoa nở nụ cười.

"Tốt." Tiên Ny Nhĩ đáp, nàng có vẻ bình tĩnh, không biết là vì xem thường khả năng thu hoạch ma tinh, hay là xem thường công tác diệt sát ma thú.

"Tất Tư Âu, nếu mỗi người chúng ta đều mua một chiếc nhãn không gian thì cần bao nhiêu kim tệ?" Hàn Tiến hỏi.

Tiên Ny Nhĩ cười phào một tiếng, Tất Tư Âu thì vô lực nói: "Người thực sự có suy nghĩ này à?"

"Sao vậy?"

"Nếu mỗi ngày chúng ta đều thu hoạch như thế này thì..." Tất Tư Âu chỉ vào ma tinh trong tay Tiên Ny Nhĩ: "Ba năm nữa chắc đủ."

"Tiên Ny Nhĩ, người nhiều tiền vậy sao!" Mắt Hàn Tiến sáng lên, với hắn mà nói tiền tài chính là thứ tốt nhất.

"Ta không có tiền, nhãn không gian này là mẫu thân cho ta." Tiên Ny Nhĩ lắc đầu nói: "Nếu không ta cũng không ở lại chỗ này với các người."

"Cũng giống nhau thôi!" Ma Tín Khoa đột nhiên nói: "Ta có cách phát tài!"

"Cách gì?" Hàn Tiến lúc này hoàn toàn tỉnh táo.

"Chúng ta có thể liên hệ với người nhà Tiên Ny Nhĩ, nói là Tiên Ny Nhĩ ở trong tay chúng ta, bảo bọn họ đưa tiền chuộc." Ma Tín Khoa vừa nói vừa quan sát biến hóa trên mặt Tiên Ny Nhĩ: "Đương nhiên, chúng ta chỉ là làm sinh ý, giá cả không thể quá đáng."

"Ma Tín Khoa, người điên rồi." Tất Tư Âu dờ khóc dờ cười: "Loại chuyện này mà cũng nghĩ ra."

"Có thể, nếu ngươi không sợ ca ca ta thì ta có thể phối hợp với ngươi." Tiên Ny Nhĩ vẫn lạnh nhạt nói.

"Vậy là ngươi cũng có ý đó."

"Ngươi thực sự nghĩ vậy sao, ngươi muốn vợ vét tài sản của nhà ta, chẳng lẽ còn muốn ta thật tình giúp ngươi?" Ánh mắt Tiên Ny Nhĩ lộ ra ý cười.

"Không thể nói như vậy, kiếm tiền được thì ngươi cũng có một phần, đối với mọi người đều có lợi."

"Quan trọng là ta dựa vào cái gì để đem tiền chia cho các ngươi? Ta có thể tự mình đi tìm ca ca mà mượn." Tiên Ny Nhĩ nhin không được nói.

"Được rồi, được rồi mọi người đứng đắn một chút nào." Tát Tư Âu nói: "Nói về chuyện săn thú đi, hai người bọn Lạp Phi Nhĩ không có sức chiến đấu, ba người chúng ta làm sao phân phối đây?"

"Ngươi cứ đi cùng Ma Tín Khoa, ta tự đi một mình cũng được." Tiên Ny Nhĩ nhẹ giọng nói: "Hôm nay các ngươi ra ngoài trước, ta ở lại, hơn nữa Khôi Lệ tiểu thư vẫn chưa khỏe, ta cũng có thể chiếu cố nàng, ngày mai ta đi ra ngoài."

Tát Tư Âu và Ma Tín Khoa nhìn nhau một cái, sự thật chứng minh phán đoán của Hàn Tiến là có đạo lý nhất định. Lần đầu tiên sau khi gặp mặt, Tiên Ny Nhĩ nói nàng là thợ săn tầm bảo, phân phối của nàng có chút không công bằng, Ma Tín Khoa thân là cao giai kiếm sĩ, lục giai chức nghiệp giả, mà Tiên Ny Nhĩ và Tát Tư Âu ở cùng một chỗ, hai ngũ giai chức nghiệp giả có thể chiếu cố cho nhau, Tiên Ny Nhĩ đưa ra ý kiến này, đối với bản thân nàng cũng có tự tin.

"Cứ như vậy đi." Ma Tín Khoa đứng lên, nắm lấy chuỗi cự kiếm. "Vậy ta làm gì?" Hàn Tiến chỉ vào mặt mình.

Chúng ta còn chưa đi đến nỗi để nhà Tiên tri đi chiến đấu." Tát Tư Âu cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Mạo Hiểm

Sau khi ăn xong, Tiên Ny Nhĩ trở về bên Khôi Lệ, Ma Tín Khoa đợi cho bóng dáng Tiên Ny Nhĩ biến mất, ánh mắt liền chuyển lên người Tát Tư Âu: "Ngươi ngốc quá!"

"Là sao?"

"Ta và Tiên Ny Nhĩ đang thương lượng việc phát tài, ngươi chen vào làm gì?"

"Loại chuyện buồn cười đó mà cũng nói được sao?" Tát Tư Âu cười khò nói.

"Ngươi đó..." Ma Tín Khoa vẽ mặt cao ngạo: "Chúng ta đều nhìn ra được, gia cảnh Tiên Ny Nhĩ rất thần bí, ngoại trừ điều này thì cái gì chúng ta cũng không biết, ngươi nghĩ rằng ta đang nói lung tung sao? Ta đang moi tin tức từ nàng ấy!"

"Moi tin tức?"

"Đương nhiên!" Ma Tín Khoa gật đầu: "Ít nhất chúng ta cũng biết nàng có một ca ca, hơn nữa còn sử dụng Đồn Chi Cung của Tinh Linh Tộc! Nếu vừa rồi ngươi không chen vào thì có lẽ ta đã biết tên của cha mẹ và ca ca của nàng!"

"Thế là đủ rồi, Ma Tín Khoa." Hàn Tiến lười biếng nói xen vào: "Không cần tự cho là thông minh, và đừng nói người khác là kẻ ngốc, nếu ngươi tiếp tục hỏi thì khẳng định Tiên Ny Nhĩ sẽ phát hiện ý đồ của ngươi, như vậy thì không tốt, còn không bằng đi hỏi trực tiếp nàng."

"Trực tiếp hỏi nàng, nàng sẽ nói sao?" Ma Tín Khoa không phục, hỏi ngược lại.

"Nàng nói hay không là quyền của nàng, chúng ta nên tôn trọng nàng." Hàn Tiến lắc đầu nói: "Lấy ngươi làm ví dụ đi, nếu ta nghĩ cách điều tra chuyện của ngươi, trong lòng ngươi thấy thoải mái không?"

Ma Tín Khoa gãi gãi đầu, sau một lúc lâu, có chút ngượng ngùng cười.

"Không nghĩ rằng tầm nhìn của ngươi cũng còn kém." Tát Tư Âu nhìn Ma Tín Khoa từ trên xuống dưới, nói

"Chút thông minh của hân không biết cách dùng." Hàn Tiến đứng lên: "Tur Đế Nhĩ Bá Cách, đưa Ma tinh cho ta."

Tur Đế Nhĩ Bá Cách đang ngây ngốc nghe mọi người nói chuyện, nghe Hàn Tiến gọi hân, vội đem một gói to từ phía sau đi tới

Hàn Tiến mở gói to ra, chọn một vài khối Ma tinh năng lượng thấp nhất, sau đó trả lại gói to cho Tur Đế Nhĩ Bá Cách, rồi xoay người đi vào rừng.

"Thiếu gia, người đi đâu vậy?" Tur Đế Nhĩ Bá Cách kêu lên.

"Ta có việc, các người ai cũng đừng tới quấy rầy ta." Hàn Tiến phát phát tay.

Đi vào một ngọn núi nhỏ, Hàn Tiến quan sát trái phải một chút, vươn hai tay gạt bụi cây trước người, đi về phía trước, cách nơi hân hơn mười trượng là một thụ động không lớn, vừa vặn đủ để một mình Hàn Tiến đi vào, hân đang muốn tu luyện, ngày hôm qua Hàn Tiến mất không ít khí lực mới tìm được nơi này.

Phiên rừng rậm dưới chân giáp với dãy núi bên ngoài cho dù ban ngày cũng có ma thú thường xuyên lui tới, Nhân Diện Ứng thì lại muốn báo thù, cho nên trong cây an toàn hơn so với dưới tàng cây.

Hàn Tiến lấy ra một Ma tinh nhỏ như móng tay, sau một lúc lâu, hân bỏ Ma tinh vào miệng.

Hàn Tiến là một người tinh táo, nhưng hân tuyệt đối không bình tĩnh được. Tuy rằng có được chút dừng khí khi trải qua đấu trí, nhưng bởi vì còn quá trẻ, lĩnh ngộ chưa nhiều, quan trọng nhất là hân không được giáo huấn qua ma diệt thâm, về phần con sóc hồi sáng chính là nguyên nhân chủ yếu khiến hân bức xúc.

Nếu không phải hân ăn được vài Nhân Diện Ứng, sau đó hấp thu năng lượng của mấy trăm Hắc Nha Ma tinh, năng lượng đạt tới tứ giáp, dùng tiêu chuẩn của thể giới này để nhận xét thì hân đã là tam giai chức nghiệp giả, tuy rằng so với đám người Ma Tin Khoa vẫn còn chênh lệch lớn, nhưng hân mới tới thể giới này vài ngày, loại tốc độ nhảy vọt này đã là vô địch rồi.

Hiện tại Nhân Diện Ứng đã bị Ma Tin Khoa hóa thiêu, tiếp tục dựa theo kế hoạch tu luyện ban đầu thì ít nhất phải mất một tháng, không bằng thử hấp thu một chút năng lượng của Hắc Nha Ma tinh, hoặc là chờ Ma Tin Khoa mang về vài ngũ giai ma thú. Nhưng Hàn Tiến không nghĩ như vậy, vì hân không muốn đem hy vọng đặt lên người kẻ khác.

Hàn Tiến chậm rãi nuốt Ma tinh xuống, hân biết rõ, trong cơ thể có bảy ngàn loại năng lượng, còn năng lượng trong Ma tinh có đến tám mươi ngàn, tuy nhiều nhưng năng lượng trong Ma tinh lại không thuần, ẩn chứa một số thứ hân tạm thời không biết, bất quá Hàn Tiến biết rằng hân sẽ an toàn, cái gọi là cực hạn, chính là năng lượng càng gần trăm thì nguy hiểm càng lớn.

Hàn Tiến cảm ứng được năng lượng trong Ma tinh bắt đầu hòa tan, hân chậm rãi nhắm mắt lại, rất nhanh hân biết vì sao Tát Tư Âu nói rằng Ma tinh nguyên tố không ổn định. Ban đầu năng lượng do hân dùng ý thức dẫn đường, nhưng sau đó lại biến thành hồng thủy. Ma tinh kia liền biến mất trong bụng hân, toàn bộ chuyển hóa thành luồng năng lượng mãnh liệt, điên cuồng đánh sâu vào tứ chi bách hải của hân. Cũng may là hân đã cường hóa thân thể rất kỹ, nếu không hiện tại đã bị nội thương.

Quá liều lĩnh, trong đầu Hàn Tiến hiện lên ý niệm này, nhưng hiện tại đã không còn đường lùi.

Hàn Tiến hít sâu một hơi, năng lượng trong cơ thể chậm rãi vận chuyển, mỗi một lần chu thiên liền có thể hấp thu một bộ phận năng lượng.

Năng lượng trong Ma tinh khác với trong đồ ăn, đồ ăn thì ôn hòa, hơn nữa hân có thể tùy thời khống chế tốc độ hấp thu, nhưng năng lượng trong Ma tinh thì mười phần đã tính, đánh thẳng về phía trước không chịu sự khống chế, tốc độ phóng thích lại quá nhanh làm cho Hàn Tiến có cảm giác trở tay không kịp.

Sau vài lần chu thiên, tâm tình Hàn Tiến đột nhiên sinh ra biến hóa kịch liệt, bạo ngược, thị huyết, cừ hận, tất cả các loại cảm xúc đều hiện ra, vẻ mặt hân trở nên đỏ bừng, gân xanh trên trán nổi rõ, hai tay kết ấn trước ngực cũng bắt đầu run nhẹ.

Một loại ảo giác hiện lên trong đầu Hàn Tiến, ảo giác kia tràn ngập hắc ám, nhưng lại làm cho hân cảm thấy thoải mái.

Hân nhìn thấy mình vùng gậy sắt đánh cho Ma Tin Khoa đầy thương tích, bởi vì Ma Tin Khoa dám tự ý thiêu hủy Nhân Diện Ứng, làm cho hân thống hận!

Hân nhìn thấy, hân ân Khôi Lệ xuống cỏ, xé tan y phục Khôi Lệ, nàng lúc khóc, lúc thờ dốc, lúc thì cầu khẩn, làm cho hân vô cùng thỏa mãn.

Còn có Tát Tư Âu, Tiên Ny Nhĩ, trong đầu Hàn Tiến, tất cả mọi người đều biến thành nô lệ cho hân.

Trong hệ thống tu chân, đủ loại cảm xúc đối lập này được gọi chung là tâm ma, Hàn Tiến dù sao cũng là một người tu chân thành thực, hân không sợ tâm ma, vấn đề là trước đó hân không hề chuẩn bị, cho nên trong lúc mơ màng, tâm ma đã khống chế hân.

Hàn Tiến dùng một chút linh trí cuối cùng thét dài muốn đem toàn bộ tâm ma phát tiết ra ngoài chỉ là tiếng thét dài kia rất nhanh đã biến thành tiếng rít gào, tràn ngập bạo lực.

Chương 21: Thiên Phú.

Một thân ảnh lướt nhanh từ thân cây này tới thân cây khác với tốc độ cực nhanh hướng tới thụ động nơi Hàn Tiến đang ẩn thân. Tiếng thét nghe đúng là của Tiên Ny Nhĩ.

Hàn Tiến đã lựa chọn một nơi ẩn thân rất bí mật thế nhưng điều này chỉ đúng với ma thú mà thôi. Tiên Ny Nhĩ chỉ dùng lại một lát là đã đoán ra vị trí chính xác, chỉ mấy cái nhún nhảy là đã xuất hiện trước thụ động.

Nhưng tình cảnh trong thụ động đã làm Tiên Ny Nhĩ giật mình kinh hãi. Diện mạo lúc này của Hàn Tiến có thể lờ mờ nhận ra nhưng gương mặt hắn đã nở ra thêm một vòng nữa. Trên mặt hắn đầy những tia máu nổi lên to như những con giun, hai mắt hắn nhắm nghiền, trán nổi gân xanh, hai gò má giật dữ dội. Lúc này hắn như đã lâm vào tình trạng điên cuồng, dã man.

Vốn nguồn năng lượng mấy chục năm không còn nhiều nhưng dưới tình huống không còn bị khống chế nên đã bị rối loạn, vượt xa khỏi sự dự đoán của Hàn Tiến. Giống như tổng thể một con người, dưới những tình huống bình thường có thể chấp nhận một dòng điện có cường độ tương đương nhưng nếu như luồng điện năng bên ngoài truyền tới không theo một quy trình được ấn định, mạnh mẽ xông vào sẽ khiến cho chủ thể đó bị hư hại nghiêm trọng, giống như với thân thể của Hàn Tiến bây giờ. Đương nhiên thân thể của Hàn Tiến so với cỗ máy còn mạnh mẽ hơn nhiều, ít nhất là hắn còn có thể cố gắng hấp thụ một phần năng lượng đó. Vấn đề là Hàn Tiến chỉ có thể làm giảm bớt tổn thương chứ hắn căn bản không có cách nào chống đỡ với thương tổn.

"Lạp Phi Nhĩ, ngươi làm sao vậy?" Tiên Ny Nhĩ vội vàng giơ tay đỡ Hàn Tiến.

Nghe thấy giọng nói của Tiên Ny Nhĩ, đột nhiên Hàn Tiến mở mắt ra. Không biết từ khi nào hai đồng tử của hắn đã trở nên đỏ như máu, cùng lúc đó hai tay hắn vuren ra ngoài, bắt lấy mái tóc vàng của Tiên Ny Nhĩ.

Trên thực tế, Tiên Ny Nhĩ là chức nghiệp giả có thực lực mạnh nhất trong nhóm tạm thời này. Thế nhưng vì mọi người đã ở chung với nhau mấy ngày, ít nhiều cũng đã tin tưởng lẫn nhau, hơn nữa Hàn Tiến chỉ là một nhà tiên tri không có thực lực chiến đấu, Tiên Ny Nhĩ nhất thời không đề phòng nên đã để Hàn Tiến bắt được, Tiên Ny Nhĩ vô cùng kinh ngạc, năng đang định lên tiếng chất vấn Hàn Tiến thì Hàn Tiến đã dùng sức kéo mạnh, tay kia của Hàn Tiến cũng đã túm được nhũn giáp trước ngực của Tiên Ny Nhĩ sau đó hắn dùng sức xé rách. Bây giờ trong đầu Hàn Tiến chỉ có thú tính và thú tính, không còn bất kỳ lý trí nào hết.

Tiên Ny Nhĩ đau tới mức nước mắt trào ra. Theo bản năng Tiên Ny Nhĩ đánh ra hữu quyền, đánh vào ngực của Hàn Tiến.

"Ầm" một tiếng vang lên. Ngực Hàn Tiến bị trúng một chưởng mạnh, thân hình hắn chạm vào vách thụ động tạo thành một vết thủng rất to, Hàn Tiến không tự chủ được ngã nhào xuống dưới nhưng bàn tay hắn vẫn túm chặt tóc của Tiên Ny Nhĩ như trước. Sự thật đã chứng minh phương thức tác chiến của loại tiểu lưu manh đầu đường xó chợ vẫn có hiệu quả nhất định. Có lẽ vì muốn bảo vệ tóc của mình mà có lẽ cũng vì do quá đau đớn nên Tiên Ny Nhĩ cũng bị ép xuyên qua tầng cây, cùng rơi xuống phía dưới với Hàn Tiến.

Thế nhưng Tiên Ny Nhĩ cũng không đề yên. Hai tay nàng đầm như bão tố vào ngực và bụng Hàn Tiến, cũng may hai người đang ở trên không trung nên không thể dùng sức, cũng như Tiên Ny Nhĩ không phải là một chiến sĩ nên không có khả năng xuất ra đấu khí, khả năng phát ra sức lực cực kỳ có hạn nếu không trong quá trình rơi từ trên cây xuống Hàn Tiến đã bị đánh chết tươi.

"Phịch, phịch" Hai người liên tiếp rơi xuống thảm cỏ, Hàn Tiến trước đó đã bị đánh mười mấy quyền sau đó lại rơi mạnh xuống mặt đất khiến thương thế của hắn càng trở nên trầm trọng. Hàn Tiến há mồm, một ngụm máu tươi bắn nhanh ra, phun vào mặt Tiên Ny Nhĩ.

Tiên Ny Nhĩ vô cùng hoảng hốt. Nàng tưởng rằng chính mình lại vừa trúng ám toán gì đó, Tiên Ny Nhĩ cho tay vào túi đựng tên, rút ra một mũi tên nhọn, dùng sức đâm mạnh vào mi tâm Hàn Tiến. Giây phút này Tiên Ny Nhĩ đã thực sự nảy sinh sát khí.

Hàn Tiến bị đâm trong thương, máu từ cổ họng hắn trào ra. Năng lượng trong cơ thể hắn đang đấu đá lung tung cùng với những tâm tư tiêu cực rốt cuộc cũng tìm được lối thoát. Dù sao thì chúng cũng không thuộc về con người Hàn Tiến. Cùng với máu tươi phun ra ngoài, tâm trí hắn đã được khôi phục rõ ràng nhưng thương thế của hắn thì không thể nào đảo ngược lại được nữa, ngay cả một ngón tay của Hàn Tiến cũng không thể cử động được, hắn chỉ có thể giờ mắt nhìn đầu mũi tên sắc nhọn đâm vào mình.

Trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc đó, ánh mắt cực kỳ phẫn nộ của Tiên Ny Nhĩ bắt gặp ánh mắt của Hàn Tiến. Đột nhiên Tiên Ny Nhĩ phát hiện ra, màu đỏ như máu trong đôi mắt của Hàn Tiến đã biến mất. Khi nhìn vào sâu trong đôi mắt Hàn Tiến, nàng nhìn thấy tận cùng trong đó là sự bất đắc dĩ và nỗi tuyệt vọng. Tiên Ny Nhĩ giật mình, cánh tay nàng đột nhiên dừng lại. Mặc dù là như thế nhưng đầu mũi tên đã đâm rách mi tâm Hàn Tiến, máu tươi đã thấm ra.

"Lạp Phi Nhĩ?" Tiên Ny Nhĩ kêu lên thử thăm dò.

"Là ta...." Hàn Tiến cúi đầu nói. Bây giờ hắn thực sự không dám gạt đầu. Đầu mũi tên sắc nhọn đang để trước mi tâm hắn.

"Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy?" Tiên Ny Nhĩ vẫn không buông lỏng cảnh giác.

"Chân ta... chân ta hình như bị gãy rồi, xương sườn cũng bị gãy..." sắc mặt Hàn Tiến vô cùng đau đớn. Hắn cố ý nói sang chuyện khác, dùng sự đau đớn để tranh thủ sự thương cảm của Tiên Ny Nhĩ.

"Hãy nói cho ta biết, lúc này đã xảy ra chuyện gì vậy?" Tiên Ny Nhĩ lạnh lùng hỏi.

Khi thấy mình không thể làm Tiên Ny Nhĩ cảm động, Hàn Tiến trở nên trầm mặc, hắn không thể nào giải thích được. Trong lúc cấp bách hắn cũng không thể nào nghĩ ra cách nói dối được, hơn nữa Tiên Ny Nhĩ cũng không phải là người ngu ngốc, khi đó hắn càng khiến cho nàng nghi ngờ.

"Hãy nói đi, sự kiên nhẫn của ta chỉ có giới hạn" Tiên Ny Nhĩ vùng tay nói.

Hàn Tiến cười gượng. Chẳng lẽ nhất định phải nói ra bí mật của mình sao?

"Tư Đế Nhĩ Bá Cách nói ngươi lấy từ ở chỗ hắn một khối ma tinh hắc nha" Đột nhiên Tiên Ny Nhĩ nghĩ tới khí tức hắc ám mà Hàn Tiến mới bộc lộ, nàng mơ hồ như mình đã hiểu được điều gì: "Ma tinh? ở đâu?"

"Ta ăn hết rồi" Hàn Tiến nói nhỏ.

"Ăn hết?" Tiên Ny Nhĩ cau mày hỏi lại.

"Bởi vì ta có thể hấp thụ nguyên tố trong ma tinh" Hàn Tiến vốn định nói năng lượng thể nhưng hắn sợ Tiên Ny Nhĩ nghe không hiểu gì.

"Ngươi nói cái gì? Ngươi có thể hấp thụ nguyên tố trong ma tinh?" Tiên Ny Nhĩ ngây như phỗng tại chỗ, giọng nói của nàng cũng trở nên run rẩy.

"Đúng vậy".

"Ngươi có thể hấp thụ các loại nguyên tố?" "Đúng vậy".

"Ngươi cầm lấy nó ăn đi" Tiên Ny Nhĩ chìa bàn tay ra. Trong bàn tay nàng có mấy khối ma tinh màu đỏ.

Đột nhiên, hai con ngươi của Hàn Tiến co rút lại. Đó là một khối ma tinh lục giai, năng lượng ẩn trong khối ma tinh này tương đương với thiên giáp. Nếu như hắn thực sự có thể hấp thụ năng lượng của khối ma tinh này ngay lập tức sẽ thăng lên chức nghiệp giả lục giai.

"Ta ăn hết nó thì sẽ chết".

Tiên Ny Nhĩ nhếch miệng cười nhạt, nàng nắm chặt mũi tên nhọn trong tay: "Ồ? Vì sao?"

"Một con kiến không thể uống hết nước một dòng sông. Bây giờ nhiều nhất ta chỉ có thể hấp thụ nguyên tố của ma tinh nhị giai. Sau khi trải qua một giai đoạn tích lũy, khi đó mới có thể thử hấp thụ nguyên tố của ma tinh tam giai. Ta muốn phải tiến vào theo thứ tự dần dần".

Nụ cười nhạt của Tiên Ny Nhĩ biến mất, nàng chăm chú nhìn Hàn Tiến. Thần sắc của Hàn Tiến vô cùng trong sáng vô tư. Ngay cả bí mật quan trọng nhất của hắn, hắn cũng đã nói ra, vậy còn cái gì có thể giấu giếm không?"

Không biết trải qua bao lâu, Tiên Ny Nhĩ mới chậm rãi nói từng từ một: "Nếu như ngươi nói thật, ngươi có biết điều này có ý nghĩa gì không?"

"Cái gì?" Hàn Tiến hỏi về rất khiêm tốn.

"Trương lai sau này của ngươi là không có giới hạn".

"Chuyện tương lai sau này ta không biết nhưng mới rồi ta đã tưởng hôm nay đã là cực hạn của ta rồi" Hàn Tiến nói đùa một cách miễn cưỡng.

Tiên Ny Nhĩ không cười, nàng trầm lặng một lát rồi chậm rãi nói: "Ta chưa từng nghe nói có bất kỳ ai có thiên phú đáng sợ như vậy".

"Ngươi tin tưởng điều ta nói sao?"

"Có chút tin tưởng" Tiên Ny Nhĩ dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Lúc này rõ ràng ngươi đã làm tan mát ra khí tức hắc ám. Bây giờ tất cả khí tức hắc ám đã biến mất. Ta nghĩ... chỉ có một cách giải thích hợp lý nhất là ngươi quả thật có thể hấp thụ nguyên tố ma tinh".

"Vậy ngươi có thể nhấc tay ra không? Ta cảm thấy choáng váng đầu" Hàn Tiến cười gượng nói. Từ góc độ tu chân mà nói, mi tâm là vị trí thiên lý nhãn. Đùng nói là bị một mũi tên chĩa vào. Chỉ cần một ngón tay, hay một cây bút máy thôi cũng sẽ khiến cho ngươi ta vô cùng khó chịu.

"Rốt cuộc ngươi có biết thiên phú của ngươi có ý nghĩa gì không?" Tiên Ny Nhĩ nghiêm mặt nói. Nàng vô cùng chán ghét cái loại nắm trong tay bảo vật nhưng không tự biết.

"Ta biết nhưng ta muốn ma tinh, muốn thời gian" Hàn Tiến nghiêm chỉnh nói: "Nếu không như vậy thì tất cả chỉ là giấc mộng" Đây là những lời từ tận đáy lòng Hàn Tiến.

"Ta còn một vấn đề cuối cùng muốn hỏi. Tại sao ngươi lại muốn hấp thụ ma tinh hệ hắc ám?" Sắc mặt Tiên Ny Nhĩ dần ra: "Không phải ngươi có thể hấp thụ các loại nguyên tố sao?"

"Ta... ta chỉ có một loại ma tinh này mà thôi.

"Ồ" Tiên Ny Nhĩ gật đầu, ánh mắt nàng chăm chú nhìn chân trái Hàn Tiến, sắc mặt nàng đột nhiên mất tự nhiên: "Thương thế của ngươi... đau lắm phải không?"

Đại tỷ! Cuối cùng cũng biết thương cảm ta sao? Hàn Tiến cảm động tới mức suýt chút nữa rơi nước mắt: "Rất đau".

"Tất cả là do ta. Khi đó ta chỉ nghĩ ngươi..."

"Không trách ngươi, là do ta sai. Ta không ngờ nguyên tố hắc ám lại nảy sinh ra ảnh hưởng khủng khiếp tới mức như vậy. Ta thực sự không thể khống chế bản thân mình".

"Sau này tuyệt đối không nên hấp thụ nguyên tố hắc ám nữa nếu không sớm muộn gì ngươi cũng bị biến thành sinh vật hắc ám" Tiên Ny Nhĩ nói về cảm hận. Không phải là nàng tức giận mà nàng căm ghét khí tức hắc ám.

"Ta biết".

"Tốt lắm, ta nên mang ngươi quay về" Tiên Ny Nhĩ khom người, nàng định cõng Hàn Tiến.

"Không... hay để Tư Đế Nhĩ Bá Cách tới đây đi".

"Hắn có thể mang ngươi về sao? Ngươi không sợ thương thế của mình ngày càng nghiêm trọng sao?" Tiên Ny Nhĩ cười dường như cười an ủi mình: "Ta còn không sợ, một đại nhân như ngươi còn sợ cái gì hả?"

Bạn đang đọc truyện *Hồn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Trới Buộc.

Tái ông mất ngựa sao biết không phải là phúc? Câu nói này thực sự không sai, Hàn Tiến vô cùng chán nản nằm trên giường nhìn Khởi Lệ và Tư Đế Nhĩ Bá Cách vội vàng đi lại.

Tâm tình của Khởi Lệ đã khôi phục khá tốt, hay nói cách khác bản tính của nàng vốn vô cùng kiên cường, chỉ là nàng thiếu kinh nghiệm và dũng khí đối đầu trực diện với nguy nan.

Mấy người Hàn Tiến cũng không bỏ mặc nàng, khiến Khởi Lệ vô cùng cảm kích. Mặc dù khi mấy người Hàn Tiến nói chuyện thường nói cảnh rừng rậm vô cùng đẹp có thể khiến con người ta lưu luyến không muốn rời, trí thông minh của Khởi Lệ không thấp tới mức độ không hiểu gì nên tâm trạng của nàng dần nguôi ngoai.

Khởi Lệ dù gì cũng là một chức nghiệp giả, một chiến sĩ chính quy thế nhưng thực lực của nàng cùng chỉ có thể đánh lại Tư Đế Nhĩ Bá Cách mà thôi còn ngay cả một người bị thương như Hàn Tiến cũng không thể đánh lại. Khi thấy mình ở chỗ khác cũng không giúp được việc gì, Khởi Lệ liền kết bạn với Tư Đế Nhĩ Bá Cách. Hai người làm mấy việc vặt vãi, ví dụ như tẩy rửa, làm vệ sinh.

Điều này cũng thật khó cho Khởi Lệ. Hiệu suất làm việc cùng với hiệu quả của nàng không cao lắm. Rõ ràng trước đây nàng chưa từng trải qua cuộc sống hỗn tạp như bây giờ. Một đại tiểu thư của Thánh Quan Thành có không ít thị nữ hầu hạ, căn bản không cần nàng đích thân ra tay làm. Bây giờ nàng xem như bị ép lên Lương Sơn. Đương nhiên mấy người Hàn Tiến không bức bách nàng phải làm mà do nàng tự ép mình. Đôi khi Hàn Tiến bảo Tư Đế Nhĩ Bá Cách làm thay những công việc hàng ngày cho nàng nhưng như vậy lại khiến nàng mất hứng nên cuối cùng mấy người Hàn Tiến cũng để mặc nàng muốn làm gì thì làm.

Hàn Tiến ngâm một cây cỏ trong mồm, nằm nhìn lên trần nhà. Mấy ngày hôm trước là Khởi Lệ khiến cho bọn hắn bị liên lụy. Bây giờ là hắn làm mọi người liên lụy. Bốn xương sườn trước ngực hắn bị gãy. Bắp chân trái bị gãy xương. Những điều đó hắn cũng đã nghĩ tới nên cũng chẳng có vấn đề gì nhưng điều khó chịu nhất đối với hắn, khiến hắn đau lòng chính là năng lượng của hắn. Vì để không để lại di chứng, Hàn Tiến phải dùng năng lượng của mình để tăng cường sự hồi phục khả năng như cũ.

Nói cho cùng thì năng lượng vẫn chưa đủ, Hàn Tiến đang trong thời kỳ đỉnh phong, đối với loại thương thế này hẳn chỉ cần mười mấy giờ là có thể khôi phục như bình thường thế nhưng việc tiêu hao năng lượng có quan hệ trực tiếp tới việc thành công. Hiện tại việc tiêu hao năng lượng của Hàn Tiến là không thể bù đắp nổi.

"Tiên Ny Nhĩ đã về". Bên ngoài lều vang lên giọng nói của Ma Tín Khoa: "Oa, lại còn mang theo một đại gia hỏa".

"Ai trong số các ngươi hãy thu dọn một chút đi? ta mệt mỏi quá rồi" Tiên Ny Nhĩ nói.

"Ta tới đây" Ma Tín Khoa nói: "Bọn họ không dứt ra được".

"Lập Phi Nhĩ còn trong lều không?"

"Ừ" Ma Tín Khoa cười về quái dị nói: "Tiên Ny Nhĩ, hình như mấy ngày nay ngươi rất quan tâm tới hắn, phải không?"

"Ai cần ngươi để ý" Tiên Ny Nhĩ chưa nói xong nàng đã vén màn chiếc lều gỗ lên đi vào trong.

Hàn Tiến ngẩng đầu nhìn Tiên Ny Nhĩ. Mặc dù bị Ma Tín Khoa châm chọc nhưng ánh mắt của Tiên Ny Nhĩ có vẻ rất bình tĩnh. Nàng cũng không để bụng câu nói của Ma Tín Khoa. Đó chỉ là chuyện cá nhân của hai người. Bản thân Hàn Tiến đã bị trọng thương nhưng tất cả đều là công lao của Tiên Ny Nhĩ nàng. Đối với bọn họ mà nói: quan tâm và được quan tâm chỉ là chuyện bình thường, chuyện đương nhiên, nếu không một người rất khó tránh khỏi cảm giác tủi thân, người khác cũng cảm thấy rất không yên lòng.

"Tur Đế Nhĩ Bá Cách, ngươi hãy đi ra ngoài một chút. Ta cho việc cần nói với hắn" Tiên Ny Nhĩ nói về nhạt nhẽo.

Đột nhiên hai mắt Tur Đế Nhĩ Bá Cách sáng bừng lên, hắn liếc nhìn Hàn Tiến rồi lại nhìn Tiên Ny Nhĩ sau đó cười hi hi đi ra khỏi lều.

"Con người này có nụ cười rất hèn mọn, bỉ ổi. Sau này nhất định phải giáo huấn cho hắn một trận nên thân" Hàn Tiến nói về xấu hổ.

"Hèn mọn, bỉ ổi? Ta thấy ngươi cũng chẳng kém hắn chút nào" Tiên Ny Nhĩ vừa nói vừa đi tới ngồi xổm trước người Hàn Tiến. Ngay lập tức bên người Hàn Tiến có rất nhiều khối ma tinh, có hỏa hệ, thổ hệ và cả thủy hệ.

"Cái này là..." Hàn Tiến ngây cả người.

"Cho ngươi" Tiên Ny Nhĩ nói về nhạt nhẽo.

Hàn Tiến nhận ra toàn bộ những khối ma tinh này đều là nhị giai. Lập tức hắn hiểu ra dụng ý của Tiên Ny Nhĩ. Tiên Ny Nhĩ đi săn tìm thức ăn nhưng cũng đồng thời săn một số ma thú nhị giai. Tỷ lệ ma thú nhị giai hình thành ma tinh rất thấp. Ngày đó Tất Tư Âu dùng lửa thiêu hủy bao nhiêu là hắc nha thể nhưng cũng chỉ thu hoạch được hai, ba trăm khối ma tinh. Hơn nữa bây giờ chủng loại của những khối ma tinh bên cạnh hắn không giống nhau, qua đó chỉ có trời mới biết Tiên Ny Nhĩ đã mất bao nhiêu thời gian trong rừng rậm.

"Cám ơn" Hàn Tiến nói nhỏ: "Thế nhưng...".

"Nhưng gì?"

"Bây giờ ta đang bị thương. Nguyên tố tích cốp từng tý một đã bị tổn thương rất nghiêm trọng. Tiên Ny Nhĩ, ta nghĩ ngươi hiểu rõ".

"Bây giờ ngươi không thể hấp thụ nguyên tố ma tinh nhị giai sao?"

"Ừ" Hàn Tiến gật đầu.

"Ma tinh nhị giai, vậy không dễ dàng chút nào" Tiên Ny Nhĩ cau mày nói: "Chẳng lẽ không còn biện pháp nào sao?"

"Thật ra... nếu các ngươi không thiêu hủy những Nhân Diện Ưng đó ta cũng không biến thành tình trạng như này" Hàn Tiến cười gượng nói, nổi uất nghẹn mấy ngày rồi cuộc cũng được nói ra.

"Ngươi nói là.... ngươi có thể hấp thụ nguyên tố trong thân thể ma thú sao?" sắc mặt Tiên Ny Nhĩ trở nên vô cùng sợ hãi.

"Đúng vậy, Thế nhưng chỉ có thể hấp thụ được rất ít".

"Ta hiểu rồi. Đó là lý do hàng ngày ngươi luôn ăn nhiều như vậy" Tiên Ny Nhĩ bưng tỉnh nói

"Thật ra ta cũng không muốn như vậy. Kỳ thật suốt ngày ăn như vậy cũng rất khổ cực".

Tiên Ny Nhĩ ngơ ngẩn một lát rồi đột nhiên nàng nói: "Ta có cách rồi" Nói xong nàng quay người đi ra khỏi lều.

Chỉ một lát sau bên ngoài lều vang lên giọng nói sợ hãi của Ma Tín Khoa: "Cái gì? Đại Địa Chi Hùng? Tiên Ny Nhĩ, ngươi có điên không vậy?"

"Kêu cái gì hả?" Tiên Ny Nhĩ tức giận nói: "Ta đã quan sát rất kỹ lưỡng. Đó chỉ là Đại Địa Chi Hùng chưa trưởng thành. Hai người chúng ta có thể đối

phó được".

"Ta không có điên cùng với ngươi. Chưa trưởng thành thì sao nào? Vạn nhất ở xung quanh còn có Đại Địa Chi Hùng khác thì sao? Tiên Ny Nhĩ, đây chính là ma thú bát giai. Chúng ta không thể đối phó được".

"Không phải chúng ta sẽ quan sát xung quanh cẩn thận sao? Nếu như xung quanh thật sự còn có Đại Địa Chi Hùng, chúng ta sẽ đi về còn nếu như không có...".

"Không có cũng không được" Ma Tín Khoa quả quyết.

"Rốt cuộc là ngươi có đi hay không?" Tiên Ny Nhĩ hỏi về tức giận.

"Không đi" Ma Tín Khoa trả lời rất cương quyết.

Tiên Ny Nhĩ nói nhỏ với Ma Tín Khoa mấy câu gì đó. Ma Tín Khoa kinh ngạc hỏi: "Ngươi nói thật sao?"

"Ta có cần phải lừa ngươi không?"

Ma Tín Khoa chần chừ một lúc lâu rồi mới miễn cưỡng nói: "Thôi được rồi, chúng ta đi thử xem".

"Vậy mới là nam tử hán".

"Ha ha... ngươi đang nguyên rủa ta sao? Sư phụ ta đã từng nói những nam tử hán thường chết rất sớm".

"Ngươi..." Tiên Ny Nhĩ uất nghẹn không sao nói được.

"Tát Tư Âu, ngươi hãy ở đây. Ta và Tiên Ny Nhĩ ra ngoài đi dạo một lát, chúng ta sẽ nhanh chóng quay về" Ma Tín Khoa nói.

"Này, này, các ngươi thật sự muốn đi đối phó với Đại Địa Chi Hùng sao?" Tát Tư Âu hốt hoảng nói.

"Không có việc gì đâu" Giọng nói của Ma Tín Khoa đã xa dần: "Hãy chờ tin tốt của chúng ta đi".

Hàn Tiến ngơ ngác nằm trên giường. Hắn nghe rất rõ ràng cuộc nói chuyện bên ngoài, hắn cũng nghe rất rõ mấy câu thì thầm quan trọng của bọn họ. Hắn hiểu vì sao Ma Tín Khoa cương quyết phản đối rồi cuối cùng lại miễn cưỡng đồng ý. Hai mắt Hàn Tiến ươn ướt. Hắn vốn là một người cực kỳ mạnh mẽ, ở thế giới bên kia, ngoại trừ sư phụ và song thân của hắn, hắn không tiếp nhận bất kỳ ân huệ của kẻ khác, ở thế giới này, hắn vẫn từ chối sự giúp đỡ của người khác như cũ. Hắn thậm chí muốn dựa vào chính năng lực của mình thế nhưng có vài việc không thể từ chối được.

"Thiếu gia, ngài làm sao vậy?" Tư Đế Nhĩ Bá Cách đi vào trong lều, hắn kinh ngạc hỏi.

"Ta không sao" Hàn Tiến dứt khoát nhắm hai mắt lại: "Ta muốn ngủ một lát. Đừng tới quấy rầy ta".

Bạn đang đọc truyện *Hỗn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Khiêu Chiến.

Hàn Tiến chìm trong giấc ngủ rất say bởi vì hắn đã chính thức thừa nhận mấy người Ma Tín Khoa. Hắn hoàn toàn yên tâm giao phó sự an toàn của mình vào tay bọn họ.

Cho tới tận khi Tư Đế Nhĩ Bá Cách đi vào trong lều, Hàn Tiến mới từ trong cơn mơ màng tỉnh lại. Khi Hàn Tiến mở mắt nhìn thì cả Tư Đế Nhĩ Bá Cách và Tiên Ny Nhĩ đều đang ở trong lều. Trong tay Tư Đế Nhĩ Bá Cách đang cầm một miếng thịt nướng, mùi thơm bay thẳng vào mũi Hàn Tiến.

Tinh thần Hàn Tiến phấn chấn hẳn lên, hắn giơ tay nhận miếng thịt nướng, Tư Đế Nhĩ Bá Cách cười nói: "Thiếu gia, hay là để tiểu nhân giúp thiếu gia".

"Không cần, ta vẫn còn chưa yếu tới mức độ ấy" Hàn Tiến chống tay xuống đất nói: "Chỉ cần ngươi nâng ta ngồi dậy thôi".

Tư Đế Nhĩ Bá Cách không nài nỉ nữa. Hắn cẩn thận đỡ sau lưng Hàn Tiến, Hàn Tiến cắn một miếng thịt nướng rồi không khỏi ngạc nhiên hỏi: "Đây là thịt Đại Địa Chi Hùng sao?"

"Không phải" Tiên Ny Nhĩ lắc đầu nói: "Ở cạnh con Đại Địa Chi Hùng đó còn có một lão mẫu Đại Địa Chi Hùng khác. Ta và Ma Tín Khoa không dám trêu vào chúng".

"Vậy là đúng rồi. Các ngươi ngàn vạn lần không thể mạo hiểm vì ta, nếu không..." Hàn Tiến cười gượng nói.

"Nghĩ hay nhỉ! Ngươi cho rằng ngươi là ai hử?" Tiên Ny Nhĩ cười nói: "Nếu như thuận tiện thì ra tay giúp ngươi, còn ngược lại thì thôi nhưng thật ra cũng không có gì. Một khi có gì nguy hiểm tới tính mạng thì ta sẽ mặc kệ ngươi".

Hàn Tiến nói về xấu hổ: "Vậy đây là..."

"Đây là thịt nai, thế nào? Không muốn ăn hả?"

"Không phải, Ta ăn rất ngon" Hàn Tiến cười đáng về rất vui sướng.

Ngay khi đó Ma Tín Khoa nhắc chiếc rèm cỏ bước vào trong lều nói: "Tiên Ny Nhĩ, ngươi có còn ma tinh ngũ giai không vậy?"

"Có đây". Bàn tay của Tiên Ny Nhĩ chìa ra, trong lòng bàn tay có mấy khối ma tinh màu thúy lam. Tất cả đều là ma tinh Hàn Tiến lấy từ trên người của Nhân Diện Ứng.

"Cái này không được, Tát Tư Âu muốn có hòa hệ cơ".

"Hòa hệ thì không có".

"Vậy làm sao bây giờ?" Ma Tín Khoa mở to hai mắt của mình nói: "Vậy mấy cái bầy của ngươi cũng không có gì dùng hả?"

"Ta đi ra ngoài cùng với các ngươi, để Lạp Phi Nhĩ nghỉ ngơi ở trong này" Tiên Ny Nhĩ vừa nói vừa liếc mắt nhìn Hàn Tiến.

"Ồ" Ma Tín Khoa hiểu ra, hắn gật đầu quay người đi ra ngoài nhưng mới bước đi được hai bước hắn quay đầu lại nói: "Được rồi, Tát Tư Âu hỏi ngươi có thể cho hắn mượn nhuyễn giáp của ngươi hay không?"

"Hắn định làm gì?" Tiên Ny Nhĩ cau mày hỏi.

"Nhuyễn giáp của ngươi phòng ngự rất hiệu quả, cường đại, Tát Tư Âu biết được một ít luyện kim thuật, hắn muốn nghiên cứu một chút" Ma Tín Khoa cười nói: "Hi, nếu như chúng ta mỗi người đều có một nhuyễn giáp như vậy, chúng ta còn sợ cái gì hả?"

"Quả thật nhuyễn giáp của Tiên Ny Nhĩ rất chắc chắn" Hàn Tiến gật đầu nói.

"Làm sao ngươi biết được?" Ma Tín Khoa tò mò hỏi.

Trong đầu Hàn Tiến lộn vồn mấy câu hỏi: "Có ma tinh ngũ giai hay không? Tát Tư Âu muốn..., bầy..., nên khi hắn nghe Ma Tín Khoa hỏi mình thì buột miệng trả lời: "Ta đã dùng sức xé rách mấy lần nhưng không được...hì hì" Hàn Tiến mới nói tới đó thì hắn phát hiện ra không ổn nên đành phải đánh lảng cười hì hì.

"Đừng nói là sức lực của ngươi" Ma Tín Khoa cười nói: "Ngay cả Đại Địa Chi Hùng cũng...".

"Tại sao ngươi lại nói nhiều như vậy?" Tiên Ny Nhĩ quát to.

Không biết trong khoảng thời gian Hàn Tiến chìm trong giấc ngủ đã xảy ra chuyện gì mà thái độ của Ma Tín Khoa đối với Tiên Ny Nhĩ đã thay đổi khá nhiều. Nếu như hôm qua Tiên Ny Nhĩ dùng cách nói này nói chuyện với Ma Tín Khoa, nhất định hắn sẽ nổi nóng.

"Được, được, ta không nói nữa" Đột nhiên Ma Tín Khoa ngẩng cả người: "Lạp Phi Nhĩ, mới rồi ngươi nói cái gì? Ngươi nói là dùng sức ...".

"Ta không nói cái gì hết" Lạp tức Hàn Tiến phủ nhận.

Tiên Ny Nhĩ hít một hơi thật sâu, Ma Tín Khoa lui lại sau hai bước, hắn quay người, vén chiếc màn lều làm bằng cây cỏ lên, động tác có vẻ rất khoáng đạt.

"Tiên Ny Nhĩ, các người..." Hàn Tiến không biết phải nói như thế nào. Bây giờ hắn đã biết rõ rằng Tiên Ny Nhĩ và Ma Tín Khoa đã phải đại chiến với Đại Địa Chi Hùng, hơn nữa cả hai còn phải dựa vào nhuyễn giáp của Tiên Ny Nhĩ mới khiến Tiên Ny Nhĩ không bị thương. Hắn đang suy nghĩ nói mấy câu trong khi mấy người Tiên Ny Nhĩ vẫn còn chưa hết hy vọng, bọn họ lại chuẩn bị một lần nữa đi săn Đại Địa Chi Hùng.

"Ta là một... thợ săn. Khi ở trong rừng rậm, ta không e ngại khiêu chiến với bất kỳ cái gì, ngược lại ta còn thích cảm giác đó" Tiên Ny Nhĩ thản nhiên nói: "Không cần phải suy nghĩ nhiều, ta muốn săn hai con Đại Địa Chi Hùng đó không hoàn toàn là vì ngươi. Ta muốn nâng cao thực lực của mình thì nhất định phải trải qua huyết chiến. Chiến đấu là phương thức duy nhất vượt qua bình cảnh. Nói một cách chính xác, ta chỉ vì mình mà thôi".

"Ngươi là một Tinh Linh sao?" Hàn Tiến hỏi nhỏ.

"Thân phận của ta đối với các ngươi không có gì là bí mật" Tiên Ny Nhĩ mỉm cười nói. "Không phải tất cả Tinh Linh đều rất căm hận chiến tranh sao?"

"Ta là một ngoại lệ" Tiên Ny Nhĩ ngừng lại rồi nói tiếp: "Thật ra ở mỗi chủng tộc đều có sự tồn tại của ngoại lệ. Ví như các người là con người. Một trăm năm trước Sur Hải Niết bốn ba khắp nơi kêu gọi các lĩnh chủ vĩnh viễn bãi bỏ chiến tranh. Những gì ông ta đã nói tới bây giờ khiến người khác khó có thể quên được".

"Nói cái gì vậy?"

"Ông ấy nói rất nhiều, không phải chỉ mấy câu mà có thể nói hết nhưng ta ấn tượng nhất với một câu" giọng nói của Tiên Ny Nhĩ đột nhiên trở nên nghiêm túc: "Hãy làm cho người không có lực trở nên mạnh mẽ. Hãy làm cho người bị quan tiến lên phía trước".

Đề tài đột nhiên chuyển hướng khiến Hàn Tiến chỉ còn cách im lặng. Hắn hiểu biết quá ít về thế giới này, tuyệt đối hắn không thể nói chuyện về sự sâu sắc của triết học, nếu hắn còn miễn cưỡng nói thì không chừng sẽ bị bại lộ.

"Có rất nhiều Tinh Linh nghĩ rằng loài người là một loại sinh mệnh tham lam, tàn bạo và hèn hạ. Ta chỉ có thể nói là những Tinh Linh này rất nông cạn" Tiên Ny Nhĩ chậm rãi nói: "Bất kỳ một chủng tộc nào, kể cả Địa Tinh đều sản sinh ra những người cao quý, thậm chí là dẫn dắt thế gian. Chính những người đó sẽ dẫn dắt chủng tộc của mình, thậm chí là cả thế giới đi tới sự hưng thịnh, hùng mạnh".

"Điều này..." Hàn Tiến do dự một lát rồi nói: "Người không cảm thấy đề tài này quá huyền ảo đối với ta sao?" Đột nhiên Hàn Tiến có cảm giác khi đối mặt với nữ chiến sĩ này giống như trước kia đã từng trải qua chuyện trinh thám. Những con người như thế này có thể thao thao bất tuyệt nói về những luận ngữ kinh điển, nào là tương lai nhân loại, lo lắng vì sự công bằng của xã hội. Thật sự hắn không thể nói lại được, Hàn Tiến chỉ muốn hấp thu năng lượng, càng nhiều càng tốt, ngoài ra hắn không hứng thú với bất kỳ chuyện nào khác.

Tiên Ny Nhĩ nhìn Hàn Tiến một lúc lâu sau nàng mới nói: "Người có biết Sur Hải Niết chết như nào không?"

Lúc này Hàn Tiến đành chịu không biết nói sao. Nếu nói thực thì lộ tẩy tất cả.

"Bởi vì ông ấy chỉ có một trái tim thay đổi thời loạn thế mà không có một lực lượng thay đổi loạn thế" Tiên Ny Nhĩ tự mình trả lời.

"Khụ... Tiên Ny Nhĩ, ta biết người rất tôn kính Sur Hải Niết đó nhưng ông ta đã chết từ rất lâu rồi, không còn quan hệ gì với chúng ta, đúng không?" Hàn Tiến nhìn vào mặt Tiên Ny Nhĩ: "Bây giờ ta chỉ muốn biết là tại sao người lại muốn giúp ta?"

"Bởi vì tò mò" Tiên Ny Nhĩ cười phá lên: "Người có một loại thiên phú mà từ trước tới nay chưa từng xuất hiện. Ta muốn biết rốt cuộc người có thể tiến xa tới đâu?"

"Chỉ là tò mò sao?"

"Đúng vậy, Người nghĩ rằng ta đang nghĩ tới điều gì sao?" "Vậy người có thể nghiêm chỉnh nghe ta nói mấy câu không?"

"Người nói đi".

"Tiên Ny Nhĩ, người có biết ưu thế lớn nhất của chúng ta là điều gì không?"

"Ưu thế của chúng ta?" Tiên Ny Nhĩ chăm chú suy nghĩ một lát rồi nói: "Hình như chúng ta không có ưu thế gì".

"Là thời gian" Rốt cuộc Hàn Tiến không thể né tránh được nữa: "Tuổi của chúng ta còn rất trẻ. Bây giờ chúng ta có rất nhiều thời gian. Bây giờ còn chưa có cái gì gấp gáp tới mức bức bách chúng ta rơi vào tình trạng phải mạo hiểm. Hãy tin ta đi, không nên đi tấn công Đại Địa Chi Hùng nữa. Trước kia người không biết bí mật của ta, ta vẫn vô cùng tin tưởng vào bản thân. Bây giờ có người trợ giúp, ta càng thêm tự tin. Chúng ta không cần gì phải vội".

"Tính cách của người rất thận trọng" Tiên Ny Nhĩ cười nói: "Ta vẫn muốn đi".

Bạn đang đọc truyện *Hồn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Tư Bản.

Lần đầu tiên Hàn Tiến bảo Tư Đế Nhĩ Bá Cách diu đi ra bên ngoài lều. Bây giờ mới qua mười ngày trong khi đó tục ngữ có câu: tồn thương gân cốt không thể hoạt động một trăm ngày, Hàn Tiến có thể hoàn toàn bình phục cũng không phải dễ dàng gì.

Trong vòng mười ngày đó đã xảy ra khá nhiều chuyện. Chuyện quan trọng nhất, ảnh hưởng sâu đậm nhất tới tương lai chính là trong thời gian đó mỗi

quan hệ của mọi người đã có chuyển biến cơ bản.

Tuyệt đối không thể coi thường mười ngày này. Nếu như Hàn Tiến không bị thương thì sau khi Khởi Lệ khôi phục lại trạng thái tinh thần bình thường, bọn họ sẽ lựa chọn cách rời khỏi đó, đi về hướng Bái Đắc Minh nhưng khi tới Bái Đắc Minh thì sao? Tất Tư Âu đi theo con đường nào thì vẫn còn khó nói nhưng Tiên Ny Nhĩ nhất định sẽ không tiếp tục ở lại với mọi người. Nàng sẽ vì chính bản thân mình, vì tộc Tinh Linh đi tìm một câu trả lời.

Hiển nhiên Hàn Tiến và Ma Tín Khoa đều không đủ tư cách để trả lời, Khởi Lệ cũng sẽ rời đi, nàng có vấn đề cần giải quyết của chính mình. Tương lai sau này khi có cơ hội gặp lại nhau, bọn họ sẽ vẫn là bạn hay là kẻ thù vẫn chưa thể nói trước được.

Tiên Ny Nhĩ và Tất Tư Âu thường xuyên tranh luận gay gắt với nhau. Chủ đề tranh luận của hai người là tương lai thế giới sẽ đi theo xu hướng nào, sau đó Khởi Lệ cũng tham gia cuộc tranh luận. Thân phận của Tiên Ny Nhĩ rất rõ ràng. Nàng là Tinh Linh ở Dã Liễu Thành. Văn minh Tinh Linh không được thừa nhận rộng rãi, Tất Tư Âu luôn sống ở thành thị, khi lang thang đã hiểu rõ nỗi khổ đau của tầng lớp bình dân, nô lệ trong khi đó Khởi Lệ lại đại diện cho đẳng cấp đặc quyền của loài người. Nói cách khác địa vị của ba người hoàn toàn khác nhau, cách nhìn nhận về nhân sinh quan, thế giới quan cũng hoàn toàn khác nhau, giống như một loại tam quốc vậy, luôn luôn tranh cãi với nhau, không ai thuyết phục được ai. Đôi khi hai người liên kết với nhau tranh cãi kịch liệt với người còn lại, khi chuyển sang đề tài khác thì đồng minh cũ lại giải tán, đồng minh mới được thành lập. Sự biến hóa vô cùng khó lường.

Thế nhưng trong khi tranh cãi, tình bạn của bọn họ cũng từ đó mà sâu sắc thêm. Thật ra cách tranh cãi của bọn họ cũng cực kỳ ngây thơ. Đừng nói là thay đổi thế giới, quyết định tương lai. Bọn họ ngay cả một trần nhỏ cũng không thay đổi được nhưng mà cần phải thừa nhận một điều. Việc chỉ vẽ giang sơn đất nước, gạn đục khơi trong trong cách ăn nói chính là đặc quyền cùng đặc tính của tuổi trẻ bởi vì bọn họ chính là nghệ con không sợ hổ. Chính vì đạo lý này mà ngay cả thiếu niên cũng mất đi nhuệ khí, nhiệt huyết thì thế giới này thực sự đã hết thuốc chữa.

Ma Tín Khoa là người nhân nhâ nhất. Đúng như lời Hàn Tiến nói hắn là người không thông minh lắm, hắn cũng không có lý tưởng xa vời gì hay suy nghĩ muốn cho thế giới thái bình. Điều này nhất định là một lý tưởng vô cùng cao quý nhưng so với điều đó thì Ma Tín Khoa chỉ hy vọng bản thân mình trở thành một Kiếm thánh liếc nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt. Nếu xuất hiện một thần linh có thể thỏa mãn nguyện vọng của Ma Tín Khoa hắn, hắn nhất định sẽ không do dự lựa chọn người đó.

Từ xa Hàn Tiến thấy ba người Tiên Ny Nhĩ, Tất Tư Âu ngồi vây quanh tảng đá vuông im lặng không nói gì khiến cho hắn cảm thấy có gì kỳ quái, hắn chỉ tay hỏi Ma Tín Khoa: "Bọn họ làm sao vậy? Không phải bình thường rất náo động sao?"

"Hừ" Ma Tín Khoa giờ ngón tay trở lên nói: "Mới rồi bọn họ nói tới chuyện của Khởi Lệ. Bây giờ Khởi Lệ đang rất đau lòng".

"Có chuyện gì vậy?" Hàn Tiến cau mày hỏi.

Ma Tín Khoa thuật lại sơ lược câu chuyện. Theo như lời của Khởi Lệ thì nàng tới Lạp Đông trấn mở cửa hàng rèn. Đó chính là khảo hạch của gia tộc. Khi đó không nhận được bất kỳ trợ giúp nào của gia tộc, tài chính ban đầu cũng cố định, không đổi. Thời hạn khảo hạch là một năm. Đây chính là điều quyết định để lựa chọn người đứng đầu gia tộc trong tương lai. Thật ra dựa theo tục lệ thì thời hạn tiến hành khảo hạch của Khởi Lệ còn hai năm nữa mới tới. Đường nhiên nàng cũng hiểu rõ, gia tộc khiến nàng rời khỏi Thánh Quan thành là để né tránh một người.

Về chuyện này thì Hàn Tiến và Ma Tín Khoa đã biết rồi. Sau này đột nhiên Khởi Lệ nhận được thư của nhà. Người đưa thư lại là một người bạn già của phụ thân nàng, đầu sĩ cao giai Hoắc Phu Mạn. Trong thư phụ thân nàng có nói là nàng phải ngay lập tức rời khỏi Lạp Đông trấn, ra đi mãi mãi, vĩnh viễn không được quay lại Thánh Quan thành.

Khởi Lệ không biết nguyên nhân là gì. Nàng chỉ có thể suy đoán lung tung nhưng không sao có thể phân tích một cách chính xác, Tất Tư Âu và Tiên Ny Nhĩ hợp lực lại trợ giúp cũng không đủ, Hắc Nha thành liên hợp với Dịch Phủ thành tấn công Dịch Tư Mã Khắc, Dịch Tư Mã Khắc cầu viện Dã Liễu thành nhưng lại bị từ chối vì vậy Dịch Tư Mã Khắc chỉ còn lại duy nhất một lựa chọn: tăng cường quân sự, tăng cường quân sự với tốc độ nhanh nhất.

Muốn tăng cường quân bị thì việc đầu tiên cần phải giải quyết đó chính là quân phí. Gia tộc của Khởi Lệ lại là phú hộ số một, số hai ở Thánh Quan thành. Thủ thành Dịch Tư Mã Khắc đầu tiên là lôi kéo một tiểu nhân nhưng xuất phát từ một vài suy nghĩ không thể nào suy đoán ra, gia tộc của Khởi Lệ đã quyết định không có quan hệ thông gia với Dịch Tư Mã Khắc, quyết định cho Khởi Lệ rời khỏi Quan Thánh thành chính là để trì hoãn một thời gian.

Vấn đề là Dịch Tư Mã Khắc đã lâm vào cảnh an nguy trong sớm tối, làm gì còn thời gian và tinh thần để giao thiệp với một thương nhân. Cuối cùng Dịch Tư Mã Khắc đã dùng một thủ đoạn vô cùng cực đoan. Đó cũng chính là nguyên nhân có lá thư đó.

Mặc dù tất cả chỉ là suy đoán nhưng nó cũng là đòn đánh mạnh đối với Khởi Lệ. Hơn nữa ngoại trừ cái đó ra nàng cũng không tìm thấy một lý do nào hợp lý hơn.

Hàn Tiến lặng lẽ một lúc rất lâu, sau rồi hắn chậm rãi nói: "Đi thôi, chúng ta tới đó ngồi".

"Ta không đi. Bọn họ chỉ nói những thứ linh tinh mà thôi" Ma Tín Khoa lắc đầu nói.

"Người ấy à..." Hàn Tiến vừa tức vừa buồn cười: "Đi thôi, chúng ta có thể thương lượng với nhau xem bước tiếp theo nên làm thế nào?"

Nghe tiếng bước chân phía sau, Tất Tư Âu quay đầu lại, hắn kinh ngạc nói: "Lạp Phi Nhĩ, tại sao ngươi lại ra đây? Thương thế của ngươi...".

"Không có chuyện gì" Hàn Tiến vừa nói hắn vừa ngồi xuống một tảng đá vuông nhỏ.

Khởi Lệ cười gượng rồi lại cúi đầu xuống không nói gì, Tiên Ny Nhĩ liếc mắt nhìn Hàn Tiến rồi hỏi: "Ngươi thật sự không có việc gì hả?"

"Đương nhiên là thật" Hàn Tiến cố sức lắc lư cánh tay của mình để chứng minh bản thân đã hoàn toàn bình phục: "Chúng ta ở chỗ này đã quá lâu rồi. Liệu chúng ta có cần di chuyển tới chỗ khác không?"

"Ngươi muốn đi tới đâu?" Tiên Ny Nhĩ sững sốt hỏi.

"Nơi nào cũng được, ít nhất chúng ta cũng hỏi thăm được xem bên ngoài đang xảy ra chuyện gì". Hàn Tiến liếc mắt nhìn mọi người: "Ý kiến của mọi người thế nào?"

"Ta sao cũng được" Tát Tư Âu nói.

"Được" Khởi Lệ cảm kích liếc mắt nhìn Hàn Tiến. Dù Hàn Tiến không nói ra thì nàng cũng sẽ nói ra đề nghị này. Mới rồi nàng còn do dự không quyết định vì thương thế của Hàn Tiến. Bây giờ Hàn Tiến đã chủ động nói ra thì không còn gì tốt hơn nữa.

"Vậy đi đâu? Dù sao cũng phải có nơi nào để đi chứ?" Tiên Ny Nhĩ hỏi.

"Đi Thập Nhất trấn, nơi đó rất phồn hoa hơn nữa ta cũng khá thông thạo nơi đó" Ma Tín Khoa gãi gãi đầu nói.

"Thập Nhất trấn? Cái tên này có vẻ rất cổ quái" Hàn Tiến tò mò nói.

"Bái Đặc Minh có tổng cộng bốn vệ thành, phân chia ra bốn hướng. Mỗi tòa vệ thành lại có bốn trấn lớn, tổng cộng có mười sáu trấn. Hơn nữa mỗi thôn trấn đều dùng con số để đặt tên".

"Xem ra lĩnh chủ Bái Đặc Minh là người cực kỳ có đầu óc, là người rất cẩn thận" Hàn Tiến thoáng chấn động trong lòng.

"Bái Đặc Minh chỉ có mình chủ chứ không có lĩnh chủ. Cứ ba năm lại thay đổi lĩnh chủ một lần" Tát Tư Âu cười nói: "Trên thực tế Bái Đặc Minh do bốn thành chủ nắm giữ. Chức lĩnh chủ là do bọn họ luân phiên nhau nắm giữ".

"Như vậy hả?" Hàn Tiến suy nghĩ một lát rồi hỏi: "Tiên Ny Nhĩ, mấy ngày nay chúng ta thu hoạch được khá nhiều, đúng không?"

"Thế nào, sợ ta tham ô hả?" Tiên Ny Nhĩ cười hỏi.

"Không phải, dù sao trong lòng cũng phải nắm chắc".

Tiên Ny Nhĩ mở giới chỉ không gian của mình ra, từng khối ma tinh xuất hiện trên mặt bàn đá vuông. Tất cả chỉ là ma tinh phẩm bậc không cao, tứ giai hay ngũ giai. Đại khái có khoảng hơn hai mươi khối.

"Tát Tư Âu, cái này có thể bán bao nhiêu tiền?"

"Một trăm mai Kim tệ. Nếu như gặp nhiều có nhu cầu khẩn cấp thì có thể bán với giá cao hơn một chút" Khởi Lệ lên tiếng trước.

Tát Tư Âu nhún vai. Thật ra có mặt Khởi Lệ ở đây, Hàn Tiến hỏi hấn cũng bằng thừa.

"Vậy là đủ rồi" Hàn Tiến thờ phào nhẹ nhõm. Hiện tại tất cả đều rất nghèo, duy chỉ có Khởi Lệ là người có tiền nhưng lại bị tên phản đồ Duy Lạp Nhĩ vơ vét hết. Một khi muốn thực hiện nguyện vọng của mình, tất cả chỉ còn cách tự lực cánh sinh.

"Ngươi muốn làm gì?" Tiên Ny Nhĩ hỏi.

"Tới khi đó ngươi sẽ biết" Hàn Tiến nheo mắt lại nói: "Nếu như bên Thánh Quan thành đã xảy ra chiến tranh, có lẽ chúng ta có thể bán được với giá cao hơn một ít, ha ha ha".

Bạn đang đọc truyện *Hồn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Binh Phù.

"Chính xác" sắc mặt của Ma Tín Khoa vô cùng trịnh trọng. Hắn gờ cây côn trong tay chỉ Tư Đế Nhĩ Bá Cách ở phía trước nói: "Mặt hồ yên tĩnh không thể huấn luyện được thủy thủ có bản lĩnh cao. Hoàn cảnh an nhàn không thể tạo ra anh hùng thời đại. Vì vậy nếu một ngày ngươi trở thành một cường giả. Người thứ nhất ngươi cần phải cảm tạ đương nhiên chính là ta, người đã từng hành hạ ngươi".

"Nhưng mà...nhưng mà ta muốn học ma pháp" Tư Đế Nhĩ Bá Cách muốn phát khóc.

Vừa rồi mộng của hắn đã trúng rất nhiều côn, bây giờ vẫn còn đau tới mức bồng rút. Hắn thật sự là không muốn tiếp tục chiến đấu với Ma Tín Khoa.

"Không có khí phách" Ma Tín Khoa biu môi, đột nhiên hắn hét lớn: "Xem kiểm" cây mộc côn trong tay hắn đâm ra nhanh như chớp.

Tư Đế Nhĩ Bá Cách vội vàng dùng hai tay bảo vệ mộng, hắn cũng chẳng cần cây mộc côn trong tay nữa nhưng cây mộc côn của Ma Tín Khoa đã nhẹ nhàng khều lên, cánh tay trái của Tư Đế Nhĩ Bá Cách bị hất ra sau đó là một tiếng "Bang". Tư Đế Nhĩ Bá Cách lại bị trúng một côn đau tới mức khiến cho hắn nhảy loạn xạ tại chỗ.

"Tư Đế Nhĩ Bá Cách là người của ngươi, ngươi mặc kệ hắn sao?" Tất Tư Âu cười hỏi.

"Hắn là chức nghiệp giả lục giai. Ta dùng cái gì để quản hắn?" Hàn Tiến lắc đầu nói, hắn tiếp tục chú tâm vào công việc của mình.

"Ngươi đang làm...làm gì vậy?" Tất Tư Âu tò mò nhìn hai tay Hàn Tiến.

Tay phải của Hàn Tiến cầm con dao ăn mượn của Tiên Ny Nhĩ, tay trái hắn đề một tấm giấy màu xám. Hắn đang dùng dao ăn chăm chú khắc cái gì đó. Nhanh chóng một hình người cao hai tấc đang dần hình thành dưới đao khắc của Hàn Tiến, Hàn Tiến nhỏ nhẹ niệm mấy câu, cùng lúc đó ngón tay hắn chỉ vào hình người trên tờ giấy. Sau khi tất cả được làm xong, Hàn Tiến nói to: "Tư Đế Nhĩ Bá Cách, hãy tới đây".

"Không đánh cùng với ngươi nữa. Thiếu gia gọi ta" Tư Đế Nhĩ Bá Cách vui mừng tới phát khóc, hắn quăng cây côn xuống rồi bỏ chạy trời chết tới chỗ Hàn Tiến.

Hàn Tiến đặt tờ giấy hình người vào trong lòng bàn tay Tư Đế Nhĩ Bá Cách sau đó hắn nói nhỏ vào tai Tư Đế Nhĩ Bá Cách mấy câu rồi hắn vỗ vai Tư Đế Nhĩ Bá Cách nói: "Đi thôi".

Tư Đế Nhĩ Bá Cách ngơ ngác nhìn Hàn Tiến sau đó hắn cắn răng quay người chạy lại chỗ cũ, tay hắn run run nhặt cây mộc côn lên.

"Chẳng còn ý nghĩa gì nữa". Lúc này Ma Tín Khoa không còn hứng thú hành hạ người khác, hắn đi về phía Tiên Ny Nhĩ.

"Ngươi quay lại cho ta" Tư Đế Nhĩ Bá Cách quát to.

Khởi Lệ cười khi một tiếng nhìn Tư Đế Nhĩ Bá Cách với dáng vẻ thấy chết mà không sờn của hắn, Tiên Ny Nhĩ lại liếc nhìn Hàn Tiến đang cười cười nhìn vào giữa sân.

"Ai da... tiểu tử ngươi" Ma Tín Khoa cười. Hắn đi lại phía Tư Đế Nhĩ Bá Cách.

"Ngươi là chức nghiệp giả lục giai. Điều này không công bằng đối với ta" Tư Đế Nhĩ Bá Cách bị hoàn cảnh bị ức hiếp bức bách, hắn không thể lui lại nữa: "Chúng ta phải đổi một phương thức khác".

"Phương thức gì?"

"Ta đếm đến ba. Nếu như trong vòng đó ngươi không thể đánh ngã ta thì coi như ngươi đã thua".

"Hay, hay, Tư Đế Nhĩ Bá Cách, ngươi hãy cầu nguyện cho cái mộng của mình đi" Ma Tín Khoa nhe răng cười nói.

"Chờ một chút, chờ một chút" Tư Đế Nhĩ Bá Cách sợ sệt lùi lại mấy bước: "Chúng ta nên dùng gì đó đánh cuộc, như vậy mới hay".

"Ngươi nói xem đánh cuộc gì?" Ma Tín Khoa thấy Tư Đế Nhĩ Bá Cách tự tin như vậy thì trong lòng thầm cảnh giác hơn, hắn lén liếc nhìn về phía Hàn Tiến nhưng Hàn Tiến vẫn ngồi tại chỗ, sắc mặt Hàn Tiến vẫn thản nhiên mỉm cười về ả ả, Ma Tín Khoa thật sự không thấy có gì đó bất thường.

"Nếu như ta thua, ta gọi ngươi là đại ca. Nếu như ngươi thua, ngươi cũng phải gọi ta là đại ca" Tư Đế Nhĩ Bá Cách nói.

"Không thành vấn đề" Ma Tín Khoa thấy không có nguy hiểm gì trong đó nên hắn hào phóng đồng ý.

"Một..." Tư Đế Nhĩ Bá Cách hét to một tiếng, hắn vung tay ném ra ngoài.

Một luồng gió mạnh thổi qua mọi người, ngay sau đó một người khổng lồ cao gần bốn trượng đột nhiên xuất hiện trên không trung. Trong tay người khổng lồ cầm một cây trường côn còn to hơn cả thất lưng của Ma Tín Khoa, nhắm đầu Ma Tín Khoa nện xuống.

Ngay trong tích tắc người khổng lồ xuất hiện, nụ cười như cứng đờ trên gương mặt Khởi Lệ, Tiên Ny Nhĩ ngồi bật dậy khỏi bãi cỏ. Hai mắt Tất Tư Âu đăm đăm nhìn, thì thào: "Khô, Khô Lỗi thuật".

Người kinh hãi nhất chính là Ma Tín Khoa, hắn không dám ương ngạnh ngăn cản, hắn vội vàng nhảy lui lại sau.

"Tư Đế Nhĩ Bá Cách, ngu ngốc đứng đó làm gì? Hãy đếm tiếp đi" Hàn Tiến quát to. Thật ra hắn chỉ sử dụng đạo thuật đơn giản nhất. Người khổng lồ thoát nhìn rất kinh khủng nhưng lại không có lực chiến đấu, chỉ cần chạm một cái là đánh gục. Tác dụng lớn nhất chính là lừa gạt những người không biết.

"Hả?" Tư Đế Nhĩ Bá Cách chợt bừng tỉnh từ giấc mộng, hần gào lên: "Hả".

Ma Tín Khoa căn bản không còn chú tâm tới Tư Đế Nhĩ Bá Cách nữa. Đầu khí của hần đã xuất ra tới cực hạn, hần dùng toàn lực né tránh đòn công kích của người khổng lồ.

Người khổng lồ này thân cao gần bốn trượng, mỗi cây côn đánh ra mang theo khí thế của gió cuốn mây tan. Hơn nữa động tác của người khổng lồ cực kỳ mạnh mẽ; nhanh nhẹn. Ma Tín Khoa chỉ cao tới đầu gối của người khổng lồ, cho dù hần liên tiếp lui lại như thế nào nhưng người khổng lồ chỉ cần bước tới một bước là có thể dễ dàng bắt kịp hần.

"Ba..." Tư Đế Nhĩ Bá Cách gào lên, thắng bại đã định.

"Lập Phi nhĩ, hãy mau thu hồi con rồi lại đi" Ma Tín Khoa quát to: "Hãy làm nhanh lên không thì ta sẽ hủy con rồi của ngươi đó".

Mấy người Tiên Ny Nhĩ chăm chú nhìn Hàn Tiến, Hàn Tiến vẫn chỉ mỉm cười. Dựa vào lực công kích của người khổng lồ thì căn bản không thể đa thương Ma Tín Khoa. Hơn nữa năng lượng đã phát ra thì không thể thu hồi nên chỉ còn cách xem nào nhiệt.

Ma Tín Khoa thấy người khổng lồ vẫn một mực theo sát hần, đánh rất, hần thấy trốn tránh không phải là biện pháp hay. Thân hình Ma Tín Khoa bắt chợt lóe lên, hần chạy tới chỗ thanh cự kiếm ở dưới đất bên ngoài trận.

Trên thực tế Ma Tín Khoa cũng là một con người tàn nhẫn. Giây phút này hần bị bức bách tới mức nổi nóng nên bất chấp tất cả.

Ngay sau đó người khổng lồ đi tới, vung trường côn đập vào lưng Ma Tín Khoa, Ma Tín Khoa sắp bị đánh thì găm lên giận dữ, hần vút một cây trong tay về phía trước sau đó nhặt trường kiếm ở dưới đất lên. Thân hình hần hóa thành một đạo lưu quang, bắn thẳng tới chỗ của người khổng lồ.

Hai mắt Ma Tín Khoa mở trừng trừng như chuông đồng, hung quang bắn ra ngoài, thanh trường kiếm trong tay hần lại càng phát ra hàn quang lạnh thấu xương. Ngay khi thân hình hần còn cách người khổng lồ chưa tới năm thước, cây mộc côn hần quăng ra trước đó đã đánh trúng người khổng lồ, người khổng lồ với khí thế hung hăng trong nháy mắt đã biến mất, giống như chưa từng xuất hiện vậy. Chỉ có người có nhãn lực cực tốt mới có thể nhìn thấy một tờ giấy bay trong không trung, rơi xuống đất.

Xuất toàn lực, chuẩn bị đánh ra một kiếm nhưng đột nhiên mất mục tiêu khiến cho Ma Tín Khoa có phần không khống chế được thân thể của mình, đánh thẳng tới rừng cây ở bên ngoài. Khi Ma Tín Khoa thấy bản thân mình sắp nhào vào rừng cây, hần mới miễn cưỡng đứng lại, quay người, đưa mắt tìm kiếm.

"Đây là cái gì?" Tiên Ny Nhĩ nhảy vào giữa sân, nhặt tờ giấy lên hỏi.

"Ta cũng không biết" Hàn Tiến ưỡ oai duỗi lưng, nhặt nhèo trả lời, trên thực tế thì trong lòng hần cực kỳ hưng phấn. Con đường tu luyện phân ra chỉ có ba con đường. Một là tận lực rèn luyện, theo đuổi mục tiêu thành thánh. Đây chính là ngoại thuật. Một loại với tự thân luyện đỉnh lỗ, tu luyện nguyên thần, đó chính là nội thuật. Còn một loại cuối cùng là dùng bùa dẫn động huyền cơ của thiên địa, cái này gọi là pháp thuật, Hàn Tiến đã tu luyện qua cả ba điều này nhưng không tinh thông cái nào. Hôm nay hần dùng hơn ba trăm nguyên năng chế thành một binh phù chính là để nghiệm chứng "Đạo môn" xem có thể phát ra uy lực gì, ngay khi tiến lên Trúc Cơ, hần phải xác định trọng điểm của tương lai.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Bằng Hữu Phương Xa Tới.

Hàn Tiến vốn không phải là người thích trách móc người khác nhưng khi sáu người bọn họ sau năm ngày bốn ba đi tới Thập Nhất trấn của Bái Đặc Minh, nhìn thấy cảnh tượng bên trong trấn, Hàn Tiến đã không thể nào khống chế được bản thân mình nữa. Thậm chí hần còn nghi ngờ là chính mình đã đi tới một chỗ vui chơi yêu quái.

Hàn Tiến nhìn thấy những sinh vật đầu sói nhưng thân thể bên dưới lại hoàn toàn giống như của loài người, cách đi thẳng đứng như của con người, trong đó hần còn nhìn thấy mấy người cầm theo công cụ trong sản xuất và cuộc sống gì đó. Hần còn nhìn thấy mấy con gì giống như những con tinh tinh lớn chưa tiến hóa nhưng có điều nước da lại màu xanh, dáng người cao lớn, gương mặt dữ tợn. Những thứ đó còn có thể miễn cưỡng chấp nhận được. Thế nhưng vẫn còn những loài, trên là đầu người nhưng bên dưới lại là thân ngựa. Rốt cuộc không biết là quái vật gì?

Tư Đế Nhĩ Bá Cách cũng chưa quen nhìn thấy tình cảnh này như Hàn Tiến, hần sợ tới mức không dám ngừng đầu lên. Ngược lại biểu hiện của Khởi Lệ lại mạnh mẽ hơn nhiều so với Hàn Tiến và Tư Đế Nhĩ Bá Cách.

Tát Tư Âu thấy Hàn Tiến có vẻ căng thẳng. Hắn vỗ vỗ vai Ma Tín Khoa nói: "Người dẫn bọn họ đi theo hướng đông tới chỗ khách sạn Hồng Hà, ông chủ khách sạn đó chính là bạn của ta. Chúng ta nghỉ ở khách sạn đó"

"Người thì sao? Người đi đâu?" Ma Tín Khoa hỏi lại.

"Ta đi hỏi thăm tình hình Thánh Quan thành".

"Ta cũng muốn đi" Khởi Lệ vội vàng nói.

"Khởi Lệ, với dáng vẻ của người bây giờ nhất định đi sẽ rước lấy phiền toái, người cứ đi theo Ma Tín Khoa thôi. Ta hỏi được tin tức ta sẽ nói cho người trước nhất".

Khởi Lệ cắn chặt răng. Nàng nhận ra ánh mắt của những người đi trên đường gần như đều tập trung trên người nàng. Những đôi mắt màu sắc khác nhau phát ra hàn quang rất lộ liễu.

"Tát Tư Âu, người hãy tìm ở trong thôn trấn xem có phân xã thương đoàn Ma Căn không. Nếu như có, người hãy nói với bọn họ là ta đã tới rồi".

"Thương đoàn của gia tộc người cùng có phân xã ở chỗ này sao?"

"Nơi này thì ta không rõ lắm. Nhưng nhất định trong bốn vệ thành của Bái Đặc Minh thì có".

"Ta biết rồi" Tát Tư Âu gật đầu.

Hàn Tiến chú ý tới những ánh mắt "yêu quái" đó sớm hơn so với Khởi Lệ, trong đầu hắn xuất hiện một cảm giác bất an: "Ma Tín Khoa, lúc này ta rất nghi ngờ. Không biết chúng ta đi tới Bái Đặc Minh có phải là quyết định chính xác không vậy?"

"Đây là lần đầu tiên người nhìn thấy những bán thú nhân này hả?" Ma Tín Khoa cười nói: "Không có việc gì đâu. Lần đầu tiên ta nhìn thấy bọn họ ta còn căng thẳng hơn cả người đó".

Hàn Tiến khẽ lắc đầu. Hắn vẫn cảm thấy không thoải mái. Theo như văn hóa mà hắn được thừa hưởng thì có một câu nói: "Không cùng tổ tiên với ta, nhất định có lòng khác" Trong khi đó người tu chân lại càng coi trừu yêu diệt quái chính là nhiệm vụ của mình. Nếu hắn thật sự có bản lĩnh thì có lẽ hắn đã sớm đại khai sát giới rồi, ít nhất hắn sẽ tuyệt đối không bỏ qua với những ánh mắt "yêu quái" liên tiếp khiêu khích kia.

Ma Tín Khoa thì thảo giới thiệu với Hàn Tiến. Nào là bên kia là lang nhân, bên này chính là bán thú nhân, đi phía trước chính là dã man nhân, còn có cả bán nhân mã, động huyết nhân, vân vân. Cuối cùng hắn lại an ủi Hàn Tiến: "Nơi này rất có quy củ, không ai dám làm xằng bậy".

"Người chỉ nói những tình hình bình thường" Tiên Nỵ Nhĩ nhạt nhẽo nói.

"Đúng vậy, vì thế chúng ta nhất định phải cẩn thận" Ma Tín Khoa cười xấu hổ nói: "Thật ra... ở những chỗ khác cũng như vậy".

"Bây giờ ta thật sự rất nhớ Lạp Đông trấn" Hàn Tiến thở dài nói.

"Dù nơi này hơi lộn xộn nhưng không phải cũng nhiều cơ hội sao?" Ma Tín Khoa cười trấn tĩnh thần nói: "Đi thôi, chúng ta đi tới khách sạn Hồng Hà mà Tát Tư Âu đã nói".

Đoàn người đi về phía đông thôn trấn. Khi mọi người đi rất lâu, gần như là ra khỏi thôn trấn mới tới một khách sạn nho nhỏ. Trên cánh cửa chính cũ nát, siêu vẹo như sắp đổ có viết mấy chữ méo mó: Khách sạn Hồng Hà.

Ma Tín Khoa đẩy cửa chính, mấy người nối đuôi nhau đi vào trong khách sạn. Tầng dưới của khách sạn chắc là nơi dành cho khách ăn cơm nhưng nơi này không có người khách nào. Chiếc bàn ở đây cũng cũ nát giống như cánh cửa, cô độc đặt ở đó thế nhưng được quét dọn rất sạch sẽ.

Một người trẻ tuổi khoảng hai mươi ba, hai mươi bốn ngồi phía sau quầy đang ngủ gà ngủ gật, Ma Tín Khoa bước tới gõ tay mấy cái lên mặt quầy nói: "Xin chào, ta là Ma Tín Khoa, Tát Tư Âu bảo chúng ta tới đây".

Người trẻ tuổi mở mắt ra hỏi: "Tát Tư Âu? Hắn đã quay về rồi sao?"

"Đúng vậy, một lát nữa hắn sẽ tới đây".

"Ta là Mễ Hiết Nhĩ, các người là bạn của Tát Tư Âu thì cũng chính là bạn của ta" Người trẻ tuổi đứng dậy. Mặc dù giọng nói của hắn rất nhiệt tình, khách khí nhưng sắc mặt lại rất bình thản, thật ra giống với vẻ liêu mạng của Tiên Nỵ Nhĩ: "Các người ngồi đi".

"Mễ Hiết Nhĩ, nơi này của người làm ăn không được tốt lắm" Ma Tín Khoa hỏi về thân thiết

"Ta không trông cậy vào chỉ nơi này để làm ăn. Có lẽ thì ta làm, không có lẽ cũng chẳng sao cả" Mễ Hiết Nhĩ nhún vai nói: "Các người từ bên Thánh Quan thành tới hả?" Muốn ăn gì không?"

"Cái này không làm phiền người. Chúng ta ra bên ngoài ăn".

"Thế nào? Chê nơi này của ta nhỏ sao?" Mễ Hiết Nhĩ có phản bực bội nói: "Rõ ràng Tát Tư Âu không nói cho các ngươi biết ta là đầu bếp hạng nhất. Đừng nói ở Thập Nhất trấn này mà cho dù cả Bái Đặc Minh cũng không thể tìm ra mấy người đầu bếp giỏi hơn ta".

"Không phải, không phải. Ngươi hiểu lầm rồi" Ma Tín Khoa quay đầu liếc mắt nhìn Hàn Tiến nói: "Chúng ta có mấy người ăn rất nhiều, vì vậy..."

"Ăn nhiều?" Mễ Hiết Nhĩ quét mắt một vòng, cuối cùng ánh mắt của hắn dừng lại trên người Ma Tín Khoa: "Rất biết điều. Đã mở khách sạn còn sợ khách ăn nhiều sao? Đừng nói với ta là các ngươi định ăn không nhé?"

"Không phải như vậy" Ma Tín Khoa gãi gãi đầu nói.

"Ha ha... nói giống với các ngươi cũng hay lắm" Mễ Hiết Nhĩ cười nói: "Nơi này của ta hàng năm không có nhiều khách. Nay có bạn từ phương xa tới, vui mừng còn chưa kịp, sao còn muốn lấy tiền của các ngươi. Các ngươi muốn ăn gì?"

"Mễ Hiết Nhĩ, ta... ta không hề có ý đó, vấn đề là... chúng ta không thể ăn không của ngươi, đáng bao nhiêu tiền thì ngươi cứ tính như thế là được" Ma Tín Khoa áp a áp ứng trước sự hào phóng của đối phương.

"Tát Tư Âu không nói với các ngươi về ta sao?"

"Không có" Ma Tín Khoa thẳng thắn nói.

"Ta và Tát Tư Âu là những người bạn tốt nhất, hiểu chưa?" Mễ Hiết Nhĩ lại cười nói tiếp: Vì vậy các ngươi không nên khách khí với ta. Ha ha, đừng thấy khách sạn của ta nhỏ. Cho dù các ngươi ở nơi này ăn chùa một năm, ta cũng có thể nuôi các ngươi được".

Ma Tín Khoa ngây người, mấy người Tiên Ny Nhĩ cũng dùng ánh mắt ngây dại nhìn về mạnh miệng của Mễ Hiết Nhĩ. Nuôi một năm? Không nói tới những người khác, chỉ riêng việc để Hàn Tiến ăn no bụng, coi như là chỉ ăn khoai sắn, một ngày cũng hết ít nhất mấy chục mai ngân tệ, ai có thể nuôi đường hân trong một năm?

"Đơn giản thôi, chỉ cần có khoai, bánh mì và ruột nướng là chúng ta thỏa mãn rồi" Tiên Ny Nhĩ nói.

"Những thứ đó sao có thể chứng minh được tài nấu nướng của ta" Mễ Hiết Nhĩ nhún mày nói.

Không biết sống chết! Bất đắc dĩ Ma Tín Khoa quay người hỏi: "Lạp Phi Nhĩ, ngươi muốn ăn gì?"

"Ta muốn ăn thịt bò nướng" Thật ra Hàn Tiến không khách khí gì. Trong số những thức ăn thì thịt dê, bò chứa nhiều năng lượng nhất. Một khi đã có người mời khách thì đương nhiên phải ăn nhiều.

"Không thành vấn đề" Mễ Hiết Nhĩ vỗ tay nói.

Bạn đang đọc truyện *Hỗn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Người Thành Thật.

Khi Tát Tư Âu đi tới gần khách sạn Hồng Hà, hắn nhìn thấy một bóng người lén lút lút lút núp ở đầu ngõ, Tát Tư Âu nhận ra người đó chính là bạn cũ của mình Mễ Hiết Nhĩ nên hắn vội vàng đi tới.

Có lẽ Mễ Hiết Nhĩ đã quá tập trung tinh thần nên hắn không nghe thấy tiếng bước chân đi tới sau lưng mình cho tận tới khi Tát Tư Âu vỗ vỗ vào hắn, hắn mới kịp phản ứng.

"Mễ Hiết Nhĩ, ngươi làm gì vậy?"

"Hừ" Mễ Hiết Nhĩ giờ ngón tay trở lên, hắn vẫn tiếp tục nhìn về hướng ngã tư rồi đột nhiên quay lại hỏi: "Tát Tư Âu?"

"Thế nào? Không nhận ra ta sao?" Tát Tư Âu cảm thấy buồn cười.

"Ta hỏi ngươi, cái... người gọi là Ma Tín Khoa có thật sự là bạn của ngươi không?" Mễ Hiết Nhĩ túm cổ áo Tát Tư Âu hỏi.

"Đúng vậy".

"Những người bạn đồ của ngươi không phải là người tốt" Mễ Hiết Nhĩ oán hận nói.

"Mễ Hiết Nhĩ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?" Tất Tư Âu buồn bực nói: "Không được chửi mắng lung tung người khác".

"Không tin? Hừ... ngươi và ta bây giờ chờ ở chỗ này, chờ xem ta vạch trần bộ mặt thật của những người đó" Mễ Hiết Nhĩ quay người nhìn sang một chỗ khác, hẩn nhìn xung quanh đường phố rồi nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Mẹ kiếp! Ta thật tâm chiêu đãi các ngươi thế mà các ngươi cố ý gây họa cho ta... hãy chờ đây".

"Mễ Hiết Nhĩ, rốt cuộc bọn họ đã làm gì khiến ngươi tức giận hả?"

"Làm gì?" Trán Mễ Hiết Nhĩ nổi gân xanh: "Không thích tài nghệ nấu nướng của ta thì cứ nói thẳng ra đi, có cần phải gây họa cho người như vậy không? Ta có lòng làm món thịt nướng mà bọn chúng lại ném đi sau đó lại bảo ta làm tiếp, chờ khi ta làm xong rồi, chúng lại tiếp tục ném đi sau đó...".

"Ta hiểu rồi" Tất Tư Âu bưng tỉnh, hẩn cười gượng nói: "Trong bọn họ có một người tên là Lạp Phi Nhĩ, hẩn ăn rất nhiều. Thật ra...".

"Thúi lắm" Mễ Hiết Nhĩ nhảy dựng lên: "Ta đã dùng hết một trăm cân thịt bò, hết nửa thịt bò trong hầm của ta, Tất Tư Âu, không phải người nói dối ta giúp chúng đây chứ?"

"Giải thích cho ngươi, ngươi cũng không tin. Đi, ta dẫn ngươi đi tìm bọn họ" Tất Tư Âu nắm tay Mễ Hiết Nhĩ.

"Không" Mễ Hiết Nhĩ giật tay ra khỏi tay Tất Tư Âu nói: "Ta thế nào cũng phải bắt được bọn chúng".

Trong khi hai người còn đang lồi kéo nhau thì một người mở cửa khách sạn, từ bên trong nhanh chóng bước ra. Người đó là Ma Tín Khoa, trên tay hẩn còn bưng một chồng bát đĩa, Ma Tín Khoa đi tới ngã tư đường đối diện, hẩn ném chồng bát đĩa trong tay xuống cống ngầm rồi quay người đi về.

"Ngươi đứng lại đó cho ta" Mễ Hiết Nhĩ gồng như bị uống thuốc kích thích vậy, hẩn gào lên rồi chạy đuổi theo.

Ma Tín Khoa vô cùng hoảng sợ nói: "Tất Tư Âu, đã quay về, Mễ Hiết Nhĩ, ngươi..."

"Các ngươi còn có lương tâm không? Hèn hạ, vô sỉ" Mễ Hiết Nhĩ tức giận gào lên.

"Cái gì?" Ma Tín Khoa ngờ ngạc hỏi.

Sự phẫn nộ tích tụ trong lòng Mễ Hiết Nhĩ bộc phát toàn bộ. Hàng chuỗi lời nói từ trong miệng hẩn như mũi tên bắn ra ngoài, lên án mạnh mẽ hành vi bất nghĩa của đám người Ma Tín Khoa, giọng nói của Mễ Hiết Nhĩ rất to, chửi mắng dữ dội khiến cho rất nhiều hàng xóm chạy tới xem náo nhiệt, ngay cả mấy người Tiên Ny Nhĩ, Khởi Lệ trong khách sạn cũng bị làm kinh động.

Tất Tư Âu gắng sức nắm bả vai Mễ Hiết Nhĩ, Mễ Hiết Nhĩ tức giận quay đầu lại nói: "Làm gì vậy?"

Tất Tư Âu chỉ vào cống ngầm, Mễ Hiết Nhĩ cúi đầu nhìn xuống cống rồi hẩn ngây người như phỗng. Trong cống ngầm, ngoại trừ một số rác thải sinh hoạt, còn có một đồng xương cao chừng nửa thước, những khúc xương này bị lọc thịt sạch sẽ, ngay cả một miếng thịt vụn mắc lại cũng không còn. Hiển nhiên người làm ra những cái đó cực kỳ nghiêm túc.

"Đi thôi" Tất Tư Âu thờ dài, hẩn ôm vai Mễ Hiết Nhĩ đi về khách sạn, Mễ Hiết Nhĩ vẫn còn đang ngẩn người ngờ ngạc nên hẩn đề mặc Tất Tư Âu muốn làm gì thì làm, không phản kháng nữa.

Bên trong khách sạn, Hàn Tiến đang ngồi ngay ngắn trên ghế, hết nhìn bên nọ lại nhìn bên kia, giống như đang mong chờ điều gì vậy. Trong tay Hàn Tiến vẫn đang cầm chặt con dao ăn cùng cái đĩa.

"Lạp Phi Nhĩ, ăn no chưa?" Tất Tư Âu cười gượng hỏi.

"Vẫn còn hơi đói" Hàn Tiến nhẹ nhàng bỏ con dao ăn và cái đĩa trong tay xuống, nói.

Sắc mặt Mễ Hiết Nhĩ trở nên tái mét. Hẩn không phải là người ngốc, ngay khi nhìn thấy đồng xương đó hẩn đã hiểu rõ ràng. Những người này không coi thường tài nấu bếp của hẩn mà ngược lại rất tán thưởng hẩn. Không vậy sao có thể ăn sạch sẽ như vậy? Nhưng nếu được lựa chọn, hẩn sẽ tình nguyện không nhận kiểu tán thưởng này.

"Tất Tư Âu, bạn của ngươi rất tốt, rất nhiệt tình, hẩn còn muốn nuôi chúng ta trong một năm" Ma Tín Khoa cười quái dị nói.

Mặt Mễ Hiết Nhĩ cắt không còn giọt máu. Quả thật hẩn đã nói câu đó, không thể chối cãi được, huống chi hẩn là người luôn coi trọng chữ tín, không thể chối cãi được.

"Các ngươi đừng có bắt nạt người thật thà có được không?" Tất Tư Âu trừng mắt nhìn Ma Tín Khoa sau đó hẩn đi tới trước Tiên Ny Nhĩ nói: "Ta không có nhiều tiền lắm, ngươi thì sao?"

Tiên Ny Nhĩ mở không gian giới chỉ, lấy ra mười mấy miếng kim tệ ném lên trên bàn nói: "Ta cũng chỉ có bấy nhiêu".

Tất Tư Âu cầm nắm kim tệ lên đưa cho Mễ Hiết Nhĩ: "Này, ngươi hãy cầm lấy đi".

"Không, ta không thể cầm tiền của ngươi" Mễ Hiết Nhĩ từ chối.

"Bọn họ chỉ muốn trêu chọc ngươi thôi. Ngươi thật sự muốn nuôi chúng ta hả?" Tát Tư Âu lắc đầu nói: "Ngươi có tin hay không, chỉ trong vòng mười ngày bọn họ sẽ biến ngươi thành một kẻ nghèo hèn".

"Ha ha, chúng ta chỉ nói giỡn với ngươi thôi, ngươi cũng đừng để ý" Ma Tín Khoa cười nói

"Bảo ngươi cầm lấy thì ngươi cứ cầm sau đó ngươi hãy đi chuẩn bị cho ta chút gì ăn. Bọn họ đã ăn no rồi nhưng ta vẫn chưa ăn" Tát Tư Âu dứt khoát đặt nắm kim tệ vào tay Mễ Hiết Nhĩ.

"Ta vẫn chưa ăn no" Hàn Tiến giờ dao ăn lên trịnh trọng nói.

Tát Tư Âu không khỏi tròn trừng mắt. Mặt Mễ Hiết Nhĩ đỏ gay, cuối cùng hắn cầm nắm kim tệ nói: "Trong hầm không còn thức ăn nữa. Ta đi ra ngoài mua cho các ngươi".

"Được, vậy ngươi hãy đi đi" Tát Tư Âu cười vỗ vai Mễ Hiết Nhĩ nói.

Mễ Hiết Nhĩ đi được vài bước rồi hắn đứng lại, quay người nhìn Hàn Tiến với ánh mắt như nhìn thấy quái vật hỏi: "Vậy ngươi còn có thể ăn bao nhiêu nữa?"

"Có bao nhiêu ta có thể ăn bấy nhiêu" Hàn Tiến trả lời rất nghiêm chỉnh.

Mễ Hiết Nhĩ lui lại, hoảng sợ đi ra ngoài khách sạn. Lúc này Khởi Lệ chờ đã lâu, rốt cuộc nàng không nhịn được nữa lên tiếng hỏi: "Tát Tư Âu, có nghe được thông tin gì không?"

"Không có tin tức của Thánh Quan thành. Quân đội của Mã Lực Thân, lĩnh chủ Định Phổ thành đã phong tỏa biên giới. Thế nhưng ta thấy có người của thương đoàn Ma Căn của ngươi. Ta đã nói cho bọn họ là ngươi đang ở khách sạn Hồng Hà. Có lẽ không bao lâu nữa bọn họ sẽ phái người tới đây".

Sự vui mừng hiện lên trên gương mặt Khởi Lệ, đột nhiên Hàn Tiến nói: "Khởi Lệ, ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?"

"Chuẩn bị? Chuẩn bị cái gì?"

"Ngươi không có tin vật, chưa chắc bọn họ đã nhận ra ngươi. Nếu như bọn họ không thừa nhận ngươi là tiểu thư của gia tộc Ma Căn thì làm sao? Cho dù bọn họ có thừa nhận, ta nghĩ ngươi cũng không có đủ quyền lực để khống chế bọn họ" Hàn Tiến thần nhiên nói: "Còn nữa, ngươi cũng không biết bọn họ có trung thành hay không, ngươi cũng không biết phẩm cách của bọn họ, càng không thể biết được thái độ của bọn họ đối với ngươi. Bây giờ gia tộc Ma Căn rơi vào tình trạng nguy hiểm. Liệu có ai dám chắc bọn họ vẫn nguyện ý dốc sức vì ngươi không?"

Sự vui mừng trên gương mặt Khởi Lệ lại biến mất: "Vậy... vậy ta nên làm như thế nào?" "Cứ chờ bọn họ tới rồi nói sau" Hàn Tiến nói nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 28: Phá Quan.

Mãi cho tới khi bầu trời tối đen, người của thương đoàn Ma Căn vẫn không xuất hiện. Sau cùng Khởi Lệ miễn cưỡng cười nói mình đã mệt muốn đi ngủ. Khi Mễ Hiết Nhĩ dẫn Khởi Lệ lên lầu hai, hai người Tát Tư Âu và Ma Tín Khoa nhìn nhau. Bọn họ không thể khuyên giải Khởi Lệ vì dù sao đây cũng là chuyện của riêng nhà nàng. Nhưng ánh mắt hai người nhìn Hàn Tiến đã có thêm mấy phần kính nể. Ngay cả một người có kiến thức rộng rãi như Tát Tư Âu trong suy nghĩ của mình cũng tưởng rằng chỉ cần thông tin Khởi Lệ tới Thập Nhất trấn được lan ra, người của thương đoàn Ma Căn sẽ lập tức chạy tới nghênh đón tiểu thư của bọn họ. Ai ngờ sự tình lại phức tạp hơn suy nghĩ của bọn họ rất nhiều.

"Ta đi xem Khởi Lệ một chút" Tiên Ny Nhĩ đứng dậy nói: "Các ngươi cũng đi ngủ sớm đi. Ngày mai chúng ta còn phải đi chợ".

"Ngày mai... ta cần phải ngủ nhiều, các ngươi đừng quấy rầy ta" Hàn Tiến uể oải đứng dậy. Hôm nay đã tới lúc tới tiểu Trúc Cơ, hắn hy vọng không bị bất kỳ ai quấy rầy.

Ngay khi đi vào trong phòng của mình, Hàn Tiến đặt một khối ma tinh nhị giai hòa hệ lên bàn. Đó là vật hắn lấy ở chỗ Tiên Ny Nhĩ khi ăn cơm tối, Hàn Tiến không có không gian giới chỉ nên loại vật phẩm không ổn định này chỉ có thể để ở chỗ Tiên Ny Nhĩ. Sau đó Hàn Tiến đóng chặt cửa phòng rồi đi tới giường, chầm rãi ngồi trên giường.

Ở thế giới bên kia hắn đã từng có kinh nghiệm Trúc Cơ nên hắn không có gì phải băn khoăn. Điều khiến hắn căng thẳng chính là Bái Đắc Minh là một quốc gia kỳ lạ.

Qua cuộc nói chuyện của mọi người, Hàn Tiến đã hiểu chút ít về Bái Đắc Minh, ở nơi này hỗn loạn hơn nhiều so với Thánh Quan thành. Lĩnh chủ của Thánh Quan thành, Dịch Tư Mã Khắc đã xác lập được địa vị thống trị của mình. Với quyền lực của nhà nước, trị an ở đó rất trật tự. Cho dù hoàn cảnh bên ngoài như nào đi nữa thì bên trong Thánh Quan thành không xuất hiện người chống đối. Các quý tộc ủng hộ Dịch Tư Mã Khắc, tầng lớp bình dân và nô lệ cũng phục tùng sự cai trị, Bái Đắc Minh thì không được như vậy. Bốn vệ thành ở đông, tây, nam, bắc lục đục với nhau, thường xuyên xuất hiện các vụ án giết người. Thái độ đối ngoại thì cực kỳ bất thường, lác lác không ổn định. Hôm nay đứng làm đồng minh với Thánh Quan thành, Dã Liễu thành, ngày mai tại cùng một phe với Hắc Nha thành thế nên thủ phủ của Bái Đắc Minh được gán một cái tên cực kỳ châm chọc là: Bội tín thành.

Cho tới bây giờ, các lĩnh chủ như Dịch Tư Mã Khắc, Trát Cổ Nội Đức không tin tưởng Bái Đắc Minh. Có thể nói chỉ cần cuộc tranh giành của bọn họ phân thắng bại thì mục tiêu tiếp theo bọn họ muốn tính tới chính là Bái Đắc Minh. Bây giờ bọn họ để Bái Đắc Minh tự do phát triển là vì bên cạnh vẫn còn kinh địch, không rảnh tay, còn về phần hợp tác, kết đồng minh thì không có gì phải nói.

Thật ra mấy thành chủ của các vệ thành Bái Đắc Minh cũng biết nguy hiểm cận kề. Bọn họ cũng muốn tăng cường lực chiến đấu của Bái Đắc Minh. Bọn họ chỉ có hai con đường. Một là đoàn kết chặt chẽ với nhau thành một khối. Hai là quyết định sinh tử thắng bại cuối cùng. Người sống sót cuối cùng sẽ thống nhất toàn bộ lực lượng của Bái Đắc Minh. Điều thứ nhất vô cùng khó khăn. Điều sau còn trả một cái giá nghiêm trọng hơn. Thế nhưng tính cách con người là thứ không thể đoán trước được. Không hẹn mà gặp, cả mấy thành chủ này đều cho rằng chính mình mới là người có thể cứu vớt Bái Đắc Minh. Làm thế nào để giải quyết khó khăn đó? Biết trên núi có hổ sao không chọn hướng không có hổ?

Mấy thành chủ này đều có suy tính riêng. Vì đấu tranh gay gắt với nhau. Bề ngoài ánh sáng bọn họ thường dùng lời nói để giải quyết mâu thuẫn và tranh chấp của nhau nhưng thực sự không giải quyết gì cả. Bọn họ đang âm thầm sử dụng một số thủ đoạn nhỏ nhưng tuyệt đối không đẩy mâu thuẫn phát triển tới mức công khai quyết liệt.

Ở trấn Lạp Đông, Hàn Tiến cố gắng hấp thu năng lượng nhưng hắn không có cảm giác gấp gáp. Khi tới Bái Đắc Minh, chứng kiến những "yêu quái môn" phóng đảng trụ lạc, ánh mắt tràn ngập dã tính, còn cả việc Tát Tư Âu và Mễ Hiết Nhĩ giải thích tất cả mọi chuyện càng làm cho Hàn Tiến có một cảm giác nguy hiểm.

Thời loạn thế, sinh mạng con người như cây cỏ. Không cần phải ai nói cho Hàn Tiến hắn biết. Thông qua mấy ngàn năm lịch sử khiến hắn biết cách sinh tồn ở thời loạn thế.

Hàn Tiến ngồi xếp bằng trên giường, ngũ tâm triều thiên, ngưng thần nhập định. Theo mỗi lần hô hấp, năng lượng theo tiết tấu của nhịp thở dần nở ra rồi lại co rút lại. Từ khi Hàn Tiến bị Tiên Ny Nhĩ đã thương tới giờ đã nửa tháng. Với sự trợ giúp mạnh mẽ của Tiên Ny Nhĩ, năng cả ngày vì hắn mà sẵn sẵn mà thú khiến bây giờ năng lượng của hắn đã tới gần vạn nguyên. Hắn nắm chắc trăm phần trăm hoàn thành tiểu Trúc Cơ.

Tiểu Trúc Cơ chính là đã thông Tiểu chu thiên, cũng không có nội dung kỹ thuật gì, hướng chỉ Hàn Tiến đã từng tu luyện tới tình trạng dưỡng khí luyện thần. Đối với hắn mà nói Thông Tiểu Chu Thiên chỉ giống như cái nhấc tay, quả nhiên có đầy đủ năng lượng.

Theo sự va chạm của năng lượng, Hàn Tiến có cảm giác từ Vĩ Lư quan truyền tới một cơn đau đớn. Hắn không tăng mạnh lực độ năng lượng xông tới, cũng không tận lực khống chế năng lượng, tất cả để mặc cho tự nhiên. Thật ra trong thời khắc mấu chốt đó cần phải duy trì sự tự nhiên. Nếu cứ cố gắng khống chế ngược lại có thể dễ dàng dẫn tới sinh sai lầm.

Gần một tiếng trôi qua, lại thêm một giờ nữa trôi qua, Hàn Tiến vẫn vô cùng kiên nhẫn chờ đợi như cũ. Cơn đau đớn cảm nhận ở Vĩ Lư quan dần dần chuyển thành hóa nhiệt. Tiếp theo đó thân hình Hàn Tiến không tự chủ được chấn động. Một dòng nam thạch nóng chảy như nước lũ phá tan Vĩ Lư quan ngăn cản, dọc theo đốc mạch phóng thẳng đi.

Hàn Tiến hít một hơi thật sâu. Lúc này hắn mới gắng sức khống chế. Chỉ một lát sau năng lượng đã vọt tới Giáp Tích quan. Sau khi ngừng lại một chút thì lại âm ỉ bốc phát, khai thông Giáp Tích quan ngăn cản, tiếp tục vọt tới Ngọc Châm quan.

Sau lưng Hàn Tiến vô cùng ngứa ngáy. Đó chính là biểu hiện của huyết khí tràn đầy. Huyết Bách Hội cũng không ngừng đập nhưng tất cả điều này không làm Hàn Tiến phân tâm. Một lần nữa Hàn Tiến chìm vào cảnh bình tĩnh, duy trì sự tự nhiên.

Nơi khó khăn nhất của Tiểu Chu Thiên chính là phá tan Ngọc Châm. Ngọc Châm được mệnh danh là Thiết quan. Sau Ngọc Châm chính là Tùy hải cũng là nơi trọng yếu nhất ẩn giấu Thần chi phủ. Lúc này mà xuất hiện sai lệch thì sẽ có thương tổn lớn.

Nội thuật đạo gia chia cơ thể con người thành ba đỉnh lộ. Hạ Đan Điền là nơi tàng tinh. Khi Tiểu Chu Thiên không suốt, năng lượng sẽ hướng trung Đan Điền rồi đi, mà trung Đan Điền là nơi tàng khí. Cuối cùng năng lượng chuyển tới thượng Đan Điền. Có thể tiến thật xa trên con đường tu chân, điểm mấu chốt nhất là có thể an toàn luyện thông suốt Tiểu Chu Thiên hay không. Mặc dù đối với Hàn Tiến mà nói thì không có gì khó khăn nhưng đây là Trúc Cơ trong Trúc Cơ nên không được phép có bất kỳ sai lầm nào.

Biểu hiện của Hàn Tiến cực kỳ kiên nhẫn, không nóng vội ôn hòa tĩnh dưỡng, không gắng sức khống chế năng lượng, cũng không quên khống chế năng lượng. Hai điều này có vẻ rất mâu thuẫn nhưng trên thực tế lại không.

Trên mặt đất có dựng một cái gương, chim chóc bay qua không trung, tất nhiên có lưu lại hình ảnh trong gương. Theo quan niệm của đạo thuật hình ảnh chính là ý nghĩ chân thực, tinh khiết nhất. Nếu như kiên quyết khống chế chim chóc, không chú ý tới hình ảnh, chẳng khác gì từ bỏ ý nghĩ chân thực. Nếu như không hoàn toàn khống chế được, khi chim chóc bay đi, hình ảnh tự nhiên biến mất, hiển nhiên chân ý cũng biến mất.

Điều quan trọng nhất của Tiểu Chu Thiên đó chính là suy nghĩ trong đầu luôn dừng lại ở chỗ "quên" cùng "không quên".

Không biết trải qua bao lâu, huyết Bách Hội đập càng lúc càng mạnh rồi đột nhiên trước mắt Hàn Tiên sáng bùng. Năng lượng đã chảy tràn qua Ngọc Châm quan. Một loại cảm giác như rơi vào cực lạc xâm nhập đầu óc Hàn Tiên như thể hồ quán đĩnh, như tắm trong nước ôn tuyền. Đầu lưỡi của Hàn Tiên thè ra tiếp dẫn năng lượng chảy thẳng vào mười hai trọng lâu, cuối cùng tụ tập ở Khí hải trung.

Sau khi liên tiếp vận chuyển ba mươi sáu tiểu Chu Thiên, Hàn Tiên mới chậm rãi mở mắt. Giống như sự dự đoán của hắn, tiểu Trúc Cơ đã hoàn thành bình yên như vậy sẽ tiến hành bước tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Bảo Vật Đưa Tới Cửa.

Hàn Tiên chậm rãi cảm khối ma tinh hóa hệ kia. Hắn trầm ngâm một lát rồi đặt miếng ma tinh vào trong miệng. Năng lượng ma tinh vốn không ổn định, chỉ cần có dẫn đạo, năng lượng sẽ bùng lên như hồng thủy thế nhưng Hàn Tiên đã có chuẩn bị đầy đủ. Lực ý niệm nhận được sau Trúc Cơ cũng được đề cao nhất định. Thân thể hắn lúc này giống như bọt biển vĩnh viễn không thể bão hòa, dễ dàng, thoải mái hấp thu tất cả năng lượng.

Năng lượng ẩn trong miếng ma tinh này có chừng khoảng chín mươi nguyên tố còn lại tất cả đều là hỏa nguyên tố vô cùng tinh khiết. Sự thiết thời khi ăn hắc ám nguyên tố lần trước đã khiến lần này Hàn Tiên đề cao cảnh giác. Hắn có ý định dùng phương thức thổ nạp bài xuất hỏa nguyên tố ra ngoài nhưng khi đó linh quang chợt lóe lên trong đầu hắn: chẳng lẽ hỏa nguyên tố thực sự không có giá trị sử dụng sao?

ẮtTy của Hàn Tiên dần dần trở nên đỏ ửng, thậm chí còn mơ hồ phát ra ánh sáng, Hàn Tiên ép tất cả hỏa nguyên tố tới huyết Lao Cung, tiếp đó hắn lấy ra một tờ giấy trắng, chăm chú vẽ một bức tranh trên mặt tờ giấy.

Hỏa nguyên tố hóa thành vô số tinh điểm mơ hồ có thể nhìn thấy được rơi xuống mặt tờ giấy, dần dần hình thành một lá bùa chưa từng có từ trước tới nay, Hàn Tiên cẩn thận quan sát một lát, hắn gật đầu hài lòng, hắn rời khỏi giường đi tới bên cửa sổ. Thế giới này dù sao cũng rất xa lạ với hắn. Tất cả đều phải dựa vào sự suy tính, tìm hiểu, hiểu rõ uy lực của bùa chú, hắn muốn chính mình làm thí nghiệm.

Thông Tiểu Chu Thiên không những cần phải kiên nhẫn mà còn cần thời gian. Không biết trời đã sáng từ lúc nào nhưng trên đường vẫn chưa có người đi lại, Hàn Tiên nhắm vào mục tiêu là một tảng đá ở ngã tư đường, hắn cầm đạo phù ném ra ngoài. Đạo phù vừa mới rời khỏi tay hắn đã hóa thành một ngọn lửa cực nóng, chói mắt, xen lẫn là tiếng rít chói tai, đánh trúng vào tảng đá xanh.

"Ầm" một tiếng nổ vang lên, trong ánh lửa bắn tung toe ra xung quanh, tảng đá xanh bị đánh trúng vỡ nát vụn, Hàn Tiên không ngờ một đạo phù bình thường lại có một uy lực lớn tới mức độ đó. Hắn ngẩng cả người một lúc rồi mới có phản ứng. Hắn vội vàng đóng cửa sổ lại, nhảy mấy bước lên trên giường.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" giọng nói của Tiên Ny Nhĩ vang lên.

"Là ma pháp hả? Nhưng tại sao ta không cảm ứng được sóng ma lực vậy?" Tát Tư Âu ngờ ngác hỏi.

"Ở chỗ đó, ta xuống xem một chút" Tiên Ny Nhĩ đã phát hiện ra mục tiêu bị ma pháp công kích.

Hàn Tiên vẫn nằm yên trên giường không nhúc nhích, ở khõe miệng hắn xuất hiện một nụ cười, cuối cùng hắn cũng đã lấy lại sự tự tin. Một đạo hỏa phù đã có thể khiến mọi người kinh hãi như vậy. Nếu là tam vị chân hỏa, ngũ vị chân hỏa, hồng liên kiếp hỏa, huyền thiên nghiệp hỏa, vân vân, thì còn phát ra uy lực mạnh mẽ như nào nữa? Cái này mới chỉ là hỏa phù, lời phù mà thôi.

Có lẽ do nguyên nhân đã hoàn thành tiểu Trúc Cơ, có lẽ là nắm bắt được hy vọng, nắm bắt được tương lai khiến Hàn Tiên ngủ một giấc ngon đến lạ thường, cho tận tới giữa trưa hắn mới tỉnh dậy về thỏa mãn.

Khi đi xuống dưới lầu, Hàn Tiên thấy mấy người Ma Tín Khoa, Tiên Ny Nhĩ đang ngồi bàn tán gì đó. Mấy người thấy Hàn Tiên đi xuống thì cười chào hỏi nhau, chỉ có Mễ Hiết Nhĩ là không, gương mặt đang vô cùng phấn khởi của hắn đột nhiên trở nên tái mét sau đó hắn đứng dậy, đi về phía phòng bếp của khách sạn, Mễ Hiết Nhĩ chỉ kinh doanh một khách sạn nhỏ. Ông chủ, tiểu nhị cũng chỉ là một người, không thể nói là hắn không chịu vất vả.

"Các người đang nói chuyện gì vậy?" Hàn Tiên cười hỏi.

"Thiếu gia, ngày hôm qua có một thụ yêu xông vào thôn trấn, là ma thú bát giai, Nghe nói nó đã giết chết rất nhiều người. Cuối cùng một đám lính đánh thuê liên thủ cùng đội trị an mới có thể giết chết thụ yêu đó".

"Ma thú bát giai? Ma tinh sao?" Lập tức Hàn Tiến hỏi lại. Bây giờ chỉ cần có người trước mặt hấn nhắc tới ma thú, hấn lập tức sẽ có phản ứng một cách vô thức hỏi về ma tinh.

"Chúng ta không xuất lực, ma tinh thì có quan hệ gì với chúng ta hả?" Ma Tín Khoa cười hỏi

Đúng lúc đó, bên ngoài ngã tư đường đột nhiên trở nên vô cùng náo động, Tur Đế Nhĩ Bá Cách chạy ra ngoài quan sát một lát rồi hấn quay người vẫy vẫy Hàn Tiến nói: "Thiếu gia, mau ra xem. Đó là thụ yêu. Bọn họ đang kéo thụ yêu tới đây".

"Bọn họ muốn kéo thi thể của thụ yêu tới thôn trấn bên cạnh để hù dọa các ma thú còn lại không dám quay lại" Tát Tư Âu cau mày nói: "Không biết thời gian này có chuyện gì nữa. Rất nhiều ma thú rời khỏi dãy núi Tháp Lạp Hạ xâm nhập thôn trấn. Chúng ta không phải đã gặp mấy chục Nhân Diện Ứng, còn cả Đại Địa Chi Hùng sao? Hiện tượng này vô cùng bất bình thường".

Hàn Tiến đi ra ngoài cửa, vừa nhìn lướt qua hấn đã không có hứng thú vì thụ yêu này là quái vật chất mộc, loại vật này rất khó ăn hơn nữa tốc độ cũng không thể nhanh hơn được. Bây giờ sức ăn của hấn đã khiến người ta phải liếc xéo, một khi lại ôm một khúc gỗ liên tục gặm có khi lại làm cho người khác cảm thấy xấu hổ.

Còn nữa, thân thể ma thú cực kỳ cứng rắn. Ví dụ như thịt Nhân Diện Ứng, sau khi nướng một thời gian rất lâu, chất thịt vẫn y nguyên như vậy, rất khó nhai huống chi là thụ yêu bát giai. Có lẽ năng lượng hấp thụ được còn chưa đủ để đền bù việc hao tổn hàm răng.

Hàn Tiến lắc đầu quay trở về nhưng mới đi được hai bước hấn bắt ngờ ngậy người ngay tại chỗ. Hấn có cảm giác như chính mình đã quên mất vật gì đó.

Hàn Tiến chậm rãi quay đầu lại, hai tròng mắt của hấn nhìn trừng trừng vào thi thể của thụ yêu. Một lúc lâu sau hấn run run lấy ra ba mai kim tệ. Đây chính là toàn bộ gia sản của hấn: "Ma Tín Khoa. mau đi, hãy mua thụ yêu kia đi".

"Phù..." Ngục nước đang ngậm trong mồm Ma Tín Khoa phun ra theo cầu vồng, hai mắt hấn mở to nhìn Hàn Tiến: "Không phải chứ? Ngươi muốn ăn cả thụ yêu sao?"

Không hẹn mà gặp, ánh mắt của mấy người Tiên Ny Nhĩ cùng tập trung lên người Hàn Tiến, ánh mắt của bọn họ vô cùng phức tạp.

"Đừng nói nhảm, mau đi! Ta có việc cần dùng" Hàn Tiến nóng nảy nói

Ma Tín Khoa nhìn Hàn Tiến sau đó hấn không nói thêm câu nào, đứng đây, cầm Mai Kim tệ trong tay Hàn Tiến đi nhanh ra bên ngoài.

Ma Tinh của thụ yêu đã bị người ta sớm móc mất. Thi thể bây giờ không còn dùng được việc gì nữa. Sau khi Ma Tín Khoa cùng người ta cò kè thêm bớt, rốt cuộc hấn cũng mua được thụ yêu với giá mười miếng Mai Ngân tệ.

Ma Tín Khoa kéo thi thể thụ yêu đi vào trong khách sạn, hấn đứng sang một bên, hứng thú nhìn Hàn Tiến, trong khi đó Hàn Tiến liên tục đi xung quanh thi thể thụ yêu, ánh mắt hấn lấp lờ, hai tay liên tục chà xát vào nhau, biểu hiện rất rõ ràng rằng trong lòng hấn cực kỳ hưng phấn.

Hàn Tiến có đủ mọi lý do để vui mừng. Mộc chất thụ yêu cực kỳ tốt, mơ hồ tản mát ra khí tức, thậm chí có thể so sánh với gỗ đào ngàn năm. Uy lực của binh phù ra sao có quan hệ trực tiếp tới chất liệu gỗ làm thành binh phù. Dùng trang giấy chế ra binh phù, đương nhiên chỉ đánh một cái là hạ gục. Trong khi đó dùng gỗ đào ngàn năm chế binh phù uy lực khi đó được nâng cao gấp ngàn lần.

"Cho ta mượn kiếm của ngươi" Hàn Tiến chìa tay ra.

Ma Tín Khoa không nói gì, hấn đưa thanh trường kiếm cho Hàn Tiến. Một chân Hàn Tiến giẫm lên thi thể thụ yêu, một tay hấn vung kiếm đánh xuống.

"Bình" một tiếng, thi thể thụ yêu không tổn hại một sợi lông. Thanh trường kiếm trong tay lại bắn lên cao, giống như bị gió đẩy đi vậy, Hàn Tiến vô cùng vui mừng nói: "Hay!" Thụ yêu càng rắn chắc càng chế ra binh phù có uy lực mạnh.

"Ngươi làm gì vậy?" Ma Tín Khoa kêu lên hỏi.

Hàn Tiến không để ý tới Ma Tín Khoa, hấn lại vung kiếm bổ xuống liên tục, hấn bổ một hơi liền năm, sáu kiếm nhưng chỉ để lại trên thi thể thụ yêu mấy vết thương

"Kiếm của ta...: Ma Tín Khoa không chịu được nữa, hấn gào lên, tiến tới đoạt lấy kiếm: "Đại thiếu gia của ta ơi, ngươi muốn làm gì cứ nói, ta tới giúp không được sao? Ta tới giúp không được sao?"

"Ta muốn một khối gỗ dài cứng như này" Hàn Tiến vung tay múa chân nói. "Ngươi muốn làm con rôi?" Tiên Ny Nhĩ đột nhiên đứng dậy.

Bạn đang đọc truyện *Hỗn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Cộng Khổ.

"Đúng vậy" Hàn Tiến gật đầu nói.

"Nhưng con rồi nguoi chế tạo ra rất yếu ớt" Tát Tư Âu nói.

"Ha ha..." Hàn Tiến cười nói: "Con rồi chế tạo bằng giấy mà giống như con rồi chế tạo bằng thụ yêu sao?"

Đột nhiên ánh mắt của Tát Tư Âu và Tiên Ny Nhĩ sáng lên, Ma Tín Khoa lại càng kích động, hấn phát tay nói: "Nguoi tránh ra!" Nói xong, hấn xuất ra đầu khí, cự kiếm gào thét đánh xuống thi thể thụ yêu.

"Ầm" một tiếng vang lên. Trên thi thể thụ yêu xuất hiện một vết kiếm đâm sâu ba tấc. Tuy phóng ra đầu khí, lực của Ma Tín Khoa mạnh hơn của Hàn Tiến rất nhiều nhưng hấn cũng chỉ có thể làm được như vậy mà thôi.

Ma Tín Khoa lại giờ trường kiếm lên. Đúng lúc đó Tiên Ny Nhĩ đột nhiên lên tiếng: "Chờ một chút. Tại sao nguoi lại muốn làm con rồi?"

Đầu óc của Hàn Tiến phản ứng rất nhanh. Lập tức hấn hiểu ra ý tứ của Tiên Ny Nhĩ. Trên mặt hấn không khỏi hiện lên sự thất vọng. Thân thể thụ yêu cứng rắn như vậy, dùng tiểu đao khắc vậy hấn muốn khắc tới khi nào?

"Để ta thử xem" Tiên Ny Nhĩ chậm rãi đi tới. Nàng ngồi xổm trước mặt thi thể thụ yêu.

Nàng lấy từ trong giới chỉ không gian ra một hạt châu màu xanh sẫm sau đó đặt trên thi thể thụ yêu.

Hạt châu xanh sẫm phát ra lục quang trong suốt, chiếu rọi ánh sáng màu xanh lên thi thể thụ yêu. Thi thể khô héo của thụ yêu trông như là có sức sống, vết kiếm Hàn Tiến và Ma Tín Khoa lưu lại trên thi thể thụ yêu đang chậm rãi khép lại với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được. Dần dần, toàn thân thụ yêu xuất hiện những mầm màu xanh, hơn nữa càng lúc càng dài, cuối cùng biến thành một cành cây màu xanh.

"Được rồi" Tiên Ny Nhĩ đứng dậy sau đó nàng đưa hạt châu màu xanh sẫm cho Hàn Tiến và nói: "Tạm thời cho nguoi mượn cái này" Tiên Ny Nhĩ nhấn mạnh hai chữ "Tạm thời", đương nhiên nàng rất coi trọng hạt châu này.

"Ừ" Hàn Tiến cầm lấy hạt châu. Một cảm giác khoan khoái từ đầu ngón tay hấn truyền lên khiến hấn không khỏi ngẩn ngời.

Ma Tín Khoa thử bỏ một kiếm thăm dò. Lúc này thi thể thụ yêu không còn cứng rắn như trước nữa. Một kiếm đó đã nhẹ nhàng chém thi thể thụ yêu thành hai đoạn.

"Tốt nhất là động tác phải nhanh hơn một chút" Tiên Ny Nhĩ nói nhỏ.

Ma Tín Khoa phát hiện ra những cành non mọc trên thi thể thụ yêu có dấu hiệu héo rũ. Lập tức hấn không do dự nữa, vận kiếm chém như gió, hấn xuất kiếm chém một hơi thành hai mươi khối gỗ. Đương nhiên hấn không phải máy móc, năng lực tính toán cũng không tốt. Các khối gỗ có khối to, khối nhỏ, cao thấp khác nhau.

Khi màu xanh trên thi thể thụ yêu hoàn toàn mất đi, nó lại lập tức trở nên cứng rắn như trước, Ma Tín Khoa chém liên hai nhát nhưng vẫn không chém được, hấn dừng tay lại, đưa mắt nhìn Tiên Ny Nhĩ.

"Vậy hấn là đủ rồi nha" Tiên Ny Nhĩ hỏi.

"Ừ, cũng đủ rồi" Hàn Tiến gật đầu nói.

"Ta đã chuẩn bị xong rồi, có thể đi chưa?" Một giọng nói trầm, thấp vang lên, Hàn Tiến quay đầu lại nhìn, Khôi Lệ đang đứng ở cầu thang, sắc mặt của nàng rất buồn bã. Hấn là nàng vẫn chưa khôi phục lại tinh thần sau sự đả kích hôm qua.

"Tốt" Tiên Ny Nhĩ trả lời.

"Các người muốn đi đâu?"

"Ta cùng Khôi Lệ đi tìm thương đoàn Ma Căn, ít nhất chúng ta muốn biết rõ bọn họ rốt cuộc có ý tứ gì?" Tiên Ny Nhĩ chậm rãi nói: "Tát Tư Âu, lát nữa nguoi mang ma tinh của chúng ta đi bán, tiền của chúng ta sắp hết rồi".

"Được" Tát Tư Âu dừng lại một chút rồi hỏi: "Bán hết sao?"

"ừ, dù sao bây giờ hấn không cần ma tinh từ tứ giai. Chờ tới khi hấn cần, chúng ta lại có thể đi săn ma thú".

"Hấn?" Tát Tư Âu liếc mắt nhìn Hàn Tiến. Trong số mấy người thì chỉ có Hàn Tiến có biểu hiện cực kỳ điên cuồng đối với ma tinh, ngay cả hắc nha ma tinh hấn cũng không buông tha.

"Chúng ta đi thôi" Tiên Ny Nhĩ nói với Khởi Lệ. Nàng nhận ra mình đã lỡ lời nên vội vàng nói sang chuyện khác.

"Ta thì làm gì?" Ma Tín Khoa hỏi.

"Ngươi hãy ở lại xem có thể giúp gì cho Lạp Phi Nhĩ không?"

Đúng lúc đó, Mễ Hiết Nhĩ đang cố hết sức kéo một chiếc thùng sắt từ trong nhà bếp đi ra ngoài. Từ bên trong thùng sắt còn đang tỏa khói nghi ngút: "Lạp Phi Nhĩ, đây là của ngươi".

Hàn Tiến nhìn vào thùng sắt hỏi: "Tại sao... tại sao lại là sắt?"

"Chúng ta đã bỏ phiếu quyết định là trước khi chúng ta phát tài, ngươi chỉ có thể ăn cái này" Tiên Ny Nhĩ đi ra tới cửa quay đầu lại nói.

"Điều này không công bằng, ta vẫn chưa bỏ phiếu".

"Mấy người chúng ta đã nhất trí bỏ phiếu thông qua. Một phiếu của ngươi không có ý nghĩa gì hết" Tát Tư Âu nhìn Hàn Tiến há hê nói.

"Hôm nay thì coi như xong. Sau này ta có thể ăn ít đi nhưng ta muốn ăn cùng món ăn như các ngươi" Hàn Tiến nhún vai nói. Thật ra hắn biết lượng ăn của hắn đã trở thành một gánh nặng cho mọi người. Vừa rồi hắn nói không công bằng chỉ là nói đùa. Hơn nữa hắn đã cố thể hấp thụ năng lượng ma tính nên sự phụ thuộc vào thức ăn đã giảm đi rất nhiều. Đương nhiên là khi có đủ thức ăn thì hắn cũng không khiêm tốn nhưng dưới điều kiện kinh tế không cho phép thì hắn cũng chỉ biết kiên nhẫn chịu đựng.

"Hôm nay chúng ta cùng ăn món sắt này" Mễ Hiết Nhĩ buồn bực nói. Hắn vẫn chưa biết rõ Hàn Tiến nên vẫn cho rằng Hàn Tiến chỉ là người ham ăn lời làm.

Hàn Tiến ghen ứ cổ, mặt hắn thoáng đỏ. Thật ra nếu nói theo giá trị, cho dù hàng ngày mấy người Tiên Ny Nhĩ đều ăn thịt cá thì chi phí cũng không bằng so với Hàn Tiến ăn sắt. Tương lai sau này không biết "đồng cam" với nhau hay không vẫn chưa biết nhưng bây giờ mấy người Tiên Ny Nhĩ đã "cộng khổ" với hắn.

Tiên Ny Nhĩ và Khởi Lệ đi tìm người của thương đoàn Ma Căn. Tát Tư Âu cầm ma tinh đi chợ bán. Hàn Tiến không vội vã ăn ngay, hắn ngồi trên ghế, chăm chú chạm khắc con rối. Dùng chất liệu gỗ chế tạo binh phù phải nói là yêu cầu vô cùng nghiêm ngặt, cũng rất rắc rối. Bởi vì một binh phù sau khi phóng ra sẽ phóng đại lên mấy chục lần, mấy trăm lần.

Thực chất đó chính là họa hình ảnh cho nên tứ chi phải điêu khắc rất rõ nét. Nếu như là người có tu vi cao thâm hiển nhiên sẽ không phức tạp như này. Rắc đầu thành binh chính là cảnh giới cao nhất của binh phù, cũng là miêu tả hình tượng uy lực của binh phù, vấn đề nằm ở chỗ tu vi của Hàn Tiến còn kém quá xa.

Thật ra ở thế giới bên kia, Hàn Tiến không có hứng thú lắm đối với binh phù. Thậm chí hắn còn cho rằng thuật binh phù là thuật vô dụng nhất trong số ba mươi sáu thuật. Khi gặp phải cao thủ, một mồi lửa có thể thiêu cháy sạch sẽ. Gặp người yếu, chỉ cần một lời chú bất kỳ nào đó cũng có thể đánh bại đối phương, cần gì phải phóng ra binh phù? Đó chỉ là một loại pháp môn cao không tới, thấp không thông.

Nói cho cùng, binh phù nhiều lắm cũng chỉ dùng để dọa người mà thôi nhưng bây giờ Hàn Tiến lại muốn cái có thể dọa người đó.

Sư phụ của Hàn Tiến đã từng đánh giá hắn: Có trí tuệ, có ngộ tính, có kiên nhẫn, chịu được sự tĩnh mịch, suy nghĩ nhanh nhạy, tiền đồ không giới hạn.

Hàn Tiến lặng lẽ ngồi trên ghế, thân thể hắn không nhúc nhích, chỉ có cổ tay hắn nhẹ nhàng di chuyển, con dao ăn nho nhỏ trong tay hắn hóa thành lưu quang. Ánh mắt hắn bình tĩnh mà âm áp. Nét mặt hắn bình tĩnh mà tươi cười. Tất cả đều nói lên đó là một nam nhân chăm chú với công việc của mình. Giây phút này Hàn Tiến chính là một người như vậy. Ma Tín Khoa vốn là một người không thích sự yên tĩnh nhưng bị lây nhiễm bởi trạng thái say mê của Hàn Tiến, hắn ngơ ngác nhìn nhất cử nhất động của Hàn Tiến nhưng không dám quấy rối.

Lúc này thời gian trôi qua rất nhanh. Khi mặt trời hạ xuống chân trời, Tiên Ny Nhĩ và Khởi Lệ đã quay về, sắc mặt hai người có vẻ hồ thẹn. Có vẻ mọi chuyện đã phát triển tới mức độ rất xấu.

Tiên Ny Nhĩ định lên tiếng nói gì đó nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ ngu ngơ của Ma Tín Khoa, nàng tò mò nhìn theo ánh mắt của hắn, đột nhiên nàng giật nảy mình.

Có người cho rằng hình dáng bên ngoài không quan trọng, quan trọng nhất là vẻ đẹp tâm hồn. Lời nói này có pha chút cay đắng. Giây phút này Hàn Tiến lại khiến cho người ta có một loại cảm giác như luồng gió xuân. Sự chăm chú của hắn, nụ cười của hắn, sự bình tĩnh của hắn như một luồng ánh sáng bùng lên trước mắt người khác. Nếu như hắn có vẻ bề ngoài cực xấu xí, sự cuốn hút của hắn nhất định sẽ suy giảm đi rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Hỗn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Quân Tử Báo Thù.

Hàn Tiến đặt hết số binh phù đã làm lên bàn, ngẩng đầu lên cười hỏi: "Mọi người sao rồi?"

"Không sao" Tiên Ni Nhĩ sai bước tiến lên, động tác của nàng có vẻ gấp gáp, không biết là muốn che giấu điều gì hay là cảm thấy thú vị với mấy binh phù mà Hàn Tiến chế tác, ánh mắt nàng扫 quanh 4 hình nhân bằng gỗ trông dường như có vẻ như nhau, rồi lấy tay chỉ vào một hình nhân nhỏ: "Muội cảm thấy, bên trong thứ này có một lực lượng quái lạ.

"Ừm, đây là thành phẩm, mấy con kia vẫn còn kém một bậc" Hàn Tiến gật gật đầu.

"Có thể biểu diễn cho bọn muội xem tí được không?" Tiên Ni Nhĩ hỏi.

"Quá lãng phí" Hàn Tiến lắc đầu, chế tác một tờ giấy phù chỉ cần tiêu tốn hao khoảng hai trăm đơn vị năng lượng, mà binh phù mộc nhân lại hao tổn đến sáu trăm đơn vị, đây cũng là lí do hắn chỉ chế tác một binh phù.

"Thí nghiệm chút đi, chúng tôi đợi lâu lắm rồi?" Ma Tin Khoa than.

"Đề qua mấy ngày đã, hiện nay đề vẫn chưa thành thạo lắm, với thời gian hai ba ngày mới có thể chế tác ra một thầy ma" Hào Tiến cười chuyển đề tài: "Đúng rồi, mọi người thế nào? Đã tìm thấy người của thương đoàn Ma Căn chưa?":

Thần sắc Khôi Lệ kém hẳn, Tiên Ni Nhĩ hạ giọng nói: "Vẫn chưa, nghe nói bọn họ đi ngày đi đêm rồi trốn Thập Nhất"

Hàn Tiến trầm ngâm đôi chút rồi chậm rãi nói: "Khôi Lệ, đừng vội, mọi người sẽ giúp muội mà!"

Khôi Lệ nhìn Hàn Tiến, cổ nặn ra một nụ cười, tuy lời hứa của Hàn Tiến có phần vô định bất lực nhưng thế là cô vui lắm rồi, còn hơn là không có gì.

Hàn Tiến lấy tay gõ gõ cái thùng bằng sắt, Tư Đế Bá Nhĩ Cách cách vội vàng mở chiết thùng đó ra, Hàn Tiến lấy ra một miếng sắt rồi ăn.

"Sớm đã nguội rồi sao? Đề tôi đi hâm lại cho anh" Mễ Yết Nhĩ nói.

"Không sao" Hàn Tiến cười đáp.

Đúng lúc đó cửa lớn bị mở ra, Tát Tư Âu đi vào, mặt lạnh tanh, trong mắt tràn đầy sự phẫn nộ, môi run run, rõ ràng bị chọc tức cho nổi đóa rồi.

Mọi người cảm thấy kì lạ, trong mấy người họ, Hàn Tiến mềm tính nhất, ôn hòa, mặt mũi lúc nào cũng tươi tắn, tiếp đến là Tát Tư Âu, anh ta rất lễ độ, Ma Tin Khoa có chuyện gì cũng tìm đến anh ta, nhưng anh ta chưa từng nổi giận.

"Có chuyện gì sao?" Hàn Tiến tò mò hỏi.

Tát Tư Âu nhìn khắp lượt rồi cắn răng nói: "Xin lỗi"

"Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?"

"Mấy ma tinh đó, bị từ chối rồi" Tát Tư Âu cúi đầu không dám nhìn thẳng vào mọi người.

"Bị từ chối? thằng chó chết nào dám từ chối đồ của chúng ta?" Ma Tin Khoa nhảy số ra.

"Là đội trị an"

"Huỳnh, đến mấy thứ rác rưởi đội trị an huỳnh cũng sợ sao?" Ma Tin Khoa giận dữ nói.

"Ma Tin Khoa, người bình tĩnh chút đi!" Hàn Tiến nói, tuy Ma Tin Khoa chỉ vô tình, nhưng chĩa thẳng đầu ngón giáo vào Tát Tư Âu, làm cho Tát Tư Âu chịu sự dả kích mạnh như vậy, ảnh hưởng đến đoàn kết nội bộ, gương mặt càng ngày càng sảm ngợt của Tát Tư Âu đã nói lên điều đó.

"Tát Tư Âu, rốt cuộc là có chuyện gì? Huỳnh kể tỉ mỉ vào xem nào" Tiên Ni Nhĩ nhẹ nhàng hỏi.

"Không chỉ đội trị an, còn có quân phòng bị cùng với bọn chúng nữa" Tát Tư Âu ngừng lại rồi nói: "Ta, đúng là không còn có cách được nữa."

"Quân phòng bị? bọn chúng dựa vào gì mà không nhận đồ của chúng ta?"

"Chắc bọn chúng đã có thỏa thuận ngầm với nhau" Tát Tư Âu cười trừ. "Lúc ta đi chợ bán ma tinh, có một thương nhân đến mặc cả với ta, người này muốn dùng 50 kim tệ mua toàn bộ ma tinh của chúng ta, ta có thể bán sao? Người ta thấy ta từ chối lại uy hiếp, nói là nếu không bán nhanh cho ông ta thì ta sẽ chẳng được gì, ta mặc kệ hắn. Cuối cùng ông ta dẫn người của đội trị an và vài lính phòng bị đến, bọn họ bắt tôi nộp hai mươi kim tệ thuế, tôi lấy đâu ra tiền mà nộp? kết quả bọn chúng..."

"Tất Tư Âu, huynh nói vị thương nhân đó có phải khoảng 50 tuổi, nhìn gầy gầy, lại còn để râu rậm đúng không?" Mễ Yết Nhĩ đột nhiên hỏi.

"Đúng vậy, người quen ông ta sao?" Tất Tư Âu ngạc nhiên.

"Rồi ông ta vừa mặc cả vừa buôn chuyện với anh, chuyện trên trời dưới biển gì cũng nói đúng không?"

"Đúng...đúng vậy"

"Huynh bị lừa rồi!" Mễ Yết Nhĩ than thở: "Ông ta là Kiều Trị, là người rất rất xấu, trước nay luôn làm những chuyện như vậy. Mục đích ông ta nói chuyện với huynh là muốn hỏi rõ lý lịch, còn hỏi xem trong trấn huynh có quen biết ai máu mặt không, khi chắc rằng huynh là người dễ bắt nạt thì sẽ bắt đầu uy hiếp huynh, huynh từ chối yêu cầu của ông ta, ông ta lập tức mang đội trị an ra. Năm ngoái có một tiểu thương nhân từ vùng ngoài đến bị ông ta hành cho chán chê, ông ta còn bắt người này vào ngục nữa, nghe đâu vị thương nhân đó, tự sát trong ngục rồi."

Tất Tư Âu ngỡ ra không biết nói gì. Hắn ta chỉ là một ma pháp sư kiêm thi nhân ngâm đạo đường, người xưa nói, khác ngành giống như cách núi vậy, hán xưa nay chưa mua bán bao giờ, dĩ nhiên không hiểu được những mưu mô trong đó. Hơn nữa hắn biết mọi người cần tiền nên rất muốn bán được, thái độ của đối phương rất hữu nghị, lại chủ động nói chuyện với hắn, hắn cũng thật thà mà đối đáp lại thôi mà.

"Mễ Yết Nhĩ, nếu có quen biết ông ta thì có thể đi cầu xin giúp chúng ta được không?" Tiên Ni Nhĩ hỏi.

"Không có tác dụng gì đâu, con rể ông ta chính là trấn trưởng La Mạt Nhĩ, ta đâu có là gì trong mắt người ta. Hơn nữa, cuối cùng là động đến đội trị an và quân phòng bị, Kiều Trị kiêu gì chẳng chia cho mỗi đội một phần, huynh nghĩ Kiều Trị có nhà miếng thịt đã đến miệng không? Sau đó dùng tiền của mình để thưởng cho đội trị an và quân phòng bị sao?"

Ma Tín Khoa nắm chặt thanh kiếm quay người định đi ra ngoài, Tiên Ni Nhĩ vội gọi giật lại: "Ma Tín Khoa, đứng lại!"

"Làm gì?!" Ma Tín Khoa giận dữ nói.

"Huynh định làm gì?"

"Cần muối quân sao?" hôm nay Ma Tín Khoa tức giận, chẳng nể mặt một ai.

"Nếu huynh muốn chết lại trấn Thập Nhất này thì hãy đi đi!" Hãn Tiến điềm đạm nói.

"Ý đệ là chúng ta không cần làm gì cả?" Ma Tín Khoa lớn giọng hỏi, nhưng lời hắn nói với Hãn Tiến nửa tháng trước là thật lòng, hắn cảm thấy Hãn Tiến này đúng là người có đầu óc suy nghĩ, bản chất là người tốt, vì vậy mới kết bạn với Hãn Tiến, bây giờ Hãn Tiến là người duy nhất có thể khuyên hắn.

"Huynh đi thì có thể đòi lại những thứ của chúng ta không?"

Ma Tín Khoa im bặt không nói, nhưng nét mặt của hắn ta tỏ ra vô cùng ảm ức.

"Nếu đã không lấy lại được thì đi có ý nghĩa gì? Không muốn sống nữa sao?" Hãn Tiến cười nhạt nói: "Không muốn sống thì huynh phải nói một câu chứ, đệ không giúp được huynh, chẳng nhẽ Tiên Ni Nhĩ không giúp được huynh?"

Câu nói này của Hãn Tiến có phần hơi quá, khiến Ma Tín Khoa tức đỏ gay mặt. "Đúng vậy đúng vậy, Ma Tín Khoa, chúng ta không động đến họ được đâu!" Mễ Yết Nhĩ vội vàng tiếp lời.

"Chuyện báo thù không được nóng vội", Hãn Tiến nói chậm lại. "Hơn nữa báo thù phải làm cho sạch sẽ, không những phải đánh đổ đối thủ, mà còn phải khiến hắn vĩnh viễn không ngoi lên được nữa. Không cầm chắc thì đừng có làm, kéo lại bị thương nặng thêm, còn có ý nghĩa gì nữa?"

"Vậy đệ báo phải làm sao?"

"Chúng ta ăn đã rồi đi ngủ, chuyện ngày mai, ngày mai tính"

"Nhưng... nhưng ta thấy ức lắm..."

"Có ai không ức đâu?": Hãn Tiến điềm nhiên nói lại. "'Hơn nữa khó chịu nhất không phải là anh, mà là Tất Tư Âu!'"

Ma Tín Khoa bất giác nhìn Tất Tư Âu, Tất Tư Âu chỉ cười trừ. Thật ra Hãn Tiến nói không sai, người khác chỉ đau khổ vì mất đi thứ gì đó, mà hắn lại chính là người trải nghiệm cảm giác đó.

Hãn Tiến cầm một miếng sắn lên, nuốt đại vào, rồi lấy một miếng gỗ khắc gì lên đó, giống như chưa xảy ra chuyện gì vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hỗn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Chứng Minh

Sáng sớm, mấy người Hàn Tiến lặng lẽ rời khỏi trấn Thập Nhất, Tát Tư Âu còn kịp chửi thề vài câu trước khi đi, nhưng đôi lại chỉ là sự cười nhạo của đội trị an và binh sĩ, đồng thời cũng chôn vùi nỗi thù khó có thể lường trước được, Hàn Tiến cười phê bình Tát Tư Âu vài câu, nói đó là biểu hiện của sự ấu trĩ...

Mễ Yết Nhĩ có phần nhất gan, vì chuyện này mà cứ cần nhằn khổ mãi, Kiều Trị thích nhất mấy chuyện truy sát, ngộ nhờ lại đến gây rắc rối thì làm thế nào?

Cuối cùng vẫn là Hàn Tiến ra chủ ý, chỉ bằng rời trấn Thập Nhất đến Tây Thành, vừa tránh Kiều Trị, mặt khác lại có thể giúp Khôi Lệ, Tây Thành có phần xã của thương đoàn Ma Căn, khi thương đoàn đối mặt với nguy cơ ảnh hưởng đến bộ máy cấp cao thì vẫn còn sự khống chế với những phần xã ở các thành phố, cơ cấu nội bộ thương đoàn có trải qua được thử thách hay không, thông qua chuyến đi đến Tây Thành này sẽ biết.

Ngoài Mễ Yết Nhĩ ra, tinh thần mọi người có thể nói là khá tốt, tính cách Ma Tín Khoa tuy hấp tấp nhưng còn chịu đựng được, còn Tát Tư Âu thì kinh nghiệm phong phú, giỏi điều tiết cảm xúc bản thân, không có ai nhắc lại chuyện hôm qua nữa. Đương nhiên, không nhắc là chuyện của không nhắc, chuyện đó giống như một cái đăm găm sâu vào trong lòng mỗi người, vĩnh viễn không bao giờ quên.

Đi một mạch, đến gần trưa Hàn Tiến cảm thấy mệt mỏi, hôm qua hấn thức muộn quá, lại hít phải hai quả năng lượng của ma tinh cấp hai, và còn lợi dụng nguyên tố thuần khiết để chế tác hóa phù và lôi phù. Hóa phù mặc nhân chỉ còn có một cái, hấn không chịu nổi việc tiêu tốn hơn 600 đơn vị năng lượng.

May mắn thay có một quán trọ lộ thiên, Hàn Tiến hỏi ý kiến của mọi người xem thế nào rồi đi trước đến quán trọ. Cái gọi là quán trọ đó thực ra là một quán nhỏ do dân quanh đó lập ra, đến bàn ghế đúng nghĩa còn không có, trong quán có bày mấy hòn đá, đó chính là bàn ghế.

Còn đồ ăn thì càng thảm hơn, bánh bao từ bột mì sống, lấy nước từ bờ sông gần đó bằng chiếc bát sứ, mà lại phải trả những mười đồng, nhưng mọi người chỉ cần chỗ dừng chân, chứ ai muốn ăn uống gì đâu, cho nên chẳng ai đòi hỏi gì thêm.

Bọn Hàn Tiến ngồi xuống một lúc thì phía xa có bụi cát cuộn lên, một đội kỵ sĩ đi về phía quán với tốc độ nhanh nhất.

Tát Tư Âu nheo mắt, mặt biến sắc, Hàn Tiến chú ý đến sự thay đổi đó của Tát Tư Âu, hỏi nhỏ: "Sao thế?"

"Hôm qua lúc trên chợ...có bọn họ!"

"Cái gì?" Mễ Yết Nhĩ hoảng loạn nói, "Chúng ta mau đi thôi, lo gì chứ?!" Ma Tín Khoa bắt mắt nhìn Mễ Yết Nhĩ.

Hàn Tiến đang định nói thì đám kỵ sĩ đó đã đuổi đến gần, bọn họ lục đục xuống ngựa xông vào quán, không hề để ý đến bọn Hàn Tiến, xem ra bọn họ cũng đến đây nghỉ chân rồi.

Trong số đó có một kỵ sĩ quay ra xung quanh quan sát, đúng lúc nhìn thấy Tát Tư Âu, hấn ta chớp chớp mắt rồi quay sang người bên cạnh nói gì đó, rồi số kỵ binh đều đổ dồn ánh mắt về phía đó. Tiếp đó là một trận cười rôm rả. Rõ ràng là chúng cũng nhớ kỹ chuyện trên chợ, hay nói đúng hơn là nhớ đến mấy câu chửi thề của Tát Tư Âu.

Thần sắc Hàn Tiến không đổi, hấn hỏi nhỏ: "Tiên Ni Nhĩ, cô có chắc không?"

Tiên Ni Nhĩ kinh ngạc: "Thủ lĩnh của bọn họ có ma pháp sư, nếu có thể giải quyết được tên ma pháp sư kia thì không vấn đề"

"Muốn động thủ sao?" Ma Tín Khoa tỏ ra vô cùng hưng phấn.

"Không, chỉ là đề phòng thôi, có thể không gây thêm phiền phức là tốt nhất" Hàn Tiến lắc đầu. "nghỉ thêm chút nữa rồi xuất phát"

Không chỉ Hàn Tiến không muốn gây phiền phức, mà đám kỵ sĩ đó cũng chẳng có ý gì là muốn gây sự, chúng quên ngay sự tồn tại của Tát Tư Âu trong quán, quay ra nói chuyện với nhau. Nhưng một đám đàn ông với nhau thì chủ đề chỉ có xoay quanh đàn bà, toàn những lời thô tục văng ra, rồi chúng cười hô hô giữa quán.

Tiên Ni Nhĩ chau mày, cô đang cố gắng kiềm chế bản thân, nhưng Khôi Lệ hình như hết sức chịu đựng rồi, mấy vấn đề mà bọn kỵ sĩ nhắc đến thật quá bản thủ, cô quay người, trừng trừng nhìn đám kỵ binh đó.

Lúc này Khôi Lệ đứng quay người lại với bọn chúng nên chúng không chú ý đến cô, bây giờ Khôi Lệ quay đầu lại, mấy tên trong số đó ngo ra, có một tên nói gì đó vào tai thủ lĩnh mấy câu rồi đi lại phía chỗ Hàn Tiến.

"Thưa tiểu thư tôn kính, tướng quân đại nhân chúng tôi muốn nói chuyện với tiểu thư. Tiểu thư có thể qua bên kia uống ly rượu được không?" giọng điệu tên kỵ sĩ đó rất lễ độ, động tác tuy thô, vừa nói hấn vừa kéo tay Khôi Lệ.

Thô tục là một thói quen, là kỹ binh trực thuộc quân đoàn Tây Thành, bọn chúng đại diện cho quyền lực và cơ cấu quốc gia, thậm chí là hóa thân của chính nghĩa, xưa nay chưa ai dám phản kháng lại bọn chúng, trừ phi là chọc giận vị cấp trên không cùng chiến tuyến.

"Người làm gì vậy? cút đi!" Khởi Lệ kêu lên.

Ma Tín Khoa đưa tay ra nắm lấy thanh kiếm, Hàn Tiến ra tay ngăn lại rồi ra hiệu cho hắn, tỏ ý không được mạnh động.

Tên kỹ sĩ đó bất ngờ, lại nghe thấy tiếng hò reo của lũ bạn, ánh mắt tên đó sắc lẹm rồi hắn rút cái roi da ra.

"Vị đại nhân này, muội muội tôi còn nhỏ, không hiểu chuyện; xin đại nhân tha tội!" Hàn Tiến đứng dậy cười nói. "Thế này đi, để tôi khuyên nó vài câu rồi sẽ qua chỗ các vị được không?"

Tên đó quan sát Hàn Tiến, hắn cảm thấy trên người Hàn Tiến như thiếu gì vậy, nhưng đã lấy lại được thể diện, hắn cũng không muốn quá đáng quá, bèn hắng giọng rồi quay người đi về phía lũ bạn. Thực ra cái mà hắn thấy Hàn Tiến thiếu là sự kính thuận với người trên, tiếc là hắn không nghĩ kỹ.

Hàn Tiến lại ngồi xuống, rồi đặt tay lên vai Khởi Lệ, xem ra giống như đang nói chuyện với Khởi Lệ vậy: "Mấy người chuẩn bị kỹ chưa?"

"Tôi biết ngay mà!" Ma Tín Khoa cười.

"Mấy người...mấy người điên rồi?" Mễ Yết Nhĩ run run nói.

"Chẳng nhẽ lại giao Khởi Lệ cho bọn chúng?" Hàn Tiến hỏi ngược lại.

"Giữa ban ngày ban mặt bọn chúng chỉ là muốn tiêu thư Khởi Lệ uống rượu cùng thôi...chứ không phải...mọi người đừng kích động quá!"

"Thực ra lý do để xông lên thì chỉ có một, nhưng lý do để thoái lui thì có cả trăm!" Hàn Tiến nhìn Mễ Yết Nhĩ nói. "Ta thấy rất lạ, tại sao có rất nhiều người tìm lý do để chứng minh mình không phải là thất phu, nhưng chưa từng dùng một lý do để chứng minh mình là dũng sĩ!"

Nói theo bản tính thì khả năng tấn công của Hàn Tiến rất thấp, nhưng sự phản xạ của hắn rất đáng sợ, tức là đừng ai ép hắn quá! Một khi hắn tức giận thì trong tư tưởng của hắn không có từ tha được cho người thì tha. Kết cục chỉ có một sống một chết.

Ánh mắt bọn người Tiên Ni Nhĩ đều tập trung về phía Hàn Tiến, không sai, trong câu nói của Hàn Tiến không có lời lẽ nào quá hoành tráng nhưng rất lý trí, kích thích ý chí chiến đấu của mọi người.

"Anh đứng đó, để tôi đi cho!" Tất Tư Âu nói nhỏ, hắn biết Hàn Tiến muốn làm gì. Chắc chắn là muốn giúp Tiên Ni Nhĩ giải quyết tên ma pháp sư đó.

"Yên tâm đi!" Hàn Tiến cười, rồi nói gì đó vào tai Khởi Lệ.

Bạn đang đọc truyện *Hỗn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Tạp Học.

Hàn Tiến kéo Khởi Lệ lại, cười ha ha đi về phía mấy tên kỹ sĩ, Khởi Lệ đi theo sau Hàn Tiến vài bước, lại cúi đầu. Hàn Tiến cứ thế đi đến gần bọn chúng mới phát hiện ra Khởi Lệ không theo sau, hắn giơ tay lên vẫy: "Muội nghĩ gì vậy? mau lại đây, đừng để đại nhân tức giận!"

Khởi Lệ cắn chặt môi, nước mắt lưng tròng nơi khóe mắt chỉ chực trào ra, gương mặt sợ hãi và ảm ức, bộ mặt đó đúng là khiến người khác thấy đáng thương.

Khi còn ở thành Thánh Quan, Khởi Lệ đã nổi tiếng là xinh đẹp, vẻ đẹp và gia tộc thân thế của nàng luôn là mơ ước của nhiều người, mà thành Thánh Quan phồn hoa hơn chốn Bái Đặc Minh của Tây Thành này nhiều, một là thủ phủ, một là thành vệ tinh, mấy tên kỹ sĩ kia chưa từng nhìn thấy mỹ nữ nào xinh đẹp hơn Khởi Lệ, lúc đó ai ai cũng ngẩn ngơ nhìn Khởi Lệ.

"Lại đây!" Hàn Tiến xem ra nổi giận thật rồi, rồi hắn quay lại cười trừ với mấy tên kia: "Đại nhân chớ lấy làm lạ, tính muội muội tôi có phần không được ôn hòa lắm..."

Vị thủ lĩnh đó gật đầu thân thiện với Hàn Tiến, hắn rất muốn đề bạt người thanh niên biết điều này, tiếc là đối phương không có đầu khí, cũng không có năng lực ma thuật, về cơ bản là phế vật.

Khỏi Lệ bước lên, nước mắt đã trào ra, tuy lúc này nàng không kiềm chế được cảm xúc của mình, để rước họa vào thân, nhưng đó chỉ vì cuộc sống trước kia quá sung túc, yên lành, nên tạo nên tính cách nhỏ mọn trong nàng, nhưng điều đó không có nghĩa nàng là con ngốc, bây giờ giờ trò diễn kịch lại diễn đạt thế này, thật khiến cả bọn bất ngờ.

Bọn kị sĩ đã cười đến mức không ngậm được miệng lại, quên mất là sau lưng mình phế vật đã xuất hiện từ lúc nào.

Hàn Tiến xoay cổ tay, một tấm hòa phù phóng ra, khoảng cách giữa hắn và ma pháp sư kia quá gần, đến nỗi ánh lửa vừa hình thành thì hòa phù đã dán chặt vào sau đầu ma pháp sư kia, 'phùng', vô số mảnh thịt nhỏ và tia máu bắn ra tứ phía, cái thi thể không đầu run lên bần bật rồi đổ ụp xuống.

Hàn Tiến lui lại phía sau với tốc độ nhanh nhất có thể, lấy một bình phù mộc nhân ra, không gian lóe lên một ánh sáng xanh, một thân người cao khoảng 3 trượng xuất hiện và đè lên bọn kị sĩ.

Ma Tín Khoa đã rút thanh trường kiếm ra, phần nộ xông vào đám kị sĩ đó, rẹt, một vật gì đó đen đen bay xẹt qua cổ hắn, hắn chưa kịp định hình là có chuyện gì thì có một kị sĩ đối diện ngã xuống, giữa sống mũi tên đó có một mũi tên đang còn rung rinh do sức bật.

Rồi mũi thứ hai, mũi thứ ba, mái tóc vàng óng của Tiên Ni Nhi bay phát phor trong gió, đôi mắt xanh lơ ánh lên sự sắc lẹm khiến người ta không dám nhìn thẳng vào, mỗi một mũi tên bay ra thì lại có một tên kị sĩ đổ xuống.

Tát Tư Âu cũng sử dụng đến ma pháp, tốc độ lùi lại của Hàn Tiến nhanh để nhường lại cho Ma Tín Khoa, tuy hai người mới lần đầu phối hợp nhưng vẫn ăn ý, bây giờ người đang bị vây nguy hiểm nhất là Hàn Tiến, giúp Hàn Tiến chạy trước rồi cải thiện tốc độ của Ma Tín Khoa, phản ứng của Tát Tư Âu đúng là nhanh thật.

Tên cầm đầu đã rút kiếm ra, ngăn lại sự nặng nề của hình nhân, đầu tiên là tiếng nổ lớn, sau đó là chuỗi tiếng nổ chói tai, hình nhân rung mạnh, mọi người có thể nhìn thấy rõ ánh sáng mà mỗi tiếng nổ gây ra, tên cầm đầu lấy kiếm xua xua mấy mảnh vụn đi.

"Đầu kị!" Ma Tín Khoa hét lớn, hắn đang muốn nhắc Hàn Tiến cẩn thận.

Tên thủ lĩnh đó bất chấp ma pháp sư đã chết và sự uy hiếp của những mũi tên, xông thẳng về phía Hàn Tiến, có thể thấy hắn ta đã hận Hàn Tiến đến mức nào.

Tuy Hàn Tiến đã bị ảnh hưởng của việc gia tốc nhưng tốc độ lùi lại của Hàn Tiến không bằng được sự tấn công của tên thủ lĩnh kia, hơn nữa hắn cần sự hỗ trợ của bạn bè, không dám rời bỏ chiến đoàn, chỉ có thể đơn thương độc mã, khoảng cách giữa hai người này càng ngắn lại.

Hàn Tiến lật bàn tay phải, một tia sáng vụt lên nhắm thẳng vào đối phương, tên thủ lĩnh chỉ cười nhạt, hắn không thêm để ý đến sự tấn công đó, luồng sáng từ thanh trường kiếm trong tay hắn đã dài hơn hai mét, chỉ thẳng vào Hàn Tiến.

Một tiếng nổ lớn phát ra, một luồng sáng đen bao chặt lấy tên thủ lĩnh kia, bước chân hắn lao đảo, rồi hắn xông ra từ luồng sáng đen đó.

Hàn Tiến xoay người, đổi hướng chạy thoát, cổ tay hắn lại xoay, một ánh sáng màu đen bay vụt ra.

Thủ lĩnh kị sĩ không dám sơ ý, mũi kiếm hứng trọn ánh sáng đen đó, khi chạm mặt kiếm thì có tiếng nổ lớn vang lên.

Hàn Tiến chạy lên trước, tay phải đưa về phía sau, ba vệt sáng đen xếp thành chữ phẩm, nhắm thẳng vào tên thủ lĩnh kị sĩ.

Việc phân loại đạo môn rất phức tạp, hơn nữa lại có sự hạn chế nghiêm khắc, một tu chân tu luyện nội thuật thì không thể đồng thời tu luyện ngoại thuật, công pháp sẽ xung đột nhau, thậm chí có thể nói hắn ta là loại tạp học, nội thuật, ngoại thuật, đạo thuật hắn đều lấn sân, e rằng thứ khó nhằn như 36 thuật của Kì Môn hắn cũng phải biết đến 12 thuật, đương nhiên không phải là tinh thông, vì cái hắn hướng tới là năng lượng, nên không có sự xung đột, mà tất cả các pháp môn đều vì một mục đích nào đó nhằm tích tụ hay tiêu hao năng lượng.

Cho dù tu chân giả khác nhìn Hàn Tiến thế nào, Hàn Tiến luôn cho rằng mình đã có được một số vốn đáng tự hào, nói trắng ra, chính là quyền cước của hắn hơn hẳn những người tu luyện nội thuật, đạo thuật cũng rành hơn những người tu luyện ngoại thuật, và hiểu biết uyên thâm những người theo đạo thuật...

Đến liên đại thành quyền, thái cực, còn các loại ám khí mà tu chân giả thấy churóng mắt nữa, Hàn Tiến đều học qua, tuy chỉ là học trong chớp nhoáng, thậm chí chỉ chơi được hai tuần là hắn đã chán rồi, nhưng thế cũng đủ để hắn nắm được điều căn bản. Sự phụ hắn xưa nay chưa từng can thiệp vào chuyện đó, nói theo cách của sư phụ thì vạn pháp quy nhất! khi tu đến giới hạn cao nhất thì mọi pháp môn không còn tồn tại sự khác biệt nữa.

Bên này Hàn Tiến đang cố chạy thoát, bên kia Ma Tín Khoa lại đang chiếm thế thượng phong, trong số kị sĩ còn lại chỉ có hai tên có thể được coi là xứng với danh hiệu kị sĩ, còn lại chỉ có thể coi là võ sĩ cấp cao, Ma Tín Khoa thừa thế xông lên, còn những mũi tên của Tiên Ni Nhi không lãng phí chút nào, cuối cùng chỉ còn lại hai tên kị sĩ đúng nghĩa cầm cự được.

Tên thủ lĩnh kị sĩ đó thấy thế bất lợi, hắn ta sử dụng thanh trường kiếm chỉ lên không trung, đầu mũi kiếm xuất hiện vật gì đó như hạt ngọc, phát ra ánh sáng rực rỡ, luồng sáng đó càng lúc càng lóa mắt, khiến mọi người không tài nào mở được mắt ra.

"Nổ mìn!!" Tiếp đó là tiếng nổ đinh tai, một luồng sáng trắng cao khoảng 10m, rồi bay thẳng về phía Hàn Tiến.

Rồi ánh sáng đó nuốt gọn Hàn Tiến vào trong, một bóng người lớn nghiêng thân xông ra, dang hai cánh tay ra đứng chắn cho Hàn Tiến.

Ầm ầm, hình nhân đó bị luồng sáng đẩy về phía sau, Hàn Tiến bị xô ngã bắn ra xa khoảng 7-8m, hắn thấy họng mình ngọt ngọt, rồi sao trời bay quanh trên đầu, chân tay mềm nhũn, và không có cách nào đứng dậy được.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Tiền Đồ.

Đối thủ trước mặt Ma Tín Khoa đã bị thương rất nặng, chỉ cần thêm một nhát là kết thúc trận đấu, nhưng thấy Hàn Tiến không gặp nguy hiểm, Ma Tín Khoa không nổi lòng nào, hắn bèn xông về phía tên thủ lĩnh kị sĩ.

Tiền Ni Nhĩ cũng chuyển mục tiêu, lần này, động tác chậm một cách lạ thường, dường như là thừa sức, dây cung được kéo căng từ từ, chiếc nhẫn màu lục trên ngón tay nàng xuất hiện vô số vết nứt nhỏ, mà không khí không hiểu sao trở nên nặng nề lạ thường.

Tên thủ lĩnh kị sĩ đó muốn xông lên giải quyết Hàn Tiến nhưng hắn ta quay người lại nhìn thẳng vào Tiền Ni Nhĩ, thanh trường kiếm trong tay đặt ngang trước ngực, thần sắc vô cùng nặng nề.

Ma Tín Khoa dừng lại đôi chút, sau đó tiếp cận tên thủ lĩnh đó, hắn giơ cao thanh kiếm lên đỉnh đầu, dồn hết lực vào cánh tay.

Tên thủ lĩnh lộ ra nụ cười chế giễu, còn cung thủ của cô gái khiến hắn có phần dè chừng, còn về Ma Tín Khoa, hắn không coi ra gì, sự khác biệt giữa kiếm sĩ và đấu sĩ thật quá lớn.

"Đấu kĩ..." Ma Tín Khoa phẫn nộ hét lớn: "Tĩnh hà!"

Tên thủ lĩnh đó giơ tay xuất một đường kiếm, một kiếm ảnh khoảng hơn 2m nhắm thẳng ngực Ma Tín Khoa, hắn chỉ biết kêu lên, thân là đấu sĩ, hắn có thể nhắm mắt vì có thể phán đoán được đối phương có thể ra đấu kĩ hay không.

Ma Tín Khoa vội vàng lấy kiếm đỡ, khi mũi kiếm của hắn tiếp xúc với kiếm ảnh của đối phương thì có một chuỗi tiếng nổ lớn vang lên, còn người hắn rung lên cùng với tiếng nổ.

Một mũi tên màu đen tuyền bay xẹt qua người Ma Tín Khoa mà không hề có chút âm thanh nào, nhắm thẳng vào tên thủ lĩnh của đám kị sĩ, tên đó chỉ kịp 'hự' một tiếng, kiếm ảnh biến mất.

Ầm ầm, mũi tên đã bị kiếm ảnh làm cho gãy vụn, còn tên thủ lĩnh kị sĩ bị đẩy lùi lại sau 7, 8 bước mới đứng vững lại được.

Một mảng sáng màu vàng kim xuất hiện trên nền đất, rồi tạo thành một xoáy cát, lần này thì tên thủ lĩnh thực sự tái mặt, hắn cố gắng di chuyển hai chân để thoát ra khỏi xoáy cát đó, nhưng mỗi lần hắn rút chân ra thì càng bị lún sâu hơn, hơn nữa hắn còn làm cho xoáy cát xoáy mạnh hơn.

Tuy việc xuất ra ma pháp cấp 5 đã làm tiêu tốn rất nhiều ma lực, nhưng Tát Tư Âu vẫn còn rất tỉnh táo, hắn ta lại chửi thề lần nữa.

Dù là cuộc chiến đầu quy mô nhỏ hay là cuộc tàn sát với quy mô lớn, lực lượng ma pháp luôn có vai trò quyết định cuối cùng, đây cũng là lý do tại sao Tiền Ni Nhĩ yêu cầu mục tiêu phải hạ đầu tiên là ma pháp sư của đối phương.

Ma Tín Khoa cười hi hi, nếu không phải sợ mũi kiếm của mình biến mất cùng với xoáy cát thì hắn rất muốn rút kiếm ra, nhưng Tiền Ni Nhĩ thì chẳng kiêng nể gì hết, bắn hết mũi tên này đến mũi tên khác vào tên thủ lĩnh đó.

Con người đến phút sống còn không có ai lại bó tay đợi chết, tên thủ lĩnh kị sĩ đó vừa gào hét vừa lấy thanh trường kiếm cản những mũi tên của Tiền Ni Nhĩ.

Thuật chu vòng! Tát Tư Âu lại xuất một chiêu ma pháp cấp 5, tốc độ phản ứng của tên thủ lĩnh đó chậm dần, chỉ trong phút chốc mà hai chân hắn đã bị xoáy cát nhấn chìm.

A... tên thủ lĩnh đó hét lên, tuyệt vọng, hoảng loạn khiến hắn đánh mất phương pháp, hắn vứt thanh kiếm đi. Lấy hai tay đập vô vọng vào xoáy cát đó.

Miếng đệm gỗ trên tay phải Tiền Ni Nhĩ cuối cùng đã vỡ vụn, cùng lúc đó mũi tên của nàng được bắn ra, xuyên qua khoảng cách mấy chục mét với tốc độ nhanh nhất, và biến mất nơi ngực tên thủ lĩnh kia.

Thân hình hắn cứng đờ lại, sau đó bị xoáy cát nuốt chửng, Hàn Tiến đã khôi phục được phần nào thể lực, lồm cồm bò dậy, lặng lẽ nhìn Tát Tư Âu, ánh mắt bất định.

Không có cách nào phủ nhận, việc giết mấy kị sĩ này, sau đó vây lấy tên thủ lĩnh, vai trò của Tát Tư Âu là không thể thay thế, hắn ta đúng là chủ lực tuyệt đối, mà mình thì bắt đầu bị tấn công, nhưng chỉ là chiếm được cái lợi do tấn công trước thôi, nếu Tát Tư Âu không giải cứu cho mình kịp thời thì bản thân mình chưa biết có thoát được sự tấn công của tên thủ lĩnh kia không nữa.

Đùa với ma pháp? Hàn Tiến chớp chớp mắt, đúng lúc này đây, một tiếng rên khẽ thu hút sự chú ý của mọi người, lúc này diễn biến trận đấu quá nhanh, bọn Ma Tín Khoa chỉ muốn dùng cách nhanh nhất để hạ địch chứ không chú ý đến sự sống chết của chúng, tiếng rên đó là của một tên kị sĩ bị trọng thương phát ra.

Hàn Tiến quay người lại gần, tiện tay nhặt một thanh trường kiếm từ dưới đất lên, tên kị sĩ đó cảm thấy có người lại gần, hai mắt lộ ra vẻ cầu cứu, Hàn Tiến chẳng thèm nhìn. Hắn khua thanh kiếm, máu từ cổ tên đó phun ra, lần này cứ coi là hắn sống được thì cũng không kêu rên được gì nữa.

Hàn Tiến quay một vòng, bồi thêm cho mỗi tên kị sĩ còn thoi thóp một nhát kiếm, phong thái của hắn lúc này rất thoải mái, giống như một quý tộc du ngoạn đang giờ gấp quạt vậy.

"Ma Tín Khoa, huynh nói xem huynh ấy chưa từng ra khỏi trấn Lạp Đông sao?" Tiên Ni Nhĩ hỏi nhỏ.

"Đúng vậy"

Tiên Ni Nhĩ nhìn Ma Tín Khoa không thèm nói thêm nữa, cái loại to xác trì độn này không hiểu ý mình gì cả!

Hàn Tiến đã bắt đầu làm cái việc mà hắn thích nhất, đó là thu chiến lợi phẩm, còn gọi Tư Đồ Nhĩ Bá Cách lại giúp một tay, Tiên Ni Nhĩ lại gần nói: "Tiên tri đại nhân của chúng ta này, bước tiếp theo nên làm gì đây?"

"Bên kia là núi lớn, chúng ta cứ trốn trong núi đã, ai cũng không thể tìm được chúng ta" Hàn Tiến do dự đôi chút rồi nói tiếp: "Nhìn cái gì mà nhìn? còn không đi mau"

Mấy người dân trong thôn thấy vậy sợ xanh mặt, không dám động đậy gì, thấy Hàn Tiến cho đi mới chạy như ong vỡ tổ.

"Không đi Tây Thành sao? Vậy Khởi Lệ làm thế nào? Ma Tín Khoa hỏi.

"Nếu huynh có thể đuổi được giết sạch bọn họ thì chúng ta đi Tây Thành" Hàn Tiến điềm đạm nói.

Ma Tín Khoa cúi đầu cười trừ không nói, nếu đối phương có ý làm hại đến mình thì hắn không ngần ngại rút kiếm, nhưng đối diện là mấy dân làng vô tội, dù thế nào hắn cũng không xuống tay được.

"Thực ra không cần đi nữa, bọn họ biết ta ở đây, cho dù có ý đi.. cũng không có tác dụng gì" Khởi Lệ đáp ứng nói, sắc mặt nàng vô cùng khó coi, xưa nay nàng được sống trong nhung lụa, chỉ là vô tình gặp phải cảnh này, bây giờ không nỡ ọe là may lắm rồi.

Số chiến lợi phẩm thu được hơn cả sự dự kiến của mọi người, tổng giá trị các loại tiền lên đến hơn 70 kim tệ, Tát Tư Âu lần đầu tiên có được ma trượng của riêng mình, hắn hưng phấn đến mức mặt đỏ gay, trên đất còn bày la liệt ma tinh, phải đến hơn 20 viên, đều là đồ cấp 4 cấp 5 cả, mấy ma tinh cấp cao màu xanh thủy lam cũng có trong số đó, cảm giác vật về chủ cũ thật khiến người ta sáng khoái vô cùng.

"Vậy mấy ngựa làm thế nào? vớt ở đây chăng?" Tiên Ni Nhĩ cười nói.

Mọi người đều bật cười, sức ăn của Hàn Tiến đáng sợ vậy nên mạng Mã Nhi cùng đi, thịt ngựa tuy thô nhưng suy cho cùng đó cũng là đồ ăn.

"Vừa khéo, chúng ta có thể cười chúng đi, tốc độ cũng có thể nhanh hơn"

"Không phải đệ nói là đi vào núi để tránh sao? Cười chúng thì đi thế nào"

"Không, chúng ta về trấn Thập Nhất"

"Quay về làm gì?" Tát Tư Âu kinh ngạc hỏi.

"Đằng nào cũng làm rồi, vậy bây giờ làm cho đến cùng" Hàn Tiến cười, "Mễ Yết Nhĩ, đệ thấy sao? Đi cùng mọi người hay tự đi?" Đối với Mễ Yết Nhĩ này Hàn Tiến không ưa chút nào, mọi người đều liều mạng mà hắn lại đứng một bên ngửa ra là sao?

"Bây giờ đệ còn sự lựa chọn khác sao?"

"Vậy chúng ta cùng đi" Tát Tư Âu vội nói chen vào, hắn cảm thấy ánh mắt Hàn Tiến có sự khinh miệt nhưng cho dù nói thế nào Mễ Yết Nhĩ cũng là bạn của hắn.

"Đệ vẫn chưa nói quay về để làm gì, triệt để là sao?"

"Quay về sẽ biết" Hàn Tiến nhìn đồng ma tinh trên đất cười nói: "Huynh không thấy có một nghề.....rất rất có tiền đồ sao?"

Chương 35: Lặn

Tuy thế cục trên đại lục rất hỗn loạn, nhưng trị an mỗi chủ thành đều tạm tạm, tục ngữ có câu. Thiết cấu giả chu, thiết quốc giả chư hầu (kẻ trộm vật phải chết mà kẻ cướp nước thì lại thành chư hầu), với thể chế trừng phạt nghiêm khắc, người bình thường không ai dám ho he gì, không ai muốn thành nô lệ, còn về đặc quyền của tầng lớp quý tộc, cho dù chúng có làm gì đều vượt ra khỏi phạm vi kiểm soát của trị an, cái gọi là trị an chỉ áp dụng với thường dân và nô lệ mà thôi.

Quyền lực tối cao của mỗi thành đều bị lãnh chủ nắm chặt trong tay, hơn nữa, trong thế giới này, sức mạnh mới là tiêu chuẩn duy nhất kiểm nghiệm tất cả, tất cả các lãnh chủ đều không cô độc, có vô số người đoàn kết lại bao vây quanh họ, lãnh chủ có sức mạnh, có thể dễ dàng làm sụp đổ những thành lân bang, thậm chí có cái gọi là liên thôn làng phản kháng mà có thể thực sự đe dọa đến lãnh chủ chỉ có thể là do lãnh chủ khác.

Còn về tầng lớp thường dân nô lệ bị áp bức thì chắc chắn có tồn tại bất mãn, nhưng cấu trúc thế giới này lại cho tầng lớp bị áp bức một lối ra, một thông đạo để bộc phát tất cả sự bất mãn bị dồn nén. Muốn trở thành giai cấp có đặc quyền sao? Tu luyện khắc khổ đi, khi nào người có đủ thực lực thì cánh cửa quyền lực sẽ rộng mở chào đón người, vì ổn định, vì đặc quyền của mình có thể an toàn truyền cho đời sau, giai cấp đặc quyền sẽ không để ý việc có thêm một người bạn. Nếu cả đời người bị áp bức thì đó là do người không có khả năng, tại sao người khác có thể mà người lại không làm được? Đáng đời cho người bị áp bức bóc lột! Nếu người muốn phản kháng thì người sai rồi, kiên quyết đã đảo!

Nhưng tình hình Bái Đặc Minh lại có chút đặc biệt, vì ở đây không có kẻ thống trị cao nhất, thành chủ của bốn thành xung quanh cùng liên kết lại, giữa bọn chúng là sự xung đột với quy mô lớn, còn tranh đấu trong phạm vi nhỏ thì chưa từng ngừng lại, thậm chí bản thân chúng chính là cao thủ đứng sau giật dây cho những cuộc tranh chấp đó, đó chính là nguyên nhân vì sao Bái Đặc Minh là hỗn loạn đến vậy.

Vì vậy đội trị an Bái Đặc Minh là đội trị an bận rộn nhất, mệt mỏi nhất, số lượng đông nhất và cũng nguy hiểm nhất, kể cả ban đêm bọn chúng cũng phải đi tuần.

Trong một ngõ nhỏ trấn Thập Nhất, đột nhiên thò ra một cái đầu, lặng lẽ quan sát đội trị an ở phía xa, đội đội trị an rẽ sang đường khác thì cái bóng đó ra một ám hiệu.

Tiên Ni Nhĩ nhảy lên bức tường, quan sát cẩn thận bốn phía, mái tóc vàng của cô quá bắt mắt trong đêm tối, vì vấn đề này mà nàng và Hàn Tiến đã tranh cãi khá nhiều, hân kích liệt yêu cầu cô búi tóc lên, sau đó đội khăn đen lên, nhưng Tiên Ni Nhĩ từ chối, nói là không may...

"Mọi người cần phải làm thế này thật sao?" Mễ Yết Nhĩ áp úng nói trong bóng đêm.

"Đệ cho là chúng ta còn có đường lui sao?" Tát Tư Âu nhẹ nhàng trả lời.

"Yên tâm, bên cạnh Kiều Trị có một số vệ sĩ bảo vệ, hộ vệ trưởng của hắn cũng chỉ là một kiếm sĩ cao cấp, không có trở ngại gì cả" Hàn Tiến điềm đạm nói.

"Cũng chỉ là một kiếm sĩ cao cấp?" Ma Tín Khoa bất mãn nói. "Là ý gì đây!"

"Huynh lại tự ại rồi đây" Hàn Tiến không nhịn nổi cười, câu nói vừa này quả là có phần giống như chửi đổng vậy.

"Đệ..." Ma Tín Khoa tức đến dựng tóc gáy, nhưng nghĩ đến chuyện bây giờ cần làm hắn đành nhìn Hàn Tiến.

"Mấy người có thể im miệng lại không?" Tiên Ni Nhĩ nói lạnh tanh từ trên vọng xuống, thánh lực của nàng tốt vô cùng, nhưng mấy người bên dưới nói nhiều quá khiến khả năng nghe của nàng bị nhiễu.

Mọi người chìm vào im lặng, Hàn Tiến đột nhiên cảm thấy qua một trận chiến ban ngày, ngoài Mễ Yết Nhĩ ra, lòng tự tin của mọi người đều được tăng lên. Đến đâu sĩ cũng có thể hạ gục thì lo gì đến mấy tên kiếm sĩ vật vãnh kia? Bây giờ mọi người không chỉ hưng phấn mà còn kích động nữa.

Tiên Ni Nhĩ di chuyển nhẹ nhàng theo bức tường, trốn sau một góc cây. Rồi âm thầm lấy cung tên sau lưng ra, nhắm chuẩn một hướng, thả ngón tay ra, một mũi tên lạng lẹ bay ra, sau đó có một tín hiệu an toàn.

"Tát Tư Âu, huynh và Mễ Yết Nhĩ, Tư Đế Nhĩ Bá cách ở lại đây, chuẩn bị ứng tiếp cho bọn đệ bất kì lúc nào" Hàn Tiến nói nhỏ.

"Um, đệ yên tâm đi" Tát Tư Âu gật đầu, hắn là ma pháp sư, không thích hợp với kiểu đánh du kích này, một khi khai triển ma pháp sẽ kinh động đến người khác, mà con rết Kiều Trị cũng là một đầu sĩ. Nếu hắn ra mang đội trị an đến thì cả bọn thảm.

Ma Tín Khoa nhảy lên, men theo tường, đứng nhìn người hấn cao to, động tác của hấn của hấn vô cùng nhẹ nhàng, hấn nhẹ nhàng vượt tường.

Hàn Tiến nhún chân. Hấn nhờ vào lực kéo của Ma Tín Khoa nhảy lên mép tường, sau đó hai người bám sát Tiên Ni Nhĩ.

Có lẽ Kiều Trị chưa từng nghĩ sẽ có người đột nhập vào nhà như thế này nên phòng bị trong viện rất lỏng lẻo, ba người nhảy vào sân viện, đi vào sâu hơn 30m mà không thấy một bóng người.

Ma Tín Khoa đi ở giữa vừa ngoặt vào một ngọn núi giả thì chạm phải thứ gì đó ướt ướt làm hấn sợ đứng tim, nhìn kĩ thì có một người đang ngồi trong hốc hòn non bộ, trên cổ hấn ta vẫn lộ ra đuôi một mũi tên.

Xui xẻo! Ma Tín Khoa chửi thầm, hấn cố lau lau tay vào cái xác đó.

Hàn Tiến lại gần nhìn cái xác rồi lại quay đầu lại nhìn bức tường nói nhỏ: "Đây là góc chết mà..."

Ma Tín Khoa cười thần bí. Rồi hạ giọng phát ra một âm phù: "Bát!"

"Bát gì?" Hàn Tiến không hiểu.

Ma Tín Khoa không trả lời, rồi chạy nhanh theo Tiên Ni Nhĩ.

Đi qua hết ngoại viện mà không gặp phải sự cản trở nào, qua một cửa nữa là đến nội viện, cũng chính là nơi ở của Kiều Trị và phu nhân của ông ta, Ma Tín Khoa nép vào cửa quan sát cẩn thận rồi nói khẽ: "Đây chính là nơi tên tiểu tử đó nói, nhưng Kiều Trị nhiều vợ vậy, chúng ta sao biết được hấn ta ở đâu? Không thể tìm từng phòng được?"

Tiên Ni Nhĩ quay lại nhìn Hàn Tiến, hấn đáp: "Ở đâu có hộ vệ thì Kiều Trị ở đó"

Tiên Ni Nhĩ giờ ngón tay lên đặt trước môi ra ý im lặng, nghe ngóng một lát rồi chỉ chỉ sang bên trái, ba người men theo con đường đá nhỏ mà đi.

Cuộc sống của Kiều Trị có thể nói là rất giản dị, trời mới biết hấn ta tiết kiệm tiền làm gì, chưa nói là đèn ma pháp trường mình, đến đèn dầu cũng chưa có nổi mấy cái, ngoại viện đã đành, đến cả toàn nội viện chỉ có hai nơi là thấp đèn dầu.

Cuối con đường nhỏ là một viện rất rộng lớn, nhờ ánh đèn bọn họ có thể nhìn thấy rõ hộ vệ đứng xung quanh, chúng đang bàn luận gì đó, Tiên Ni Nhĩ đi cùng đến là để nghe những tiếng thì thầm này đây.

"Làm thế nào đây?" Tiên Ni Nhĩ nói nhỏ hết sức có thể, bãi cỏ phía trước rất rộng, bọn họ sao có thể vượt qua được.

"Đệ giả nữ dụ chúng ra đây" Ma Tín Khoa nói nhỏ vào tai Hàn Tiến.

Tiên Ni Nhĩ suýt chút nữa thì cười phá lên, cái đồ chết dẫm! Lúc nào cũng đùa được, nhưng nàng rất nhanh không cười nổi vì ánh mắt Hàn Tiến đang dán vào nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hỗn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Hung Đồ.

Đêm dài vắng đặc, ba người Hàn Tiến bò trong bãi cỏ, Hàn Tiến từ chối yêu cầu vô lễ của Ma Tín Khoa, Tiên Ni Nhĩ càng không thể hi sinh gì để dụ dỗ người, kết quả, ba người chỉ biết chờ cơ hội.

Thực ra Hàn Tiến có ít nhất một trăm cách để giải quyết mấy hộ vệ kia, nhưng cái này có điều kiện tiên đề, hấn có thể khai triển đạo thuật theo ý muốn, không có năng lượng, mọi thứ chỉ là sáo rỗng.

"Haixxxx, nếu có một tên trộm thì tốt quá" Ma Tín Khoa khẽ than thở.

"Ma Tín Khoa, câu này huynh nói ít nhất mười lần rồi, sao mà đàn bà thế!" Hàn Tiến đang bò ở giữa quay đầu lại nói.

"Đàn bà thì sao?" Tiên Ni Nhĩ đột nhiên xen vào.

"Không...không sao cả..."

Ma Tín Khoa che miệng cười, tránh mình phát ra âm thanh quá to, khiến mấy tên hộ vệ đó cảnh giác, Hàn Tiến bắt đầu bực mình: "Ma Tín Khoa, chúng ta đang làm chuyện lớn, huynh không nghiêm túc được sao!?"

"Đại sự lớn đến đâu chứ..." Ma Tín Khoa lại than thở. "Nói không chừng đêm nay chúng ta chờ vô ích cả đêm, sau đó u ám quay về thôi"

Đúng lúc Ma Tín Khoa nói câu đó thì đột nhiên có hai tên hộ vệ rời vị trí, đi men theo về phía góc tường, rồi vài giây sau biến mất trong bụi cây.

Hàn Tiến phản chân hẳn lên, nhìn Tiên Ni Nhĩ, Tiên Ni Nhĩ vênh tai nghe ngóng rồi gật gật đầu, nàng đã nắm chắc chuyện âm thầm giết hai tên hộ vệ còn lại.

Hàn Tiến và Ma Tín Khoa trườn người, theo hướng hai tên hộ vệ kia đi. Đến khi vị trí gần sát, Tiên Ni Nhĩ gồng người dậy và kéo cung.

Mũi tên đầu tiên trúng ngay thái dương tên hộ vệ bên trái, mũi tên xuyên qua cả xương, đi ra ở phía thái dương bên kia, vút một tiếng, mũi tên đó cắm sâu vào bức tường, găm chặt tên hộ vệ đó vào tường. Tên kia nghe thấy động vội quay lại, thấy thảm cảnh đang định hô lên thì một mũi tên đã găm vào giữa miệng hắn. Mũi tên của Tiên Ni Nhĩ hơi to, tốc độ lại nhanh, tên hộ vệ đó lao đảo về sau, mũi tên xuyên qua não sau của hắn rồi găm hẳn xuống đất, người hắn cong lại theo hình cung, hai chân giật giật rồi hắn cũng im như tên kia.

Lúc này, hai tên hộ vệ vừa rời đi quay lại, vừa đi vừa vui vẻ nói chuyện, xem ra là vừa đi giải quyết rồi, lúc này khi chúng đến chỗ góc tường thì Ma Tín Khoa ra tay từ phía sau, tuy không ra tay mạnh nhưng động tác của hắn khá nhanh, thanh kiếm rạch một đường dài trong không trung nhanh như chớp, tên đó khựng người lại, thanh kiếm của Ma Tín Khoa đã cắt phăng cổ hắn, khiến máu bắn ra khắp nơi.

Hàn Tiến cầm kiếm xông lên, nhưng con mồi mà hắn chọn đã quay lại, tay hắn cũng đặt lên thanh kiếm, phút sau, trên đường lông mày của hắn xuất hiện một vết máu nhỏ, Hàn Tiến vẫn chưa chém vào người, bị máu của con mồi bắn vào khiến hắn lùi lại.

Hàn Tiến là người ưa sạch sẽ, tuy vì nguyên nhân góc độ, hắn chỉ có nửa mặt bị máu bắn phải, nhưng đủ khiến hắn thấy vô cùng khó chịu, hắn lấy tay quệt đi, nhưng mùi tanh càng tanh hơn.

"Hi hi đệ càng ngày càng anh tuấn, ta thích vậy" Ma Tín Khoa thích thú nói. Hàn Tiến mặt lạnh tanh, nếu là người khác thì lúc này sẽ không cười nói. Nếu nghĩ kĩ lại, có lẽ trong số máu đó có lẫn dịch não...đúng là không muốn nghĩ chút nào!

Với vài bước nhảy của Tiên Ni Nhĩ đã nhẹ nhàng đến trước cửa tiểu viện, nhìn Hàn Tiến với ánh mắt bình tĩnh, không ai đoán được là nàng rốt cuộc là nàng hành hạ Hàn Tiến do hắn ta khinh thường phụ nữ hay là lấy chuyện hành thích kẻ địch làm tiêu chuẩn, vì vậy không quan tâm đến điều gì khác.

"Cười đủ chưa?" Hàn Tiến điềm đạm nói.

"Rồi rồi, chúng ta xông vào trong đi" Ma Tín Khoa gật đầu nói.

Hàn Tiến tiến chậm chậm, hắn vỗ vào vai Ma Tín Khoa, sau đó đột nhiên vượt mặt Ma Tín Khoa đi rào bước lên phía trước.

"Đệ làm gì vậy?" Ma Tín Khoa lo lắng hỏi, bọn họ đều không phải là sát thủ chuyên nghiệp, nói cho đúng hơn, nay chỉ là lũ ô hợp, đương nhiên không có tổ chức hay tính kỷ luật gì cả. Tuy vậy ai cũng nhớ rõ nhiệm vụ lần này. Nếu không, nếu Ma Tín Khoa hét lớn, e rằng cả trái viện sẽ bị báo động mất.

"Không có gì, tìm chút cảm giác công bằng, bây giờ thoải mái hơn nhiều rồi" Hàn Tiến vừa nói vừa liếc mắt nhìn Tiên Ni Nhĩ, trong lòng thầm nghĩ, nha đầu, ta nhớ rồi đó! Chúng ta đi rồi xem!

Ma Tín Khoa nhất định phải theo sau Hàn Tiến, Hàn Tiến bây giờ không tìm ra được nhược điểm của Tiên Ni Nhĩ, mà nàng cũng không tìm ra nổi điểm sai sót của Hàn Tiến, chỉ đành nhẫn nhịn, còn trong lòng nàng đang nghĩ gì, chắc không khác Hàn Tiến là bao.

Chuyện về sau thì đơn giản rồi, Kiều Trị không bao giờ nghĩ rằng có người dám vuốt râu hùm, con rể hắn là trấn trưởng cơ mà, đồng thời còn là đầu sỏ cấp cao, hơn nữa hắn cũng có nhãn lực tốt, người lợi hại hắn sẽ không động vào, hắn chỉ bắt nạt ai mà hắn chắc là có thể bắt nạt được.

Đánh thuốc mê mấy thị nữ bên ngoài, đột nhập vào phòng ngủ, Kiều Trị đang nằm cạnh một cô gái khoảng hơn 20 tuổi, vì đã tiếp cận gần nên hành động của Hàn Tiến có phần thô lỗ, hắn đánh thức cô gái kia, khi cô ta mở mắt ra thì hắn bóp cổ cô, theo như sinh lý học, thì con người khi ngủ cũng có thể bị hôn mê, nhưng mở to mắt nhìn đối thủ mà thiếp đi có thể cho người ta một cảm giác an toàn.

Phải mất cả hũ nước thì Kiều Trị mới chịu mở mắt ra, rồi ông ta nhìn thấy trước mặt mình là một thanh kiếm, ông ta sợ tái mặt. Nửa đêm tỉnh dậy thấy trong phòng mình có hai hung đồ, trong tay chúng lại có vũ khí lợi hại, thật đáng sợ, đáng sợ hơn là trên mặt chúng có vết máu chưa khô!

"Hai...hai vị đại nhân..." Kiều Trị run rẩy lắp bắp nói.

"Hết tiền, muốn đến chỗ ngài mượn ít tiền tiêu" Hàn Tiến giờ giọng lưu manh ra.

"Có, có!" Kiều Trị vội vàng gật đầu, nói xong chỉ vào chiếc tủ nhỏ nơi đầu giường.

Ma Tín Khoa cũng không khách khí, moi hết các thứ trong tủ ra, đều là trang sức của nữ giới cả.

"Không đủ" Hàn Tiến nói lạnh tanh.

"Đại... đại nhân, lần trước tôi làm ăn bị thua lỗ, trong nhà..."

Ánh mắt Hàn Tiến nhìn xuống đôi tay của ông ta, trên ngón tay ông ta có một chiếc nhẫn kiểu cổ, ông ta biến sắc, ông ta cười trừ vội cố giấu tay vào ống tay áo.

Thực ra ông ta không giấu đã tốt, ông ta làm vậy làm hấn ta nhớ đến thứ đồ chơi trên tay Tiên Ni Nhĩ, hấn túm lấy tấm nệm, lấy kiếm chém nát ra rồi vút cho ông ta nói: "Nhét vào miệng đi, tốt nhất hãy nhét cho chặt vào."

Bạn đang đọc truyện *Hồn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Cảnh Đêm

Đội Kiều Trị nhét dây vải vào miệng Hàn Tiến mới một tay nắm lấy tóc ông ta, lời ông ta từ trên giường xuống, sau đó dùng ngón tay vẽ vẽ gì đó lên không trung, một phù duyên do vô số tia sáng tạo thành xuất hiện.

Hàn Tiến đang thi triển chú tinh thần hồi nguyên, chỉ cần tiêu hao mấy chục đơn vị năng lượng, đang lúc Kiều Trị và Ma Tín Khoa hiểu kì quan sát phù duyên đó thì Hàn Tiến khoát tay, phù duyên biến mất, in thẳng vào mặt Kiều Trị, Kiều Trị trong phút chốc cảm thấy tinh táo, thể lực vô cùng sung mãn, nếu không phải có người trối mình thì ông ta chỉ muốn nhảy lên hô hoán điên loạn để bộc lộ hết nỗi hưng phấn trong lòng.

"Những thứ này sao mà đủ được" Hàn Tiến chỉ vào đồng trang sức đầu giường, mỉm cười nói: "Ngài hiểu ý của tôi chứ?"

Kiều Trị sợ hãi nhìn Hàn Tiến, dùng tay chỉ chỉ đồng vải trong miệng, muốn lời chúng ra ngoài, sau đó giải thích với Hàn Tiến chỗ khó của mình, Hàn Tiến xoay thanh kiếm ngăn tay Kiều Trị lại: "Đừng có mà lời mấy miếng vải ra, nếu không ta sẽ giết ông đó!"

Kiều Trị ngớ ra, đây là ý gì vậy? ông ta giờ không nói nổi, sao mà trả lời được câu hỏi của đối phương chứ?

Hàn Tiến dẫm mạnh lên chân Kiều Trị, hấn múa thanh kiếm trong tay, ngón chân cái trên chân trái ông ta bay ra, bay xa đi mấy thước, mà chỗ ngón chân bị đứt ra máu phun ra như tên.

Mặt Kiều Trị nhẫn lại, người ta nói mười ngón liền tâm, thực ra ngón chân cũng liền tâm, ông ta đau đến mức nước mắt nước mũi chảy ra, còn chân phải của ông ta thì bị Hàn Tiến dẫm cật lực, chỉ là sức ông ta có hạn, chân Hàn Tiến cứ như là gang thép đang đè lên chân ông ta vậy, không tài nào động đậy được.

Sau cùng Kiều Trị phải gờ tay ra muốn nắm lấy chân Hàn Tiến, Ma Tín Khoa đến gần, một tay nắm lấy tóc Kiều Trị, Hàn Tiến chia thanh kiếm ra rờ rờ vào chỗ ngón chân vừa bị chặt, nói lạnh tanh: "Không đủ!" Nói rồi hấn khua kiếm, mấy ngón chân còn lại cũng chào tạm biệt Kiều Trị mà ra đi, máu bắn ra khắp phòng.

Lòng ngực Kiều Trị như muốn nổ tung ra, ông ta đau đến mức muốn ngất đi nhưng khốn nỗi là không ngất nổi, có thể nói, từ nhỏ đến giờ, ông ta chưa bao giờ tinh táo như lúc này, cảm giác như vô cùng mất tiếp, nhưng điều đó lại khiến ông ta thấy đau đớn hơn.

Hàn Tiến dùng kiếm vỗ mạnh vào cái chân phải đang đau đến phát điên của Kiều Trị, Ma Tín Khoa lấy chân dẫm lên cái chân phải của ông ta, lưỡi kiếm của Hàn Tiến dòi đến mấy ngón chân nói: "Chưa đủ!"

Mấy cái túi vải và mấy viên ma tinh xuất hiện, rơi trên chân của Kiều Trị, ông ta phát ra tiếng ư ư đáng thương, giống như là đồng tình với Hàn Tiến vậy, Hàn Tiến không nhìn mấy thứ đó vẫn lạnh nhạt nói: "Tôi nói rồi, vẫn chưa đủ!"

Mũi kiếm lóe sáng, Kiều Trị giống như con cá trên thớt sắp chết mà vẫn còn giãy giụa vậy, tiếc là hai chân của ông ta bị giữ chặt rồi, hai mắt trợn lên, hai con ngươi muốn rơi ra ngoài, ông ta đã sắp chết đến nơi rồi.

"Không đủ!" Hàn Tiến khua khua thanh kiếm rồi lại chặt mất bốn ngón chân của ông ta, rồi đặt kiếm lên mắt cá chân của ông ta, lần tới nói không đủ thì Kiều Trị mất chắc một chân rồi.

Giống như ma thuật, không trung xuất hiện vô số vòng sáng, từng túi vải, từng hạt ma tinh rơi xuống như mưa, trong phút chốc đã vùi cả nửa người Kiều Trị.

Hàn Tiến lạnh nhạt nói: "Không đủ!"

Người Kiều Trị đột nhiên cứng đờ lại, hai mắt trắng dã, rồi đầu ông ta dần rũ xuống, người mềm nhũn theo. Không biết do bị dọa cho sợ quá hay là đã vượt qua ngưỡng giới hạn chịu đựng, lần này ông ta nghĩ mình sẽ ngất đi.

Ma Tín Khoa xoa xoa đỉnh mũi của Kiều Trị: "Vẫn chưa chết, đệ thật là tàn nhẫn! nhưng ... đệ chắc không lấy thứ gì sao"

"Đâu" Hàn Tiến đi đến bên giường, cắt một mảnh ga giường rồi vứt cho Ma Tín Khoa: "Gói ghém mọi thứ lại đi"

"Lúc này Tiên Ni Nhĩ xông từ ngoài vào, nhìn thấy đồng châu báu xếp như núi trong phòng mà không khỏi thốt lên: "Chà, thu hoạch không nhỏ nhỉ!"

"Đúng là hơn dự liệu của chúng ta" Hàn Tiến cúi người, rút chiếc nhẫn của Kiều Trị ra rồi quan sát kĩ.

Ma Tín Khoa gói ghém mọi thứ lại, hần đột nhiên nghĩ đến điều gì đó: "Tiên Ni Nhĩ, chiếc nhẫn không gian của muội còn có nơi nào khác không?"

"Còn có một nữa, nhưng không chứa nổi nữa rồi". Ánh mắt Tiên Ni Nhĩ đổ về phía Hàn Tiến: "Tên này giải quyết sao đây?"

"Tha mạng cho ông ta đi" Hàn Tiến cười đáp.

"Tha cho ông ta?" Ma Tín Khoa ngạc nhiên.

"Sau khi chúng ta tránh đi một thời gian có thể lại đến tìm ông ta, có lẽ, ông ta sẽ đem tin vui đến cho chúng ta đây"

"Còn đến nữa? Đệ đúng là..." Ma Tín Khoa bật cười.

"Nếu huynh muốn thật sự có được chiếc nhẫn không gian thì phải giết ông ta" Tiên Ni Nhĩ chậm rãi nói.

"Tại sao?" Hàn Tiến ngạc nhiên hỏi.

"Một hai câu không nói rõ được, lát nữa sẽ nói cụ thể sau"

Hàn Tiến nhắc kiềng lên, rồi hạ xuống đúng hàu của Kiều Trị, hần vốn muốn cho ông ta một con đường sống, một người hay đi bắt nạt thương nhân thì làm được gì?

Sẽ nhụt chí hay sẽ bóc lột điên rồ hơn, con rể ông ta là trưởng trấn, hậu đại của ông ta nhất định sẽ chọn người kẻ tục, đợi đến lúc bọn họ ra khỏi núi chắc ông ta đã kiếm được bội tiền rồi.

Nhưng vì chiếc nhẫn không gian Hàn Tiến đâu có nghĩ được nhiều như thế.

Rất nhanh, toàn bộ số của cái châu báu đã được Tiên Ni Nhĩ cất giữ vào chiếc nhẫn không gian. còn mấy cái túi còn lại thì Ma Tín Khoa lo.

Ba người nhìn nhau, đi ra ngoài theo lối họ đã vào, Tiên Ni Nhĩ và Ma Tín Khoa đã không còn tin tưởng quá khứ của Hàn Tiến nữa, Hàn Tiến cũng thầm đoán xem quá khứ của Tiên Ni Nhĩ và Ma Tín Khoa, có một số thứ không xét được qua lời nói nhưng lại xét được qua hành động!

Ba người bọn họ hoặc ít hoặc nhiều đều có máu lạnh, nói cách khác đều là người có chuyện riêng, tấn công mấy kị sĩ, đột nhập nhà Kiều Trị, chỉ trong một ngày mà tay họ đã nhuộm đầy máu, Hàn Tiến vẫn mỉm cười, Ma Tín Khoa vẫn điệu cười toang toác đó, còn Tiên Ni Nhĩ luôn đạo mạo vậy, không cần biết đối phương có đáng chết hay không, cũng không cần biết bọn họ phần nộ đến đâu, nếu không có quá khứ phức tạp thì họ nhất định sẽ không làm căng đến mức này.

Giây phút này đây, bọn họ càng hiểu rõ về nhau hơn, nhưng không ai nói thành lời, chỉ ngậm ghi nhớ trong lòng.

Đến chỗ bức tường Tát Tư Âu lo lắng trách móc: "Sao giờ mới ra?! Làm mọi người lo chết đi được!"

"Đi thôi! Đến quán trọ Hồng Hà đón Khởi Lệ" Hàn Tiến nói khẽ.

Trước bình minh trời thường rất tối, đến đội trị an cũng lười nhác, một đám hung đồ lạng lẽ rời khỏi trấn Thập Nhất, tìm đến đám chiến mã giấu trong rừng rồi đi trong đêm đen.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Địa Vị.

"Làm lại cho ta!" Ma Tín Khoa chỉ vào lòng mày của mình, tươi cười nói. Móng tay của hắn giờ đã đâm mò hời, lồng ngực cũng căng ra, đây là chuyện bình thường, cả buổi sáng hắn luyện kiếm thuật, người có thể lực tốt hơn thế nữa cũng còn thấy mệt nữa là.

Hàn Tiến lườm Ma Tín Khoa không ho hắng gì. Tiếp tục khắc binh phù mộc nhân của mình.

"Tiên tri đại nhân, làm lại cho ta với!" Giọng điệu của Ma Tín Khoa như đang cầu xin vậy, giống như một đứa trẻ đang đòi kẹo mẹ nó.

Hàn Tiến thờ dài, hắn khó chịu nhất những lúc Ma Tín Khoa như thế này, một đại trượng phu lại cư xử như một đứa trẻ, đáng thương thì không nói làm gì, lại còn khiến hắn nổi cả da gà, Hàn Tiến vẽ ra một chú thanh thần hồi nguyên trên không trung, và ấn phù duyên vào giữa trán Ma Tín Khoa.

Người Ma Tín Khoa bỗng thẳng dậy, hắn ta cười ha ha, hua chân múa tay, sau đó sải bước đi về phía bìa rừng.

Hàn Tiến vẫn tiếp tục khắc binh phù, mới được mấy mũi thì đột nhiên cảm thấy gì đó, chậm rãi ngẩng đầu thì Tát Tư Âu đang đứng ở vị trí của Ma Tín Khoa khi nãy, cười ha ha nhìn mình, ánh mắt Tát Tư Âu và Ma Tín Khoa lúc này không khác gì nhau, khát vọng, thỉnh cầu, chỉ là đa mặt Tát Tư Âu nông hơn nên không nói thỉnh cầu ra.

Hàn Tiến im lặng, từ khi rời trấn Thập Nhất đến nay đã là một tháng rồi, trong một tháng qua địa vị của hắn đã có sự thay đổi lớn, tính chất của cả đoàn đội cũng theo đó mà thay đổi, trước kia mọi người đều là bạn bè, Hợp tác với nhau, bây giờ Hàn Tiến vững chãi trở thành thủ lĩnh của cả bọn, đây không phải kết quả mọi người bầu chọn ra mà là thế cục không thể đảo ngược, nguyên nhân thì chỉ có một điều rất đơn giản, Hàn Tiến trước kia chưa từng coi trọng chú thanh thần hồi nguyên.

Một tháng trước khi chất vấn thương nhân bắt lương Kiều Trị, để Kiều Trị không bị ngắt đi, hắn đã khai triển chú thanh thần hồi nguyên, lúc đó đã bị Ma Tín Khoa chú ý, đợi khi cả bọn vào rừng tạm định cư rồi Ma Tín Khoa mới năn nỉ hắn dùng ma pháp đó cho hắn, gọi tắt là "làm tí đi"

Khả năng của chú thanh thần hồi nguyên đã bị khai quật như vậy đó. Rồi để bọn Tát Tư Âu và Ma Tín Khoa mừng đến phát điên. Điều cơ bản của đấu sĩ là đấu khí, còn của ma pháp sư là ma lực, nhưng làm thế nào phát huy được đấu khí, và không chế như thế nào, làm thế nào tập trung được nguyên khí, làm sao không chế được nguyên khí, đều cần thần lực hỗ trợ.

Trong thế giới này, thần lực rất khó lấy ngoại vật bổ sung được, các loại ma pháp hệ quang minh tế lễ cùng lắm chỉ nâng cao sức chiến đấu, sự phòng ngự, ngoài các thần chú cảm hệ quang minh và thuật hi sinh ra, các ma pháp các bậc không có cách nào bổ sung tinh thần của con người, chỉ có thể dựa vào thời gian mà khôi phục từ từ,

Chú thanh thần hồi nguyên của Hàn Tiến đã phá bỏ sự không thể đó, không chỉ nâng cao rõ rệt tinh thần người ta mà còn có thể nâng cao thể lực và sức chịu đựng vốn có hạn, theo như Ma Tín Khoa nói thì bây giờ hắn luyện kiếm một ngày bằng 6, 7 ngày luyện kiếm trước kia.

Hàn Tiến đã vẽ cho bọn họ một tương lai có sức hấp dẫn quá lớn, là một người trong nghề, có gì có thể hấp dẫn bằng việc nhanh chóng nâng cao thực lực của mình.

Nhưng càng nhận được sự coi trọng Hàn Tiến càng khó nói, tuy trong một tháng, ngày nào hắn cũng phải tăng được 3,4 trăm đơn vị năng lượng, nhưng hàng ngày cũng phải tiêu hao một con số không nhỏ, điều này khiến hắn tiếc đứt ruột.

"Huynh cũng cần sao?" Hàn Tiến chau mày hỏi.

"Ừm..." Tát Tư Âu ngần ngại cười.

Hàn Tiến đành vẽ ra một vòng chú thanh thần hồi nguyên nói: "Chỉ biết đến mình, chiếc nhẫn không gian bao giờ mới giao cho đệ đây?"

"Ta trước kia chưa từng tiếp xúc với ma pháp không gian, vì vậy..." Tát Tư Âu thấy Hàn Tiến có phần thất vọng, bèn vội nói lấp liếm: "Yên tâm đi, cho ta thêm nửa tháng, ta chắc chắn sẽ mở được không gian của chiếc nhẫn đó!"

"Cũng không cần miễn cưỡng quá" Hàn Tiến hơi lắc đầu.

"Một tháng nay ta tiến bộ rất nhanh, tin rằng không lâu nữa ta sẽ trở thành một thuật sĩ cấp giới thực thụ, đến lúc đó, ta càng chắc chắn hơn" T

Hàn Tiến ngần ngại: "Tát Tư Âu, đừng cố quá, huynh và Ma Tín Khoa khác nhau, sức khỏe huynh ấy giống như hùm beo vậy, có vất vả tí cũng không sao, còn huynh..."

"Ta biết rồi, đừng lo cho ta"

Hàn Tiến thờ dài. Nuốt hết những lời muốn nói vào trong, bây giờ mọi người đang phấn khích vui vẻ như vậy, hắn không muốn làm cho ai bị tổn thương, hắn chưa từng khai triển chú thanh thần hồi nguyên trước mặt ai như bây giờ, nói trắng ra, thần chú này giống như thuốc kích thích, tuy có thể phát huy được hiệu lực rất lớn, nhưng tác dụng phụ và di chứng Ma Tín Khoa phải chịu thì là một bí mật.

Đội Tát Tư Âu đi xa, Hàn Tiến lại tiếp tục công việc khắc binh phù của mình, mới chưa được bao lâu, có thể coi là tạm tạm xong, Hắn ta thờ phù, ném viên châu màu xanh đen cho Tiên Ni Nhĩ.

Tiên Ni Nhĩ ngồi cách Hàn Tiến khoảng 3m gì đó, luôn lặng lẽ quan sát Hàn Tiến, nàng đưa tay đón lấy viên châu: "Hôm nay không làm nữa sao?"

"Ừ, có phần mệt rồi" Hàn Tiến gật đầu đáp, sau đó dừng lại rồi cười nói: "Tiên Ni Nhĩ, sao mấy hôm nay cứ ngồi đây với ta vậy? không chán sao?"

"Không, làm gì có" Tiên Ni Nhĩ lắc đầu.

"Có phải muối cũng cần...?"

"Không cần đâu" Tiên Ni Nhĩ đáp với vẻ thành thật. "Muối biết mỗi lần huynh dùng ma pháp này đều phải dùng đến năng lượng trong ma tinh. Rất mệt mỏi, bọn họ không hiểu nên mới liên tiếp nhờ huynh vậy, ha ha, đây là bí mật của hai người chúng ta rồi, không phải sao?"

"Um, đúng vậy" Hàn Tiến nghịch con dao trong tay, hắn cảm thấy kì lạ, trong mấy người chỉ có nàng là không chịu tiết lộ gì về quá khứ của mình, những người khác dù ít dù nhiều cũng đã nói gì đó, với lý lịch kinh người của Tiên Ni Nhĩ, nàng chắc đến chuyện cười này cũng không nghe hiểu, trừ phi, trong chuyện này, nàng thực sự ngây thơ.

"Khởi Lệ luôn ngại đến tìm huynh, còn nữa, Tư Đế Nhĩ Bá Cách hiện bắt đầu học ma pháp với Tát Tư Âu rồi, qua mấy ngày nữa chắc bọn họ sẽ đến nhờ huynh giúp"

"Chuyện từ lúc nào vậy? sao không ai nói gì với ta!"

"Nửa tháng nay rồi, Tát Tư Âu nói, Tư Đế Nhĩ Bá Cách rất có thiên chất, chỉ tiếc là... hiện nay tuổi hơi cao rồi"

"Tên tiểu tử này!" Hàn Tiến nghe mà thấy đau đầu, tuy mọi người đều là bạn nhưng cũng có phân biệt xa gần, Tư Đế Nhĩ Bá Cách có đại vị trong lòng hắn, cho dù thực lực có kém nhưng ai cần chứ, cũng không thể không quán Tư Đế Nhĩ Bá Cách, nghĩ đến cái giá phải trả về sau còn nhiều hơn một phần.

"Tiên tri đại nhân, có thể dùng cơm rồi" Mễ Yết Nhĩ tươi cười đi vào, từ khi năng lực của Hàn Tiến được khẳng định thì thái độ của hắn với Hàn Tiến khác hoàn toàn, chỉ cần mở miệng là đại nhân này đại nhân kia.

"Được, chúng ta ăn gì trước, ăn xong rồi nói" Hàn Tiến cười đáp.

Bạn đang đọc truyện *Hỗn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Cơ Mật Nội Bộ.

Không khí trong sảnh rồng này vô cùng u tịch, nhưng không phù hợp với người trẻ tuổi chút nào, những người có tuổi, một chút thì không sao, thái độ giữa hai người quá khác biệt. Nơi đây rất vô vị, dường như không có cái gì để vui chơi, không thể ngồi đem muối mà chơi được sau bữa tối, trước khi đi ngủ trở thành thời gian hoàng kim, mọi người ngồi lại cùng nhau nói chuyện trên trời dưới biển, đến Tiên Ni Nhĩ bình thường kiêu kì mà cũng hưởng ứng.

"Tiên Ni Nhĩ, kể đi!" Khởi Lệ nhìn Tiên Ni Nhĩ bằng cặp mắt long lanh, từ khi biết Tiên Ni Nhĩ từng đảm nhận chức vụ chỉ huy quan, đặc biệt là chỉ huy quan bộ đội anh hùng trong chiến dịch lưng danh thì nàng bắt đầu sùng bái Tiên Ni Nhĩ.

"Có gì hay đâu mà kể" Tiên Ni Nhĩ đáp lại bằng câu phủ phàng.

"Muội đúng là anh hùng, mọi người đang đợi nghe chuyện của muội đó" Tát Tư Âu nói.

"Anh hùng?" Tiên Ni Nhĩ nói có phần mỉa mai, "Anh hùng đâu có dễ làm như vậy, muội chỉ là quan chỉ huy đội 9, biết vì sao muội có thể đảm nhận chức vụ này không? Vì mấy chỉ huy trước đều chiến tử cả!"

Mọi người ai cũng ngạc nhiên, không biết tại sao cảm xúc của Tiên Ni Nhĩ lại thay đổi lớn như vậy, Tiên Ni Nhĩ căn môi nói nhỏ: "Thôi, mọi người đừng hỏi nữa, chiến tranh không thú vị, ý nghĩa như chúng ta tưởng tượng đâu, đâu cũng là sự độc ác xa tàn nhẫn và máu lửa, nếu mọi người có cơ hội ra chiến trường thì sẽ hiểu, nhưng tôi luôn hi vọng mọi người không bao giờ có cơ hội đó"

"Tiên Ni Nhĩ, muội coi thường sức chịu đựng của mọi người quá rồi đấy" Hàn Tiến nói. "Đương nhiên. Khởi Lệ là ngoại lệ"

"Tôi thì sao?" Khởi Lệ bắt mắt lên tiếng.

"Đúng vậy, tôi đồng ý" Ma Tín Khoa đập vào vai Hàn Tiến, nói to: "Tiên Ni Nhĩ, chúng tôi rất có hứng thú với câu chuyện của cô, kể đi mà"

"Mấy người..." Tiên Ni Nhĩ đành phải nói: "Trước đây rất lâu rồi, bộ tộc tinh linh luôn sống nhờ các loại quả, nhưng bây giờ họ ăn giống như chúng ta, mọi người không thấy kì lạ sao?"

Bọn Hàn Tiến nhìn nhau, bọn họ xưa nay chưa từng chú ý đến điều này, nhưng đúng là như vậy.

"Vì chiến tranh đã làm thay đổi hoàn toàn văn minh của họ" Tiên Ni Nhĩ kể với giọng đều đều. "Có nhiều lúc kén chọn phải trả một cái giá rất thảm, thậm chí là cả sinh mạng, chúng ta không có tư cách kén chọn, đặc biệt là trong chiến tranh, khi không tìm được thức ăn nữa thì còn có cái gì không ăn được nữa?"

Khởi Lệ bất giác đưa tay lên bịt miệng lại, nàng thật không tưởng tượng ra nỗi cảnh đó!?

"Thực ra tôi đâu phải là chỉ huy đúng nghĩa, chỉ là trong trận cuối cùng, chúng tôi sắp giành được thắng lợi đến nơi rồi thì đột nhiên gặp phải sự đột kích của năm con hồng long. Kết quả chúng tôi chỉ đánh tách nhau ra mà tháo chạy. Lúc đó cạnh tôi chỉ còn có hơn 100 chiến hữu, bọn họ cử tôi làm chỉ huy, mà nhiệm vụ của tôi không phải dẫn dắt bọn họ giành thắng lợi mà là giúp họ an toàn về thành Dã Liễu" Giọng Tiên Ni Nhĩ ngày càng nhỏ. "Nhưng cuối cùng, khi về đến thành Dã Liễu, tính cả tôi, thì chỉ còn 7 tinh linh"

"Cô đã từng gặp Hồng long?" Tư Đế Nhĩ Bá Cách kinh ngạc thốt lên, với hắn, cự long đã là thứ gì đó xa xôi và mạnh mẽ.

"Không chỉ là nhìn thấy, chúng tôi còn hợp lực lại giết chết được một con" Tiên Ni Nhĩ điềm đạm đáp.

"Còn long tinh?" Hàn Tiến vội hỏi, hắn hầu như lúc nào cũng bình tĩnh, nhưng nói đến năng lượng là hắn như biến thành người khác vậy.

"Trên đầu còn lơ lửng 4 con nữa, huynh nghĩ muội có thể còn lòng dạ nào đi tìm long tinh sao?"

Hàn Tiến thầm tiếc rẻ, nhưng nghĩ lại thì tinh linh tìm được long tinh, cũng chưa chắc sẽ rơi vào tay ai khác, dù gì cũng chẳng liên quan gì đến mình.

"Tôi thấy mệt rồi" Tiên Ni Nhĩ đứng dậy và tách nhóm.

"Tiên Ni Nhĩ, đừng đi" Ma Tín Khoa gọi với theo.

Tiên Ni Nhĩ làm như chưa nghe thấy gì, đi thẳng về phía cánh rừng mà không quay đầu lại.

"Cô ấy cũng chẳng dễ dàng gì" Tát Tư Âu nói nhỏ: "Thực ra trong trận chiến tranh đó...mỗi tinh linh còn sống sót đó đều không dễ dàng gì"

"Huynh biết sao?" Ma Tín Khoa hỏi.

"Ta chỉ biết một chút, dù gì cũng là chuyện mười năm về trước rồi" Tát Tư Âu chậm rãi nói: "Lãnh chủ Trát cổ Nội Đức và lãnh chủ Khả Tát liên thủ lại thực hiện cuộc tiến công với quy mô lớn, thành Dã Liễu..."

"Lãnh chủ Khả Tát? Sao tôi chưa nghe thấy bao giờ?"

"Đừng nói chen vào bừa bãi, nghe ta nói hết đã" Tát Tư Âu bắt mắt nói. "Khi đó thành Dã Liễu và thành Thánh Quan rất bị động, cũng vô cùng nguy hiểm, thành Dã Liễu phái tiểu đội xạ thủ tinh nhuệ và quân đoàn Phi Mã Bạc thâm nhập vào hậu phương quân đội lãnh chủ Khả Tát, tính ra bọn họ đã cầm cự được hơn 1 năm, phá vỡ được hai trận truyền tông ma pháp loại lớn, hủy hoại được vô số bộ quân nhỏ, lại còn thiêu cháy nhiều kiến trúc khác, trừ chủ thành lãnh chủ Khả Tát, còn các thành khác đều bị họ chiếm lĩnh, thậm chí bị chiếm nhiều lần"

"Bộ đội chủ lực của lãnh chủ Khả Tát đang tác chiến Dịch Tư Mã Khắc, không có cách nào giải cứu hậu phương, hơn nữa quân đoàn Phi Mã Bạc lại hành động nhanh, đi lại như gió, chưa nói đến quyết chiến, đến tìm bọn họ cũng vô cùng khó khăn. Cuối cùng lãnh chủ Khả Tát bị ép đến bước đường cùng, đành phải huy động đến mấy con hồng long và quân đoàn cận vệ để bao vây quân đoàn Phi Mã Bạc" Tát Tư Âu dừng lại đôi chút rồi nói: "Dịch Tư Mã Khắc vẫn đợi cơ hội này, hắn huy động toàn lực tấn công, chỉ có 3 ngày đã phá vỡ được phòng tuyến của lãnh chủ Khả Tát, đồng thời hạ sát được lãnh chủ trong đám loạn quân"

Quân đoàn Phi Mã Bạc phải trả một cái giá quá lớn" Tát Tư Âu than: "Nghe nói, chỉ có 1/10 sống sót được về đến thành Dã Liễu"

"Sau đó thì sao?" Hàn Tiến hỏi.

"Làm gì có sau đó, lãnh chủ Khả Tát chết rồi, lãnh địa của ông ta bị thành Dã Liễu và thành Thánh Quan chia nhau, là thế thôi"

Hàn Tiến trầm ngâm không nói, Ma Tín Khoa cùng những người còn lại thì có vẻ không tin lắm, bọn họ thật sự hiểu những điều Tiên Ni Nhĩ nói. Năm vùng những 1 năm, nhưng khó khăn và nguy hiểm đối người thường khó mà tưởng tượng nổi.

"Đệ đang nghĩ gì vậy?" Tát Tư Âu nhìn Hàn Tiến hỏi.

"Trát Cổ Nội Đức thì sao? Lúc này huynh vẫn chưa nói đến"

"Ông ta? Ông ta và Khả Tát đều chết hết cả, bản thân ông ta sao có thể đối đầu với thành Dã Liễu và thành Thánh Quan chứ? Sớm đã chạy về lãnh địa của mình rồi"

"Thành Dã Liễu và thành Thánh Quan không truy sát quân đội của thành Hắc Nha sao?"

"Không hề"

"Tại sao?"

"Cái này ...ta sớm đã biết rồi" Tát Tư Âu lắc đầu nói, hắn biết, các quá trình của cuộc chiến tranh, không chỉ hắn biết, rất nhiều người biết, còn vì tại sao thì là cơ mật nội bộ.

Bạn đang đọc truyện *Hỗn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Tai Nạn Nho Nhỏ.

Cả bọn Ma Tín Khoa còn đang nói chuyện, Hàn Tiến lại tránh vào trong rừng, nói chuyện một chút là được rồi, hắn không muốn lãng phí thời gian vào nói chuyện phiếm, nói cho nghiêm khắc thì hắn yêu cầu với bản thân nghiêm khắc hơn với bọn Ma Tín Khoa, nỗ lực bỏ ra cũng nhiều hơn, chỉ là người khác không nhận ra hắn đang tu luyện mà thôi.

Hàn Tiến trầm ngâm hồi lâu, ngón tay hắn hua hua vào không trung, một luồng sáng đen như mây mù xuất hiện nơi đầu ngón tay của hắn, rồi biến thành một phù duyên lạ thường.

Hàn Tiến thở dài, mấy ngày này hắn hấp thụ năng lượng của mấy chục ma tinh Hắc Nha, tuy hắn có thể dùng chúng để khống chế nguyên tố hắc ám, tránh được ảnh hưởng với cơ thể, nhưng ít nhiều vẫn cảm thấy không thoải mái, bây giờ có thể nói đã trực xuất được tất cả nguyên tố hắc ám ra khỏi cơ thể rồi.

Thấy phù duyên đã hình thành Hàn Tiến thấy từ phía xa Tư Đế Nhĩ Bá Cách đi lại bèn khoát tay nói nhỏ: "Biến!"

Luồng không khí quanh Tư Đế Nhĩ Bá Cách đột nhiên uốn éo, năm quái vật bắt đầu thành hình lần lượt nắm lấy tóc và tứ chi Tư Đế Nhĩ Bá Cách, rồi lôi hắn lên không trung.

"Cứu với..." Tư Đế Nhĩ Bá Cách hét lên, giọng hắn thật chói tai.

"U hồn!" Ma Tín Khoa hét lớn, hắn phi thân lên, thanh kiếm xuyên qua người u hồn như chớp nhưng u hồn đó không biến mất, chỉ là thể hình nhìn mỏng hơn mà thôi.

Tát Tư Âu nắm bắm một câu thần chú, pháp tượng hiện lên trên đỉnh đầu, trời bỗng rực sáng, một cột sáng gấp khúc chiếu thẳng từ trên trời xuống, chiếu thẳng vào u hồn.

Sức tàn phá của ma pháp mà Tát Tư Âu khai triển xem ra mạnh hơn kiếm pháp của Ma Tín Khoa, u hồn bị cột sáng đánh trúng biến thành một đám khói xanh, mà trước khi biến mất u hồn đó còn phát ra những âm thanh khiến người ta thấy ớn lạnh, thực ra u hồn là quái vật do nguyên tố hắc ám kết thực lại, không thể phát ra âm thanh, thực tế là bọn họ không nghe thấy mà là cảm nhận thấy mà thôi.

"Chết đi!" Ma Tín Khoa lần thứ hai nhảy lên, đầu khí của hắn có sự thay đổi kì lạ, ánh sáng có phần mờ hơn, một số điểm sáng chói thì ở trên người hắn, giống như quần tinh vậy.

Hàn Tiến tròn mắt há hốc mồm ra nhìn cuộc chiến ở phía xa, đó là gì và gì!? Rõ ràng hắn tạo ra một chú động Ngũ Quỷ, vậy cái thứ u hồn đó là cái gì? Hơn nữa cốt lõi của chú động Ngũ Quỷ là ở cái động, khiến một vật biến mất từ chỗ cũ và xuất hiện tại vị trí mình đã chỉ định, đứng yên một chỗ thì còn gọi gì là thuật di chuyển nữa?

Bốn u hồn còn lại không biết phản kháng, không biết trốn tránh, khi Tiên Ni Nhĩ nhập cuộc thì bốn u hồn đó bị thịt rất nhanh.

Nguy hiểm đã qua, nhưng bọn Ma Tín Khoa vẫn trong trạng thái cảnh giác cao độ, Tiên Ni Nhĩ tay giữ cung, tay kia chạm mũi tên, cẩn thận nghe ngóng động tĩnh xung quanh, Tát Tư Âu nắm chắc ma pháp tượng, thậm chí căng thẳng đến mức không dám thở mạnh.

Có thể điều khiển được sinh vật vong linh như u hồn thì chỉ có pháp sư hệ vong linh, mà mỗi ma pháp sư hệ vong linh đều là kẻ mạnh trong những kẻ mạnh. Thuật sĩ có thể trở thành hiền giả thì có thể lựa chọn hai con đường đi lên, một là tiếp tục tu luyện ma pháp truyền thống thì hắn ta có thể trở thành đại ma pháp sư, còn lại là phù thủy, nói cách khác, bất kì ma pháp sư nào có thể điều khiển được vong linh u hồn thì ít nhất đã là người cấp 9, điều này khiến cho họ cảm thấy vô cùng lo lắng.

Thời gian chậm chậm trôi, bọn Ma Tín Khoa bất động như tượng, Khởi Lệ và Tư Đế Nhĩ Bá Cách cũng hiểu là nguy hiểm đang đến gần, nhưng bọn họ không làm được gì cả, chỉ có thể trốn trong góc phò thác mình cho số phận.

Sự kiên nhẫn của con người có hạn, không biết được bao lâu thì Ma Tín Khoa không chịu được nữa bèn hét lên: "Là ai? Ra đây mau!" Nếu không phải thấy sợ thì e rằng hắn sẽ thêm chữ "Cút" vào phía sau.

Trong rừng vẫn im lặng, Tiên Ni Nhĩ đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, quay đầu lại quan sát xung quanh, thị lực và thính lực của nàng tốt vô cùng, vừa nhìn đã phát hiện ra Hàn Tiến.

Hàn Tiến vội nép vào thân cây, thủ thò đầu ra nhìn xung quanh, giống như đang tìm kẻ địch trong bóng đêm vậy.

"Không sao đâu" Tiên Ni Nhĩ lên tiếng, "Chắc tên đó đã đi rồi"

"Đi rồi? Vậy hắn bắt Tư Đế Nhĩ Bá Cách làm gì?" Ma Tín Khoa có phần không tin, nói lớn.

"Đừng có tránh không ra gặp người khác nữa, cút ra đây cho ta!"

Xung quanh vẫn vô cùng yên tĩnh, xa xa vọng lại tiếng chó sói hú, nhưng hiển nhiên không liên quan gì đến việc có phù thủy ở đây.

"Đúng là đi rồi sao?" Tát Tư Âu cảm thấy không thể hiểu nổi.

"Mọi người phải làm gì thì đi làm đi" Tiên Ni Nhĩ thu cung tên rồi đi chậm rãi về phía Hàn Tiến.

Hàn Tiến cũng không tiếp tục làm bộ nữa, hắn mở to hai mắt nhìn Tiên Ni Nhĩ.

"Là huynh làm sao?" Tiên Ni Nhĩ không dễ bị lừa như vậy, hỏi thẳng luôn. "Đừng có phủ nhận, ở đây ngoài huynh làm gì còn có ai có thể khai triển ma pháp Hắc ám nữa chứ"

"Ha ha...."

"Đúng là huynh sao??" Thần sắc Tiên Ni Nhĩ như đông lại, đây là tiên tri vừa quái dị vừa thần kì, không chỉ có thể khai triển ma pháp nâng cao sự tinh táo, thậm chí có thể chỉ huy vong linh, thật khiến người ta khó tưởng tượng, mà nàng lại rất rõ, thực lực đối phương không thể so với phù thủy, chuyện này không thể xảy ra được.

"Chỉ là một sự cố ngoài ý muốn thôi" Hàn Tiến nhìn bọn Ma Tín Khoa ở phía xa, hạ thấp giọng nói: "Ta định khai triển một ma pháp mới vô cùng thần kì, ai ngờ lại biến thành cái thứ đó"

"Huynh định khai triển ma pháp gì?" Sự chấn động trong lòng Tiên Ni Nhĩ đã không tài nào dùng ngôn ngữ biểu đạt được, xem ra Hàn Tiến rất không bằng lòng với mấy u hồn đó, nghĩa là ma pháp Hàn Tiến định khai triển còn lợi hại hơn thế này rất nhiều.

"Trong mấy câu không thể nói rõ được" Hàn Tiến lắc đầu, "Hơn nữa có vài chỗ ta cũng không hiểu nổi"

"Ồ..." Tiên Ni Nhĩ trầm ngâm giây lát rồi nói tiếp: "Về sau đừng có thủ bừa, vừa nãy nhờ Tư Đế Nhĩ Bá Cách bị thương thì làm sao?"

"Yên tâm, ta còn quan tâm đến hắn ấy nhiều hơn muội, lúc nãy... ta đã nói rồi, chỉ là một tai nạn ngoài ý muốn mà thôi" Hàn Tiến cười trừ.

"Muội không có ý gì khác, chỉ cần về sau huynh chú ý hơn là được" Nói rồi Tiên Ni Nhĩ nhìn chăm chăm vào Hàn Tiến và quay người đi.

Hàn Tiến dựa vào thân cây, hai tay bắt chéo trước ngực, đầu óc hắn giờ khá mơ hồ, hắn nghĩ trên thế giới này hầu hết các ma pháp thần chú được khai triển đều có sự thay đổi. Nhưng uy lực của hóa phù chắc không thay đổi lớn đến vậy, còn hiệu quả của chú thanh thần hồn nguyên lại chưa chắc đã rõ rệt như vẻ ngoài. Còn về Tiên Ni Nhĩ không cho hắn làm thực nghiệm thì không được, mỗi một thần chú hắn đều phải thử. Nếu không đến thời khắc quan trọng thì chỉ có phản tác dụng mà thôi.

"Tiên Ni Nhĩ!" Hàn Tiến lên tiếng gọi.

"Còn có chuyện gì nữa?" Tiên Ni Nhĩ dừng bước.

"Chỗ muội còn ma tinh cấp 3 nào không? Ta cần loại thuộc Hỏa ấy"

"Huynh có thể hấp thụ được năng lượng của ma tinh cấp 3 sao?" Tiên Ni Nhĩ không khỏi không lộ ra sự vui mừng

Bạn đang đọc truyện *Hỗn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Phi Dao.

Cầm mấy khóa ma tinh hóa thuộc tính, Hàn Tiến đi tới một nơi tương đối hẻo lánh, đây là thói quen của hắn, đầu tiên, hắn không muốn bị quấy rối, thứ hai, hắn không muốn bị người khác nhìn ra bí mật.

Do dự trong chốc lát, Hàn Tiến đem hai khóa nhị giai ma tinh đặt ở trong miệng, những khóa ma tinh tam giai đều được cất lại túi, hắn đã trải qua giáo huấn một lần, không có ai muốn ngã cùng một chỗ đến hai lần.

Hàn Tiến nhảy lên cây, tùy tiện tìm một chỗ ngồi ổn định, dần nhắm hai mắt lại. Năng lượng trong ma tinh phóng ra nhanh chóng, cũng rất nhanh bị hấp thu, hiện tại, Hàn Tiến ngày càng thành thạo tâm pháp. Lúc tiến vào tiểu trúc cơ, năng lượng đã di chuyển hết vào đan điền, mà hỏa nguyên tố tinh thuần toàn bộ bị hắn đưa tới bên trong đỉnh lô dưới đan điền. Hắc ám nguyên tố khiến người ta u ám, hỏa nguyên tố khiến có cảm giác thoải mái ấm áp, ôn hòa như ánh chiều tà, chỉ tiếc là hắn chỉ có mấy trăm khóa nhị giai hắc ám ma tinh, những ma tinh loại khác ít đến thương cảm.

Đúng lúc này, Hàn Tiến đột nhiên phát hiện thân cây run rẩy kịch liệt, động đất à? Hắn vội thu lại toàn bộ năng lượng đang lưu động vào đan điền, sau đó mở to mắt.

Vừa mở mắt, một đầu quái vật to lớn đập ngay vào mặt hắn, nói chính xác là một đầu gấu lớn, một con mắt không lưu động, hiển nhiên nó bị mù, con mắt còn lại bắn ra hồng quang dữ tợn, khiến người nhìn vào mà ớn lạnh, nếu như Tiên Ny Nhĩ ở đây, chắc chắn sẽ nhận ra đây là Đại Địa Chi Hùng đã tấn công mình.

Cự hùng chạy trốn khi thể quả thực hung mãnh không gì sánh nổi, nhìn qua giống xe tăng chiến, nhưng mà so với đám ma thú phía sau nó, quả thật là tiểu vũ kiến đại vu.

Bảy tám đầu Dã Ngưu nối đuôi đuôi theo cự hùng, tuy rằng số lượng không nhiều, nhưng lại như thiên quân vạn mã, khí thế như nghiền nát mọi thứ, cây cối thú vật ven đường đều bị chúng giẫm đạp mà chạy qua, dĩ nhiên, dưới chân chúng đất đá cũng bị vỡ nát bắn tứ tung.

Ngay khi Hàn Tiến đang ngây ngốc thì một đầu Tượng Ngưu đột nhiên xông tới, nhắm bụng dưới cự hùng, đôi sừng hung hăng đâm tới.

Cự hùng đang chạy chột mắt cân bằng, dưới tác dụng của quán tính, nó lăn một đường ngã ra ngoài tận hơn hai mươi thước mới dừng lại, thân hình to lớn của nó đập ngay lên thân cổ thụ chỗ Hàn Tiến đang ngồi khiến hắn bị hù cho hoảng sợ.

Cự hùng giận tím mặt, lông dựng đứng lên, sau đó phát ra tiếng gầm chói tai, trong chu vi trăm mét lá cây đều bị rụng xuống, Hàn Tiến lập tức bịt chặt tai.

Đầu dã ngưu không hề sợ hãi, nhắm cự hùng phía trước đầu cúi xuống, đôi sừng như lợi kiếm chìa thẳng ra ngoài.

Vừa gầm một tiếng kinh thiên, cự hùng vươn cao cặp hùng chương bổ xuống, mục tiêu chính là đầu dã ngưu, chỉ nghe oanh một tiếng, đầu dã ngưu bị đập lún xuống mặt đất, thân thể dã ngưu bay lên, về trên không trung một cung tròn, sau đó đập lưng xuống đất.

Nhìn đất bắn tung tóe, Hàn Tiến âm thầm lưu luyến, nếu một chương đánh trên người hắn phỏng chừng cơ hội sống sót của hắn bằng không, thân thể thành một đồng thệ quá.

Sau một khắc, cảnh khiến Hàn Tiến trợn mắt há mồm xuất hiện, đầu trâu rừng kia cứ nhiên đứng dậy, lắc lắc đầu vài cái như người say rượu, chưa chết sao? Hàn Tiến quả thực không thể tin vào con mắt mình.

Dã Ngưu phía sau đã vọt tới, dưới sự hung mãnh của chúng, đầu cự hùng không làm gì hơn là phải liên tục lui về sau, bụng, eo nó đều nị đầy vết thương sâu.

Hàn Tiến âm thầm kêu khổ, hắn mặc kệ trận chiến ở dưới, đưa mắt nhìn bốn phía, cố gắng tìm một đường lui, trận chiến cách thân cây hắn ngồi có chừng hai mươi mét, tùy thời đều có thể lan tới đây, thành cháy, dân chúng như cá trong chậu a!

Nhưng mà cái cây hắn lựa chọn lại tương đối 'quái gở'. Rất xa các cây khác, nếu dưới tình huống cấp bách nhảy xuống thì dễ dàng, nhưng lại không thể truyền cành sang cây khác, nếu không di chuyển theo tầng cây, hắn dám nhảy xuống sao?

Hai chủng ma thú chiến đấu ngày càng kịch liệt, cự hùng bị vây chặt, tuy rằng có lực lượng xuyên đất phá đá, nhưng mỗi chương đánh ra chỉ khiến một con dã ngưu ngã xuống, nhưng mà thân thể dã ngưu tương đối cứng cỏi, chỉ cần trong chốc lát, chúng sẽ như chưa phát sinh chuyện gì, tiếp tục gia nhập chiến đấu.

Trong lúc hỗn loạn, vô tình hay cố ý một con dã ngưu húc mạnh vào sau đuôi cự hùng, cự hùng bộ lông dựng đứng, xoay người tức giận tát cho kẻ đề tiện kia một chương, con dã ngưu bị móc hàm một cú bay lên trời.

Cự hùng vì tức giận cho nên lực lượng không giữ lại chút nào, con dã ngưu kia bay lên về một vòng trên không trung sau đó rơi xuống. Sau khi rơi

xuống, mồm nó chảy ra đầy máu, tựa như suối, con dã ngu ru rẫy vài cái cuối cùng... không bao giờ động dậy nữa.

Ma thú trí lực có hạn, cho nên nếu như bị lợi khí của nhân loại đâm trúng, chúng trước tiên sẽ đánh về phía vũ khí đã thương chúng, tuyệt đối không có khả năng xoay người, cự hùng tuy rằng đánh chết đầu dã ngu ru kia, nhưng vết thương dưới đuôi bị xé tách, nhất thời chảy ra đầy máu, thấp thoáng còn thấy có ruột lòi ra.

Dưới tiếng gầm gừ, cự hùng nhảy dựng lên, song chùng đánh trên mặt đất, đột nhiên một loại địa thứ thô to từ dưới lao lên, cao chừng một mét, bảy tám con dã ngu ru bị xuyên trúng, toàn bộ bị xiên lên cao, thân thể lơ lửng trên không trung.

Hồng quang trong mắt cự hùng ảm đạm đi nhiều, nó quay người tiến về phía Hàn Tiến ẩn thân chạy tới.

Hàn Tiến trong lòng đại hận, chỉ cầu không liên lụy đến hần, hần chứng kiến thực lực cự hùng, tuyệt đối không có ý định nhảy khỏi cây chạy trốn, nhưng mà thấy đoạn ruột phía sau cự hùng, trong đầu hần linh cơ chợt lóe, lật tay rút ra một con dao găm.

Một đạo hàn quang lóe lên, con dao phi xuyên qua đoạn ruột ghim nó trên mặt đất.

Cự hùng không hề phát hiện ra, nó tiếp tục chạy trốn về phía trước, đột nhiên nó đập vào đoạn ruột dài hơn mười thước dưới chân, phanh một tiếng, đoạn ruột đứt đôi như linh xa bay lên không trung, chỉ trong nháy mắt đám cỏ xung quanh thân thể cự hùng bị máu tươi nhuộm đỏ.

Tiếng đau đớn tê tâm liệt phế vang lên, khiến đầu cự hùng rơi vào trạng thái điên cuồng, nó chạy trốn về trước, ra sức đánh lên cây cổ thụ 'quái gỗ' trước mặt, Hàn Tiến đã chuẩn bị tốt, ngón chân nhẹ điểm, thân thể nhảy vọt xuống, sau đó quay người ném ra một mộc nhân binh phù.

Bạn đang đọc truyện *Hỗn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Hàng Xóm.

Dưới tiếng đổ ầm ầm của cây cổ thụ, một mộc nhân đột ngột xuất hiện, Hàn Tiến đang ngồi trên lưng nó, sau đó thuận thế lộn người oằn toàn rơi xuống đất, hần không dám chậm trễ chút nào, nhanh chân chạy về phía xa, mà mộc nhân to lớn đột nhiên nhắm con cự hùng đang hấp hối dưới đất nện quyền xuống.

Kỳ thực Đại địa chi hùng chỉ còn chút hơi tàn, không có bất cứ sức phản kháng gì nữa, chỉ có thể tùy ý cho cự nhân thi triển quyền cước.

Địa thứ cũng đã tiêu thất, xác đám dã ngu ru la liệt rơi xuống đất phát ra âm thanh chói tai, tuy rằng địa thứ sắc nhọn, nhưng da trâu không hề rất dày, chỉ có một bên da của nó bị xuyên qua một chút, còn lại đều hoàn hảo không tổn thương gì.

Vài con dã ngu ru còn sống nhìn cuộc chiến lác đầu khó hiểu. Hàn Tiến thấy dã ngu ru không đuổi mình, liền chạy xa mười thước, trốn sau một gốc cây.

Một đầu Đại địa chi hùng đã ngừng thở, đám dã ngu ru còn sống lảng lảng đứng quanh vũng máu, thỉnh thoảng hồng lên vài tiếng trầm thấp, người đá một cái, ta húc một cái, cuối cùng xác Đại địa chi hùng trở thành cái bao cát. Còn hai con tiểu ngu ru chạy lên liếm láp bên người cự hùng, đáng tiếc nó không có nhúc nhích.

Sau một lúc lâu, đám dã ngu ru hồng lên một tiếng thê lương, chậm rãi dời đi, xác Đại địa chi hùng cũng bỏ lại, dần dần đám dã ngu ru khuất sau rừng cây.

"Lăng phí a....." Hàn Tiến lộ ra nụ cười khổ, đám dã ngu ru này điên cuồng không gì sánh nổi, ai biết sau khi dính địa thứ của Đại địa chi hùng cũng không hề hần gì, sớm biết vậy đã không lãng phí một cái mộc nhân binh phù a.

Cánh cây một trận xôn xao, Tiên Ny Nhĩ từ trên nhảy xuống, Hàn Tiến nhẹ giọng hỏi: "Đây là ma thú gì?"

"Thiết bì man ngu ru, thất giai ma thú." Tiên Ny Nhĩ quét mắt lên người Hàn Tiến hỏi: "Ngươi không sao chứ?"

"Thất giai ma thú?" Hàn Tiến sững sốt, vừa dứt lời hần đã xông tới, hai ba bước tới cạnh xác con Đại địa chi hùng, đầu tiên là đá con cự hùng một cước, đợi chốc lát không thấy phản ứng gì, mới xoay người gọi: "Tiên Ny nhĩ tới đây!"

Đúng lúc này, Ma Tín Khoa cùng Tát Tư Âu đi tới, thấy con Đại địa chi hùng trước mặt Hàn Tiến không khỏi kinh hô: "Tiên Ny Nhĩ, đây không phải con Đại địa chi hùng đã bắt nạt ngươi sao?"

"Ừm." Tiên Ny Nhĩ chậm rãi bước tới, quan sát một hồi, cười nói với Hàn Tiến: "Ngươi hiện tại hần là cao hứng a?" Nàng biết Hàn Tiến có thể không ngừng hấp thu ma tính, còn có thể ăn thịt ma thú để bổ sung. Theo Hàn Tiến nói, ma thú giai càng cao, hần càng được bổ sung nhiều, một đầu Đại địa chi

hùng bát giai ma thú, hiệu quả ma tinh tốt cỡ nào khỏi cần nói cũng biết.

"Đây là Đại địa chi hùng? Bát giai ma thú?" Hàn Tiến ánh mắt chớp động, bình thường hắn không thích nói lời vô ích, nhưng tâm tình hắn quá kích động, cho nên phải xác nhận lại một chút.

"Tất nhiên." Tiên Ny Nhĩ gật đầu.

Mã Tín Khoa bước tới, gầm một tiếng, trường kiếm đâm vào ngực Đại địa chi hùng, chỉ chốc lát, một viên ma tinh màu vàng chừng nửa nắm tay xuất hiện trước mặt Hàn Tiến. Hàn Tiến nhìn khóa ma tinh, trong lòng không khỏi nóng lên, năng lượng a, năng lượng trong khóa ma tinh này không phải đồng ma tinh của hắn có thể so sánh, về phần bao nhiêu, hắn không tính được. Bởi vì ma tinh của hắn quá kém bát giai ma tinh.

Ma Tín Khoa mỉm cười đưa cho Tiên Ny Nhĩ, Tiên Ny Nhĩ cẩn thận nhìn, quan sát một hồi, mỉm cười nói: "Thu hoạch từ lúc chúng ta vào phiến rừng rậm này đến giờ xem ra cũng không bằng khóa ma tinh này a."

"Đúng thế, chúng ta phát tài rồi." Ma Tín Khoa cười ha ha nói.

"Thật hi vọng, ngày nào chúng ta cũng phát tài." Tiên Ny Nhĩ thu khóa ma tinh vào không gian giới chỉ: "Ma Tín Khoa, ngươi nghỉ biện pháp lôi xác con Đại địa chi hùng này về đi."

"Không cần phiền phức như vậy." Hàn Tiến vươn tay, hai bàn tay to lớn vác Đại địa chi hùng lên vai.

"Đi?" Tiên Ny Nhĩ đột nhiên vô cùng kinh ngạc nhìn chăm chú vào con dã ngừ dưới đất: "Con tiểu man ngừ này còn chưa chết."

"Đầu tiểu man ngừ này cũng mang về đi."

"Chờ một chút." Tiên Ny Nhĩ khoát áo: "Ngươi cho nó một cái ma pháp!"

"Ma pháp gì?" Hàn Tiến sừng sốt nói.

"Ma pháp bình thường mà người hay cấp cho bọn Ma Tín Khoa đó."

"Làm gì?" Hàn Tiến có chút không tình nguyện.

"Thiết bì man ngừ tuy là thất giai ma thú, nhưng công kích không mạnh, từ trước đến nay đều không chủ động công kích ma thú khác, hơn nữa, nếu có con tiểu man ngừ này cần chiếu cố, chúng sẽ không di chuyển nữa, nói cách khác, chúng ta có thêm được một đám hàng xóm vô cùng tốt bụng."

"Tốt ở chỗ nào?"

"Sau này ma thú chúng ta không thể đối phó, có thể dẫn tới lãnh địa của thiết bì ma ngừ, ha ha... các người hiểu chưa?"

Hàn Tiến nửa tin nửa ngờ, nhưng mà Tiên Ny Nhĩ kinh nghiệm vô cùng phong phú, hướng hồ một câu thần chú cũng chỉ mất có ba mươi nguyên năng lượng, không cần tích cực, hắn vung tay xuất ra một đạo bùa, cái bùa liền dán lên thân thể tiểu man ngừ.

Ba người đợi hơn nửa ngày, tiểu man ngừ không có phản ứng, Tiên Ny Nhĩ xoay người con tiểu man ngừ lại, phát hiện một đạo vết thương nặng, nàng thở dài nói: "Thương thế quá nặng."

"Tiên Ny Nhĩ, ngươi chắc chắn là đám thiết bì man ngừ sẽ mang tới cho chúng ra chỗ tốt lớn?"

"Đương nhiên, chỉ cần cứu sống nó là được."

"Được, để ta thử xem." Hàn Tiến lại vung tay, lúc này động tác hắn cực chậm, Linh thú là tế vật liệu là trung phẩm đạo thuật, người tu chân bình thường đều dùng đạo thuật này hỗ trợ cho linh thú của mình tu luyện, cũng như chữa trị cho linh thú, may mà Hàn Tín tạp học(học nhiều, đa dạng) hầu như mọi pháp môn hắn đều biết chút ít, đương nhiên, có thể phát triển mọi phương diện hay không lại là chuyện khác.

Phù lục rút cuộc thành hình, mắt thường có thể thấy kí hiệu quái dị trên không trung bay lượn, nó tỏa ra bạch quang nhàn nhạt, Hàn Tiến thờ phào, quát: "Đi!"

Phù lục phát ra quang mang chói mắt sau đó vây quanh đầu tiểu man ngừ, bạch quang tiêu tán, tiểu man ngừ giật mình tỉnh dậy.

"Hiệu quả nhanh như vậy? Ngươi... ngươi có thể đi làm mục sư đó." Tiên Ny Nhĩ vui vẻ: "Ma Tín Khoa, ngươi đỡ con tiểu ngừ này dậy, nhẹ nhàng thôi, ta băng bó cho nó một chút."

Hàn Tiến nhún vai, mong Tiên Ny Nhĩ không đề nghị gì nữa, một phù lục linh thú tế vật liệu tiêu tốn hai nghìn nguyên năng lượng, hắn thật không muốn làm vụ buôn bán lỗ vốn.

Chương 43: Kinh Hỉ.

Rạng sáng, Ma Tín Khoa ngáp ngủ đi ra, hôm qua lăn lộn đến nửa đêm, hơn nửa ban ngày còn tu luyện kiếm thuật, cho nên hiện tại vẫn còn chút uể oải, nhưng nói đi cũng phải nói lại, không ai truyền thụ đấu kỹ thì thôi, hiện tại đã nắm giữ nhập môn kỹ xảo đấu kỹ, nếu không chăm chỉ tu luyện vậy càng không nên thân! Ma Tín Khoa tự nhận mình là người có nghị lực, người hấn nói hấn ngóc, nói hấn lỗ măng hiểu chiến, nhưng ai cũng không dám nói hấn lười biếng.

Vừa ra khỏi lều, Ma Tín Khoa đột nhiên ngửi được một hương thơm nồng đậm, đảo mắt đã thấy Hàn Tiến đang ngồi bên cạnh đồng lửa trại ăn thứ gì đó, Ma Tín Khoa cười đi qua, ngồi cạnh Hàn Tiến, vươn tay lấy một xiên thịt quay.

Một cành cây nhỏ bay tới đập trúng tay Ma Tín Khoa, hấn cũng không may, hiện tại tinh thần hấn còn chưa tỉnh táo, hơn nữa nhánh cây kia bay tới quá nhanh, cho nên căn bản không kịp né tránh,

Ma Tín Khoa xoay đầu, tròn mắt nhìn thấy Tiên Ny Nhĩ bộ dạng còn giận dữ hơn hấn đang nhìn Hàn Tiến bĩu môi.

Ma Tín Khoa lúc này mới chú ý Hàn Tiến có chút khác lạ, ngày người trong chốc lát, hấn lập tức chạy tới đối diện Hàn Tiến để nhìn ngắm rõ hơn.

Khuôn mặt Hàn Tiến lộ ra biểu tình khó miêu tả, tựa như thương nhân thấy một núi vàng, tựa kho một sắc quý chiếm được một địa mĩ nhân, có hưng phấn, có kích động, có hạnh phúc, còn chút cảm xúc khó nói thành lời nữa.

Hàn Tiến có đủ lý do để kích động, nhày hôm qua Tiên Ny Nhĩ nói một viên ma tinh kia còn giá trị hơn mười lần số thu hoạch mà bọn họ thu được từ khi vào rừng, mà năng lượng hấn hấp thụ được trong ma tinh của Đại địa chi hùng càng vượt xa số năng lượng hấn tích lũy được từ lúc sống lại đến nay, nếu như so ra, hấn chẳng phải bằng ăn một củ nhân sâm trăm năm sao!

Hàn Tiến đang tập trung tinh thần, thậm chí toàn lực hấp thu năng lượng, cho nên căn bản không chú ý đến bọn Ma Tín Khoa cùng Tiên Ny Nhĩ, con mắt hấn đặt bên ngoài, nhưng nội tâm hấn lại đang quan tâm đến năng lượng trong người.

"Ma Tín Khoa, đây là phần của ngươi." Mễ Hiết Nhĩ mang một cái rổ bện bằng cành cây tới.

Ma Tín Khoa nhận lấy cái rổ, bên trong đều là trứng gà rừng, đây là trứng nướng, cho nên vỏ trứng đều nứt hết, còn dính chút khói bụi, nhưng Ma Tín Khoa chẳng thèm quan tâm, cầm lấy cái rổ, bóc vỏ cho hết cả quả trứng vào miệng.

Đúng lúc này Tát Tư Âu cũng ra khỏi lều, trực tiếp ngồi cạnh Hàn Tiến, từ khi Hàn Tiến sử dụng ma pháp trợ giúp bọn họ tu luyện, thái độ của bọn họ với hấn đều thay đổi, hơn nữa khi rảnh dỗi đều cố gắng làm thân với hấn.

"Ngươi nếu không muốn ăn đòn vậy thì kiên nhẫn chờ khác mà ngồi." Ma Tín Khoa cười nói.

"Hả? Làm gì mà đánh ta??" Tát Tư Âu khó hiểu hỏi. Cũng may tính tình hấn tốt, nếu như đổi thành Ma Tín Khoa, chắc chắn hấn nổi giận gầm lên: "Lão tử ngồi đầu kệ ta, ai dám đánh?"

"Đừng trách ta không cảnh báo ngươi nha." Ma Tín Khoa cười càng gian trá, nhưng mà hấn ngoài cười cũng không nói thêm gì, không nói chờ Tát Tư Âu chịu đòn của Tiên Ny Nhĩ là hay nhất.

Tiên Ny Nhĩ nhẹ đẩy vai Tát Tư Âu một cái, Tát Tư Âu quay đầu thấy Tiên Ny Nhĩ, sau đó như hiểu cái gì, hấn đứng lên sang ngồi bên cạnh Ma Tín Khoa.

"Vừa rồi không phải còn hỏi sao? Bây giờ sang đây làm gì?" Ma Tín Khoa giễu cợt.

"Mặc kệ ta." Tát Tư Âu cầm một quả trứng gà lên bóc.

Ma Tín Khoa thuộc loại người thích ồn ào, hấn vừa muốn mở miệng nói tiếp, đột nhiên kinh ngạc kêu lên: "Tiểu gia hỏa kia thực sự còn sống?"

Con tiểu ngu ru kia đang gặm cỏ khô, thỉnh thoảng hoạt động bốn chân, tuy rằng còn chưa thể đứng dậy, nhưng cũng có thể ăn được, nhìn bộ dạng nó rõ ràng là thương thể có chuyển biến tốt.

"Ừm, Ma pháp của Lạp Ny Nhĩ quả thực quá kì diệu." Tiên Ny Nhĩ nhẹ giọng nói.

Ma Tín Khoa cùng Tát Tư Âu liếc nhìn nhau, không khỏi cùng xoay người nhìn Hàn Tiến, Tiên Ny Nhĩ nói không sai, tiểu tử này quả thực là một gã thần kì!

Lúc này Khi Lệ cùng Tư Đế Nhĩ Bá Cách bị âm thanh bên ngoài làm giật mình tỉnh giấc, đều đi ra khỏi lều, bọn họ không ngoại lệ bị gọi về bên kia.

Hàn Tiến một mình hưởng thịt quay, đám người bên kia chia nhau một giò trứng gà, ít nhiều cũng có chút tư vị phân biệt, nhưng Ma Tín Khoa cùng Tát Tư Âu đều khôn khéo, bọn họ biết Tiên Ny Nhĩ kéo họ sang bên này là có thâm ý, đương nhiên không tính toán cái gì. Khi Lệ vẫn rất hoạt bát, bởi vì nàng hầu như không cố gắng cho tập thể, nàng có thức ăn là đã không tòi rồi, về phần Tư Đế Nhĩ Bá Cách..... đừng nói nhìn Hàn Tiến ăn mảnh, cho dù Hàn Tiến giựt lấy con gà rừng quay trong tay hắn, khiến hắn đói bụng, hắn cũng cam tâm tình nguyện.

Trong khi Hàn Tiến tiêu diệt đồng thịt quay, mọi người đã ăn uống xong nói chuyện cả nửa ngày, thấy Hàn Tiến đứng dậy, sắc mặt cũng khôi phục như thường, Ma Tín Khoa vội đứng dậy cười nói.

Một tháng nay đã thành quy luật, cho nên bọn họ đã tương đối ăn ý, Hàn Tiến vung tay một đạo hồi nguyên thanh thần chú hiện ra, hắn phát tay: "Đi!"

Phù lục hóa thành một đạo bạch quang đi vào mi tâm Ma Tín Khoa, Ma Tín Khoa ngạc nhiên nói: "Sao hôm nay lại hào phóng thế?"

"Bởi hôm nay tinh thần ta tốt." Hàn Tiến mỉm cười nói.

Ma Tín Khoa hết chỗ nói, hiện tại hắn không dám tranh cãi với Hàn Tiến, chộc giận Hàn Tiến, hắn chỉ cần cố ý làm khó mình một chút, vậy người bị thiệt khẳng định là hắn, thời gian này hắn phải cúi đầu, không thể ngang đầu a. Nếu như hắn còn muốn tiếp tục tu luyện, vậy cần phải có Hàn Tiến giúp đỡ, trừ phi hắn trở thành Kiếm thánh, nhưng chuyện này thực xa xôi a.....

"Ta không cần." Tát Tư Âu thấy Hàn Tiến nhìn mình, cười khất tay: "Đêm qua ta nghĩ thông mất cần đề then chốt, lát nữa cố gắng thử xem có thể mở không gian trong không gian giới chỉ ra không."

"Có nắm chắc không?" Hàn Tiến hỏi, không gian giới chỉ với hắn rất quan trọng, có một số loại phù lục không thể bảo tồn trong thời gian dài, chỉ có thể chế tác sử dụng tại chỗ. Nhưng nếu có không gian giới chỉ vậy có thể giải quyết vấn đề này, hắn đã thử nghiệm cùng Tiên Ny Nhĩ, chuyện này đã được nghiệm chứng.

"Chắc là có thể." Tát Tư Âu đáp.

Hàn Tiến cười, Tát Tư Âu trầm ổn, thậm chí bảo thủ, bình thường sẽ không nói lung tung.

"Xem bộ dạng nguoi, hình như thu hoạch lớn a." Tiên Ny Nhĩ hạ giọng nói.

"Nói thế nào nhỉ..." Hàn Tiến dừng một chút: "Xem như là chút kinh hỉ đi."

Bạn đang đọc truyện *Hỗn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Trò Chơi Thú Vị

Đảo mắt đã tới buổi trưa, Hàn Tiến từ trong lều đi ra, tinh thần hắn xem ra vô cùng tốt, đó là công hiệu của tiểu trúc cơ, tuy rằng một đêm không có ngủ, nhưng chỉ cần nghỉ ngơi một hồi là có thể khôi phục thể lực.

"Lại đây!" Tiên Ny Nhĩ vẫy tay: "Nguoi có thể giúp nó lần nữa không?"

"Không phải là không có chuyện gì rồi sao?" Hàn Tiến có chút không tình nguyện nói, sau đó đến bên cạnh Tiên Ny Nhĩ ngồi xuống, nằm trên đồng cỏ khô là tiểu man ngư đang mở to mắt lẳng lặng nhìn Hàn Tiến. Trong mắt nó có chút hiếu kỳ, có chút không muốn xa rời, Hàn Tiến biết, đó là do ảnh hưởng của Linh Thú Tê Vật Liêu tạo thành, nhưng mà, hắn không có hảo cảm gì với con tiểu ngư này, nhìn nó quá xấu, lại bẩn thỉu, ngoại trừ mấy lão nhân trong truyện cổ tích, chắc chẳng ai muốn cười trâu đi.

"Nguoi a....." Tiên Ny Nhĩ lắc đầu, dùng giọng nói bắt đắ đi nói: "Phải tin ta, nếu như đạt được tín nhiệm của tiểu ngư kia, chúng ta có chỗ tốt lớn."

"Nếu như không được thì sao? Có lẽ đám thiết bì man ngư kia luôn có địch ý với chúng ta thì sao?"

"Nguoi sao luôn nghĩ đến tình cảnh xấu nhỉ?"

"Thói quen thôi." Hàn Tiến cười: "Ta luôn lường đến tình trạng xấu nhất, sau đó sẽ nỗ lực để đạt kết quả tốt nhất."

Tiên Ny Nhĩ có chút kinh ngạc, chăm chú nhìn Hàn Tiến một chút.

Đúng lúc này Tát Tư Âu đi tới chỗ bọn họ, vẻ mặt tươi như hoa: "Lập Phi Nhĩ, đưa tay ngươi cho ta."

Hàn Tiến trong lòng giật mình, thành công rồi sao? Hắn từ từ đưa tay cho Tát Tư Âu, sau một khắc, một chiếc nhẫn theo phong cách cổ xưa hiện ra trong bàn tay hắn.

"Đeo lên đi." Tát Tư Âu cười nói.

Hàn Tiến ngáp ngừng một chút sau đó đeo lên ngón trỏ, đột nhiên hắn sinh ra cảm giác tương liên, chiếc nhẫn như có sinh mạng, có lẽ là nó đang kết nối với tay hắn.

Tát Tư Âu nhẹ giọng ngâm xướng chú ngữ, một đoàn bạch quang nhàn nhạt tiến vào bao quanh bàn tay Hàn Tiến, sau đó hắn cười nói: "Ngươi thử xem, có thể mở không gian ra không."

Hàn Tiến dùng ý niệm đảo qua chiếc nhẫn, một không gian quái dị hiện ra trước mặt hắn, Kỳ thực dùng từ 'trước mặt là sai lầm, bởi hắn không tìm ra vị trí cụ thể của không gian này, khi hắn tập trung lực chú ý về trước thì không gian này ở phía trước, hắn tập trung lực chú ý về phía sau thì không gian hiện phía sau.

"Kỳ quái....." Hàn Tiến thì thào nói.

"Xem ra ngươi có thể mở không gian?" Tát Tư Âu có chút ước ao nói: "Vừa rồi ta dùng nghị lực rất lớn mới thoát khỏi lực hấp dẫn đó."

"Hắn chờ ngày hôm nay đã hơn một tháng, nếu như người thực sự làm vật..... hắn chắc chắn liều mạng với ngươi." Tiên Ny Nhĩ buồn cười nói.

"Ha ha....." Tát Tư Âu cười ha ha, hắn không phải nói giỡn, nếu như không có tình cảm cùng hoàn cảnh ảnh hưởng, vừa rồi thực sự hắn muốn chiếm hữu rồi.

Hàn Tiến không chú ý Tát Tư Âu nói gì, hắn xoa người kêu lên: "Tur Đế Nhĩ Bá Cách, mang hắc nha ma tinh đến đây."

"Vâng, thiếu gia." Tur Đế Nhĩ Bá Cách vâng một tiếng, mang theo một túi chạy tới.

Hàn Tiến đồ đồng ma tinh trong túi ra mặt đất, do dự một chút: "Tát Tư Âu, cần chú ngữ không?" Tiên Ny Nhĩ lúc mở ra cũng chỉ ngâm xướng một lần chú ngữ, hắn không biết mình có cần phải chú ngữ không.

"Không cần, dùng tinh thần của ngươi không chế là được a." Tát Tư Âu đáp.

Hàn Tiến gật đầu, khi hắn dùng ý niệm chuyển đến đồ đồng ma tinh trên mặt đất thì không gian xảy ra biến hóa, trước mắt mọi người đồ đồng ma tinh toàn bộ biến mất biến vào trong không gian. Hàn Tiến không biết mình làm thế nào có thể nhìn thấy bên trong không gian giới chỉ, nhưng chắc chắn không phải dùng thị lực, đồ đồng ma tinh này đều ở trong, thậm chí hắn có thể nhìn rõ hình dạng của chúng.

"Sau đó thế nào? Lúc cần lấy ra thì sao?"

"Ngươi nhìn khóa ma tinh cần lấy ra, dùng tinh thần lực tập trung vào nó."

Hàn Tiến dừng một chút, một viên ma tinh từ không trung xuất hiện, rơi trên mặt cỏ, Hàn Tiến đột nhiên lộ ra thần sắc nghi hoặc: "Không hợp lý a! Tên gọi là Kiều Trì kia thoảng cái đã lấy hết những thứ sở hữu trong giới chỉ ra, lẽ nào tinh thần hắn cường đại như vậy?"

"Rất dễ a, chỉ cần ngươi đóng không gian lại, tất cả những thứ trong đó đều rơi ra." Tát Tư Âu cười nói: "Hơn nữa hiện tại ngươi dùng lần đầu, còn có chút không quen, không chế không gian mà pháp kỳ thực không khó, chỉ cần dùng tinh thần lực của người bình thường cũng có thể làm được."

Một tiếng loạt xoạt, toàn bộ trăm khóa ma tinh rơi trên mặt đất, Hàn Tiến cười nói: "Thú vị a....."

Ma Tín Khoa uể oải đi bộ về, thấy Hàn Tiến ném ra đồ đồng ma tinh, Ma Tín Khoa vừa mừng vừa sợ hãi, nói: "Tát Tư Âu, ngươi làm được rồi? Lợi hại a!" Nói xong hắn vươn ngón tay cái với Tát Tư Âu.

"Ta tính là gì?" Tát Tư Âu liếc Hàn Tiến nói: "Thấy không? Nếu như là ta, tinh thần lực đã sớm khô kiệt rồi."

Tiên Ny Nhĩ phát tay, bất đắc dĩ nói: "Lúc trước khi ta dùng không gian giới chỉ, cũng cảm thấy hứng thú, nhưng ta chỉ hứng thú một lát, còn hắn thực sự là....."

Ma Tín Khoa đưa mắt nhìn Hàn Tiến, nhìn một lúc hắn lú lỉnh nói: "Hắn chơi trò này bao lâu rồi?"

"Nếu theo như đồ đồng ma tinh kia mà tính, vậy hắn chơi khoảng mười vạn lần a." Tát Tư Âu lắc đầu nói: "Chỉ nhìn thôi cũng choáng váng đầu."

Loạt xoạt.... Hàn Tiến thu phóng ma tinh càng lúc càng nhanh, cuối cùng một khóa ma tinh vừa xuất hiện còn chưa kịp rơi xuống đã bị hắn thu lại vào không gian giới chỉ, địa phương nó xuất hiện dường như chỉ lóe lên tinh quang.

Tiền Ny Nhĩ hơi biến sắc, ngoại trừ Hàn Tiến ra, chỉ có nàng mới có thể dùng không gian giới chỉ trong thời gian lâu, nhưng xem ra hần còn bền bỉ hơn nàng, nàng muốn làm cỡ này, thực sự khó khăn.

"Mọi người, ăn thôi." Cả nửa ngày sau, Mễ Hiết Nhĩ hô to gọi nhỏ.

Hàn Tiến giật mình tỉnh lại, hần thu lại toàn bộ ma tinh vào không gian giới chỉ: "Các người cứ ăn trước đi, ta có chút việc."

"Người không ăn sao?" Ma Tín Khoa thất kinh, với hần mà nói, trời long đất lở không có gì quái, nhưng Hàn Tiến không ăn..... chẳng lẽ thế giới này sắp bị hủy diệt à?

"Ừm." Hàn Tiến gật đầu, bước vào lều, sau đó thu hết đồng da thú vào không gian giới chỉ, sau đó đi vào rừng rậm, mọi người há mồm tròn mắt nhìn bóng lưng của hần dần khuất sau những tán cây.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Một Chỉ Huy Có Tiền Đồ

Hàn Tiến rất nhanh hấp thu năng lượng của ba khóa tam giai ma tinh, do dự chốc lát, trong không trung vẽ ra một đạo phù lục, lại là ngũ quỷ bàn vận chú. Hần không có lựa chọn khác, những ma tinh khác đều có hạn, hắc ám ma tinh lại có mấy trăm khóa, hần chỉ có thể nghĩ biện pháp. Ba khóa hắc ám ma tinh cung cấp năng lượng hắc ám cũng không nhiều, hơn nữa phải góp nhặt từng tí một, nhiều lắm chỉ có thể thi triển ra một đạo ngũ quỷ bàn vận chú hoặc truy hồn chú, nhưng ở nơi này làm thí nghiệm, chung quy cũng không thể dùng đám Ma Tín Khoa làm mục tiêu, hơn nữa thế giới này quả thực quái dị, linh quỷ triệu hoán ra loại biến thành cái hình dạng này, truy hồn chú là công kích vào ba hồn bảy vía, Hàn Tiến rất hoài nghi công dụng của truy hồn chú này.

Hàn Tiến tập trung lên một tảng đá, sau đó phát tay: "Đi!"

Năm quái vật xuất hiện trong hư không, sau đó vây lấy hồn đá, hợp lực nâng hồn đá lên, lao đảo bên tới trước mặt Hàn Tiến, ầm một tiếng ném khối đá lên mặt đất.

Hàn Tiến ngây người, bất đắc dĩ lắc đầu, xem ra, nguyên ngũ quỷ bàn vận chú thật sự phải bỏ rồi, những suy nghĩ trước đây đều thành bọt nước hết.

Kiểm một đầu ma thú còn sống thứ chú Truy hồn chú? Hàn Tiến trong lòng thầm nghĩ, đúng lúc này hần phát hiện không gian đột nhiên rét căm, năm u hồn trước mặt tỏa ra khí tức khác ám dày đặc, khiến hần cảm thấy phiền muộn, ai biết tâm niệm vừa động, đám u hồn cùng chạy ra phương xa, ngoài hai mươi mét sau thì lơ lửng tại chỗ, không nhúc nhích.

Hàn Tiến ngây người, chỉ chốc lát, hần thử vẫy tay, đám u hồn lại nhẹ bay tới, lơ lửng trước mặt hần.

Hàn Tiến vươn tay, dùng năm đầu ngón tay điểm lên thân thể một u hồn, sau đó chậm rãi xem xét, một cảm giác sền sệt truyền tới tay hần, hần dùng ngón tay vẽ một vòng lớn, sau đó rút tay ra, u hồn phục hồi nguyên trạng, như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Phát tay, ngoắc lại, năm u hồn theo tâm niệm Hàn Tiến chuẩn xác thực hiện, như huấn luyện một tiểu đội, Hàn Tiến biết đám u hồn này không có mắt, nhưng hần cảm giác như chúng đang nhìn mình, đó thuần túy là cảm giác..

Hàn Tiến một cây cổ thụ, lúc này năm con u hồn nhào tới, dùng thân thể điên cuồng đánh lên thân cây, căn bản không nhìn rõ tay chúng cử động, thân cây liên tục run rẩy, lá cây rơi xuống như mưa.

"Hắc hắc..... là người nghịch ngợm sao?" Phía sau truyền tới giọng nói của Ma Tín Khoa.

Vừa lúc sáng, Ma Tín Khoa đã tận lực tu luyện, hần lần là lại gần Hàn Tiến, nếu như Hàn Tiến lu luyện, tự nhiên sẽ không thèm để ý đến hần, như vậy hần xoay người rồi đi, hần biết, lúc đó không nên làm phiền Hàn Tiến.

Khi Ma Tín Khoa đi vào rừng cây thì thấy năm con u hồn hùng hổ bay tới, không khỏi ngây người, hét lên: "Tới đây....." Hần vùng kiếm, nhưng trước mặt chỉ là khoảng không, lúc này có chút luồng cuồng tay chân, hần cúi xuống nhặt một khối đá ném mạnh về sau, sau đó xoay người bỏ chạy.

U Hồn tuy lực công kích không mạnh, nhưng lại khiến cho người ta vô cùng đau đầu, nhất là chiến sĩ mà nói, bị chúng quần lấy thực sự là xong đời. Giết không được, đuổi không đi, hơn nữa đánh chúng chỉ tốn sức, nếu như trong tay có trường kiếm còn thử chống lại một chúng, nhưng hiện tại, tốt nhất nên bỏ chạy.

U hồn phi hành nhanh hơn Ma Tín Khoa một chút, chỉ chốc lát hai bên đã kéo gần cự ly, Ma Tín Khoa thực sự rất dùng cảm, hắn thấy chạy không nổi u hồn, đơn giản hổng một tiếng, huy quyền đánh tới u hồn.

Ma Tín Khoa chăm chỉ tập luyện, ngân hà đấu khí thực có chút thành tựu, một quyền đánh lên u hồn tạo ra một lỗ hổng lớn, vấn đề là u hồn thân thể hư thực thực, nắm tay hắn đánh xuyên qua, u hồn cũng lao tới, ôm chặt đầu Ma Tín Khoa.

Bốn con u hồn khác bao vây Ma Tín Khoa ở giữa, Ma Tín Khoa rống giận tả xung hữu đột, đáng tiếc, thoát khỏi sự dây dưa của u hồn không dễ, năm u hồn thủy chung vẫn vây hắn bên trong.

Tiên Ný Nhi cùng Tát Tư Âu chạy tới, Tát Tư Âu thấy thế kinh hãi, vừa định ngâm xương chú ngữ, Tiên Ný Nhi đã phát tay áo bảo hắn dừng lại.

"Giúp ta!" Ma Tín Khoa nóng nảy.

Ai biết u hồn đột nhiên rời xa hắn, bay thẳng lên trên đầu, từ sau một gốc cây, Hàn Tiến lững thững đi ra.

"Được lắm..... hôm đó cũng là ngươi!" Ma Tín Khoa đột nhiên hiểu ra, vẻ mặt bi phẫn nói. Trên thực tế hắn chỉ biểu hiện để che giấu sự sợ hãi, hắn rất khiếp sợ, Hàn Tiến này mang lại cho hắn nhiều thứ ngoài ý muốn.

"Ta chỉ muốn làm thí nghiệm, chưa đủ thương ngươi à?" Hàn Tiến không quan tâm nói.

"Không công bằng! Ngươi dùng khôi lỗi khi dễ ta, hiện tại lại triệu oán u hồn khi dễ ta, ngươi sao không tìm hắn." Ma Tín Khoa chỉ Tát Tư Âu nói.

"Vừa rồi là ngươi tìm tới mà?" Hàn Tiến cười nói.

"Ta....." Ma Tín Khoa tức giận nhìn u hồn trên cây kêu lên: "Bảo chúng nó xuống đi! A..... một con xuống là được."

Hàn Tiến vẫy tay, một con u hồn từ trên cây nhẹ hạ xuống bay lơ lửng trước mặt Ma Tín Khoa, Ma Tín Khoa đầu tiên là lùi lại, thấy u hồn không nhúc nhích, mà những con khác cũng không phản ứng, dừng khí dâng lên, hắn đi tới một quyền công kích lên uy hồn, đấu khí phát sáng oanh kích tạo ra một lỗ lớn, mà u hồn này thân thể không nhúc nhích, Ma Tín Khoa trở tay, tung ra hai quyền, u hồn không thừa nhận nỗi sự thương tổn so đấu khí mang lại, hóa thành một đám khói xanh biến mất.

"Thoải mái...." Ma Tín Khoa thở ra một hơi, lộ ra vẻ mặt tiểu nhân nói.

"U Hồn là mấy giai?" Hàn Tiến mở miệng hỏi.

"Người không biết? Vậy sao có thể gọi ra?" Tát Tư Âu tròn mắt hỏi.

"Ha ha..... ma pháp của ta có chút đặc thu."

Tát Tư Âu định nói cái gì sau đó lại nuốt trở vào, hắn định hỏi mình có học tập được không, nhưng mà Hàn Tiến có thể một hơi gọi ra năm con u hồn, loại ma pháp vượt hạn chế này chưa từng có trên đại lục, nghĩ đến bí ẩn truyền thừa, hắn không nên hỏi, cũng không thể hỏi.

"Tam, hoặc tứ giai." Tiên Ný Nhi nhẹ giọng nói.

Hàn Tiến quang long tính toán, đại khái khoảng sáu khóa hắc nha ma tinh tri triển được một lần ngũ quỷ bản vận chú, nói cách khác, hắn tạo ra bốn mươi cái phù lục, có thể triệu hoán ra hơn 200 u hồn.

"Ta hiểu rồi." Hàn Tiến gật đầu: "Nếu có thể năng gọi ra hai trăm đầu u hồn, sức chiến đấu mạnh cỡ nào?"

"Hai trăm đầu?" Tiên Ný Nhi đầu tiên là sửng sốt, sau đó cười nói: "Ngươi có thể đánh bại năm mươi Ma Tín Khoa."

"Ngươi cho rằng mình có thể đánh được hai trăm đầu u hồn sao?" Ma Tín Khoa cả giận nói.

"Ta có thể chạy trốn." Tiên Ný Nhi nhàn nhạt nói.

"Chạy trốn....." Ma Tín Khoa bức tức thẳm thì: "Chỉ biết chạy trốn, thật là một chỉ huy có tiền đồ a....."

Bạn đang đọc truyện *Hồn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: Bản Năng.

Thời gian trôi qua, đào mất đã tới mùa thu, rừng rậm xanh biếc trở nên vàng úa, trời đất tràn ngập màu sắc tiêu điều.

Hàn Tiến đứng trên đỉnh núi, lặng lẽ nhìn phía dưới, rồi khỏi trấn thất nhất đã qua bốn tháng, hắn một mực tu luyện, năng lượng hiện tại đã gần ba mươi giáp, nếu dựa vào tiêu chuẩn thế giới này, hắn cũng coi như mà tứ giai chức nghiệp giả, tiến bộ của hắn cực nhanh khiến Tiên Ny Nhĩ cùng Ma Tín Khoa ghen hờn mà nhìn.

Đương nhiên so sánh với Ma Tín Khoa, tiến bộ của hắn chênh lệch hơn hẳn, đại bộ phận lòng tin của Hàn Tiến đều tới từ không gian giới chỉ, từ khi Tát Tư Âu khôi phục lại không gian giới chỉ đưa cho hắn, Hàn Tiến bắt đầu thu thập, trong không gian giới chỉ của hắn đã có khoảng mười khóa Hóa phù cùng Lôi phù, mà ngũ quý bản vận chú đã đạt tới hơn bốn mươi cái, còn bảy mộc nhân bình phù, hoàn toàn có thể ứng phó trong chiến đấu.

Ma Tín Khoa đứng ở cạnh Hàn Tiến, thân thể hắn khôi ngô, to cao như ngọn núi lớn, từ khi nắm giữ ngân hà đấu khí, khí chất hắn trầm ổn hơn trước nhiều, xem ra cũng có chút vị đạo như 'ta là cao thủ', đương nhiên chỉ là biểu hiện giả dối, một ngày trầm tĩnh, hôm sau hắn nhất định phải làm chuyện khiến người ta dở khóc dở cười.

Chân núi, một con thiết bì man ngưu nhân nhả ăn cỏ, không dùng được vài ngày, đàn thiết bì man ngưu đã di chuyển về phía nam, bởi chúng chỉ thích cỏ non, không có hứng thú với rừng lá khô.

Đầu tiểu ngưu được Hàn Tiến cứu sống lớn lên cực nhanh, lúc này mới ba tháng mà nó đã cao gần một thước, hơn nữa tính tình vô cùng sôi nổi, một mình nó chạy lên núi, không thấy ai phản ứng lại chạy xuống, lúc thì đuổi bắt bướm, lúc thì lại tò mò đi theo con bọ cánh cứng, không chịu ngồi yên lúc nào.

Trong thời gian này, đàn man ngưu rút cuộc lập công lớn, lúc trước săn thú Tiên Ny Nhĩ không bao giờ dám có ý đến ma thú quần cư, có đàn man ngưu giúp đỡ không cần phải nói, bọn họ chỉ cần đánh bị thương đầu ma thú, sau đó lôi ma thú nổi giận đến chỗ này, để đàn man ngưu xử lý nốt.

Đầu tiểu man ngưu phát huy tác dụng hết sức quan trọng, có lẽ vì được Linh thú tế vật liệu cải tạo, nó trở thành một đầu ma thú khác thường, có lẽ vì khi nhỏ thiếu chút nữa bị Đại địa chi hùng giết chết, đối với ma thú có khí tức nguy hiểm nó đều hận thấu xương, chỉ cần thấy ma thú hung hãn xông vào lãnh địa, nó chính là con đầu tiên xông lên, kết quả khiến cả đàn man ngưu ào lên giúp sức.

Cự tích, Thiểm Báo, thậm chí ba mươi đầu tạt phong lang....cũng bị đàn man ngưu này hạ gục, đương nhiên đàn man ngưu khi gặp nguy hiểm, đám Tiên Ny Nhĩ không bỏ mặc chúng, trên thực tế, thiết bì man ngưu cũng có tập quán hợp tác với loài người, mặc dù chúng trí tuệ không cao, nên không hiểu vì sao mỗi ngày đều có ma thú đến gây phiền phức cho chúng.....

"Tiên Ny Nhĩ sao còn chưa về? Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?" Hàn Tiến nhíu mày nói.

"Tiên Ny Nhĩ nói, phu cận đã không còn cao giai ma thú, nàng muốn tìm ở nơi xa một chút." Ma Tín Khoa giải đáp: "Có khả năng là đi tìm khá xa rồi."

"Xa cũng phải trở về rồi chứ." Hàn Tiến nhìn sắc trời, hiện tại đã qua chính ngọ.

Đúng lúc này, phía xa truyền tới tiếng hét, chốc lát Tiên Ny Nhĩ từ trên sườn núi đối diện nhảy ra, xoay người bắn một mũi tên về sau, rồi chạy xuống chân núi.

Hai thân ảnh cao to xuất hiện, hình dạng chúng vô cùng quái dị, tựa như hai thân cây, cho dù là tứ chi cũng bị vỏ cây che phủ, nhìn qua cũng chỉ có hai từ 'lôm chôm' mới có thể hình dung.

Bát giai ma thú thụ yêu! Lại hai con! Hàn Tiến lấy làm kinh hãi, so với Tiên Ny Nhĩ, hai thụ yêu xem ra rất nhàn nhã. Tiên Ny Nhĩ thành thạo chạy trốn, sau đó dừng lại, lần nữa giương cung, trên người thụ yêu đã cắm đâm tên, tên cắm lên thân thể chúng phát ra tiếng vang lớn.

Đàn Man ngưu bất an tụ lại một chỗ, dẫn đầu là một đầu thiết bì man ngưu to lớn nhất phát ra tiếng kêu gầm gừ cảnh cáo đám thụ yêu.

Nghe tiếng man ngưu gầm gừ, hai thụ yêu lập tức dừng lại bất động, thiết bì man ngưu tuy rằng là ma thú ăn cỏ, nhưng chúng lại có thân thể cứng cỏi, đôi sừng sắc nhọn, hơn nữa chúng còn sống thành đàn, khiến đại đa số ma thú đều kiêng kỵ.

Tiên Ny Nhĩ đứng tại chỗ giương trường cung, thần sắc ung dung, giống như trào phúng, lại như khiêu khích, ngon tay buông lỏng, một mũi tên như thiểm điện bắn ra, bang một tiếng ghim trên một thân thể thụ yêu.

Con thụ yêu kia run lên một chút, sau đó chạy tới chỗ Tiên Ny Nhĩ, kỳ thực thụ yêu năng lực di chuyển vô cùng kém cỏi, chúng cũng chỉ có thể đuổi theo thỏ rừng, bình thường cách săn mồi của chúng chính là dùng ngoại hình khiến ma thú mất cảnh giác, chờ ma thú tiếp cận đột nhiên công kích. Móng vuốt thụ yêu do vô số lần thay vỏ và tạo thành, mềm mại mà cứng cỏi, bên trên nhiều lưỡi cưa, lưỡi răng cưa có thể xuyên thấu thân thể ma thú để hút máu, thụ yêu đáng sợ ở móng vuốt, chỉ cần bị nó đâm trúng, như vậy cho đến chết cũng không thể di động.

Tiểu man ngưu hô hấp dần trở nên nặng nề, càng ngày chạy càng nhanh, nó hướng thẳng hai con thụ yêu phóng tới, đám man ngưu thấy thụ yêu không để ý đến cảnh cáo mạnh mẽ xông vào lãnh địa, rút cuộc cùng nhau lao xuống núi..... con man ngưu to lớn lúc trước rời khỏi đại đội, đuổi theo sau tiểu man ngưu, đến gần nó dùng thân thể khê huyệt, tiểu man ngưu đang chạy liền bị tề ngã.

Tiểu man ngưu kêu lên bất mãn, giãy giụa tứ chi định đứng dậy, ai ngờ đầu man ngưu kia quá mức đánh đá, nó nằm xuống cả nửa cơ thể đặt lên bụng tiểu man ngưu, tiểu man ngưu gặp đến độ gào loạn lên, cò cây đất đá xung quanh bị đập tứ tung, nhưng làm cách nào cũng không thoát được.

Tiên Ny Nhĩ sớm đã quen thuộc trình tự chiến đấu, đầu tiên là giúp đàn man nguru tạo ra một con đường, sau đó thối lui về sau, dẫn hai con thụ yêu này xuống dưới, hai con thụ yêu cùng Tiên Ny Nhĩ chiến đấu cả nửa ngày, sớm đã không còn tinh táo, không quan tâm gì hết đuổi xuống dưới.

Thiết Bì Man Nguru thấy thụ yêu cố ý xâm nhập lãnh địa, rút cuộc phản nộ, loại mu thú này bình thường rất hiền lành, nhưng khi bị uy hiếp, chúng sẽ bộc phát ý chí chiến đấu không chết không ngừng.

Tốc độ đàn man nguru càng lúc càng nhanh, cuối cùng toàn bộ đàn man nguru biến thành một con sóng, khí thế không thể nào đón đỡ, thân thể mấy nghìn cân khiến mặt đất run lên, một đôi sừng ló ra hàn quang nhắm thụ yêu phía trước lao tới.

Không như bầy sói, đàn man nguru chưa bao giờ biết cái gọi là mưu kế, chúng dù sao cũng là ma thú ăn cỏ, vô pháp am hiểu kỹ xảo săn bắn, chúng chỉ biết nhắm mục tiêu sau đó bùng phát lực lượng.

Bạn đang đọc truyện *Hỗn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Sùng Bái.

Kỳ thực trong phiến rừng rậm này cao giai ma thú cũng không có nhiều, nếu không Tiên Ny Nhĩ cũng không phải đi xa như vậy để kiếm ma thú, tỉ lệ thụ yêu xung đột với thiết bì man nguru lại càng ít đến thương cảm, hành động của chúng chỉ là cảm giác, chỉ theo bản năng, sở dĩ thiết bì man nguru thấy thụ yêu lại trở nên khẩn trương vì giai chúng cao hơn, thụ yêu sở dĩ dừng lại không tiến vì số lượng thiết bì man nguru, nếu như chỉ có hai, ba đầu thiết bì man nguru, thụ yêu đã sớm nghênh ngang đi xuống.

Mất thấy làn sóng không thể đón đỡ từ xa lao tới, hai thụ yêu rõ ràng ngăn người, chúng huy động song chưởng về trước, vô số cành cây điên cuồng vung vẩy, mở rộng như một con công khổng lồ xòe đuôi, thử đe dọa đối thủ. Đáng tiếc đám thiết bì man nguru tính cách cố chấp, đã phát diện vậy trừ khi chết, còn lại không có gì ngăn được chúng tấn công. Chỉ có địch chết, hoặc chúng chết!

Thấy đe dọa không có hiệu quả, hai thụ yêu có chút hoảng loạn, vừa tiếp tục quơ song chưởng, vừa thối lui về sau, nhưng tốc độ chúng chậm đến thương cảm. Chỉ chớp lát, con thiết bì man nguru dẫn đầu đã đuổi tới gần, đôi sừng bén nhọn của nó đâm tới một đầu thụ yêu.

Thụ yêu đương nhiên không ngồi chờ chết, nó vung móng vuốt trước bắn tới thiết bì man nguru, một đoàn cành lá như ám khí bao trùm lên con thiết bì man nguru, nhưng mấy trăm cân thân thể đang phóng tới thực sự khó ngăn cản. Trong một trận tiếng gãy, con thiết bì man nguru rút cuộc đâm thật sâu đôi sừng vào thân thể thụ yêu.

Con thụ yêu kia một trận hoảng loạn..... hai móng trước bắn tới thiết bì man nguru, nhưng lúc này đám man nguru phía sau đã vọt tới. Vài tiếng bụp bụp phát ra, hai con thụ yêu lắc lư thân thể kinh hãi run lên kịch liệt, nhưng trong chiến đấu, đám thụ yêu nổi danh là chắc như bàn thạch, không có sinh vật nào có thể so sánh, tuy rằng thiết bì man nguru hung hãn không gì sánh nổi, nhưng cũng chỉ khiến chúng gãy chút cành lá, còn lại đừng mong đánh ngã chúng.

Hỗn chiến bạo phát, đàn man nguru vây quanh thụ yêu tiến hành chiến đấu, nếu nói về lực công kích thụ yêu tất nhiên yếu hơn Đại địa chi hùng, thụ yêu là dựa vào đa số cành lá quán lấy đối thủ, sau đó từ từ giết chết. Mà da đám thiết bì man nguru lại cứng cỏi vô cùng, chúng căn bản không để mấy lưỡi răng cưa vào mắt, tình trạng xấu nhất chỉ là bị quán lấy không thể động đậy mà thôi, muốn giết chúng tốt nhất là chờ nó chết đói rồi tính.

Một con thụ yêu giờ hai móng trước đối diện với nó là sáu đầu man nguru, từ lúc đầu có hai con man nguru tự do công kích, thụ yêu chỉ có thể bị động nhận đòn, mà mấy con man nguru bị quán lấy thì điên cuồng gây dựa.

Cuộc chiến ngay từ đầu đã định đám thụ yêu bị rơi xuống hạ phong, đối diện với địch nhân đánh không chết, chúng lại chạy không thoát, tất cả chỉ còn là vấn đề thời gian. Dù đối thủ là Đại địa chi hùng, thụ yêu cũng không phải bị động như vậy, chúng chỉ cần quán lấy Đại địa chi hùng, sau đó dùng móng vuốt tiêu hao lực lượng, thắng thua cũng chưa biết vào tay ai.

Ma Tín Khoa đứng trước, Hàn Tiến đứng sau, hai người nhanh chóng chạy tới, tiểu man nguru kia đã thành thật trở lại, đôi mắt hấp háy nhìn Hàn Tiến như cầu hần giúp nó một chút. Nhưng mà Hàn Tiến không có phản ứng, trực tiếp tiến lên phía trước, tiểu man nguru thất vọng nhìn theo bóng lưng Hàn Tiến như than thở.

Chỉ chớp lát, Hàn Tiến, Ma Tín Khoa cùng Tiên Ny Nhĩ đã tụ lại một chỗ, nhìn phía trước chiến đấu, Hàn Tiến cười nói: "Xem ra, không cần chúng ta động thủ rồi."

"Người chỉ thích lười biếng." Tiên Ny Nhĩ cười nói.

Thụ yêu tính phòng ngự tuy không biến thái như Thiết Bì man ngư, nhưng cũng tính là cường đại, mất đi quán tính, đâm thiết bì man ngư vô pháp đâm thủng vỏ cây, chỉ có thể để lại trên vỏ cây chút vết tích. Nhưng mà theo thời gian dài một chỗ bị đâm đi đâm lại nhiều lần, cho dù là sắt thép cũng không chịu được a?

Vỏ cây trên người thụ yêu bị tróc ra, chất lỏng màu xanh ở bên trong tun ra không ngớt, chứng cứ kì phần nổi, huy động móng vuốt quần lấy thiết bì man ngư, nhưng lại không thể xuyên thấu da của đám man ngư, nhiều lắm chỉ có thể bảo vệ chỗ bị thương, cục diện chiến đấu không hề bị ảnh hưởng.

Ba người Hàn Tiến có vẻ như nhàn nhã dạo chơi, nhất là Hàn Tiến, hần ngồi trên cỏ, tựa như đang xem phim, lảng lảng nhìn trận chiến hần thâm nghĩ, không phải làm mà vẫn có thu hoạch, cần gì phải dốc sức a?

Không biết qua bao lâu, thụ yêu chống cự ngày càng yếu đi, Ma Tín Khoa cầm cự kiếm, cười hắc hắc nói: "Hiện tại... chính là lúc ta thi triển thần uy!"

Hàn Tiến không khỏi trợn mắt, từ lúc Ma Tín Khoa nắm giữ đầu kỹ, từ từ sinh ra khuynh hướng tự sùng bái mình, thỉnh thoảng lại phun ra cái gì đại loại như 'để ta đến quyết định tất cả a!' hay là 'kẻ hèn kia, mau nhìn thật kĩ đầu kỹ oai hùng của ta đây!'

"Xéo, nhanh!" Hàn Tiến bất đắc dĩ nói.

Ma Tín Khoa cười hắc hắc, tựa như hần đã quen cuồng vọng vậy, hần cũng đã quen cảnh này cho nên không khách khí, bắt quá đôi mắt cũng bắn ra tinh quang, tập trung lên người thụ yêu, thân hình di động, phóng thẳng về phía trước.

Một đoàn đầu khí mỏng lung từ trên người Ma Tín Khoa phát ra, sau một khắc hần nhảy lên không trung, trường kiếm trong tay chém xuống, kiếm phong vu vu về ra trên không trung một mảnh quang hoa, quang hoa có vô số điểm lóe sáng, như là mưa ngọc rơi xuống nhân gian.

Không có bất cứ tiếng động nào, một đoạn thân thể thụ yêu bị bay lên không trung, mà nửa thân thể còn lại cũng nhanh chóng héo đi, Ma Tín Khoa vững vàng đứng trên mặt đất, hơi nghiêng đầu, nhìn về con thụ yêu còn lại.

Con thụ yêu bị chém trở nên kinh hoàng, dùng hết sức lực ném hai đầu man ngư đang giãy dụa về sau, nhanh chóng chạy đi, nhưng vết thương trên người khiến nó không cách nào bảo trì cân bằng, nhanh chóng bị con man ngư húc ngã, đám man ngư ào lên coi con thụ yêu như đồ chơi, con này đã một cái, con kia húc một chút, cuối cùng con thụ yêu thân bất do kỷ, lăn ầm ầm xuống sườn núi.

Ma Tín Khoa lại một lần nữa nhảy lên không trung, hần hướng con thụ yêu còn lại chém xuống, dưới một dải tinh mang, con thụ yêu kia bị chém thành hai mảnh, đầu khí như mây rơi trên thảm cỏ trong nháy mắt biến mất, nhưng người có nhãn lực tốt có thể nhìn ra, trong phạm vi đầu khí bao phủ, cỏ cây đều bị thương tổn không còn thẳng đứng thân thể lên nổi.

Bạn đang đọc truyện *Hỗn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Dời Đi.

Đến khi ba người Hàn Tiến trở về thì đã là hoàng hôn, Tát Tư Âu vô cùng kinh ngạc ra đón: "Sau tối thế này rồi mới về?"

"Hôm nay Tiên Ny Nhĩ phát hiện hai con thụ yêu." Ma Tín Khoa tức giận nói giờ ngón giữa: "Cuối cùng đều bị ta giết chết."

"Thu hoạch hôm nay rất lớn a." Tát Tư Âu cười nói.

"Tát Tư Âu, đem ma tinh này khám vào pháp trượng của ngươi a." Hàn Tiến lật tay, một khối ma tinh màu vàng đất hiện ra: "Trước đây còn tiếc, nhưng hiện tại có tám khối bát giai ma tinh, có giữ nhiều cùng vô dụng." Ba thán trước, một đầu Đại địa chi hùng bị giết, Tiên Ny Nhĩ cùng Ma Tín Khoa tìm được thêm một đầu tiểu hùng, dễ dàng giết chết, hơn tổng cộng thu hoạch hôm nay của họ đã là bốn khối bát giai ma tinh.

"Ta nghĩ cần hóa hệ." Tát Tư Âu lắc đầu: "Ngươi giữ nó đi."

Đúng lúc này trong lều vang lên tiếng ho khan, Hàn Tiến sững sờ: "Khi Lê sao thế?"

"Nàng sinh bệnh a." Tát Tư Âu nhẹ giọng nói.

"Thế nào lại đột nhiên bị ốm?"

"Nàng không nên tắm, lạnh như vậy lại đi tắm...." Tát Tư Âu cười khổ nói: "Trở về liền ngã bệnh."

"Đúng vậy, khí trời ngày càng lạnh a..." Tiên Ny Nhĩ thì thào nói.

Sinh hoạt trong rừng rậm, thời gian ngắn thì không sao, nhưng thời gian dài căn bản chưa nói đến cái gì mà tình thơ ý họa, nơi nơi đều là trắc trở. Ví dụ nói, vài cái lều sao có thể giải quyết mọi chuyện, khí trời càng lạnh, bọn họ không có gì giữ ấm, còn trái cỏ khô ư? Bọn họ mỗi ngày đều phải mang cỏ ra phơi, cỏ khô ngày càng heo quắt, căn bản không còn hiệu quả giữ ấm. Còn da thú? Hôi không chịu nổi, Hàn Tiến không chịu nổi, Tiên Ny Nhĩ cùng Khi Lệ lại càng không chịu nổi, nếu không phải Hàn Tiến cần để chế tác vài cái 'ma pháp quyền trục' kì dị thì bọn họ đã sớm ném đi rồi.

Phương diện thức ăn cũng có vấn đề, mỗi ngày đều ăn thịt quay, quả thực khiến mọi người phát ngán, thỉnh thoảng tìm được trứng ma thú, đều khiến bọn họ nhảy nhót một trận. Nếu như Tiên Ny Nhĩ không phải ngày nào cũng mang một chút quả dại về, vậy bọn họ căn bản là điên rồi, hai tên nhát gan Mê Hiết Nhĩ cùng Tư Đề Nhĩ Ba Cách đã sớm liều mạng. Bì ai nhất chính là, bọn họ căn bản không dám nhai nuốt tận tinh quả dại, mà chỉ dám ngâm trong miệng chậm rãi mút lấy nước.

Nói trắng ra là trong rừng rậm sinh hoạt mà tốt, vậy làm gì đến lượt ma thú sinh sống?

"Làm sao bây giờ?" Tát Tư Âu lo lắng nói.

"Hay là..... chúng ta tìm một chỗ bỏ sung đi." Tiên Ny Nhĩ nói: "Tiền của ta đã sớm dùng hết rồi."

"Đi đâu?"

"Một lát nữa nói, xem Khi Lệ thế nào đã." Hàn Tiến nói, sau đó hẩn dẫn đầu đi vào lều gỗ.

Khi Lệ rúc vào đông cỏ, chỉ lộ ra non nửa cái đầu, mỗi lần kho khan, đều khiến đám cỏ khô run rẩy theo, như bên trong có giấu một con quái vật vậy.

Hàn Tiến đến cạnh Khi lệ, ngồi xuống sờ trán nàng, có chút nóng bỏng tay, Khi Lệ cảm giác có người chạm vào, mơ màng mở mắt.

Hàn Tiến vạch đám cỏ ra, cầm lấy cổ tay Khi Lệ, Khi Lệ kinh ngạc, khuôn mặt đã đỏ càng trở nên hồng nhuận: "Ngươi.... ngươi làm cái gì thế?!"

"Nằm yên nào." Hàn Tiến bắt mạch, nhẹ giọng nói: "Không sao, chỉ là chút vấn đề nhỏ."

"Ngươi còn có thể xem bệnh?" Tiên Ny Nhĩ kinh ngạc hỏi.

Hàn Tiến cười, hẩn là tên tạp học, tuy rằng người tu chân không phải học tập chữa bệnh, bởi vì trúc cơ không có khả năng nhiễm bệnh, nhưng Hàn Tiến lại cố học một chút.

Một đạo phù lục hiện hình trên không trung, Hàn Tiến huy động tay, bắn đạo bùa lên trán Khi Lệ.

"A...." Khi Kệ kinh ngạc kêu lên, phù lục của Hàn Tiến vừa chạm vào đã phát huy hiệu quả, trong nháy mắt, Khi Lệ cảm thấy một loại tươi mát lan tràn khắp cơ thể.

"Được rồi, hiện tại chúng ta bàn chuyện đi tới nơi nào a." Hàn Tiến nói.

Mọi người quay mặt nhìn nhau, trong lòng đều có nghi vấn dồn nén từ lâu, Hàn Tiến có khả năng thả ra hỏa diễm, chính là hỏa hệ ma pháp sư; hẩn lại có thể sử dụng ma pháp đề cao tinh thần thể chất của họ, hiện tại còn có thể trị bệnh, chính là Tế Tĩ; hẩn có thể thả khôi lỗi có khả năng chiến đấu, chính là khôi lỗi sư; hẩn lại có thể triệu hồi ra u hồn, đây là triệu hoán sư. Trước kia còn nghe Ma Tín Khoa nói qua, Hàn Tiến là một Tiên tri giả!

Nhiều chức nghiệp như vậy tồn tại trên cùng một người, không thể khiến bọn họ không nghi hoặc!

"Ê, các ngươi nghĩ cái gì thế?" Hàn Tiến lớn giọng hỏi.

"Khụ...." Tát Tư Âu vội ho một tiếng: "Nào tập trung lại nào, chúng ta không thể đến Lạp Đông trấn, chiến tranh chắc chắn không kết thúc nhanh như vậy, hơn nữa Lạp Đông trấn quá nhỏ, không phù hợp với như cầu của chúng ta. Bái Đắc Minh thành chúng ta cũng không thể đi, lần trước đã giết một kỵ sĩ ở đó, chuyện này không thể nhanh chóng bị lãng quên như vậy, chúng ta hẩn là bị truy nã, hoặc chỉ cần lỗ diện sẽ bị bắt lại."

"Vậy ngươi nói đi đâu?" Ma Tín Khoa hỏi.

"Đầu tiên, chúng ta cần kiếm nơi có chợ giao dịch lớn để bán chiến lợi phẩm, sau đó mua nhiều ma tinh thấp giai." Tát Tư Âu suy nghĩ nói: "Còn nữa, kiếm của Ma Tín Khoa cần tu bổ, Tiên Ny Nhĩ, ngươi có ma pháp tiền, hẩn là sức chiến đấu tăng lên nhiều a?"

Tiên Ny Nhĩ gật đầu.

"Địa phương kia không thể xa qua, chỉ ít trong vòng hai mươi ngày chúng ta phải tới nơi, khí trời ngày càng lạnh, tại phương Bắc du ngoạn không phải là chuyện sung sướng." Tát Tư Âu trầm ngâm: "Hon nữa, nơi đó phải có trật tự, có khả năng bảo trì công bằng, không thể tùy tiện bắt nạt người ngoài, mọi người đều không muốn chuyện tương tự như Bái Đắc Minh thành lại phát sinh a?"

Ma Tín Khoa đột nhiên nhăn mặt, ngập ngừng nói: "Ngươi nói là..... Cô Nhai thành?"

"Đúng vậy, Cô Nhai thành."

"Không đi! Kiên quyết không đi!" Ma Tín Khoa như điện giật nhả dựng lên nói: "Thà giết ta, ta cũng không đi!"

"Vì sao?" Tát Tư Âu ngạc nhiên hỏi.

"Ta ở đó chạy ra..... người đừng hỏi, nói chung là ta không đi."

"Người ở đó có cừu nhân?"

"Không tính là cừu nhân, nhưng....." Ma Tín Khoa có chút đỏ mặt, gãi đầu: "Như vậy đi, chúng ta quay lại Bái Đặc Minh thành đi? Nếu các người sợ, có thể đi Nam Thành."

"Không được! Tuy rằng vệ thành ở bốn cửa có lực đực với nhau, nhưng đều không phá hư quy tắc truy nã trọng phạm, cho dù tới đâu tội phạm cũng không được hoan nghênh." Tiền Ny Nhĩ nhàn nhạt nói.

"Sao bọn chúng có thể trách chúng ta?" Ma Tín Khoa kêu lên: "Là bọn chúng bắt nạt người."

"Bọn họ không quản nguyên nhân, chỉ cần giữ cho quy tắc không bị xâm phạm."

"Được rồi, nói cái đó sau." Hàn Tiến nhìn về phía Tát Tư Âu: "Nếu đi Cô Nhai thành, có thể chắc chắn về vấn đề an toàn chứ?"

"Cô Nhai thành là nơi an toàn nhất." Tát Tư Âu cười nói: "Chỉ là hơi xa, ít nhất phải đi mười ngày."

"Vậy đến Cô Nhai thành."

"Các người..... lẽ nào không chút coi trọng ý kiến của ta?" Ma Tín Khoa cả giận nói.

"Bỏ phiếu nha, ta đồng ý đến Cô Nhai thành, các người thì sao?" Hàn Tiến giờ tay.

"Đồng ý." Tiền Ny Nhĩ nói đầu tiên.

"Đồng ý." Tát Tư Âu nói.

"Đồng ý..." Khi Kê, Tư Đế Nhĩ Ba Cách, cùng Mễ Hiết Nhĩ đều giờ tay.

Bạn đang đọc truyện *Hỗn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Cổ Hương.

Qua mười sáu ngày bốn ba, đám Hàn Tiến rút cuộc cũng tới Cô Nhai thành, trong khoảng thời gian này, hắn cũng hiểu đại khái về Cô Nhai Thành, Cô Nhai thành khác với Bái Đặc Minh thành, bọn họ ghét chiến tranh, luôn đứng ở vị trí trung lập, mà Cô Nhai thành từ khi thành lập đến giờ, đều bảo trì vị trí trung lập.

Cô Nhai Thành hệ thống quản lý bên trong khác hẳn với Bái Đặc Minh thành, Bái Đặc Minh thành có bốn vệ thành chia nhau cai quản bốn cổng, ai cũng là lão đại, mà Cô Nhai thành lại do chín người bản xứ quyết định, bọn họ lập thành nguyên lão hội tổng cộng có chín danh ngạch, chỉ cần năm người đồng ý, vậy là có thể thi hành lệnh.

Hiện tại dù sao cũng là thời loạn, sở dĩ thương đoàn có thể phát triển tới hôm nay đều là thương đoàn có vũ trang, nhưng trong Cô Nhai thành còn có tập thể có thể cùng chín đại thương đoàn đối kháng tồn tại: Dong Bình hành hội. Chính sách của các đại thương đoàn chỉ ảnh hưởng tới dân thường, Dong Bình hành hội là vệ sĩ cho tư nhân, ngoài công việc bảo vệ thương đội ra còn có thể giết ma thu, cũng không chịu ước thúc của thương đoàn, nếu như thương đoàn cố tình can thiệp vào tự do của Dong Bình hành hội, vậy là phạm vào tội kỵ, các dong binh sẽ không nhượng bộ, mặt khác, các thương đoàn đều có vũ trang, các dong binh cũng không dám quá phận, cho nên hình thành một loại cân bằng vi diệu.

Thương đoàn cũng muốn dùng tiền tài thu nạp cao giai dong binh, hơn nữa cũng có thể phân hóa thực lực của Dong Bình hành hội, nhưng sự thực chứng minh, đây là hành động cái được không bù nổi cái mất, một cao giai dong binh chỉ cần không quá lười biếng, thu nhập của hắn trong dong binh hành hội cũng kinh người, hơn nữa tự do tự tại, muốn thì làm không thích thì chơi, nếu muốn cao giai dong binh nỗ lực phục vụ, vậy phải trả một cái giá quá cao, thật không phải ai cũng đưa ra nổi. Hơn nữa, thương đoàn cũng không phải lúc nào cũng hoạt động vận chuyển, nhưng cho dù có làm việc hay không cũng phải trả lương cho dong binh, nếu không ai còn nguyện ý liều mạng chứ? Huống hồ dong binh vốn quen tự do tự tại, bị người khác sai sử, bọn họ

cũng hợp tác, nhưng sẽ không phải thiên lỗi, chỉ đầu đánh đó.

Điều quan trọng nhất là, Dong Binh hành hội ở Cô Nhai thành mà sụp đổ tuyệt đối không có lợi, bởi tình huống Cô Nhai Thành tương đối phức tạp, phải dùng luật pháp để quản lý, mà Dong Binh hành đội là người chấp hành tốt nhất, chỉ có năng lực của dong binh mới có thể bảo trì công bằng, không thiên vị cho bất cứ thương đoàn nào.

Đương nhiên, đây chỉ là mặt ngoài, còn về phần bên trong có những quan hệ gì, bọn Ma Tín Khoa không thể nào biết được.

Cô Nhai thành ở trong rừng rậm, nhưng khá xa trung tâm, bên ngoài thành một phiến đồng lúa, từ xa nhìn lại vô cùng chỉnh tề, phía sau Cô Nhai thành là một tòa núi cao chót vót, đỉnh núi xuyên thủng qua mây, cho nên mới gọi là ' Cô Nhai '

Trên mặt mọi người đều hiện lên thần sắc vui vẻ, cuối cùng cũng có thể khôi phục cuộc sống như người bình thường, nhưng Ma Tín Khoa có vẻ không tình nguyện, hắn cúi mặt đi sau cùng, càng đến gần Cô Nhai thành, động tác lại càng chậm chạp, về mặt lén la lén lút, cho dù là kẻ ngu nhìn thấy hắn cũng biết có vấn đề.

Hàn Tiến ngừng lại, nhíu mày: "Ma Tín Khoa, người rút cuộc là có chuyện gì?"

"A? Không có gì a." Ma Tín Khoa cười gượng nói.

"Ma Tín Khoa, mau nói thật, ở Cô Nhai thành có phải có cừu nhân của ngươi không?" Hàn Tiến nói: "Nếu có, ta muốn ngươi nói rõ, tránh tình trạng trở tay không kịp."

"Đúng vậy, Ma Tín Khoa, có chuyện gì ngươi mau nói ra, lẽ nào còn chưa tin chúng ta?" Tất Tư Âu nói.

"Không phải cừu nhân..... các người hiểu lầm rồi." Ma Tín Khoa gãi đầu nói.

"Vậy là ai."

Ma Tín Khoa lấy sức cả nửa ngày, dưới ánh mắt của mọi người, hắn ngập ngừng phun ra bốn chữ: "Là... một nữ nhân."

Hàn Tiến ánh mắt sáng lên, liếc nhìn Tất Tư Âu: "Là dạng nữ nhân gì đây?"

"Nàng..... biết nói thế nào a. Nói chung là đàn bà thôi." Ma Tín Khoa quanh co

"Nàng bao nhiêu tuổi?"

"Hơn hai ba."

"Rút cuộc là bao nhiêu?"

"Lớn hơn ta ba tuổi, sao thế?" Ma Tín Khoa hỏi ngược lại.

"Không có gì, hỏi một chút thôi." Hàn Tiến cười nói: "Đẹp lắm sao?"

"Bình thường thôi."

"Ngươi quen nàng bao lâu?"

"Ấn... khoảng mười năm."

"Tình cảm tốt chứ?"

"Ngươi..... các người rút cuộc có đi hay không?" Ma Tín Khoa thẹn quá hóa giận: "Các ngươi không đi thì ta đi." Nói xong hắn đi nhanh về trước, được vài bước lại chạy về.

"Cái này.... Tất Tư Âu, cho mượn pháp trượng của ngươi một chút."

"Làm gì?" Tất Tư Âu khó hiểu, nhưng vẫn đưa pháp trượng ra.

"Cái này cho ngươi." Ma Tín Khoa đặt cự kiếm vào tay Tất Tư Âu

Cự kiếm của hắn nặng chừng bốn mươi cân (1 cân TQ =0.5kg), Tất Tư Âu thiếu chút nữa ngã chúi mặt, may là bình thường hắn cũng chăm luyện tập, thân thể không phải yếu, cho nên vẫn miễn cưỡng ôm được.

"Khi Lê tiểu thư, mũ của cô có thể cho ta mượn được không?" Ma Tín Khoa nhìn về phía Khi Lê.

"Ta là phụ nữ nha." Khi Lê kinh ngạc nói.

"Không sao, giúp ta đi." Ma Tín Khoa cười bồi.

Khi Lệ tháo mũ xuống, đưa cho Ma Tín Khoa, Ma Tín Khoa không nói hai lời lập tức đội lên, chỉ là mũ của Khi Lệ quá nhỏ, Ma Tín Khoa đội lên chỉ miễn cưỡng không rơi, nhìn thực sự buồn cười đến cực điểm.

Ma Tín Khoa xoay người đi tiếp, mọi người không hện mà cùng ôm bụng cười, Tiên Ny Nhĩ quả thực cười đến chảy nước mắt, nhìn cái mũ của Khi Lệ, không che nổi một phần đầu của Ma Tín Khoa, ngoài ra, hần là một hán tử khô ngô, trong tay lại cầm ma pháp trượng như cây tăm, nhìn chẳng ra thể thống gì cả.

"Khó nhìn lắm sao?" Ma Tín Khoa nhìn lại một chút, đáng tiếc hần không nhìn thấy bóng lưng của mình: "Tát Tư Âu, thả cho ta một cái Kính tượng thuật."

"Ta chỉ là cao giai thuật sĩ, lấy đâu là Kính tượng thuật?" Tát Tư Âu cười khổ nói.

"Ma Tín Khoa, ngươi làm vậy càng khiến người ta chú ý hơn đó." Hàn Tiến dờ khóc dờ cười nói: "Kỳ thực, chỉ cần ngươi cạo râu đi, người khác chắc chắn không nhận ra."

"Đúng thế!" Ma Tín Khoa vừa mừng vừa sợ kêu lên: "Tát Tư Âu, lại đây cầm giúp ta." Hần vừa nói vừa nói vừa kéo mũ trên đầu xuống, nhưng hần thực sự ần chặt, xoay một cái, chiếc mũ bị hần xé thành hai nửa.

"Ta bây giờ rất tò mò a, rút cuộc cô gái kia thế nào mà có thể biến Ma Tín Khoa thành bộ dạng này?" Tiên Ny Nhĩ cười nói.

"Ta cũng vậy." Hàn Tiến nhìn Cô Nhai thành phía xa: "Xem ra, Ma Tín Khoa lớn lên ở chỗ này."

Bạn đang đọc truyện *Hồn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Đại Thành Thị

Dưới tình huống thông thường, một người để râu quai nón, chung quy cũng lộ vẻ thô lỗ, dã man, nhưng khi cạo đi lại trở nên vô cùng trẻ trung, chỉ ít là trẻ hơn so với tuổi thật. Ma Tín Khoa là một ngoại tộc, khuôn mặt chữ điền, để ria mép thì không có gì, nhưng không còn râu che chắn, nét dữ tợn trên mặt càng trở nên rõ ràng, hơn nữa đôi mắt lóe tinh quang, bộ dạng đàng đàng sát khí, hùng quang lẫm liệt, cũng không biết đám trẻ Cô Nhai thành có khóc thét lên hay không khi nhìn thấy bộ dạng hần.....

Hàn Tiến đột nhiên nghĩ, hình như mình đã đưa ra một ý tồi, nhưng râu đã cạo, muốn mọc lại ngay là không có khả năng, đành để vào thành rồi tính vậy.

Ruộng xung quanh Cô Nhai thành đã thu hoạch hết, hơn nữa sắc trời gần đến hoàng hôn, bóng người qua lại không nhiều, cửa lại không có vệ binh, cho nên đám người Hàn Tiến thuận lợi vào thành.

Đánh giá cảnh sắc xung quanh, Hàn Tiến đột nhiên nhớ đến lời Tát Tư Âu, mấy trăm năm trước toàn độ đại lục là một đế quốc thống nhất, sau đó đột nhiên nổi lên nội loạn, cuối cùng trở thành cục diện nhiều lĩnh chủ. Lạp Đông trấn, Thập nhất trấn của Bái Đặc Minh thành, hiện tại lại là Cô Nhai thành, phong cách kiến trúc đa số như nhau, nhìn kỹ cũng không khác nhau là mấy.

Lạp Đông Trấn không thể so với Thập Nhất Trấn ở Bái Đặc Minh thành, người là thôn nhỏ, người ta là thị trấn, nhưng ở đó lại không thể so với Cô Nhai thành, đường phố dưới chân cũng đã lớn gấp hai lần Thập nhất trấn, còn xe ngựa phổ thông cũng đủ cho tám chín người ngồi, hơn nữa đường phố lại cực dài, liếc mắt không thấy đâu là điểm cuối.

Loại khí thế này khiến người ta phải động dụng, chỉ tiếc hần không có đi qua thành thị khác, rất khó so sánh được.

Ma Tín Khoa vô cùng quen thuộc chỗ này, Hàn Tiến bảo hần tìm một lữ quán yên tĩnh, hần liền mang mọi người xuyên qua đường phố, đến một chỗ vô cùng hẻo lánh, tìm một lữ quán rách nát, bên trong thậm chí bài biện còn kém tiểu điểm của Mễ Hiết Nhĩ, chủ quán là một ông lão chừng sáu mươi, con mắt lơ đãng, ngáp ngủ liên tục, như người thiếu ngủ thường xuyên vậy.

Đương nhiên, giá cũng rẻ vô cùng, vài người bao trọn lữ quán, một ngày một đêm chỉ cần trả ba mươi miếng ngân tệ, trong đó có cả phí ăn uống.

Hàn Tiến nghĩ tiện nghi, không ngờ chủ quán còn mừng hơn, vội vã chuẩn bị cơm canh cho khách nhân, còn đun chút nước nóng, mọi người đều thấy mệt mỏi nên lười biếng ngồi trên ghế.

Đúng lúc này cửa lữ quán bị hai đại hán đẩy ra, đồng thanh kêu lên: "Chủ quán đâu? Cho chúng ta hai phòng."

"Xin lỗi, lũ quán này đã được chúng tôi bao rồi." Hàn Tiến cười nói.

"Thú vị? Không cho chúng ta ở?" Một đại hán trong đó đi lên nhìn Hàn Tiến.

"Ở đây không còn phòng trống, ta nhớ, phía bắc không xa có một lũ quán, hai vị có thể đến đó."

"Con mẹ nó không phải rộng dài, các người cút hết sang đó cho ta." Một đại hán đập quày hàng, một cổ tửu khí từ miệng hắn phun ra: "Ông chủ? Ông chủ đâu?"

Ma Tín Khoa tâm tình vốn không tốt, vỗ mạnh bàn đứng dậy: "Các người kêu con mẹ gì? Lũ quán này chúng ta bao rồi, nghe rõ chưa? Còn chưa cút?!"

Hán tử kia giận dữ, xắn tay áo lao tới Ma Tín Khoa, nhưng bị đồng bọn phía sau kéo lại, thì thầm vài câu, hán tử kia liếc qua Ma Tín Khoa một chút, sau đó không nói gì, ủ rũ đi ra ngoài.

"Đầu năm nay, lớn lên xấu trai chẳng lẽ có ưu thế sao?" Hàn Tiến than thở, khuôn mặt cười trộm, Ma Tín Khoa vừa mở miệng, hai tên kia đã chạy mất, quả thực nhát chết.

"Ta? Người nói ta xấu trai?" Ma Tín Khoa chỉ vào mũi mình nói.

"Người hỏi bọn họ đi." Hàn Tiến ném quả bóng cho đám người còn lại.

"Không thể nói xấu, nhưng là không đẹp." Tát Tư Âu uyển chuyển nói.

"Tur Đế Nhĩ Bá Cách, người nói ta xấu sao?" Ma Tín Khoa trợn mắt.

"Không... không xấu a." Tur Đế Nhĩ Bá Cách cả kinh, con mắt đảo tròn, cuối cùng phun ra một câu: "Rất uy phong a."

Ma Tín Khoa liếc nhìn Hàn Tiến, hắn cũng không ôm hi vọng thuyết phục mọi người, chỉ cần một người ủng hộ, vậy là hắn thỏa mãn rồi.

"Các người không phải nói Cô Nhai thành rất an toàn sao?" Hàn Tiến đột nhiên nhú mày nói: "Ta xem..... có chút sai a, vừa rồi là chuyện gì?"

"Ở đây đều là dong binh, đánh nhau là chuyện thường." Ma Tín Khoa ồm ồm nói: "Ta cũng ấu đã từ nhỏ tới lớn, chỉ cần không đánh chết người là được."

"Người chắc chắn không xảy ra chuyện như Kiều Trì chứ?" Hàn Tiến hỏi, bọn họ hiện tại như chim sợ cành cong, bốn người nỗ lực được chút thu hoạch, nếu như bị người ta hăm hãi, thực sự là tổn thất nặng a.

"Sẽ không, chúng ta có thể báo cáo thương hội, nếu thương hội mặc kệ, chúng ta đến Dong Binh hành hội, chúng quy đều có thể tố cáo đối phương." Ma Tín Khoa lắc đầu: "Ta ở chỗ này sống một thời gian dài, chưa từng nghe qua chuyện nào như vậy."

"Chỉ mong thế." Hàn Tiến có chút do dự, nhưng việc đã đến nước này, có suy nghĩ chỉ một đầu, sau đó hắn rồi trọng tâm câu chuyện: "Tát Tư Âu, bát giai ma tinh, một khóa có thể bán bao nhiêu?"

"Giá trị của ma tinh được định là ở giai, phẩm chất và thuộc tính." Tát Tư Âu chậm rãi nói: "Nếu như bát giai hỏa hệ ma tinh, ít nhất cũng có thể bán được trên vạn mai kim tệ, hơn nữa chỉ cần muốn bán sẽ có người mua."

"Có thể bán nhiều vậy sao? Hơn vạn mai kim tệ?" Hàn Tiến thất kinh, trước đây có bát giai ma tinh, hắn chỉ biết mọi người cao hứng, nhưng không ngờ giá trị cao như vậy.

"Đúng thế, đó là giá thấp nhất." Tát Tư Âu cười nói: "Lôi hệ ma tinh cũng thế tương đối quý giá, thứ nhì là thủy hệ, khí hệ, thổ hệ là không đáng tiền nhất."

"Khoảng bao nhiêu?"

"Nếu tìm được người mua, có thể bán được trên một, hai nghìn kim tệ, hay có thể hơn một chút nữa."

"Kém nhiều thế sao?"

"Không sai, người nghĩ xem, ma tinh có tác dụng lớn nhất là gì? Tăng phúc cho ma pháp a." Tát Tư Âu nói: "Hiện tại nơi nơi đều là chiến tranh, trên chiến trường, ma pháp có lực sát thương nhất đều là hỏa hệ cùng lôi hệ, vì vậy ma tinh hai hệ này cung không đủ cầu a. Ha ha..... thổ hệ cấm chú uy lực vô cùng cường đại, nhưng có mấy người có khả năng phóng xuất cấm chú chứ?"

Hàn Tiến trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên nở nụ cười: "Còn có loại chuyện này sao....."

"Hình như không có gì kì quái a....." Tát Tư Âu khó hiểu hỏi.

"Nếu như ta dùng một viên hỏa hệ ma tinh đổi bảy tám viên hỏa hệ ma tinh cùng giai, sẽ có người đổi chứ?" Hàn Tiến chậm rãi nói.

"Đương nhiên là có người đổi."

Hàn Tiến lại một lần nữa nở nụ cười, hắn phát hiện thế giới này đúng là thiên đường! Hắn chỉ cần năng lượng, thuộc tính đối với hắn không quan trọng, không ngờ lại chiếm tiện nghi lớn, nếu như không tu thành bất diệt kim thân, chỉ bằng kiếm miếng đậu hủ mà tự sát cho rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Hành Hội Lính Đánh Thuê.

Không lâu sau chủ quán đã chuẩn bị xong một bữa tối đơn giản, vì mỗi ngày chỉ có thể thu vài chục lượng bạc nên đương nhiên sẽ không đem thịt cá đến chiêu đãi khách mà chỉ có ít bánh mì, phomat và trứng chiên. Có điều mọi người ở trong rừng ngày ngày ăn thịt nướng nên không thể chịu thêm được nữa, vậy nên được ăn bữa cơm đạm bạc, mọi người cũng cảm thấy hết sức vui mừng, nhanh chóng ăn hết sạch mọi thứ.

Sau khi ăn xong, Ma Tín Khoa tâm trạng không tốt nên đã đi nghỉ sớm, Hàn Tiến lại không thể nghỉ ngơi được, nghe nói Cô Nhài thành là một thành phố không có ban đêm, dù sao cũng nên ra ngoài xem thử, liền đem suy nghĩ này nói với Tát Tư Âu, Tát Tư Âu và Hàn Tiến muốn đi cùng nhau, thêm Tiên Ni Nhĩ và Khôi Lê, bốn người cùng đi ra khỏi quán trọ.

Cô Nhài thành có chín thương đoàn, còn có hành hội lính đánh thuê thực lực lớn mạnh, khắp nơi đều có sự bảo vệ của thương đoàn và lính đánh thuê, một thành phố như vậy có hai ngành nhất định rất phát đạt: rượu, sắc, bài bạc.

Các lính đánh thuê vào sinh ra tử, kiếm được một khoản tiền lớn, sau khi trở về thành phố, họ cần được nghỉ ngơi thoải mái, càng cần được xả hết bức dọc, chẳng có ai có thể sống mãi trong căng thẳng, như vậy sẽ không thể chịu đựng được, vì vậy các quán rượu trong thành Cô Nhài đông đúc hơn những chỗ bình thường khác, có con đường hầu hết đều là các quán nối tiếp nhau.

Thành Cô Nhài không có kỹ viện, sòng bạc hay quán rượu riêng biệt, hoàn toàn có thể cùng lúc đáp ứng ba loại phục vụ. Hầu gái trong các quán rượu lượn qua lượn lại quanh các bàn rượu như những cánh bướm dập dờn, ngã gĩa xong với khách liền có thể lên lầu hai vui vẻ, hơn nữa trong quán rượu phần lớn đều có sòng bạc, mua vui cho các khách hàng. Đối với rất nhiều các lính đánh thuê mà nói, quán rượu chính là ngôi nhà khác của họ, uống mấy chén rượu, hưng phấn lên thì trêu đùa cùng mấy thị nữ, tiếp đó lại uống, sau đó đi thử vận may, đây chính là một cuộc sống vô cùng hạnh phúc....Đương nhiên người phải kiếm được tiền.

Hàn Tiến và Tát Tư Âu đi phía trước, hai người cả đường lên lét lút lút thì thầm nói chuyện, nghe Tát Tư Âu giới thiệu, Hàn Tiến rất muốn đến quán rượu xem thử chút, nhưng phía sau còn có hai cái đuôi bám theo, hơn nữa tiền cũng nằm trong tay Tiên Ni Nhĩ cả rồi, không tiện đi đòi, đành phải thôi vậy.

“Tát Tư Âu, hành hội lính đánh thuê ở đâu vậy?” Hàn Tiến hỏi.

“Không biết” Tát Tư Âu lắc lắc đầu.

“Người không phải đã đến thành Cô Nhài rồi sao?”

“Chưa từng. Ai nói ta đã từng đến?”

“Vậy người vừa nói...”

“Quán rượu trong thành Cô Nhài rất nổi tiếng, ta cũng chỉ là nghe người khác nói mà thôi” Tát Tư Âu cười nói.

“Ta còn cho là người là khách thường xuyên ở đây đây” Hàn Tiến có chút thất vọng.

“Đừng nói đùa nữa, ta nào có nhiều tiền để lãng phí như vậy?” Tát Tư Âu nháy nháy mắt nói: “Thường khách? Người là muốn đem ta đến....”.

“Được rồi, coi như ta chưa từng nói gì” Hàn Tiến quay người lại gọi: “Tiên Ni Nhĩ, có biết hành hội lính đánh thuê ở đâu không?”

“Không biết”.

Chính trong lúc đó, một giọng nói nhẹ nhàng lên tiếng trả lời: “Đại nhân, có cần người hướng dẫn không?”

Hàn Tiến quay đầu lại trông thấy một thiếu niên tầm mười hai, mười ba tuổi đang đứng đó, trên mặt nó còn lộ rõ vẻ non nớt, thân hình gầy gò, bộ quần áo đã có phần sờn rách nhưng trông rất sạch sẽ, giữa eo còn treo một thanh trường kiếm, so với cơ thể nó, thanh kiếm có phần không tương thích, thiếu chút nữa kéo lê trên mặt đất.

“Hướng dẫn?”

“Đúng vậy, đại nhân, tôi thu phí vô cùng rẻ, một ngày chỉ cần ba đồng bạc”.

“Tên tiểu tử nhà ngươi thật biết kinh doanh đấy, trời đã tối như vậy rồi, đưa chúng ta đi một lát mà lấy ba đồng bạc?”

Tát Tư Âu cười nói. Tuy họ hiện nay có thể coi là tiền bạc không phải lo nhưng tư tưởng quan niệm vẫn không có thay đổi gì, đặc biệt là Tát Tư Âu, năm nào cũng đi ngao du bốn bể, gặp quá nhiều chuyện vì tiền mà phải chịu nhục, cho nên hắn rất coi trọng chuyện tiền nong.

“Đại nhân, tôi nói một ngày là cả một ngày, đến giờ này ngày mai, chỉ cần ngài bằng lòng tôi sẽ đi cùng các vị”, thiếu niên đó không chút kiêu ngạo cũng không tỏ ra nịnh nọt.

“Ngươi tên là gì? Hàn Tiến hỏi.

“Ngài gọi tôi là Tiểu Ước Sát Phu là được rồi”.

“Được, vậy ta thuê ngươi. Đầu tiên đưa ta đến hành hội lính đánh thuê ” Hàn Tiến gật đầu nói.

“Đại nhân, ngài có cần thuê một chiếc xe ngựa không?”

“Không cần, chúng ta đi bộ”.

Tiểu Ước Sát Phu trong mắt lóe lên một tia thất vọng, nhưng nó che đậy rất giỏi, xoay sang nở một nụ cười: “Đại nhân, mời đi theo tôi”.

Hàn Tiến và Tát Tư Âu không phải những kẻ đơn giản, bọn hắn cùng nắm bắt được thay đổi của thằng bé đó. Tát Tư Âu hạ giọng cười nói: “Tên tiểu tử này...còn thăm dò chúng ta, sợ chúng ta không trả nổi tiền sao?”

“Có lẽ là muốn xem thử mình có thể có hi vọng kiếm thêm được chút tiền hay không” Hàn Tiến cười nói.

Hành hội dung binh cách chỗ bọn họ hiện giờ không xa lắm, đi hơn hai mươi phút, một tòa kiến trúc to lớn xây toàn bằng đá gạch hiện ra trước mắt họ, phía trước còn có một quảng trường lớn, xung quanh quảng trường chằm hàng trăm ngọn đuốc lớn, khiến cả quảng trường rộng lớn được chiếu sáng như ban ngày.

Trên quảng trường tụ tập rất nhiều người, từ trang bị của họ có thể dễ dàng phán đoán ra ngành nghề của mỗi người, có chiến sĩ, có kỵ sĩ, có ma pháp sư, có xạ thủ, xem ra đều không phải kẻ yếu.

“Đại nhân, nếu các vị muốn nhận nhiệm vụ dung binh, tốt nhất vẫn là hiểu nhiều hơn một chút tình hình Tháp Lạp Hạ Quần Sơn. Các vị có thể hỏi tôi, phí tư vấn của tôi cũng rất rẻ, năm mươi đồng bạc. Tiểu Ước Sát Phu lộ ra hàm răng trắng như tuyết.

“Phí tư vấn” Hàn Tiến không nhị được cười.

“Đại nhân, cái này không nên cười” Tiểu Ước Sát Phu nói một cách trịnh trọng: “Hành hội lính đánh thuê tổng cộng có mười bốn ma pháp truyền tống trận, có thể đưa lính đánh thuê vào nơi sâu nhất của Tháp Lạp Hạ Quần Sơn. Ngài có biết tọa độ cụ thể của mỗi truyền tống trận không? Ngài biết sau khi qua truyền tống thì phải chú ý cái gì không? Ngài biết phải cẩn thận ma thú cao cấp nào không? Để bảo vệ lính đánh thuê, hành hội lính đánh thuê đã bố trí một số nơi che chắn có tính vĩnh viễn, nếu gặp phải ma thú không thể đánh thắng, ngài có biết nên trốn vào chỗ nào không?”

Tiểu Ước Sát Phu nói một tràng dài, đến nỗi Hàn Tiến và Tát Tư Âu không thể mở miệng nói thêm gì nữa.

“Tôi nghĩ mạng sống của ngài không phải chỉ đáng năm mươi đồng bạc đó chứ?”

“Ngươi nói những điều này là ngươi đều biết?” Hàn Tiến hỏi.

“Đương nhiên” Tiểu Ước Sát Phu trả lời một cách tự hào.

Từ phía sau nghe thấy tiếng cười của Tiên Ni Nhĩ, ngón tay nhẹ gảy một cái, một đồng vàng rơi khỏi tay, bay về phía Tiểu Ước Sát Phu, động tác của Tiểu Ước Sát Phu rất nhanh nhẹn, một tay bắt ngay được đồng vàng, ngắm nghía một cách chăm chú, cuối cùng cẩn thận cất đi.

“Phí tư vấn đã đưa ngươi rồi, ngươi giới thiệu một chút cho bọn ta xem” Tiên Ni Nhĩ nói một cách nhẹ nhàng.

“Đều là cho ta hết?” Tiểu Ước Sát Phu hỏi một cách giao hoạt.

“Chỉ cần giới thiệu của ngươi có thể khiến chúng ta hài lòng”.

Tát Tư Âu nhếch nhếch mép, tinh linh này.....thật là quá hoang phí rồi.

“Các vị là một đoàn lính đánh thuê?” ánh mắt Tiểu Ước Sát Phu nhìn quét qua một lượt đám người Hàn Tiến.

“Đúng vậy” Hàn Tiến cười nói.

“Ta đề nghị các vị không nên đi vào chỗ nguy hiểm, vì các vị còn thiếu một chiến sĩ khỏe mạnh”.

Đây mà được coi là giới thiệu? Hàn Tiến vừa muốn mở miệng ra nói. Đột nhiên từ phía đằng sau quảng trường truyền đến một trận ma pháp dữ dội, ngay sau đó những người trên quảng trường bắt đầu hỗn loạn....

Bạn đang đọc truyện *Hỗn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Vương Bài.

“Đúng là hồng sắc tiệm binh”.

“Xem, đám điên đó đã trở về rồi”.

“Ngươi nói nhỏ một chút....”.

Hàn Tiến nghe được những lời xì xào bàn tán phát ra từ đám đông, hắn bắt giác nhìn theo hướng đó. Mọi người trên quảng trường đều rẽ sang hai bên như thủy triều, bóng dáng vài người nghênh ngang bước ra.

Đi phía trên cùng là hai chiến sĩ, bọn họ cao tương đương nhau, đều rất khôi ngô, một người mặc áo giáp nặng, một người mặc bộ áo giáp mỏng và nhẹ, ánh mắt bọn họ đều vô cùng lạnh lùng, thờ ơ nhìn khắp lượt đám đông xung quanh, không có chút cảm xúc nào. Hàn Tiến có cảm giác, sự lạnh lùng đó không phải là cố ý ra vẻ như vậy, mà là do sau khi đã trải qua vô số lần tắm trong biển máu, vô số lần trải nghiệm giữa sự sống và cái chết mà tạo nên.

Đi phía sau họ là một ma pháp sư nam. So với hai người đi phía trước, hắn ăn vận vô cùng đẹp đẽ, đặc biệt là chiếc trượng ma pháp, phía trên còn khảm nạm rất nhiều ma tinh màu đỏ thượng đẳng kích cỡ khác nhau, ánh sáng lung linh phát ra từ hàng trăm ngọn đuốc cũng bị lu mờ trước vầng hào quang chói lọi của những viên ma tinh đó.

Phía sau nữa là một nữ tinh linh, đeo ở chéo vai là một cây trường cung màu xanh sẫm, mái tóc dài màu xanh, bước đi nhẹ nhàng uyển chuyển. Cuối cùng là một người con trai khoác chiếc áo choàng màu đen. Thân hình hắn rất gầy gò, ánh mắt vô cùng âm u lạnh lẽo. Khi ánh mắt của hắn lướt qua, Hàn Tiến chợt cảm thấy lạnh gáy, Tất Tư Âu đứng bên vuốt nước bọt một cách khó khăn, tất nhiên hắn cũng có cảm giác giống như thế.

Tinh linh đó nhìn thấy Tiên Ni Nhĩ, ánh mắt chợt sáng lên, sau đó đi qua điềm nhiên như không có gì, nói lớn: “Mấy người các ngươi, hôm nay đừng đi lại lung tung ở bên ngoài nữa, sớm về quán trọ Bách Hợp mà nghỉ ngơi đi”.

“Vẫn còn sớm như vậy, chúng ta có thể ngủ được sao?” Ma pháp sư đó quay đầu lại nói: “Kì là thật đấy....hôm nay sao bỗng dừng lại quán chuyện của bọn ta?”

“Đừng quên, ngày mai còn phải đi tiếp nhận nhiệm vụ”. Tinh linh đó khẽ trau mày.

“Yên tâm đi, chúng ta đã khi nào làm lỡ việc chưa?” Chiến sĩ đi phía đầu cười nói.

Đám người cứ thế đi qua quảng trường, biến mất ở con đường phía xa. Mọi người trên quảng trường vẫn còn thì thào bàn tán cái gì đó.

Hàn Tiến biết, mỗi một ngành nghề đều có những người khiến kẻ khác phía ngưỡng mộ. Từ thái độ của đám đông không khó để nhận ra tiểu đội lính đánh thuê đó tuyệt đối là một đội lính đánh thuê truyền kì.

“Nếu có một ngày chúng ta cũng có thể làm được như vậy....” Tất Tư Âu than thở.

“Cho chúng ta thêm thời gian vài năm nữa, chưa chắc chúng ta đã kém họ” Hàn Tiến cười nói.

Nếu là người khác nói những lời này, Tất Tư Âu nhất định sẽ cười cho vào mũi, nhưng Hàn Tiến thì không như vậy, ma pháp của hắn đem đến cho người ta một tương lai có sự mê hoặc vô hạn. chính là nói bản thân hắn, hắn cho rằng trong hai năm có thể trở thành thuật sĩ cao cấp đã là rất giỏi rồi, nhưng dưới sự giúp đỡ của Hàn Tiến, một tháng trước hắn đã có thể vượt qua Bình Cảnh. Theo hắn thấy, chỉ cần có Hàn Tiến, tương lai nhất định không còn xa xôi.

“Đại nhân, bọn họ....là hồng sắc tiệm binh đấy” Tiểu Ước Sát Phu nói nhỏ. Biểu cảm của nó rất kì dị, trước mặt đều là chủ thuê nó, nó không thể tùy ý cười lời nói của ai, nhưng lời nói của mấy người này thật sự là rất buồn cười.

“Ta biết họ là hồng sắc tiệm binh” Hàn Tiến giống như chưa nghe ra cái gì, nói một cách lãnh đạm: “Phí tư vấn hội ta đã đưa cho ngươi rồi, có gì muốn giới thiệu với chúng ta không?”

Tiểu Ước Sát Phu lại rất kính nể, có hỏi tất có trả lời, bắt đầu giảng giải không biết chán, hành hội lính đánh thuê có mười bốn trận truyền tông ma pháp đơn hướng, có thể trực tiếp đưa lính đánh thuê vào nơi sâu nhất của dãy núi Tháp Lạp Hạ. Mà tất cả các lính đánh thuê đều có thể phân thành ba loại, lính đánh thuê hàng đầu đều là chức nghiệp cao cấp, luôn tiếp nhận những nhiệm vụ khó khăn, đi săn giết những ma thú cao cấp, họ đi trực tiếp qua truyền tông trận, sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ dùng truyền tông quyền trực quay về. Tuy đi lại một lượt như vậy tiêu hao số lượng lớn tiền vàng nhưng tiết kiệm được thời gian, nếu có đủ thực lực để bảo đảm, thời gian tiết kiệm được đủ để làm thêm một nhiệm vụ nữa.

Loại lính đánh thuê thứ hai chính là tốt xấu lẫn lộn, chỉ cần tiếp nhận nhiệm vụ bình thường thì cũng có thể đi từ cửa truyền tông, nhưng tuyệt đối không có đủ tài lực để mua truyền tông quyền trực, vì vậy bọn họ dùng mạng sống của mình để làm cái giá đánh đổi cho những gì thu được, phải dâng lên cho hành hội lính đánh thuê xong, thậm chí còn thiếu nợ.

Loại lính đánh thuê thứ ba không cần nói đến, tất cả đều chỉ có thể dựa vào đôi tay và đôi chân của mình.

Hàn Tiến dường như đã hiểu ra một chút, vì sao thành Cô Nhại phồn vinh như vậy, có hai loại tiền là dễ kiếm nhất, một loại là do lũng đoạn, một loại là nhờ chiến tranh. Hiện nay khắp nơi đều đánh nhau, buôn bán ma tinh đương nhiên sẽ không tồi, hơn nữa quản lý của hành hội dung binh đã rất chuyên nghiệp hóa rồi, bọn họ nghĩ trăm phương nghìn cách để nâng cao năng suất công việc của dung binh, còn dốc sức bảo đảm an toàn cho lính đánh thuê, nâng cao sản lượng ma tinh.

Chín thương đoàn lớn của Cô Nhại thành không động đến hành hội lính đánh thuê, một phần nguyên nhân là ở chỗ họ nhận ra được lính đánh thuê chính là nền tảng căn bản để phát triển thành thị, nếu lính đánh thuê cấp cao đều bị đuổi đi hết thì sẽ thiếu người làm, tổng thu nhập của họ đương nhiên cũng sẽ ít đi.

Còn về việc sai hộ vệ ra ngoài săn ma tinh đó đơn thuần chỉ là việc vô nghĩa, đoàn lính đánh thuê cho dù thu nhập được bao nhiêu cuối cùng vẫn là chia đều cho mọi người, hộ vệ thu được gì nhất định phải giao nộp cho thương đoàn một nửa lớn thì ai bằng lòng đi làm đây? Có can đảm và dũng khí như vậy để tham gia vào đoàn lính đánh thuê thật là tốt biết bao.

Hồng sắc tiệm binh chính là một đội lính đánh thuê có thực lực vô cùng lớn mạnh, nghe nói phẩm cấp thấp nhất của năm thành viên cũng là chức nghiệp cấp chín. Trong Cô Nhại thành, có khoảng hơn hai mươi đoàn lính đánh thuê hàng đầu, cuộc sống của họ đều vô cùng xa xỉ, sống tại quán trọ thoải mái nhất, uống rượu ngon nhất, chơi với những người phụ nữ đẹp nhất.

Nghe đến đây, nhìn thấy hai mắt Tiểu Ước Sát Phu sáng lấp lánh, Hàn Tiến không có cách nào nhịn được cười: “Tiểu tử kia, ngươi có biết thế nào là chơi gái không?”

Tiểu Ước Sát Phu thoáng chốc liền đỏ hết cả mặt, mạnh mẽ nói: “Đừng cho rằng ta còn nhỏ, ta cái gì cũng biết”.

“Nói thử xem, ngươi chơi gái như thế nào?” Tất Tư Âu cười nói, hắn cũng có suy nghĩ đen tối trong đầu.

“Ta.....” Tiểu Ước Sát Phu cắn chặt răng, lấy lại dũng khí, đáng định nói gì thì Tiên Ni Nhĩ đã lãnh đạm nói: “Mấy người các ngươi, coi không có chúng ta tồn tại hay sao hả? Đừng có mà làm hư tiểu tử nhà người ta”.

Hàn Tiến vừa quay đầu lại, phát hiện sắc mặt Khôi Lệ cũng rất hồng, nhận thấy Hàn Tiến nhìn mình còn cố ý tránh ánh mắt Hàn Tiến.

“Haha.....” Hàn Tiến cười lớn: “Chúng ta vào bên trong xem thử xem”.

“Cũng được” Tất Tư Âu gật đầu nói.

Hàn Tiến cố ý đi chậm lại phía sau vài bước, hạ giọng nói với Tiên Ni Nhĩ: “Vừa nãy tình hình đó....ngươi có quen không?”

“Ừ, cô ta tên là Julia, là bạn tốt của anh trai ta” Tiên Ni Nhĩ cũng không có gì phải giấu diếm.

“Ta đoán cô ta cũng nhận ra ngươi” Hàn Tiến ngừng lại một lát rồi nói: “Cô ta bảo ngươi đến quán trọ Bách Hợp tìm cô ta”.

“Ta biết” Tiên Ni Nhĩ gật đầu nói: “Lát nữa ba người các ngươi tự mình về trước đi, ta để Tiểu Ước Sát Phu đưa ta đến quán trọ Bách Hợp”.

“Sẽ không có chuyện gì chứ?”

“Sẽ không, cô ta hơn mười năm nay không trở về rồi, chắc muốn hỏi ta tình hình ở thành Dã Liễu”.

“Vậy vì sao lúc này cô ta không nói chuyện với Tiên Ni Nhĩ?” Khôi Lệ sắc mặt đầy vẻ nghi ngờ hỏi.

“Khôi Lệ, có rất nhiều thứ...cần phải tự mình suy nghĩ, không thể cứ đi hỏi người khác được, nếu không vĩnh viễn không thể trưởng thành được. Trên thế giới này không có chuyện gì là vô duyên vô cớ phát sinh cả. Cô ta không nói chuyện với Tiên Ni Nhĩ, nhất định là có nguyên nhân của cô ấy” Hàn Tiến nói một cách nhẹ nhàng: “Ví dụ như cô ta có kẻ thù ở đây hoặc đã đắc tội với một người nào đó, đối phương không dám động đến hồng sắc tiệm binh, nếu biết Tiên Ni Nhĩ là bạn bè của cô ta, như vậy....cũng có thể muốn đến gây phiền phức cho chúng ta rồi”.

“Ta hiểu rồi” Khôi Lệ gật mạnh đầu đáp.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Nữ Tử Như Hỏa.

Trời đã sáng rồi, Hàn Tiến vừa ngáp vừa đi từ trên lầu xuống. Hôm qua sau khi từ hành hội lính đánh thuê trở về hắn lại hấp thụ mấy viên nguyên tố năng lượng, tạo ra ba tờ lõi phù, sau đó còn phải suy nghĩ một vài chuyện cho nên rất muộn mới đi ngủ.

Mọi người đã bao cả quán trọ rồi nên mọi dụng cụ trong nhà đều có thể tùy ý sử dụng. Bọn hắn ngồi phân tán khắp nơi, Ma Tín Khoa một mình chiếm một cái bàn, Tư Đế Nhĩ Bá Cách và Mê Hiết Nhĩ ngồi chéo phía đối diện với Ma Tín Khoa, Khởi Lệ chui vào hắn trong một góc, Tát Tư Âu ngồi chỗ gần quầy tửu, duy nhất chỉ có Tiên Ni Nhĩ là không thấy đâu.

“Tiên Ni Nhĩ đâu? Cô ấy cả đêm không trở về sao?” Hàn Tiến có chút kinh ngạc hỏi.

“Cô ấy ở ngay đằng sau ngươì đấy” Tát Tư Âu cười nói.

Hàn Tiến vừa quay đầu lại đúng lúc trông thấy Tiên Ni Nhĩ đi từ trên lầu xuống, hắn lúc này mới chú ý đến, Tiên Ni Nhĩ đi không hề phát ra một âm thanh nào.

“Tìm ta có việc gì?”

“Không có gì” Hàn Tiến nhún nhún vai.

Tuy nói dựa vào cây lớn thì có thể được hưởng bóng râm nhưng tiếp xúc với tiểu đội của hồng sắc tiệm binh thì đã có chút không thỏa đáng rồi. Nhân vật có thể khiến cho hồng sắc tiệm binh phải kiêng kị, đối với mấy người bọn họ mà nói, nhất định phải vô cùng đáng sợ. Trong giai đoạn hiện nay, tuyệt đối không thể đùa với lửa mà hủy hoại mình được, huống hồ chức nghiệp lính đánh thuê này vô cùng khắc nghiệt. Đương nhiên, giữa lính đánh thuê với lính đánh thuê sẽ hình thành nên tình bằng hữu, có điều từ gốc rễ mà nói, đều là kết hợp vì lợi ích, trong tình huống mà mục tiêu thống nhất, hợp tác phân công lẫn nhau, phân chia lợi ích to lớn nhất đã thu hoạch được, họ chẳng có hơi sức đâu mà đi trợ giúp, nâng đỡ những kẻ khác.

Hàn Tiến không cho rằng tiếp xúc với đối phương có thể đem lại lợi ích to lớn, nói không chừng còn bị đào thải. Nếu Tiên Ni Nhĩ bị lôi kéo đi cũng sẽ là một sự dă kích nặng nề đối với mấy người bọn hắn.

Đúng lúc đó, cửa quán trọ bị một người dùng chân đạp ra, một bóng người màu đỏ như lửa xông vào. Đó chính là một nữ kiếm sĩ trẻ tuổi, thân hình cao lớn, thậm chí còn cao hơn một chút so với Hàn Tiến, tóc màu đỏ, đầu không phải điều kì quái nhưng bộ áo giáp mềm trên người lại cũng là màu đỏ, cả người nhìn có vẻ như một ngọn lửa đang cháy rừng rực. Phía sau lưng người đó là một thanh song thủ kiếm rất lớn, sánh ngang với thanh cự kiếm của Hàn Tiến, theo lẽ thông thường, phần lớn phụ nữ có lí trí sẽ cự tuyệt việc sử dụng loại vũ khí này, quá trần động lòng người rồi.

Có điều cô nương đó tướng mạo lại rất xinh đẹp, đôi mắt to tròn, sống mũi cao cao, đôi môi nhỏ xinh, làn da trắng nõn, có chút thần thái ma mị, hơn nữa đáng người lại vô cùng nóng bỏng, chỗ nên nhớ thì nhớ rất cao, chỗ nên co lại thì cũng bó lại rất chặt. Hấp dẫn con mắt người khác nhất chính là cô ta không mặc y phục kín hết thân hình, giữa quần chiến và giày chiến lộ ra một đôi chân trần trắng ngần.

“Ma Tín Khoa” Cô nương đó gọi lớn.

Ma Tín Khoa lộ vẻ vô cùng trấn tĩnh. Hắn đầu tiên quanh sang nhìn thử bên trái, tiếp đó lại nhìn sang bên phải, cuối cùng dùng tay chỉ chỉ vào mũi mình, nói một cách rất có lễ phép: “Tiểu thư, cô đang nói chuyện với tôi sao?”

Cô nương đó hừ một tiếng, bước nhanh tới, một chân dẫm lên ghế, từ trên cao nhìn xuống Ma Tín Khoa.

“Tiểu thư, ta là A Tả, ta nghĩ chắc cô nương nhận nhầm rồi...”

“Còn làm ra vẻ với lão nương” cô nương đó đưa tay ra kéo tai Ma Tín Khoa.

Có lẽ động tác của cô ta quá nhanh hoặc khí thế của Ma Tín Khoa. Đã bị người ta lấn át hoàn toàn cho nên phản ứng chậm hơn, rốt cuộc bị tóm chặt lại. Điều này thật không phù hợp với thân phận của hắn. Tiếp đó cô nương ấy cười lạnh lùng mà nói: “Đừng có mà quên, lão nương đây đã lớn lên với người từ nhỏ, người cho rằng đem mình cạo thành quả trứng vịt mà lão nương đây không nhận ra người được sao?”

“Không phải... ta tên là A Tả. Đây đều là bạn bè của ta, không tin cô nương cứ thử...”

“Tiểu tử, nói thật cho ngươi biết, khi mười sáu, mười bảy tuổi ngươi còn chưa để râu dài, ngươi cho rằng bây giờ đã thay đổi rất nhiều rồi sao?” Cô nương đó dùng hết sức, cuối cùng lời được Ma Tín Khoa dạy: “Muốn lừa lão nương?”

“Hỗn xược” Ma Tín Khoa tức giận, tóm chặt lấy tay cô nương đó, dùng lực vặn một cái. Cô nương đó vì đau quá, bất giác buông tai Ma Tín Khoa ra.

“Ngươi, ngươi dám đánh ta?” Cô nương đó dùng ánh mắt không thể nào tin được nhìn Ma Tín Khoa.

“Cô không biết họ là người như thế nào à? Họ đều là bằng hữu của ta” Ma Tín Khoa tức lên cũng chẳng còn để ý đến cái gì nữa, hét lớn: “Làm như vậy với ta trước mặt bằng hữu? Cô cho rằng ta vẫn là một đứa trẻ hay sao?”

Thần sắc cô nương đó thoáng sững lại, đột nhiên nói dịu dàng: “Được, là ta sai”.

Ma Tín Khoa đang xả hết tức giận với bản thân mình, bao gồm cả hiện tại lẫn trước đây, nhất thời không phản ứng lại. Hắn sững sờ: “Cô nói cái gì?”

“Là ta đã sai, ngươi không cần phải tức giận” Cô nương đó đưa tay ra thử nắm chặt lấy cánh tay Ma Tín Khoa.

Đám người Hàn Tiến cảm như hén, thấy cô nương đó ban đầu khí thế húng dưng như muốn đánh nhau, vốn cho rằng họ sẽ rút kiếm của mình ra, đánh một trận quyết phân thắng bại, ai ngờ trong chớp mắt đã phục tùng rồi, thật khiến người khác phải mở to mắt ra mà nhìn.

Ma Tín Khoa mặt mày u ám, dùng hết sức đẩy cánh tay ra, hất cánh tay cô nương đó sang một bên.

“Ta thừa nhận tính khí của ta có chút nóng vội, nhưng sao ngươi không nghĩ cho chỗ khó khăn của ta?” Cô nương đó cúi đầu, dùng giọng nói run run: “Ngươi nói đi là đi, đem tất cả vứt hết lại cho ta. Ngươi có biết những ngày qua ta sống ra sao không? Ngày ngày bị người khác khinh thường, ngày ngày chịu sự ức hiếp của người khác, ta...” nói đến đây cô nương ấy đã khóc không thành tiếng rồi, còn dùng tay dụi dụi vào mắt mình.

“Được rồi” Ma Tín Khoa áp ứng nói: “Mười mấy năm rồi, ta chưa từng thấy ngươi rơi một giọt nước mắt, dụi cái gì mà dụi”.

“Hihi...” cô nương đó ngẩng đầu lên: “Ngươi không giận sao?”

Đám người Hàn Tiến giương mắt nhìn nhau, lúc này một lời cũng không dám nói.

“Đến đây, ta giới thiệu vài người bạn” Ma Tín Khoa thở dài nói: “Đây là Hi Nhĩ Na, là tỷ tỷ của ta. Đây là Lạp Phi Nhĩ...”.

“Tiểu tử xinh đẹp, đã có vợ chưa?” cô nương đó cười nói: “Đừng vội, ngày mai lão nương sẽ...”.

Lời cô nương đó chưa nói xong đã bị Ma Tín Khoa chặn lại, hắn hắng giọng nói: “Đây là bằng hữu của ta, đừng có làm loạn có được không?”

“Ta biết là bằng hữu của ngươi rồi, cho nên ta mới...”.

“Ngậm miệng lại”.

Cô nương đó rất nghe lời, lập tức ngậm miệng lại, nhưng chỉ được mấy giây liền chịu không nổi nữa, đưa tay chọc chọc vào bụng Ma Tín Khoa, xấu hổ nói: “Ta thích dáng vẻ của ngươi bây giờ...”.

Ma Tín Khoa trầm ngâm, nhìn đông nhìn tây như đang tìm thứ gì đó.

“Đề ta tự giới thiệu vậy. Ta là Lạp Phi Nhĩ, là một nhà tiên tri” Hàn Tiến cười đứng lên, sau đó giới thiệu hết một lượt đám người Tiên Ni Nhĩ, Tát Tư Âu.

Cô nương tên là Hi Nhĩ Na đó trở nên hết sức bình thường. Nói chuyện với nhau vài câu, biết Hi Nhĩ Na sáng sớm cũng chưa ăn gì, liền đem hai chiếc bàn ghép lại với nhau, mọi người cùng ngồi xuống xung quanh, chủ quan bụng những đồ ăn sáng đã được chuẩn bị xong xuôi lên.

Bạn đang đọc truyện *Hỗn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Phân Nhau Hành Động

Đang ăn Ma Tín Khoa chợt nhớ đến chuyện gì đó: “Hi Nhĩ Na, tỷ nói ai ức hiếp tỷ? Có phải đám người Bối Lợi?”

“Ha....trêu ngươi thôi mà” Hi Nhĩ Na mặt mày tươi tỉnh nói: “Ai dám ức hiếp lão nương? Lão nương đem hắn...” Lời còn chưa nói hết Hi Nhĩ Na phát

hiện thân sắc Ma Tín Khoa có chút thay đổi, lập tức nghiêm túc trở lại.

“Ta biết...ta thật không nên hỏi...” Ma Tín Khoa thở dài, dùng hai tay day day trán, đầu ngón tay hấn dùng lực mạnh, dường như muốn bóp nát đầu mình ra. Đối với hắn mà nói, hôm nay mất mặt thật không còn gì để nói.

Đám Hàn Tiến cũng chẳng biết phải nói gì, chỉ có thể dùng ánh mắt cảm thông nhìn Ma Tín Khoa. Đúng lúc đó, cửa mở ra, Tiểu Ước Sát Phu đi từ ngoài vào.

“Chúc buổi sáng, đại nhân” Tiểu Ước Sát Phu cười nói.

“Tiểu Ước Sát Phu, ngươi không phải nói sẽ luôn đi theo bọn ta sao?”

“Là tiểu thư Tiên Ni Nhĩ bảo tôi về trước nghỉ ngơi” Tiểu Ước Sát Phu giải thích.

“Ồ, ta còn cho rằng ngươi lên trốn đi chơi gái rồi” Hàn Tiến cười nói.

“Ngài...ngài thật biết nói đùa” Tiểu Ước Sát Phu lại đỏ hết cả mặt.

Vừa nghe đến mấy chữ “chơi gái” này, ánh mắt Hi Nhĩ Na chơi lóe sáng lên, liền quay người về hướng Tiểu Ước Sát Phu, vẫy vẫy tay: “Tiểu tử, lại đây”.

“Ăn...đồ...của...tỷ...” Ma Tín Khoa nói từng chữ từng từ một, giống như người đang bị tảo bón phải chịu đựng sự đau khổ khôn cùng vậy.

“Thật đáng ghét” Hi Nhĩ Na vuốt miệng, hạ giọng lăm nhăm cái gì đó, sau đó cầm thìa ăn com lên, dùng hết sức chọc mạnh vào chiếc bánh mì.

Rầm một tiếng, mâm đựng bánh mì không chịu nổi lực của chiếc thìa, trong chốc lát vỡ ra làm bốn, năm mảnh.

Đám người Tát Tư Âu đều không có cách nào ăn tiếp được nữa. Hi Nhĩ Na coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra, cố ý ở lại không đi, vội vàng lên tiếng giải thích: “Ta không phải là cố ý”. Thấy không có ai để ý đến mình, lại nói lại lần nữa: “Ta thật sự không phải là cố ý mà”.

“Haizz...” Hàn Tiến hắng giọng, chuyển đề tài: “Tiểu Ước Sát Phu, ngươi đã nghe đến Ma Căn thương hội chưa?”

“Ma Căn thương hội?” Tiểu Ước Sát Phu cúi đầu, suy nghĩ một lúc lâu rồi nói: “Ta hình như đã từng nghe qua, có lẽ là ở vùng phía Nam”.

“Như thế này vậy, Tiên Ni Nhĩ, ngươi thử ra chợ xem xét, mua mấy viên ma tinh, sau đó thu một ít ma tinh thuộc hệ thổ tam cấp, tứ cấp. Nếu thật sự không có vậy thì hãy đến hành hội lính đánh thuê tuyên bố nhận nhiệm vụ” Hàn Tiến nghĩ một lúc: “Cố gắng thu nhiều một chút. Ma tinh thuộc hệ thổ tam cấp, tứ cấp không đáng tiền, chúng ta cũng không tốn kém là bao”.

“Được” Tiên Ni Nhĩ đáp.

Nếu là mấy tháng trước, mấy người như Tát Tư Âu, Ma Tín Khoa nhất định sẽ hỏi mua nhiều ma tinh không có giá trị như vậy để làm gì, nhưng bây giờ Hàn Tiến đã trở thành nhân vật chủ chốt trong đội, hơn nữa mọi người đều có mắt, không ít thì nhiều đều nhận thấy Hàn Tiến mỗi ngày đều tiêu hao ma tinh. Ví dụ như hàng trăm viên hắc nha ma tinh đã hoàn toàn biến mất, cho nên không còn ai nhiều chuyện mà hỏi nữa.

“Tát Tư Âu, ngươi và ta cùng với Khởi Lệ đến Ma Căn thương hội xem thử” Hàn Tiến nói khẽ: “Cho dù bên trong nội bộ Ma Căn thương hội phát sinh thay đổi như thế nào, trong thời gian mấy tháng này, thế cục chắc cũng đã có chút rõ ràng hơn rồi”.

“Hiểu rồi” Tát Tư Âu và Khởi Lệ cùng gật gật đầu.

“Khởi Lệ, cho dù chuyện này phát sinh cục diện tồi tệ nhất rồi cũng đừng quá kích động, kích động thì không thể giải quyết vấn đề. Yên tâm, đã có chúng ta”.

“Ừ” Khởi Lệ nhẹ nhàng nói.

“Mễ Hiết Nhĩ, Tư Đế Nhĩ Bá Cách, hai người các ngươi ở lại trong quán trọ đi, trước tiên đừng có ra ngoài đi lại lung tung”. Ánh mắt Hàn Tiến nhìn sang phía Ma Tín Khoa: “Ma Tín Khoa, hôm nay ngươi có chuyện gì không? Nếu không có việc gì thì cùng đi đến Ma Căn thương hội với bọn ta”.

“Ngươi nói xem?” Sắc mặt Ma Tín Khoa vô cùng khổ sở.

“Haha....vậy thì không làm phiền ngươi nữa”.

Hi Nhĩ Na nhìn Hàn Tiến đánh giá, không cần dùng đến đầu óc, người bình thường nghe thấy những lời như vậy cũng không khó mà đoán ra Hàn Tiến mới là người đưa ra quyết định. Cô cảm thấy rất kì lạ, thực lực mới có thể quyết định tất cả, nhưng xem ra Hàn Tiến lại không đủ tư cách để trở thành trung tâm.

“Mọi người còn có chuyện gì khác không?” Hàn Tiến hỏi.

Mọi người đều lắc lắc đầu. Hàn Tiến hơi trầm giọng xuống: “Tiên Ni Nhĩ, bằng hữu của ngươi đã nói với ngươi cái gì? Nếu tiện thì...”

“Chỉ là nói một chút về chuyện thành Dã Liễu, còn nói cho ta, nếu ta gặp khó khăn có thể đi tìm cô ta” Tiên Ni Nhĩ khẽ nói.

“Bằng hữu của cô ta cũng sẽ giúp đỡ chúng ta?”

“Cô ta là....đội trưởng, có lẽ sẽ như vậy” Tiên Ni Nhĩ cảnh giác lấp liếm mấy chữ “hồng sắc tiệm binh” đi.

“Để một tinh linh làm đội trưởng?” Tất Tư Âu chờ người ra.

“Tinh linh thì sao?” Tiên Ni Nhĩ không vui nói :“Cô ta hơn mười năm trước đã đến Cô Nhài thành rồi, hơn nữa....tiểu đội lính đánh thuê đó là cô ta một tay gây dựng nên, vì sao không thể làm đội trưởng?”

“Tiên Ni Nhĩ, ta không phải là có ý châm chọc” Tất Tư Âu mặt mày khô sở giải thích :“Tinh linh đều quá lương thiện, gặp phải thời khắc then chốt, đều do dự không quyết. Theo ta được biết...”

“Người đúng là dùng con mắt của hai trăm năm trước nhìn bọn ta” Tiên Ni Nhĩ lạnh nhạt ngắt lời Tất Tư Âu.

“Được rồi, được rồi, chút chuyện nhỏ, các người việc gì phải lôi cả chủng tộc ra?” Hàn Tiến dờ khóc dờ cười nói :“Tiên Ni Nhĩ, đưa ta ít tiền, trên người ta chỉ còn lại tổng cộng mười mấy đồng bạc thôi”.

Tiên Ni Nhĩ rút từ trong tay ra một chiếc túi vải, đặt bịch một cái xuống mặt bàn. Hàn Tiến cầm túi vải lên, đặt vào trong chiếc nhẫn không gian.

“Í....wa...” Hi Nhĩ Na chịu kích động mạnh mẽ, nhảy dựng lên ngay lập tức :“Nhẫn không gian, nhanh, nhanh đưa ta xem xem”.

Mặt Ma Tín Khoa chuyển sang màu xanh rồi, hấn đứng dậy, nắm chặt Hi Nhĩ Na lôi lên trên lầu, Hi Nhĩ Na lại cố sức giãy giụa. Người này tính hiếu kì rất lớn, không dễ gì nhìn thấy chiếc nhẫn không gian quý hiếm như vậy, nếu không cẩn thận xem một lượt nhất định sẽ có cảm giác sống không bằng chết.

Trông thấy hai người lôi lôi kéo kéo, ầm ĩ lên tận lầu hai, mọi người đều không biết nói gì, một hồi lâu sau, Tất Tư Âu ra hai ám hiệu :“Trời ạ...”

“Ta coi như đã hiểu Ma Tín Khoa vì sao không dám trở về rồi” Tiên Ni Nhĩ vô cùng hiểu cách nghĩ của Tất Tư Âu.

“Cô nương Hi Nhĩ Na đó sao lại tìm được đến đây chứ?” Hàn Tiến cười nói.

“Lát nữa đi hỏi cô ta là được rồi, có lẽ cô ta không giấu được đâu”.

“Đi làm chuyện chính trước đã, buổi trưa trở về tập hợp” Hàn Tiến đứng dậy nói :“Đúng rồi, Tất Tư Âu, người bây giờ đã là thuật sĩ cao cấp rồi, có phải muốn đi đến hành hội lính đánh thuê xin tiến cấp?”

“Không cần thiết, người đã nhìn thấy lính đánh thuê cao cấp nào cả ngày đem theo huân chương chạy nhảy khắp nơi chưa?” Tất Tư Âu cười nói :“Nếu là dễ dọa người khác thì có một mình Ma Tín Khoa là đủ rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Hỗn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Thảm Án

Sau khi ăn cơm xong Ma Tín Khoa không thấy đâu nữa, cũng không biết đang cùng với vị đại ti kia làm trò gì. Hàn Tiến từ biệt Tiên Ni Nhĩ, cùng đám người Tất Tư Âu, Khởi Lệ đem theo Tiểu Ước Sát Phu đi thẳng đến phố Nam.

“Đại nhân, chính là ở đây rồi” Tiểu Ước Sát Phu chỉ vào một khoảng sân mà nói.

Vì nguyên có chiếc nhẫn không gian, thái độ của Tiểu Ước Sát Phu trở nên rất câu nệ, ví dụ vừa nãy ngồi xe ngựa, Hàn Tiến mấy lần nhường chỗ cho nó ngồi nhưng nó đều cự tuyệt, tình nguyện chạy theo trên con đường nhỏ bên dưới. Nhẫn không gian không chỉ có thể tạo ra một dị độ không gian mà còn là tượng trưng cho thân phận.

Hàn Tiến quan sát bốn bề một lúc. Nơi này có chút hoang vu, có điều khoảng sân chiếm một diện tích khá lớn, bức tường bao quanh sân chỉ cao khoảng hai mét, tầm mắt có thể vượt qua bức tường, nhìn thấy bên trong có một tòa nhà xây bằng đá gạch, so với tình hình trấn Lạp Đông cũng không khác mấy. Nhà của người bình thường đều được chế tạo từ gỗ, nơi này gần rừng lớn, gỗ căn bản là không đáng giá mấy, có chút địa vị đều sẽ chọn xây nhà bằng đá gạch, còn những nhà giàu có, thậm chí còn tìm thuật sĩ luyện kim chế tạo gạch ma pháp, nhà của họ không những có thể phòng hỏa, phòng trùng, phòng chú mà còn có thể chống trả lại công kích tương đối, giống như thành lũy vậy.

Hàn Tiến ra hiệu bằng mắt, Tiểu Ước Sát Phu liền dùng hết sức gõ lên cửa :“Có ai không? Có ai không?”

Gõ một hồi mà bên trong vẫn không thấy có chút động tĩnh nào. Hàn Tiến đi đến, thử đẩy đẩy cánh cửa, phía bên trong cửa vẫn khóa chặt.

“Đại nhân, họ có lẽ đều ra ngoài cả rồi, buổi chiều chúng ta quay lại vậy” Tiểu Ước Sát Phu nói.

Thần sắc trên mặt Hàn Tiến bỗng tối sầm lại, hần ngẩng đầu lên xem tấm chiếu bài thương hội treo phía bên trên, sau đó đi sang một bên, đưa tay với lên phía trên bức tường, thân hình đột ngột từ mặt đất bay lên, bay qua bức tường bao phía ngoài.

“Đại nhân...ngài...” Tiểu Ước Sát Phu vô cùng kinh ngạc, quay đầu căng thẳng xem xét xung quanh.

Cạch một tiếng, cánh cửa cổng được người từ bên trong kéo ra, hai đoạn khóa bị cắt đứt hãy còn đang lung lay, chạm vào cánh cửa.

“Vào trong đi” Hàn Tiến từ tốn nói.

“Đại nhân, không thể vào được, nếu người của thương hội trở về sẽ hiểu nhầm chúng ta là kẻ trộm” Tiểu Ước Sát Phu kêu lên.

“Họ sẽ không trở về đâu” nói xong, Hàn Tiến thu kiếm vào trong bao, bước nhanh vào bên trong.

Tát Tư Âu ngăn người ra nhìn theo bóng dáng Hàn Tiến. trong mấy người này chỉ có hần phát hiện ra ẩn ý khác trong lời nói của Hàn Tiến.

Trong cả một cái sân có khoảng hơn mười căn phòng lớn bé khác nhau nhưng tất cả các căn phòng đều trống không. Đám người Tát Tư Âu và Khởi Lệ chia nhau ra đi tìm, đi hết một vòng cũng không tìm được gì, cuối cùng đành phải tập hợp lại ở căn phòng trung tâm.

Phía trước Hàn Tiến có một đồng tro tàn, khi Tát Tư Âu và Khởi Lệ đi vào, Hàn Tiến đang cúi xuống lật tìm cái gì đó.

“Có phát hiện gì không?” Tát Tư Âu lên tiếng hỏi.

“Người trong Ma Căn thương hội có lẽ đã rời khỏi Cô Nha thành rồi” Hàn Tiến chậm rãi nói :“Nhìn xem, đây chắc chắn là sổ sách”.

“Chúng ta nên làm gì bây giờ?”

“Chỉ dựa vào vài người chúng ta thì có thể làm được gì?” Hàn Tiến cười nói :“Tiểu Ước Sát Phu, ngươi hãy đưa Khởi Lệ tiểu thư về trước đi đã”.

Khởi Lệ trên mặt tràn đầy sự thất vọng, mù mờ đi theo Tiểu Ước Sát Phu ra bên ngoài, đi đến trước cửa chợt phát hiện ra Hàn Tiến và Tát Tư Âu vẫn đứng im tại chỗ cũ, đột nhiên quay lại :“Các người....có phải là phát hiện được điều gì không?”

Tát Tư Âu lặng lẽ nhìn Hàn Tiến, hần không biết nên trả lời như thế nào. Khởi Lệ nói rõ ràng từng từ :“Nếu các người quả thật phát hiện ra chuyện gì hãy nói cho ta biết, ta có quyền được biết”.

Hàn Tiến do dự trong giây lát rồi xua xua tay :“Tiểu Ước Sát Phu, ngươi ra ngoài trước đi, ở bên ngoài đợi bọn ta, chú ý đừng để người khác vào đây”.

“Hiểu rồi, thưa đại nhân” Tiểu Ước Sát Phu không hiểu gì vội đi ra ngoài.

“Ta nghĩ thấy có mùi xác chết” Hàn Tiến nhìn về phía Khởi Lệ.

Câu nói đó như sét đánh ngang tai, sắc mặt Khởi Lệ trong nháy mắt chuyển sang trắng bệch :“Ngươi....vậy là có ý gì?”

Hàn Tiến nhìn về phía Tây. Trước đây khi hần trình thám tư gia, cho dù không sử dụng đạo pháp hần cũng có thể cảm nhận được mùi tử khí, đó là sự lạnh lẽo âm u, thù hận, bất cam, tuyệt vọng...kết tinh lại thành một thứ oán niệm. Khi hần ở bên ngoài sân đã có chút cảm giác rồi, hướng hồ những kẻ đó làm việc rất qua loa, để lại rất nhiều dấu tích, hơn nữa những con kiến leo ra leo vào, đám ruồi nhặng bay qua bay lại trong những khe hở giữa những bức tranh đều chứng minh hoàn toàn phán đoán này.

“Nơi này đã diễn ra một cuộc thảm sát” Hàn Tiến quan sát xung quanh :“Tiểu thư thật sự muốn nhìn bọn họ?”

“Đúng vậy” Khởi Lệ cắn chặt môi đáp.

Hàn Tiến không nói gì nữa, đi đến chỗ một viên gạch có phần hơi lõm xuống, dùng lực nhấn mạnh vào, không thấy có gì xảy ra. Hàn Tiến có chút ngần ngại, hiểu ra công tác bên trong nhất định bị kẻ khác phá hỏng rồi.

“Tát Tư Âu, phóng thích ma pháp ở trong này chắc không có vấn đề gì chứ?”

“Phải xem là dạng ma pháp gì” Tát Tư Âu cũng đã phát hiện ra đám kiến đang bò ra bò vào, đi đến đập thử chân lên viên gạch, lắc đầu nói :“Cái này chắc ta không mở được”.

Đúng lúc đó “bịch” một tiếng, phía dưới có vật gì đó đang gõ mạnh vào viên gạch. Tát Tư Âu bị dọa đến nỗi nhảy dựng lên, vội vã lùi về sau mấy bước “Đó là...”.

Bịch, bịch....tiếng gõ càng lúc càng gấp rút. Tất Tư Âu đứng chắn ngay phía trước Khởi Lệ, lăm rằm đọc mấy câu bùa chú, phóng ra tấm chắn ma pháp. Tấm chắn ma pháp là ma pháp lực cấp, thời gian Tất Tư Âu trở thành thuật sĩ cao cấp chưa lâu, đây là lần đầu tiên có thể phóng ra tấm chắn ma pháp trong lúc có khả năng diễn ra chiến đấu thực sự, cho nên trong lòng hắn cũng không nắm bắt được nhiều lắm, bèn phóng cho mình và Khởi Lệ một tấm chắn lớn mới có thể thờ phào nhẹ nhõm.

Ngón tay Hàn Tiến vẽ vẽ trong không trung, một tấm bùa bất định phát sáng lập lờ dần dần được hình thành, lẳng lẳng trôi lững lờ ở đó.

Một âm thanh lớn, phiến đá bị vật gì đó va phải, vỡ ra, mấy con quái vật trên người be bét máu me chui ra. Hàn Tiến khua tay hét :“Đi”.

Tấm bùa đang trôi nổi bất động bỗng hóa thành một vầng sáng trắng, chiếu sáng cả căn phòng, tiếp đó rơi xuống phía bên dưới căn hầm, mấy con quái vật phát ra âm thanh đình tai nhức óc, sau đó biến thành những mảnh tro tàn.

“Là cương thi. Ở đây sao có thể có cương thi?” Tất Tư Âu nói.

Mặt đất rung chuyển dữ dội, từng tia sáng trắng từ miệng hầm bay vụt ra, trong tích tắc tất cả đều trở nên yên tĩnh trở lại.

Hàn Tiến đứng từ phía trên nhìn xuống miệng hầm. Tất cả quang chú khi nãy công kích đám sinh vật đó có thể phát huy ra ưu thế mạnh mẽ thì ngay cả khi hắn triệu hồi ra u hồn cũng không có cách nào chống cự lại được chứ đừng nói đến cương thi. Có điều tình quang chú chí có thể tiêu diệt quái vật, không có cách nào tiêu hủy được âm khí, một mùi hôi thối nồng nặc từ bên dưới xộc lên khiến người ta phải rùng mình.

Khởi Lệ cắn chặt răng bước từng bước lên phía trước, khi nàng sắp đi đến miệng hầm, Hàn Tiến giơ cánh tay ra chặn lại, khẽ nói :“Đừng nhìn”.

Hàn Tiến vốn dĩ không muốn can ngăn Khởi Lệ, nhiều lúc hoạn nạn, bị thương mới có thể thúc giục người ta trưởng thành lên, nhưng tình cảnh này thật sự là quá tàn nhẫn, khắp nơi đều là những mảnh xác vương vãi, hắn lo Khởi Lệ không thể chịu đựng nổi.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Tình Báo

Khởi Lệ va phải cánh tay của Hàn Tiến, lại bị mùi hôi thối xộc thẳng vào mũi, chân liền mềm nhũn ra, thiếu chút nữa là ngã quỵ xuống, may mà có Hàn Tiến giữ chặt lấy.

Khởi Lệ ngẩng mặt lên nhìn Hàn Tiến, hỏi với giọng run rẩy :“Có phải là...đều chết hết cả rồi?”

Hàn Tiến gật gù đầu, Tất Tư Âu trau mày nói :“Lẽ nào có người ra tay hạ thủ cả Ma Căn thương đoàn?”

“Không biết, có lẽ là có người hạ thủ, có thể là do nội bộ của họ tàn sát lẫn nhau” Hàn Tiến hạ giọng nói :“Nhưng chí ít chúng ta cũng biết được bên phía kẻ địch có một Vu sư”.

Khởi Lệ mặt cắt không còn giọt máu. Thật ra nàng luôn nhẫn nại chịu đựng, đã nhẫn nại cả mấy tháng trời nay rồi, khi mọi người đều sống cuộc sống nhàn nhã thoải mái trong rừng sâu nàng đã không muốn ở lại, trở về Ma Căn thương đoàn mới là mục đích của nàng. Vấn đề vẫn còn đó, nàng chỉ là một chiến sĩ bình thường đến nỗi không thể bình thường hơn, hiện tại lại không có tiền, một nữ nhi thân cô thế cô không tiền bạc, không thế lực có thể đi đến đâu được cơ chứ? Huống hồ nàng còn là một cô nương rất xinh đẹp, có lúc xinh đẹp ẩn giấu sự nguy hiểm, càng xinh đẹp thì càng có nhiều nguy hiểm. Đạo lý này nàng rất rõ.

Lần trước tại Thập Nhị trấn nàng tiết lộ ra thân phận của mình, ai ngờ người của Ma Căn thương đoàn căn bản lại không đến gặp nàng, từ lúc đó nàng đã biết Ma Căn thương đoàn có biến, lựa chọn tốt nhất là để cho mấy người Hàn Tiến bảo vệ mình trở về, dốc sức bình định biến loạn của Ma Căn thương đoàn, nhưng nàng chẳng có tư cách đề yêu cầu ai, từ khi bắt đầu đến khi kết thúc nàng dường như chưa có công hiến gì, mọi người việc gì cũng chiếu cố đến nàng, đây đã là chuyện không tồi rồi, hơn nữa đã có người dám ra tay với Ma Căn thương đoàn, như vậy sức mạnh của kẻ địch tuyệt đối không phải dạng mà mấy người hội Hàn Tiến có thể đối phó được, lẽ nào lại để cho bạn bè cùng mình đi vào chỗ chết sao?

Bây giờ nghe đến việc bên kẻ địch còn có một Vu sư, Khởi Lệ càng tuyệt vọng.

Đúng lúc đó, Tiểu Ước Sát Phu lúi theo một thanh kiếm xông vào, hiển nhiên là đã nghe thấy âm thanh rung chuyển đó :“Đại nhân, có chuyện gì vậy?”

“Tiểu tử không tồi đâu đấy, ta còn cho rằng ngươi sớm đã bỏ chạy rồi” Hàn Tiến cười nói.

Tiểu Ước Sắt Phu đỏ mặt :“Sao có thể như vậy được....các vị hiện giờ là chủ thuê ta, ta phải có trách nhiệm”, nói xong nó tiến lại, khi đến gần cửa hầm cũng ngửi thấy mùi hôi thối, bất giác bịt chặt mũi lại :“Đây là mùi gì vậy?”

“Người đừng có hỏi nhiều, không liên quan gì đến người” ánh mắt Hàn Tiến dừng lại trên người Khôi Lệ :“Chúng ta trở về đi”.

Khôi Lệ khẽ đẩy Hàn Tiến ra, gật gật đầu.

Trở về quán trọ mấy người Hàn Tiến tinh thần đều sa sút một chút, đặc biệt là Khôi Lệ, không chào hỏi bất kì ai, nhốt mình vào trong phòng. Hàn Tiến không muốn lãng phí thời gian bèn ngồi lên bàn, cầm mộc liệu đã sớm chuẩn bị từ trước, toàn tâm toàn ý đeo gọt lại.

Đến tận buổi tối Tiên Ni Nhĩ cũng chưa thấy trở về, Tát Tư Âu có chút lo lắng, cùng Tiểu Ước Sắt Phu ra ngoài, đến hành hội dung binh tìm Tiên Ni Nhĩ. Hàn Tiến không muốn bị quấy rầy, một mình chạy lên đỉnh lầu, lưng dựa vào ống khói, quan sát cảnh đêm của Cô Nhai thành.

Tu thân dưỡng tính. Chữ “dưỡng” này thật là kì diệu, rất nhiều người tu chân muốn ẩn cư nơi rừng núi chính là vì muốn dưỡng tính. Ngồi nhìn mây bay, rảnh rỗi nghe thủy triều lên xuống, tất cả đều phải trở về tự nhiên, còn về ẩn cư nơi rừng sâu nhỏ bé hay thành thị rộng lớn, chỉ là các thư sinh cổ hủ đặt ra, không có liên quan gì đến tu chân. Ẩn cư nơi thành thị là vì bị phát hiện, bị phát giác là vì không muốn tự mình lên tiếng, một khi đã lên tiếng thì khiến người khác kinh người, thật sự là nên ẩn. Còn nơi nào có thể thanh tịnh để nhân nhĩ tận hưởng như vùng thâm sơn cùng cốc chứ.

Hàn Tiến từ khi bước vào cánh cửa lớn của chân tu đều rất hiếm khi rời xa thành thị, đây là việc bất đắc dĩ, có điều hắn đã hình thành nên một thói quen, mỗi ngày đều phải dành chút thời gian đến một nơi cao, ngẩng đầu lên nhìn những vì sao lấp lánh, ngắm ánh sáng những ngọn đèn dầu từ các nhà. Hắn muốn bản thân mình thanh tịnh nhất, hoặc là để trải nghiệm một chút sự cô độc. Nơi cao đó không thể chiến thắng sự lạnh lẽo bên trong tâm hồn, đưa mình tách ra khỏi sự huyền ảo ồn ào của thế tục. Như vậy có lợi cho sự tu luyện của hắn.

Không biết từ lúc nào, một người đã nhẹ nhàng đến ngồi bên cạnh hắn, hắn còn ngửi thấy một mùi thơm nhẹ nhẹ.

“Sao giờ mới trở về?” Hàn Tiến thấp giọng hỏi.

“Ta tuyên bố không ít mệnh lệnh cho nên phải đợi lâu một chút” Tiên Ni Nhĩ lôi ra một cái túi :“Trong này đều là ma tinh hệ thổ tam cấp, còn tứ cấp và ngũ cấp cứ để ta tạm thời giữ trước đi”.

Hàn Tiến dùng tay nắn nắn rồi mở túi ra, kinh ngạc kêu lên :“Nhiều như vậy?”

“Có khoảng hơn ba trăm viên”.

“Tốn hết bao nhiêu tiền?”

“Không nhiều, ma tinh hệ rất rẻ, thêm cả ma tinh cấp bốn, cấp năm, tổng cộng mới dùng hết hơn một trăm đồng vàng”.

“Tiên Ni Nhĩ, người....chắc rất có tiếng tăm trong thành Dã Liễu? Hàn Tiến cười hỏi. Dùng hết một trăm đồng vàng còn nói không nhiều, đây không phải lời mà một kẻ tâm thường có thể nói.

“Đừng hỏi nữa, ta không muốn nói về việc này” Tiên Ni Nhĩ thay đổi chủ đề :“Người của Ma Căn thương đoàn đều bị giết hết rồi?”

“Ừ”.

“Người nghĩ như thế nào? Chúng ta....có giúp Khôi Lệ không?”

“Ý kiến của người thế nào?” Hàn Tiến hỏi ngược lại.

“Ta vừa nói chuyện với Khôi Lệ về chuyện gia tộc của cô ấy. Theo quy định của họ, sau khi trải qua thử thách mới có thể có cơ hội tiếp xúc với nội vụ thương đoàn, cũng chính là nói, cô ấy bây giờ hầu như không biết bất cứ chuyện gì, không có cách nào giúp đỡ chúng ta được nữa” Tiên Ni Nhĩ nhẹ nhàng nói.

“Thật ra đây không phải là vấn đề giúp hay không giúp nàng ấy mà là vấn đề chúng ta có thể thu được thành quả gì hay không” Hàn Tiến hiểu ý của Tiên Ni Nhĩ :“Nếu chúng ta cố gắng rồi nhưng an bài là phải thất bại vậy hà tất phải đi mạo hiểm? Cho dù là đám người thành Thánh Quân muốn đối phó với Ma Căn thương đoàn hay nội bộ thương đoàn tự sát hại lẫn nhau, thực lực của họ cũng mạnh hơn chúng ta rất nhiều, thông tin cũng linh hoạt hơn so với chúng ta, chúng ta cứ xông lên....có thể có kết quả gì tốt đẹp?”

Tiên Ni Nhĩ không nói gì, hai người bọn họ lặng lẽ trao đổi vài ý kiến ở đây, liền quyết định không giúp Khôi Lệ nữa, đối với Khôi Lệ mà nói là rất tàn nhẫn nhưng Hàn Tiến lại không cho rằng bản thân mình sai, từ góc độ của một tiểu đội, thù hận với một người còn hơn phải tàn nhẫn với tất cả mọi người.

“Chúng ta thiếu đi một đạo tặc” Tiên Ni Nhĩ nói nhỏ :“Nếu có thể tìm được một đạo tặc cao cấp, lại tìm được thêm một chiến sĩ cao cấp, vậy thì đội của chúng ta đã hoàn thiện rồi, chỉ ít cũng có thể đi thám thính xem Ma Căn thương đoàn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì”.

“Ta còn nhớ Ma Tín Khoa cũng đã nói câu này” Hàn Tiến chậm rãi nói :“Nếu không,...ngày mai đến hành hội lính đánh thuê chiêu mộ một đạo tặc?”

“Đừng có hồ đồ” Tiên Ni Nhĩ cười lắc đầu :“Người không hiểu, có một đội tốt khó như thế nào, ngộ nhờ chiêu mộ một kẻ tiểu nhân lòng lang dạ sói,

thích chiêm ngời những chuyện thị phi, có thể sẽ khiến đội chúng ta li tán. Ví dụ nói chiếc nhẫn không gian của người đi, đổi lại là hai người khác, họ cũng sẽ không đồng ý đem chiếc nhẫn giao cho người như vậy, bất luận như thế nào cũng phải nghĩ đến chỗ thuận lợi cho mình mới được”.

Ánh mắt Hàn Tiến dừng lại trên chiếc nhẫn, khoe miệng khê để lộ ra nụ cười.

“Đúng rồi...” Tiên Ni Nhĩ chợt nhớ ra điều gì đó :“Chúng ta có thể thu mua tin tình báo. Như thế này đi, ngày mai ta đi ban bố nhiệm vụ, thu thập một chút tin tình báo có liên quan đến Ma Căn thương đoàn, nếu có hi vọng chúng ta sẽ giúp đám Khởi Lệ. Người không nhìn thấy mắt cô ấy đã khóc sung hết cả lên rồi, thật đáng thương. Còn nếu quá nguy hiểm thì đành thôi vậy”.

“Được...” Hàn Tiến nhún nhún vai, đôi phương chỉ ít có một Vu sư, đây đã là một chuyện rất nguy hiểm rồi, còn cần thêm nguy hiểm gì nữa chứ? Có điều Tiên Ni Nhĩ lại thay đổi chủ ý, hẳn cũng không tiện nói gì, chỉ có thể lùi một bước th

Bạn đang đọc truyện *Hỗn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Thương Nhân.

Một đêm lặng lẽ trôi qua, đến ngày thứ hai dùng xong bữa sáng Tiên Ni Nhĩ còn phải đi thu mua ma tinh. Ma Tín Khoa cũng phải đi, nói một cách tốt đẹp là thử tìm nhiệm vụ thích hợp kiếm ít tiền tiêu, chỉ là nhìn sắc mặt hần cau có khó chịu, trong lòng mọi người cũng đã có tính toán, chắc là vội rời khỏi nơi có nhiều người nhòm ngó.

“Nhận nhiệm vụ” mấy chữ này đã khơi dậy tính hiếu kì của Hàn Tiến. Mễ Hiết Nhĩ và Tư Đế Nhĩ Bá Cách cũng phải ra ngoài mở mang đầu óc, cuối cùng cả đám người đều rời khỏi quán trọ, đi về phía hành hội lính đánh thuê.

Người ở trong quảng trường phía trước hành hội lính đánh thuê vô cùng đông đúc, còn náo nhiệt hơn rất nhiều lần so với tối hôm qua. Tiên Ni Nhĩ đưa mọi người vượt qua quảng trường, thông thạo đường đi đến phía trước một cái quầy, nhận lấy giấy bút đôi phương đưa cho liền viết một biên lai lên trên.

“Như vậy chắc không được?” Khởi Lệ nhẹ nhàng nói.

“Tại sao lại không được?” Tiên Ni Nhĩ sững lại :“Cả ngày hôm qua ta đều thu như vậy”

“Quá nhiều rồi” Khởi Lệ dùng tay chỉ lên biên lai, trên góc cao nhất của biên lai có viết: thu mua hai trăm viên ma tinh thổ hệ cấp ba, đơn giá hai mươi đồng bạc.

“Nghĩa là gì?”

“Chúng ta hiện nay không biết giá cả hợp lí của ma tinh thổ hệ, cũng không biết trữ lượng trên thị trường, thu mua ma tinh như vậy sẽ bị lỗ”.

“Vậy cô viết biên lai đi” Tiên Ni Nhĩ nhường chỗ lại.

“Được” Khởi Lệ trả lời rất dứt khoát. Nhận lấy tờ giấy, xóa xóa vài chỗ, liệt kê ra một dãy số dài.

Nhân viên trong quầy nhận lại biên lai, bắt giác tròn mắt lên. Khởi Lệ không có kiểu hoang phí như Tiên Ni Nhĩ, biên lai đều là thu mua năm viên một, hàng đơn giá thứ nhất là hai mươi đồng bạc, đơn giá thứ hai là mười chín đồng bạc, lần lượt giảm dần, tổng cộng chỉ thu mua năm mươi viên ma tinh, đơn giá cuối cùng thậm chí giảm được mười đồng bạc.

Nhân viên quầy hàng dùng ánh mắt không lễ phép lườm Khởi Lệ. Ban bố nhiệm vụ ở đây, mua bán vật phẩm là miễn phí, nhưng để đội mua bán thành, hành hội lính đánh thuê sẽ thu một phần trăm của hai phía, làm như Khởi Lệ, cho dù tất cả các đơn từ đều làm xong hành hội lính đánh thuê cũng không thể thu được tiền, khó tránh bị người ta khinh thường.

“Được rồi, chúng ta đến nơi khác xem thử” Khởi Lệ không thèm quan tâm nói.

“Mới có năm mươi viên ma tinh? Vẫn chưa đủ”.

“Không, mục đích lần này của chúng ta là đi tìm giá cả hợp lí, sau đó tính tiếp” Khởi Lệ nghĩ ngợi :“Tiên Ni Nhĩ, hôm qua trong chốc lát đã thu mua hai trăm viên ma tinh?”

“Không phải, ta ban đầu thu mua năm mươi viên ma tinh, không lâu sau thì thu xong hết, sau đó lại thu được năm mươi viên, đợi ta đi hết một vòng quay lại thì cũng thu xong hết, ta dứt khoát thu hai trăm viên”.

“Trời.....” Khôi Lệ nhìn chăm chăm vào Tiên Ni Nhĩ.

“Xong việc chưa? Xong việc rồi thì chúng ta sang bên kia xem xét” Ma Tín Khoa từ phía sau nói.

Đám người Tiên Ni Nhĩ quay người đang định đi thì tên nhân viên quầy tức giận nói :“Này, các người còn chưa giao tiền thế chấp”.

“Bao nhiêu?” Tiên Ni Nhĩ lạnh nhạt hỏi.

“Ba đồng vàng”.

Tiên Ni Nhĩ ném lại ba đồng vàng, đóng dấu vào tờ biên lai của hành hội lính đánh thuê, quay người đi. Khôi Lệ lúng túng, cuối cùng cũng chịu không nổi :“Tiên Ni Nhĩ, ngã giả nhanh như vậy chứng tỏ giá tiền người đưa đã bị nâng cao rồi, người tại sao không giảm giá xuống?”

“Ta không hiểu, cũng chẳng nghĩ nhiều” Tiên Ni Nhĩ có chút ngượng ngùng.

Hàn Tiến và Tát Tư Âu nhìn nhau. Hôm qua khi thuê Tiểu Ước Sát Phu, Tiên Ni Nhĩ vung tay ném ra một đồng vàng, với thái độ của kẻ có tiền như vậy thì cho dù có hiểu buôn bán là như thế nào cũng sẽ không lãng phí nhiều tinh lực như vậy. Hàn Tiến là kẻ đã từng chịu khổ, khi vừa đến thế giới này còn đói gần phát điên, Tát Tư Âu cũng không giàu có gì, bọn hắn không nhiều thì ít, cũng đã từng sống những ngày tháng cực khổ không có tiền, cho nên cũng có sự phê phán trong lòng, khiển trách Tiên Ni Nhĩ, có điều bề ngoài vẫn tỏ ra như không có chuyện gì.

Trụ sở của hành hội lính đánh thuê phân thành bốn tầng, tầng hai là khu giao dịch cao cấp, mức giao dịch phải từ trăm đồng vàng trở lên mới có thể lên tầng hai. Tầng ba là phòng dành cho khách quý. Còn về tầng bốn thì ngay cả kẻ sinh ra và lớn lên ở đây là Ma Tín Khoa cũng không biết tầng bốn để làm gì.

Hành hội lính đánh thuê là nhà của vô số các lính đánh thuê, quy mô của nó thế nào tất nhiên cũng có thể tưởng tượng được. Đại sảnh lớn lâu hai dài khoảng hơn mấy trăm mét, chỉ tính nguyên các cột trụ bằng đá thô cũng đã phải đến hơn ba mươi cái, trên mỗi một cột trụ đá đều treo mấy chiếc đèn, đó không phải là đèn dầu mà là đèn sử dụng ma tinh ma pháp.

Trong cả căn phòng lớn có khoảng ba đến bốn trăm lính đánh thuê, họ hoặc là đến một cách vội vã hoặc là chờ đợi lâu dài, hoặc cùng nhau tụ tập lại thì thầm bàn tán điều gì đó. Dám kiếm một trăm đồng vàng thấp nhất cũng phải là chức nghiệp cấp năm, thậm chí còn có mấy lính đánh thuê đeo huy chương hiền giả, đầu sĩ, trông đáng vẻ, khí chất của họ rõ ràng đều là một tiểu đội lính đánh thuê hoặc là đoàn lính đánh thuê.

Bên ngoài cửa, từng trận sóng ma pháp liên tục dao động. Hành hội lính đánh thuê có mười bốn ma pháp truyền tông trận đơn hướng, lúc này mới là sử dụng đến kì đỉnh cao,, dự tính của một ngày bắt đầu từ sáng sớm, hơn nữa ban ngày đến đây núi Tháp Lạp Hạ có thể nói an toàn hơn một chút.

“Chúng ta lên lầu ba xem thử?” Tát Tư Âu hạ giọng hỏi.

“Chỗ đó chúng ta không vào được, hơn nữa cũng không thể nhận nhiệm vụ phòng khách quý” Ma Tín Khoa lắc lắc đầu, nhiệm vụ không thể nhận bừa để ngăn chặn có người cố ý gây rối loạn, nhận nhiệm vụ trước tiên phải trả một phần ba số tiền thuê, nếu nhiệm vụ thất bại hoặc trong thời hạn quy định mà chưa hoàn thành thì lính đánh thuê sẽ phải bồi thường cho người ban bố nhiệm vụ, thậm chí đoàn lính đánh thuê thất bại ngộ nhờ phải chịu thương vong thì thậm chí đến đâu cũng chẳng có ai lo lắng đến.

Hàn Tiến lặng im quan sát, phía đối diện có một tấm màn lớn do thủy tinh kết thành, phía trên có ghi các loại nhiệm vụ, thông tin thu mua ma tinh. Dựa theo mức sắp xếp của mức tiền tệ, nhiệm vụ có mức thù lao thấp nhất cũng phải trên một trăm đồng vàng, cao nhất là trên chín trăm đồng vàng.

Hàn Tiến chợt phát hiện độ khó của các nhiệm vụ trong này không cao, ví dụ hắn đã từng gặp Tật Phong Lang, Cự Tích...hiển nhiên liệt kê trong nhiệm vụ, hơn nữa mức thù lao không ít. Tầm mắt hướng sang phía bên, hắn lại trông thấy một nhiệm vụ, bất giác phát ra một tiếng kêu kinh ngạc, da của Thiết Bì Man Ngưu, cả một trang, thù lao sáu trăm đồng tiền vàng.

“Sao vậy?” Ma Tín Khoa hỏi.

“Không có gì” Hàn Tiến vội lắc lắc đầu.

Nếu ban đầu nghĩ cách diệt sạch đám Man Ngưu, tổng cộng sẽ có bốn nghìn đồng vàng, có điều hắn chỉ có thể nghĩ ở trong đầu, đám người Tiên Ni Nhĩ sống với đám Man Ngưu cũng rất tốt, hắn mà dám nói ra những lời này nhất định sẽ phải chịu sự công kích.

“Ta phát hiện nhiệm vụ trong đây không phải là khó lắm” Tát Tư Âu cũng nghĩ giống như Hàn Tiến “Ma Tín Khoa, chúng ta nhận một nhiệm vụ thử xem sao? Cũng không thể cả ngày nhàn hạ như vậy được”.

“Nhiệm vụ quả thật không khó, nhìn thấy chưa, nhiệm vụ đó cần hai mươi cái răng của Tật Phong Lang, trả giá một trăm mười đồng vàng, không cần các người giúp đỡ, một mình ta là được rồi” Ma Tín Khoa cười cười nói :“Vấn đề là ai sẽ đem một con Tật Phong Lang đến trước mặt chúng ta? Đi vào nơi sâu nhất của dãy núi Tháp Lạp Hạ, các tình huống ngoài ý muốn có thể phát sinh bất cứ lúc nào, một con Thiên Di hoặc ma thú cấp cao đi tìm thức ăn thôi cũng đủ khiến cả một tiểu đội lính đánh thuê bị tiêu diệt hết. Cái khó không phải là ở nhiệm vụ mà là làm sao để có thể sinh tồn được trong dãy núi Tháp Lạp Hạ, đồng thời tìm được ma thú mình cần phải bắt giết. Mỗi năm sẽ đều có vô số các lính đánh thuê hi sinh, hôm nay là bọn họ, nếu chúng ta dám đi vào trong, ngày mai có lẽ sẽ đến lượt chúng ta đấy”.

“Răng Tật Phong Lang à? Ta.....” Hàn Tiến bất chợt nhớ ra điều gì đó :“Sao người không nói sớm? Thật là đáng tiếc quá”.

“Đúng vậy, chúng ta tổng cộng giết được bao nhiêu con Tật Phong Lang? Sớm biết thì đã đem nhử hết răng của chúng đi rồi” Tát Tư Âu nói.

“Cái này....” Ma Tín Khoa cười đau khổ nói :“Trước đây ta rất hiếm khi lên lầu hai, làm sao biết còn có người thu mua những thứ như vậy chứ”.

“Người chưa từng lên lầu hai? Người rút cuộc có phải là lính đánh thuê hay không vậy?”

“Một mình ta thì có thể làm được gì? Đi tìm cái chết sao?” Ma Tín Khoa trợn mắt lên nói.

“Tại sao người không gia nhập một đoàn lính đánh thuê khác?” Tiền Ni Nhĩ nhẹ nhàng hỏi.

“VẬY thì thà nhận bừa một nhiệm vụ nào đó” Ma Tín Khoa thờ dãi nói :“Đi đến dãy núi Tháp Lạp Hạ ta còn có cơ hội sống trở về, nếu là dám gia nhập đoàn lính đánh thuê khác....vẬY thì ta chết chắc rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Thay Máu.

“Là vì....Hi Nhĩ Na đó?” Tát Tư Âu hỏi thăm dò.

“Đừng nhắc đến tên cô ấy có được không? Ta muốn yên tĩnh một lát” Ma Tín Khoa ồm ồm nói.

“Hiểu rồi...hiểu rồi....” Tát Tư Âu cười lớn.

“Tên đó giống như một lúc nhận mấy nhiệm vụ liền vậy” Hàn Tiến hạ giọng nói.

“Cái này không có hạn chế, chỉ cần người có năng lực, nhận tất cả các nhiệm vụ cũng đều được”.

“Chúng ta thật sự không thử sao?” Tát Tư Âu còn có chút luyến tiếc.

“Dùng tính mạng của mình đi thử?” Ma Tín Khoa lắc đầu nói :“Chúng ta vẫn còn thiếu người, có biết không hả? Đối với bất cứ một tiểu đội lính đánh thuê nào mà nói thợ săn và đạo tặc đều vô cùng quan trọng, thợ săn tốt có thể đảm bảo cho chúng ta có lãnh địa vô cùng an toàn, đạo tặc giỏi có thể chỉ ra cho chúng ta một con đường thông thoáng, nếu không có họ chúng ta không phải buồn tối âm thầm đục phá mà thú để bị xé xác ra làm trăm mảnh nhỏ thì cũng đục phá vòng bao vây của ma thú lúc nào không biết”.

“Còn người? Chiến sĩ không quan trọng sao?” Hàn Tiến cười nói.

“Ta?” Ma Tín Khoa bắt đầu nói :“Nếu là thợ săn và đạo tặc, gặp được đoàn lính đánh thuê chiêu mộ có thể yên tâm hợp tác cùng người ta, chiến sĩ thì không thể như vậy, đặc biệt là những kẻ muốn hợp tác tạm thời cùng người, nhất định phải cẩn thận, cẩn thận và cẩn thận, họ tìm người nục đích chính là để người hi sinh”.

Lời của Ma Tín Khoa vừa dứt, một người trung niên mặc áo khoác dài lấp lánh ánh sáng bạc của ma pháp chậm rãi bước đến.

Hắn nhìn Ma Tín Khoa từ đầu đến chân với vẻ đánh giá, hành lễ bằng một tay, mỉm cười nói :“Chào ngài. Ta là hiền giả cao cấp, Tạp Bồ Lí”.

Ma Tín Khoa cũng hành lễ bằng một tay :“Chào ngài, ta là đấu sĩ, Ma Tín Khoa”.

“Là thế này, ta vừa nhận nhiệm vụ bắt giết Thứ Hồ, nhưng đội của ta vẫn còn thiếu một chiến sĩ khỏe mạnh, ngài có hứng thú không?” Ánh mắt Tạp Bồ Lí quét qua đám người :“Các vị có thể xuất ra hai người, thu chia thu nhập sẽ cho các vị bốn phần, điều kiện của ta cũng rất hậu hĩnh rồi đây”.

Hiển nhiên hắn cũng đánh giá cao Tiền Ni Nhĩ, còn bọn người còn lại hắn không thèm đếm xỉa đến.

Đám người Hàn Tiến đưa mắt nhìn nhau. Lời của Ma Tín Khoa vừa thốt ra liền có một kẻ đến chiêu mộ, không thể tránh khỏi quá kịch tính rồi.

“Xin lỗi, chúng ta vừa từ dãy núi Tháp Lạp Hạ trở về, trong thời gian ngắn không muốn đi nữa” Ma Tín Khoa cự tuyệt một cách rất có lễ phép.

“VẬY thật là đáng tiếc” Tạp Bồ Lí lộ ra vẻ thất vọng, gật gật đầu quay người đi.

Hàn Tiến khẽ cười nói :“Xem ra chiến sĩ cũng rất được coi trọng đấy”.

“Chết tiệt” Ma Tín Khoa hừ một tiếng.

“Đi thôi, chúng ta đã không nhận nhiệm vụ còn ở lại đây làm gì? Đi nơi khác xem thử xem thế nào” Tiên Ni Nhĩ nói.

Cả đám trở xuống lầu một, đi lại ngắm nghía mọi thứ, lại đi một vòng quanh quảng trường. Đợi đến tận trưa khi đã trở về lầu một thì đám đơn từ Khởi Lệ treo lúc trước đã có mấy giao dịch thành công rồi.

Đến trước quầy đưa ra ma tinh, thu nhận số tiền thuê tương ứng, Khởi Lệ cảm hóa đơn xem xét nói :“Đơn từ chúng ta để lại đều rút về hết rồi, sau đó dùng đơn giá mười hai đồng bạc thu mua hai trăm viên ma tinh thô hệ cấp ba”.

“Mười hai đồng bạc? Có thể thu được không?” Tát Tư Âu kinh ngạc hỏi. Tuy ma tinh thô hệ rất không đáng tiền nhưng mười hai đồng bạc là cái giá quá thấp rồi.

“Có thể, xem trong này đơn giá mười ba đồng bạc chỉ có thể mua vào hai viên ma tinh, sau đó không có người mua nữa chứng tỏ đây có lẽ là giá tương đối hợp lý rồi, chúng ta hoàn toàn có thể ép giá thêm một đồng bạc nữa, cho dù không mua được thì chúng ta cũng không phải chịu thiệt thòi”.

Khởi Lệ nghĩ ngợi nói :“Hơn nữa....nếu thu không được, ta đoán cũng không có nguồn hàng rồi, ai sẽ tích lũy một lượng lớn ma tinh cấp thấp như loại này chứ? Haizz nếu hôm qua...” Khởi Lệ nói đến đây chợt im bặt, nàng không phải cố ý châm chọc ai đó, qua một thời gian dài bồi dưỡng tôi luyện bản năng nàng nhận ra rằng việc gì nên tiết kiệm, có thể tiết kiệm thì phải tiết kiệm cho nên luôn có chút tiếc nuối với những gì hôm qua Tiên Ni Nhĩ đã làm.

“Được rồi, cứ như vậy đi” Tiên Ni Nhĩ vội nắm lấy đồng hóa đơn, đầu tiên là hủy toàn bộ đồng đơn từ phía trước, rồi lại bổ sung thêm đơn từ thu mua hai trăm viên ma tinh :“Tiền thế chấp phải cần bao nhiêu?”

“Tổng cộng mười đồng vàng”.

Tiên Ni Nhĩ nhanh chóng đếm ra mười đồng vàng, ném lên trên quầy, quay người làm như không có chuyện gì nói :“Được rồi, chúng ta tiếp theo đi đâu đây?”.

Kì thực nàng cảm thấy rất ngại, so với Khởi Lệ rõ ràng đã để lộ ra phương diện non nớt ấu trĩ của mình.

“Ăn một bữa trước đã, sau đó tìm một tiệm vũ khí, sửa vũ khí cho Ma Tín Khoa” Hàn Tiến nghĩ một lúc rồi nói :“Tiên Ni Nhĩ, ngươi cũng nên mua một ít mũi tên ma pháp rồi”.

Đến hoàng hôn mọi người đều hoàn thành công việc rồi trở về, ai ai cũng đều vui mừng, có tiền rồi đương nhiên không thể sống những ngày tháng giống như trước đây, nếu không thì tiền kiếm được nhiều như vậy để làm gì nữa?

Từ Hàn Tiến đến Tư Đế Nhĩ Bá Cách đều thay y phục, chỉ có Tiên Ni Nhĩ là ngoại lệ. Tục ngữ nói người muốn được ăn mặc, phật muốn được dát vàng, câu này quả không sai, ngay cả đến kẻ tính tình có phần xuê xoa như Tư Đế Nhĩ Bá Cách cũng trở nên nhanh nhẹn hơn hẳn, khiến hắn vui không ngậm miệng lại được.

Trường kiếm của Ma Tín Khoa cũng đã sửa xong, lại tiêu mất hơn ba mươi đồng vàng để mua áo giáp ma pháp cứng, hắn muốn bán đi áo giáp cũ nhưng đáng tiếc căn bản là không thể bán được.

Tiên Ni Nhĩ mua hơn một nghìn mũi tên, trong đó có hơn sáu mươi mũi tên ma pháp các loại, nếu như không phải nhần không gian không còn chỗ nữa thì vẫn còn định mua thêm một ít.

Còn về Hàn Tiến, muốn mua ma tinh, chắc đúng như Khởi Lệ dự đoán, có lẽ không còn nguồn hàng, chỉ thu mua được hơn bảy mươi viên.

Tiền đã tiêu không ít nhưng đều là chỗ đáng tiêu. Cảm giác thay máu này khiến mọi người vô cùng phấn chấn, thậm chí Ma Tín Khoa cũng quên hết mười mấy năm nguy hiểm, hấn ngẩng cao đầu ưỡn ngực, bước từng bước lớn đi về phía cách xa quán trọ.

Rời khỏi quán trọ chưa đầy năm mươi mét, Tiên Ni Nhĩ chợt dừng lại, hét lên :“Ma Tín Khoa, đợi một chút”.

“Sao” Ma Tín Khoa kinh ngạc quay người lại.

“Không đúng” Tiên Ni Nhĩ lạnh lùng nói, nàng đã để trường cung trên vai xuống.

Đúng lúc này, phía trước, phía sau rồi cả hai bên bỗng xuất hiện mấy bóng người, quây lấy bốn người Hàn Tiến, còn có mấy cung tên đang giương trên nóc nhà, trước ngực đám người này đều đeo huy chương kim sắc lục tinh, chứng tỏ họ đều là người trực thuộc hành hội lính đánh thuê.

Một lão già đi ra từ trong đó, cơ thể hắn xem ra rất gầy yếu nhưng đứng vẫn rất vững chãi, đi lại rất nhanh nhẹn nhẹ nhàng, nhưng trong chốc lát hắn dừng lại đó, đứng bất động như một cây đinh khiến người khác có cảm giác không cách nào nhúc nhích được.

“Vì sao?” Tiên Ni Nhĩ hỏi rõ từng từ.

Lão già vỗ vỗ tay, hai tên đàn ông khỏe mạnh lôi một người ra phía trước.

Chương 59: Điềm Xấu.

“Là bọn chúng phải không?” Lão già đó chậm rãi cất tiếng hỏi.

Tiểu Ước Sắt Phu bị đám người đó đánh đến nỗi thâm tím mặt mày, nó đưa mắt nhìn lướt qua đám người Hàn Tiến, cắn răng chọt nói: “Không phải”.

“Xem ra không dạy dỗ người một trận từ tể người vẫn không thể thành thật rồi” lão già cầm lấy cây roi trong tay một dung bình, vung mạnh một cái, tiếng roi va vào không khí dội lại vun vút, Tiểu Ước Sắt Phu sợ đến nỗi cả người run lẩy bẩy.

“Cho người thêm một cơ hội nữa, có phải là bọn chúng hay không?”

“Không phải”.

Lão già kia đổi roi, không nói gì cứ thế quát mạnh lên trên lưng Tiểu Ước Sắt Phu.

“A...” Tiểu Ước Sắt Phu đau đến nỗi nước mắt nước mũi thi nhau chảy ra, kêu lên những tiếng vô cùng thảm thiết.

Những đứa trẻ lớn như nó hầu hết đều trốn sau đôi cánh che chở của cha mẹ, cho dù có thường xuyên đánh nhau với kẻ khác cũng chỉ giới hạn ở chuyện đánh nhau mà thôi, nào biết được loại tra tấn bằng roi này lại ghê gớm đến thế, chỉ lúc sau đã khiến Tiểu Ước Sắt Phu ngã gục.

Khởi Lệ quát lên: “Người dựa vào cái gì mà đánh người?”

Lão già quay đầu lại nhìn Khởi Lệ, khoe miệng lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý, sau đó nắm chặt tóc Tiểu Ước Sắt Phu, nhưng lần này hẳn chuyển câu tra hỏi khác: “Nói, hôm qua người đã làm những gì? Mau đem tất cả thành thật khai báo hết cho ta”.

“Tiểu Ước Sắt Phu cả ngày hôm qua đều ở cùng với chúng ta” Khởi Lệ tức tối nói: “Có chuyện gì nói với chúng ta, đừng người như vậy lại đi hiếp đáp một đứa trẻ, ha....người của hành hội lính đánh thuê các người thật quá lợi hại rồi đấy”.

“Vậy thì đúng rồi” lão già quay người lại, cười lạnh mà nói: “Hôm qua mấy người các người xông vào Ma Căn thương đoàn, hơn nữa còn giết sạch mọi người ở đó. Ma pháp sư chúng ta đã tiến hành điều tra, hung thủ dùng thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, đầu tiên biến người của thương hội thành sinh vật vong linh, sau đó dùng loại thánh quang ma pháp giết chết. Loại vụ án như thế này xảy ra trong ngoại thành, chúng ta tuyệt đối sẽ không can thiệp nhưng trong Cô Nhại thành này thì chúng ta nhất quyết tóm được hung thủ, đây là trách nhiệm của chúng ta”.

Ánh mắt lão già đảo qua lại: “Mấy vị, các người còn có điều gì muốn nói không?”

“Hôm qua thật sự chúng ta đã đến Ma Căn thương đoàn, nhưng khi chúng ta đến người ở đó đều đã trở thành cương thi rồi” Tát Tư Âu chậm rãi nói.

“Các người không cần phải giải thích với ta, nhiệm vụ của ta là đem các người đến chỗ quan thẩm phán, sau đó các người có thể thuyết phục quan thẩm phán đại nhân”. Lão già vẩy vẩy tay, lính đánh thuê xung quanh liền vây chặt lấy đám người Hàn Tiến.

Đám người Hàn Tiến bị quây lại thành một nửa vòng tròn, tình huống này thật khiến người khác phải đau đầu. Nếu gặp phải kẻ địch như thế thì có thể dùng hết sức mà chiến đấu, bây giờ động thủ không được mà không động thủ cũng không xong, đối phương dù sao cũng là đại diện cho hành hội lính đánh thuê.

“Khoan đã, ta muốn khiếu nại với hội liên hợp nguyên lão của Cô Nhại thành” Khởi Lệ cao giọng nói.

“Khiếu nại với hội liên hợp nguyên lão?” lão già cười lớn sau đó sắc mặt chuyển sang lạnh tanh: “Người cho rằng người là cái thứ gì?”

“Là người kế thừa của Ma Căn thương đoàn, khi gặp phải sự bất công ta hoàn toàn có tư cách khiếu nại với hội liên hợp nguyên lão” Khẩu khí của Khởi Lệ cũng không chịu thua kém đối phương chút nào: “Hơn nữa hãy chú ý đến lời nói của người, người mới chính là không ra cái thứ gì”

Sắc mặt lão già có chút thay đổi: “Nói dối. Người nói mình là người thừa kế của Ma Căn thương đoàn, có chứng cứ gì không? Ta nói ta là người tạo lập ra Ma Căn thương đoàn đây, đem bọn chúng bắt lại cho ta”.

“Cẩn thận, nhà người đã vi phạm vào điều thứ nhất của hội liên hợp nguyên lão rồi đấy, cùng với điều thứ hai, ta sẽ khiếu nại các người” Khởi Lệ nói

càng lúc càng lớn, còn đem một vật bằng ngọc giống như lệnh bài giờ ra :“Đây là con dấu của Ma Căn thương đoàn, là người kế thừa của Ma Căn thương đoàn ta có quyền được bãi miễn, các người không có quyền lực thẩm tra ta”.

Sắc mặt mấy tên dung binh liền thay đổi ngay lập tức. Hiển nhiên những lời Khởi Lệ nói có ảnh hưởng rất lớn đến chúng.

Cô Nhai thành có thể phát triển đến ngày hôm nay chế định pháp quy sớm nhất là hòn đá nền móng của cả thành thị, tuyệt đối không thể phá hoại, tất cả những người có ý đồ xấu muốn phá hoại sẽ đều phải chịu trọng tội, người biết luật mà vi phạm, tất nhiên sẽ càng phải chịu tội nặng hơn.

“Bất luận ta phạm phải tội gì ta đều có quyền lợi yêu cầu gặp toàn thể các thành viên trong hội liên hợp nguyên lão. Bây giờ các người hãy ngay lập tức đi thông báo cho hội nguyên lão”.

Lão già do dự một lúc, gương nở nụ cười nói :“Được, ta cầm ấn chương đi, chờ ta kiểm tra một lát”.

“Người có tư cách không?” Khởi Lệ cười lạnh lùng nói.

“Người...” Lão già tức đến nổi mặt mày đỏ gay, nhưng nhìn đám lính đánh thuê xung quanh hầu hết đã thu hết vũ khí lại, nghĩ lại việc dùng dung binh cưỡng ép bắt người đã không còn tính thực thi nữa rồi, chẳng có ai bằng lòng nhảy vào chảo dầu đang sôi cả.

“Tiểu thư, cô làm như vậy không phải là cố ý làm khó người khác hay sao?” Lão già khẫu khí rõ ràng đã có chút nhân nhượng :“Chỉ ít cô cũng nên để ta kiểm tra ấn chương đã chứ”.

“Vậy sao người không đi thông báo cho hội liên hợp nguyên lão” Hàn Tiến lạnh nhạt nói :“Ấn chương là thật hay là giả chắc phải do họ tự mình kiểm tra, không phải đến lượt người”.

Lão già giương mắt nhìn chằm chằm Hàn Tiến, tiếp đó quay sang nhìn Khởi Lệ :“Tiểu thư, hà tất phải kinh động đến các vị nguyên lão lớn của hội liên hợp nguyên lão, thế này đi, tiểu thư tùy ý tìm một vật để đóng dấu ấn chương lên, sau đó chúng ta đem bản đóng dấu đó đến hội nguyên lão để kiểm chứng, thế có được không?”

Khởi Lệ có chút do dự, Hàn Tiến cười mà nói :“Ta cứ xem xem” nói xong đưa tay về phía Khởi Lệ.

Khởi Lệ buông ngọc bài xuống, đặt vào tay Hàn Tiến, Hàn Tiến nghịch nghịch tấm ngọc bài, cả tấm ngọc bài phát ra một màu sáng bạc, chế tạo vô cùng tinh xảo, hai mặt đều khắc vô số những hoa văn. Hàn Tiến rút từ trong chiếc nhẫn không gian ra một tờ giấy đã được vuốt phẳng, đưa tấm ngọc bài cùng tờ giấy lại.

Khởi Lệ nắm chặt lấy ngọc bài, một lần sóng ma pháp như có như không truyền đến, ngọc bài trở nên lấp lánh trong suốt. Trong khoảnh khắc ngọc bài và tờ giấy tiếp xúc với nhau, con dao ăn trong tay Hàn Tiến xuyên vào dò xét bên trong, kẹp ở ngay giữa hai vật. Đám người Ma Tín Khoa hai bên trái phải yểm trợ, trừ đám người bọn họ ra, người ngoài căn bản không nhìn thấy được hành động này của Hàn Tiến.

Khởi Lệ nhìn Hàn Tiến, con dao ăn trong tay Hàn Tiến dừng lại ở vị trí vô cùng kì diệu, nàng có thể nhìn thấy, ấn chương đã bị thiếu mất đi một đường, nhưng với người ngoài mà nói đó đương nhiên là ấn chương hoàn chỉnh. Hắn điên rồi sao? Lẽ nào để kẻ khác phủ nhận thân phận của mình? Trong lòng Khởi Lệ phân vân lo lắng không yên, nhưng cuối cùng vẫn chọn cách tin tưởng Hàn Tiến, đưa tờ giấy lại.

“Tur Đế Nhĩ Bá Cách, đi, đem vật này giao cho bọn chúng” Hàn Tiến cười khê nói.

Lão già đón lấy ấn chương từ tay Tur Đế Nhĩ Bá Cách, xem một cách chăm chú, đắn đo :“Uy Nhĩ, đi đến hội nguyên lão kiểm chứng, đi nhanh về nhanh đây”.

“Khởi Lệ, lát nữa bất luận phát sinh chuyện gì cô cũng đừng kinh ngạc, tốt nhất là tránh sau Ma Tín Khoa đi, đừng để người khác nhìn thấy nét mặt mình” Hàn Tiến khê nói.

“Được” Khởi Lệ khê lên tiếng đồng ý.

Ma Tín Khoa cố ý kéo Tát Tư Âu ra, hình như nói thầm bên tai điều gì đó, lúc người rời tự nhiên đem Khởi Lệ tránh ra phía sau.

Hàn Tiến khê thờ dài, vừa nãy khi hắn chen vào nói, ánh mắt căm phẫn của lão già đã để lại cho hắn ấn tượng mạnh, chuyện này...thật không đơn giản chút nào.

Không lâu sau tên lính đánh thuê tên là Uy Nhĩ đó thờ phỉ phò chạy đến, hạ giọng nói với lão già điều gì đó, mặt lão già lộ rõ nụ cười :“Hoàn toàn phù hợp, xem ra hôm nay đã là một sự hiểu lầm rồi, thật xin lỗi, tiểu thư Khởi Lệ phải không? Haha....Đây là chuyện của Ma Căn thương đoàn các vị, chúng tôi cũng không can thiệp vào nữa”.

Hai tay Khởi Lệ bắt giác nắm chặt lại, một cảm giác bất an chợt dấy lên trong lòng...

Bạn đang đọc truyện *Hỗn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Nhiệm Vụ.

Trong chớp mắt lão già đã đem người của hành hội lính đánh thuê đi hết, Tiểu Ước Sát Phu thì bị ném vào góc tường, chúng đương nhiên không quan tâm đến nhân vật nhỏ bé như vậy.

Đám người Tiên Ni Nhĩ chậm rãi bước lên phía trước, lần lượt bước vào quán trọ, Hàn Tiến đi sau cùng, trước khi bước vào cửa quay người lại nhìn về phía sau, trên mặt Tiểu Ước Sát Phu tràn ngập sự bất an vô định, sau khi nhìn thấy ánh mắt Hàn Tiến, nó sửng sốt một lát rồi từ từ bước đến.

“Chuyện khốn khiếp này rốt cuộc là thế nào?” Ma Tín Khoa lên tiếng hỏi.

“Chỉ trách ta, ta đã quá sơ suất” Hàn Tiến nhẹ nhàng nói: “Có điều....thành Cô Nhại này dường như không tốt đẹp như mấy người nói”.

“Án đồ rõ ràng là không hoàn chỉnh, bọn chúng....bọn chúng vì sao vẫn nói là hoàn toàn phù hợp?” Khởi Lệ run rẩy hỏi.

“Nguyên nhân thì có rất nhiều, không tiện nói hết, điều duy nhất có thể khẳng định là hắc không hề yên tâm” Hàn Tiến nghĩ một lúc rồi nói tiếp: “Có lẽ vì hắc có liên quan đến sự việc này cho nên không muốn làm lớn chuyện này thêm nữa, chỉ ít không thể gây sự chú ý cho hội liên hợp nguyên lão, cũng có thể....hắc thích ẩn chương của ta”.

“Thích ẩn chương của ngươi? Hắc muốn làm gì?” Khởi Lệ chỉ cảm thấy đầu óc mình quanh quẩn như muốn nổ tung ra.

Hàn Tiến thở dài, sau đó chuyển đề tài: “Tiểu Ước Sát Phu, ngươi quen lão già đó sao?”

“Hắc là Khắc Luân Uy Nhĩ, là một con chó già điên” Tiểu Ước Sát Phu nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Hắc làm gì ở hành hội lính đánh thuê?”

“Quan tuần tra, quyền lực của hắc rất lớn” Ma Tín Khoa ồm ồm nói tiếp: “Còn nữa, hắc là chức nghiệp cấp chín”.

“Ngươi còn chưa nói cho ta biết hắc muốn ẩn chương của ta để làm gì?” Khởi Lệ hét lên. Trước ngày hôm nay nàng chưa từng nói với bất cứ ai về bí mật của ẩn chương, mọi người đều chỉ cho rằng đó là thứ đồ trang sức Khởi Lệ mang theo bên mình. Thật ra không phải Khởi Lệ không tin tưởng bạn bè của mình mà là vì ý nghĩa của ẩn chương thật sự vô cùng quan trọng.

“Nếu hắc đã có được ẩn chương có thể tùy ý tìm người đến giả mạo là người kế thừa của Ma Căn thương đoàn hoặc giành được sự tín nhiệm của hội liên hợp nguyên lão”.

“Không quan trọng như vậy chứ?” Tát Tư Âu nói tiếp: “Quên sự việc xảy ra ở Thập Nhị trấn rồi sao? Hiện nay người của Ma Căn thương đoàn ngay cả đến Khởi Lệ cũng không tín nhiệm, một cái ẩn chương thì có tác dụng gì chứ?”

“Chỉ ít hắc có lí do danh chính ngôn thuận để đi giết chóc, đi cướp bóc, sự việc ở thành Thánh Quan...có lẽ đã truyền ra ngoài rồi” Hàn Tiến cười cười nói: “Ngươi cho rằng những người đó là bị ai giết?”

“Ngươi là nói....” Tát Tư Âu kinh ngạc.

Đúng lúc đó cửa bị một người đập mạnh ra, Tiểu Ước Sát Phu đứng ở cửa cũng trở tay không kịp, lăn ra đất kêu lên thảm thiết, nó vừa mới chịu một trận đòn roi, cửa quán trọ lại vừa khéo động phải vết thương đó, khiến nó đau đến nỗi cuộn tròn cả người lại lăn lộn.

Ngay sau đó một người hùng hùng hổ hổ xông vào “Mọi người đều chuẩn bị một chút đi...ấy, tiểu tử kia, ngươi không sao chứ?”

“Không sao...” Tiểu Ước Sát Phu khó nhọc bò dậy nói.

Hi Nhĩ Na rất nhanh đã quên sự việc phát sinh ngoài dự kiến ấy, vui mừng hơn hồ khoa chân múa tay nói: “Nhanh, mọi người đi chuẩn bị đi, lão nương đưa các người đến chỗ phát tài lớn”.

“Phát tài gì?”

“Vừa nhận một nhiệm vụ...”.

“Ngươi không phải là nhận nhiệm vụ đi bắt giết ma thú đấy chứ?” sắc mặt Ma Tín Khoa nhanh chóng thay đổi, vội vã ngắt lời Hi Nhĩ Na.

“Ngươi cho rằng lão nương đây ngốc như lũ các ngươi sao?” Hi Nhĩ Na tròn mắt nhìn Ma Tín Khoa đắc ý nói: “Lão nương nhận nhiệm vụ hộ tống một thương đội, đưa mười lăm xe ngựa chở áo giáp và vũ khí đến thành Thánh Quan, haha....chỉ cần đi một chuyến thì đã có thể kiếm được ba trăm đồng

vàng ròi, là ba trăm đồng vàng đấy”.

Lần này sắc mặt mọi người đều thay đổi, Ma Tín Khoa đập bàn nói :“Ngươi điên rồi sao? Thành Thánh Quan đang đánh nhau, ngươi muốn đem mười lăm xe ngựa chờ áo giáp vũ khí đến đó?”

“Đánh...đánh nhau?”

“Ngươi không biết?”

“Sao tự dưng lại đánh nhau chứ?” Hi Nhĩ Na nói như sắp khóc.

“Thừa lời, đã đánh nhau gần nửa năm nay rồi”.

Hi Nhĩ Na hùng hùng hổ hổ lao ra ngoài, Ma Tín Khoa đặt mông xuống ghế, than ngắn thở dài, hiển nhiên là đau đầu vì Hi Nhĩ Na.

“Tất Tư Âu, nếu gần đây có người đến giám sát chúng ta, ngươi có thể dùng ma pháp tìm ra bọn chúng không?” Hàn Tiến khẽ hỏi.

“Ta đã nắm được thuật nhìn thấu rồi, có điều không có cách nào duy trì được trong khoảng thời gian quá dài”.

“Ý ngươi là....có người đang giám sát chúng ta?” Tiên Ni Nhĩ hỏi.

“Không biết, nếu lão già Khắc Luân Uy Nhĩ đó thật sự rất muốn chiếm được ấn chương của Ma Căn thương đoàn thì nhất định hẳn sẽ phái người đến để giám sát chúng ta”.

Hàn Tiến đứng dậy đi đến bên Tiểu Ước Sát Phu, vỗ vỗ lên vai nó, lời nó sang một bên, thì thầm nói gì đó. Tiểu Ước Sát Phu đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào Hàn Tiến.

Hàn Tiến lại nói mấy câu gì đó, Tiểu Ước Sát Phu lưỡng lự một hồi lâu, dùng hết sức gật gật đầu, tiếp đó Hàn Tiến đưa cho Tiểu Ước Sát Phu mười mấy đồng vàng. Tiểu Ước Sát Phu vội vàng vàng ròi khỏi quán trọ.

“Tiểu tử đó đi làm gì vậy?” Tất Tư Âu hỏi.

“Sắp xếp trước một số chuyện, tránh đề đến lúc phát sinh vấn đề ngoài ý muốn” Hàn Tiến khẽ cười nói :“Ta là bị các người lừa rồi, cho rằng Cô Nhai thành này là một chốn thiên đường, nếu không thì cũng sẽ không bị động như bây giờ”.

“Ta cũng là bị người khác lừa” Tiên Ni Nhĩ cười nói.

“Ma Tín Khoa, ngươi là người lớn lên ở đây” Tất Tư Âu trêu chọc :“Lẽ nào ngươi không hiểu về Cô Nhai thành?”

“Ta trước đây chưa từng nói nơi này là thiên đường” Ma Tín Khoa rầu rĩ nói :“Nếu không thì vì sao ta còn phải chạy đến nơi khác chứ?”

“Đương nhiên rồi, đối với ngươi mà nói chỉ cần nơi nào có Hi Nhĩ Na thì nơi đó đều không phải thiên đường” Tất Tư Âu cười nói lớn.

Không khí trầm lắng đã có chút được hóa giải, mấy người nhẹ nhàng cười nói không biết bao lâu sau Hi Nhĩ Na mặt mày ủ dột bước vào quán trọ, ngoác nhìn Ma Tín Khoa :“Chúng ta.... nên làm gì bây giờ? Đám người thương hội đó từ chối cắt hợp đồng giữa chúng, ta đã đem cả nhà của chúng ta ra thế chấp cho hành hội lính đánh thuê rồi, chúng ta giờ phải làm sao đây?”

“Là nhà ngươi, không phải nhà của chúng ta” Ma Tín Khoa lạnh nhạt nói :“Cả mười mấy xe vũ khí áo giáp mà chỉ thế chấp một căn nhà thì liệu có thể đủ sao? Ngươi còn đem vật gì đi thế chấp nữa rồi hả?”

“Ngươi....” nghe thấy những lời nói trước đó Hi Nhĩ Na vô cùng vô cùng tức giận nhưng nghe đến lời nói phía sau lại chuyển sang buồn bã ủ rột :“Cái đó....trượng nhiệt ta cũng đem thế chấp cho hành hội lính đánh thuê rồi”.

“Haha....” Ma Tín Khoa cười khan một tiếng, nghiêng đầu nhìn sang một hướng.

“Trên hợp đồng ghi ngày nào xuất phát?” Hàn Tiến đột nhiên hỏi.

“Ngày mai”

“Chúng ta giúp cô” Hàn Tiến cười nói :“Yên tâm, ta có cách để gửi được hàng đi”.

“Thật sao?” Hi Nhĩ Na vừa mừng vừa kinh ngạc kêu lên.

Đám người Tiên Ni Nhĩ dờ ra không hiểu gì hết, việc này không thể cứ dựa vào mưu kế mà có thể giải quyết được, ba lãnh chủ chém giết lẫn nhau, vô số quân đội hành quân, chiến đấu trên các vùng đất đai rộng lớn, thương đội đi qua tự mình chui đầu vào lưới, huống hồ thành Thánh Quan ở Hạ Phong, khắp nơi xung quanh đều là quân đội của Hắc Nha thành và Định Phổ thành, căn bản không có cách nào để đi vòng qua được.

“Đương nhiên là thật, cô cứ về chuẩn bị trước đi” Hàn Tiến cười nói “Đội đến tối chúng ta sẽ đi tìm cô”.

“VẬY ĐƯỢC” Tinh thần Hi Nhĩ Na thay đổi rất nhanh chóng, cũng rất dễ tin tưởng người khác, trợn mắt nhìn Ma Tín Khoa như để thị uy rồi dương dương đắc ý rời khỏi quán trọ.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Dựa Giẫm.

Tầng sáng, một đoàn xe lạng lẽ hướng về phía cửa nam Cô Nhài thành, Cô Nhài thành là một tòa Bất Dạ thành, lại lấy thân phận tự do trung lập, đứng ngoài cuộc chiến tranh đại lục, buôn bán phồn thịnh nên cửa Cô Nhài thành luôn mở, thậm chí có chỗ không có binh lính kiểm tra ở cửa, thể hiện đầy đủ khí phái tự do của một đô thị mật dịch.

Một bóng người gầy yếu tiến về hướng đoàn xe, lớn tiếng hỏi: "Đại nhân, người có ở đây không?"

"Đây này." Hàn Tiến nhắc màn xe lên: "Lên đây đi."

Tiểu Ước Sắc Phu nhanh nhẹn nhảy lên xe ngựa, Hàn Tiến, Tát Tư Âu cùng chờ nam nhân này trong xe, Tát Tư Âu thấy Tiểu Ước Sắc Phu sau lưng còn một cái bao to nặng, cười hỏi: "Tiểu Ước Sắc Phu ngơoi theo cái gì thế?"

"Những gì mang theo được ta đều mang đi hết." Tiểu Ước sắc Phu thấp giọng nói

"Thế là sao? Ngơoi muốn...".

"Hắn phải cùng đi với chúng ta, nếu không hội linh đánh thuê sẽ không bỏ qua cho hắn." Hàn Tiến cười cười: "Tiểu Ước sắc Phu, việc ta giao cho ngơoi đã làm xong rồi chứ?"

"Vâng." Tiểu Ước Sắc Phu gật đầu.

"Ngơoi bảo hắn làm cái gì vậy?" Tát Tư Âu ngạc nhiên nói

"Dán Đại tự báo." Hàn Tiến cười ha ha.

Đêm qua, Tiểu Ước Sắc Phu dùng số kim tệ Hàn Tiến đưa cho, thuê một ít đồng bọn, dán ở các góc trong thành thị mấy trăm Đại tự báo, nội dung Đại Tự báo trực chỉ hành hội linh đánh thuê của quan Khắc Luân Uy Nhĩ, tố giác Khắc Luân Uy Nhĩ mưu đồ cướp đi tiền tài của thương đoàn Ma Căn, lại sử dụng thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn ám hại thương đoàn Ma Căn, sau khi biết được người thừa kế thương đoàn Ma Căn, Khởi Lệ tiểu thư, đã đi tới Cô Nhài thành, hắn còn muốn đoạt ấn chương trong tay Khởi Lệ. Cuối cùng còn bổ sung một vài câu chữ thật to, rằng Khắc Luân Uy Nhĩ muốn che dấu chân tướng, chắc chắn sẽ muốn hủy tất cả Đại tự báo này.

Kỳ thật đây là nói nhảm, mặc kệ nội dung thật hay giả, Đại tự báo đều bị xé toang. Nhưng đối với dân thường mà nói, hành vi của hội linh đánh thuê lại làm tăng thêm độ tin tưởng của họ đối với Đại tự báo. Nội dung bên trong lại được lưu truyền với tốc độ càng nhanh.

"Vô ích thôi." Nghe Tiểu Ước Sắc Phu kể xong, Tát Tư Âu lắc đầu nói: "Chúng ta thiếu chứng cứ tương ứng."

"Ta cũng không hy vọng xa vời có thể phán xét Khắc Luân Uy Nhĩ." Hàn Tiến thần nhiên nói: "Chỉ cần trong khoảng thời gian này hắn bị bó tay bó chân, không làm gì được là ta hài lòng rồi."

"Tiên tri đại nhân của ta. Sau nữa chúng ta nên làm như thế nào?" Ma Tín Khoa đã nhìn nhin cả nửa ngày trời: "Ngơoi cho rằng chúng ta có thể vượt qua tuyến phong tỏa, đem đoàn xe hộ tống này đến Thánh Quan thành được sao?"

Hàn Tiến nhìn ra phía bên ngoài một chút, thấp giọng nói: "Nếu như đoàn xe này bị người Hắc Nha thành phát hiện, thì sẽ như thế nào?"

"VẬY mà còn hỏi? Toàn bộ đồ vật sẽ bị tịch thu, tất cả mọi người sẽ bị giết sạch! Chỉ đơn giản vậy thôi."

"Thương đội nhân cũng sẽ bị giết?"

"Bọn họ cũng đâu phải là thần, dựa vào cái gì mà không giết?"

Nếu Hy Nhĩ Na thuê chấp nhà cửa, còn có Si nhiệt chi trưng, có thể thêm được ít nhiều thì so với hàng hóa trong đoàn xe, bên nào hơn?

Ma Tín Khoa chăm chú tính: Mặc dù nhà của Hy Nhi Na ở trung tâm thành phố, nơi này tắc đất tắc vàng, giá cả rất cao nhưng mà so sánh với cả mười lăm xe vũ khí cùng với áo giáp, vẫn quá ít, cho dù có thêm Sĩ nhiệt chí thượng, giá trị cũng không bằng một phần năm giá trị của đội hàng hóa."

"Nói cách khác, sẽ không ai đem điểm này để vào mắt, các thương nhân so với chúng ta lại càng sợ gặp chuyện không may."

"Cái này..." Ma Tín Khoa ngẩn người.

"Ngẫm lại xem, bọn họ có vẻ rất khẩn trương đúng không?"

Trong đầu Ma Tín Khoa liền hiện ra một tên mập mập, hần tên gọi Lợi Áo Ba Đức, người phụ trách cả thương đội là một người hiền lành, ân cần, luôn cười ha hả, rất dễ nói chuyện, khuya hôm qua đi tìm hần, yêu cầu sáng sớm mai lập tức rời khỏi Cô Nhại thành, hần không chút do dự đã đáp ứng rồi.

"Nói như thế, bọn họ biết rõ có chiến tranh tại Thánh Quan thành, còn muốn đem quân tới tiếp viện để khẳng định chính mình." Hàn Tiến nhẹ giọng nói.

"Không phải vậy! Nếu bọn họ có thể dựa vào chính mình, tại sao không nói với chúng ta? Như vậy mọi người mới phối hợp tốt chứ." Ma Tín Khoa kêu lên.

"Cái này ta cũng không biết, trừ phi bọn họ có ý muốn nói." Biết Ma Tín Khoa có tính thích cãi bướng, Hàn Tiến rất sáng suốt chuyển sang vấn đề khác.

Đoạn đường vừa qua cực kỳ yên ả nhưng bọn Hàn Tiến cũng không dám lơ là, cẩn tắc vô áy náy, cẩn thận một chút cũng không có gì sai. Cứ như vậy suốt một tháng, đoàn xe từ từ tiến đến gần khu vực thống trị của Thánh Quan thành, không khí không hiểu sao bỗng khẩn trương hẳn.

Trong vòng một tháng, Hàn Tiến mỗi ngày đều đã hấp thu mấy ngàn nguyên năng lượng, tại Cô Nhại thành hần đã mua rất nhiều Ma tinh vì hần muốn đảm bảo cung cấp đầy đủ. Trên thực tế, hần đã sớm vô tình quên lời của sư phụ dặn lúc trước, lần đó hần hấp thu Ma tinh của Hắc Nha dẫn tới hậu quả nghiêm trọng, bởi vì lúc đó hần quá nóng lòng, ngoại trừ một phần trăm thận trọng không vượt qua giới hạn, còn những thứ khác, hần mặc kệ.

Nghiêm túc theo ý nghĩa mà nói trước khi hoàn thành Đại Trúc cơ, hần cũng không được xem như một người tu chân, thậm chí không thể thi triển đạo thuật trung phẩm, có thể sử dụng bùa Xuất ngũ quỷ, phải cảm tạ cái quy tắc nguyên tố trên đại lục này! Bây giờ, năng lượng ở trong cơ thể cũng không hoàn toàn thuộc về hần, tiêu hao ít nhiều sẽ giảm bớt ít nhiều, tự mình không thể bổ sung, chỉ khi hoàn thành được Đại Trúc cơ năng lượng trong cơ thể mới có thể luyện hóa thành Thái Hư chi khí, trước sau khác biệt rất lớn, giống như gà rừng với phượng hoàng vậy.

Người tu chân chính quy, ngay từ đầu đã biết một chút phương pháp nạp thuật, cổ vốn bồi nguyên Hàn Tiến lại là nhập môn từ hấp thu cốt tinh, có điều khác đường nhưng lại tụ về một chỗ, mọi người đều là giống nhau, thông Đại Chu Thiên để mở ra Huyền Khiếu cũng giống nhau, mà Đại Chu Thiên đại diện cho năng lực Thái Hư chi khí vận chuyển, đến bước này, Hàn Tiến mới được tính là người tu chân đích thực, ở cùng một điểm xuất phát nhưng hần có một ưu thế vượt trội, ngoài cách thở nạp như bình thường ra, hần còn có thể hấp thu năng lượng thức ăn như cũ, chính là hơn một bước luyện hóa mà thôi.

Đương nhiên, trước tình cảnh vô cùng gian nan như thế này, ở thế giới kia, Hàn Tiến đã trốn sau lưng sư phụ, tận lực bảo trì khiêm tốn, tuyệt sẽ không tiến tới Tu Chân Giới mà sẽ yên phận với giới trần tục. Nguyên nhân là ở chỗ này, theo nguyên tắc, hần không thể tiêu phí được. Người khác xuất ra mười đạo hỏa phù, điều tức một hồi có thể khôi phục lại được, hần thì không thể làm được vậy, trừ phi hần tung ra hỏa phù mà thu lại được một món hời thật lớn thì hần mới có thể suy nghĩ lại.

Đột nhiên Hàn Tiến hứng thú với Đấu khí cùng Ma pháp, làm cho đám người Tiên Ny Nhi phải trở mắt nhìn, chỉ cần có thời gian nhàn hạ, hần sẽ lãnh giáo Ma Tín Khoa cùng Tát Tư Âu. Đây là cách tu hành đặc biệt của Hàn Tiến, hấp thu hết thủy trung tâm năng lượng, mà hần thì sở hữu vô số loại đạo pháp chẳng khác gì vô số con đường, hần đi theo con đường nào cũng có thể đi đến giới hạn, trong lúc đó còn có thể tùy ý từ con đường này chuyển sang đường khác.

Tuy nhiên Hàn Tiến chỉ học được vài ngày Ma pháp, liền mang Tát Tư Âu quảng sang một bên, cùng hao phí nguyên tố như nhau nhưng Ma pháp vĩnh viễn không thể nào so sánh cùng đạo thuật, ít nhất đối với Ma pháp sơ giai thì là vậy. :0 (141):

:1 (11):

Bạn đang đọc truyện *Hồn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Tiếp Xúc.

Ngay lúc hoàng hôn, mọi người cùng dựng trại bên một bờ sông, Hàn Tiến chưa từng đến nơi này, nhưng hắn nghe tên dòng sông rất quen thuộc, Thúy Hà, cũng chính là nơi mà hắn tắm rửa đầu tiên tại thế giới này. Bất quá bây giờ bọn họ ở hạ lưu sông, men theo sông Thúy Hà lên trên chừng mười dặm chính là Lạp Đông trấn.

Thương đội hộ vệ nhất được rất nhiều cành cây, đốt lên một đồng lửa, vài người Hàn Tiến tụ lại cùng một chỗ, bàn bạc hướng đi cho ngày mai. Trước mắt muốn tiến vào chiến khu đương nhiên phải cẩn thận, thật cẩn thận, chỉ là đám người Hàn Tiến rất náo nhiệt, người phụ trách thương đội Lợi Áo Ba Đức lại cười tủm tỉm không nói một lời, coi như mọi người thương lượng thì không có liên quan gì đến hắn.

Nhìn về phía chân trời về chiều, Tiên Ny Nhĩ về mặt đột nhiên trở nên cứng ngắc, sau đó từ dưới đất nhảy dựng lên: "Có tiếng vó ngựa! Rất nhiều tiếng vó ngựa!!"

"Nơi nào?" Hàn Tiến thất kinh.

"Bên kia." Tiên Ny Nhĩ đưa tay chỉ về hướng đông, sau đó liền tháo trường cung sau lưng xuống.

"Mọi người không cần khẩn trương, không cần khẩn trương." Lợi Áo Ba Đức đứng lên nhìn về hướng đông một chút rồi cười ha hả nói: "Hắn là người một nhà."

"Người một nhà? Lợi Áo Ba Đức đại nhân, ý ngài là?" Ma Tín Khoa trầm giọng hỏi.

"Ha ha, ta đã thương lượng rất tốt với Côn Tây tướng quân Thánh Quan thành, hắn sẽ tiếp ứng chúng ta ở đây." Lợi Áo Ba Đức cười nói sau đó lấy tay chỉ: "Mấy người các ngươi qua đây một chút xem có phải Côn Tây tướng quân hay không?"

Vài tên hộ vệ nhảy lên chiến mã, nhanh chóng chạy ra khỏi doanh địa, mấy người Tiên Ny Nhĩ đưa mắt nhìn nhau, nếu chủ nhân của hàng hóa cũng không khẩn trương thì mình càng không cần phải khẩn trương. Ma Tín Khoa liếc nhìn Hàn Tiến một cái thật dài, hắn nhớ rất rõ, Hàn Tiến mấy hôm trước có nói qua, thương đội dám vận chuyển quân tư đến Thánh Quan thành, khẳng định là có chỗ dựa, tay Côn Tây tướng quân kia chính là chỗ dựa của bọn hắn.

"Tất cả đứng lên, tất cả đứng lên." Lợi Áo Ba Đức lớn tiếng quát: "Hôm nay không thể hạ trại ở đây, mọi người phải chạy suốt đêm thôi."

Đám người Hàn Tiến cũng bắt đầu thu gom đồ đạc, dập tắt đồng lửa, tháo điệu xe ngựa gắn lại cho đúng, tất cả mọi người chuẩn bị chờ phân phó.

Không lâu sau, một loạt bóng đen hiện ra từ phía chân trời, hướng đến bên này mà chạy đến cực nhanh, mấy trăm kỵ sĩ chạy tới cùng lúc. Phía bên này thì đã chuẩn bị tốt toàn bộ.

"Thì ra là Mã Lý Áo đại nhân." Lợi Áo Ba Đức cười ha hả mà đi đến: "Đã lâu không gặp, ngài thật sự là càng ngày càng hoạt bát."

"Ở đây gồm bao nhiêu hàng hóa, nhiều hay ít?" Một kỵ sĩ trẻ tuổi sắp chúng ra.

"Cả mười lăm xe, một trăm năm mươi bộ trọng铠, hai ngàn thanh trường kiếm."

"Tốt lắm!" Kỵ sĩ trẻ tuổi cười nói.

Mấy trăm kỵ sĩ nối đuôi nhau thành một đường, xe ngựa kéo hàng đi chậm lại, nhường cho đội ngũ kỵ sĩ đi qua, đây chính là lễ tiết, song phương muốn tiếp xúc với nhau một chút. Nếu như cần bọn họ hộ tống thì bọn họ có thể theo xuống, dù sao nơi này cũng không phải Thánh Quan thành. Nếu như không cần, với chữ kí của Lợi Áo Ba Đức trong hiệp ước, bọn họ có thể quay về.

Không ai biết lúc này Lợi Áo Ba Đức đang quay đầu lại liếc mắt nhìn bọn họ, lộ ra một nụ cười gian xảo, cùng nhau đi mấy ngày, không người nào tưởng tượng được, hiền lành, thân thiện như Lợi Áo Ba Đức lại có thể nở một nụ cười khiến người ta phải ớn lạnh như vậy.

"Bỏ vũ khí xuống!" Kỵ sĩ trẻ tuổi đột nhiên trở mặt.

"Cái gì?" Hàn Tiến đứng ở phía trước nhất liền ngăn cả người.

"Ta nhắc lại lần nữa, lập tức buông vũ khí xuống cho ta!" Kỵ sĩ trẻ tuổi quát.

Hàn Tiến không làm chủ được, giật mình một cái, hắn nhìn vào Kỵ sĩ trẻ tuổi kia. Đối phương niên kỷ ước chừng hai ba, hai tư, tướng mạo có thể coi là anh tuấn, chỉ là sắc mặt vô cùng tái nhợt, vành mắt đen thâm, hum húp, đây đích thị là do thức khuya quá nhiều, Hàn Tiến chú trọng quan sát ánh mắt đối phương, bên trong có cười gian, có khinh miệt, nhưng nhìn không có tới một tia thiện ý.

"Tại sao?" Hy Nhĩ Na vọt lên trước: "Các ngươi có làm không? Chúng ta là lính đánh thuê! Lính đánh thuê chuyên biệt hộ tống chuyển hàng này!"

"Ta biết, nhưng bây giờ đã không cần các ngươi nữa." Nhãn tình người trẻ tuổi nọ sáng lên, khẩu khí thoáng có chút hòa hoãn: "Cho nên, làm theo lệnh ta đi!"

"Dựa vào cái gì mà ngươi đòi chúng ta buông vũ khí?" Một chiến binh lớn tiếng kêu lên, bọn họ đều là thành viên lính đánh thuê liệt hỏa hoa hồng đoàn, mà đội trưởng liệt hỏa hoa hồng đoàn chính là Hy Nhĩ Na, mà Ma Tín Khoa nói Hy Nhĩ Na từ nhỏ thích nghịch ngợm, hội lính đánh thuê bất quá cũng

chỉ mà một món đồ chơi, trình độ của hắn còn có thể sử dụng đầu óc được, ngoại trừ hắn ra, còn lại năm, sáu người kia chỉ thuần là một võ sĩ.

"Bằng cái này!" Kỵ sĩ trẻ tuổi sắc mặt chuyển lạnh, nhẹ nhàng vung tay lên, vài mũi tên phía sau hắn phóng ra, thân thể tên chiến binh chống đối bay lên, văng ra xa hơn mấy thước, vài mũi tên còn gắn trên người hắn, rung lên kịch liệt. Mặc dù không chảy nhiều máu nhưng hiển nhiên đã không thể sống nổi.

"Luân Ân... Luân Ân" Hy Nhi Na hét lên chói tai rồi chạy tới.

"Xem ra các người không muốn hợp tác rồi." Kỵ sĩ trẻ tuổi thở dài ngón tay đã sờ lên thanh trường kiếm.

Mấy người Hàn Tiến liếc nhau một cái, mặc dù không biết tại sao, nhưng bọn hắn biết sẽ gặp phải hoàn cảnh gì nếu bỏ vũ khí xuống, ngôn ngữ bằng ánh mắt của họ trao đổi rất nhanh chóng.

"Đing..." Tất Tư Âu là người đầu tiên rút thanh pháp trượng xuống đất, Tiên Ny Nhi tháo trường cung, chậm rãi cúi người xuống, còn Ma Tín Khoa thì vẫn không nhúc nhích như cũ, Hàn Tiến đột nhiên xoay người kêu lên: "Khởi Lệ tiểu thư, người phải giúp chúng ta với, không thể nói đạo lý với mấy người kia được!"

Khởi Lệ? Kỵ sĩ trẻ tuổi sửng sốt, hắn thấy cái tên này rất quen thuộc, chỉ là nhất thời không thể nhận ra được nửa thân người mà Hàn Tiến kéo ra ngoài, kỵ sĩ trẻ tuổi chỉ có thể nhìn thấy một phần tướng mạo của Khởi Lệ tiểu thư, hắn ngăn cả người, thúc chiến mã tiến về trước vài bước, sau khi hắn xác nhận dung mạo kia chính là Khởi Lệ. Trên mặt không khởi lộ ra vẻ vui mừng như điên, xoay người định phát lệnh, đang tiếc hắn chỉ thấy một bức tường đất cát bay lên.

Ma Tín Khoa nổi giận gầm lên một tiếng, thân hình như một tia chớp nhảy lên giữa không trung, hai tay cầm cự kiếm ra sức đánh xuống, kiếm quang chói lóa vạch lên không trung một tàn ảnh, như một màn ánh sáng buông xuống.

Ma Tín Khoa vốc người cường tráng, trong tay lại cầm một thanh sát nhân cự kiếm, chung quy sẽ tạo cho địch nhân một ảo giác, tưởng rằng hắn là một chiến binh chuyên dùng sức mạnh để đè bẹp người khác, nhưng trên thực tế hắn luôn luôn lấy nhanh nhẹn làm gốc, huống chi hắn bây giờ đã đột phá chưởng ngại, chỉ trong nháy mắt hắn đã áp sát tên kỵ sĩ trẻ tuổi.

Kỵ sĩ trẻ tuổi cực kỳ hoảng sợ, dùng tốc độ nhanh nhất có thể rút thanh trường kiếm ra ngăn cản.

Ầm một tiếng, nếu như thực lực tương đương voi nhau, chiến binh quyết đấu thường lấy tốc độ nhanh nhẹn của mình ra phân cao thấp, giống như lúc Ma Tín Khoa đối chiến với Đấu sĩ ở Thập Nhất trấn. Kỵ sĩ trẻ tuổi phát ra một tiếng kêu thảm, hắn đỡ được kiếm của Ma Tín Khoa nhưng lại không đỡ được kiếm khí, một dòng máu tươi từ trán hắn chảy xuống má trái đó là do vô số huyết điểm tạo thành, mà mắt trái hắn cũng không thể mở ra được, trong kiếm khí của Ma Tín Khoa mang theo những hạt tinh quang chói lóa làm cho mặt của kỵ sĩ trẻ tuổi biến thành lỗ chỗ, thậm chí có thể biến thành một Độc Nhãn Long.

Bạn đang đọc truyện *Hỗn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Con Tin.

Tiên Ny Nhi trở tay bắn ra một mũi tên, một âm thanh vang lên, mũi tên bắn thẳng vào giáp của kỵ sĩ trẻ tuổi, đâm thật sâu vào trong.

Tường đất căn bản không ngăn được đám kỵ sĩ, nhưng cũng tranh thủ được chút thời gian, sau khi đám kỵ sĩ phá vỡ tường đất, thì nhìn Thấu Ma Tín Khoa đang nhe răng cười, trường kiếm trong tay Ma Tín Khoa đã đặt trên cổ kỵ sĩ trẻ tuổi.

Một trung niên kỵ sĩ vươn tay ngăn đám kỵ sĩ đang xao động, dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn Ma Tín Khoa, sát ý lạnh thấu xương có thể xuyên thủng nhân mạng, đáng tiếc Ma Tín Khoa là một kẻ liều mạng, cho dù cự long đến thì cũng không sợ, mấy trăm kỵ sĩ là cái rắm gì?

Ma Tín Khoa oán hận phun ra một ngụm nước bọt, kỵ sĩ trẻ tuổi chậm rãi lui lại, Tất Tư Âu nhặt pháp trượng lên, ngâm một câu chú ngữ, theo thủ thế của hắn, một đám mây xuất hiện trong đám kỵ sĩ, bất quá mà lực hắn có hạn, mảnh đám mây so với trăm tên kỵ sĩ thì có phần hơi nhỏ, cho nên đám kỵ sĩ từ hai bên chậm rãi đi vòng lại, vây bọn họ ở giữa.

"Tránh đường, nếu không ta sẽ giết hắn!" Ma Tín Khoa lạnh lùng nói.

Ánh mắt đám kỵ sĩ nhìn về phía trung niên kỵ sĩ kia, bất quá về mặt trung niên kỵ sĩ giống như băng sơn vạn năm, ánh mắt và vẻ mặt thủy chung không có biến hóa.

"Bảo bọn chúng tránh đường ra!" Trường kiếm trong Ma Tín Khoa khẽ động, trên cổ kỵ sĩ trẻ tuổi xuất hiện một vết máu.

"Tránh ra, tránh ra mau, đây là mệnh lệnh!" Kỵ sĩ trẻ tuổi hét toáng lên.

"Thật có lỗi với đại nhân, đã làm ngài gặp nguy hiểm." Trung niên nhân đối diện lạnh lùng nói: "Thả đại nhân ra, ta có thể để các người đi."

"Cút mẹ người đi!" Ma Tín Khoa nghe răng cười nói: "Thả hân ra thì chúng ta chạy đi"

dâu? Tường chúng ta là con nít sao, ta nhỏ, ta nhỏ. Các người nếu không tránh ra, ta sẽ chém một bàn tay của hân trước! MỘT..."

Trung niên kỵ sĩ chần chờ một chút, liền chậm rãi giờ kiếm trong tay lên, mấy trăm kỵ sĩ cực kỳ chỉnh tề lấy thương ra, tạo thành trận hình, biểu đạt ý đối chọi.

"Hai..." Bị bức đến mức này, Ma Tín Khoa không còn sợ hãi nữa, cự kiếm trong tay hân nắm chặt, đếm đến ba, nếu đám kỵ sĩ còn chưa tránh ra, hân không chút do dự sẽ chém một bàn tay của kỵ sĩ trẻ tuổi kia.

Đúng lúc này, Hi Nhĩ Na đột nhiên đi lên, nàng dùng ánh mắt cừu hận nhìn chằm chằm kỵ sĩ trẻ tuổi, đột nhiên rút ra một thanh cự kiếm không nhỏ hơn so với của Ma Tín Khoa, chém về phía đầu kỵ sĩ trẻ tuổi

Hi Nhĩ Na là một người dám yêu dám hận, ý nghĩ tương đối đơn giản, nhất là khi tận mắt thấy đồng bạn chết thảm, ngoại trừ báo thù thì nàng không còn nghĩ đến gì khác, đương nhiên lúc này quả thực là ngu xuẩn.

Tất Từ Âu, Tiên Ný Nhĩ đều đại kinh thất sắc, cả Ma Tín Khoa cũng thế. Mà tráng niên kỵ sĩ đối diện lại trợn mắt há mồm, nhưng ai cũng không thể ngăn cản Hi Nhĩ Na.

Ma Tín Khoa không thể động đậy, trong đám kỵ sĩ sải mười mấy xạ thủ, đối diện lại là một cao giai đại kỵ sĩ, chỉ cần kiếm chém đứt cổ họng con tin, tiếp theo phát sinh chuyện gì thì hân không thể khống chế.

Tiên Ný Nhĩ cũng bất lực, không thể ném thương về phía đồng bạn của mình, về phần trường kiếm trong tay Hi Nhĩ Na, lại vô ích, đừng nói là Tiên Ný Nhĩ nàng, cho dù là cao giai du hiệp cũng không làm được.

Một dáng người so với Ma Tín Khoa còn cao hơn một nửa xuất hiện, dùng thân thể của mình chặn ma kiếm Hi Nhĩ Na lại. Tiếp theo trò tay đánh ra một quyền vào bụng Hi Nhĩ Na.

Hi Nhĩ Na bị đánh phải thối lui vào bước. Thân thể khom lại, không ngừng nôn ra một trận.

Hàn Tiến thu nhỏ một nhân lại, tuy rằng thụ yêu không thua gì thiên niên đào một, nhưng hình thể quá lớn nên sinh ra rất nhiều khuyết điểm, lực phòng ngự kém. Thất giai đầu sĩ như Ma Tín Khoa có thể hơn mười kiếm chém hư một nhân, hơn nữa cũng do động tác Ma Tín Khoa rất linh hoạt, luôn lên ra phía sau một nhân mà đánh. vì thế Hàn Tiến đã cải tiến lại, phù lục uy lực có hạn- ảnh hưởng đến một nhân cao hai trượng, hiệu quả vô cùng rõ ràng.

Đương trường, người trấn định nhất chính là Hàn Tiến, hân quan sát nhất cử nhất động của mọi người, khi Hi Nhĩ Na huy động trường kiếm, sắc mặt trung niên kỵ sĩ thâm biến, quá trình tuy rằng cực kỳ ngăn ngừa nhưng hân đã thấy rõ, trong lòng cũng lo lắng.

Hàn Tiến chậm rãi đi lên, nắm lấy đầu con tin, đặt dao trước ngực con tin.

"Nếu như vị đại nhân này thực xảy ra chuyện, ta nghĩ các người cũng sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc đúng không?" Hàn Tiến thần nhiên nói: "Ta có một cách, ta và vị đại nhân này sẽ ở lại đây, các người để đồng bọn của ta đi."

Thân hình Ma Tín Khoa chấn động, vội la lên: "Không được..."

"Đừng nói nhảm." Hàn Tiến nhẹ giọng nói: "Cứ theo lời ta nói." Trung niên kỵ sĩ kia nhìn Hàn Tiến từ trên xuống dưới: "Người là một khôi lỗi sư?" "Việc này không liên quan đến người."

Hàn Tiến không khách khí nói: "Hiện tại người chỉ cần nói cho ta biết, có đồng ý hay không mà thôi!"

"Được, để bọn chúng đi!" Trung niên kỵ sĩ quát.

"Không được, phải để chúng ta cùng nhau đi!" Tất Từ Âu tiến lên trước một bước, hân và Ma Tín Khoa đều kích động, trong quá trình thám hiểm đã thấy rất nhiều việc, nhưng hân vẫn chưa lạnh lùng, bởi vì hân còn trẻ, nên không thiếu nhiệt huyết của tuổi trẻ.

"Hoặc là các người đi, hoặc là chúng ta không ai có thể đi, người chọn cách nào?" Hàn Tiến thần nhiên nói.

Đám người Ma Tín Khoa im lặng không nói gì, tuy rằng Hàn Tiến nói đúng, nhưng bọn họ không biết nên làm cách nào.

"Đừng dây dưa nữa, các người đi trước đi!" Ánh mắt Hàn Tiến dừng trên người trung niên kỵ sĩ: "Ta muốn ba mươi chiến mã!"

Trung niên kỵ sĩ cắn răng một cái, quát: "Đưa chiến mã cho bọn chúng!"

Khoảng ba mươi kỵ sĩ nhảy xuống ngựa, oán hận đem tọa kỵ mình đưa ra, Tiên Ný Nhĩ đột nhiên nói: "Nghe theo hân đi." Nói xong, nàng liền xoay

người nhảy lên một chiến mã.

Có Tiên Nỹ Nhi làm gương, Ma Tín Khoa và đám người Tát Tư Âu đều làm theo, Hi Nhĩ Na Tiến đến gần Hàn Tiến, thấp giọng nói: "Người đi đi, để hấn cho ta." Một nhân kia đánh một quyền làm Hi Nhĩ Na tỉnh táo, nàng hiểu được hành động vừa rồi ngu xuẩn đến cỡ nào, hơn nữa đây cũng là nhiệm vụ mà nàng nhận, tai họa cũng là nàng mang đến, cho nên nàng hy vọng có thể bù lại chút gì.

"Các người đi đi, ta ở lại!" Hàn Tiến thân nhiên nói.

"Mẹ! Còn muốn làm cho đoàn người xảy ra chuyện hả, đi mau!" Ma tín khoa giận dữ hét.

Hi Nhĩ Na ngây ngốc cả người, nàng vạn lần không nghĩ tới Ma Tín Khoa ở trước mặt nhiều người lại mắng nàng như vậy, nhưng ngẫm lại nguyên nhân thì nàng chà chà trán, nước mắt tràn mi, đi theo phía sau.

Một lát sau, tất cả mọi người đều đã lên ngựa, hơn nữa cũng đủ dùng, ánh mắt mọi người đều đặt lên người Hàn Tiến, nhưng người khác thì còn tốt, riêng Tư Đế Nhĩ Bá Cách thì run rẩy, nghẹn ngào: "Thiếu gia...".

"Đi mau!"

Bạn đang đọc truyện *Hỗn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64: Tuyệt Địa.

Đám người Tiên Nỹ Nhi thúc dục chiến mã, rất nhanh biến mất giữa trời chiều, trung niên kỵ sĩ kiên nhẫn đợi một lát, chậm rãi nói: "Hiện tại có thể thả đại nhân ra được chưa?"

"Xuống ngựa đi," Hàn Tiến cười cười.

Trung niên kỵ sĩ hít một hơi, tiếp theo ra hiệu, toàn bộ kỵ sĩ lập tức nhảy xuống.

"Bây giờ giết hết chiến mã đi." Hàn Tiến nói tiếp.

"Người..." Hai mắt trung niên kỵ sĩ phóng ra duệ mang lạnh lẽo.

Hàn Tiến khẽ hạ đao xuống, đây không còn là đao của Tiên Nỹ Nhi nữa, mà cực kỳ sắc bén, chỉ cách mắt người nọ một chút, lông mi đã đụng tới đao, cảm giác chỉ chút nữa sẽ đâm vào khiến người ta phải sợ hãi. Người nọ cảm thấy đau nhức, cũng biết đang có thứ gì chảy xuống, nhưng hấn không dám nhìn, không dám lên tiếng, chỉ có thể chịu đựng đau nhức, ngồi như một pho tượng.

Tay Hàn Tiến cực kỳ kiên định, giống như cố định giữa không trung: "Con người của ta thích rõ ràng, chưa bao giờ nói quanh co."

Trung niên kỵ sĩ hét lớn một tiếng, trường kiếm đâm vào cổ chiến mã, con ngựa liền nhảy dựng lên, thân thể quay tròn nửa vòng, mới ngã xuống đất chết, máu tươi vọt ra như bọt biển.

Mấy trăm ánh mắt sát nhân tập trung trên người Hàn Tiến, nhưng lại không thể tạo nên ảnh hưởng nào cho Hàn Tiến, tiếp theo, từng chiến mã kêu lên thảm thương.

"Hiện tại có thể thả ra chưa?" Trung niên kỵ sĩ gần từng tiếng nói.

"Đợi đã." Hàn Tiến đột nhiên nói.

Trung niên kỵ sĩ chăm chú đánh giá Hàn Tiến, hấn càng nhìn càng kinh hãi Hàn Tiến tươi cười ôn hòa, thân thiết, nhưng trong mắt lại chớp động hận ý như sóng dữ, áp bức người ta không thở nổi.

Theo lý thuyết, lấy tu vi của Hàn Tiến thì không thể làm cho kỵ sĩ như bọn họ cảm thấy áp bức. Đây là bởi vì lai lịch của hấn, trong loạn lưu của vô tận thời không, nguyên thần không tan đã khiến tinh thần lực của hấn trải qua rèn luyện mà người thường khó có thể tưởng tượng, thoát nhìn cực kỳ bình tĩnh nhưng trong lòng đang kịch liệt xung đột.

Nếu phải nói thì giống như lần đầu tiên sử dụng di động, lần đầu tiên uống rượu, lần đầu tiên ăn hết đồ ăn, không ai lại đi ném thử cái loại này.

Hàn Tiến đối với thế giới này cực kỳ ấn tượng, hỗn loạn, không có quy tắc, hủy diệt Lạp Đông Trấn, thương nhân ở Thập Nhất trấn Kiều Trì bất lương, trên đường gặp quân nhân, hội lính đánh thuê Cô Nhại Thành. Hiện tại lại gặp nhưng thứ khiến hắn không thể nhìn được nữa, hiện tại hắn giống như muốn hủy diệt tất cả.

Có lẽ đối với người khác thì có thể nhẫn nhục chịu đựng, tất cả không tính là gì, nhưng Hàn Tiến thì không, nhẫn nại của hắn có mức độ, giống như các loại lừa gạt, áp bức, nhưng dù sao ở thời đại văn minh, lừa gạt, áp bức đều là vì ích lợi, nếu không có điều kiện tiên quyết thì người bình thường cũng không dễ dàng làm thương tổn ai.

Ở đây lộn xộn, nơi nơi đều là đánh cướp, bắt nạt, thậm chí là giết chóc, cho nên Hàn Tiến cảm thấy căm hận, cực kỳ căm hận.

Nhưng trung niên kỵ sĩ thì không biết biến hóa của Hàn Tiến, càng không biết hắn đang muốn làm gì, hắn thủy chung vẫn muốn cứu con tin.

"Huynh đệ, hiện tại ngươi buông vũ khí thì ta cam đoan sẽ không làm ngươi bị thương!"

Ta có thể thề"

"Còn có thể thương lượng sao?"

"Đây là cơ hội cuối cùng của ngươi, hy vọng ngươi có thể quý trọng!"

"Huynh đệ, ngươi có biết Mã Lý Áo đại nhân là người thế nào không? Đó là một vị quý tộc tôn quý, là..."

Mặc cho trung niên nhân lái nhai Hàn Tiến thủy chung không chút dao động, tay cầm đao của hắn vô cùng kiên định, chỉ là người nọ không thể cử động, mồ hôi trên đầu không ngừng chảy xuống, cô quái nhất là, thân thể hắn khẽ nín nhưng đầu lại bất động, hiển nhiên là cực lực khống chế bản thân, loại tư thế này rất khó khăn.

Ngay khi trung niên nhân định tiếp tục thuyết phục Hàn Tiến thì Hàn Tiến đột nhiên mở miệng nói: "Nói cho ta biết, vì sao lại tấn công chúng ta? Còn nữa, bảo xạ thủ thu cung tên lại, con người của ta thích nhanh nhẹn, khi căng thẳng sẽ làm bậy, không nên ép ta."

Trung niên kỵ sĩ phát tay, ý bảo xạ thủ thu hồi cung tên, tiếp theo trầm ngâm một chút, rồi cười khổ nói: "Đây không phải là thương đội thứ nhất."

"Là sao?" Hàn Tiến lạnh lùng hỏi.

"Nói như thế nào đây... Thương đội chúng ta khi ở Cô Nhại Thành mua quân nhu phẩm, đều thả ra phong thanh rằng muốn đem quân nhu phẩm trực tiếp mang đến thánh thành," Trung niên kỵ sĩ chậm rãi nói: "Trên thực tế, bọn họ đem quân nhu phẩm đến đây, sau đó chúng ta thông qua con đường này sẽ chuyển quân nhu phẩm đến Thánh Quan Thành. Huynh đệ, không phải chúng ta cố ý làm khó đám người các ngươi, chúng ta tuyệt đối không thể để tin tức này truyền ra, nếu khiến cho Hắc Nha Thành và Dịch Phổ Thành cử người đến thám thính thì chúng ta...."

"Đã như vậy thì tại sao lại thuê chúng ta?"

"Huynh đệ, chúng ta làm bộ như thế sẽ không khiến kẻ khác hoài nghi, huống chi trên đường cũng không an toàn, vạn nhất đụng phải thổ phi thì phiền phức."

"Không chỉ như thế chứ." Hàn Tiến cười lạnh một tiếng: "Chờ sau khi thương đội trở lại Cô Nhại Thành, tìm đến hội lính đánh thuê, nói rằng nhiệm vụ thất bại lính đánh thuê đã bị giết chết, như vậy bọn họ có thể đem tiền thế chấp làm của riêng, dù sao lính đánh thuê quả thật đều chết sạch, không có ai cùng bọn họ lý luận, Thật sự là một cách tốt, cho dù thương nhân không kiếm tiền, nhưng bằng vào tiền thế chấp, liền đủ để bọn họ sống khỏe."

Sắc mặt trung niên kỵ sĩ đại biến, trong mắt chợt lóe sát khí rồi biến mất, thật ra nhưng lời vừa rồi đều là dư thừa, hắn không thể để Hàn Tiến sống sót rồi khỏi đây.

Hàn Tiến nhìn sắc trời, hiện tại trời đã tối: "Được rồi các ngươi quỳ hết xuống cho ta."

Trung niên kỵ sĩ cắn chặt răng, quỳ rạp xuống đất, hắn không dám cãi lời, hiện tại chỉ có thể làm theo lời đối phương thì mới ổn thỏa, nếu đối phương sinh ra ý niệm đồng quy vu tận thì bọn họ sẽ rất thảm.

"Nếu hiện tại ta thả ngươi, ngươi sẽ lại làm hại ta chứ?" Hàn Tiến mỉm cười nói

"Không...không..." Người nọ xúc động thiếu chút nữa khóc thét, hắn đến đây bất quá là vì quân công, ai biết lại gặp phải cảnh này, nghe nói mình sẽ được tự do, hắn thậm chí thiếu chút nữa té xỉu.

"Nói lời phải giữ lời đấy." Hàn Tiến vỗ vỗ đầu người nọ, đột nhiên đẩy về phía trước.

Phốc một tiếng, đao cắm thật sâu vào hốc mắt người nọ, trung niên kỵ sĩ giận dữ hét lên: "Không..." Tiếp theo cảm trường kiếm phóng tới.

Chương 65: Lễ Vật.

Trong nháy mắt giữa hàng trăm đạo sát nhân, thân ảnh Hàn Tiến đột nhiên cảm thấy xuống đất, như đắm xuống một cái ao đầm bằng đất vậy. Nhanh đến nỗi thanh trường kiếm chỉ đi qua phía trên Hàn Tiến, bay thẳng về phía xa.

"Khà..." một tiếng cười khê vang lên, đây là lễ vật cuối cùng mà Hàn Tiến lưu lại cho bọn hắn, nhưng tất cả kỵ sĩ đều cảm nhận được một cái lạnh sờn tóc gáy, không thể biểu đạt thành lời, đồng thời họ cũng ý thức được, chuyện này vẫn chưa xong và cũng sẽ không xong.

"Đây là ma pháp gì vậy?" Một kỵ sĩ kinh hô.

"Cũng kệ mẹ nó lo lắng làm gì? Đứng lên cho ta, đứng lên!" Kỵ sĩ trung niên nọ giận dữ nhảy rống lên. "Đuổi theo phía trước! Mau!!"

"Đại nhân, có phải là cần có người trở về báo cáo với Hưởng tướng quân không?"

"Người muốn chết thì cứ trở về đi!" Kỵ sĩ trung niên nọ nghiêng rằng nghiêng lợi nói sau đó lão đảo chạy đến trước 'con tin', dao đã đâm thật sâu vào hốc mắt 'con tin', loại thương thế này không thể cứu vãn, kỵ sĩ trung niên nọ nghĩ đến tương lai chính mình, nghĩ đến người nhà của mình, không khỏi ngước mặt lên trời kêu lên một tiếng ai oán." Aaaa..."

Gió đêm thổi qua khu rừng tăm tối, ánh trăng nhàn nhạt chiếu xuống, phủ lên mặt đất một màn áo trong treo nhưng lạnh lùng, dường như muốn nhắc nhở thế giới này mùa đông đã đến rồi.

Một mảng lớn cây cỏ khô héo vô lực ngoe nguẩy, thoát nhìn đã không chịu nổi phải thừa nhận cảnh cuối thu tiêu điều. Một bóng người từ một bụi cây cỏ chui ra, hắn xuất hiện cực kỳ đột ngột, chính xác mà nói, hắn là từ dưới đất chui lên.

Hàn Tiến trước kia rất ôn hòa, rất nhã nhặn, bây giờ hắn cả người như một con dao sắc được rút khỏi vỏ. Mặc dù trên mặt vẫn lộ ra vẻ tươi cười vô hại nhưng ánh mắt hắn lại trở nên vô cùng âm u, trong gió đêm lại tản ra như không hề có hàn quang, giống như hai khối bảo thạch đen từ địa ngục.

Hàn Tiến nhìn chung quanh một lúc, bước vài bước dài đến bên đầu bánh xe cùng với ngựa còn in trên mặt đất, quan sát một lát rồi hướng về hướng Bắc mà chạy đi.

Trong quá trình chạy trốn, Hàn Tiến chạy trên không với tốc độ cực nhanh, khẽ quát một tiếng: "Nhanh!"

Dưới chân Hàn Tiến đột nhiên có sự biến hóa. Mũi chân hắn mỗi lần chạm đất, cả người sẽ như một mũi tên nhọn rồi cung, bắn đi hơn bảy, tám thước, Khi tốc độ chậm lại rơi xuống, hắn lại dùng mũi chân điểm xuống đất, tiếp tục biến thành một mũi tên lao vút đi.

Trong lồng ngực hắn chứa đầy kích động, tất cả đều là sát ý. Nếu thế giới này không hề có kỵ mà ngăn cản, làm tổn thương hắn, thậm chí muốn hắn chết quách đi thì hắn cũng không cần phải cố kỵ điều gì nữa. Ăn miếng trả miếng! Ăn miếng trả miếng! Điều này đã trở thành chuẩn mực sống của hắn.

Hàn Tiến không phải loại người nhắm mắt làm theo cảm xúc. Làm một việc gì hắn đều xem xét nhiều lần. Hắn dành ba mươi ngày để hấp thu đại lượng thổ nguyên tố, dùng đại lượng thổ nguyên tố chế tạo ra bốn cái đòn thổ phù, chính là thứ pháp bảo giúp hắn chạy trốn như vừa dùng khi này. Hắn còn có ba, bốn cơ hội chạy trốn. Hắn không sợ!

Thân hình Hàn Tiến như một con diều lướt đi- Mặc dù cuối cùng cũng có một đoạn thong thả nhưng tốc độ không thua kém một con tuấn mã phi nước kiệu là mấy. Đơn vị thương đội chuyên chờ toàn là áo giáp, vũ khí, vết bánh xe hắn rất sâu, khiến hắn như một thám tử tư chuyên tìm kiếm dấu vết, nhắm mắt lại cũng không thể bị mất dấu.

Không biết qua bao lâu, một hắc tuyến uốn lượn hiện ra trong mắt hắn, Hàn Tiến vội ổn định thân hình, quan sát tình thế chung quanh một chút. Nhắm thẳng vào giữa vùng đồng trống mà đi tới.

Thương đội nhân không ý thức được nguy hiểm đang đến, còn đang thấp giọng trò chuyện, có người đang nói chuyện này có thể thu vào nhiều ít ra sao. Có người lại tiếc nuôi hai nữ nhân, vì không có cơ hội được vui đùa cùng hai nàng, được vui đùa cùng họ thì đương nhiên không còn gì tiếc nuôi nữa hết.

Hàn Tiến nằm giữa bụi cỏ, chờ thương đội đi qua, hắn biết thương đội hộ vệ đang bàn luận về hai người nào, Khởi Lệ cùng Hy Nhi Na, những câu tục tĩu này càng làm cho hắn nóng nảy sát khí

Chiếc xe thứ nhất đến gần Hàn Tiến, Hàn Tiến lặng lẽ lấy ra một cái mộc nhân binh phù, vừa định phóng ra thì đột nhiên ngăn cả người. Hắn toàn thân phủ phục trên mặt đất, cảm nhận được có chấn động cực nhỏ, có kỵ sĩ đang đến?

Hơn hai mươi chiếc xe ngựa nối đuôi chạy qua trước mặt Hàn Tiến, đầu tiên Hàn Tiến nắm chặt ống tay áo, ống quần, rồi cả vạt áo, sau đó như một ngư nhân lên chạy ra ngoài lặng lẽ tới sau một chiếc xe ngựa, luôn xuống dưới đáy, hai tay hai chân bám vào cang xe, dính sát vào đáy thùng xe. Đề tụng thuật

rất hiệu quả, thân thể hần nhẹ tựa lông chim, căn bản là không hề có sức.

Rất nhanh đã có thể nghe rõ ràng tiếng vó ngựa vang lên, tiếp đó ngày càng vang dội, dừng lại bên cạnh đoàn xe. Chỉ chốc sau, Hàn Tiến nghe tiếng Lợi Áo Ba Đức kêu lên: "Côn Tây tướng quân, sao ngài lại tự mình tới đây? "

"Tiểu tử Mã Lý Áo kia đâu? Không phải các người ở cùng một chỗ sao?" Một thanh âm hùng hậu vang lên.

"Không có, hần còn đang đi thu thập lính thuê." Lợi Áo Ba Đức cười nói.

"Thế nào? Bên kia có phiền toái gì sao?" Thanh âm hùng hậu kia có vẻ phi thường kinh ngạc,

"Không có phiền toái gì, chỉ là một đầu sũ." Lợi Áo Ba Đức cười vẻ độc ác: "Đội lính đánh thuê nọ có hai nữ nhân, hắc hắc..." Mã Lý Áo đại nhân hần sẽ không bỏ qua cho các nàng."

"Tiểu tử này..." Thanh âm hùng hậu ngập ngừng chốc lát: "Không được, ta còn lo lắm."

"Tướng quân, Mã Lý Áo đại nhân mang theo mấy trăm kỵ sĩ, theo thời gian, thì không sai biệt lắm đâu."

"Vạn nhất xảy ra chuyện gì, chúng ta sẽ đi tong hết, hay là cứ đi một chuyến đi." Thanh âm hùng hậu nói: "Vùng này rất an toàn, ta sẽ không cần phải người hộ tống các người, bắt quá, các người hành động nhanh lên một chút, lãnh chủ đại nhân đã thúc dục ta vài lần. Bên kia đang chiến đấu vô cùng kịch liệt, nhu cầu tiếp ứng cấp bách! Được rồi, người lần này mang theo bao nhiêu Ma tinh, nhiều hay ít?"

"Hon ba trăm khối Ma Tinh lục giai hòa hệ, còn có năm mươi khối Ma tinh lục giai thủy hệ."

"Chỉ như vậy thôi sao?"

"Tướng quân, ngài không biết đó thôi, trong Cô Nhại thành Ma tinh đã nhanh chóng được người ta mua hết, ta đoán, thương nhân Hắc Nha thành cùng Dịch Phổ thành đã mua một số lượng lớn Ma tinh rồi, ta đã hết sức cố gắng mới mua được nhiều như vậy đây."

"Hừ!" Thanh âm hùng hậu hừ lạnh nói: "Chiến tranh hay là thu tiền, Trát cổ Nội Đức Hắc Nha thành trời sanh tính tàn bạo, thường dân trong lãnh địa của hần cũng bị giết hại không ít đâu, muốn so sánh với chúng ta ư? Thật là nằm mộng!"

"Đúng vậy, Trát cổ Nội Đức sao có thể so sánh với lãnh chủ đại nhân được." Lợi Áo Ba Đức thừa dịp vỗ mông ngựa, vừa thôi phồng Dịch Tư Mã Khắc đồng thời bí mật đem vào trước mặt Côn Tây tướng quân.

"Tốt lắm, các người nhanh lên một chút đi." Thanh âm hùng hậu nọ không nhìn được chặn ngang Lợi Áo Ba Đức nói: "Buổi tối các người sẽ không được nghỉ ngơi, nhất định trước giữa trưa ngày một phải chạy đến Thánh Quan thành."

"Yên tâm đi, tướng quân." Lợi Áo Ba Đức cười nói.

Đoàn xe tiếp tục đi tới, còn bọn kỵ sĩ này thì đi ngược về hướng trái, Hàn Tiến khẽ than trong lòng, hần ban đầu là định chờ sau khi bọn kỵ sĩ tách ra khỏi đoàn xe, đột nhiên phát động tập kích, bây giờ thì hần đã đổi chủ ý, tốc độ đoàn xe chậm như vậy, trước giữa trưa ngày một có thể đến được Thánh Quan thành sao? Dựa vào cái gì? Sẽ không bị tập kích? Lợi Áo Ba Đức lại nói như nắm chắc là có thể đáp ứng được vậy, như vậy khẳng định là còn có thứ gì đó mà hần chưa biết.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 66: Địa Đạo.

Không biết qua bao lâu, xe ngựa đột nhiên bắt đầu lắc lư, Hàn Tiến xuyên qua bánh xe nhìn lại xung quanh, đoàn xe đã rẽ vào một con đường nhỏ, phía cuối con đường là một gò núi cũng không nhỏ, phía dưới gò núi còn có một thôn trấn nhỏ trơ trọi, chỉ có vài hộ gia đình nhưng không có một hộ nào đốt đèn, tràn ngập từ khí trầm lặng.

Đội xe trực tiếp xuyên qua thôn trấn, đi tới phía dưới gò núi mười mấy hộ vệ nhảy xuống mang theo đồng hàng hóa xuống, trong một tiếng ầm ầm mơ hồ, một cái động khẩu cao khoảng ba thước chiều rộng hơn hai thước xuất hiện trước mặt mọi người.

Trong động còn có mười mấy kỵ sĩ, bọn họ cùng người của thương đội hần là rất quen thuộc, không lo lắng ai tránh qua một bên, phát tay ý bảo đội xe nhanh đi vào.

Lúc cửa đá mặt động ầm ầm đóng lại, đội xe đã đi vào một cái thông đạo, bởi vì cả xe quá nặng, lúc đầu là ngựa tự kéo xe đi, sau khi tiến vào thông đạo mấy con ngựa bắt đầu loạn lên, may mà mỗi một chiếc xe đều có một xa phu thành thực, không chế được tiết tấu cả đội xe.

Đại khái đi hơn một ngàn thước, tốc độ đội xe dần chậm lại, phía trước có một cái quảng trường không nhỏ, quảng trường còn có một mảnh doanh địa, gió bắc lạnh giá bị mặt đất ở phía trên che lại, nơi này vô cùng ấm áp, mấy chiến sĩ mặc chiến giáp màu bạc phát sáng ngồi ở trước cửa doanh địa, không biết đang nói cái gì, trong doanh địa thỉnh thoảng còn có thân ảnh mấy nữ nhân đi qua, xem bộ dáng thì toàn doanh địa này đã tồn tại được một đoạn thời gian rất dài.

Lợi Áo Ba Đức cùng chiến sĩ trước cửa doanh địa trò chuyện vài câu, rồi lại chỉ huy đội xe tiếp tục tiến về phía trước, Hàn Tiến vẫn trốn ở phía dưới gầm xe như trước, cẩn thận quan sát động tĩnh bốn phía, mới vừa rồi nhìn thấy mấy tên chiến sĩ ngồi xung quanh, làm cho trái tim hắn đập thình thịch, góc độ gần như song song, chỉ cần mấy tên chiến sĩ hơi tỷ mỉ một chút thì không khó để phát hiện dưới gầm xe có một bóng dáng dị thường, đáng tiếc ở nơi này thư giãn đã lâu, tinh cảnh giác đã biến thành một loại không cần phải có.

Bốn phía đều có dấu vết được nhân công khai thác, nơi này không phải thiên nhiên hình thành, hắn nhìn thấy công trình này có thể làm cho người ta trùng mắt mà nhìn, nếu như nói có thể thông đến Thánh Quan thành, vậy quả thực là một cái kỳ tích, thật sự làm cho người ta khó có thể tưởng tượng, ai có thể có phách lực lớn như vậy?

Đường phía trước có vẻ rất âm u, ước chừng cách mỗi năm mươi thước đều có một cái ma pháp đèn tỏa sáng, nhưng chỉ có thể làm cho người ta loáng thoáng nhìn thấy một vài thứ, tuyệt đối chưa thể nói tới sáng ngời.

Hộ vệ trong đội xe thấp giọng oán hận, Hàn Tiến sau khi nghe xong thì đã hiểu một vài thứ, không phải thời gian chiến tranh, thông đạo này sẽ không mở ra, thời kỳ chiến tranh cũng không dễ bị mở ra, chỉ có vào lúc tình cảnh vô cùng gian nan, nhu cầu cấp bách, nơi này mới có thể biến thành mạch máu sinh tồn của Thánh Quan thành. Đường ngầm này là một chỗ khác ở cảnh nội Bái Đặc Minh, vì tránh cho việc khai mào tranh chấp không cần thiết, quân đội Hắc Nha thành cùng Dịch Phò thành tuyệt đối không tự tiện xông vào Bái Đặc Minh, nên đường ngầm này vô cùng an toàn.

Đương nhiên, nếu như Hắc Nha thành cùng Dịch Phò thành phát hiện có một cái địa đạo như vậy, khẳng định sẽ không khách khí, vấn đề là, nếu bọn họ không xâm phạm Bái Đặc Minh biên cảnh, vậy sẽ không thể phát hiện ra.

Mỗi lần đi tới ngàn thước, ven đường liền gặp phải mấy cái ngã rẽ, tại mấy ngã rẽ này có dấu hiệu rất rõ ràng, chỉ dẫn phương hướng chính xác, trải qua một cái ngã rẽ thì không tính là gì, nhưng trước sau đi qua mười mấy cái ngã rẽ, thấy được gần trăm cái con đường, Hàn Tiến không khỏi có cảm giác khiếp sợ, cái này chẳng phải là một tòa mê cung thật lớn dưới lòng đất sao?

Địa phương u ám như thế này dễ dàng làm cho người ta buồn ngủ, nhưng hộ vệ trên chiếc xe không dám ngủ, người khác có thể sai, bọn họ không thể sai, nếu như đem đội xe dẫn vào ngã rẽ sai, vậy hậu quả là vô cùng nghiêm trọng, có lẽ vĩnh viễn cũng đừng nghĩ tới đi ra ngoài.

Lợi Áo Ba Đức thúc dục tinh thần mạnh mẽ, chui ra khỏi thùng xe ngồi ở phía sau xa phu, hắn là một người có trách nhiệm, ít nhất sẽ phụ trách đối với bản thân, buồn cười chính là, người khác chỉ biết ghen ghét, nhìn thấy hắn tài nguyên cuộn cuộn, nhưng lại không nhìn thấy nỗ lực khổ cực của hắn. Trong lúc những người khác vui đùa, hắn luôn cẩn thận tính toán mỗi một bút sinh ý được mất lúc những người khác nghỉ ngơi- hắn lúc nào cũng phải mót to hai mắt, còn có đủ loại chu toàn, xu nịnh- lừa gạt, chỉ có thể nói, mỗi một chuyến hàng đều không dễ dàng.

"Đem bầu rượu lại cho ta." Lợi Áo Ba Đức ngáp miệng nói

Hộ vệ kia đang dựa vào thùng xe ngựa căn bản không có nghe thấy lời hắn nói, Lợi Áo Ba Đức không khỏi trừng hai mắt lên. Cái này coi như là bệnh chung của nhân loại, lúc hắn hưởng thụ. Không hy vọng có người khác càng hưởng thụ hơn hắn, khi hắn bị dày vò, lại hy vọng tất cả mọi người đều bị dày vò.

Bản thân ở chỗ này mạnh mẽ lên tinh thần, vậy mà hộ vệ lại ngu như heo vậy, Lợi Áo Ba Đức bị đã kích nghiêm trọng, bề ngoài hắn cùng nội tâm hắn rất không tương xứng, thậm chí có thể nói là hoàn toàn trái ngược, Lợi Áo Ba Đức tiện tay cầm lấy một cái roi, quất xuống một cái.

Roi còn không có động, một viên hỏa cầu đột nhiên xuất hiện vì Lợi Áo Ba Đức hoàn thành tâm nguyện, chỉ là, hậu quả rất là nghiêm trọng, tên hộ vệ kia cả người bay đi, đụng vào vách động, sau đó rơi xuống, mà đầu của hắn đã biến thành một đồng hồ tròn.

Lợi Áo Ba Đức ngẩn ngơ, một thân ảnh từ phía trên rơi xuống, ngồi bên cạnh hắn, Lợi Áo Ba Đức nghiêng đầu nhìn lại, không khỏi phát ra một tiếng thét chói tai thê lương, truyền thật xa trong thông đạo âm u.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Dịch tập kích? Dịch tập..."

Cả đội xe đều hô lên, loạn thành một đoàn, xa phu phía trước Lợi Áo Ba Đức phát hiện không đúng, vội vàng nhảy xuống xe ngựa, nhưng Lợi Áo Ba Đức cả một cử động nhỏ cũng không dám, chỉ ngơ ngác nhìn Hàn Tiến, tựa như thấy được một đầu thanh xà vậy.

Một hộ vệ từ trong góc thò đầu ra, nửa thân thể hắn trốn ở phía sau thùng xe, xuất ra trường cung chậm rãi kéo một cái, mũi tên chỉ về phía Hàn Tiến chỉ cách có hơn mười thước.

Ngay lúc tên hộ vệ sắp sửa thả ngón tay ra, trong nháy mắt, một nắm tay to lớn từ bên cạnh bay qua, đánh trúng gương mặt tên hộ vệ, tên hộ vệ kia chỉ kịp hét thảm một tiếng, liền bị đánh bay ra ngoài, đập vào trên vách động, sau đó bắn trở về.

Một mộc nhân nhảy qua thùng xe, lẳng không đánh tới, quyền thứ hai một lần nữa đánh lên trên gương mặt tên hộ vệ kia, rồi lại tiếp một quyền, cả vách động cũng rung lên, khi mộc nhân tập trung mục tiêu kế tiếp, nửa đầu của tên hộ vệ đã khảm sâu vào trong vách động, chỉ có thể nhìn thấy máu tươi từ miệng chảy ra, cổ cùng thân thể của hắn lúc này tạo thành một đường vòng cung gần 90 độ.

"Giết.." Mười mấy tên hộ vệ từ trước sau hai bên đánh tới.

Hàn Tiến cười cười, lại phóng xuất ra một mộc nhân, hai mộc nhân phân ra trước sau, chặn các công kích của các hộ vệ, Mặc dù công việc của hộ vệ có tính chất giống như lính đánh thuê, nhưng thực lực hai bên lại cách biệt nhau rõ ràng, nếu có đủ lực lượng, gia nhập một chi tiểu đội lính đánh thuê, người thu vào gia tăng mười mấy lần, thậm chí càng nhiều, Không cần phải nhìn sắc mặt người khác.

Hàn Tiến rất rõ ràng, đội trưởng hộ vệ có thực lực mạnh nhất kia, cũng chỉ là một kiếm sĩ cấp 5, hắn cũng tin tưởng có thể giải quyết tất cả đối thủ.

Lợi Áo Ba Đức không dám động, trên đầu, trên mặt hắn đều là mồ hôi lạnh, ý nghĩ của thương nhân rất linh hoạt, trong lúc đó ngay lập tức, hắn đã nghĩ đến rất nhiều vấn đề, Mã Lý Áo tại sao lâu như vậy chưa chạy tới? Chẳng lẽ... tên kỵ sĩ này đã bị giết chết?? Lại liên tưởng đến việc tên trước mặt này đi nhiên vẫn đi theo vào động, hắn càng nản càng cảm thấy đáng sợ, một loại cảm giác sờn cả tóc gáy làm cho hắn không thờ nổi.

Bạn đang đọc truyện *Hỗn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Đánh Cướp.

"Chơi thật vui?" Hàn Tiến nghe răng cười: "Lại có thêm người đến chơi." Hai trương phù lục xuất hiện trong tay hắn, sau đó hóa thành làn khói nhẹ, hơn mười cái u hồn xuất hiện trên chiến trường, phối hợp với mấy mộc nhân phát động phản công.

"Trời ạ-U hồn!"

"Tên kia là vu sư! Là vu sư!" Mấy tên hộ vệ lúc này đã loạn thành một đoàn, mặc dù không có kinh nghiệm chiến đấu cùng vu sư, nhưng sự đáng sợ của vu sư bọn họ đều biết rõ, mười mấy cái u hồn còn không có phát huy hoàn toàn năng lực chiến đấu, các hộ vệ cũng đã bắt đầu hồng mắt, mà Lợi Áo Ba Đức thì dứt khoát hôn mê luôn.

Đối với các chức nghiệp giả cấp thấp mà nói, mộc nhân cùng u hồn là tổ hợp vô cùng đáng sợ, chỉ cần bị u hồn quấn lên người, bọn họ liền mất đi thị lực, chỉ có thể vung vũ khí lung tung, mộc nhân cũng không chịu bất cứ ảnh hưởng gì, mỗi một quyền đều vô cùng mạnh mẽ.

"Cút ngay..." Tên đội trưởng hộ vệ chặn một mộc nhân đuổi giết đồng bạn của mình, một kiếm bổ vào đầu mộc nhân, đem mộc nhân đánh lui lại mấy bước, sau đó vung trường kiếm lao về phía Hàn Tiến.

Bắn người trước hết phải bắn ngựa, cầm tặc trước tiên phải cầm vương, chiến thuật này rất chính xác, đáng tiếc tốc độ của hắn không có nhanh bằng u hồn, hai cái u hồn đồng thời bao vây hắn lại, đem tên đội trưởng hộ vệ bao vây vào chính giữa.

Bất quá hắn cũng coi như là một hán tử, biểu hiện ra khí thế vô cùng dũng mãnh, mặc dù bị hai u hồn điên cuồng cào xé thân thể hắn, mặc dù hắn hiện tại cái gì cũng không nhìn thấy, nhưng hắn vẫn lao về phương hướng trong ấn tượng của bản thân mà vọt tới, trường kiếm trong tay vung lên.

Hàn Tiến giờ tay rút đoản kiếm bên hông Lợi Áo Ba Đức, chuôi đoản kiếm này vô cùng xinh đẹp, khéo léo mà tinh xảo, chuôi kiếm này chắc là dùng răng ma thú hoặc khớp xương của ma thú nào đó chế thành, sờ lên cảm thấy rất bóng loáng, phía trên còn đính một viên hồng thạch, có thể nói vũ khí này là một kiện hàng thủ công mỹ nghệ.

Hàn Tiến giờ tay lên, cả người nghiêng người đâm tới, mũi chân điểm lên trên vách động một cái, cả người đột nhiên thay đổi phương hướng, động tác nhẹ nhàng, lẳng lẽ rơi xuống phía sau đội trưởng hộ vệ, sau đó đem đoản kiếm trong tay phóng ra ngoài.

Phốc một tiếng, đoản kiếm đâm vào bên gáy tên đội trưởng hộ vệ, chui ra từ một bên khác, cả người tên đội trưởng hộ vệ đột nhiên cứng đờ, hai tay vô ý thức hạ xuống, sau đó trường kiếm trong tay rơi xuống trên mặt đất, cả người cũng trở nên mềm nhũn, tựa như lung lay lắc lư trên đoản kiếm.

Các hộ vệ đang phản kháng khác trong nháy mắt liền sụp đổ tan tành, liều mạng hướng về phía xa bỏ chạy, ánh mắt Hàn Tiến chợt lóe lên một chút, sau đó liền khôi phục lại như bình thường, cũng không phải bởi vì giật cùng đường mà không đuổi theo, tìm mọi cách lấy mạng địch nhân sẽ mang đi tổn thất rất lớn, giết mấy tên hộ vệ là không có ý nghĩa, Thánh Quan thành có thể lại phải ra mười tên, thậm chí mấy trăm tên, đem đồng hàng hóa này cướp đi mới có thể tạo thành tổn thất lớn cho địch nhân.

Dưới sự chỉ huy của Hàn Tiến, hai mộc nhân liền biến thành nô lệ, rất nhanh liền sửa sang lại đội xe một lần nữa, mà u hồn thì biến thành xa phu, vội vàng

điều khiển xe ngựa chạy đi.

Chỉ chốc lát, đội xe tiến vào một thế giới không thể nhìn thấy cả năm ngón tay, may mà u hồn không cần ánh sáng. Hàn Tiến thì không có mục tiêu cố định, chỉ cần đi về phía trước, hẳn chẳng muốn không chế mấy u hồn này.

Tiếng hít thở của Lợi Áo Ba Đức đột nhiên trở nên nặng nề, Hàn Tiến đội một lát, liền cảm thấy Lợi Áo Ba Đức vẫn không nhúc nhích- liền cười ha ha nói: "Tĩnh dậy?"

"Đại nhân, Không thể trách ta!" Lợi Áo Ba Đức đột nhiên phát ra một tiếng kêu xé gió." Là kỵ sĩ này bức ta làm như vậy, đại nhân..."

Tiếng kêu xe gió truyền đi thật xa Trong động tối đen như mực, còn sinh ra từng đạo hồi âm, có lẽ tiếng kêu của hắn quá mức thê lương, làm cho mấy thớt ngựa trở nên bất an mà hí vang lên.

"Nhỏ giọng một chút." Hàn Tiến thân nhiên nói

"Đại nhân, thật sự không thể trách ta, ta cũng không muốn làm như vậy, là bọn hắn bức ta, đại nhân, ta không có cách nào khác." Lợi Áo Ba Đức thấp giọng nói

"Ta hiểu rõ, ha ha..." Tiếng cười của Hàn Tiến giống như gió xuân thổi qua vậy." Ta sẽ không giết ngươi, nếu như muốn giết ngươi, mới vừa rồi đã giết rồi."

Lợi Áo Ba Đức trầm mặc, đang suy nghĩ lời nói của Hàn Tiến có bao nhiêu độ đáng tin.

"Được rồi, ta hỏi ngươi, địa đạo này là của các ngươi đào sao?" Hàn Tiến chuyển sang đề tài khác.

"Không phải, ta nghe nói địa đạo này đã có từ rất lâu rồi, hình như là Địa Huyệt nhân đào." Lợi Áo Ba Đức cẩn thận hỏi đáp.

"Địa Huyệt nhân?"

"Ngài không biết Địa Huyệt nhân?"

"Uh, có nghe nói qua." Hàn Tiến nhẹ giọng nói:" Thánh Quan thành phát hiện địa đạo này từ lúc nào?"

"Ta không biết, bọn họ cũng không nói cho ta biết, nếu như không phải giúp bọn hắn nhận được mua quân tư, ta căn bản không có tư cách đến nơi này." Lợi Áo Ba Đức do dự một lát, rốt cuộc không nhịn được nói:" Đại nhân, chúng ta đang đi đâu đây?"

"Tùy tiện, đi tới đâu tính tới đó."

"Tùy...tùy tiện?" Lợi Áo Ba Đức thấy Hàn Tiến cũng rất hợp khí, lá gan cũng lớn hơn một chút:" Đại nhân, ở trong này không thể đi loạn, sẽ lạc đường!"

"Lạc đường chung quy so với bị người ta bắt còn tốt hơn, ngươi nói phải không?" Hàn Tiến cười nói, hẳn đương nhiên sẽ không sợ lạc, chỉ cần độn phù một cái liền đi ra ngoài, trừ phi nơi này cách mặt đất hơn mười dặm

"Đại nhân...cứ tiếp tục đi như vậy không phải biện pháp. Ta...ta có một đề nghị muốn nói với ngài, cũng sẽ không trách ta chứ?" Lợi Áo Ba Đức ấp a ập úng nói.

"Nói đi."

"Kỳ thật, tất cả đều chỉ là hiểu lầm, đại nhân, ta nguyện ý đảm bảo cho ngài!" Lợi Áo Ba Đức vội vàng nói, hẳn sợ chạm một chút hắn sẽ không có dũng khí nói tiếp." Ta cùng Thánh Quan thành có rất nhiều giao tiếp, Côn Tây tướng quân là bạn tốt của ta, một chút nể mặt vẫn phải có, chỉ cần ta nói chuyện..."

"Ta hỏi ngươi một vấn đề." Hàn Tiến cắt đứt lời nói của Lợi Áo Ba Đức:" Nếu nói, ngươi đang bước đi, nhìn thấy phía trước có một vách núi ngươi có thể nhảy xuống hay không?"

"Đương nhiên là không."

"Ta cũng không." Hàn Tiến ôn nhu nói.

"Cái này..."

"Ngươi còn không biết, cái tên gọi là Mã Lý Áo đã bị ta giết" Hàn Tiến cười nói

Lợi Áo Ba Đức ngây người ra, hẳn vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra, tên lính đánh thuê này ngay cả Mã Lý Áo cũng dám giết, vậy cũng không phải là cố kỵ thân phận Lợi Áo Ba Đức hắn, nhưng tại sao lại có vẻ mặt ôn hòa như vậy đối với mình? Quả thực giống như lão bằng hữu gặp nhau vậy.

Tiếng vó ngựa xé gió, mỗi một tiếng vang lên đều đánh vào trái tim hắn, làm cho hắn bất an không yên, tìm cơ hội chạy trốn? Ý niệm này vừa xuất hiện trong đầu hắn đã bị bản thân hắn bác bỏ, trời mới biết đây là đâu, có thể tìm được đường trở về sao?

Bạn đang đọc truyện *Hồn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Thương Nhân

Ở trên mặt đất tuyết bay tán loạn, nhưng mà ở một địa phương dưới đất, so với ngày hè chói chan còn nóng bức hơn, tại một cái hạp cốc cuộn cuộn dung nham chảy ra, đây chính là ngọn nguồn của nóng bức, cũng ngọn nguồn của ánh sáng, tại phía trên hạp cốc hai mươi trượng, có một cái cầu treo thật dài, thân cầu đều là do tấm sắt cùng xích sắt tạo thành- có trời mới biết cây cầu kia đã bị nung nóng bao lâu rồi, thế cho nên cả cây cầu đều biến thành màu ngăm đen, có vẻ vô cùng nặng nề, vô cùng cứng rắn.

Lợi Áo Ba Đức dựa vào hạp cốc bên cạnh, cả người hắn dùng một loại tư thế cổ quái vặn vẹo, tay phải cố hết sức vươn ra về phía sau, cố gắng lấy chuỗi trường kiếm đính ở dưới đất, thanh trường kiếm này đâm sâu vào trong mặt đất, còn xuyên qua bắp chân hắn. Từ trên cầu tạo cơ thể người mà nói, nếu như bảo trì bắp chân bất động, hắn cũng không có biện pháp nắm lấy thanh trường kiếm này, trừ phi ôm quyết tâm cá chết rách lưới, không cần cái chân kia.

"Đáng chết" Lợi Áo Ba Đức cúi đầu nguyên rửa một câu, sau đó cúi đầu ừ rừ một lần nữa ngã xuống, nương theo ánh sáng thân nhiên, có thể nhìn thấy rõ ràng vết thương của Lợi Áo Ba Đức đã biến thành màu đen, đối với bất cứ vết thương gì mà nói, loại màu sắc này đều rất không may mắn.

Đúng lúc này, trong động mơ hồ truyền đến tiếng vó ngựa, sau đó tiếng vó ngựa càng ngày càng dày đặc, một lát sau, một chiếc xe ngựa từ trong địa đạo đi ra, đi thẳng về cây cầu sắt kia, bất quá đầu cầu có một khối nham thạch thật lớn cản đường đi lại, một nhân trên xe ngựa dùng sức kéo dây cương, điều chỉnh phương hướng, xe ngựa rồi đột nhiên phát sinh biến hóa, con ngựa trong kính hoàng tuyền vọng mà hí lên một tiếng, xe ngựa bay vọt lên, lao thẳng xuống dưới hạp cốc.

Sau đó lại có một chiếc xe từ địa động đi ra, không quay đầu hướng dung nham lao đi, cực kỳ lộng lẫy, liên tiếp tạo ra vô số cảnh hoa lửa thuần một màu đỏ, tràng diện này đúng là cực kỳ đồ sộ.

Sau khi một chiếc xe cuối cùng nhắm hạp cốc phía dưới lao xuống, Hàn Tiến nhẹ nhàng từ phía trên nhảy xuống, đưa mắt nhìn xe ngựa rơi xuống sau đó đem tầm mắt chuyển sang trên người Lợi Áo Ba Đức, cười nói: "Muốn ta đi tới không?"

"Người, người điên rồi!" Lợi Áo Ba Đức biết những chiếc xe ngựa này từ đâu mà có, bởi vì Hàn Tiến lúc trước đã kể lại rõ ràng chi tiết với hắn." Dịch Tư Mã Khắc tình chủ đại nhân tuyệt sẽ không bỏ qua cho người."

"Làm cho hắn đến đây là tốt." Hàn Tiến cười, vòng qua cự thạch, lao thẳng về phía cây cầu.

"Nếu như người muốn trả thù Mã Lý Áo, trả thù ta, làm như vậy đã đủ rồi!" Lợi Áo Ba Đức giương như muốn điên lên hét lớn: "Tại sao còn không thả ta?"

"Bởi vì ta là người tốt." Hàn Tiến dừng lại một chút, thân nhiên nói: "Tại thời điểm ta khó khăn, nếu có người tặng cho ta một giọt nước, ta sẽ dùng một dòng sông báo đáp hắn, đương nhiên cừ hận cũng giống vậy."

Lợi Áo Ba Đức trầm mặc, dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn chăm chăm bóng lưng Hàn Tiến.

Hàn Tiến đi tới giữa cầu, nắm lấy một sợi dây xích, dùng sức rung lên, sợi dây xích này liền vì một tiếng hướng phía trên bay đi, Hàn Tiến lẳng lặng nhìn sợi dây xích chỗ khác, sau khi sợi xích kia bắt đầu rơi xuống phía dưới, hắn nhanh tay lẹ mắt, vừa vặn cầm lấy.

Một chỗ sợi xích khác có gần năm sáu cân thịt ngựa, dưới lò nướng thiên nhiên dung nham, ở tại chỗ nào, nướng bao lâu thời gian để có thể đem thịt ngựa nướng chín, cái này không tính là nan đề, chỉ cần thí nghiệm mấy lần là có thể nắm vững.

Hàn Tiến ngửi thấy mùi thơm của thịt ngựa, hài lòng mỉm cười nói: "Vừa vặn!"

Lợi Áo Ba Đức cắn chặt môi, đột nhiên dùng sức đem đầu cúi xuống, mỗi một lúc như vậy, hắn đều nhắm nháp cái loại tư vị thống khổ khó có thể chịu được làm cho người khác nổi điên này,

Hàn Tiến mang theo thịt ngựa đi tới bên cạnh Lợi Áo Ba Đức: "Hôm nay cho người đối địa phương khác được chứ?"

"Không cần, không cần, ta làm không được, ta thật sự làm không được..." sắc mặt Lợi Áo Ba Đức đã trở nên xanh mét.

"Vây là tốt rồi." Hàn Tiến lấy tay xé xuống một miếng thịt ngựa, nhét vào trong miệng, yên lặng nhắm nháp, sau đó do dự một chút, xé xuống một miếng

thịt ngựa nhỏ to bằng ngón tay cái, khom lưng đưa cho Lợi Áo Ba Đức:" Ăn một chút chứ?"

Lợi Áo Ba Đức trừng lớn hai mắt lên, giống như sắp từ trong hốc mắt lòi ra vậy, qua một lúc sau, trong tay hắn xuất hiện một viên ma tinh hỏa thuộc tính, Lợi Áo Ba Đức đem ma tinh ném trên mặt đất, đưa tay muốn cầm khối thịt ngựa.

Hàn Tiến đột nhiên thu tay trở lại:" Năm khối ma tinh."

"Cái gì? Một miếng thịt ngựa nhỏ như vậy ngươi muốn đổi năm khối ma tinh?" Lợi Áo Ba Đức thiếu chút nữa tức thở, hắn gầm lên:" Ngươi tại sao không đi ăn cướp đi?"

"Ngươi nghĩ rằng hiện tại ta đang làm cái gì vậy?" Hàn Tiến thần nhiên cười nói

Lợi Áo Ba Đức á khẩu không trả lời được, một lúc sau mới khàn cầu nói:" Hay là bớt chút được không? Van cầu ngươi, ma tinh của ta đã không còn nhiều."

Hàn Tiến cười cười, đem miếng thịt đặt ở trong miệng của mình, sau đó lấy ra một cái túi da, ngửa miệng uống một ngụm, nhẹ giọng nói:" uống nước không?"

Yết hầu Lợi Áo Ba Đức kịch liệt nhúc nhích- nhưng hắn cắn chặt răng, chính là không mở miệng, sự thật là, ma tinh của hắn đều đã bị Hàn Tiến "mua" đi, năm viên ma tinh mới có thể đổi một miếng thịt ngựa nhỏ, hắn thật sự không đủ.

"Như vậy đi, ngươi đem ma tinh giao hết cho ta, ta cho ngươi ăn uống no say một trận, sau đó thả ngươi đi." Hàn Tiến nhẹ giọng nói.

Lợi Áo Ba Đức đem đầu xoay qua một bên. hắn căn bản là không tin.

"Kỳ thật, ta hoàn toàn có thể dùng biện pháp khác, nhưng ta không có, ta một mực tận lực tránh tổn thương ngươi, biết tại sao không?"

Lợi Áo Ba Đức muốn ngửa mặt lên trời cười lớn, còn muốn mở miệng mắng to, dùng kiếm đem mình đánh lại ở chỗ này, còn gọi không tổn thương?

"Bởi vì con người ta sợ hãi tịch mịch." Hàn Tiến hồi đáp:" Ngươi xem, ngươi vẫn sợ ta giết ngươi, cho nên muốn nghĩ biện pháp lấy lòng ta, lúc không có việc gì thì nói chuyện phiếm với ta, hoặc nói cho ta chuyện xưa của ngươi, ha ha. Đây là ta nghĩ, nếu không ta một mình trốn ở chỗ này, thì nhàm chán cỡ nào chứ! Ngươi rất cố gắng, làm cho ta rất vui vẻ, cũng rất cảm động, ta nói lời này chính là thật, nếu như ngươi làm theo lời ta nói, ta lập tức thả ngươi đi."

Nghe xong lời này, con người Lợi Áo Ba Đức chuyển động không ngừng, muốn suy nghĩ thật kỹ.

"Thời gian của ngươi không còn nhiều." Hàn Tiến cười cười:" Lần này, bọn họ đã hạ bẫy ta, trong xe ngựa này, Chỉ có chứa hai ba đồ vật, nếu như ta đoán không sai, bọn họ hẳn là đã đuổi tới. hiện tại ngươi cấp cho ta một câu trả lời, cuối cùng là đồng ý hay không đồng ý?"

"Ngươi thật sự không giết ta?" Lợi Áo Ba Đức nhìn về phía Hàn Tiến.

"Thời gian đã hết." Hàn Tiến thở dài, sau đó rút trường kiếm bên hông, giơ lên đỉnh đầu.

"Ta đồng ý.. ta đồng ý." Lợi Áo Ba Đức hét rầm lên, hắn nhìn thấy sát khí trong mắt Hàn Tiến, hơn nữa hắn cũng muốn khai ra, nếu kiên quyết không giao ra ma tinh còn lại, đối với Hàn Tiến cũng không cấu thành thương tổn gì, tốt hơn hết là đánh cuộc một lần.

"Oh?" Hàn Tiến buông trường kiếm xuống.

Rầm một tiếng, không sai biệt lắm có hơn một trăm khối ma tinh rơi trên mặt đất, Lợi Áo Ba Đức đau lòng nói:" Ta chỉ còn thừa lại từng này thôi."

Hàn Tiến đem tất cả ma tinh bỏ vào trong không gian giới chỉ, sau đó lại đem một miếng thịt ngựa lớn cùng một cái túi nước ném tới trước mặt Lợi Áo Ba Đức, xoay người hướng phía trên đi lên.

"Uy... Đại nhân. ngài trước tiên đừng đi, thả ta ra!" Lợi Áo Ba Đức vừa mừng vừa sợ kêu lên.

"Bọn họ sẽ tới." Hàn Tiến thần nhiên nói, sau đó thân hình vừa động, nhảy mấy cái lao qua cầu sắt.

Bạn đang đọc truyện *Hỗn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Qua Sông Đoạn Cầu

Trong tiếng vó ngựa dồn dập, mười mấy kỵ sĩ tay cầm đuốc lao ra địa đạo, bọn họ cưỡi ngựa rất cao siêu, hạp cốc chỉ cách cửa khẩu không tới hai mươi thước, người bình thường thể nào cũng sẽ luống cuống tay chân. Những kỵ sĩ này tài giỏi có thừa, rất nhẹ nhàng dừng chiến mã lại, sau đó tản đội hình ra.

"Dòng sông dung nham thật hoành tráng..." Một kỵ sĩ phát ra tiếng thở dài từ đáy lòng.

"Nơi này có dấu vết con người!" Người kỵ sĩ kia phát hiện ra một chút gì đó.

Đúng lúc này, một âm thanh khàn khàn mà lại mơ hồ truyền tới: "Tướng quân, là ta. Cứu, cứu ta..."

Bọn kỵ sĩ cả kinh, theo phương hướng âm thanh truyền tới nhìn lại, một cánh tay gầy gò dơ bản từ phía sau một khối đá đuối ra, đang ra sức vung vẩy.

Mấy người kỵ sĩ thúc dục chiến mã, chậm rãi vây quanh đi về phía trước, các kỵ sĩ còn lại tiếp tục bảo trì cảnh giới, khi bọn hấn đến gần khối đá, một người dơ bản xuất hiện trong tầm mắt của bọn họ, quần áo rách nát, thậm chí còn tệ hơn tên khất cái, trên mặt có một tầng dầu mỡ dày cộm, căn bản không thể nhìn ra hình dáng ban đầu của hấn, hơn nữa trên người còn tản ra một loại mùi quái dị. Cả người quỳ rạp trên mặt đất, một thanh trường kiếm đâm xuyên qua bắp chân hấn, quái dị nhất chính là, hấn dĩ nhiên đang từng ngậm từng ngậm nhai nuốt cái gì đó, tay phải còn cầm chặt một khối thịt động vật nướng không biết tên.

"Người là ai?" Một người kỵ sĩ lớn tiếng hỏi

"Còn, Còn Tây tướng quân có ở đây không? Ta là Lợi Áo Ba Đức!" Lợi Áo Ba Đức hàm hồ nói, hấn cũng biết hiện tại rất là thất lễ, nhưng so sánh với nỗi đau thấu triệt tâm gan, thì thất lễ có là gì đâu?

"Người nào?" Một thân ảnh cao lớn đi tới phía trước Lợi Áo Ba Đức: "Lợi Áo Ba Đức? Người... người tại sao lại biến thành cái dạng này?"

Lợi Áo Ba Đức vừa mới đem miếng thịt nướng miếng nuốt xuống, còn muốn gặm tiếp một miếng lớn, sau khi nghe thấy âm thanh Còn Tây, cả người hấn cứng đờ lại, sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên, vô tận ủy khuất vào giờ phút này hóa thành một tiếng kêu khóc the thé.

"Đúng là người?" "Tướng quân, ngài phải báo thù cho ta."

"Ta còn tưởng rằng là tên cường đạo kia... Thần linh phù hộ!" Còn Tây từ trên chiến mã nhảy xuống quát: "Nói cho ta biết là ai làm?"

"Là tên lính đánh thuê kia! Tên lính đánh thuê chết tiệt kia!" Lợi Áo Ba Đức nghiêng răng nghiêng lợi nói

"Lính đánh thuê nào?" Còn Tây sừng sốt

"Chính là tên giết đại nhân Mã Lý Áo!"

"Mã Lý Áo, Nguyên lai là hấn!" sắc mặt Còn Tây đột nhiên trở nên âm trầm: "Chỉ có một người?"

"Đúng vậy, ở đây chỉ có một mình hấn."

"Đại nhân, đại nhân..." Hai tên kỵ sĩ phụ trách cảnh giới bên kia đột nhiên lớn tiếng gọi. "Hò cái gì?" Còn Tây cả giận nói

"Đại nhân, mới vừa rồi chúng ta nhìn thấy đối diện có một bóng người"

Lợi Áo Ba Đức giống như được uống thuốc kích thích vậy, cả người đều run lên: "tướng quân, đó chính là hấn, hấn mới vừa rời đi nơi này không lâu! Tướng quân, tuyệt không thể để cho hấn chạy thoát!"

Mấy tên kỵ sĩ vội vàng túm lấy chiến mã muốn đuối theo, Còn Tây đột nhiên quát: "Chậm đã!"

Bọn kỵ sĩ sừng sốt, tất cả đều ngơ ngác nhìn về phía Còn Tây, Còn Tây bước đi đến đầu cầu, đuối chân ra đập vài cái trên đầu cầu, xích sắt dài mấy chục trượng như cuộn sóng vậy.

Còn Tây kiên nhẫn quan sát một lát, cảm giác không có vấn đề gì, vung tay lên, bọn kỵ sĩ nối đuôi nhau chạy lên đầu cầu, hướng về phía bên kia lao đi.

"Tướng quân không nên bỏ ta lại!" Lợi Áo Ba Đức kêu lên, nội tâm hấn có chút hoảng sợ.

"Người, còn có người." Còn Tây tùy tiện gọi ra hai kỵ sĩ: "Các người lưu lại chiếu cố hấn."

"Tướng quân..." Rất kỳ quái. Lợi Áo Ba Đức cảm giác được càng ngày càng sợ hãi, hấn không muốn để cho Còn Tây đi, nhưng không tìm được lý do thích hợp.

Còn Tây gật đầu, cất bước bước trên cây cầu sắt, Lợi Áo Ba Đức bị như vậy cùng ba đội xe trên mặt đất đều biến mất trong động này, tất cả đều do tên lính đánh thuê kia làm, hơn nữa tên lính đánh thuê còn là hung thủ giết chết Mã Lý Áo, là quan chỉ huy cao nhất tại mặt động dừng chân này, hấn phải xuất ra một cái công đạo, nếu không, hấn cùng người nhà của hấn nửa đời sau sẽ phải làm nô lệ trong doanh.

Lợi Áo Ba Đức lẳng lẳng nhìn bóng lưng Côn Tây, một người kỵ sĩ đột nhiên ghé vào lỗ tai hắn nói: "Đại nhân, ngài chịu đựng một chút."

"Cái gì?" Lợi Áo Ba Đức nghe không rõ, sau một khắc, một cảm giác đau đớn từ trên đùi hắn truyền tới, cái loại thống khổ mãnh liệt như thế này, làm cho hắn ngây người trong chốc lát, sau đó mới phát ra tiếng kêu thảm thiết chói tai: "A... Người, con mẹ nó đang làm cái gì vậy."

"Đại nhân, chịu đựng một chút liền không có việc gì." Kỵ sĩ kia cười nói, sau đó tiện tay đem thanh trường kiếm này ném trên mặt đất.

Đinh... Trường kiếm cùng mặt đất chạm vào nhau tạo nên một âm thanh thanh thúy, ngay sau đó lại một tiếng đinh vang lên, Kỵ sĩ này liền sững sờ, tại sao lại phát ra hai đạo âm thanh? Ngay lúc hắn đang nghi hoặc, đinh... Âm thanh này lại một lần nữa truyền tới, lúc này hắn nghe ra có chút không đúng, xoay người hướng chỗ phát ra âm thanh nhìn lại, có một bóng người đang dùng vật gì đó chặt vào dây xích.

Rầm, Một sợi dây xích mềm nhũn rũ xuống mà cây cầu sắt kia cũng lập tức bắt đầu nghiêng đi, bóng người đối diện lại đi tới phía bên cạnh, kỵ sĩ kia đột nhiên hiểu ra, có người muốn phá cầu!

"Giết hắn! Nhanh!" Hai người kỵ sĩ vô cùng hoảng sợ, dùng tốc độ nhanh nhất hướng về bờ bên kia lao đi, bất quá cây cầu sắt này rất dài, bọn họ vừa mới lao tới được một nửa, thì một sợi dây xích khác cũng đã bị chặt đứt khỏi cây cầu, thân cầu bắt đầu kịch liệt lay động, hai người kỵ sĩ kia sợ tới mức nằm bò ở trên cầu sắt gắt gao ôm chặt lấy mấy tấm sắt, một cử động nhỏ cũng không dám.

Hàn Tiến thân nhiên vỗ tay, từ không gian giới chỉ lấy ra một tấm hỏa phù, hắn hất tay đem hỏa phù đánh ra ngoài, hỏa phù vừa mới rời tay, liền biến thành một đoàn hỏa cầu quái dị, lấy tốc độ vô cùng nhanh bay lên không.

Ầm một tiếng, đánh trúng một khối nham thạch phía trên hơn hai mươi trượng, vô số khối cát đá nhỏ ào ào rơi xuống, từ góc độ đám người Lợi Áo Ba Đức nhìn lại, khối nham thạch kia rất bình thường, nhưng nhìn từ góc độ hiện tại của Hàn Tiến, lại có thể nhìn thấy rất rõ, khối cự thạch này ăn sâu vào trong vách tường một mặt đã bị người ta đào rỗng!

Hàn Tiến lại lấy ra một tấm hỏa phù, khối cự thạch này liền không chịu nổi đã kích, ầm ầm rơi xuống, khối cự thạch nặng mấy vạn cân hung hãn đập xuống cây cầu sắt, hai tên kỵ sĩ trên cầu bị dọa cho ngơ ngời, ngây ngốc nhìn cự thạch trên đỉnh đầu rơi xuống, chỉ nghe ầm một tiếng, mười mấy sợi xích có định trên cây cầu trong nháy mắt đều đồng thời đứt đoạn, hoặc văng lên trên không, hoặc mà văng sang hai bên hạp cốc, đánh cho cát đá bay loạn.

Lợi Áo Ba Đức vẫn quỳ rạp trên mặt đất không nhúc nhích, mới vừa rồi có một sợi xích văng lại đây đem khối thịt ngựa chém thành hai đoạn, thiếu chút nữa chém trúng hắn, qua một hồi lâu, Lợi Áo Ba Đức bình tĩnh ngẩng đầu lên quan sát một chút, ai ngờ một chân duỗi ra, giẫm lên trên tay hắn, tiếp theo lại nhìn thấy một cánh tay duỗi ra, hiển nhiên là đem không gian giới chỉ trên tay hắn lôi ra.

Bạn đang đọc truyện *Hỗn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Âm Sát

Lợi Áo Ba Đức bị dọa cho lạnh của người, hắn cố gắng ngẩng đầu lên, quả nhiên Hàn Tiến đang cười ha ha nhìn hắn, phía sau Hàn Tiến, còn có năm cái u hồn đang lừng lờ bất động.

"Người mới vừa rồi nói cái gì?" Hàn Tiến nhẹ giọng nói: "Muốn tìm ta báo thù? Lúc này hình như không có người nào bức người?"

"Không... Đại nhân..." Lợi Áo Ba Đức cảm thấy trong miệng phát khô.

"Loại người như ngươi, lúc sợ hãi thì giống như một con chó ngoan, đợi đến lúc ngươi có thể chuyển mình, lập tức sẽ biến thành một đầu lang." Hàn Tiến cười cười, đột nhiên dùng mũi chân hất lên một cái.

Lợi Áo Ba Đức thân bất do kỷ xoay hai vòng đưa tay chụp lên không trung, tiếp theo liền thấy bản thân lao nhanh không ngừng về phía trước, mà khoảng cách giữa hắn cùng dòng dung nham càng ngày càng gần. "A..." Một tiếng kêu thảm thiết vang vọng trong hạp cốc.

Lúc này, Côn Tây suất lĩnh bọn kỵ sĩ cũng nhận thấy có chút không đúng, Toàn bộ quay trở về, nhưng cầu sắt đã bị hủy, đối với các chiến sĩ mà nói, với chiều rộng mười mấy trượng của hạp cốc rất là khó có thể vượt qua, bọn họ chỉ có thể nhìn chứ không có biện pháp gì.

Hai bên đứng ở hai bên hạp cốc, trong ánh mắt bọn kỵ sĩ tràn đầy lửa giận, trong ánh mắt Hàn Tiến cũng không có cái gì nhân từ. Loại cừu hận này ít nhiều cũng có chút hoang đường, đối với bọn kỵ sĩ mà nói, mặc kệ là lúc trước đánh lén lính đánh thuê này, hay là hiện tại đuổi giết Hàn Tiến, bọn họ đều là trung thành chấp hành lệnh của cấp trên, nói cách khác, bọn họ vĩnh viễn cũng không cho rằng bản thân có gì sai, những tên lính đánh thuê kể cả Hàn

Tiền đầu là đáng chết.

Ngược lại nhìn từ góc độ Hàn Tiến, hắn có lý do để phẫn nộ, vì là kiếm một chút kim tệ, cũng là vì giúp Hi Nhĩ Na, bọn họ đi suốt hơn một tháng, thật vất vả mới đem hàng hóa đưa đến biên cảnh, kết quả lại bị bọn kỵ sĩ tập kích! May là Ma Tín Khoa ra tay bắt một con tin, nếu không, phỏng chừng mọi người đã nằm ở trong mộ rồi. Nhục nhã này không có thể nhẫn được

Song phương nhìn nhau chỉ chốc lát, Hàn Tiến cười lạnh một tiếng xoay người đi vào trong địa đạo. Hắn không cần phải triển khai xung đột chính diện với đối phương chỉ cần cắt đứt hậu viện của bọn họ, không cần bao lâu thời gian, mấy kỵ sĩ này đều sẽ hỏng mất. Xem trang phục của bọn họ, cũng không có chuẩn bị cho tác chiến trong thời gian dài, hoạt động xung quanh dòng dung nham, thiếu thức ăn thì không sao, nếu như không có nước, bọn kỵ sĩ này thậm chí không thể sống quá hai ngày.

Trong địa đạo vẫn là một mảnh hắc ám, bất quá Hàn Tiến đã quen với hành động trong bóng đêm, hắn đi rất nhanh, di chuyển qua từng chỗ rẽ, mơ hồ có ánh sáng truyền đến, đó là mấy cây đuốc do Côn Tây ra lệnh cho bọn kỵ sĩ lưu lại, miễn cho viện binh hoặc là bọn họ quay lại không bị lạc đường.

Hàn Tiến rút cây đuốc ra, dùng sức cắm vào bùn đất trên tường, cây đuốc chớp động vài cái, sau đó liền tắt đi, một đoạn đường Hàn Tiến đi, đều tiêu hủy những tiêu ký mà bọn kỵ sĩ đã lưu lại. Không biết trải qua bao lâu, Hàn Tiến trước sau đã đi qua 5-6 ngã rẽ, trong tay có nhiều hơn sáu cây đuốc, Hàn Tiến do dự một chút, rồi ném mấy cây đuốc trong tay lung tung trên mặt đất, ném vào một hai cái ngã rẽ khác, sau đó hướng về cây đuốc cuối cùng đi đến.

Vừa đi được vài bước, Hàn Tiến đột nhiên sinh ra loại cảm giác sờn cả tóc gáy, giống như có người đang âm thầm lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn vậy. Ánh mắt người có thể làm sinh ra một loại áp lực, đạo lý này Hàn Tiến thật lâu trước kia đã biết cho nên hắn chưa bao giờ nhìn thẳng vào mục tiêu của mình.

Đúng lúc này, một bóng người lơ mơ xuất hiện tại phía sau Hàn Tiến, tay phải nhân ảnh này đưa ra phía trước, một thanh chùy thủ tựa như độc xà hướng phía sau gáy Hàn Tiến đâm tới.

Hàn Tiến đã bắt đầu đề phòng, nhưng hắn tuyệt đối không nghĩ ra đối phương dĩ nhiên sẽ xuất hiện phía sau mình- thậm chí rất nhanh đã dính sát lấy bản thân, hơn nữa động tác của đối phương vô cùng nhanh, có thể dùng sét đánh không kịp che tai để hình dung cũng không quá phận, khi hắn vừa mới phát hiện phía sau có người, trên lưng đã truyền tới một chút đau đớn.

Chùy thủ đã đâm thật sâu vào cổ Hàn Tiến, Hàn Tiến đau đớn hô lên một tiếng, thân hình lung lay vài cái rồi ngã xuống đất, nhân ảnh kia rút chùy thủ ra, lẳng lặng nhìn Hàn Tiến ngã xuống, sau đó đi lên muốn nhắc cơ thể Hàn Tiến lại, nhưng vừa mới chạm vào Hàn Tiến, cả người Hàn Tiến đã nổ mạnh một cái.

Nhân ảnh này ứng phó không kịp, chỉ kịp thời nhắm mắt lại, vô số cát đá xung quanh không chút nào lưu tình đánh vào trên mặt trên người của hắn, nhân ảnh này kinh hô một tiếng, cả người lui nhanh về phía sau, một đoàn hỏa cầu lớn bắn nhanh tới, xẹt qua đỉnh đầu nhân ảnh đó bay đi.

Hỏa cầu cũng không có thương tổn đến người, nhưng so với bị thương đến người hậu quả còn nghiêm trọng hơn, người này khuôn mặt trở nên vặn vẹo, lạnh lùng nhìn Hàn Tiến.

Người này là nữ nhân, nhìn thì khoảng trên dưới 30 tuổi, bất quá được chăm sóc rất kỹ, nên làn da rất tốt, cũng không có vẻ tái nhợt cũng không có màu nâu đậm của người lao động tay chân, vô cùng khỏe mạnh, mặc kệ từ góc độ nào mà nói, nữ nhân này đều là một mỹ nữ, chỉ tiếc là mái tóc trên đầu, đại bộ phận đều đã bị hỏa cầu đốt thành tro, không có chỗ nào không bị đốt cháy, còn có nơi còn bốc khói, làm cho người ta có một loại cảm giác vô cùng cổ quái.

Thân thể của nữ nhân này chậm rãi trở nên phai nhạt- cuối cùng biến mất trong không khí, Hàn Tiến thất kinh, nhưng hắn cũng không thiếu kinh nghiệm tranh đấu với người khác, ít nhất có thể phân tích rõ ràng cần phải làm gì, chuẩn bị làm gì, cái gì tuyệt không thể làm.

Hàn Tiến hất tay đánh ra một đạo hỏa phù, hỏa phù đánh vào trên cây đuốc cuối cùng, ầm một tiếng, cây đuốc bị đánh cho nát báy.

Sinh ra đóm lửa lơ mơ, hoàn toàn có thể không nhìn thấy nếu không chú ý, xung quanh lại rơi vào trong hắc ám giờ tay không thấy được nắm đầu ngón tay, Hàn Tiến lẳng lặng chờ đợi.

“Không phải có thể biến mất sao? Vậy mọi người cùng nhau biến mất thôi!”

Yên tĩnh, song phương đều không dám hít thở mạnh, Hàn Tiến lên lút thay đổi địa phương ẩn nấp, tay phải nắm chặt một thanh trường kiếm, mũi kiếm thỉnh thoảng vẽ động một chút, thoạt nhìn hắn có chút khẩn trương.

Chiến hay đi? Đây là một vấn đề làm cho người ta rất đau đầu, nữ nhân này ra tay rất tàn nhẫn, hắn dùng đại lượng thổ nguyên tố cùng với gần bảy ngàn nguyên năng lượng, chế tạo ra một thổ giả thi cứ như vậy mà bị hủy, làm cho Hàn Tiến đau lòng tới cực điểm, cho nên hắn không cam lòng đào tẩu. Tiếp tục đánh tiếp, hắn lại không có gì lo lắng, mới vừa rồi một đạo kia làm cho hắn đến bây giờ vẫn còn cảm thấy sợ hãi trong lòng.

Hàn Tiến đã sai, nữ nhân kia thủy chung vẫn có thể nhìn thấy hắn, hơn nữa thủy chung đều hướng về vị trí hắn di động tới, chỉ là thân ảnh Hàn Tiến rất mơ hồ mà thôi. Động tác của nữ nhân này rất kiên nhẫn, tựa như một con độc xà lẳng lẽ tới gần con mồi vậy, cùng với một kích lôi đình sét đánh kia rất đối lập nhau.

Dưới sự khống chế của Hàn Tiến, năm cái u hồn kia toàn bộ đều quỳ rạp trên mặt đất khi u hồn phiêu phù trong không trung, thật ra có thể bảo trì hình thái nhất định- nhưng rơi xuống mặt đất lại không được, giống như không chống đỡ được, cuối cùng biến thành một tầng hơi mỏng, hình như bánh nướng

vậy.

Khi nữ nhân kia còn cách Hàn Tiến không quá ba thước, vừa lúc giẫm trên người một u hồn, nàng lặng lẽ đi về phía trước, Hàn Tiến vẫn không thể cảm ứng được nàng, nhưng khi nàng giẫm trên u hồn, Hàn Tiến lập tức bắt được thân ảnh của nàng, bất quá hắn vẫn bảo trì bất động như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Công Đạo

Hai thước.. một thước.. nửa thước, nữ nhân đó đứng lại, khi bà ta vừa mới giro chủy thủ lên thì mặt đột nhiên đã bị một vật gì đó hung hăng cào vào, tiếp theo đó khí tức âm u tản ra khắp thân thể. Nữ nhân đó cực kỳ hoảng sợ, liều lĩnh đâm thanh chủy thủ ra bên ngoài.

Cùng lúc đó Hàn Tiến quỳ một chân xuống đất. Hai tay hắn cầm chuôi kiếm đâm về phía sau, Lưỡi kiếm sắc bén đâm sát qua đầu vai hắn, đâm thẳng vào ngực nữ nhân kia.

"A..." Nữ nhân đó gào lên một tiếng bi thương.

Vừa rồi Hàn Tiến nhận định rất đúng, nữ nhân này chăm sóc bản thân rất tốt. Vì chăm sóc bản thân tốt như vậy chứng minh là đã hưởng thụ cuộc sống an nhàn một thời gian dài. Tuy động tác của bà ta vẫn rất nhanh nhưng phản ứng còn lâu mới được như trước kia.

Con người chỉ có thể dựa vào các loại rèn luyện gian khổ mới có thể tiến bộ, tiến hóa, tương ứng như vậy cũng tồn tại lui bước và thoái hóa.

Ngay cả Hàn Tiến cũng không ngờ chính mình lại thành công một cách dễ dàng như vậy. Khi nữ nhân đó gào lên một tiếng bi thương rồi nhào về phía trước, vừa vịn ngã ngay vào lưng Hàn Tiến.

Có lẽ là do hồi dương, có lẽ là nhớ tới đứa con đã bị giết của chính mình, không biết nữ nhân đó lấy khí lực ở đâu. Một tay bà ta nắm tóc Hàn Tiến, một tay cầm chủy thủ đâm thẳng vào mặt Hàn Tiến.

Nghe thấy tiếng gió, tay trái Hàn Tiến đánh ra, nắm chặt cổ tay nữ nhân kia nhưng hắn không ngờ khí lực của nữ nhân kia lại mạnh như vậy, Thanh chủy thủ lay động trước mặt Hàn Tiến mấy ly mà Hàn Tiến không sao đẩy ra được, nữ nhân đó cũng không đâm vào được. Còn về phần tóc của mình, Hàn Tiến thật sự chẳng quan tâm tới, hắn thậm chí còn cảm nhận được tóc của mình bị giựt xuống một đám thể nhưng cho dù biến thành đầu hói vẫn còn tốt hơn trên người xuất hiện mấy cái lỗ.

Hàn Tiến cắn răng chịu đựng, tay phải của hắn lắc lư mạnh chuôi kiếm. Mục đích của hắn rất rõ ràng, hắn muốn mở rộng vết thương của nữ nhân đó. Thế nhưng u hồn vẫn không ngừng công kích kẻ thù của mình, Hàn Tiến cảm thấy thân thể mình càng lúc càng ướt át, hắn thậm chí nghĩ cả lưng mình đã bị nhuộm đỏ. Còn nữa cùng với sự công kích điên cuồng của u hồn, có chất lỏng gì đó liên tục rơi trên mặt hắn. Hắn không biết đó là cái gì, hắn chỉ biết âm thanh của nữ nhân đó càng ngày càng bi thương, càng lúc càng yếu ớt.

Nữ nhân đó cuối cùng cũng không thể trụ nổi, thanh chủy thủ dần dần bị đẩy ra, Hàn Tiến dùng sức vịn mạnh tay hất nữ nhân đó từ sau lưng hắn văng ra ngoài, Hàn Tiến nghiêng người thoát ra thật xa, hắn tựa lưng vào vách tường sau đó vẫy tay một cái, một đạo bạch quang nhu hòa từ lòng bàn tay hắn dâng lên rồi chậm rãi trở nên sáng ngời.

Hàn Tiến theo học ma pháp với Tiên Ny Nhĩ mấy ngày. Cái khác hắn không học được nhưng hắn luyện rất thành thục tiểu Hỏa cầu và Chiêu Minh thuật. Chỉ cần có hỏa nguyên tố, bất kỳ lúc nào hắn cũng có thể phóng ma pháp.

Nắm u hồn không quan tâm tới tình trạng của nữ nhân nọ, vẫn điên cuồng công kích, Khắp người nữ nhân đó đều là máu tươi, giống như bà ta mới từ dưới ao máu bò lên vậy, Hàn Tiến quay nhìn bản thân mình, hắn không khỏi cười đau khổ, hắn cũng không khá hơn nữ nhân đó là bao nhiêu.

Đúng lúc đó Hàn Tiến mơ hồ nghe thấy một số âm thanh, dưới sự khống chế của hắn. hành động của nắm u hồn dừng lại, bồng bềnh trên không trung.

"Phu nhân..."

"Phu nhân, chờ chờ chúng ta..."

Tiếng gào không ngừng vang lên, Hàn Tiến ấn thân vào chỗ rẽ, lặng lẽ chờ đợi- Một lát sau, mấy người xuất hiện trong địa đạo, Người đi đầu chính tay cầm quang đoàn chính là ma pháp sư, thân hình hắn bồng bềnh trên không trung, quang đoàn đó cực kỳ sáng, có thể nói soi sáng giống như ban ngày vậy, ở sau hắn có mấy người nữa, mấy chiến sĩ toàn thân mặc trọng giáp. Áo giáp của chúng thoạt nhìn rất đẹp, lộng lẫy, toàn thân chúng màu vàng. Trên áo giáp có điều khác rất nhiều hoa văn rất thần bí.

"Đó là..." khi đi tới chỗ rẽ, pháp sư và mấy chiến sĩ nhìn thấy thi thể trên mặt đất còn cả u hồn đang bồng bênh trên không trung khiến bọn chúng ngay lập tức ngã cả người.

Hàn Tiến chờ đợi đã lâu, hần vung tay đánh ra một đạo hỏa phù. Một hỏa cầu giống như một chiếc thuẫn lớn xuất hiện trong không trung cùng với một tiếng rít, tốc độ nhanh như chớp rạch không gian đánh trúng ma pháp sư đi đầu.

"Àm" một tiếng vang lên. Ma sư đó bay ngược lại sau, đánh trúng các chiến sĩ ở phía sau, Hàn Tiến tuyệt đối không bao giờ bỏ qua cho kẻ đã thất cơ, hần nhảy ra ngoài tay hần đánh ra bình phù mộc nhân nhưng rồi Hàn Tiến ngăn người. Ma pháp sư đối diện mới bị đánh trúng vẫn không hề hần một sợi lông, tên ma pháp sư còn mỉm cười với Hàn Tiến.

Hàn Tiến phản ứng cực nhanh, hần lập tức thu hồi bình phù mộc nhân vào trong giới chỉ không gian, Hàn Tiến quay người chạy thẳng về chỗ rẽ ở phía trước. Một luồng điện quang đuổi theo đánh trúng vào chỗ mà Hàn Tiến vừa mới rời bỏ, gây ra một tiếng nổ dữ dội lan truyền ra xa, thế nhưng Hàn Tiến không nghe thấy âm thanh đó...

Vô số những bông tuyết nhỏ từ trên không trung rơi xuống mặt đất, giống như là mang tất cả những cát bụi màu trắng trong đất trời đổ xuống, Ma Tín Khoa rút cổ lại. Nếu như không có những bông tuyết đó thì thời tiết thực sự không lạnh chút nào nhưng hần ghét nhất là bị tuyết phủ vào mặt, vừa đau vừa lạnh. Hơn nữa chỉ vì những bông tuyết này mà phóng ra đầu khí thì đúng là chuyện bé xé ra to. Nếu để người khác biết được nói không chừng lại trách mắng thái độ của mình nên cuối cùng hần đành nhẫn nhịn chịu đựng.

Hôm đó, sau khi bọn họ trốn ra được thì chạy một hơi hơn mười dặm. Sau khi nghỉ ngơi một lát, Tiên Ny Nhĩ lại thúc mọi người tiếp tục chạy trốn. Khi bọn họ tới một ngọn núi lớn với một sơn trang thì ở lại trong đó. Ngày hôm sau Tiên Ny Nhĩ quay về tụ tập với mọi người. Mọi người đã tranh luận rất lâu xem nên đi con đường nào nhưng rồi cuối cùng đồng ý chờ Hàn Tiến quay về.

Thật ra bọn họ cũng hiểu khả năng sống sót của Hàn Tiến cực kỳ nhỏ nhưng thái độ của Ma Tín Khoa và Tư Đế Nhĩ Bá Cách vô cùng kiên quyết. Tất cả suy nghĩ của bọn họ có thể tổng kết ở hai câu: sống phải thấy người, chết phải thấy xác.

Vấn đề là ở chỗ cho dù Hàn Tiến vẫn còn sống, hần cũng tuyệt đối không biết bọn họ đang ẩn trốn ở đâu vì vậy hai người Ma Tín Khoa và Tiên Ny Nhĩ thay phiên nhau đi ra ven đường chờ hần. Có thể nói đây là biện pháp ngu ngốc nhất.

Sau mấy ngày rớt cuộc bọn họ cũng nghe được một tin tức: ở địa giới Bái Đặc Minh gần thành Thánh Quan xuất hiện rất nhiều kỵ sĩ thành Thánh Quan. Bọn họ ngày đêm lục soát cái gì đó, hơn nữa còn xảy ra xung đột quy mô nhỏ với quân đội Bái Đặc Minh.

Mọi người vô cùng phấn chấn. Quân đội thành Thánh Quan mạo hiểm để nguy cơ xung đột bùng phát, xâm nhập lãnh địa Bái Đặc Minh có nghĩa là rất có thể Hàn Tiến đã bỏ trốn khỏi hang hùm, Ma Tín Khoa suốt ngày đêm ở bên cây đại thụ cạnh đường viết chữ, câu của hần viết là: hôm nay người ăn cái gì? Sau đó hần cảm thấy câu đó rất mờ昧 nên hần thay đổi lại thành câu: Người có thể nuốt trôi đầu của Đại Địa Chi Hùng không?

Ma Tín Khoa giải thích nhìn thấy câu đó nhất định sẽ hiểu và hần sẽ không bỏ qua.

Nhưng thời gian trôi đi, mọi người càng ngày càng mất hy vọng. Nếu như Hàn Tiến thực sự bình an vô sự, hần hần đã tới đây tụ họp với mọi người. Nhưng cho dù càng ngày càng thất vọng, Ma Tín Khoa và Tiên Ny Nhĩ vẫn kiên trì ở lại chờ đợi, ít nhất phải tới mùa xuân, mọi người mới có câu trả lời, không chỉ cho bạn bè của mình mà còn là câu trả lời cho chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Gặp Lại

Ma Tín Khoa ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy mây đen. Đợi thêm một lát nữa sẽ tới lượt Tiên Ny Nhĩ đổi ca. Thế nhưng nhiệt độ hôm nay quá thấp, có nên để cho Tiên Ny Nhĩ quay lại nghỉ ngơi không? Theo như Ma Tín Khoa biết người của bộ tộc Tinh Linh đều ghét cái lạnh. Dù gì hần cũng đã đứng tới trưa rồi, đứng thêm nửa ngày nữa cũng chẳng hề hần gì.

Ma Tín Khoa rút cổ lại, đúng lúc này hần phát hiện một điểm đen từ đằng xa đang chạy nhanh tới, Ma Tín Khoa nheo mắt lại quan sát. Đó là một chiếc xe ngựa bình thường do hai ngựa kéo. Nơi này băng tuyết ngập trời, tốc độ của xe ngựa có vẻ cực kỳ chậm. Tính từ lúc nó lọt vào tầm mắt của Ma Tín Khoa cho tới lúc chạy tới trước mặt hần mất gần một tiếng đồng hồ.

Trong lòng Ma Tín Khoa cảm thấy rất kỳ quái. Không ai muốn ra ngoài trời đi lung tung trong cảnh thời tiết như này. Hần đã đứng đây rất lâu rồi, ngoại

từ chiếc xe ngựa này ra, hần chỉ thấy hai kỵ sĩ vũ trang đầy người đi qua đây. Hiện tại vùng quê phủ đầy tuyết trắng này đã trở thành một thế giới xa lạ ít người lui tới, đột nhiên có một chiếc xe ngựa chạy chậm như rùa ghé thăm thế giới của băng tuyết này sẽ khiến nhiều người cảm thấy kinh ngạc, huống chi bây giờ chiếc xe ngựa dừng lại trước mặt hần.

Một người nhảy xuống từ trên xe ngựa. Từ góc quan sát của Ma Tín Khoa, hần chỉ có thể nhìn thấy đôi bắp chân cùng đôi giày da thú của người đó. Ngay sau đó hần nghe tiếng người đánh xe vô cùng vui mừng nói: "Đa tạ đại nhân, đa tạ đại nhân".

Chiếc xe ngựa quay lại rồi phóng như bay chạy theo đường cũ, Ma Tín Khoa ngẩng người, đứng đối diện trước mặt hần là một người trẻ tuổi đang nhìn hần cười ha hả.

Khi chờ ở chỗ này, Ma Tín Khoa thường tưởng tượng đủ các kiểu, Ví dụ như ở mặt tích cực là Hàn Tiến cười ngựa chạy như bay về chỗ hần, hần đột nhiên nhảy ra khiến Hàn Tiến hoảng sợ, ở mặt xấu là, Hàn Tiến bị người ta nhốt trong xe tù, hần từ chỗ bí mật xông ra chém giết khiến đội hình lũ kỵ sĩ rối loạn, cứu được Hàn Tiến ra khỏi miệng hùm. Đương nhiên hai điều này chỉ là đại biểu chung mà thôi, thực tế Ma Tín Khoa đã tưởng tượng ra rất nhiều điều vô cùng quái dị. Điều này không có nghĩa là trí tưởng tượng của hần phong phú mà bởi vì ngày nào cũng chờ ở chỗ này một cách nhàm chán, chẳng lẽ lại luyện tập kiếm thuật ở bên đường sao?

Thế nhưng khi thời gian trôi đi, hy vọng của Ma Tín Khoa cũng dần tan biến. Nhưng đột nhiên trong lúc này chuyện đó thực sự lại diễn ra. Tuy Ma Tín Khoa không có cơ hội làm Hàn Tiến sợ hãi giết mình. Hàn Tiến cũng không có cơ hội khiến hần giết mình. Cảnh gặp nhau này diễn ra rất bình thường, cực kỳ bình thường nhưng với Ma Tín Khoa thì khác, hần hầu như không thể khống chế được tâm tình của mình, hần có cảm giác như ngực mình có gì đó nổ tung, hần chỉ muốn gào lên vì sung sướng.

"Người... người..." Ma Tín Khoa run rẩy nói, hần đi nhanh về phía Hàn Tiến.

"Này!" Nhìn thấy dáng điệu của Ma Tín Khoa, Hàn Tiến tái mặt.

Hai cánh tay Ma Tín Khoa ôm chặt lấy Hàn Tiến, khi hần có sức lực lắc lắc Hàn Tiến, từng đợt, từng đợt tiếng cười thoải mái vang lên trong đất trời, không biết Tiên Ny Nhĩ đã chạy tới từ lúc nào, nàng đứng cách Ma Tín Khoa mười mấy mét, cười tươi nhìn bạn của mình. Thật ra nàng cũng kích động như Ma Tín Khoa thế nhưng nàng là người rất giỏi khống chế tình cảm của mình.

Sau khi lắc lư Hàn Tiến mười bảy, mười tám lần, Ma Tín Khoa mới buông Hàn Tiến ra, Hàn Tiến tức giận nhìn Ma Tín Khoa rồi hần nhìn Tiên Ny Nhĩ ở đằng sau, cười nói: "Tới đây, ôm một cái..."

So sánh với sự kích động của Ma Tín Khoa, Hàn Tiến càng hy vọng Tiên Ny Nhĩ sẽ nghênh đón hần nhiệt tình. Hần nghe nói dung mạo của người Tinh Linh là cực xinh đẹp nên hần vẫn vô cùng hiếu kỳ với điều này.

Tiên Ny Nhĩ chỉ lặng lẽ nhìn Hàn Tiến, đôi mắt của nàng tràn ngập sự vui mừng. Sự vui cười đó tuy chưa tới mức nồng nhiệt nhưng vô cùng ấm áp.

Hàn Tiến càng chạy tới gần, Tiên Ny Nhĩ càng bất động. Rốt cuộc hai người đã đứng đối diện nhau, Hàn Tiến cười gượng một tiếng nhưng thật ra hần rất vui mừng, hần chỉ muốn nói đùa một câu, hần không cần biết Tiên Ny Nhĩ phản ứng thế nào đối với cánh tay của hần. Một là ngượng ngùng, hay là có ý trốn tránh, hay là dứt khoát đón nhận, hay là tức giận gì đó, ít nhất nàng phải thể hiện thái độ của mình thì hần mới quyết định có tiếp tục trêu đùa nàng hay không nhưng Tiên Ny Nhĩ không nhúc nhích chút nào khiến cho hần cảm thấy xấu hổ. Hần cũng không thể bỏ qua không quan tâm tới thái độ của nàng, chẳng lẽ ôm thật sao?

Hàn Tiến bất đắc dĩ phải hạ hai tay xuống, hần đang định nói câu gì đó thì Tiên Ny Nhĩ đột nhiên lại bước tới, nàng nhẹ nhàng ôm hần, hai tay nàng đâm mấy cái vào lưng Hàn Tiến và nói nhỏ: "Chào mừng đã quay về".

Hàn Tiến sững sờ, trong khi hần còn đang suy nghĩ xem có nên ôm nàng không thì Tiên Ny Nhĩ đã lui lại mấy bước. Bây giờ mà hần lại ôm nàng nữa thì đơn giản chỉ là hành động vô lễ, Hàn Tiến không thể làm gì hơn là tự trách bản thân mình phản ứng chậm chạp.

Ba người dàn hàng đi lên núi. Tuyết bay đầy trời, gió lạnh gào rít nhưng điều này chẳng những không ảnh hưởng tới tâm trạng của bọn họ mà ngược lại còn khiến ba người rất hứng thú. Ba người đi thẳng người, cười nói trong gió tuyết, Ma Tín Khoa có hành động phóng khoáng nhất, hần dứt khoát cởi phăng áo da, để mặc cho gió tuyết quét vào bộ ngực phong trần của hần, hần có cảm giác rất nóng, không làm thế này không thể biểu hiện hết tâm trạng kích động của hần.

Khi đi qua ngọn núi lớn, mấy người Ma Tín Khoa ẩn cư trong thôn trang nhỏ. Từ trên cao nhìn xuống, thôn trang có ước chừng mười mấy hộ gia đình. Không chỉ có dã thú ngủ đông mà con người cũng như thế. Tất cả các ngôi nhà đều đóng chặt cửa để mặc cho tuyết rơi đầy trên cái sân nhỏ. Với thời tiết khắc nghiệt này, bọn họ tuyệt đối không muốn đi ra ngoài tất cả thức ăn cũng đã được chuẩn bị trước.

Khi còn cách thôn trang mấy chục thước, đột nhiên Ma Tín Khoa gào lên gọi: "Tur Đế Nhĩ Bá Cách, hãy lăn ra đây cho ta. Hãy xem ai đã quay về này? Mẹ kiếp, sau này người còn dám mắng lão từ ta, ta sẽ lột da của người!".

Hàn Tiến không nhịn được, hần phá lên cười, nghe cách nói của Ma Tín Khoa thì hần có thể biết Ma Tín Khoa và Tur Đế Nhĩ Bá Cách đã cãi nhau. Chuyện này chắc hần từ việc hần mất tích mà ra.

Thoáng chốc, hình dáng Tur Đế Nhĩ Bá Cách xuất hiện ở ngoài sân, khi nhìn thấy Hàn Tiến đi tới, hần hét lên chói tai vang khắp cả thôn xóm: "Thiếu gia! Thiếu gia!..."

Hàn Tiến vô cùng cảm động khi nhìn thấy Tur Đế Nhĩ Bá Cách lao đảo chạy tới. So với mấy người Ma Tín Khoa, tình cảm của Tur Đế Nhĩ Bá Cách với

hắn là trong sáng nhất. Cho dù Hàn Tiến hắn chỉ là một phế vật, Tư Đế Nhĩ Bá Cách cũng sẽ coi hắn như một chủ nhân của mình.

"Đúng là nguoi..." Tất Tư Âu xuất hiện ở cánh cửa, còn cả Mễ Hiết Nhĩ, cuối cùng là Khôi Lệ. Tất cả mọi người cùng đi ra ngoài.

Hàn Tiến bước tới vỗ vỗ bả vai Tư Đế Nhĩ Bá Cách, kéo Tư Đế Nhĩ Bá Cách cùng bước đi, Tiên Ny Nhĩ cố ý đi lùi lại sau, nằng tụt tay áo của Ma Tín Khoa, thì thầm với hắn: "Nguoi có phát hiện ra là hắn không còn giống với khi trước không?"

"Không giống cái gì?" Ma Tín Khoa ngạc nhiên nói.

"Trên người hắn có rất nhiều sát khí, nguoi không cảm giác được sao?"

"Ta cũng có sát khí!" Ma Tín Khoa nhìn bốn xung quanh, làm ra vẻ uy phong lẫm liệt nói

Tiên Ny Nhĩ nắm nắm tay vào trán nói về bất lực: "Nguoi, thôi quên đi, nói nguoi cũng không hiểu. Nếu như nguoi tham gia quân đội hơn nửa nguoi còn có kinh nghiệm tham gia chiến tranh mấy lần mà vẫn sống sót, nguoi sẽ hiểu được ta nói cái gì".

Bạn đang đọc truyện *Hỗn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Cường Giả

Mọi người ngồi vây quanh lò sưởi đỏ rực. Ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, xua tan bóng tối cũng như xua đuổi cái lạnh lẽo. Căn phòng này không rộng, ở trong một thung lũng xa xôi khi một gia đình nông dân bình thường xây dựng nhà cửa, chất liệu dựng nhà là gỗ nên có thể nghĩ ra được kích thước của ngôi nhà. Ngay cả cái lò sưởi trong tường này cũng là do mấy người Ma Tín Khoa sau khi mua ngôi nhà này đã xây dựng nên bởi vì bọn họ không biết sẽ phải đợi trong bao lâu.

Hàn Tiến trầm ngâm không nói gì, có vẻ hắn đang suy nghĩ gì đó, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào người hắn. Lúc này Tiên Ny Nhĩ đã đưa ra một câu hỏi. Bây giờ Hàn Tiến đã quay về, vậy nhóm của bọn họ sẽ đi con đường nào? Bọn họ tiếp tục ở lại đây hay muốn đi tới chỗ khác?

"Nói thật, vận khí của chúng ta không tốt lắm!" Hàn Tiến cười nói: "Chúng ta luôn gặp phải phiền toái. Ta thậm chí còn có một cảm giác bất đắc dĩ phải như vậy, một cảm giác chạy trốn khắp nơi".

Nghe Hàn Tiến nói xong, ai nấy cũng cười gượng gạo. Quả thật đúng như hắn nói. Bắt đầu từ trấn Lạp Đông, cho tới tận thành Cô Nhại bọn họ không có một khoảng thời gian yên tĩnh. Bọn họ luôn sống trong cảnh sợ hãi, hay phải chạy trốn tới một nơi khác.

"Các nguoi có chú ý không? Trên thế giới này có một thứ lực lượng có thể quang minh chính đại cướp đoạt được tư cách sinh tồn của người khác, cướp đoạt tài sản của người khác" Hàn Tiến chậm rãi nói.

"Điều nguoi nói chính là quyền lực" Tiên Ny Nhĩ thờ dãi nói.

"Thật ra bất kỳ cái gì đều có điểm tối của nó. Các nguoi nói thành Cô Nhại rất an toàn, kết quả thì như thế nào? Ta không muốn các nguoi phải tình ngộ ra điều gì đó nhưng ít nhất ta muốn các nguoi hãy bớt ngại thẹn, khờ khạo đi một chút" Hàn Tiến chậm rãi nói: "Cho dù chúng ta đi tới nơi nào, kết quả có khác nhau không?"

"Lạp Phi Nhĩ, rốt cuộc nguoi muốn nói cái gì?" Tất Tư Âu hỏi nhỏ.

"Nếu người khác có thể sử dụng thanh kiếm trong tay. Đây đã trở thành quy tắc chung của thế giới này thì chúng ta cũng có thể" Hàn Tiến dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Ta nghĩ không có bất kỳ ai nguyện ý muốn vật lộn sống trong một khe hở hẹp? Tại sao chúng ta không thay đổi suy nghĩ của mình?"

"Tại sao ta lại có cảm giác là nguoi thích đối đầu với các linh chủ khác vậy?" Tiên Ny Nhĩ cười gượng nói. Không phải bất kỳ người nào cũng có thể sử dụng kiếm. Chỉ có các linh chủ cầm quyền mới có tư cách mà thôi. Cho dù đi tới nơi nào, thì cũng phải phục tùng, tuân thủ quy tắc của nơi đó. Lời nói của Hàn Tiến rất rõ ràng, hắn muốn chính mình nắm quyền lực.

"Nếu như các nguoi thực sự có niềm tin, tại sao lại không chứ?" Hàn Tiến hỏi ngược lại.

Tất cả mọi người ngây như phỗng. Khẩu khí của Hàn Tiến vô cùng ngông cuồng. Chỉ dựa vào lực lượng của mấy người, chẳng lẽ bọn họ có thể đối đầu được với các linh chủ quyền cao kia sao?

"Lạp Phi Nhĩ, nguoi không biết linh chủ có ý nghĩa như thế nào" Tiên Ny Nhĩ chậm rãi nói: "Lấy linh chủ thành Thánh Quan là Dịch Tử Mã Khắc làm ví

dụ. Vì chúng ta từng là đồng minh của nhau nên ta hiểu rõ thực lực của thành Thánh Quan. Bản thân Dịch Tư Mã Khắc là kỵ sĩ cao quý, thủ hạ bên dưới có hơn một trăm tướng quân, còn có khoảng hai trăm pháp sư. Người muốn nói... chúng ta phải đối đầu với người như vậy sao? Đây không phải là vấn đề tự tin mà chính là điên cuồng".

"Xem ra định nghĩa về tự tin của chúng ta khác nhau" Hàn Tiến hồ hững nói: "Ta cho rằng tự tin không phải là tin tưởng vào sức mạnh của chính mình mà tin tưởng chính mình sẽ tạo ra sự thay đổi mạnh mẽ".

"Thay đổi mạnh mẽ? Trở nên hùng mạnh như Dịch Tư Mã Khắc?" Tiên Ny Nhĩ cười hỏi.

"Mấy ngày nay ta đã suy nghĩ rất nhiều, rất nhiều. Bây giờ khắp nơi vô cùng hỗn loạn. Ngay cả sinh tồn đã là cả một vấn đề" Hàn Tiến nói nhỏ nhẹ nói: "Hi hi, là kẻ yếu, không thể sống tốt, là kẻ mạnh, sẽ không thể chết tử tế. Vì vận mệnh của mình, hãy lựa chọn xem không thể sống tốt hay là không có cái chết tử tế".

Câu nói này của Hàn Tiến có phần bi quan hay nói đúng là bi tráng nhưng hắn đã thành công trong việc bỏ qua chủ đề có nên cảm vũ khí phản kháng hay không sang chủ đề khác: hãy lựa chọn có một cuộc sống không tốt với một cái chết không được tử tế.

Trong bọn họ, có người học ma pháp, có người tu luyện đấu khí. Trong thâm tâm của mình, bọn họ thật sự không muốn làm một kẻ yếu vậy bọn họ sẽ thật sự lựa chọn cuộc sống không tốt đẹp sao? Hãy thử nghĩ xem, vì sao không dứt khoát lựa chọn một cái chết không tử tế để làm kẻ mạnh? ít nhất bọn họ cũng có giây phút huy hoàng, hạ hạ.

Thật ra cách nói của Hàn Tiến có gì đó không ổn bởi vì hắn nói: "không có cái chết tử tế" lên vị trí đầu tiên nhưng hắn lại khéo léo đệm "không có cuộc sống tốt" ở sau. Lúc này mọi người đang chạy trốn khắp nơi nên hiểu rất rõ ý nghĩa của câu nói đó. Hai vấn đề đối lập với nhau không khỏi có một cảm giác cực kì bi tráng, lực mê hoặc rất lớn.

Sợ chết không làm lính đánh thuê! Ma Tín Khoa dùng chính hành động của mình diễn tả sự dũng mãnh của lính đánh thuê, hắn chậm rãi nói: "Chỉ cần có người ở đây, ta tuyệt đối tin tưởng vào tương lai của chúng ta".

Ánh mắt Tất Tư Âu sáng lên. Đúng vậy, Hàn Tiến nắm giữ ma pháp độc nhất vô nhị. Chỉ cần có thời gian cùng với sự nỗ lực và mồ hôi, việc trở thành cường giả hạng nhất không phải chỉ là giấc mộng. ***, trên thế giới này cái gì là tài năng, cái gì là cuộc sống hạnh phúc? Cuối cùng chính là thực lực, thực lực các loại khác nhau. Nếu có mấy cường giả hạng nhất làm chỗ dựa, còn chuyện gì là không làm được?

Đột nhiên Tiên Ny Nhĩ phá lên cười, nàng cười sặc sụa, thậm chí còn không thể cười nổi nữa.

Biểu hiện của ba người không phải là không có lý do. Nói đúng ra đều là kinh nghiệm không giống nhau hình thành. So sánh với nhau, sự từng trải của Ma Tín Khoa là kém nhất trong mấy người, hơn nữa tính tình hắn lỗ mãng, hay xúc động vì vậy hắn là người đầu tiên thể hiện sự ủng hộ Hàn Tiến, Tất Tư Âu là người trầm tĩnh hơn nhiều nhưng cũng không thể chống cự sự hấp dẫn đối với ma pháp của Hàn Tiến nên đương nhiên có một lý do để ủng hộ hắn.

Chỉ có Tiên Ny Nhĩ là khác hẳn. Nàng đã từng tham gia bản anh hùng ca chiến tranh du kích, có thể nói nàng là người bỏ ra từ đồng xác chết. Người như nàng không dễ bị người khác thuyết phục. Thật ra Hàn Tiến cũng không muốn thuyết phục Tiên Ny Nhĩ, hắn chỉ cần nàng không phản đối mạnh mẽ là được. Bây giờ hắn có thể có hy vọng thông qua hành động của Tiên Ny Nhĩ.

"Người cười cái gì?" Ma Tín Khoa bực bội hỏi.

"Mấy người chúng ta chen chúc trong một căn phòng rách nát gió lùa, sáng sớm nay mới ăn một ít bánh mì khô, cùng một ít pho mát mang theo có mùi vị khác thường. Chúng ta ở đây có chưa tới mười người nhưng chúng ta đang thảo luận việc chống lại các linh chủ. Ha ha ha, chẳng lẽ các người không cảm thấy đáng buồn cười sao?"

"Buồn cười sao? Khi một người còn sống mà không có bất kỳ giấc mộng nào, người đó mới đáng cười" Hàn Tiến hồ hững nói.

"Xem ra người rất nghiêm túc?" Tiên Ny Nhĩ thôi cười, nàng hỏi lại hắn.

"Ta không chỉ rất nghiêm túc mà ta sẽ còn là rất nhiều chuyện" Hàn Tiến dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Các người có biết không? Khi chúng ta hộ tống quân phi đó, tại sao bọn kỵ sĩ lại chờ chúng ta ở chỗ đó? Chúng ta vẫn còn chưa tiến vào lãnh địa thành Thánh Quan mà".

Bạn đang đọc truyện *Hỗn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Giảo Loạn

"Người nói xem vì sao?" Tiên Ny Nhĩ hỏi.

"Bởi vì ở chỗ đó có một mật đạo thông tới thành Thánh Quan".

"Cái gì?" Tiên Ny Nhĩ kinh hãi. Vì nàng đã tham gia chiến tranh nên nàng biết tin tức này có ý nghĩa gì.

"Ta đã thông báo tin này ra ngoài ít nhất, quân đội của thành Hắc Nha đã biết, bọn họ đã phái đại quân tấn công mật đạo, trong khi đó quân đội thành Thánh Quan vẫn đang liều chết phản kháng. Khi ta rời khỏi đó, bọn họ vẫn đang đánh nhau rất náo nhiệt, ha ha ha"

Hàn Tiến cười phá lên: "Thành Thánh Quan và thành Hắc Nha đánh nhau đã kinh động quân đội của Bái Đặc Minh. Bọn họ đã mấy lần cử sứ giả tới yêu cầu quân đội thành Hắc Nha và quân đội thành Thánh Quan rút ra khỏi lãnh thổ Bái Đặc Minh. Đáng tiếc là lúc này không có bên nào nghe theo nguyện vọng của bọn họ".

"Ta biết ngay mà" Ma Tin Khoa vỗ đùi nói: "Hôm nay thời tiết tồi tệ như vậy mà từ sáng sớm đã có mấy kỵ sĩ chạy như điên về hướng bắc. Ta đoán chừng chúng đi truyền tin tức".

"Thực lực của Bái Đặc Minh đã chia thành bốn khối. Nếu như bọn họ không đoàn kết với nhau thành một khối thì rất khó tạo nên sự uy hiếp đối với thành Hắc Nha và thành Thánh Quan, vậy tại sao lại coi trọng yêu cầu của một thành chủ nhỏ nhỏ?" Tiên Ny Nhĩ thờ dãi nói: "Ta biết, người có ác cảm với thành Thánh Quan vì vậy người tìm mọi cách gây phiền phức cho bọn họ thế nhưng Dịch Tư Mã Khắc hiểu rõ tầm quan trọng của mật đạo này hơn so chúng ta. Hơn nữa Dịch Tư Mã Khắc đã bố trí nhiều năm, thành Hắc Nha không thể chiếm ưu thế được".

"Người đã quên là quân đội thành Hắc Nha là những binh lính như thế nào sao? Hàn Tiến cười nói: "Hơn nữa đó không phải là một cái mật đạo, mà là một mê cung khổng lồ trong lòng đất".

"Mê cung dưới lòng đất? Lớn như thế nào?"

"Thông tới bên dưới thành Thánh Quan, người hãy nói xem lớn thế nào?" Hàn Tiến cười nhạt nói: "Ta nghĩ những ngày tốt đẹp của thành Thánh Quan đã kết thúc rồi".

"Người... người thật sự đã khiến Dịch Tư Mã Khắc phải khổ sở rồi" Tiên Ny Nhĩ thờ dãi nói.

"Nếu như không có mê cung dưới lòng đất, hôm nay tuyết rơi dày thế này có thể khiến bọn họ phải nghị hoà với nhau. Bây giờ, chưa có bên nào đình chỉ chiến đấu, nhất định bọn họ sẽ đánh nhau tới khi một bên chiếm được mê cung dưới lòng đất mới thôi".

"Bọn họ càng đánh nhau ác liệt thì càng có lợi cho chúng ta" Hàn Tiến chậm rãi nói: "Hơn nữa bây giờ chiến trường đã lan tới nội địa Bái Đặc Minh, bọn họ sẽ không làm gì mà chỉ đứng bên cạnh nhìn quang cảnh náo nhiệt sao?"

"Sẽ không đâu" Tiên Ny Nhĩ lắc đầu nói: "Khi quân đội của hai thành thị xâm phạm lãnh địa của mình, lúc này bọn họ nhất định sẽ không thể tỏ ra yếu thế. Nếu bọn họ để mặc hai bên đánh nhau, người chiến thắng trong cuộc chiến này sẽ lập tức chuyển mục tiêu tới người Bái Đặc Minh. Ta nghĩ rằng Bái Đặc Minh nhất định sẽ có phản ứng cực kỳ quyết liệt".

"Khi bọn họ phải tụ tập lại với nhau, nhất định sẽ không còn người để ý tới chúng ta, đúng không?" Hàn Tiến mỉm cười nói: "Thật ra ta cũng biết nếu như chúng ta cố gắng tiến từng bước một như thường lệ. Bất kỳ khi nào, nơi nào, chỉ cần có người chú tâm tới chúng ta, chỉ cần các lĩnh chủ giờ một ngón tay lên là cũng đủ nghiền nát chúng ta".

"Người biết là tốt rồi" Tiên Ny Nhĩ nói.

"Vì vậy cơ hội của chúng ta là biến mật đất trở nên vô cùng hỗn loạn, vô cùng điên cuồng, khiến cho bọn họ càng thêm thù nghịch đối phương, thậm chí còn khiến bọn họ không tiếc bất kỳ giá nào liều mạng cùng đối phương" Hàn Tiến nhấn mạnh từng từ một: "Sau khi đi ra khỏi mê cung, ta đã xâm nhập quân doanh thành Hắc Nha."

"Người điên rồi sao?" Tiên Ny Nhĩ kinh hãi kêu lên.

"Ta đã sử dụng một loại ma pháp. Yên tâm đi, bọn họ tuyệt đối không thể phát hiện ra ta"

Hàn Tiến cười nói: "Lúc ấy ta thấy sĩ khí quân thành Hắc Nha xuống rất thấp, ta nghe nói vì không được thành Dã Liễu trợ giúp nên Dịch Tư Mã Khắc đã từ bỏ những thành, trấn nhỏ, thực hiện chiến thuật vườn không nhà trống, lợi dụng thành trì kiên cố đánh lâu dài với quân thù, đã tiêu hao được rất nhiều sinh lực của thành Hắc Nha và thành Dịch Phò. Còn nữa lĩnh chủ Trát Cổ Nội Đức và lĩnh chủ Mã Lực Thân đã xảy ra mâu thuẫn".

"Đây là những điều người nghe binh lính nói sao?" Tiên Ny Nhĩ hỏi.

"Đúng vậy".

"Chuyện này cũng không có gì là bí mật. Xem tình hình thì thấy Trát cổ Nội Đức và Mã Lực Thân không còn hứng thú tiếp tục chiến tranh nữa" Tiên Ny Nhĩ nói nhỏ: "Thế nhưng bọn họ cần phải đạt được mục đích của mình, Mã Lực Thân là người tham lam, thích tiền tài, hấn xuất binh tấn công thành Thánh Quan, nhất định hoàn toàn là muốn cướp đoạt tiền tài. Điều này cũng là sở trường của Dịch Tư Mã Khắc. Mọi người vốn có xuất phát điểm giống nhau, Trát Cổ Nội Đức và Mã Lực Thân càng ngày càng nghèo kiệt, trong khi đó Dịch Tư Mã Khắc khiến cho thành Thánh Quan ngày càng giàu có đông đúc cũng không phải là chuyện dễ dàng gì, về phần Trát cổ Nội Đức, hẳn không chỉ muốn có rất nhiều tiền mà còn muốn có rất nhiều dân chúng,

Trát cổ Nội Đức bản tính tàn bạo, tính tình lại cực kỳ xấu. Chỉ cần hắn có hơi chút không hài lòng là hắn dùng đủ loại lý do, giết hại người dân thường và nô lệ không chút e dè. Hơn nữa hắn lại dung túng cho thuộc hạ của mình, hắn chưa bao giờ quản lý nghiêm đám binh lính đó. Nói Trát Cổ Nội Đức đã biến lãnh địa của mình thành địa ngục cũng chẳng có gì quá'.

"Đúng vậy" Tát Tư Âu nói tiếp: "Con người này nổi tiếng là thối tha nhất, cũng là Đức Lỗ Y hắc ám vô sỉ nhất. Hắn giết sạch dân chúng của mình rồi thì sai người đi cướp ở các lãnh địa khác, đoạt được thì lại giết sau đó lại đi cướp. Nếu như thế giới này thật sự có thần linh cai quản thì tên khốn Trát Cổ Nội Đức này đã đáng chết hàng ngàn lần rồi. Đáng tiếc..." Nói tới đây, Tát Tư Âu cười gượng lắc đầu.

"Nếu như có thể lựa chọn..." nói tới đây, Tiên Ny Nhĩ dừng lại một chút rồi nàng nói tiếp:

"Ta thực sự hy vọng chúng ta có thể giúp đỡ thành Thánh Quan chống lại thành Hắc Nha mà không phải là giúp tên giết người của thành Hắc Nha này".

"Vấn đề là chúng ta có sự lựa chọn sao?" Hàn Tiến mỉm cười nói: "Hơn nữa thành Hắc Nha không gio đồ đao về phía chúng ta mà chính là những người trước kia là chiến hữu của ngươi, các chiến sĩ thành Thánh Quan lại một lòng muốn giết chúng ta".

"Tranh luận đã không còn ý nghĩa gì nữa" ánh mắt Tiên Ny Nhĩ lướt qua người Ma Tín Khoa và Tát Tư Âu: "Xem tình hình này... ta không cần hỏi nữa. Ta đã nhìn thấy câu trả lời trong ánh mắt của các ngươi".

"Tất cả chúng ta cùng một nhóm phải không?" Tát Tư Âu cười nói.

"Đúng vậy, tất cả mọi người cùng một nhóm" Tiên Ny Nhĩ cười đứng dậy, nàng đi ra hướng cửa.

"Tiên Ny Nhĩ?" Tát Tư Âu kinh ngạc gọi.

"Hả?" Tiên Ny Nhĩ quay đầu nhìn Tát Tư Âu, cuối cùng ánh mắt nàng dừng lại trên người Hàn Tiến: "Yên tâm đi, ta không bỏ đi. Mặc dù đây là một giấc mộng quá xa xôi nhưng mà ai bảo ta đã có hứa hẹn với ngươi".

"Ngươi hứa hẹn điều gì?" Ma Tín Khoa kinh, ngạc hỏi.

"Bí mật" Tiên Ny Nhĩ cười, mở cửa phòng ra.

"Hay lắm, hai người các ngươi... đều có bí mật sao?" Ma Tín Khoa liếc mắt nhìn Hàn Tiến hỏi: "Nói đi! Rốt cuộc ngươi có bao nhiêu chuyện còn giấu chúng ta?" Ma Tín Khoa cũng học được cách nói "quanh co lòng vòng". Hắn không có vấn đề gì bí mật, mà là ma pháp Hàn Tiến che giấu. Nếu như đối là hắn, hắn tuyệt đối không thể từ trong vòng vây của mấy trăm kỵ sĩ trốn thoát vì vậy hắn tin tưởng, Hàn Tiến còn che giấu rất nhiều tuyệt kỹ.

Bạn đang đọc truyện *Hỗn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Thần Đả

Trong vùng đất đông băng ngàn dặm này, cuộc sống trở nên vô cùng yên tĩnh, thế nhưng không ai tỏ ra lười biếng, Ma Tín Khoa, Tát Tư Âu, kể cả Tiên Ny Nhĩ cũng bắt đầu điên cuồng tu luyện. Khi có Hàn Tiến, không nghi ngờ gì nữa hắn đã cung cấp cho bọn họ sự bảo đảm tuyệt vời. Một ngày luyện tập bằng mấy ngày bình thường, còn gì có thể sánh được với lòng người khi kích động? Huống chi khi phát Hồi Nguyên Thần Thủ hao phí hơn mười nguyên năng lượng nhưng vì năng lượng của Hàn Tiến càng ngày càng lớn mạnh nên hắn không để ý tới việc phát ra đó.

Son thôn vốn có vẻ rất yên bình vì những nông hộ khác sẽ không đi ra ngoài vào thời tiết này bây giờ lại có vẻ rất ồn ào, Ma Tín Khoa luôn có thói quen gào thét khi đấu khí ở son thôn này chỉ có mười mấy hộ, tiếng hô của hắn có thể bao trùm cả son thôn,

Hi Nhĩ Na là một bông hoa tuyệt thế. Có trời mới biết Ma Tín Khoa đã giải thích với nàng thế nào? Dù sao thì hành động của nàng cũng khiến người khác rất khó hiểu.

Nàng thường xuyên cùng với các huynh đệ của nàng, những người vốn cùng là thành viên của tổ chức lính đánh thuê Liệt Hoả Mân Côi. Thật ra người của nàng cũng không còn nhiều. Sau lần chạy trốn lần trước, lại có mấy người rút khỏi đoàn lính đánh thuê, hiện tại chỉ còn lại ba người.

Ba người thì có thể làm gì? Nhưng Hi Nhĩ Na lại liên tục huấn luyện bọn họ chiến trận cái gì đó, một lúc thì giờ súng, một lát sau thì lại dựng thẳng lá chắn. Nói gì thì nói đây cũng chỉ là huấn luyện, cũng không cần phải dày vò người khác làm gì. Điều khiến người ta dở khóc dở cười chính là nàng yêu cầu mọi người gọi nàng là "tướng quân".

Khi ai đó thoả mãn yêu cầu của nàng, nàng vô cùng vui vẻ, hơn nữa còn chủ động thân thiện với người đó, còn có thể tặng cho người đó mấy cái liếc

yêu, dùng “nhân sắc” báo đáp lại. Nếu người nào không làm theo yêu cầu của nàng, nàng sẽ cực kỳ tức giận. Mặc cho người đó nói những câu nói rất đúng nhưng nàng vẫn hồ hững không chú ý tới.

Đương nhiên Hi Nhĩ Na cũng là một người có trí tuệ. Tục ngữ có câu: Vui mừng một mình không bằng nhiều người cùng vui mừng, vì để người khác không có ý làm trái mong muốn của nàng, nàng đã tặng mật ngọt cho những người khác trước. Cuối cùng thành Ma Tín Khoa tướng quân, Tát Tư Âu tướng quân, ngay cả Tư Đế Nhĩ Bá Cách cũng thành tướng quân.

Vui mừng cũng được, gian khổ cũng được. Thời gian luôn không ngừng trôi. Mấy tháng trời qua nhanh chóng. Bây giờ đã bước vào thời kỳ tuyết tan, mấy người Hàn Tiến ở trong sơn thôn nhỏ vẫn không có chuyện gì. Nhưng ở một nơi khác trong thời gian mấy tháng qua, cối xay thịt đã cướp đi không biết bao nhiêu sinh linh. Cuối cùng quân thành Hắc Nha đã giành thắng lợi, chiếm được mê cung dưới lòng đất, quân đội thành Thánh Quan phải bỏ chạy lên mặt đất.

Nhưng thế cục của thành Hắc Nha không lạc quan chút nào. Địa đạo này thông với thành Thánh Quan, từ góc độ của Dịch Tư Mã Khắc mà nói, ở dưới móng của hán bất kỳ lúc nào cũng xuất hiện rất nhiều kẻ thù, giống như một người ngồi trên miệng núi lửa vậy. Có ai bình thân ngồi trên đó chịu đựng gian khổ không? Vì vậy sớm muộn Dịch Tư Mã Khắc cũng phát động toàn lực phản công lại.

Giọng điệu trong ngoại giao của Bái Đặc Minh cũng ngày càng nghiêm khắc. Bọn họ cương quyết yêu cầu quân đội thành Hắc Nha rút đi để quân đội Bái Đặc Minh tiếp quản địa đạo này. Đương nhiên đây là một chuyện rất buồn cười nhưng là một chuyện nhục cười đáng phải suy nghĩ.

Trong khi đó mấy người Hàn Tiến có một khoảng thời gian vô cùng thoải mái. Ngay hôm nay khi ánh nắng mặt trời chiếu rọi giữa rừng, xua tan đi màu trắng của băng giá, mấy người Tát Tư Âu đang ở cùng một chỗ với nhau, mọi người đứng thành một vòng tròn. Hàn Tiến và Ma Tín Khoa đứng ở giữa.

"Xong chưa?" Hàn Tiến hỏi nhỏ.

"Người có phải là một nam nhân hay không? Là nam nhân thì hãy để cho ta dùng kiếm" Ma Tín Khoa hét to.

"Sẽ có một ngày nào đó" Hàn Tiến cười nói: "Bắt đầu đi..."

"Mẹ kiếp" Ma Tín Khoa thoáng bối rối: "Tiên Ny Nhĩ, lần này lanh lợi một chút. Nếu có gì không ổn hãy phóng ma pháp ra. Đừng để giống như lần trước nữa".

"Người làm nhảm bao nhiêu lần rồi?" Tiên Ny Nhĩ dờ khóc dờ cười nói.

"Ta làm nhảm?" Ma Tín Khoa thực sự tức giận, hất gơ tay chỉ vào mặt mình, trên mặt hán có một vết bầm. Hán hán đã bị ai đánh.

Đúng lúc này, khí thế của Hàn Tiến đột nhiên thay đổi. Trước đó hán đang ôn hoà, nhã nhặn thì bây giờ lại trở nên vô cùng liều lĩnh hung hăng, hai mắt hán co lại, giống như hai cây kim. Hai tay hán nắm chặt, cánh tay hán nổi gân xanh như cánh tay ông già. Giấy phút này nhìn Hàn Tiến như thể trong người hán có vật gì nổ tung vậy.

"Lại nữa rồi", Ma Tín Khoa kinh hãi kêu lên, hán vội vàng xuất đấu khí hộ thân.

Lúc này mấy người Mễ Hiết Nhĩ, Tư Đế Nhĩ Bá Cách tán loạn như chim thú lạc bầy, Hi Nhĩ Na tướng quân cũng chạy ra xa. Bởi vì Hàn Tiến mới nghĩ ra một loại ma pháp cuồng hoá mới tinh. Sau khi tiến vào trạng thái cuồng hoá, Hàn Tiến sẽ không nhận ra ai nữa. Có thể nói khi đó ai ngăn cản hán, giết người, phạt ngăn cản, giết phạt. Bọn họ đã nếm thử quá đủ rồi.

Ngay cả Tiên Ny Nhĩ và Tát Tư Âu cũng lùi lại sau hơn mười thước. Thậm chí Tát Tư Âu còn duy trì một ma pháp ở trước người. Sau khi tiến vào cuồng hoá, Hàn Tiến thực sự rất bạo ngược, tính cách hung dữ khiến người khác từ sâu thẳm linh hồn của mình cũng phải cảm thấy bất an.

Ma Tín Khoa giờ mặc thuần lên, che ở trước người, Hàn Tiến càng nắm chặt hai nắm đấm của mình, ánh mắt sắc bén, lạnh như băng của hán chăm chú nhìn Ma Tín Khoa.

Thật ra căn bản cũng không có gì gọi là cuồng hoá, mà là đả thuật trong ba mươi sáu kỳ môn. Truyền thuyết dân gian đã thần thánh hoá đả thuật, nói là cái gì đao thương không chém được, lên núi đao, xuống vạc dầu, nói cái gì là vũ dũng tuyệt luân, có khả năng ngăn cản ngàn quân. Trên thực tế thần đả thuật chỉ là dùng đạo phù để thôi miên chính mình mà thôi. Đây đơn giản chỉ là đạo môn cơ bản mà thôi. Hàn Tiến đã từng tiếp xúc với thần đả thuật nhưng không nghiêm túc học nên chỉ có biết kiểu nửa vời mà thôi.

Ý định ban đầu của hán là muốn hoàn thành một kỹ xảo chiến đấu dùng chưởng nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà thần đả thuật xảy ra một số sai lệch khiến thân thể hán cực kỳ linh hoạt, cực kỳ cứng cỏi, sau khi lực lượng tăng lên rất nhiều thì hán mất đi lý trí. Tác dụng phụ khiến hán theo như lời Tát Tư Âu nói, giống hệt như cuồng hoá.

Ma Tín Khoa cảm thấy bất an, hán lui lại sau từng bước một. Đột nhiên Hàn Tiến lên tiếng nói: "Cẩn thận!" rồi đột nhiên hán bắt đầu chạy nước rút về phía trước. Thân hình của hán cực kỳ nhanh nhẹn. Khi Hàn Tiến lên tiếng nói chữ "cẩn", thân hình hán bắt đầu di chuyển, khi hán nói chữ "thận" hán đã vọt tới trước mặt Ma Tín Khoa, tung một cước đá vào mặt thuần.

Một tiếng "ầm" vang lên, thân hình cao lớn của Ma Tín Khoa, trước đó đã xuất ra đấu khí lui lại sau mấy bước, hán gắng gượng mãi mới đứng vững được. Hàn Tiến lộn một vòng, chân hán vừa mới đặt xuống đất, đôi thiết quyền của hán lại như tên bắn, điên cuồng đánh vào mặt thuần.

"Mau, hán lại không không chế được rồi" Tát Tư Âu kêu lên.

Tiên Ny Nhĩ vung tay, đánh ra phù lục mà trước đó Hàn Tiến đã giao cho nàng. Một đạo bạch quang hiện ra, thân hình Hàn Tiến cứng đờ ngay tại chỗ.

"Ta không chơi nữa" Ma Tín Khoa ném mộc thuẫn ra xa: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hả? Không phải là ngươi đã nói lần này không có chuyện gì sao?"

"Ta..." Hàn Tiến nhìn nắm tay đã chuyển sang màu đỏ của mình cười gượng nói: "Khi ta đá vào mộc thuẫn, ta vẫn có cảm giác nhưng tiếp theo thì ta không biết gì nữa".

Bạn đang đọc truyện *Hỗn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Khách Không Mời

"Các ngươi còn muốn luyện tập không?" Tiên Ny Nhĩ lên tiếng hỏi.

"Hôm nay coi như đủ rồi. Ta hẳn là đã sai lầm ở chỗ nào đó" Hàn Tiến cau mày nói: "Trước đó ta hiểu rất rõ mà. Bây giờ luyện tập lại không có hiệu quả".

"Thật ra ta vẫn có thể kiên trì thêm một lát nữa" Ma Tín Khoa thấy Hàn Tiến có vẻ không muốn luyện tập nữa thì thở phào nhẹ nhõm nhưng hẳn lại cố ý vẽ rắn thêm chân, ra vẻ thân thể hẳn cũng mạnh mẽ, cứng cỏi.

"Ồ? Vậy hả?" Sắc mặt Hàn Tiến có vẻ tươi tỉnh.

"Ta thấy chúng ta nên đi về ăn cơm đã" Ma Tín Khoa vội vàng nói, hẳn hẳn không thể tự bạt tai mình: "Mọi người đều đói bụng rồi, phải không?"

"Ta không đói bụng" Tát Tư Âu cười xấu xa nói: "Hay chính quan trọng hơn, Lạp Phi Nhĩ, ngươi đã nghĩ ra điểm nào sai chưa?"

"Mẹ kiếp, ta đã hiểu, ngươi đúng là đồ xấu xa nhất" Ma Tín Khoa tức giận nói.

"Thôi đừng gây chuyện âm ỉ nữa. Hãy nhìn xem kia là cái gì?" Đột nhiên Tiên Ny Nhĩ lên tiếng nói.

Mọi người vội vàng nhìn theo ánh mắt của Tiên Ny Nhĩ. Có một điểm đen đang uốn lượn từ xa đi tới. Từ xa mọi người có thể mơ hồ nhìn thấy mấy chục cò xí bay phát phối trong gió. Rất hiển nhiên, đây không phải là thương đội mà là một đội quân chính quy có số lượng khá đông. Từ phương hướng di chuyển của bọn họ, có thể đoán được là bọn họ đến từ Bắc Thành, Bái Đặc Minh.

"Quân đội?" Ma Tín Khoa cau mày hỏi.

"Ta có thể ngửi được mùi của đội quân này" Hàn Tiến tươi cười nói.

"Mùi? Ngươi có ý gì?" Tiên Ny Nhĩ ngạc nhiên hỏi.

"Trước kia, Bái Đặc Minh luôn đưa ra các kháng nghị bằng miệng nhưng không thay đổi cách hành động, vì sao lại vậy? Bởi vì bọn họ không muốn gia nhập cuộc hỗn chiến đó" Hàn Tiến dừng lại một chút rồi nói: "Bây giờ... ta đoán chừng cuộc chiến thành Thánh Quan và thành Hắc Nha đã phân thắng bại vì vậy người Bái Đặc Minh không nhận được, rốt cuộc đã muốn ra tay".

Tiên Ny Nhĩ liếc mắt nhìn Hàn Tiến một cái. Cho dù Hàn Tiến phân tích đúng hay sai nhưng suy đoán này của hẳn cũng có thể chứng minh được vài điều.

"Vậy ngươi có nghĩ quân đội Bái Đặc Minh có thể chiếm được lợi thế hay không?"

"Ta không biết việc này nhưng ta biết một điều, kiếm không mài sẽ cùn" Hàn Tiến cười nói: "Đã bao lâu rồi Bái Đặc Minh không tham gia chiến tranh?"

"Đây có phải là điều quan trọng nhất không?" Tiên Ny Nhĩ chậm rãi hỏi.

"Nếu ngay cả điều này cũng không quan trọng thì không còn gì quan trọng nữa" Hàn Tiến mỉm cười nói: "Trát cổ Nội Đức của thành Hắc Nha là người khiến người khác căm thù, người muốn giết hẳn có rất nhiều, đúng không? Nhưng Trát cổ Nội Đức vẫn sống rất thoải mái. Khi bị người khác thù ghét, căm thù, sợ hãi, hẳn vẫn sống tới ngày hôm nay. Đó là vì hẳn cực kỳ bản lĩnh. Hơn nữa hẳn vẫn tiếp tục giết người, vẫn đánh cướp, vì sao lại vậy? Ta nghĩ không ai có thể phủ nhận được Trát cổ Nội Đức có trong tay một đội quân cực kỳ tinh nhuệ".

"Quân đội thành Hắc Nha... quả thực rất đáng sợ" sắc mặt Tiên Ny Nhĩ tái tái, hiển nhiên là là nàng nhớ tới khoảng thời gian liên tục chiến đấu trên chiến trường trước kia của mình.

"Ta đi tìm một người bạn" Tiên Ny Nhĩ thờ dãi nói.

"Bạn?" Hàn Tiến sùng sốt. Không phải tất cả thủ hạ của Trát cổ Nội Đức đều làm đám cực kỳ hung ác sao? Tại sao Tiên Ny Nhĩ lại có bạn bè trong đám người đó?

"Không phải chỉ mấy câu có thể giải thích hết, sau này ta sẽ nói rõ cho ngươi biết" Tiên Ny Nhĩ nói nhỏ.

"Được" Hàn Tiến thấy Tiên Ny Nhĩ không muốn nói nên hẳn cũng không hỏi nữa.

Vào lúc hoàng hôn, một đội quân vận tải quân sự tới đóng quân ở bên cạnh sơn thôn thế nhưng bọn họ không làm phiền dân cư trong sơn thôn. Doanh trại được thiết lập ở một mảnh đất bên đường. Mấy người Ma Tín Khoa và Tiên Ny Nhĩ nằm trên núi quan sát hồi lâu sau khi xác định những người lính này không có ý định quấy nhiễu dân trong sơn thôn, hai người mới quay về sơn thôn.

Không thể trách bọn họ đa nghi. Trong con mắt những nông phu ở đây, bọn họ là những người rất giàu có. Ví dụ như khi bọn họ mua một ít lúa mạch và thổ sản vùng núi, mấy người Tiên Ny Nhĩ trả giá rất hào phóng. Một mặt bọn họ không muốn cò kè với mấy nông phu nghèo khổ, mặt khác bọn họ chỉ mang theo Kim tệ để mua bán nên cũng chỉ còn cách dùng Kim tệ mà thôi.

Nếu vạn nhất binh lính biết được trong sơn thôn này có mấy người có tiền, chúng có thể sẽ nổi lòng tham làm bậy, khi đó sẽ rất phiền phức. Khi chạy trốn từ thành thị này tới thành thị khác, có lẽ bản lĩnh của bọn họ đã tăng lên khá nhiều nhưng có một điều bọn họ luôn nhớ kỹ là lòng người hiểm ác.

Hàn Tiến đi đi lại lại trong phòng. Hắn nghĩ mãi mà vẫn không hiểu tại sao thần đà thuật lại làm con người mất đi lý trí của mình? Đáng lẽ không xảy ra điều đó chứ. Bùa chú không sai, tâm pháp cũng không sai. Ba cuốn đạo điển của sư phụ lần trước hẳn đã học thuộc. Hơn nữa hắn đã từng thi triển thần đà thuật, ngoại trừ có cảm giác mệt mỏi nhưng không thấy có tác hại xấu nào. Chẳng lẽ nguyên nhân là do hai thế giới khác nhau?

Hàn Tiến hao tổn nhiều tâm trí nghiên cứu thần đà thuật là vì xét trên thực lực của tập thể, thần đà thuật có ảnh hưởng cực kỳ quan trọng. Mặc dù thần đà thuật chỉ là đạo môn cơ bản nhưng chỉ cần thấy Tát Tư Âu tôn sùng "cuồng hoá" mà pháp thì có thể thấy khả năng của nó hoàn toàn không tầm thường.

Thuật cuồng hoá chỉ có thể nâng cao sức mạnh của con người, một loại ma tủy thần kinh, có thể khiến tinh thần con người cực kỳ cáu bẳn, hung hãn khi tấn công.

Trong khi đó thần đà thuật không chỉ đề cao sức mạnh mà còn cả thị lực, tốc độ tiến lui. Khi một thi thuật giả đủ tư cách sử dụng thần đà thuật có thể sinh ra một loại lực phòng ngự giống như Kim Chung Tráo, Thiết Bồ Sam. Theo truyền thuyết dân gian thì đao thương cũng không chém được, đương nhiên không phải tất cả chỉ là truyền thuyết.

Vấn đề mấu chốt chính là tiêu hao năng lượng bùa chú của thần đà thuật, tương đương với tiêu hao năng lượng của Hồi Nguyên Thanh Thần Chú. Tiên vốn bỏ ra nhỏ nhất nhưng lại thu lợi nhiều nhất.

Nếu như mấy người Tiên Ny Nhĩ có thể sử dụng thần đà thuật, khi đó sẽ sao nhỉ? Tát Tư Âu nhảy vào giữa quân thù với phong thái vô cùng kiên cường, chỉ thấy ma pháp trường của hắn bay múa khắp nơi, xoay quanh quân thù, quân thù lần lượt bị giết...

Thực lực của Tiên Ny Nhĩ cũng tăng lên gấp bội. Nếu như đưa cho nàng một cánh cung đủ lớn, nàng có thể bắn ra mũi tên làm nguyên tử một cây gỗ.

Còn về phần Ma Tín Khoa thì càng không cần phải nói, Hàn Tiến dám chắc rằng, nhất định Ma Tín Khoa sẽ thích cảm giác đó.

Nhưng điều kiện tiên quyết của hết thảy những việc đó chính là giải quyết vấn đề mất lý trí, Hàn Tiến căng thẳng tự hỏi bản thân mình tới mức hắn đã quên mất thời gian. Không biết trải qua bao lâu thì đột nhiên hắn nghe thấy bên ngoài có một tiếng động nhỏ. Lúc này hắn đang đứng cạnh cửa nên tiện tay đẩy cửa ra.

Trước tiên Hàn Tiến nhìn thấy một đôi mắt như của dã thú, tràn ngập cừ hận và tuyệt vọng, tiếp đó một đạo hàn quang đâm thẳng vào cổ họng hắn.

"Được, Tiên Ny Nhĩ, ta nhớ là lần trước ta gặp ngươi, ngươi đang bị một đám quân Hắc Nha bao vây" Hàn Tiến nói: "Ngươi... ngươi không phải là muốn xông vào doanh trại của chúng đấy chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Hỗn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Quy Tắc

Mấy tháng trước, sau khi Hàn Tiến suýt bị nữ nhân đó đâm chết trong địa đạo, Hàn Tiến đặc biệt tăng cường việc tu luyện thể năng của mình. Mặc dù đối phương ra tay cực kỳ đột ngột nhưng khi hàn quang xuất hiện, Hàn Tiến vẫn kịp thời phản ứng, hấn lùi lại sau một bước.

Đối phương thoáng sùng sốt khi thấy cú đâm chuỷ thủ của mình thất bại, người đó hơi lo lắng một chút rồi xông tới gần Hàn Tiến, quát to: "Không nhúc nhích!".

Cho dù là nữ nhân thì vào tình huống đó cũng phải gào lên mấy tiếng, huống chi Hàn Tiến chưa bao giờ biết khoan tay chịu chết. Hấn lại lùi lại sau mấy bước, tay phải vung về trước, một luồng hỏa quang chói mắt nhanh chóng bắn ra

Thấy thế đối phương hoảng hốt, người đó hơi nghiêng người tránh né, hỏa quang bay vút qua vai của hấn, đánh trúng vách tường phát ra một tiếng "ầm", vách tường chấn động dữ dội.

"Mẹ kiếp, có chuyện gì vậy" Từ xa vang lên tiếng quát tháo của Ma Tín Khoa

"Người là ma pháp sư sao?" Tên thích khách kinh hãi kêu lên sau đó thân hình của hấn nhoáng lên rồi nhạt dần, cuối cùng biến mất trong không khí.

Hàn Tiến cười nhạt, hấn vung tay một cái. Một mộc nhân đột nhiên xuất hiện ở chính chỗ thích khách đã biến mất, Mộc nhân vung cánh tay cường tráng của mình đánh loạn xạ trong không khí

Không hiểu thích khách đó bị đánh trúng vào chỗ nào, thân hình hấn lao đảo hiện ra. Cuối cùng "thịch" một tiếng, thích khách đó quỳ rạp hai gối xuống đất. Lúc này Hàn Tiến mới phát hiện ra trên lưng của thích khách đó còn cắm hai mũi tên. Quanh miệng vết thương, máu tươi chảy ra đỏ ối. Hấn mới bị thương, hấn là khoảng chừng nửa giờ trước.

"Người..." Thích khách đó ngẩng đầu lên muốn nói gì đó nhưng mộc nhân đã xông về phía hấn, ôm quyền đánh tới thích khách đó.

Mặc dù biết tình thế không ổn nhưng thích khách đã không còn năng lực né tránh. Nắm tay bằng gỗ của mộc nhân nặng nề đập vào lưng thích khách, máu tươi bắn ra xung quanh. Thích khách gào lên một tiếng đau đớn rồi cả người co quắp ngã xuống đất.

"Có chuyện gì vậy?" Ma Tín Khoa cầm kiếm chạy vào. Khi nhìn thấy tên thích khách nằm trên mặt đất, hấn kinh ngạc hỏi: "Người này là ai?"

Hàn Tiến đang định lên tiếng trả lời thì đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng của Tát Tư Âu: "Không hay rồi! Không hay rồi!".

Hàn Tiến sùng sốt, hấn không để ý tới việc tìm hiểu lai lịch của thích khách, vội vàng chạy ra khỏi phòng, suýt chút nữa hấn va vào Tát Tư Âu.

"Mau lên" Tát Tư Âu thở hổn hển nói: "Mọi người mau thu thập đồ đạc đi. Chúng ta phải rời khỏi nơi này ngay lập tức. Binh lính đột nhiên xông tới nơi này.

Tiên Ny Nhĩ từ trong p hòng đi ra, nằng nghiêng tai lắng nghe rồi lắc đầu nói: "Không kịp rồi. Bọn họ có kỵ sĩ".

"Không phải lúc trước vẫn chưa có chuyện gì sao?" Ma Tín Khoa kinh hãi nói: "Tại sao lại chạy về phía chúng ta?"

Ánh mắt của Hàn Tiến quay trở lại trong phòng, hấn lặng lẽ nhìn thích khách đang bất tỉnh nằm dưới đất, một lúc sau hấn nói: "Có lẽ là vì người này. Chúng ta hãy ném hấn ra bên ngoài".

Một lát sau, một đội kỵ sĩ chạy vào trong sơn thôn. Sơn thôn rất nhỏ nên bọn họ có thể nhìn thấy có người đang nằm trong thôn nên không cần phải đi lục soát từng nhà. Một kỵ sĩ nhảy xuống ngựa, đi nhanh tới, hấn nắm tóc người đó, lật lên xem sau đó hấn quay người nói: "Đại nhân, bắt được hấn rồi".

"Thiếu gia... thiếu gia..." Đột nhiên trong đội kỵ sĩ vang lên tiếng gào khóc.

Mấy người Hàn Tiến nhìn theo tiếng kêu khóc, bọn họ thấy trong đám kỵ sĩ có một lão nhân chừng năm mươi tuổi, bị trói gô hai tay ra sau. Lão nhân đó đang điên cuồng giãy giụa. Một kỵ sĩ ở bên cạnh, không giữ nữa, buông tay ra. Lão nhân lập tức té ngã xuống đất. Tên kỵ sĩ đó mắng một câu gì đó, hấn giờ trường thương lên, lão nhân vừa mới giãy giụa đứng dậy, trường thương của tên kỵ sĩ như độc xà quét qua, đâm mạnh vào đùi lão nhân.

"Ha ha..." nhìn đáng vẻ rên rỉ đau đớn của lão nhân, bọn kỵ sĩ phá lên cười.

Khiêm tốn, vinh dự, hy sinh, anh dũng, tin tưởng, chân thật, ngay thẳng chính trực là những tiêu chuẩn của kỵ sĩ. Đáng tiếc khi thế giới đã lâm vào hỗn loạn một thời gian dài, kỵ sĩ từ người bảo vệ chính nghĩa đã biến thành công cụ thống trị. Có lẽ vẫn còn người tuân thủ tiêu chuẩn của kỵ sĩ, nhưng nhất định không phải là đám người đứng kia.

"Thiếu gia. a..." Lão nhân nọ tay bị trói ngoặt sau lưng, đùi bị đâm nên không thể đứng dậy nữa, ông ta kiên quyết bò về hướng người đang nằm hôn mê bất tỉnh trên mặt đất.

Hàn Tiến giật mình. Tiếng kêu gào của lão nhân đó khiến hấn hồi tưởng lại khi hấn mới tới thế giới này, khi đó Tư Đế Nhĩ Bá Cách cũng kêu gào gọi hấn

đầy thê lương như vậy nhưng hắn không muốn xen vào chuyện của người khác nên đưa mắt nhìn đi chỗ khác.

"Thiếu gia..." Lão nhân nọ kêu khóc từng tiếng một, cuối cùng ông ta cũng bò tới bên

cạnh người đang bất tỉnh đó, hơn nữa ông ta không ngừng chạm người lay người đó với ý định đánh thức. Thế nhưng người kia sau khi bị thương đã kiên trì chạy trốn, giống như đèn dầu đã cạn, lại bị một nhân đánh trúng mấy quyền nên ngay lúc này, hắn tuyệt đối không thể tỉnh lại.

"Lão già này, lão muốn gì?" Một tên kỵ sĩ cười hỏi: "Hay là lão hãy ngoan ngoãn đi gặp thành chủ đại nhân của chúng ta đi".

"Các người... các người là một đám súc sinh!" Lão nhân trợn tròn mắt như muốn nổ con người, ông ta dùng sức lực toàn thân quát lên.

"Người nói cái gì?" Sắc mặt kỵ sĩ đó vô cùng lạnh lẽo.

"Do Khoa Đa, vì sao năm đó lão già lại đối đãi với người như vậy? Nếu không có lão già quan tâm tới, tên súc sinh như người có ngày hôm nay sao?" Lão nhân không sợ hãi chút nào: "Nhưng người đối đãi với lão già thế nào, đối đãi với thiếu gia thế nào?"

"Lão già, thành chủ đại nhân nói muốn Lôi Triết sống nhưng không nói muốn lão sống sót. Ta là nể mặt thiếu gia nên mới để lão đi cùng chúng ta, hiểu chưa?" Kỵ sĩ đó nói về buồn bực: "Người còn dám chửi ta một lần nữa sao?"

Tuy giọng nói của kỵ sĩ nọ vẫn cứng rắn nhưng có vẻ hắn đã e sợ. Đầu tiên hắn nói ra từ "thiếu gia" sau đó từ cuối cùng hắn có vẻ xuống thang.

Lão nhân quỳ trên mặt đất. Trước đó ông ta đã dùng đầu gối gượng ngồi dậy, ông cười nhạt nói: "Do Khoa Đa, người chưa quên trước đây người nịnh nọt lấy lòng lão già và thiếu gia thế nào sao? Ha ha, người giống như một con chó vẫy đuôi vậy, tên súc sinh như người, đừng nói là mắng một lần, mắng người mười lần thì sao nào? Súc sinh! Súc sinh! Súc sinh!".

Sắc mặt tên kỵ sĩ bị mắng trở nên tái mét, đột nhiên hắn vùng vằng đứng lên. Lão nhân kia thấy trường thương càng gần tới mình thì càng kiên cường, tiếp tục mắng cho tới khi trường thương của tên kỵ sĩ đâm vào miệng, xuyên ra sau đầu thì tiếng chửi mắng của ông ta mới chấm dứt.

"Phi!" tên kỵ sĩ tức giận chửi thề một tiếng sau đó hắn dùng sức vùng vằng đứng lên, thi thể của lão nhân từ trường thương bắn văng ra ngoài.

Mất Khôi Lệ mọng nước. Sự trung thành, dũng cảm của lão nhân đó khiến con người ta thực sự cảm động. Nàng lại liên tưởng tới hộ vệ của nàng vì bảo vệ nàng mà đồng quy ư tận với Nhân Diện Ung. Lúc này Khôi Lệ đã bật khóc.

Bạn đang đọc truyện *Hỗn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Vệ Đội

Do Khoa Đa quay đầu ngựa, hắn định quay về nhưng ngay khi đó ánh mắt hắn chạm vào ánh mắt của mấy người Hàn Tiến. Không gây chuyện thị phi. Đây chính là điểm quan trọng nhất mấy người Hàn Tiến luôn tuân thủ. Nhưng mà đánh giá chuyện xảy ra như thế nào lại là chuyện khác. Trước khi chết lão nhân đã nói mọi việc rất rõ ràng. Đám kỵ sĩ của Do Khoa Đa này hoàn toàn là một đám người vong ân bội nghĩa nên trong ánh mắt của mọi người không khỏi có gì đó khinh thường.

Khi nhìn thấy ánh mắt của mấy người Hàn Tiến, Do Khoa Đa tức giận tím bầm ruột gan. Nói thật, hắn cũng không phải là người to gan lớn mật gì cả. Bây giờ là thời loạn thế, hắn chỉ muốn kiếm miếng cơm ăn. Ngày trước lão chủ nhân từ chối phục tùng mệnh lệnh của thành chủ đại nhân nên bị thành chủ đại nhân giết chết. Hắn vì lo lắng cho tương lai của mình nên thay đổi chủ nhân cũng là điều có thể hiểu được.

Vấn đề là nằm ở chỗ là: một phải làm một người tốt hoàn toàn hay là phải làm người xấu hoàn toàn. Một người cần có phải năng lực và trí tuệ nếu không rất dễ có quyết định sai lầm. Nếu như hắn nguyện ý làm người tốt, hắn đã sớm mang thiếu gia cao chạy xa bay. Mặc dù là cuộc sống chạy nạn không có gì tốt đẹp nhưng tóm lại hàng ngày không bị nổi dấn vật lương tâm hành hạ. Nếu như hắn nguyện ý làm người xấu, hắn phải nguy trang tất cả, sớm giết lão quân gia thì đâu có xảy ra nhiều chuyện như này? Thiếu gia Lôi Triết cũng tuyệt đối không có cơ hội bỏ trốn.

Sự thật đã chứng minh đó chính là vì thái độ do dự không quyết đoán của Do Khoa Đa, Do Khoa Đa có chỗ khổ tâm không nói ra được, vì sao lại vậy? Hắn không muốn làm chuyện quá tuyệt tình, hắn nghĩ tới trước kia đối xử tốt với mình, cuối cùng đã khiến thiếu gia có cơ hội bỏ trốn. Hắn không muốn giết lão quân gia vì trước đây lão quân gia cũng đã từng cố gắng giúp đỡ hắn, kết quả hắn lại bị mắng một trận khiến hoàn toàn mất mặt, sau này hắn còn chỉ huy đám kỵ sĩ này thế nào đây?

Bây giờ khi Do Khoa Đa nhìn thấy đám dân quê này đám nhìn mình với ánh mắt khinh miệt, hắn thực sự không còn làm chủ được bản thân mình nữa, Do Khoa Đa quát to: "Vì sao một đám chức nghiệp giả lại lên lút trốn ở chỗ này? Chẳng lẽ các người là gian tế thành Hắc Nha sao?"

Mấy người Hàn Tiến ngăn cả người. Tại sao không nói một câu nào cũng gây chuyện? Trong khi đó không chờ mấy người Hàn Tiến giải thích, Do Khoa Đa vung tay nói: "Người đâu, hãy bắt bọn kia lại cho ta".

Do Khoa Đa vung tay tát tên kỵ sĩ một cái, quát to: "Còn không mau chấp hành mệnh lệnh".

Tên kỵ sĩ đó cắn răng, hấn bắt chấp tất cả xông tới giờ thương kỵ sĩ lên, chỉ vào đám người Hàn Tiến, quát: "Hãy mau buông vũ khí xuống, nếu không các ngươi sẽ gánh lấy hậu quả. Có nghe thấy không hả? Hãy mau buông vũ khí xuống".

Hàn Tiến thở dài. Hành động này quá bất thường. Lần trước thì còn có nguyên nhân của nó, bây giờ thì là vì cái gì?

Ánh mắt của mấy người Ma Tín Khoa tập trung vào Hàn Tiến, ban đầu hấn đã dùng tất cả để trợ giúp mấy người Ma Tín Khoa tu luyện, tiếp theo đó hấn tự nguyện để mình lâm vào tuyệt địa để đổi lấy sự an toàn của mọi người, cuối cùng chính hấn lại đưa ra một mục tiêu vô cùng tươi sáng, hay nói cách khác là lý tưởng. Tuy nói lý tưởng đó thực sự rất xa vời, rất xa vời nhưng tóm lại một khi đã vạch ra thì cần phải tiếp tục, cần phải tiếp tục không phải chỉ một lần mà nhiều lần. Trong suy nghĩ của mọi người, Hàn Tiến có một địa vị vô cùng vững chắc.

Hàn Tiến ngẩng cao đầu, hấn nhìn thẳng vào tên kỵ sĩ có tên gọi là Do Khoa Đa, hấn gần từng từ một: "Ta... đủ má mày".

"Cái gì?" Do Khoa Đa sừng sốt.

"Ngươi là người thật sự rất ngu ngốc. Mỗi lần ngươi nghe người khác mắng chửi, ngươi luôn thích người khác lặp lại mấy lần sao?" Hàn Tiến nói về châm chọc: "Được rồi, ta thoả mãn ý thích của ngươi. Ta... đủ má mày".

Ma Tín Khoa chậm rãi bước tới trước, hấn cười lộ cả răng ra ngoài, rồi lạnh lùng nhìn tên kỵ sĩ đối diện, cự kiếm của hấn bất kỳ lúc nào cũng có thể tuốt ra khỏi vỏ, Tiên Ny Nhĩ thở dài một tiếng, nàng quay người lui lại sau mấy bước, rồi nhảy lên nóc nhà, tháo trường cung của mình xuống, Tát Tư Âu nắm chặt ma pháp trường của mình, trước tiên hấn tăng cường ma pháp, lặng lẽ chờ đợi cuộc chiến xảy ra, Tư Đế Nhĩ Bá Cách, và mấy người Mễ Hiết Nhĩ dùng tốc độ nhanh nhất biến mất. Tất cả trốn trong hầm ngầm.

Tiểu đội này của Hàn Tiến mặc dù vẫn chưa có kỷ luật của chính mình nhưng đã hình thành phong cách riêng của mình, ít nhất phản ứng của bọn họ rõ ràng ứng với việc bọn họ nên làm gì, vị trí của mình cần ở đâu.

Lần này khác hấn với lần trước. Đám kỵ sĩ gặp lần trước chính là đội quân tinh nhuệ của thành Thánh Quan, trong đó còn có cả đại kỵ sĩ trấn quân nên không thể dùng sức mạnh. Bây giờ trình độ của những kỵ sĩ này so với những người trước đó thì kém xa. Nói thẳng ra bọn chúng chỉ là quân đi áp tải đồ quân nhu.

"Ngươi..." Do Khoa Đa tức giận tới run bắn cả người, hấn cũng biết lúc này bản thân mình hơi nóng vội. Bây giờ hấn đã nhìn rõ trên ngực đối phương có huy chương đầu sĩ. Nhưng chuyện đã xảy ra tới mức độ này thì ngoài chuyện đánh nhau ra, không còn cách giải quyết nào khác.

Chiến mã của Do Khoa Đa cũng cảm thấy bất an, nó phun phì phì trong mũi. Thật trùng hợp khi đó vó ngựa của kẻ giẫm lên người đang hôn mê trên mặt đất. Người nọ phát ra tiếng rên rỉ yếu ớt, mờ mắt ra. Hấn nhìn thấy một đám kỵ sĩ cầm trường thương đang tiến tới gần, ở phía bên kia, ngoài nụ cười lạnh lẽo của Hàn Tiến, thanh cự kiếm của Ma Tín Khoa, còn những gì nữa thì hấn cũng không biết.

"Xông lên cho ta" Do Khoa Đa tức giận gào lên.

Đúng lúc này, một mũi tên sắc bén, lặng lẽ bay tới, cắm phập vào lưng Do Khoa Đa, xuyên tới trước ngực, mang theo một chùm hoa máu, Do Khoa Đa không thể tin vào ánh mắt mình khi nhìn thấy đầu mũi tên rồi hấn từ từ ngã xuống ngựa.

Hàn Tiến sừng sốt, từ khi nào tiến pháp của Tiên Ny Nhĩ lại trở nên độc đáo như vậy? Sao nàng có thể lên ra sau bắn giết địch? Hàn Tiến quay đầu nhìn lên nóc nhà của Tiên Ny Nhĩ đang đứng. Khi nhìn thấy, ánh mắt hấn vô cùng khiếp sợ cùng căng thẳng.

Một bóng tối đen ngòm gì đó từ trên không trung lao xuống. Loại sinh vật này to bằng một con dơi. Nhưng nếu so sánh với con dơi thì hai cánh của nó mở rộng ra chừng ba thước, hai mắt màu đỏ, loáng thoáng phát ra hồng quang, thoạt nhìn vô cùng khủng khiếp, trong miệng nó còn có răng nanh sắc nhọn.

Đám sinh vật đó đều thu gọn hai cánh lại, từng sinh vật hạ xuống đất, sau khi rơi xuống giữa đám kỵ sĩ chúng liền biến thành những sinh vật có mặt người, chúng có móng tay dài nhỏ, thoạt nhìn có vẻ rất mềm mại nhưng trên thực tế lại vô cùng sắc bén. Chỉ một trào vung lên, chiến giáp của bọn kỵ sĩ bị xé toang giống như tờ giấy bị xé nát vậy, ngay cả lồng ngực cũng bị xé nát, ngay cả chiến mã cũng không trốn thoát.

Từng dòng máu tươi bắn ra khắp nơi, vô số mảnh thịt vụn và cả những mảnh nhỏ của nội tạng như một cơn mưa rơi là tả xuống mặt đất. Trong nháy mắt, cả sơn thôn biến thành một trận Tu La. Lũ quái vật đó giống như những nông phu thu hoạch hoa màu đang gặt hái tính mạng. Chân chúng giẫm phải những mảnh thịt nát gây ra những âm thanh lẹp nhẹp. Máu tươi từ thân hình của những con người mặc giáp bắn tung toé. Mỗi lần chúng di chuyển là chúng lại khiến máu tươi bắn ra theo.

Đám kỵ sĩ mới rồi còn đang diễu võ giương oai nhưng bây giờ lại trở thành một đám sơn dương đang chờ làm thịt. Nhưng điều khiến Hàn Tiến không sao hiểu nổi là bọn kỵ sĩ sắp thất bại hoàn toàn nhưng chúng vẫn kiên cường chiến đấu.

Thật ra bọn chúng không phải là không muốn trốn mà là biết không thể trốn thoát.

"Ông trời ơi... là vệ đội hấp huyết quỷ của Trát cổ Nội Đức" sắc mặt Ma Tín Khoa tái nhợt, hấn gào lên.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Đồng Minh Tốt

Mấy bóng đen nhàn nhả như đi dạo chơi đi qua con đường phủ đầy máu thịt. Lỗ tai của các nàng đều đầy và dài, nói lên chủng tộc của các nàng là gì. Nhưng so với Tiên Ny Nhĩ thì đáng về các nàng hoàn toàn khác biệt. Mái tóc màu đen, đôi mắt màu đen, nhuyễn giáp trên người cũng màu đen, ngay cả trường cung khoác trên lưng cũng màu đen. Cả người là một màu đen đậm không hiểu được nhưng sắc mặt các nàng lại rất tái, tô điểm trên nền màu đen đó khiến người khác nhìn vào cũng phải giật mình.

Tinh Linh cầm đầu đi tới trước thi thể Do Khoa Đa, cúi xuống tìm kiếm một lát rồi lấy ra một con đầu thủy tinh. Nàng mỉm cười, ánh mắt nhìn hướng lên Tiên Ny Nhĩ ở trên mái nhà, giọng nói mềm mại vang lên: "Tiên Ny Nhĩ, chúng ta lại gặp nhau".

Đám kỵ sĩ Bái Đặc Minh đã bị giết hết, những Tinh Linh, quý hấp huyết dường như vẫn chưa thỏa mãn, bọn họ định tấn công Ma Tín Khoa đang đứng trước cửa thì bất chợt nghe thấy câu nói của Tinh Linh đó thì không khỏi đứng lại.

"Tại sao ngươi lại tới đây?" Tiên Ny Nhĩ lạnh lùng hỏi.

"Còn nhớ quân đoàn phi mã Ngân sắc hai mươi năm trước không? Chúng ta chỉ học tập các ngươi mà thôi, ha ha ha" Tinh Linh đó mỉm cười nói.

"Không phải Trát Cổ Nội Đức tự xưng là không gì không làm được sao? Tại sao hán lại còn đi học tập người khác?" Tiên Ny Nhĩ cười nhạt hỏi lại.

"Miệng lưỡi của ngươi vẫn không thân thiện chút nào" Tinh Linh đó khẽ thờ dài nói: "Mặc dù ta không muốn truy cứu ngươi nhưng ngươi phải hiểu rằng không phải lần nào ngươi cũng được người khác tha thứ. Hãy cẩn thận cái miệng lưỡi của mình đó, nó sẽ mang tới tai họa cho ngươi".

Tiên Ny Nhĩ 'hừ' một tiếng nhưng nàng không trả lời lại một cách mỉa mai. Hiện nhiên bây giờ thực lực của hai bên khác hẳn nhau, bên của nàng lâm vào thế yếu, Tiên Ny Nhĩ không muốn khiêu khích để xảy ra xung đột.

"Ta có thể cảm nhận được lòng thù hận của ngươi. Vì sao lại như vậy chứ?" Tinh Linh nọ nhẹ nhàng nói: "Thật ra Trát Cổ Nội Đức đại nhân cũng không hoàn toàn xấu như các ngươi đã nghĩ đâu. Dịch Tư Mã Khắc cũng không hoàn toàn tốt như các ngươi đã nghĩ đâu".

"Dù gì Dịch Tư Mã Khắc cũng là đồng minh của chúng ta" Tiên Ny Nhĩ hờ hững nói.

"Một đồng minh rất tốt" Tinh Linh đó cười nói: "Hai mươi năm trước khi lĩnh chủ Tập Tác chiếm ưu thế nhưng cuối cùng lại bị Dịch Tư Mã Khắc giết chết, ai cũng hiểu rõ nếu như không phải quân đoàn phi mã Ngân sắc và tiểu đội Tinh Linh xâm nhập vào sau lưng quân đoàn của Tập Tác, tập kích quấy rối không tiếc bất kỳ giá nào thì người thất bại cuối cùng nhất định là Dịch Tư Mã Khắc. Nhưng sau khi các ngươi nỗ lực với một cái giá đắt như vậy, các ngươi đã được cái gì?"

Sắc mặt Tiên Ny Nhĩ đột nhiên sầm xuống.

"Dựa theo hiệp định, các ngươi vốn được chia đều lãnh địa Tập Tác nhưng Dịch Tư Mã Khắc lại độc chiếm tám mươi phần trăm đất đai, chỉ để cho các ngươi một ít đất đai hoang dã. Tập Tác ở An Thành mấy chục năm, ông ta để lại một lượng lớn tài sản và quân phí. Cái này cũng bị Dịch Tư Mã Khắc nuốt một mình" Tinh Linh đó cười nói tiếp: "Điều đáng cười nhất là nếu như Dịch Tư Mã Khắc không vội vàng mở rộng lãnh địa mà lựa chọn cách chỉ huy đại quân tây tiến, cùng thành Dã Liễu, tấn công đại nhân Trát Cổ Nội Đức từ hai mặt thì liệu bây giờ còn có chiến tranh không? Bây giờ khi thành Dã Liễu từ chối yêu cầu tiếp viện của Dịch Tư Mã Khắc, cá nhân ta cũng cực kỳ đồng ý. Không thể có chuyện hợp tác với loại người đó".

Tiên Ny Nhĩ vẫn không nói một câu nào. gương mặt nàng giấu sau mặt nạ nên không ai biết về mặt của nàng thay đổi thế nào nhưng có thể hiểu là lúc này về mặt của nàng tuyệt đối không dễ coi chút nào.

"Trên thế giới này không có kẻ thù vĩnh viễn" Tinh Linh đó mỉm cười nói tiếp: "Đại nhân Trát Cổ Nội Đức cực kỳ yêu thích thái độ của các ngươi. Ta nghĩ bây giờ chính là lúc chúng ta thử làm bằng hữu của nhau".

"Bằng hữu? Ha ha..." Tiên Ny Nhĩ tức giận cười phá lên: "Trát Cổ Nội Đức đã giết bao nhiêu tộc nhân của chúng ta. Điều này chúng ta có thể quên sao?"

"Không phải các ngươi cũng đã giết người của chúng ta sao?" Tinh linh đó chậm rãi nói: "Không nên có cái nhìn thiên cận như Dịch Tư Mã Khắc, phải có cái nhìn xa một chút".

"Nếu như ta muốn làm bằng hữu của các người thì ta mới chính là người thiện cận" Tiên Ny Nhĩ cười nhạt nói: "Bây giờ Trát Cổ Nội Đức một mặt muốn chiến tranh với Địch Tư Mã Khắc, một mặt còn phải chuẩn bị đối phó với sự phản công của Bái Đặc Minh cho nên hấn mới lo lắng thành Dã Liễu thừa dịp xuất binh sao? Nếu như tình thế hiện nay qua đi, hấn còn muốn làm bằng hữu với người khác không?"

"Hải Nhu Nhĩ, không cần phải nói nhiều lời với chúng. Hãy giao chúng cho ta" Một hấp huyết quý cười độc ác đi tới.

"Không được nhiều chuyện" Tinh Linh đó cau mày nói: "Chúng ta có nhiệm vụ huỷ diệt đồ quân nhu của Bái Đặc Minh".

Hấp huyết quý đó sừng sốt một lát rồi tức giận nói: "Hải Nhu Nhĩ, người ra lệnh cho ta sao?"

Ánh mắt Hải Nhu Nhĩ loé lên sự lạnh lẽo thê lương nhưng vì năng khiếu dè thân phận của hấp huyết quý đó nên cuối cùng đành bất đắc dĩ thờ dài, quay người bước đi. Máy tinh linh khác vội vàng đi theo sau nằng.

Hấp huyết quý kia lạnh lùng nhìn sau lưng Hải Nhu Nhĩ, phát tay nói: "Giết bọn chúng cho ta" Giọng nói của hấn rất to, giống như là uy hiếp Hải Nhu Nhĩ vậy.

Đám hấp huyết quý kia vọt tới trước như ong vỡ tổ. Ma Tín Khoa tức giận gầm lên một tiếng, hấn phóng ra đầu khí hộ thân. Chuyện tới lúc này hấn chỉ biết tử chiến tới cùng.

Đột nhiên có vật gì đó nổ tung giữa không trung, bắn ra từng luồng ánh sáng màu vàng giống như những mũi tên, bao phủ một khoảng không gian mấy trăm mét. Thế công của những hấp huyết quý kia tắc nghẽn, tiếng kêu gào thảm thiết liên tiếp vang lên, thậm chí hai hấp huyết quý còn ngã xuống đất, cánh tay chúng điên cuồng vùng vẫy, che chắn. Có vẻ như chúng cố gắng chống cự để tay không chạm vào luồng ánh sáng màu vàng đó.

Khi luồng ánh sáng màu vàng biến mất hình dáng của những hấp huyết quý đó biến đổi khủng khiếp. Trên da của chúng xuất hiện những vết loét như vết thương, từ đó còn có chất lỏng màu đen chảy xuống.

Hàn Tiến chậm rãi bước tới sau lưng Ma Tín Khoa, sắc mặt hấn có vẻ rất bình tĩnh, kiên định nhưng trong lòng hấn lại vô cùng kinh hãi Hấn hiểu rất rõ uy lực của tinh quang chú. Nếu như hấn dùng tinh quang chú tấn công u hồn, hấn có thể khiến cho u hồn tan thành mây khói chỉ trong nháy mắt nhưng thực lực của những hấp huyết quý này quá kinh người, chúng chỉ bị thương một chút, vẫn giữ nguyên được thực lực chiến đấu khủng khiếp của mình.

"Chúng ta không muốn làm bằng hữu của các người nhưng chúng ta cũng không muốn là kẻ thù của các người" Hàn Tiến cười nhạt nói: "Trước khi ta thay đổi quyết định, cut! Nếu không ta sẽ không ngần ngại làm cho thế giới này sạch sẽ hơn".

Hấp huyết quý và mấy Tinh Linh vốn là đồng bọn của nhau nhưng chỉ vì một chuyện nhỏ nhặt mà hiện tại đang bất hoà với nhau. Thế nhưng có thể thấy tính cách của chúng rất bạo ngược. Đối với sinh vật này, nói sự thật, giảng giải đạo lý hoàn toàn không có tác dụng gì hết Nhưng nếu có một lực lượng áp đảo, không cần nói gì chúng cũng chịu thua

"Đại nhân... Hải Nhu Nhĩ đại nhân" Hấp huyết quý đầu mục vội vàng kêu lên.

Những hấp huyết quý không tự chủ được lùi lại sau mấy bước. Chúng không sợ chiến sĩ, không sợ ma pháp sư nhưng tể ti lại là kẻ thù của chúng. Hơn nữa lời nói của Hàn Tiến cực kỳ kiên quyết. Chúng thực sự nghĩ rằng tể ti trước mắt chúng không muốn làm hại chúng, chỉ muốn cho chúng một bài học. Nếu như chúng tiếp tục tấn công, tể ti kia nhất định sẽ phóng ra ma pháp mạnh hơn làm hại chúng.

Hải Nhu Nhĩ quay người, chăm chú nhìn, đánh giá Hàn Tiến, sau đó nằng nềm cười rồi lại quay người đi ra khỏi sơn thôn, không để ý gì tới lời nói của hấp huyết quý kia

"Chúng ta đi" Đầu mục hấp huyết quý tức giận nói. Không có đám xạ thủ Tinh Linh giải quyết phiền phức cho chúng, chúng chỉ có thể biến thành tro tàn, miễn cưỡng đánh nhau với tể ti là một lựa chọn vô cùng ngu xuẩn.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 80: Tử Thù

Chỉ biết giết người không chôn cất. Hành vi này khiến người ta phải phẫn nộ. Nhìn quang cảnh máu thịt lẫn lộn trước mắt khiến mấy người Hàn Tiến có phần buồn bực.

Tư Đế Nhĩ Bá Cách, Mễ Hiết Nhĩ và cả Tiểu Ước sắt Phu, sắc mặt ai nấy đều rất khó chịu. Tình cảnh tàn nhẫn này không phải lúc nào cũng nhìn thấy, ít

nhất đối với Mễ Hiết Nhĩ và Tiểu Ước Sát Phu thì đây chính là lần đầu tiên.

Ngay cả Ma Tín Khoa và Tát Tư Âu cũng trở nên ưu tư, chỉ có Hàn Tiến và Tiên Ny Nhĩ vẫn bình tĩnh. Hàn Tiến chậm rãi đi vào trong bãi máu thịt, gạt xác chết ra, kéo Lôi Triết từ trong đó ra ngoài.

Hàn Tiến cúi xuống, cẩn thận quan sát Lôi Triết vẫn còn thở. mạch đập dù rất nhỏ nhưng ổn định. Hàn Tiến không khỏi thở dài nói: "Vận khí của tiểu tử này thực sự quá tốt".

Phải biết rằng sau lưng Lôi Triết cắm hai mũi tên, lúc này cục diện cực kỳ hỗn loạn, người chạy đi chạy lại, ngựa chạy loạn xạ. Đám quỷ hút máu đỏ chạy đi chạy lại hút máu người. Chỉ cần bất kỳ cái gì đã trúng mũi tên cũng có thể khiến cho miệng vết thương của Lôi Triết mở rộng ra.

Việc Lôi Triết có thể sống sót hoàn toàn là nhờ vào vận khí

"Ma Tín Khoa, lại đây giúp ta một chút" Hàn Tiến giờ tay vẫy. Lúc này hắn thấy chết mà không cứu là bởi vì hắn không muốn gặp phiền phức. Nhưng bây giờ nếu không quan tâm tới Lôi Triết hắn lại có cảm giác không yên lòng. Tuy hắn không biết Lôi Triết nhưng hắn lại có một cảm giác đồng bệnh tương liên, đều là thiếu gia gia đình sa sút, đều có một người hầu trung thành. Thế nhưng chỉ có điều là vận khí hắn tốt hơn mà thôi, sinh sống trong một thôn trấn nhỏ, không có kẻ thù đáng sợ nên mới có thể bảo đảm an toàn cho hắn, cho Tư Đế Nhĩ Bá Cách. Nếu đổi lại tình huống của Lôi Triết, hắn cũng chỉ biết vờn cổ chờ chết mà thôi.

Tại sao lại nói ra câu nói chưa xót đó? Cùng là người lưu lạc thiên hạ với nhau, đã gặp nhau thì coi như đã quen biết...

"Tiểu tử đó không chết sao?" Ma Tín Khoa cũng vô cùng kinh ngạc rồi hắn đi nhanh tới. Khi ở bên ngoài thì vẫn chưa có cảm giác gì nhưng sau khi đi vào trong hắn có cảm giác hoàn toàn khác hẳn. Những người chưa từng trải qua thì không thể tượng tượng nổi. Cho dù là Ma Tín Khoa đã cẩn thận như nào đi nữa, mỗi bước chân của hắn vẫn giẫm lên cái gì đó mềm mềm, dính dính, một cảm giác khiến người ta sợ cả gai ốc. Mỗi bước đi của Ma Tín Khoa khiến cho cơ mặt của hắn giật giật, trong lòng hắn lại càng kích động.

Hai người nâng Lôi Triết lên rồi đi ra ngoài giống như chạy trốn vậy. Hai người tìm một chỗ đất sạch, nhẹ nhàng đặt Lôi Triết xuống. Ma Tín Khoa cúi xuống xem xét miệng vết thương của Lôi Triết rồi hỏi nhỏ: "Người có thể cứu sống hắn không?"

"Không thành vấn đề" Hàn Tiến gật đầu nói: "Thân thể của hắn rất tráng kiện. Nếu như là người khác thì cũng rất khó nói".

Ma Tín Khoa khẽ vuốt bàn tay, hắn có vẻ rất cao hứng. Hắn đang cao hứng vì chính mình. Bản thân hắn là chiến sĩ, không thể tránh được những chuyện như này. Hàn Tiến có thể chữa khỏi vết thương cho Lôi Triết, đương nhiên cũng có thể chữa trị cho hắn. Một sự đảm bảo vững chắc!

Tiên Ny Nhĩ nhảy từ trên nóc nhà xuống: "Bọn hấp huyết quý đi về phía quân doanh. Chúng ta không thể ở lại đây. Mọi người hãy thu thập đồ đạc, chúng ta phải đi ngay".

"Chúng ta đang gặp tình cảnh nào đây?" Tát Tư Âu cười gượng nói

Mấy người Ma Tín Khoa nhìn nhau không nói gì. Có trời mới biết chuyện này có ảnh hưởng thế nào? Dù sao thì bọn họ không có cuộc sống yên ổn, nhiều nhất bọn họ chỉ có thể yên ổn trong mấy tháng rồi sau đó vì một nguyên nhân kiểu này, bọn họ lại vất vả chạy trốn.

"Đây chính là vận mệnh của chúng ta. Hãy tiếp nhận đi" Hàn Tiến hờ hững nói. Giây phút này hắn luôn khắc sâu tư tưởng đó trong lòng. Từ tính hướng hiện nay mà nói. Nhóm của hắn có vẻ ổn định. Có thể nói mấy người Ma Tín Khoa, Tiên Ny Nhĩ, Tát Tư Âu là người tốt. Bọn họ sẽ không lục đục với nhau, bọn họ có thể hiểu ý lẫn nhau, đoàn kết với nhau. Đương nhiên bọn họ cũng có thiếu sót. Điều thứ nhất cần phải giải quyết chính là bọn họ không ôm chí lớn trong lòng vì vậy lúc này hắn cũng phải khắc ghi vào trong đầu bọn họ.

"Vận mệnh..." Ma Tín Khoa nói lại rồi lập tức trở nên trầm tư.

Bình thường những gì quan trọng mọi người đều để trong giới chỉ không gian của Hàn Tiến và Tiên Ny Nhĩ nên cũng không cần phải thu dọn nhiều. Một lát sau, mọi người nối đuôi nhau đi ra ngoài sơn thôn. Cũng may sơn thôn này ở trong vùng núi nên bây giờ mọi người có thể tạm thời lui vào trong núi.

Hàn Tiến đã lấy mũi tên ở sau lưng Lôi Triết. Tuy hắn chưa từng làm đại phu ngoại khoa nhưng hắn cũng đã làm quen với một số kiến thức cơ bản. Ví dụ như trừ độc, trị vết thương do đao kiếm, cầm máu, hay về mặt giảm đau.

Bây giờ mặc dù đã vào đầu xuân nhưng gió đêm vẫn rất lạnh. Sau khi mọi người đi được chừng hai mươi dặm thì Khôi Lệ và Mễ Hiết Nhĩ bắt đầu không chịu được cái lạnh. Cả hai vừa bước đi vừa run rẩy. Nhìn thấy tình cảnh đó của hai người, Tiên Ny Nhĩ liền đi tìm một khe núi khuất gió rồi dẫn mọi người vào ẩn trong đó.

Sau khi đóng lửa bốc cháy hừng hực, mọi người ngồi vây quanh đồng lửa sưởi ấm. Ma Tín Khoa từ đầu tới giờ vẫn không nói câu nào lên tiếng hỏi: "Tiên Ny Nhĩ, không phải người ta nói Tinh Linh các người và hắc ám Tinh Linh là kẻ thù không đội trời chung của nhau sao? Tại sao mới rồi các người không đánh nhau?"

"Người hy vọng đánh nhau hả?" Hàn Tiến vừa bực mình vừa buồn cười hỏi lại.

"Không phải, ta chỉ cảm thấy kỳ quái thôi."

"Kẻ thù không đội trời chung..." Tiên Ny Nhĩ lẩm bẩm rồi nàng thờ dài nói: "Ma Tín Khoa, nếu như người có huynh đệ, tỷ muội, người có trở thành kẻ

thù không đội trời chung với họ không?"

"Đương nhiên là sẽ không".

"Thật ra chúng ta đều là những đứa trẻ của rừng rậm, Mặc dù chúng ta có mâu thuẫn với nhau, hơn nữa mâu thuẫn đó càng ngày càng sâu đậm, thậm chí đã tới mức không thể hàn gắn nổi nhưng nói như thế nào nhỉ?" Tiên Ny Nhĩ dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Người không biết chứ sau mỗi lần ta bắn chết một hắc ám Tinh Linh trong lòng đều nảy sinh một cảm giác rất quái lạ, giống như ta đã phạm phải một tội ác không thể tha thứ vậy".

"Người đã từng bắn chết hắc ám Tinh Linh" Ma Tín Khoa kinh ngạc hỏi: "Người đã giết chết bao nhiêu?"

"Ta không còn nhớ rõ nữa, cũng giống như ta không còn nhớ là có bao nhiêu tộc nhân đã chết trong chiến tranh vậy"

"Không nhớ rõ?" Ma Tín Khoa thoáng rung mình, hần thì thảo: "Thật sự nhìn không ra...nếu như nói chuyện khác mình không nhớ thì còn có thể hiểu nhưng ngay cả số lượng người bị mình giết mà cũng không nhớ thì có thể khiến cho người khác phải kinh hồn bạt vía".

"Hãy nhớ kỹ, đó là chiến tranh" Tiên Ny Nhĩ lạnh lùng nói

"Ta biết, ta biết, ta không nói gì hết" Ma Tín Khoa cười giả là nói.

"Được rồi, Tiên Ny Nhĩ, hắc ám Tinh Linh tên là Hải Nhu Nhĩ đó nói là bọn họ học tập các người. Đó là học cái gì vậy?" Tát Tư Âu hỏi xen vào.

"Hai mươi năm trước, quân đoàn phi mã Ngân sắc xâm nhập vào phía sau quân đoàn Tập Tát, tập kích quấy rối khắp nơi, phá hủy rất nhiều đồ quân nhu, gây ảnh hưởng nghiêm trọng tới hành động của quân đoàn Tập Tát" Tiên Ny Nhĩ hồ hững nói: "Bây giờ người đã hiểu là gì chưa?"

"Người nói là Trát cổ Nội Đức đã phái toàn bộ vệ đội hấp huyết quý và hắc ám Tinh Linh của hần sao?" Tát Tư Âu giật mình kinh hãi

"Đúng vậy".

"Hết tất cả rồi..." Sắc mặt Tát Tư Âu tái nhợt. Quân đội của Trát cổ Nội Đức có một đặc tính: không chuyện ác nào không dám làm. Khi quân đoàn phi mã Ngân sắc xâm nhập vào sau lưng kẻ thù, bọn họ chỉ biết tấn công mục tiêu quân sự và quân đội. Trong khi đó hấp huyết quý là một đám quái vật lầy giết chóc, huỷ diệt làm lẽ sống. Đương nhiên chúng sẽ biến mảnh đất này thành một nơi trăm họ lầm than.

Bạn đang đọc truyện *Hỗn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Ưu Điểm Và Khuyết Điểm

Đêm đã khuya, mọi người lần lượt chìm vào trong giấc ngủ bên ánh lửa, tuy tin tức ma cà rồng đã lan đi khắp nơi làm người ta vừa sợ vừa lo, nhưng dù gì thì đó cũng không phải là nguy cơ trước mặt, buồn ngủ thì cứ ngủ đã.

Hàn Tiến ngồi trong số đó, thi thoảng lại ném thêm vào mấy cành củi khô, chỉ có hần là không ngủ nổi, vì lý tưởng mà hần áp ủ là xây dựng được một thành thị thuộc về mình, nắm giữ quyền lực cao nhất, hay là quyền quyết định cuối cùng.

Thế cục trước mắt ngày càng hỗn loạn, hần rốt cuộc phải làm thế nào mới có cơ hội đó đây?

Hàn Tiến thân là tu chân giả, kiêm trình thám tử, nói gì đến hai chữ kiêu hùng hay anh hùng gì chứ, lại không phải người có công trong quân sự. Nói cho đúng hơn, vì lý do nghề nghiệp, hần đã gặp nhiều người làm trong nhiều ngành khác nhau, chỉ là cách nghĩ trong lòng những người nắm giữ ma thuật mà thôi.

Bây giờ có lý tưởng rồi, nhưng làm sao thực hiện được lý tưởng của mình, hần có cảm giác bị bó buộc, không biết nên bắt đầu từ đâu.

Đúng lúc đó có tiếng gì âm u khe khẽ vang lại, Hàn Tiến ngẩng đầu, nhìn theo hướng có âm thanh phát ra, thân hình Lôi Triết run bắn lên, rồi bắt đầu động dậy.

Hàn Tiến đứng dậy, đi đến trước người Lôi Triết nói nhỏ: "Tình rồi sao? Xem ra thể chất của người tốt hơn ta nghĩ nhiều đấy"

Lôi Triết cố gắng ngẩng đầu dậy, nhìn thẳng vào Hàn Tiến, cái cảnh mà lần cuối cùng nhìn thấy trước khi ngắt đi vụt qua đầu hần, Hàn Tiến trong ấn tượng và Hàn Tiến bây giờ hợp lại, Lôi Triết đang định nói gì đó thì hần đột nhiên ngửi thấy mùi gì khó chịu. Lúc này hần mới phát hiện ra hai cánh tay hần toàn máu, trong lòng bàn tay còn có không ít máu đen đã khô kết lại, cứ như là mới bò ra từ bể máu vậy.

“Là.. là người cứu ta sao?” Gương mặt Lôi Triết hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Đừng nghĩ nhiều quá, điều quan trọng nhất bây giờ là người cần nghỉ ngơi” Hàn Tiến chuyển đề tài, thành tựu của hắn về mặt Hậu Hắc học có hạn, chỉ có thể nói, hắn nhặt được Lôi Triết về đây chứ không phải là cứu về, hắn không thể nhận mình là ân nhân của người ta được.

“Người giết bọn chúng rồi?” Lôi Triết không có cách nào bỏ qua đề tài này.

“Ta không giết bọn chúng” Hàn Tiến thật thà trả lời.

“Người đã cứu ta còn lo ta bán đứng người sao?” Lôi Triết cười, hắn căn bản không tin câu trả lời của Hàn Tiến, tình hình lúc đó, nếu không giết sạch mấy kỵ sĩ đi thì hắn sớm đã tiêu rồi, hơn nữa, làm sao giải thích được về số máu dính trên người mình đây !?

“Ha ha...” Hàn Tiến cười khan, hắn không biết nên nói gì nữa.

“Cám ơn” Lôi Triết nói nhỏ, câu nói của hắn tuy rất đơn giản nhưng ngữ khí vô cùng kiên định.

“Khách khí gì chứ” Hàn Tiến bật cười.

Cái chữ cảm ơn đó hắn còn đỡ được, vì nếu không nhặt tên này về thì số phận tên này toi là chắc, không chết vì đói vì rét thì cũng bị chết vì mất quá nhiều máu, hay có lẽ sẽ bị ma cà rồng giết chết. Ban đầu khi hắn nhặt Lôi Triết về thì người tên này toàn máu, chính Hàn Tiến đích thân lau sạch cho tên này.

Trong mắt Lôi Triết, thoáng qua điều gì khó nói nên lời, đối phương thân nhiên tiếp nhận lời cảm ơn của mình, điều đó nói lên rất nhiều thứ, trong đó đương nhiên bao gồm cả việc nguyên nhân mình nằm ở đây và những việc đã trải qua, hồi lâu, Lôi Triết lên tiếng: “Người gặp rắc rối rồi, thật đấy, đáng nhẽ ra người không nên giúp ta”

“Rắc rối?! Ha ha...” Hàn Tiến bật cười, “Ta trước nay chưa từng để ý đến rắc rối” Từ khi đến thế giới này hắn đâu có thiếu rắc rối?

Khác với Lôi Triết bây giờ, Hàn Tiến luôn thu dọn cho mình gọn gàng, vì vậy, cái vẻ thanh thoát nhẹ nhàng thư thả phong tình của hắn rất hút mắt của Lôi Triết, khoảnh khắc đó, đối với Lôi Triết mà nói, Hàn Tiến là một nhân vật rất có sức hấp dẫn! cái khí chất coi mọi chuyện lúc nào cũng dễ dàng đó khó có thể dùng lời nói hình dung ra được, ít nhất cũng khiến cho hắn khâm phục.

Lôi Triết không biết nên nói gì thì hay, cảm ơn? Thà ghi nhớ mối ân tình này trong lòng còn hơn là dùng lời nói biểu đạt.

“Được rồi, người nghỉ cho sớm đi dưỡng thương mới là quan trọng” Hàn Tiến mỉm cười nói: “Đội người hồi phục rồi thì muốn đi ta cũng không giữ. Nếu muốn đi cùng bọn ta thì chỉ cần bọn ta có ăn sẽ không thiếu phần của người đâu” Hàn Tiến nói xong thì khai triển một chú thanh thần hồi nguyên cho Lôi Triết.

Lôi Triết trước thì kinh ngạc, sau lại cảm thấy xấu hổ, hắn ban đầu còn tưởng ân nhân dùng ma pháp tấn công mình chứ. Được một lúc, khi cảm nhận rõ tác dụng của chú thanh thần hồi nguyên với cơ thể mình hắn mới run run nói:

“Người.. người.. đây là ma pháp gì vậy?”

“Ma pháp giúp người” Hàn Tiến cười đáp, nụ cười của hắn lúc này thậm chí còn mang chút hương vị cao thâm khó lường nữa chứ.

Tát Tư Âu nằm cạnh đó nhủ mắt, vì ở góc Lôi Triết không nhìn thấy, hắn gợn ngón tay ra hiệu cho Hàn Tiến, chỉ có người từng trải mới hiểu được cảm giác này, trên đời này làm gì có ai không muốn vươn tới đỉnh cao trong nghề chứ? Nhưng người có thể tự tin vào mình, có thể nhìn thấy hi vọng thì chỉ có vài người. Vì tư chất có hạn, thể lực có hạn, mà thời gian càng có hạn hơn!

Ma pháp của Hàn Tiến đã làm thay đổi tất cả những điều trên, chỉ cần có được sự giúp đỡ của Hàn Tiến thì tương lai chắc chắn không phải là một giấc mơ! Tát Tư Âu nhớ lại cảm giác của mình khi lần đầu tiên được hưởng ma pháp đó, hắn rất rõ, điều này hoàn toàn có sức mê hoặc với bất cứ ai.

“ Tỉnh rồi?” Hàn Tiến cười nói.

“Xuyt..” Tát Tư Âu đưa ngón tay lên trước miệng rồi chỉ chỉ sang bên cạnh.

Nhìn theo hướng tay Tát Tư Âu chỉ, Hàn Tiến xem chút nữa thì lăn ra cười hô hô, trước khi ngủ Ma Tín Khoa và Hi Nhĩ Na thì thăm gì đó, đến lúc ngủ hai người cũng dính lấy nhau.

Chỉ là Hi Nhĩ Na ngủ rất ngon, nàng gác chân lên người Ma Tín Khoa mà hắn ta ngủ vẫn rất ngon, mặt lại còn như đang cười cười nữa chứ.

Thực ra Ma Tín Khoa là người xưa nay ngủ tỉnh, bị người khác đặt chân lên người như thế mà vẫn ngủ được chỉ có thể nói Hi Nhĩ Na khiến hắn cảm thấy thoải mái yên tâm mà thôi.

“Lạp Phi Nhĩ (Raphael), người có biết giữa hai người họ rốt cuộc có chuyện gì không?” Tát Tư Âu hạ giọng hỏi.

“Ma Tín Khoa không nói gì với người sao?”

“Không, ta có hỏi qua, nhưng hán ta có nói là ta không phải quản nhiều chuyện” Tát Tư Âu nói có vẻ rất ảm ức.

“Hi Nhĩ Na là con gái của thầy giáo Ma Tín Khoa, hai người họ là thanh mai trúc mã đấy”

Hàn Tiến cười nói: “Còn chuyện giữa hai người họ bây giờ thì chắc không cần phải nói đúng không? Ngươi cũng tự nhìn ra được mà!”

“Ừm, ta biết Hi Nhĩ Na rất thích Ma Tín Khoa, nhưng hán thì... cũng thích Hi Nhĩ Na chứ?”

“Đương nhiên là thích rồi” Hàn Tiến nói nhỏ, “Bọn họ có hơn mười năm tình cảm cơ mà, nhưng Ma Tín Khoa không chịu nổi tính cách của Hi Nhĩ Na, hán cũng khổ tâm lắm, vì vậy đã đến tâm sự với ta rồi mà”

“Cái tên này...” Tát Tư Âu tức giận nói: “Ta hỏi hán thì hán cho ta qua một bên nhưng lại chủ động tìm ngươi nói chuyện! Thật coi thường người khác quá!”

“Ma Tín Khoa nói mặt ngươi là gian tướng, không tin tưởng ngươi, nói cho ngươi những điều này để mà ngươi cười nhạo Ma Tín Khoa sao” Hàn Tiến cười ha ha đáp.

“Ta...” Tát Tư Âu không phục chút nào, nhưng nhìn gương mặt anh tuấn của Hàn Tiến và nụ cười ảm áp của hán, về mặt này Tát Tư Âu chẳng thể nào bằng được hán, Tát Tư Âu lại gần hán ngồi xuống cười trừ nói: “Nói đi, lúc đó Ma Tín Khoa đã nói với ngươi những gì?”

“Cái này không được” Hàn Tiến có phần chán chừ.

“Ay chà, có cái gì khó nói cơ chứ? Ta sẽ không đi nói với hán đâu!” Tát Tư Âu có vẻ nóng lòng.”

“Thực ra, nói ra cũng bình thường lắm, Tát Tư Âu ngươi đã từng tưởng tượng ra người vợ lý tưởng trong tương lai của mình sẽ như thế nào chưa?”

“Ta... dĩ nhiên là có rồi” Tát Tư Âu đảo con mắt, hán đang muốn hỏi bí mật của Ma Tín Khoa, sao tự nhiên lại kéo cả mình vào.

“Tưởng tượng của ngươi chắc chắn vô cùng hoàn mỹ, vừa hiền dịu đại lượng, lại thông minh lanh lợi, lại còn phải đẹp mê người, người trong tưởng tượng đó chắc vô cùng nhiều ưu điểm và không có chút khuyết điểm nào”.

Tát Tư Âu ngớ ra: “Đó là đương nhiên mà, ai rảnh rồi đi tưởng tượng ra khuyết điểm làm gì?”

“Đó chính là mâu thuẫn giữa tưởng tượng và thực tế” Hàn Tiến nhẹ nhàng nói: “Ma Tín Khoa cũng vậy, hán cho rằng người vợ của mình phải hoàn mỹ, vì vậy không nghĩ rằng Hi Nhĩ Na sẽ trở thành vợ của mình nhưng lại thích Hi Nhĩ Na”

“Vậy ngươi nói với hán thế nào?”

“Thì ta bảo hán là ai cũng có khuyết điểm, không chỉ người khác mà bản thân hán cũng có” Hàn Tiến ngừng lại một lúc rồi nói tiếp: “Ngươi nói xem cái tật nào của Ma Tín Khoa khiến mọi người thấy khó chịu nhất?”

“Không vệ sinh!” Tát Tư Âu cắn răng cắn lợi nói, cái này là hán không thể chịu nổi: “Luyện kiếm xong người đầy mồ hôi, lại chạy lăng xăng khắp nơi, nói là cái gì mà như thế mới đàn ông đàn an, ta chịu luôn!!”

“Lúc đó đệ cũng nói với hán cái này, ta hỏi hán Hi Nhĩ Na chê hán bao giờ chưa?” Hàn Tiến nói chậm chậm: “Thực ra thích một người không những là thích những ưu điểm của một người mà còn phải biết chấp nhận những khuyết điểm của người đó nữa. Con người Hi Nhĩ Na rất được, ngay thơ nên không phạm tục, từ ngày mà Ma Tín Khoa còn dờ ông dờ thẳng đã thích hán rồi, mà thích đến tận bây giờ. Ta nghĩ, sau này cho dù Ma Tín Khoa có leo được lên cao hay thất bại ề chê thì Hi Nhĩ Na vẫn ở bên cạnh hán. Đó là tình cảm đáng trân trọng.”

“Ngươi nói có lý”

“Đương nhiên, ưu điểm và khuyết điểm của Hi Nhĩ Na rất rõ, ngay thơ và ấu trĩ, không hiểu lòng người hiểm ác, không hiểu được những gian nan của thế đạo, suốt ngày mang đến rắc rối và phiền phức cho bản thân và những người xung quanh.

“Lúc này ngươi nói Hi Nhĩ Na ngay thơ nên không phạm tục, giờ lại nói vì ngay thơ nên ấu trĩ là sao?” Tát Tư Âu cười: “Ta thật không hiểu, ngay thơ rất cuộc là tốt hay không?”

“Ngươi thấy kiếm của Ma Tín Khoa chưa?”

“Nhìn thấy rồi!” Tát Tư Âu càng thấy khó hiểu: “Sao?”

“Thực ra có nhiều thứ là con dao hai lưỡi, biết dùng thì giúp người, còn không thì sẽ hại người”

“Ngươi...” Tát Tư Âu ngập ngừng, “Ta thấy lạ rồi đấy, lúc đó Ma Tín Khoa nghe ngươi nói không bị ngươi nói cho đến không hiểu đấy chứ?”

Chương 82: Xuất Phát!

“Cho dù huynh ấy có hồ đồ đi nữa thì huynh nghĩ rằng huynh ấy sẽ nói ra sao? Chúng ta đã sát cánh bên nhau lâu như vậy rồi huynh còn không hiểu huynh ấy sao?” Hàn Tiến cười ha ha nói: “Cái tên này, tuyệt đối sẽ không để người khác cười nhạo trí thông minh của mình đâu! Cứ cho là không hiểu thì cũng sẽ làm bộ như hiểu rồi”

“Cũng phải...” Tát Tư Âu bật cười, rồi hắn ta nhìn Lôi Triết: “Đúng rồi, người tên là Lôi Triết sao?” Có một chuyện mà mọi người đã nói rất nhiều lần, trong đội hiện này thiếu một tên trộm đúng nghĩa, làm nhiều chuyện đều bất tiện. Sự xuất hiện của Lôi Triết đáp ứng được nguyện vọng của họ, lúc này Hàn Tiến dùng ma pháp dụ dỗ hắn với mục đích gì Tát Tư Âu biết tông tông.

“Đúng vậy, xin chào” Lôi Triết mỉm cười đáp.

“Tôi là Tát Tư Âu, về sau chúng ta là bạn rồi, mong được chỉ giáo nhiều hơn”

Lôi Triết ngỡ ngàng giây lát rồi mỉm cười đáp: “Nếu mọi người không chê tôi kéo chân mọi người thì tôi sẽ cố gắng”

Tát Tư Âu quay sang Hàn Tiến, chỉ chỉ Lôi Triết, ý là để thấy người này có thể không? Trước kia Tiên Ni Nhĩ đã lo ngại, không thể tùy tiện cứu người được, cho đến nay, cái tập thể này vô cùng đoàn kết, tuy ai cũng giữ bí mật riêng cho mình nhưng mọi người đều tin tưởng lẫn nhau, ngộ nhờ thu nạp phải một kẻ không ra gì thì cái tập thể này xong!

Hàn Tiến suy nghĩ đôi chút rồi cũng gật đầu, lão bộc của Lôi Triết có thể ung dung đối diện với cái chết như vậy chứng tỏ hắn và cha hắn đều đối nhân xử thế tốt.

Trung thành cũng chỉ có giới hạn, nhưng tuyệt đối trung thành đến mức ngu ngốc thì rất hiếm. Như mình và Tư Đồ Nhĩ Bá Cách, nếu hắn ngày nào cũng không đánh thì nể Tư Đồ Nhĩ Bá Cách, còn việc tốt bản thân hưởng, gặp chuyện xấu thì dón cho hắn, trong thời gian ngắn thì có thể, nhưng cứ lâu dài như vậy thì Tư Đồ Nhĩ Bá Cách có nhẫn nhục mà sống như vậy không? Trên đời này bất kì tình cảm nào cũng có hai chiều!

Tát Tư Âu tin vào phán đoán của Hàn Tiến, sau đó hắn đổi đề tài: “Lạp Phi Nhĩ, người nói về sau chúng ta nên làm thế nào? Bái Đặc Minh sắp loạn đến nơi rồi, haixxx, cái thế giới này, sao mà khó tìm được một nơi yên tĩnh thế!!”

“Chúng ta không có năng lực thay đổi gì cả, chỉ biết đi bước nào hay bước đó thôi” Hàn Tiến chậm rãi nói.

“Bái Đặc Minh? Bái Đặc Minh sao rồi?” Lôi Triết giật mình.

“Đội quỷ hút máu và tinh linh hắc ám của Trát Cổ Nội Đức đã xông được vào Bái Đặc Minh

rồi”

“Sao lại...” Lôi Triết muốn ngồi dậy hỏi cho rõ ràng, kết quả làm rách vết thương.

“Đừng kích động, chuyện này không chỉ chúng tôi không có cách, cậu cũng vậy” Hàn Tiến cười trừ: “Đội sáng sớm mai hỏi Tiên Ny Nhĩ ấy”

“Tôi cũng chẳng có cách nào đâu” Tiếng Tiên Ni Nhĩ vọng lại: “Đội quân quỷ hút máu giống hệt quân đoàn Phi Mã Bạc năm xưa, đều hành động thần tốc, không có cách nào ứng chiến hay trốn chạy cả”

“Nếu muội là quan chỉ huy của Bái Đặc Minh thì muội sẽ làm thế nào?” Hàn Tiến hỏi.

“Muội...” Tiên Ni Nhĩ ngập ngừng: “Mọi người có chú ý đến điểm này không? Đội quỷ hút máu sử dụng chiến thuật hóa chính vì linh, vì vậy chúng ta mới chỉ gặp mười mấy quỷ hút máu, nếu để muội làm quan chỉ huy thì muội sẽ bỏ ra một cái giá cao để thuê đội đánh thuê, xé lẻ đội đó ra, quân chính quy chịu trách nhiệm tiếp ứng, đợi đến lúc đội quân hút máu cảm thấy hi sinh quá nhiều thì sẽ co cụm lại, nhưng với phong cách hành động của quỷ hút máu thì Bái Đặc Minh sẽ phải chịu tổn thất không nhỏ, ít nhất vài trăm thôn trấn sẽ trở nên hoang phế, thậm chí còn nhiều hơn”

“Ngoài cái đó ra còn có cách nào không?”

“Có thể tìm kiếm sự giúp đỡ của Long tộc” Ánh mắt của Tiên Ni Nhĩ rất phức tạp, có thù hận, có mĩa mai, chắc là nàng nhớ đến trận chiến đẫm máu của quân đoàn Phi Mã Bạc: “Nhưng, có điều quan sát các tộc trong khắp đại lục tàn sát nhau là điều mà Long tộc vô cùng thích thú. Muội đoán bọn họ sẽ không quan tâm đến sự sống chết của Bái Đặc Minh đâu, tuy bọn họ có ghét loại sinh vật hắc ám kia đi nữa.

“Thôi, không nói mấy chuyện này nữa” Hàn Tiến nói: “Mọi người ngủ cho sớm đi ngày mai còn phải lên đường” Không thể nhắc đến vấn đề này nữa, Lôi Triết càng kích động hơn, hiển nhiên là quan tâm đến sự an nguy của Bái Đặc Minh, nếu nói tiếp thì suy nghĩ của hắn không biết sẽ thế nào nữa. Nặng, đợi khi hắn nhìn thấy rõ mọi thứ xung quanh thì bị dọa cho một trận phát khiếp.

Mọi người đều đã ngủ dậy, ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào hắn, đó là những ánh mắt kì lạ.

Ma Tín Khoa giờ mới phát hiện nửa người Hi Nhĩ Na đã đè lên người mình, mà tay hắn chả biết từ lúc nào đã ôm chặt lấy eo của Hi Nhĩ Na, hắn ngại quá tự tay đẩy Hi Nhĩ Na ra. Nhưng hắn dùng lực hơi mạnh, Hi Nhĩ Na bị bật dậy cách mặt đất cả mét rồi rơi bịch xuống, mà tiếp đất với tư thế không dễ nhìn chút nào.

Có ngủ say đến đâu đi nữa thì gặp chấn động đó cũng phải tỉnh, Hi Nhĩ Na mở to hai mắt, nhưng vẫn bất động, chắc vẫn chưa hiểu chuyện gì.

Giây lát sau nàng thấy miệng mình ngọt ngọt, môi thì đau tê tê, đó là do trong khi va chạm môi đã bị cắn rách, Hi Nhĩ Na nhảy dựng lên quát: “Ai? Ai dám làm ngã bản cô nương ta?!”

Hơn nữa số người đưa tay ra cùng chỉ về phía Ma Tín Khoa, Hi Nhĩ Na tiến lên kéo tai Ma Tín Khoa nói: “Huynh muốn chết sao?!”

Ma Tín Khoa mặt mếu mếu khóc khóc, hắn là người hiểu đạo lý, nếu Hi Nhĩ Na vô duyên vô cớ đến kéo tai hắn thì hắn tuyệt đối không tha cho cái tính khí của Hi Nhĩ Na, nhưng đằng này lại là hắn sai, muốn giải thích nhưng lại không biết phải giải thích thế nào, muốn nói vài câu rồi cho qua nhưng mọi người cứ nhìn chăm chăm, một nam tử hán đâu đời chân đạp đất lại chịu thua một cô nương sao?

“Hèm...” Hàn Tiến ho khan: “Ta thấy chúng ta nên mua lều bạt, nếu không buổi tối sẽ không tiện lắm”

“Đúng đó đúng đó” Tát Tư Âu gật đầu hưởng ứng.

“Hi Nhĩ Na, đừng trách Ma Tín Khoa, lúc này ta thấy hắn gặp ác mộng thì phải, khua chân múa tay như điên, đúng lúc cô nương nằm trên người hắn nên bị văng ra” Tiên Ni Nhĩ nói nhẹ nhàng, nhưng dường như có ý chê cười thì phải.

“Đúng đó...ti, đệ không có ý đâu” Ma Tín Khoa cười trừ.

“Không được cái tích sự gì! Lớn từng này rồi? Còn sợ gặp ác mộng sao?!” Hi Nhĩ Na tiếc là gạo chưa nấu thành cơm.

Hàn Tiến và Tát Tư Âu nhìn nhau không nói, thực ra Tiên Ni Nhĩ muốn nhấn mạnh vào chi tiết ‘nằm trên người’ chứ không phải là ‘gặp ác mộng’. Ai dè Hi Nhĩ Na không nhạy cảm chút nào cả, hay là...nàng ấy nghĩ như vậy là bình thường? Nghe nói cha Hi Nhĩ Na qua đời lâu rồi, về sau hai người đưa vào nhau mà sống, bên trong chắc có rất nhiều chuyện xảy ra cũng nên?

Hi Nhĩ Na bỏ tai ma Tín Khoa ra, sau lại phát hiện ra điểm ra đó đáng nghi, bị giáp trước ngực cô bị ướt, vừa nãy ngã lại bị dính thêm bùn nữa: “Đáng ghét, ở đây sai ầm ướt vậy? hôm qua sao mà lấm sương thế!”

Giờ thì mọi người không nhin được nữa, bò lẩn bò toái ra cười, thực ra ngủ ngoài trời thì nói gì đến điều kiện này nọ, vì tư thế ngủ không đúng nên chảy nước dãi cũng là chuyện khó tránh, vấn đề là ở vị trí.

Ma Tín Khoa thờ dài, hắn lại nằm xuống giả đồ ngủ.

“Mọi người cười cái gì?” Hi Nhĩ Na có vẻ rất tức giận.

“Được rồi, được rồi” Hàn Tiến vội ra mặt: “Mễ Yết Nhĩ, đã được chưa?”

“Ừm, đã chín rồi, chỗ tôi còn có ít bánh bao nữa, mọi người chịu khó qua loa chút nhé” Mễ Yết Nhĩ cười đáp.

Nghe đến ăn là Ma Tín Khoa lập tức bò dậy, là người chuyện cận chiến, hắn tuyệt đối phải tốt với cái bụng của mình, nếu không sức chiến đấu của hắn sẽ giảm sút.

Mễ Yết Nhĩ chuẩn bị không nhiều nhưng trong thời tiết đông giá này thì thế là tốt lắm rồi. Tổng năng lượng và bách giáp tiếp cận không thể bỏ sung nhờ thức ăn được, số thức ăn đó hoàn toàn có thể giúp mọi người no bụng.

Hàn Tiến vừa ăn vừa nghĩ ngợi gì đó, đột nhiên lên tiếng hỏi: “Lôi Triết, huynh là người Bái Đặc Minh, huynh nói xem thời điểm này chúng ta nên tới đâu?”

Tiểu Ước Sát Phu đang cho Lôi Triết ăn, thấy Hàn Tiến hỏi thì rút tay lại, Lôi Triết vội nuốt thóc ăn xuống rồi nói: “Đến trấn số 9 đi”

“Ồ đó an toàn không?”

“Trấn số 9 là hậu phương của thủ đô, chắc là an toàn, hơn nữa ở đó tôi còn một người bạn, người đó sẽ lo cho chúng ta”

“Với thân phận của huynh, không sợ liên lụy đến người ta sao?”

Lôi Triết biến sắc, rồi than: “Vậy chúng ta đến thẳng thủ đô đi, tuy bị người ta gọi là thành bội tín, lâu nay luôn bị người ta chê cười, nhưng sức phòng

ngực được, quý hút máu chắc chưa đánh được vào đến đây đâu”

“Thực ra, chúng ta cần một nơi yên tĩnh, thành Bái Đặc Minh quá lớn, có rất nhiều điều bất tiện” Hàn Tiến cười nói: “Chỉ cần chúng ta không công khai tiếp xúc với người bạn kia là được”

“Ý huynh là... đến trấn số 9?” Lôi Triết hỏi.

“Ừm”

Lôi Triết không hiểu, nếu đã quyết định đi trấn số 9 thì sao phải nói nhiều vậy?

“Mọi người thu dọn đi. Chúng ta chuẩn bị xuất phát” Hàn Tấn nhẹ nhàng nói, hắn luôn cho rằng muốn nhìn rõ một người thì không thể đợi đến lúc sống chết được, lúc đó quá muộn! Thực ra từ những tiểu tiết hoàn toàn có thể nhìn ra được tính cách của con người, nếu lúc này Lôi Triết giải thích là bạn hắn tài giỏi này nọ, hay nghĩa khí ra sao thì có lẽ Hàn Tấn đã có quyết định khác. Nhưng Lôi Triết lập tức thay đổi, không muốn làm liên lụy đến bạn bè, điều này chứng tỏ là hắn có trái tim.

Bạn đang đọc truyện *Hỗn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Tay Nải.

Có người ví chiến tranh với một bàn cờ, trên thực tế, so với những biến hóa trên bàn cờ thì chiến tranh phức tạp hơn nhiều!

Trát Cổ Nội Đức đưa đội quân quý hút máu về hậu phương Bái Đặc Minh với dụng ý muốn kéo dài thời gian phản công của Bái Đặc Minh, đảo lộn kế hoạch của Bái Đặc Minh, nhưng tất cả, kể cả Trát Cổ Nội Đức đều không ngờ được sự thay đổi về sau.

Nếu nói Trát cổ Nội Đức là lãnh chủ nổi tiếng chẳng hay ho gì thì đội quân quý hút máu là đội quân không có tiếng gì tốt đẹp cả, những chuyện gian dâm bất bớ đối với đội quân này còn là quá văn minh.

Tráng sĩ cơ xan hồ lỗ nhục, tiểu đàm khát ẩm hung nô huyết, đây chỉ là hai câu thơ để miêu tả sự thù hận đến tận xương tủy, mà đội quân quý hút máu đã biến những thứ không thể tưởng tượng, không dám tưởng tượng thành hiện thực.

Trước kia, đội quân quý hút máu là một đoàn chó điên, nhưng dây xích nằm trong tay Trát Cổ Nội Đức, hắn cho chúng cắn người chúng mới dám động thủ, xong rồi chúng lại ngoan ngoãn quay về nằm phục dưới chân hắn, nhưng bây giờ chúng đã hoàn toàn mất kiểm soát rồi, đừng nói là Trát Cổ Nội Đức mà ngay cả thống lĩnh của chúng cũng không bó buộc được nội thủ, thậm chí còn không tìm được thấy thuộc hạ của mình.

Lâu nay luôn bị hắn áp chế bạo ngược nên sau khi được thả ra chúng bị điên hoàn toàn, chúng quên luôn mục đích và nhiệm vụ của mình, chỉ còn biết đến bắt giết và bắt giết, khắp nơi nơi đều là máu và máu.

Đến chủ nhân của chúng còn chưa biết làm thế nào chứ đừng nói đến mấy người bạn Hàn Tiến, con đường đi về hướng Bắc có thể nói là gian khổ, ngày đầu tiên bọn họ tổng kết ra kinh nghiệm, có thể nghĩ đến cách bố trí và ứng phó của ngày mai, đến ngày thứ hai họ đã cảm thấy mệt mỏi, đến ngày thứ 3 thì gần như đã bị tê liệt rồi.

Các trận đột kích diễn ra không ngừng, mọi lúc mọi nơi, có khi, hai quý hút máu xông ra tấn công bọn họ, đương nhiên, khi thấy tình hình bất lợi thì mấy con quý đó sẽ chạy tháo thân nhanh nhất có thể, còn về việc có thể giữ quý hút máu lại hay không lại phải xem sự phối hợp lẫn nhau và bản lĩnh của bọn Hàn Tiến.

Đau khổ nhất là trên lưng bọn họ là những tay nải lớn, với sự tấn công của những đội quý hút máu, chỉ còn vài cái may mắn còn lại, họ truyền tin đến những thôn còn lại, sau đó thôn dân tháo chạy, đi đến đâu cũng toàn những dòng người như vậy, mà tính lực của quý hút máu cũng có hạn không thể cả ngày bắt bớ điều này khiến họ có cơ hội sinh tồn.

Những sinh mệnh thông minh đều là những sinh vật biết sống theo bầy đàn, đặc biệt là lúc quan trọng, tất cả sẽ tập trung lại, sau bọn người Hàn Tiến là một cái đuôi khổng lồ, có khoảng 4, 5 trăm thôn dân đi sát theo họ!

Không cần nói mọi người cũng biết thể cục hiện nay nghiêm trọng thế nào, vì số lần họ bị đột kích tấn công ngày càng tăng, lại kéo theo một cái đuôi lớn như vậy, quý hút máu có thể trông thấy họ từ xa, chuyện này khiến người ta khổ tâm vô cùng mà không tài nào nói ra được.

Có nên sử dụng bạo lực đuổi hết thôn dân đi không? Phải thừa nhận rằng ai cũng có ý nghĩ này, nhưng chưa nói ra đã bị chính mình phủ quyết. Đối diện với những gương mặt và ánh mắt khát khao sự sống ai cũng không nở lòng nào. Khi sinh tồn chỉ còn là sự thỉnh cầu xa xỉ thì bản thân hiện thực đã là một

sức mạnh có sự lan truyền cao, đủ để làm nhiều người lay động.

Đương nhiên, từ những phiền phức đầu tiên đến những nỗ lực cuối cùng, và đến hiện tại này nữa, thái độ có một quá trình thay đổi, không thể trước sau như một nữa, vì mỗi người đều có bản năng tránh dữ tìm lành, đến nước đường như hiện tại đã là bị ép đến bất đắc dĩ rồi.

Giữa trưa ngày thứ năm, bọn Hàn Tiến dừng lại chuẩn bị cho bữa trưa, còn thôn dân phía sau tranh thủ nghỉ ngơi, lại trải qua thêm một buổi sáng chán ồm, cả bữa trưa không ai nói năng gì, tất cả đều đã mệt mỏi.

“Mẹ nó, quân đội của Bái Đặc Minh rút cuộc chạy đi đâu hết rồi không biết?” Ma Tín Khoa bỗng chửi thề một câu.

“Tôi rất nghi ngờ, Bái Đặc Minh rút cuộc có chuẩn bị cho thời chiến hay không, đã mấy ngày rồi, sao không hề có phản ứng gì?” Tiên Ni Nhĩ thắc mắc.

“Bọn họ chuẩn bị cả một mùa đông đó! Chắc...cũng tạm tạm?” Tát Tư Âu chậm rãi nói.

Mọi người trầm ngâm không nói nữa, không có ai trả lời câu hỏi của Tát Tư Âu, Lôi Triết định nói gì đó nhưng thôi.

Đúng lúc này có một đứa bé gái khoảng 5, 6 tuổi chạy lại, đứng lại cách đó mấy mét, ngậm ngón tay, yên lặng nhìn mọi người.

“Cô bé, có chuyện gì sao?” Tát Tư Âu cười hỏi.

“Vâng” Bé gái đỏ ra sức gật đầu, sau đó chạy lại phía Tát Tư Âu, lấy ra một quả đậu từ trong túi đưa cho hắn.

Tát Tư Âu sững sờ, hắn chìa tay ra, đứa bé gái đặt quả vào lòng bàn tay hắn, rồi lại rút ra tiếp, nhưng cái túi của nó quá nhỏ, lần này lấy ra được mấy hạt, đứa bé đỏ cười hi hi rồi chạy về chỗ cũ.

Một phụ nữ trẻ tuổi tiến lên, nắm tay đứa bé gái, gương mặt họ tràn ngập nụ cười, chỉ là thế giới này quá khắc nghiệt với họ, chưa từng cho họ cơ hội tiếp xúc với cái mạnh, vì vậy nét mặt của họ có phần gượng gạo.

“Đã nói là con đừng làm phiền người lớn nghỉ ngơi, sao không chịu nghe lời gì thế!”

Tiếng trách móc đứa bé vắng lại, mà đứa bé đó có vẻ ảm óc, đôi mắt to hấp háy rung rung nước mắt.

“Đừng có nói nó nữa!” Tiểu Ước sắt Phu thấy chương nhất nói lớn.

Người phụ nữ đó kinh ngạc, vội gật đầu cười trừ, tuy tuổi của Tiểu Ước sắt Phu còn nhỏ nhưng có thể đi cùng với người lớn đến vị trí của hắn cũng lớn lên.

“Được đó tên này, mới tí tuổi đã biết yêu thương các bé gái đó?” Ma Tín Khoa trêu chọc.

Hắn bỗng đỏ mặt cúi đầu không nói.

“Ha ha mọi người thấy chưa, thằng nhóc đỏ mặt kia, xem ra đúng là biết...” Ma Tín Khoa cứ như là nhìn thấy báu vật vậy.

“Biết gì?” Hi Nhĩ Na hẳn học nói: “Huynh cho rằng ai cũng giống huynh sao? Xưa nay không biết thương người gì cả!”

“Ta...ta làm sao?”

“Huynh nói xem?”

“Thôi được, thôi được, người khác đang nhìn đây” Hàn Tiến nói nhỏ, xem ra phải nói chuyện với Hi Nhĩ Na mới được, như thế này thật mất mặt cho Ma Tín Khoa quá, nhưng ...không biết Hi Nhĩ Na có nghe lọt tai ý kiến của mình không thôi.

Tát Tư Âu định đưa quả đậu đó lên miệng thì Tiên Ni Nhĩ đột nhiên nói: “Trước khi ăn phải nghĩ kỹ, đây không phải quả đậu bình thường đâu, mà là mại mệnh quả đó”

Tát Tư Âu lập tức hiểu ra: “Mại mệnh quả? Như vậy là sao?” Nói xong hắn đã bỏ quả đậu vào miệng.

Hàn Tiến thở dài, nói từ góc độ lợi ích đơn thuần, bọn họ phải nghĩ cách đuổi các thôn dân đi, vì số người tập trung lớn sẽ thu hút sự chú ý của quỷ hút máu, nhưng suy nghĩ đó không được, đến hắn còn không nổi.

Nếu bị hàng trăm con quỷ hút máu tập kích thì bọn họ chắc chắn sẽ không phải là cứu người mà là đi tìm cái chết, bây giờ nguy cơ đang tiềm tàng, vô hình, vì vậy mọi người mới không đề phòng.

“Mọi người có ăn không?” Tát Tư Âu cười nói.

“Quả bán mạng phải không? Đệ cũng muốn thử” Ma Tín Khoa hí hửng lấy hơn nữa rồi bỏ tất vào miệng.

“La Phi Nhĩ, đệ nữa? Tát Tư Âu chìa tay đưa ra trước mặt Hàn Tiến.

Hàn Tiến cười, hắn nghĩ cách thăm dò người ta thì người ta ắt sẽ thăm dò lại mình, đây là điều bình thường, Hàn Tiến lấy số quả còn lại nói: “Đệ chưa được ăn thứ này bao giờ mọi người đừng có mà tranh với đệ”

Tiên Ni Nhĩ không có ý kiến gì, nàng vẫn lặng lẽ ngồi đó, nói đến kinh nghiệm bản thân, ở đây không ai có tư cách so với nàng, những cuộc chiến gian nan khó lường mất mát nhiều như thế này, người bình thường khó mà tưởng tượng nổi, cũng vì vậy đã hình thành cho nàng một tính cách độc lập.

“Tôi chỉ hi vọng chúng ta sẽ không gặp phải đội quỷ hút máu đông” Tiên Ni Nhĩ chậm rãi nói.

“Số chúng ta không đen đến vậy chứ, hơn nữa, quỷ hút máu không phải đã phân tán rồi sao?” Tát Tư Âu lắc đầu.

Nhận được sự hướng dẫn của đứa bé gái kia, thôn dân đột nhiên nghĩ ra cách liên hệ với các ‘đại nhân’, từng đứa trẻ chạy lại đem các loại thức ăn khác nhau đến, có đứa còn bỏ cả tiền đồng tiền bạc vào, điểm dừng chân bỗng chốc trở nên hỗn loạn.

“Tur Đệ Nhĩ Bá Cách, đệ thu dọn đi, ăn xong chúng ta phải đi rồi, trả lại tiền đi” Hàn Tiến nói.

Tur Đệ Nhĩ Bá Cách vội vàng đứng dậy, gọi mấy đứa trẻ lại trả lại tiền, bọn Hàn Tiến đều là người có tiền, chút tiền này đâu có nhằm nhò gì, nhưng đối với thôn dân thì không nhỏ chút nào.

Thôn dân chọn ra tạm thời mấy người già ra mặt để nói chuyện với Tur Đệ Nhĩ Bá Cách, nói là chút lòng thành của mọi người, bảo hắn phải nhận cho, hắn đương nhiên không nhận, hai bên giằng co đến đỏ gay mặt, hắn trong mười mấy năm qua chưa từng được tôn trọng, cũng không biết kích động.

Đúng lúc đó có tiếng gầm gừ từ xa thoang thoảng vọng lại, mọi người tái mặt cùng nhau nhìn vào không trung, mấy chấm đen càng lúc càng tiến gần, trong phúc chốc đã xoay quanh đám người Hàn Tiến và thôn dân.

“Mẹ nó, mấy con quái vật đáng ghét, không cho người ta nghỉ ngơi lấy một phút!” Ma Tín Khoa bực quá văng tục, rồi hắn rút kiếm ra đứng dậy.

Đám người thực sự hoảng loạn, thôn dân dắt díu con cháu chạy về phía Hàn Tiến, mấy ngày nay đã dạy họ một điều, càng gần các ‘đại nhân’ càng an toàn.

Tiên Ni Nhĩ kéo cung với tốc độ nhanh nhất, cũng không thèm nhắm chuẩn, thả tay để cho tên bay đi, một đường sáng đen xuất hiện làm lũ quỷ hút máu giật mình, chúng giang cánh dạt sang một bên tránh tên của Tiên Ni Nhĩ, sau đó thu hai cánh lại, rồi rơi xuống đám đông như mấy hòn đá.

“Tránh ra!” Ma Tín Khoa xông về phía Hàn Tiến, nhưng đám đông dồn về phía hắn như điên vậy, hắn không có cách nào để cử động.

Bạn đang đọc truyện *Hỗn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Ma Pháp Quái Dị.

Tiên Ni Nhĩ có phần phẫn nộ, rút ra một mũi tên ma pháp, nhưng mấy tên quỷ hút máu còn lại thấy bên dưới có cung thủ đã lũ lượt kéo nhau xuống, đội Tiên Ni Nhĩ giương cung thì không có cách nào nhắm chuẩn nữa.

Lũ quỷ hút máu rơi xuống đám người tỏ ra vô cùng hưng phấn, xung quanh toàn là người thường, sức tàn sát của chúng có thể được phát huy tối đa, chúng di chuyển trong đám đông như cá gặp nước, móng vuốt sắc bén mỗi lần khua lên đều mang theo sinh mạng của một số người, tiếng kêu thảm thiết vang trời.

Nghe thấy tiếng hét thảm thiết của người bên cạnh mọi người càng hoảng loạn hơn, bọn họ chạy toán loạn không mục đích, họ gọi nhau í ới, thậm chí còn đâm phải nhau, những người có thể chất yếu còn bị đâm cho té nhào xuống đất, sau đó bị mấy chục cái chân vô tình giẫm đạp lên, nếu không bị quỷ hút máu giết chết thì cũng bị đồng loại giẫm cho đến tắt thở, đúng là bị kích, bị kích!

Ma Tín Khoa cuồng cả lên, nhưng không đuổi được, không tóm được mấy tên quỷ hút máu trong đám đông, Tát Tư Âu và Tiên Ni Nhĩ cũng chỉ biết nhìn mà không làm được gì hơn, họ không có cách nào nắm chắc được, tất không tấn công được.

Hàn Tiến cổ hét lớn: "Năm xuống!!!"

Không ít người nghe thấy tiếng hét cả Hàn Tiến vội vàng năm xuống, những người không nghe thấy thì nhìn thấy đồng loại có hành động kì lạ cũng làm theo, tuy động tác không được dứt khoát nhưng cũng thành công, chỉ còn mấy con quỷ hút máu hiện lên nổi bật.

“Chết đi!” Ma Tín Khoa nói, thanh trường kiếm của hắn biến thành một dải ngân hà đẹp mắt, mấy con quỷ gần hắn nhất chết ngay, mấy con khác thì cười để lộ ra hàm răng thật khó coi, chúng nhanh chóng lùi lại.

Ma Tín Khoa lại nhảy lên, đuổi theo không tha, thấy đối phương nhận rõ bản thân, mặt mấy con quỷ đó càng tàn độc hơn, chúng rú lên, trong đó có hai con cùng xông lên về phía Ma Tín Khoa.

Ma Tín Khoa không hề tỏ ra sợ hãi, khi cả hai bên đụng phải nhau thì một ánh sáng chói mắt lóe lên, vô số tia sáng màu bạc xuất hiện trong phạm vi mấy chục mét vuông, tất cả mọi vật, người và cả Ma Tín Khoa đều biến thành màu vàng kim.

Ba con quỷ hút máu đồng thanh hét lên, Ma Tín Khoa thì không chịu bất kì ảnh hưởng gì, kiếm thể của hắn nhanh như chớp xuyên thẳng vào lồng ngực chúng và đi ra ở phía lưng chúng cùng với một trận mưa máu đen.

Phối hợp cũng cần tác chiến thật sự để rèn luyện, mấy lần trước gặp phải quỷ hút máu đều do Hàn Tiến khai triển ma pháp trước, sau đó bọn người Ma Tín Khoa mới xông lên, làm như vậy thì sẽ nhàn hơn, nhưng mấy con quỷ hút máu mạnh sẽ có thời gian hồi phục hay chạy thoát kịp thời, rồi tìm đồng loại chạy đến báo thù.

Vì vậy nên bây giờ cả bọn đã thay đổi các bước phối hợp, hoặc là không ra tay, đã ra tay thì phải tàn bạo triệt để.

Tiên Ni Nhĩ thả lỏng ngón tay, một mũi tên bay ra nhắm thẳng vào tai một con quỷ và cắm sâu vào não nó. Con quỷ đó loạng choạng vài bước rồi ngã xuống, đè đúng phải một đứa bé gái khoảng mười hai tuổi, cô bé đó không dám ngẩng đầu lên, chột cảm thấy có gì nhọn nhót chầy trên cổ mình, thế là nó sợ quá khóc ré lên.

Cùng lúc đó Tất Tư Âu giờ ma pháp trượng lên, một cột sáng gấp khúc chiếu thẳng từ trên không xuống, nhằm thẳng vào con quỷ hút máu cuối cùng, nếu đối phó với u hồn, không tính cái thứ ma pháp quái quỷ mà Hàn Tiến khai triển, sự tấn công của Tất Tư Âu là mạnh nhất, nhưng đối phó với quỷ hút máu thì không ổn lắm, cái thứ đó chỉ đủ giải ngứa cho chúng mà thôi.

Ma Tín Khoa dồn lực vào tay phải, muốn dùng kiếm giết nốt con quỷ cuối cùng, đúng lúc này thì con quỷ trước mặt hắn tóm được lưỡi kiếm của hắn, tay phải của hắn bị hẫng.

Hắn vội vàng lùi lại sau vài bước, hai con người của con quỷ ánh lên tia đỏ, nhìn chăm chăm vào hắn, ánh mắt của nó tràn ngập sự hận thù, tay trái của hắn lần mò rút thanh kiếm lớn ra.

Lưỡi kiếm của Ma Tín Khoa để lại một lỗ thủng lớn trên người con quỷ hút máu, sau khi rút lưỡi kiếm ra, thậm chí có thể nhìn thấy mọi thứ phía sau nó, một dòng máu đen chảy ra từ lỗ thủng, nhưng con quỷ vẫn đứng rất vững, không động đậy gì cả, chân nó như mọc rễ rồi vậy.

Thế cũng được sao? Ma Tín Khoa cảm thấy vô cùng kinh ngạc, trên đường hắn giết được vô khối con quỷ hút máu, nhưng mạnh tay thế này thì mới là lần đầu tiên.

Con quỷ đó hít sâu, sau đó nôn ra một thứ gì đó màu xanh lục, bắn thẳng vào người Ma Tín Khoa.

“A...” trong tiếng kêu thảm thiết, một cô gái nhảy lên, chất màu xanh lục đó dính vào lưng cô gái đó, cô gái đó lập tức bất động, một làn khói mờ mờ bốc lên từ người cô, da thịt cô nhanh chóng bị ăn mòn, trong chớp mắt cô gái đó chỉ còn là một bộ xương khô.

Không chỉ Ma Tín Khoa cảm thấy kinh ngạc, mấy người Tất Tư Âu cũng tròn mắt ra, Tiên Ni Nhĩ kéo cung, một mũi tên bay vút ra, con quỷ đó lấy tay che mặt, mũi tên đâm thẳng vào tay nó.

“Khà khà...” con quỷ đó cười một cách ghê rợn rồi lại hít thở sâu.

Ma Tín Khoa không để ý đến việc lấy lại kiếm, lùi lại nhanh nhất có thể, nhưng tốc độ của hắn không bằng ma pháp, một trận mưa máu đen bắn vào mọi người xung quanh.

Mặt Ma Tín Khoa biến sắc, hắn không biết là loại ma pháp gì, cũng không biết đầu khí hộ thân có bảo vệ được mình hay không, nhưng trận mưa đó lan quá rộng, hắn không thể tránh được.

Lúc đó một hình nhân xuất hiện trước người Ma Tín Khoa, tuy bị trận mưa máu đánh cho lùi lại, nhưng nó đã chắn cho Ma Tín Khoa.

Khắp nơi vang lên tiếng hét thảm thiết, mấy người nằm xuống đất theo mệnh lệnh không được may mắn như Ma Tín Khoa, có khoảng hơn 30 người bị dính máu, ai cũng lẫn lộn đau đớn.

Con quỷ hút máu đó đứng thẳng dậy, nó lại hít sâu lần nữa, một luồng sáng màu vàng kim sáng rực lên, sau đó, một mũi tên lặng lẽ xuyên qua ánh sáng đó đâm thẳng vào con quỷ,

Cho dù con quỷ đó có khỏe mạnh đến đâu, ánh mắt đó đuổi đàn, vì có luồng sáng đó chiếu rọi nên nó đành nhắm mắt, mũi tên của Tiên Ni Nhĩ nhằm trúng vào miệng nó, rồi nó biến thành một ngọn đuốc.

Con quỷ hút máu đó phát ra một thứ âm thanh thê lương, nếu như ngọn lửa chỉ thiêu đốt vỏ ngoài của nó, có lẽ nó có thể chịu đựng được sức tàn phá của ngọn lửa đó, nhưng đến xương thịt nó cũng bị thiêu đốt.

Con quỷ cuối cùng tưởng rằng sẽ hiệp trợ tấn công, nhưng nhìn thấy đồng bọn của mình bắn ra mưa máu, nó lại vội vàng lùi lại, hiển nhiên, nó cũng sợ ma pháp đỏ, nhìn thấy kết cục của đồng loại nó hiểu được là tiếp tục chiến đấu là vô nghĩa, nó lập tức biến thành một con dơi quái đản, đang cánh bay mất.

Câu thần chú đã ngâm xong, thấy đối thủ mà mình đã chọn định chạy, Tát Tư Âu cười nhạt, ma pháp trường trong tay hắn chỉ thẳng lên trời, con dơi đó kêu ré lên rơi thẳng xuống đất, nó cố hết sức vỗ cánh nhưng không bay lên được. Đối với bất kì vật gì bay được mà nói, thì không thoát được thuật trọng lực, cự long vì bản thân có sức đề kháng cao với ma pháp, vì vậy có thể thoát được sự tấn công của thuật trọng lực, nếu không nó cũng sẽ rơi xuống như con dơi này.

Ma Tín Khoa xông lên trước, hắn đã lấy lại được thanh cự kiếm bị con quỷ đỏ vứt đi, thanh kiếm đó lại một lần nữa phát ra luồng sáng chói mắt, Ma Tín Khoa lướt qua người con quỷ đỏ, con quỷ đỏ lảo nhủ rồi ngã phịch xuống.

Ma Tín Khoa tiếp tục xông lên, mũi kiếm sáng như tuyết hạ xuống, con dơi đó thấy tình thế bất lợi, lại trở về với hình dạng quỷ hút máu, còn chưa bò dậy được đã bị mũi kiếm xuyên thẳng qua sọ.

Cái sọ của nó cứng hơn nhiều so với tường tượng của Ma Tín Khoa, thanh kiếm của hắn bị bật lên, con quỷ đỏ chịu ảnh hưởng của trọng lực và phản lực bị đè bẹp xuống đất, nhưng, dùng tường kiếm để xem đầu đối thủ có cứng hay không coi như Ma Tín Khoa đã lời lắm rồi.

Ma Tín Khoa lại nhấc thanh trường kiếm lên và đâm xuống nhanh như chớp, mũi kiếm lần này xuyên qua cổ con quỷ, khiến con quỷ bị dính chặt trên đất.

Hàn Tiến đi chậm chậm lại, hắn đưa tay ra, một linh phù bay phấp phới tới chỗ con quỷ, khi dính vào người con quỷ thì đột nhiên sáng lên màu vàng kim. Nhốt con quỷ vào trong, con quỷ đó gầy gù hồi lâu rồi không thấy động đậy gì nữa.

Hàn Tiến thở phào, sức chiến đấu của mấy con quỷ này lớn đến vậy, ngày trước chỉ cần một tịnh quang chú là xong, hôm nay phải dùng nhiều lần, may là chỉ có 3 con, nếu nhiều hơn thì hậu quả thật khó tưởng tượng.

Đám đông dần dần bình tĩnh lại, đương nhiên, bọn họ không có khả năng tự phục hồi, không lên tiếng gì chứng tỏ sự biến mất của sinh mệnh.

"Chuyện gì vậy? Ai nói cho tôi biết sao quỷ hút máu lại có thể thi triển ma pháp không?" Ma Tín Khoa hét lớn, hắn vẫn còn thấy sợ.

"Không biết" Tiên Ni Nhĩ lại gần, ánh mắt nàng xem ra rất nặng nề: "Trước kia, muội chưa từng nghe đến quỷ hút máu có thể khai triển ma pháp"

"Tát Tư Âu, huynh thấy sao? Có biết loại này không?"

"Ta cũng không biết"

"Có lẽ chúng ta đã giết phải một đại nhân vật chăng, sau đó..." Tiên Ni Nhĩ ngừng lại không nói nữa.

"Sau đó thì sao?" Ma Tín Khoa tò mò.

"Sau đó rắc rối sẽ tìm đến chúng ta" Tiên Ni Nhĩ thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Tiên Tri Vĩ Đại.

Tuy bọn Hàn Tiến có thể kết thúc trận đấu trong thời gian ngắn nhưng mấy thôn dân kia phải chịu thương vong quá nặng nề, số thi thể trên mặt đất phải đến 5, 6 chục bộ, hơn nữa, không ai để ý đến việc chôn cất cho họ. Có trời mới biết lúc nào quỷ hút máu lại xuất hiện?

Thu dọn sơ sài qua loa rồi lên đường gấp, bọn Hàn Tiến mặc kệ không biết thôn dân có theo kịp được hay không. Lôi Triết trước đó đã giới thiệu rất kĩ từ đây đi về hướng tây bắc khoảng hơn 150 dặm đã là Tây Thành của Bái Đặc Minh, lực lượng phòng ngự hùng hậu, quỷ hút máu chắc không dám tấn công vào đó, trọng điểm hiện nay là cố gắng thu ngắn thời gian đi đường.

Nhưng đứng trước ranh giới sống chết thì thôn dân đã để bộc lộ ra tiềm lực, họ cắn răng theo sát cả đội, từ giữa trưa đến lúc hoàng hôn, một đội khoảng vài trăm người kéo dài những mấy dặm.

Tư Đồ Nhĩ Bá Cách và Tiểu Ước sắt Phu cũng không chịu nổi nữa, thấy Hàn Tiến dừng lại nhìn về phía sau, cho dù Hàn Tiến có nói nghỉ hay không thì bọn họ cũng đặt đít xuống ngồi thờ cái đã. Trong cả đội, người nhẹ nhàng nhất chắc là Lôi Triết và Khôi Lệ. Để đảm bảo sức chiến đấu cho cả đội, không thể để người khác công Lôi Triết đi được, Hàn Tiến sử dụng hai binh phù mộc nhân, để một hình nhân công người, một hình nhân diu người đi, tuy

hơi lãng phí nhưng giờ không phải lúc tính toán.

Những thôn dân theo sau cũng lần lượt ngồi xuống, có người thậm chí còn nằm xuống kêu trời.

"Hôm nay hãy nghỉ ở đây thôi" Tiên Ni Nhĩ nhẹ nhàng nói.

"Cũng chỉ biết làm vậy chứ sao" Hàn Tiến gật gật đầu rồi cũng ngồi xuống.

Khi hình nhân đặt Lôi Triết và Khôi Lệ xuống thì người chúng lắc lư rồi đột nhiên ngã xuống, lát sau thì biến mất không một dấu vết, một người gỗ nhỏ màu xám trắng lẫn trong đám cỏ, nhân lực của Tiểu Ước Sắt Phu rất tốt, hẳn ta vội nhảy lên nhặt lại hai người gỗ rồi cung kính đưa cho Hàn Tiến.

Hàn Tiến nhận lấy hai hình nhân, vốn dĩ gỗ này có màu xanh, bình phù mộc nhân cũng vậy, bây giờ lại biến thành màu xám trắng, bên trên lại có vô số vết nứt, chỉ cần có va chạm nhẹ là nghe thấy tiếng nứt, nói theo ngôn ngữ đạo môn thì linh khí đã tiêu hao quá nhiều, bây giờ chúng chỉ còn là những mảnh gỗ vô tri.

"Vứt đi, thứ này đã trở thành vô dụng rồi" Hàn Tiến cười nói. "Vậy tặng cho đệ nha?" Tiểu Ước sắt Phu nói có phần dè dặt.

"Đệ lấy chúng làm gì?" Hàn Tiến ngạc nhiên, nhìn Tiểu Ước sắt Phu đầy kì vọng, hẳn đoán lò mò ra cái gì đó. Sau đó lấy một bình phù mộc nhân trong chiếc nhẫn không gian ra, lấy tay vẽ vẽ trên không trung ra mấy phù mới, nếu là bản thân hắn khai triển thì không cần phức tạp thế, nếu đưa cho người khác khai triển thì phải làm đủ các bước: "Cái này cho đệ, cầm lấy đi"

"Cho đệ?" Tiểu Ước Sắt Phu vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

"Ừm" Hàn Tiến gật đầu: "Không phải đệ theo Tát Tư Âm học ma pháp sao? Dùng ý thức để tiếp xúc với nó xem" Tiểu Ước sắt Phu nhìn chằm chằm vào bình phù mộc nhân, hồi lâu sau kinh ngạc nói: "A...có một thứ....một cảm giác rất kì lạ! Đúng là rất kì lạ!!"

"Vậy là đệ đã có thể khai triển nó được rồi"

"Cảm ơn huynh" Tiểu Ước Sắt Phu trước sau vẫn hết sức cung kính.

Hàn Tiến quay ra nhìn xung quanh, phát hiện ra Tư Đồ Nhĩ Bá Cách đang nhìn đầy ngưỡng mộ, nhưng lại không dám lại mở miệng xin. Hàn Tiến mỉm cười nói: "Tư Đồ Nhĩ Bá Cách, lại đây, ngươi cũng có một con"

Tư Đồ Nhĩ Bá Cách nhảy lên vui mừng: "Thiếu gia!"

Hàn Tiến lại lấy ra một bình phù, sau khi làm lại toàn bộ câu chú thì đưa cho Tư Đồ Nhĩ Bá Cách: "Không phải dạy ngươi nữa nhé"

"Dạ, thiếu gia, tôi biết rồi" Tư Đồ Nhĩ Bá Cách cẩn thận đặt hình nhân vào túi.

"E hèm" Tiên Ni Nhĩ ho khan, đợi Hàn Tiến nhìn sang thì ánh mắt nàng lại nhảy về phía khác.

Nhìn theo ánh mắt của Tiên Ni Nhĩ, Khôi Lệ và Mễ Yết Nhĩ đang ngẩn ngơ nhìn Tư Đồ Nhĩ Bá Cách và Tiểu Ước sắt Phu, Hàn Tiến không khỏi thờ dãi, đây có phải nồi com chung đâu?

"Khôi Lệ, Mễ Yết Nhĩ, lại đây, hai người cũng có phần" Hàn Tiến gọi.

"Muội không cần, có mọi người bảo vệ muội rồi" Khôi Lệ giật mình rồi mỉm cười đáp.

"Ai có thể đảm bảo là không có sơ xuất?" Hàn Tiến nói: "Đến lúc quan trọng, ngộ nhờ bọn ta không trở tay kịp thì hai người còn có thể tự cứu lấy mình"

"Hai người đừng khách khí" Tiên Ni Nhĩ cười: "Lạp Phi Nhĩ nói đúng đó, chi sợ có ngộ nhờ thôi"

Khôi Lệ và Mễ Yết Nhĩ không từ chối nữa, đến gần Hàn Tiến nhận lấy bình phù.

"Lạp Phi Nhĩ, của ta nữa?" Ma Tín Khoa cười hi hi hồng hót sang, lại còn so so vai với Hàn Tiến nữa, để chứng tỏ rằng quan hệ giữa hai ta rất thân thiết!

"Cút!" Hàn Tiến vui vẻ đáp.

::Không phải chứ? Thật bất công!" Ma Tín Khoa vênh mặt lên nói.

"Huynh đừng có mà làm loạn, chế tạo hình nhân cần có ma lực đấy" Tiên Ni Nhĩ nói, rồi nàng nhìn Hàn Tiến: "Lạp Phi Nhĩ, ngoài thuật thánh quang ra, huynh còn biết ma pháp nào có sức sát thương lớn không?" Tiên Ni Nhĩ cũng nhận ra, đối phó với quỷ hút máu có sức mạnh lớn thì phải có cách khác.

"Có" Hàn Tiến đáp.

"Vậy sao trước nay huynh không dùng? Có phải mất nhiều thời gian chuẩn bị thao tác không?" Tiên Ni Nhĩ vui mừng: "Nếu như vậy... mọi người sẽ toàn"

lực bảo vệ huynh, uy lực của ma pháp đó mạnh được đến đâu?”

“Nếu đối thủ toàn là quỷ hút máu thì một lúc có thể hạ được mấy trăm” Hàn Tiến thành thật trả lời.

“Vậy chúng ta cần gì chạy nữa?” Ma Tín Khoa nhảy căng lên.

“Với tốc độ hiện nay... thì 3 năm sau chúng ta có thể khai triển ma pháp đó”

“Ta..Ma Tín Khoa dờ khóc dờ cười, Tiên Ni Nhĩ giờ mới hiểu ra, lại bị Hàn Tiến trêu, nàng không khỏi hậm hực lườm hắn.

Mắt Hàn Tiến rất đẹp, hắn thấy có chút hiếu kì, đằng sau gương mặt kia ẩn giấu dung nhan như thế nào đây? Nghe nói tinh linh thường rất xinh đẹp, Hàn Tiến nói:

"Tiên Ni Nhĩ, mọi người ở cùng nhau bao nhiêu lâu rồi? hơn nửa năm rồi còn gì, Muội nói xem... có nên cho mọi người nhìn thấy bộ mặt thật của muội không? Không chừng chúng ta sắp bị quỷ hút máu bao vây giờ, đừng để mọi người phải tiếc nuối chứ".

"Đúng đó đúng đó" Ma Tín Khoa hưởng ứng kiến nghị của Hàn Tiến, hắn nói thêm: "Tiên Ni Nhĩ, có phải dân tộc cô có quy định, ai nhìn thấy mặt mình thì phải lấy người đó không?"

"Huynh nghe mấy câu chuyện của người ngâm thơ đạo nhiều quá rồi đó?" Tiên Ni Nhĩ điềm đạm nói.

"Không sao, ta long trọng tuyên bố với cô một người" Ma Tín Khoa làm như không hiểu ý của Tiên Ni Nhĩ vậy, tự biên tự diễn, rồi đập mạnh vào vai Hàn Tiến:

"Đây, chính là Lạp Phi Nhĩ tiên sinh, nhà tiên tri vĩ đại, bậc thầy thầy ma, thầy tế vĩ đại, ma pháp sư vĩ đại, là còn là quý tộc vĩ đại, có thể tập trung nhiều cái vĩ đại như vậy vào một người, chắc không thiệt thòi cho cô chứ?"

Tiên Ni Nhĩ ngó ra, Hàn Tiến cũng không biết nói gì, bọn họ thừa hiểu Ma Tín Khoa khi rảnh rỗi hay nói bừa, nhưng thế này thì quá lắm, khiến cả hai đều cảm thấy không tự nhiên, phản xạ không được, mà không bật lại cũng không được, Ma Tín Khoa thấy không khí gượng gạo quá, không giống với Những gì hắn tưởng tượng. Giờ hắn mới thấy là mình đùa quá lố nên vội vàng đổi chủ đề: “Đúng rồi, nếu tính đến thuật cường hóa thì Lạp Phi Nhĩ là chiến sĩ rồi”

Mọi người bất ngờ, Ma Tín Khoa nói không sai, khí lực của Hàn Tiến tuy không thể so được với Ma Tín Khoa nhưng phải thừa nhận Hàn Tiến rất mạnh, đặc biệt là sau khi sử dụng thuật cường hóa, tốc độ, sức mạnh đều tăng đáng kể, chỉ là không có đầu khí mà thôi.

“Lạp Phi Nhĩ, nghiên cứu thuật cường hóa sao rồi? có tiến triển gì không?” Ma Tín Khoa rõ ràng là không còn gì để nói nữa, chỉ cần chuyển được ánh mắt của Tiên Ni Nhĩ là tốt lắm rồi, hắn chịu không nổi ánh mắt đó nữa.

Tiếc là Ma Tín Khoa dường như quên mất muốn nghiên cứu thuật cường hóa thì cần có đối tượng nghiên cứu mà hắn lại chính là đối tượng nghiên cứu tốt nhất.

Hàn Tiến nhìn Ma Tín Khoa với ánh mắt như rất quan tâm, cười thầm trong bụng, đây chẳng phải là tự chui đầu vào rọ sao?

"Huynh không nói thì đệ cũng quên mất. đợi chúng ta yên ổn hơn thì sẽ nghiên cứu với huynh vậy"

Nghe Hàn Tiến nói vậy Ma Tín Khoa mới tỉnh ra. mình vừa mới chui từ cái bẫy ra thì đã rơi vào cái bẫy lớn hơn, hắn không khỏi thấy chán chường.

"Nhưng nói thật lần đầu tiên ta thấy có người có thể đặt chân vào nhiều lĩnh vực như vậy, Tiên tri, thầy ma, thầy tế, lại còn ma pháp sư nữa, Lạp Phi Nhĩ, làm sao mà đệ làm được như vậy?" Tất Từ Âu không chỉ vì muốn hóa giải sự luống cuống cho Ma Tín Khoa, hắn chỉ muốn hỏi cho rõ thắc mắc mà ai cũng thắc mắc mà thôi.

Đến ánh mắt của Tiên Ni Nhĩ cũng đổ dồn về phía Hàn Tiến, nàng cũng hi vọng có được sự giải đáp.

“Cái này ... nói ra rất phức tạp” Hàn Tiến trầm ngâm: “Để sau đi. về sau có cơ hội đệ sẽ nói cho mọi người rõ”

Mọi người có phần thất vọng, nhưng không ai truy hỏi nữa, đây là quyền cá nhân cơ mà, giống như Tiên Ni Nhĩ luôn đeo mặt nạ vậy, chẳng nhẽ lại ép Tiên Ni Nhĩ bỏ ra sao?

“Nếu huynh là thầy thầy ma, tại sao không làm một kĩ thú đi? Như vậy có thể di chuyển được nhiều người” Lôi Triết lên tiếng phá tan sự im lặng.

Hàn Tiến ngẩn ra, có một số chuyện không phải hắn không làm được mà là không nghĩ đến. Hắn trước kia làm người gõ chủ yếu là để phòng thân, chứ chưa từng nghĩ lãng phí cho người khác, nhưng với tốc độ hấp thụ năng lượng hiện nay thì việc tiêu hao chế tác linh vật có thể không cần tính tới.

“Vừa nãy huynh nói, nếu muội tiếp tục đem mặt nạ thì mọi người sẽ đáng tiếc, đúng không?” Tiên Ni Nhĩ nói.

“Ừm?” Hàn Tiến thấy bất ngờ, vấn đề này không phải đã cho qua rồi sao? Tiên Ni Nhĩ sao lại nhắc lại vậy?

"Đại nhân tiên tri vĩ đại, hãy cho tôi lần cuối cùng được gọi ngài vậy" Tiên Ni Nhĩ cười có vẻ cay đắng.

Trong câu nói của Tiên Ni Nhĩ có gì đó không lành, Hàn Tiến chợt nhớ ra, hắn nói nếu bị quỷ hút máu bao vây thì sẽ nuối tiếc, hắn vội ngẩng đầu, nhìn lên trời, nhưng không có gì cả, một chấm đen xuất hiện, rồi hàng trăm, hắn trợn mắt lên nhìn không nói được gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Gây Chuyện.

Ma Tín Khoa, Tát Tư Âu và cả đội đều biến thành tượng, hàng trăm con quỷ hút máu tạo nên một đám mây đen kịt và mang theo không khí chết chóc. Cảm xúc của họ đã đến cực điểm, có thể dùng từ tuyệt vọng để hình dung ra.

Nếu là mười mấy con, thậm chí mấy chục con thì mọi người còn có gắng chống đỡ được, bây giờ, mọi thứ đều vô nghĩa rồi, nhiều quỷ hút máu như vậy tập trung lại, bên trong rất có thể còn có quỷ vương, đừng nói là mấy người bọn họ, ngay cả một vị chí tôn dẫn dắt họ chiến đấu cũng chưa chắc là đối thủ của lũ quỷ này.

"Trời ơi...." Mấy thôn dân kinh hoàng kêu lên.

Những thôn dân còn lại lần lượt ngẩng đầu lên, rồi họ đã nhận ra sự khác biệt trên bầu trời, có người hét lên, cũng có người chạy về phía cánh rừng, còn có người khóc lóc thảm thiết, đám đông bỗng trở lên hỗn loạn.

"Lạp Phi Nhĩ, huynh chắc có cách bỏ đi chứ?" Tiên Ni Nhĩ nói rất nhẹ nhàng.

"Ta..." Hàn Tiến đứng trơ ra đấy.

"Đi thôi, đừng có lo cho chúng tôi!" Ma Tín Khoa nói.

Cái tên chiến sĩ mà bình thường thích tranh cãi kèn cựa với người khác giờ phút này lại tỏ ra bình tĩnh lạ thường, ánh mắt hắn sau khi sợ hãi không cam chịu qua đi ánh lên một nụ cười lạnh nhạt.

"Thiếu gia, cậu mau chạy đi!" Tư Đệ Nhĩ Bá Cách cũng hét lên.

"Chúng ta không phải không có cơ hội" Hàn Tiến chậm rãi nói: "Tôi có thể giúp mọi người khôi phục thể lực, sau đó..."

"Không có tác dụng gì đâu" Tiên Ni Nhĩ lắc đầu: "Huynh và Lôi Triết có lẽ nên chạy đi, nhưng bọn muội không được, nếu chạy loạn khắp nơi như một con chó điên thì thà ở lại chiến đấu đến hơi thở cuối cùng còn hơn"

"Không thử sao biết được?!" Hàn Tiến vội nói.

Tiên Ni Nhĩ chậm rãi nâng tay phải lên, với một động tác nhẹ nhàng lột cái mặt nạ của mình xuống rồi giũ đầu, mái tóc vàng óng ả dài rũ xuống, ẩn giấu sau cái mặt nạ đó là dung nhan đẹp đến mức khiến người ta không thể thờ được. Gương mặt trắng trẻo như chạm khắc, đôi mắt xanh hút hồn, đôi mày cong cong, giữa hai hàng mày là một ngôi sao sáu cánh, chiếc mũi thẳng và đôi môi căng mọng, tất cả những nét đẹp đó kết hợp lại tạo nên một gương mặt thuần khiết khiến mọi người ngỡ ngàng.

"Nhìn thấy rồi, bây giờ chắc không còn có gì hối tiếc chứ?" Tiên Ni Nhĩ nói có phần mỉa mai.

Ma Tín Khoa ngẩn ra nhìn ngôi sao sáu cánh giữa trán Tiên Ni Nhĩ: "Muội là..."

"Một ngẫu nhiên" Tiên Ni Nhĩ nhẹ nhàng đáp.

"Nghe ta nói này..." Hàn Tiến đã đến mức gân xanh nổi lên trên trán.

"Bây giờ phải nghe muội nói" Tiên Ni Nhĩ ngắt lời Hàn Tiến: "Chỗ muội cũng không có gì tốt cả, mà tình, huynh về sau chắc biết nên làm gì, những thứ này nên giao cho huynh rồi" Nói rồi Tiên Ni Nhĩ rút ra một cái tráp nhỏ màu đen trong chiếc nhẫn không gian đưa cho Hàn Tiến.

Hàn Tiến không nhận lấy, hắn đột nhiên thở dài: "Ta thật không hiểu, sao muội ngoan cố vậy? Chẳng nhẽ muội còn muốn lo cho họ sao?" Chuyện Hàn Tiến hỏi hận nhất cho đến bây giờ là quá nhu nhược, nếu sớm đuổi mấy thôn dân đó đi thì chưa chắc cả bọn đã phải rơi vào nước đường này.

Tiên Ni Nhĩ không nói gì, tay phải vẫn giơ lên, trên tay nàng là hộp tráp đó, lúc này, Tát Tư Âu, Mễ Yết Nhĩ cũng vây lại, Tát Tư Âu nói nhỏ: "Lạp Phi

Nhĩ, đi thôi, để có ở lại hay không thì kết quả vẫn thế mà thôi”

Hàn Tiến thấy trong lòng khó chịu, đến cái thế giới này quá nửa năm rồi, thu hoạch lớn nhất của hắn là quen biết những người bạn này, chẳng nhẽ phải từ bỏ thật sao? Đương nhiên, giờ hắn còn rất trẻ, hoàn toàn có thể làm lại, nhưng lần sau lại gặp tình huống này hắn lại phải từ bỏ sao?

"Nghe mọi người đi" Tiên Ni Nhĩ mỉm cười, sau đó nắm tay Hàn Tiến muốn dúi cái tráp vào tay hắn.

Hàn Tiến lật tay ném cái tráp đi, may là cái tráp chắc chắn, lăn mấy vòng trên đất nhưng vẫn nguyên vẹn.

"Huynh..." Tiên Ni Nhĩ kinh ngạc há hốc mồm.

Hàn Tiến không để ý đến những gì Tiên Ni Nhĩ nói, ngẩng đầu nhìn trời, bảo hắn đi bây giờ thì sao hắn làm nổi, so với chết ở đây chỉ bằng ở lại nơi có ích hơn, sau này báo thù cho mọi người, còn về rốt cuộc nên làm thế nào thì hắn không biết, thật sự không biết.

Trong lúc cả bọn đôi co thì đám đen đỏ ngày càng bay lại gần, Tiên Ni Nhĩ khẽ than, cúi người nhặt cái tráp lên, mọi người đều sẵn sàng, ai có kiếm rút kiếm, ai có ma pháp trượng thì cầm chắc trong tay, tuy có sự khác biệt lớn nhưng không ai dãi cổ đợi chết cả.

Đám mây đen do quỷ hút máu hợp thành không dừng lại mà bay thẳng đi, tình cảnh kì lạ này khiến cho không ít người chết vì đau tim.

Tất Tư Âu đã khai triển ma pháp, nhắc ma pháp trượng lên, hắn ngoác nhìn lên không trung, hắn không biết nên làm thế nào; thanh kiếm của Ma Tín Khoa xém nữa rơi xuống đất, hắn há hốc miệng ra, há to đến mức tường chừng như vừa cái đầu người; còn đôi tay của Hàn Tiến như cứng đờ lại, may là tim hắn cao áp hơn năng lượng hiện tại, nếu không đã tẩu hỏa nhập ma rồi.

So ra thì đám thôn dân kia phản ứng nhanh hơn, đám đồng hoan hô nhảy lên, người nào mệt quá không dậy được thì vui đến phát khóc.

Hàn Tiến có cảm giác dở khóc dở cười, đây là chuyện quái gì vậy? Vừa nãy đã ép cả bọn đến nước đường này, đã bắt đầu chia di vật rồi, kết quả là lũ quái vật đó lạng lẹ bỏ đi đúng như khi nó lạng lẹ đến...

Thì ra bọn họ vừa nãy đã diễn một vở kịch gây chuyện, Hàn Tiến quay người lại, phát hiện ra gương mặt Ma Tín Khoa, Tiên Ni Nhĩ rất cổ quái, chắc nét mặt mình giờ cũng không khác gì.

Hàn Tiến đang định nói thì trong đầu hắn lóe lên một suy nghĩ, hắn vội nói "Ma Tín Khoa, tiếp tục đưa người đi, nhanh lên! Lôi Triết, người huynh thế nào? Để Ma Tín Khoa công huân đi trước dẫn đường, không thể đi theo đường lớn được nữa, phải cố gắng đi đường vòng thôi.

"Ta có thể cố được" Lôi Triết vội đáp.

Ma Tín Khoa thấy Hàn Tiến lo lắng thì không hỏi nhiều, hắn gào lên: "Ai không muốn chết thì đứng dậy cho ta, đi theo ta, nhanh lên!"

"Tiên Ni Nhĩ, muội ở lại đây với ta, ậ" Hàn Tiến ngừng lại: "Ai có gương không?"

"Gương kiểu gì?" Khởi Lệ hỏi.

"Kiểu gì cũng được"

"Chỗ tôi có hai cái" Khởi Lệ vội lấy ra một cái gương từ trong hành lý, lại lấy ra một cái từ chiếc túi áo đưa hết cho Hàn Tiến.

"Còn có ai có gương nữa không?" Hàn Tiến kêu gọi.

Mấy thôn dân thấy Hàn Tiến cần gương thì thi nhau đưa ra, chẳng mấy chốc hắn đã có mười mấy cái gương trên tay, hắn chọn ra 9 cái có kích cỡ tương đương nhau, tuy hình dạng của chúng có khác nhau, chất lượng cũng khác nhau xa, nhưng giờ đầu phải lúc cho hắn kén chọn.

Ngón tay Hàn Tiến khuya khuya trên không trung, hắn tạo ra vài đạo phù, cuối cùng hắn phong ấn hết vào gương.

Thôn dân thấy Ma Tín Khoa giục mọi người đi theo hắn thì tuy không biết tại sao nhưng cũng khởi hành theo sau hắn, xung quanh dần dần vắng vẻ đi.

Hàn Tiến nhìn xung quanh một lượt nói nhỏ: "Biến!" rồi hắn vút chín cái gương đi, chín cái gương xoay xoay trong không trung, tiếp đó là tiếng bụp, chúng biến thành chín luồng sáng bắt mắt, bay ra từ phía khoảng một trăm mét, rồi đồng thời tiếp đất.

"Huynh lại khai triển ma pháp gì vậy?" Tiên Ni Nhĩ kinh ngạc hỏi.

"Một thứ đồ chơi lừa người" Hàn Tiến nhìn Tiên Ni Nhĩ, trước kia nói chuyện với nàng thì nàng luôn có một bộ dạng lạnh lùng chẳng phải nhiệt tình thì không. Bây giờ Tiên Ni Nhĩ bỏ mặt nạ ra rồi thì hắn mới nhận ra nét mặt Tiên Ni Nhĩ thật phong phú.

Tiên Ni Nhĩ thấy Hàn Tiến nhìn mình chăm chăm thì không thấy tự nhiên lắm, nàng lại đeo lại chiếc mặt nạ cũ.

"Còn đeo thứ đó làm gì?"

"Huynh thì hiểu gì?" Tiên Ni Nhĩ đáp lạnh tanh.

Hàn Tiến cười: “Cho ta mượn ma tinh màu xanh lục nữa đi”

Tiên Ni Nhĩ lòi ma tinh ra ném cho hắn: “Nhanh lên!”

“Ta còn nóng ruột hơn muối ấy chứ” Hàn Tiến cười đáp, trong đầu hắn đang nghĩ đến mấy loại phù trong quyển Nội Mật Đình Giáp, chọn ra một cái phù hợp rồi lại lấy thụ yêu thuật đã cắt từ trước đem ra khắc.

Không cần tốn nhiều thời gian, một con rùa đen xuất hiện sống động trong tay Hàn Tiến, Hàn Tiến rạch ra mồ Huyền Vũ Khởi Thánh chú, rồi lấy phù gia tăng cho con rùa, sau đó ném con rùa ra.

Một lần sóng khiến con người rợn tóc gáy đi qua, hiện trường xuất hiện một con vật gì đó lớn, đó chính là con rùa đen được phóng to lên vài nghìn lần, lưng cao khoảng 3m, cả vỏ giáp nữa phải lên tới 5m, mai rùa nhẵn thín, bên trên có mấy người, có khi còn nhiều hơn.

Tuy đã có chuẩn bị về tinh thần nhưng Tiên Ni Nhĩ vẫn bị con vật to khủng này dọa cho sợ đứng tim, nàng phải lùi lại vài bước rồi nói: “Cái gì, cái gì thế này?”

Hàn Tiến nhảy lên lưng rùa nói: “Lên đi!”

Độ cao 3m đâu có làm khó được Tiên Ni Nhĩ, nàng nhẹ nhàng nhảy lên lưng rùa, hiếu kì ngắm nghía nó: “Muội chưa từng nghe đến loại thầy ma hay hình nhân như thế này, sức chiến đấu chắc ổn chứ?”

“Sức chiến đấu gì chứ, với ta nó chỉ là một cỗ xe thôi” Hàn Tiến giơ ngón tay ra, con rùa bắt đầu di chuyển, đồng thời còn chạy rất nhanh.

Tiên Ni Nhĩ cẩn thận ngồi xuống, con rùa đã rời đường lớn, chạy trên thảo nguyên hoang dã, nhưng lưng rùa vững đến lạ thường, chỉ gọi là hơi cảm thấy lắc lư mà thôi.

“Sao trước đây huynh không làm thế này?” Tiên Ni Nhĩ hỏi, nàng có phần bất mãn, mấy ngày nay phải chạy mệt bã người, nên cảm thấy ảm ức quá.

“Sao lại nói vậy...chỗ ta phải chứa quá nhiều thứ rồi” Hàn Tiến chỉ chỉ vào cái đầu của hắn: “Hôm nay không phải Lôi Triết nhắc ta thì bây giờ chắc ta cũng chưa nghĩ ra”

“Ý huynh là.. .huynh biết quá nhiều ma pháp sao???”

“Đúng vậy” Hàn Tiến đáp.

Tiên Ni Nhĩ cười, nhưng có vẻ không thân thiện lắm, nàng cảm thấy Hàn Tiến quá ngông cuồng.

“Không phải muội từng nói muốn xem ta rốt cuộc có thể chạy được bao xa sao?” Hàn Tiến cười nói: “Ta đảm bảo đây không phải bất ngờ thú vị đầu tiên, cũng không phải là cuối cùng”.

Bạn đang đọc truyện *Hỗn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Tử Thù.

Thực ra số quỷ hút máu lúc này bọn Hàn Tiến nhìn thấy không nhiều, chỉ khoảng 20 con, còn vô số quỷ hút máu vây xung quanh, dày đặc như muối, chính giữa có hơn 30 con đang quỷ dưới đất, người chúng run lấy bầy, trước mặt chúng là một con quỷ hút máu có thân hình cao lớn lạ thường, nó đang lấy tay vuốt vuốt một đoạn than cháy xém.

Thanh than đó gấp khúc không theo quy luật gì cả, xem ra trước đó nó đã chịu sự đau đớn khó có thể tưởng tượng nổi, phía giữa còn có một cái lỗ lớn, nếu bọn Hàn Tiến ở đây sẽ nhận ra thanh than đó là gì.

Một con quỷ hút máu cẩn thận mang một cái sọ lại, nhưng do nó quá sợ nên lỡ tay làm rớt xuống đất, con quỷ cao lớn lạ thường chột ngẩng đầu lên, tay phải đồng thời thò ra, móng vuốt sắc lẹm lướt qua phần bụng của con quỷ kia, máu đen bắn ra, con quỷ đó bị chia làm hai phần, gãy giữa đau khổ kêu thét trên đất.

Con quỷ có thân hình cao to đó đứng đây, một chân dẫm mạnh xuống, có tiếng nứt ghè người vang lên, những con quỷ xung quanh rùng mình.

Đúng lúc này thì có một bầy quỳ bay từ hướng Tây và hướng Nam lại lần lượt hạ xuống, con quỳ kia vội vàng quỳ xuống run run nói: "Tham kiến Táp Lạc Lâm đại nhân, tham kiến Bối Đệ đại nhân" Tất cả các con quỳ cũng quỳ xuống theo hần, không có con nào dám ngẩng đầu. Thủ lĩnh hai bầy quỳ vừa đến là nữ, dung mạo xinh đẹp, ai cũng mặc váy lễ phục đen tuyền khá giống nhau, tôn lên làn da trắng ngần, cái váy vừa sâu cổ vừa được xẻ cao, gần giống như sườn xám trong thế giới của Hàn Tiên, đôi chân dài to nhìn rất gợi cảm.

Tuy hai người bọn họ có rất nhiều điểm giống nhau, nhưng tuyệt đối không phải là chị em. Ngoài việc xinh đẹp ra, con quỳ mang tên Táp Lạc Lâm có khí chất cương nghị, mà con tên là Bối Đệ lại có xu hướng ôn hòa, hơn nữa, nét mặt họ cũng khác nhau, Táp Lạc Lâm ngo ra nhìn thanh than đó, con người như xoay tròn, là một nỗi đau và bi thiết không thể đo được, Bối Đệ thì khá là bình tĩnh, tuy ánh mắt có một thứ cảm xúc gì thoáng qua nhưng không có gì gọi là đau thương, một con quỳ đứng cạnh Bối Đệ còn lộ ra một nụ cười, nụ cười nước đục thả câu, nhưng cũng thoáng qua rất nhanh.

Táp Lạc Lâm ngẩng lên trời, gào lên một cách thê lương, tiếng gào cao dần rồi cuối cùng không nghe thấy nữa, những con quỳ đứng sau cũng gào lên.

Cổ họng của Táp Lạc Lâm vẫn rung mạnh, nhưng không phát ra tiếng, cảnh tượng này quá quái dị, thực tế, chỉ có người bình thường không nghe thấy được, còn tất cả những con quỳ hút máu đều vẫn nghe thấy sự run rẩy như ngấm vào tận xương tủy.

Tiếng gào thét vô thanh phá vỡ không trung, lấy đó làm trung tâm, xung quanh mở dần ra, trên cao nguyên Bái Đặc Minh, quỳ hút máu đang chơi đùa với trò chơi của mình, tất cả những gì liên quan đến thịt, máu và sinh mạng đều có thể trở thành đồ chơi của chúng, khi tiếng thét đó xuyên qua thì những con quỳ đều đông lại, tiếp đó từng con bay lên không, nhằm thẳng về phía có tiếng thét, quên đi bản thân mình, có thể cự tuyệt sự triệu tập của thống lĩnh đại nhân, nhưng tuyệt đối không dám bỏ qua sự bi thương của đức tối cao.

Ở nơi xa hơn, cửa vào của thành Địa Hạ, một người áo đen thân hình khô ngô đang ngồi trên một tảng đá xanh, trong tay còn có một cái cốc bát giác hồ phách, chiếc cốc có đựng chất dịch đỏ, nghe thấy tiếng thét, hần ta đứng dậy, chiếc cốc trong tay rơi xuống đất, hần lâm bần: "Là gì.. là gì có thể khiến Táp Lạc Lâm đau buồn đến vậy.

Táp Lạc Lâm đầu đập xuống đất, ôm thanh than đó vào lòng, rồi phát ra những âm thanh người ngoài khó có thể nghe thấy được, rồi có cả nước mắt máu rơi ra.

"Táp Lạc Lâm tỷ tỷ, chuyện đã thế này rồi, muội thấy..." Bối Đệ lên tiếng.

"Im ngay!" Táp Lạc Lâm ngắt lời Bối Đệ.

Bối Đệ dừng lại, cười nhạt, nàng cũng là vua quỳ hút máu, trước mặt người khác bị chỉ trích, nên cảm thấy hơi khó chịu.

Táp Lạc Lâm từ từ đứng dậy, nàng đợi giây lát rồi bắt đầu ngậm nhẹ thân chủ, từng trận sóng ma pháp truyền ra xung quanh, con quỳ hút máu nào cũng biến sắc, bọn chúng không biết vua của mình muốn làm gì.

Một đám mây đỏ rực như máu sập xuống, bên trong có các loại hình vẽ nhấp nháy, rồi càng ngày càng rõ hơn, quỳ hút máu nhìn thấy một chiến sĩ khô ngô múa thanh trường kiếm, với sự che khuất của ánh sáng vàng kim, lưỡi kiếm đâm thẳng vào lồng ngực một con quỳ hút máu.

Tiếp đó toàn bộ trận đấu được tái diễn lại, khi nhìn thấy con quỳ đó không màng tới sự an nguy của đồng loại mà định chạy trốn, ánh mắt của Táp Lạc Lâm lộ rõ sát khí, vì con quỳ đó từ đầu chí cuối không giúp đỡ gì đồng loại, chỉ lo cho bản thân tháo chạy. Có lẽ bọn quỳ kia không có cách nào nhìn được câu chuyện bên trong, nhưng tuyệt đối không giấu được nàng.

"Bối Đệ, bây giờ muội đắc ý lắm đúng không?" Táp Lạc Lâm lạnh lạnh nói.

"Táp Lạc Lâm tỷ tỷ, ý tỷ là gì?"

"Sinh mệnh của chúng ta rất dài, vì vậy muội nhất định phải cẩn thận, nhất định phải giữ cho chặt thứ mà mình yêu quý nhất!" Táp Lạc Lâm lạnh nhạt nhìn con quỳ hút máu đứng cạnh Bối Đệ: "Ta nghĩ người hiểu ta muốn nói gì"

Mặt con quỳ đó biến sắc, nó vội trốn vào sau lưng Bối Đệ.

"Người dám!" Bối Đệ tức giận quát: "Nếu con ta mà có chuyện gì, ta tuyệt đối không tha cho người!"

"Hừ...muội cho rằng ta sẽ tha cho muội?" Táp Lạc Lâm cười, một nụ cười thật thâm mà lại đáng sợ: "Bối Đệ, ta thề! Sẽ có một ngày, ta sẽ cho muội trải nghiệm nỗi đau của ta ngày hôm nay!"

Bọn quỳ xung quanh im lặng không nói một lời, bọn chúng biết hai bà vua của mình luôn chèn ép nhau, vì vấn đề người thừa kế mà luôn đấu đá nhau, nhưng chưa từng công khai mà thôi, hôm nay nói toẹt ra thế này làm cho chúng sợ sệt đến đỉnh điểm.

Sắc mặt Bối Đệ thay đổi bất định, hồi lâu mới nói nhỏ: " Tỷ tỷ hiểu nhầm rồi..."

"Bây giờ giải thích, không cảm thấy là đã quá muộn rồi sao?" Táp Lạc Lâm lạnh nhạt nói: "Bố Lai Khắc!"

"Có, đại nhân" tên quỳ hút máu có thân hình cao lớn lạ thường lên tiếng.

"Người cũng nhìn thấy mặt chúng đúng không? ta cho người 3 ngày, bắt sống chúng về trước mặt ta" Táp Lạc Lâm dần từng tiếng: "Nếu quá 3 ngày thì người không cần quay về nữa"

“Tuân mệnh, đại nhân”

Hàn Tiến ở cách đó mấy chục dặm không hề biết chuyện gì xảy ra, tâm trạng hần rất tốt, Tiên Ni Nhĩ cũng vậy, con rùa lớn như chiếc thuyền đập sóng vậy, tốc độ tuy không quá nhanh mà lại ổn định.

Hàn Tiến và Tiên Ni Nhĩ nhanh chóng đuổi kịp đám đông, có hai thôn dân tách nhóm ra chỉ vào một đứa bé gái nói: “Đại nhân, đại nhân, xin hãy cứu lấy đứa trẻ của chúng tôi, hãy mang nó đi, cầu xin ngài đấy, đại nhân!”

Hàn Tiến và Tiên Ni Nhĩ ngơ ngàng, hai người đều nhìn thấy rõ, đó chính là bé gái cho họ hoa quả lúc nãy.

“Khoan” Tiên Ni Nhĩ nói, nàng nhảy xuống khỏi lưng con rùa, đón lấy đứa trẻ rồi lại leo lên lưng rùa.

Đứa bé đó rất ngoan ngoãn, nhưng khi Hàn Tiến bắt đầu cho rùa đi chuyển thì nó đột nhiên khóc thét lên: “Cha, mẹ...con cần cha, con muốn mẹ cơ...” Hàn Tiến làm bộ không nghe thấy, đứa bé không chịu yên, bắt đầu giãy giụa, dùng tay túm lấy Tiên Ni Nhĩ: “Con muốn mẹ cơ..”

“Ngao nào bé, đừng lo cho họ, đến phía trước kia đợi họ, nghe lời nào” Đứa trẻ vẫn gào thét, thực ra có chạy cả buổi chiều thì họ cũng không kịp, nếu không phải vì con thì có lẽ họ đã yên phận ở lại nơi đó rồi, có cô chạy nữa thì nếu không bị giết chết thì cũng sẽ chết vì mệt.

“Mẹ ơi...” Giọng con bé đã khản đặc.

“Dừng lại chút đi!” Tiên Ni Nhĩ nói.

Hàn Tiến thờ dãi cho dừng con rùa lại.

“Có thể bảo nó nằm xuống không?” Tiên Ni Nhĩ hỏi.

“Có thể”

“Lên đi, nhanh lên đây!” Tiên Ni Nhĩ vẫy tay gọi.

Cặp vợ chồng trẻ đó ngăn ra, nước mắt cứ thế trào ra, bọn họ cảm ơn rồi rít, rồi lần lượt trèo lên lưng rùa, đứa trẻ đó vươn ra khỏi người Tiên Ni Nhĩ rồi sà vào lòng mẹ nó, hai mẹ con ôm nhau mà khóc, người thanh niên đó nhìn Hàn Tiến và Tiên Ni Nhĩ đầy cảm kích.

“Đại nhân hãy cứu lấy con tôi”

“Đại nhân, chúng tôi chỉ có một đứa con, cầu xin ngài, có được không”

Những thôn dân thấy vậy thì vây lại, nhưng bọn họ không dám cho con lên, chỉ biết nhìn Hàn Tiến và Tiên Ni Nhĩ, Hàn Tiến lấy tay đập vào trán mình, hẳn biết là sẽ có chuyện này mà, vì vậy lúc này mới vội đi. Thực ra, Hàn Tiến là người mâu thuẫn, hay nói cách khác, vì kinh nghiệm và tuổi tác nên hẳn vẫn chưa định tính, Hàn Tiến muốn làm người tốt nhưng lại bị hiện thực và lợi ích vây quanh; hẳn muốn làm người xấu nhưng lại không kiên quyết, không triệt để, thường mắc sai lầm là trái tim quá mềm yếu.

“Có thể cho tất cả chúng lên được không?” Nhìn những cặp mắt kì vọng xung quanh Tiên Ni Nhĩ cũng động lòng thương cảm.

“Ma lực của ta...” Hàn Tiến chống chế một cách yếu đuối, hẳn không chỉ muốn thuyết phục Tiên Ni Nhĩ mà còn đang cố thuyết phục bản thân mình.

“Ma lực không còn thì chúng ta còn có thời gian, còn có ma tinh, nhưng sinh mệnh mất đi rồi thì khó có thể lấy lại” Tiên Ni Nhĩ nhẹ nhàng nói: “Có thể không?”

“Ta có thể nói không thể sao?” Hàn Tiến cười gượng: “Chúng ta xuống đi để cho chúng lên.

“Haizzz, đúng là liên sọc thì quên đau ngay được...” Vừa mới lúc này hẳn còn hối hận không đuổi thôn dân đi sớm, nay lại... hẳn không biết phải hình dung mình thế nào.

“Cho bọn trẻ lên đi” Tiên Ni Nhĩ nói.

“Đa tạ đại nhân, đa tạ đại nhân..”

“Cầu cho thần linh phù hộ cho ngài.

Thôn dân rất kích động, vừa cảm ơn vừa đưa con lên lưng rùa, điều làm Hàn Tiến ngạc nhiên là họ có tính khiêm nhường, họ chỉ cần con họ lên, chứ mình thì không tranh giành gì, hai vợ chồng kia đỏ mặt, để con lại rồi trèo xuống, nhường chỗ cho hai đứa trẻ khác.

Chương 88: Mộ Địa Xoắn Ốc

Ma Tín Khoa và Tát Tư Âu đột nhiên nghe thấy phía sau có âm thanh lạ thường, quay lại nhìn thì cả bọn tròn mắt ra nhìn, có khoảng 8, 9 con thú lớn xếp thành hàng đến gần, Hàn Tiến và Tiên Ni Nhĩ ngồi trên con đầu tiên nhìn xuống chỗ họ.

“Đây là cái gì?” Ma Tín Khoa hét lớn.

“Lên rồi hãy nói” Hàn Tiến cho con rùa dừng lại.

Ma Tín Khoa, Tát Tư Âu, còn cả bọn Khởi Lệ nữa lần lượt kéo nhau lên lưng rùa, theo hiệu lệnh của Hàn Tiến, con rùa chậm rãi đứng dậy, và chạy nhanh hơn.

Ma Tín Khoa neho mắt nhìn về phía sau, tất cả thôn dân đều chen lên lưng rùa không biết là vì cảm kích hay là vì quá hưng phấn, hấn thấp thoáng nghe thấy tiếng nước nổ.

Khởi Lệ ngồi nép vào gần người Hàn Tiến hỏi: "Đây là ma thú gì vậy?"

“Ta cũng không biết đây là cái gì” Hàn Tiến lắc đầu, tứ thánh thú, đó là cách gọi của đạo môn, không có cách nào giải thích cho Khởi Lệ hiểu cả.

“Lạp Phi Nhĩ, ta...hận ngươi!” Ma Tín Khoa cắn răng nói: “Tại sao không sớm lôi thứ này ra hả?”

“Ta đã hỏi rồi” Tiên Ni Nhĩ cười đáp.

“Thế tên này giải thích thế nào?”

“Thì huynh ấy nói là biết quá nhiều ma pháp nên không nhớ ra, may là Lôi Triết nhắc đến mới nhớ”

“Đệ...đệ biết bao nhiêu ma pháp?” Ma Tín Khoa gần như ré lên: "Bây giờ, đệ kể từng cái ra, sau này ta sẽ nhắc đệ lúc nào nên dùng cái gì!"

“Tiếc là đệ hiện không còn ma lực nữa, nếu không...hai người tin không, đệ có thể biến người thành tượng, lấy ai thí nghiệm bây giờ...” Hàn Tiến ra bộ suy nghĩ.

Ma Tín Khoa biến sắc, hấn đột nhiên nhớ đến mấy loại ma pháp như gia trì hay hiệu quả, đầu tiên phải khóa tinh thần vào một sinh mệnh nào đó, sau đó mới khai triển, cũng tức là, nếu hấn ép nữa thì Hàn Tiến nhất định sẽ biến hấn thành mục tiêu, Ma Tín Khoa cười trù: “Ha ha... đệ chớ cho là thật, bọn ta chỉ đùa thôi mà”

“Đệ thấy huynh nói rất có lý” Hàn Tiến bật cười.

Ma Tín Khoa cảm thấy căng thẳng, bắt đầu nhìn đông nhìn tây, cuối cùng dừng lại nói Tát Tư Âu, lại còn có ra hiệu bằng mắt, Tát Tư Âu vừa tức vừa cười, nhẹ nhàng nói: “Lạp Phi Nhĩ, đệ tạo ra mấy con thú thầy ma này, có phải là lãng phí rất nhiều ma lực không? Không ngờ... tìm đệ mệt thật đấy”

“Không liên quan đến đệ” Hàn Tiến chỉ chỉ Tiên Ni Nhĩ, đến bây giờ hấn vẫn xót vì tiêu hao quá nhiều năng lượng: “Nếu không phải muội ấy làm loạn lên thì...”

“Huynh nói cái gì?” Tiên Ni Nhĩ bật lại ngay.

Hàn Tiến cười ha ha, trước kia họ phối hợp tuy ăn ý, nhưng Tiên Ni Nhĩ trên mặt có thêm cái mặt nạ nên luôn có cảm giác xa cách, bây giờ Tiên Ni Nhĩ đã để lộ mặt ra, cảm giác xa cách đó dần dần biến mất, nếu là trước kia thì có thể không có ai chọc Tiên Ni Nhĩ làm gì cả.

“Quả nhiên không hô là tinh linh lương thiện à...” Ma Tín Khoa tán thưởng.

“Lạp Phi Nhĩ, ma lực của đệ đã hết rồi sao? Còn có thể chiến đấu không?” Tát Tư Âu hỏi.

“Không vấn đề gì...” Nụ cười của Hàn Tiến như đông cứng lại, hấn cảm nhận, một đám quỷ hút máu dày đặc xuất hiện trước mặt, đồng thời đuổi theo họ.

“Thiên hồn địa hạo, cửu cung quang huyên, mở!” Hàn Tiến khởi động khẩu quyết.

Từ phía xa, 9 cái gương đột nhiên xuất hiện ánh sáng chói mắt, từng cột ánh sáng chiếu thẳng lên trời, đám quỷ hút máu đang bay chọt cảm thấy chói mắt, sau đó cả thế giới đã đổi khác, đầu đầu cũng là sao, đội hình lũ quỷ loạn lên, bọn chúng không biết nên bay về phía nào.

Khi phi hành viên hay chim đi trú ban đêm bay trên biển sợ nhất là gặp phải tình trạng này, bọn họ hay cảm giác của họ có sai lệch lớn, hiện tượng này gọi là mộ địa xoay ốc, có thể hiểu là cảm giác xuất hiện lệch lạc đáng sợ.

Đối với bầy quỷ hút máu , sau khi nắm được kĩ năng bay thì chúng chưa gặp phải tình trạng này bao giờ, đội hình bỗng chốc hỗn loạn, thậm chí còn va chạm lẫn nhau, con nào thể lực yếu thì bị va vào rồi rớt xuống như hòn đá vậy, nhưng vẫn cố vỗ cánh bay lên, sau đó lại bị va vào, đến con thống lĩnh cũng bị mất phương hướng.

Có một số chọn chắc một ngôi sao rồi bay bạt mạng về phía đó, chọn một vật tham chiếu cũng là một cách tốt, nhưng vị trí của mấy ngôi sao giả đó thay đổi liên tục, kết quả là chúng đi thành vòng tròn, hơn nữa đều cho là mình bay đúng, gọi bạn bay theo mình, kết quả đã loạn càng loạn hơn.

Tiên Ni Nhĩ thấy thần sắc Hàn Tiến có gì không đúng vội hỏi: “Sao thế?”

“Mấy con quỷ đó đuổi kịp rồi” Hàn Tiến thờ dài.

Bọn Tát Tư Âu, Ma Tín Khoa đồng loạt quay về sau nhìn.

“Nhìn gì chứ? Bây giờ chúng đang bị ma pháp của đệ trói chặt rồi”

“Trói chặt?” Tát Tư Âu vừa ngạc nhiên vừa vui mừng nói, “Đệ có thể trói được chúng trong bao lâu?”

“Không biết, xem vận may thế nào” Hàn Tiến đáp, “Số may thì có thể đến được lúc trời sáng, nếu đen đủi thì sẽ nhanh thôi, chúng sẽ đuổi kịp chúng ta”. Năng lượng của hắn có hạn, những nguyên liệu có thể tận dụng được được lại hạn hẹp, vì vậy trận địa cứu cung huyền không phát huy được uy lực vốn có. Mấy con quỷ đó không ngừng rơi xuống đất, chỉ khi nào có con quỷ hút máu va vào cái gương nào đó làm nó vỡ thì trận đồ đó mới biến mất, cứ cho là mấy chiếc gương có nguyên vẹn thì mấy con quỷ rớt xuống đất thì chỉ cần nhắm mắt bay thẳng ra khỏi phạm vi của trận đồ là được, vấn đề là lúc nào chúng mới có thể bình tĩnh lại.

“Vận may? Là ý gì?” Tát Tư Âu không hiểu, với kiến thức ma pháp của hắn, hoặc là làm được, hoặc là không làm được, vận may có tác dụng gì?

“Lát nữa sẽ nói” Hàn Tiến quay đầu nhìn Lôi Triết, “Lôi Triết, huynh lại dẫn đường đi, bây giờ chúng ta càng tránh đường lớn càng an toàn”

“Ta...ta có thể không chế nó không?” Lôi Triết kinh ngạc nói.

“Huynh bảo ta đi đâu là được”

Hàn Tiến không muốn đánh cược vận may, đó là cảm giác không có kiểm soát nhất, nhưng lần này, hắn lại cược đúng, chạy cho đến khi linh lực của con rùa tiêu tan, sau đó hắn lại chế thêm 8, 9 con nữa, cuối cùng chạy cả đêm mà lũ quỷ hút máu vẫn không đuổi kịp.

Nhìn thấy trước mặt có một thôn xóm, mà linh lực của con rùa cũng lại cạn dần, Hàn Tiến nhảy xuống khỏi lưng rùa, cả đội cũng xuống theo, hắn không còn năng lượng chế tạo bùa nữa, cả đêm, cả đội có thể ăn ngủ, chỉ có hắn và Lôi Triết thì không.

Lôi Triết chỉ cần chỉ đi đâu thì hắn lại phải niệm để điều khiển cả 9 con rùa, bây giờ hắn quá mệt mỏi rồi.

Hai loạt thần chú huyền vũ khỏi thánh đã tiêu hao của hắn gần vạn đơn vị năng lượng, năng lượng của bản thân hắn chỉ có hơn một trăm, một lúc tiêu hao nhiều như vậy hắn xót lắm, nói không thì đúng là lừa mình lừa người, nhưng thấy mọi người vui vẻ như vậy cũng có thể coi là một kết quả.

Cả đội nhảy xuống đất mà Ma Tín Khoa vẫn có thể ngủ ngon như không, lại còn có Hi Nhĩ Na và lính đánh thuê nữa, Hàn Tiến muốn bốc hỏa luôn, thật không công bằng, hắn khua khua tay, con rùa đột nhiên biến mất, bọn Ma Tín Khoa rơi bịch xuống đất.

Nhưng thể lực tên này tốt, hắn lăn xuống dưới đất bèn nhảy căng lên, “Có chuyện gì vậy? Quỷ hút máu đến sao?!”

“Không có gì, thú thầy ma biến mất rồi” Hàn Tiến cười ung dung đáp.

“Đúng vậy, rất đột ngột” Tiên Ni Nhĩ khẽ thở dài.

Hi Nhĩ Na không nghe ra có gì khác thường, thầm than đen đủi, Ma Tín Khoa bán tín bán nghi nhìn Hàn Tiến, rồi lại nhìn Tiên Ni Nhĩ, “Sao...sao mấy con đằng kia sao không biến mất, mà chỉ có con này?”

“Đệ cũng không rõ”

Ma Tín Khoa há hốc mồm, nhưng hắn khỏe mạnh hơn người, hắn làm bầm gì đó rồi ngồi phịch xuống đất, nói thật hắn vẫn còn buồn ngủ.

“Tát Tư Âu, huynh đến trấn trước mặt nghe ngóng xem thế nào, mọi người sẽ đến đó” Hàn Tiến nói.

“Ừm” Tát Tư Âu gật đầu.

“Tôi cũng đi” Lôi Triết đứng dậy.

“vết thương của huynh...”

“vẫn có thể đi lại được mà” Lôi Triết cười nói, hẳn thực sự chỉ muốn làm gì đó cho mọi người.

“Vây cùng đi, cẩn thận đấy” Hàn Tiến ôn tồn nói.

“Là huynh đã cứu mọi người” Tiên Ni Nhĩ nhìn theo bóng của Tát Tư Âu và Lôi Triết chậm

rãi nói.

“Ta cũng vì cứu mình mà thôi” Hàn Tiến cười nói.

“Mấy tháng trước, huynh có thể ung dung chạy thoát vòng vây của vài trăm kị sĩ ở thành Thánh Quan, chắc là có ma pháp rất đặc biệt phải không? Muội nghi ngờ...mấy con quỷ hút máu đó có thật có thể hại đến huynh không?”

“Một mình ta tháo chạy?” Hàn Tiến ngừng đôi chút rồi nói, “Nhưng tài sản của ta ở đây, chẳng lẽ nào ta từ bỏ tất cả sao?”

“Tài sản?ý huynh là...”

“Ví như Tư Đệ Nhĩ Bá Cách, Ma Tín Khoa” Hàn Tiến cười đắc ý, “Còn có muội, Khôi Lệ nữa”

Tiên Ni Nhĩ vừa tức vừa buồn cười, nếu Hàn Tiến nói thật, làm gì có ai coi người khác là tài sản của mình không chứ? Nếu Hàn Tiến đùa, nhưng hẳn đúng là không bỏ mặc mọi người.

“Tình bạn là vô giá!” Tiên Ni Nhĩ lườm Hàn Tiến.

“Đương nhiên, thế nên dù có chuyện gì ta cũng không thể từ bỏ”

“Huynh...” Tiên Ni Nhĩ nhìn cái bóng của Hàn Tiến, hơn nửa năm trước hẳn là người bình thường, một tiên tri không có năng lực tiên đoán mà thôi, hôm nay, Hàn Tiến thiết lập ma pháp trời chân bọn quỷ hút máu, lại tạo thân ma giúp mọi người chạy trốn, có thể nói nếu không có Hàn Tiến thì kết cục của bọn họ sẽ ra sau, trong một thời gian ngắn, từ một người bình thường trở thành trụ cột của cả nhóm, tốc độ trưởng thành khiến người ta phải khâm phục.

Bạn đang đọc truyện *Hỗn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Tây Thành.

Tát Tư Âu và Lôi Triết đi không lâu thì quay lại, Lôi Triết mừng rỡ ra mặt nói, “Thật không ngờ một đêm chúng ta có thể đi xa đến vậy! hơn nửa phương hướng không hề sai. Đi về phía trước khoảng hơn hai mươi dặm nữa là đến Tây thành rồi!”

“Tây thành.. có chắc đảm bảo an toàn không?” Hàn Tiến hỏi.

“Không vấn đề” Lôi Triết gật gù đáp, “Cứ cho đội quỷ hút máu đều tập trung ở đây thì cũng rất khó tấn công Tây thành”

“Tư Đệ Nhĩ Bá Cách, đi thông báo với thôn dân, đi tiếp là đến Tây thành rồi, bảo họ tiếp tục lên đường”

“Vâng, thiếu gia” Tư Đệ Nhĩ Bá Cách nhảy lên, chạy thẳng về phía sau.

“Lôi Triết, huynh không vấn đề gì chứ?” Ánh mắt Hàn Tiến lại dừng lại nơi người Lôi Triết.

Lôi Triết ngạc nhiên, rồi lập tức hiểu ý của Hàn Tiến, hẳn ậm ừ nói, “Yên tâm, bọn họ sẽ không nhận ra ta đâu, ta có cách của ta”

“Thế thì được, mọi người cũng chuẩn bị đi” Hàn Tiến quan sát mọi người một lượt,

“Hi Nhĩ Na, lại đây, ta có chuyện muốn nói với muội”

Mọi người có vẻ kinh ngạc, đặc biệt là Ma Tín Khoa vẫn còn đang nửa mê nửa tỉnh, hẳn trừng to mắt, ngơ ngơ nhìn Hàn Tiến.

Hi Nhĩ Na thì lại không màng gì, tung tăng theo Hàn Tiến, ai ngờ hẳn ta chỉ nói vài câu Hi Nhĩ Na đã đỏ bừng mặt, cử chỉ không tự nhiên lắm.

Ma Tín Khoa nhìn theo không chớp mắt, trán hần căng ra, hần cầu véo cái tai của mình, chỉ muốn cầm kiếm xông ra hỏi xem có chuyện gì, nhưng thâm tâm hần lại tin tưởng Hàn Tiến và Hi Nhĩ Na.

Đến Tiên Ni Nhĩ cũng hiểu kì, nàng gần như ngừng thở, hai cái tai nhọn hoắt không ngừng cử động, cố gắng nghe ngóng chuyện bên đó.

“Muội không biết, bây giờ Ma Tín Khoa sắp điên rồi...đừng nhìn, tuyệt đối không được nhìn...điều này chứng tỏ Ma Tín Khoa rất coi trọng muội...ha ha, nếu muội còn làm mấy động tác đó thì Ma Tín Khoa sẽ xông ra chém người mất..không phải ta làm khó hai người, muội như vậy là không đúng.. .Trừ phi muội muốn đuổi Ma Tín Khoa đi.. .đổi phó với đàn ông giống như huấn luyện ngựa vậy, không nên buộc dây cương quá chặt, cũng không được dùng roi da đánh...biết khi đàn ông đánh giá phụ nữ, biết theo thói quen đánh giá điểm gì đầu tiên không? Hiện thực.. .phụ nữ có thể không đẹp nhưng không thể không hiện thực, làm theo cách đó sẽ mang lại cho muội một bất ngờ đó...”

Tiên Ni Nhĩ suốt nửa ngã ngựa ra cười, không khỏi nhìn Ma Tín Khoa với ánh mắt thông cảm, chỉ nói đến đầu óc thì Ma Tín Khoa còn kém Hàn Tiến nhiều, có Hàn Tiến giúp Hi Nhĩ Na, những ngày về sau của Ma Tín Khoa sẽ âm thầm lắm đấy!

Được một lúc thì Hàn Tiến và Hi Nhĩ Na quay lại với cả nhóm. Ma Tín Khoa chạy ra hỏi:” Hai người lúc đó ở bên đó nói gì vậy?”

“Nói chút chuyện đoàn quân đánh thuê” Hàn Tiến cười đáp, không thể lại trêu Ma Tín Khoa, nếu không có người sẽ lật mặt.

“Không cần huynh quản!” Hi Nhĩ Na lườm hần ta, nàng cũng nhận ra Ma Tín Khoa giờ rất căng thẳng, lo lắng, trong lòng vô cùng vui sướng.

“Ta...tại sao ta không thể quản?” Ma Tín Khoa càng lo hơn, quan trọng là thần sắc của Hi Nhĩ

Na lúc này, hần quen nàng bao nhiêu năm, nhưng chưa từng thấy Hi Nhĩ Na thẹn thùng như vậy bao giờ, hần cảm thấy lồng ngực mình như muốn nổ tung ra.

“E hèm...” Hàn Tiến ho khan, nói thừa! lúc này đã nhắc đi nhắc lại rồi, con gái cần hiện thực dịu dàng, Hi Nhĩ Na rốt cuộc có nghe không vậy?!

“Ai da!” Hi Nhĩ Na phản ứng lại, cố làm ra vẻ yếu đuối, lại còn đưa mắt nữa:

“Nhiều người thế này...đợi lát nữa muội sẽ nói sau, được không? Được không mà...”

Bọn người Tát Tư Âu đều tròn mắt ra nhìn, bọn họ đã quen với một Hi Nhĩ Na tính khí thất thường; đã bao giờ thấy nàng bộc lộ thần sắc như thế này đâu? Đến Ma Tín Khoa cũng chết trân, mãi mới lắp bắp vài câu, “Muội.. .không sao chứ? có phải không cần thận đề quỷ hút máu cắn phải không?”

Hi Nhĩ Na nổi giận lôi đình, hần nổi không thể đâm bốp vào mặt hần, sau đó dầm cho nát bướm; nhưng câu nói của Hàn Tiến vẫn văng vẳng bên tai, nàng cố gắng khống chế cảm xúc của bản thân, xoay xoay người hờn dỗi nói, “Đáng ghét...” nhưng nàng dùng sức hơi mạnh nên làm cho Ma Tín Khoa lao đảo.

Đúng lúc này mấy thôn dân đều đã được thông báo là đi thêm hai mươi dặm là đến Tây thành liền lục tục kéo nhau đến gần bọn Hàn Tiến,, chìa tay tại đây, bọn họ muốn biểu lộ sự cảm kích của mình, nhưng bọn họ khác với quý tộc, chưa từng được học hành, vì vậy vốn từ có hạn, quay đi quay lại vẫn là hai chữ cảm ơn.

Có vài người dẫn đầu còn bảo thôn dân lấy tiền ra, nói là trả hoa hồng cho bọn Hàn Tiến, nhưng Hàn Tiến đâu có màng đến số tiền đó, hần cũng đâu phải cứu đám thôn dân này vì tiền. Hai bên đưa qua đẩy lại một hồi, cuối cùng Tiên Ni Nhĩ đứng ra nói mãi, bọn họ sau khi vào thành không thể không tìm việc, còn phải sống sót qua ngày nữa, vì vậy số thôn dân mới không đưa tiền nữa.

Hàn Tiến không quen với cảnh này chút nào, quay bên này nói cảm ơn; quay bên kia đáp tạ, quá chán! Hần thực sự muốn đánh một ai đó.

Khó khăn lắm mới thoát được đám đông này, để tránh trên đường gặp họ Hàn Tiến đã cố tình đội, mọi người rẽ vào thôn trước mặt ăn nghỉ rồi mới đi ra đường lớn.

Ngoài Hàn Tiến không có tâm trạng ra còn mọi người đều rất vui vẻ, dù gì bọn họ cũng đã được nghỉ ngơi cả một đêm, vừa đi vừa cười nói vui vẻ. Ma Tín Khoa đã quên biến chuyện không vui vừa nãy, Hi Nhĩ Na dẫn đầu, có lẽ là do bản năng của chiến sĩ chẳng, còn những người khác hiểu kì có thể đi tụt lại sau ngó nghiêng...

Nếu bọn họ biết sau họ khoảng 3 dặm có vô số con quỷ hút máu đang tập trung lại tìm kiếm lòng sục chắc họ đã chạy như bay rồi.

Vì thể chất đặc biệt nên quỷ hút máu bình thường không có mồ hôi, nhưng con quỷ tên Bồ Lai Khắc kia giờ này lại đang dầm mồ hôi, hai tay hai chân run lấy bầy.

“vẫn chưa tìm thấy sao?” Khả Lạc Lâm nói, vì muốn bắt hung thủ, vì muốn báo thù cho con trai, nàng đã tận tay tham gia vào chiến dịch lùng bắt này, “Tại sao không đến nơi khác xem?”

“Đại nhân, chúng chắc chắn chưa đi xa được!” Bồ Lai Khắc nói chắc như đinh đóng cột,

"Bọn chúng có tổng cộng hơn 400 người, lại không có xe ngựa, tuy chúng tôi bị ma pháp quai lại trói chân, nhưng trong thời gian đó chúng cùng lắm chỉ đi được mười mấy dặm mà thôi, tôi đoán, chúng chỉ đang trốn trong ma pháp trận mà thôi!"

“Người nói chúng vẫn còn quanh đây?”

“Chắc chắn, đại nhân, tôi xin dùng tính mệnh để đảm bảo!”

“Ừm” Khả Lạc Lâm khẽ gật đầu, nàng cũng tin vào phán đoán của thuộc hạ.

Nhóm người đó do một đội đánh thuê và hàng trăm thôn dân tổ hợp thành, nếu đội quân đánh thuê bỏ mặc sự sống chết của thôn dân, tháo chạy một mình có lẽ đã đi được rất xa, nhưng mấy thôn dân đó không thể nào tháo chạy được, càng không thể biến mất toàn bộ, chắc chắn là đang trốn ở đâu đó thôi.

Bên này, bọn Hàn Tiến đã gần đến Tây thành, sau khi nội bộ Bái Đặc Minh bị chia rẽ, các thành chủ đều cố gắng kiên cố sào huyệt của mình, phòng bị Tây thành sắp tiến kịp được với thủ phủ rồi, toàn bộ tường thành cao lớn được làm từ gạch chuyên dụng, chính là cương thạch chế theo phương pháp luyện kim thuật, có tính vật lý mạnh, và phòng ngự ma pháp. Gần mỗi cửa thành còn có hai quả pháo ma tinh, còn về uy lực của ma tinh thì thuộc về bí mật quân sự.

Sau tường thành là rất nhiều tháp phòng ngự và lầu tiền, khung cảnh hoành tráng này khiến cho người ta ghen thờ mà nhìn trần trời, thậm chí còn làm cho người ta nghi ngờ, trong Tây thành rốt cuộc có bao nhiêu ma pháp sư?

Cổng thành được canh phòng nghiêm ngặt, có khoảng vài trăm chiến sĩ được trang bị vũ trang kiểm tra người qua lại, bên ngoài thành có rất nhiều người muốn vào thành, nhưng lại không ai muốn ra, tin tức về bọn quỷ hút máu đã lan ra ngoài.

Tây thành không có đủ quân đội đi vây bắt quỷ hút máu nhưng bảo vệ thành chủ chắc không vấn đề gì, đương nhiên cái này phải xem quyết tâm của lũ quỷ lớn đến đâu.

Đội cả nửa ngày mới đến lượt bọn Hàn Tiến, mấy chiến sĩ nhìn thấy huy chương trên người Ma Tín Khoa liền tươi cười đón tiếp, thậm chí không cần kiểm tra, cho cả bọn vào luôn.

Bọn họ biết thế nào là môi hở răng lạnh, nếu quỷ hút máu thật sự bao vây Tây thành thì đội quân đánh thuê này sẽ trợ chiến cho họ, ngày xưa họ không hoan nghênh quân đánh thuê lắm, vì tính tình những người này không chịu được ép buộc, ngày nào cũng đem lại rắc rối, bây giờ lại hi vọng quân đánh thuê tập trung về đây, nếu đủ thì có thể chia bớt quân chính quy ra triển khai phản công.

Nửa năm nay, Hàn Tiến đã đi nhiều nơi rồi, nhưng chưa lần nào được hoan nghênh như lần này, quan chỉ huy cổng thành còn phái 4 chiến sĩ cấp cao dẫn đường cho họ, hỏi han này nọ, nhưng chỉ dừng lại ở mức độ quan tâm, khi biết mấy người không muốn ở lại quán trọ mà thuê hẳn một nhà riêng thì có một chiến sĩ chạy lại, không cần hỏi ở bao lâu đã liên hệ được chỗ nghỉ cho cả bọn.

Căn nhà này thuộc về một thương nhân, ông ta cũng hi vọng làm hàng xóm với mấy người này, vì vậy tiền thuê rất rẻ, một tháng mới có một đồng vàng.

Khi mấy võ sĩ sắp đi đã thương lượng với bọn Hàn Tiến, hi vọng Hàn Tiến đến trung tâm thành báo cáo, ngộ nhờ quỷ hút máu tấn công Tây thành thì có thể phối hợp với quân đánh thuê chiến đấu lại, nếu không có sắp xếp trước đến lúc đó sẽ loạn cả lên, Hàn Tiến không hề do dự nhận lời luôn.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Cô Độc.

Cuộc sống lại bình lặng, nhưng mọi người đều đã quen với việc thay đổi giữa thả lỏng và căng thẳng rồi, tâm trạng họ thay đổi rất nhanh, quên hẳn gian khổ mấy ngày qua, nên làm gì thì đi làm cái đó, sống rất tự do tự tại.

Trong Tây thành cũng có phân xã của thương đoàn Ma Căn, theo lý mà nói Hàn Tiến nên thương lượng với cả bọn trước làm sao để tiếp xúc được với thương đoàn Ma Căn, nhưng hắn lại nhốt mình lại trong phòng, bảo Tư Đệ Nhĩ Bá Cách đi nói với mọi người là hắn cần tĩnh tu, những ngày này không gặp ai hết.

3 ngày sau Hàn Tiến mới ra khỏi cửa, sự xuất hiện của hắn, đối với Ma Tín Khoa suốt ngày luyện kiếm và bị Hi Nhĩ Na hành hạ mà nói, thì những ngày vui vẻ lại đến rồi!

Trong phòng Tát Tư Âu vừa kết thúc minh tường, đang muốn nhóm lò thì đột nhiên cảm thấy có một trận gió lạnh thổi qua, hắn bắt giác rụt cổ lại, quay ra nhìn hóa ra Ma Tín Khoa mở cửa ra thò đầu ra thăm dò gì đó, không biết đang làm gì.

“Rốt cuộc là để có vào không?” Tất Tư Âu chau mày, tuy đã là đầu xuân rồi nhưng hôm nay trời rất lạnh, qua một lúc hắn lại muốn mình tưởng mà nhiệt độ trong phòng ảnh hưởng rất lớn tới hắn.

“Xùy!” Ma Tín Khoa quay vào phòng, cài then hần hoi, cảnh giác nhìn xung quanh một lượt mới thở dài: “Tạ ơn trời phật, Lạp Phi Nhĩ không có ở đây”

Tất Tư Âu nhìn Ma Tín Khoa nói: “Lạp Phi Nhĩ đáng sợ thế sao?”

Ma Tín Khoa nguyệt Tất Tư Âu, vút thuận gỗ trên tay xuống đất, cười nhạt: "Không đáng sợ, không đáng sợ chút nào, huynh cũng đi thử đi, đệ sẽ tiến cử huynh cho Lạp Phi Nhĩ”

“Ừa, cái đó cũng tính sao” Tất Tư Âu quay đầu lại, khai triển một quả cầu lửa, cái lò trong phòng chẳng mấy chốc mà đỏ lửa.

“Hừ!” Ma Tín Khoa hần học, ngồi phịch xuống gần lò sưởi, lại còn cố tình bon chen với Tất Tư Âu nữa chứ.

“Đệ...” Tất Tư Âu suyt nửa thì ngã, hần đứng dậy, hần vừa nãy định nói gì đó, nhìn mặt Ma Tín Khoa vẫn còn sung hần cười thâm trong bụng.

Hàn Tiến sau khi kết thúc tịnh tu, Thân Minh đã tìm ra nhược điểm của thuật cường hóa, đồng thời tiến hành cải tiến, Ma Tín Khoa không tránh khỏi cái kiếp làm chuột bạch vì trong đội hần da dày nhất, chẳng lẽ lại bảo Hàn Tiến đi đánh Khởi Lệ? Có lẽ chỉ cần một quyền là Khởi Lệ đã đi đời rồi.

Nhưng kết quả thật khiến mọi người thất vọng, đương nhiên đối với Ma Tín Khoa thì là như vậy, còn với người khác thì chẳng có gì khác biệt, ngược lại có thể có trò hay để xem.

Hàn Tiến lại mất kiểm soát, tuy Hàn Tiến có nói là Ma Tín Khoa có thể chặn đòn hay phản lại nhưng Ma Tín Khoa cùng lắm là khai triển hộ thân đấu khí để bảo vệ mình, thi thoảng mới chặn được vài quyền, chưa hề quá tay, nói theo cách của hắn thì Hàn Tiến da mỏng thịt mềm, hần sợ mình làm Hàn Tiến bị thương.

Đáng buồn là tướng mạo Hàn Tiến vô cùng anh tuấn, tuổi lại còn nhỏ, mà râu của Ma Tín Khoa lại dài ra, thân hình lại cao to khôi ngô, trông đường đường như đại thúc vậy, Hàn Tiến đánh vài quyền vào mặt chính mình, mọi người cười hi hi ha ha. Nếu hắn đánh lại, vài quyền là có thể hạ được Hàn Tiến, nhưng mọi người sẽ không tha cho hắn đâu, làm gì có công bằng mà nói? Ma Tín Khoa biết tổng điều đó.

Nhưng càng đáng buồn hơn là sau khi cường hóa, tốc độ của Hàn Tiến ngày càng nhanh, động tác của hắn ngày càng mạnh, khí thế đó giống như một con thú bị giam hàng trăm năm cuối cùng cũng lấy lại được tự do, Ma Tín Khoa lại kiên quyết không trả đòn, hậu quả tất có thể tưởng tượng ra.

Lúc này cửa lại bị người khác từ ngoài đi vào mở ra, Hàn Tiến đi vào, thấy hai người trong phòng thì không khỏi ngạc nhiên: "Ma Tín Khoa, huynh cũng ở đây à"

Còn chưa đợi Ma Tín Khoa kêu ca thì Hàn Tiến đã nói: "Tất Tư Âu, có chuyện gì khiến huynh cười đến mức này? Nói ra nghe xem nào"

“Không có gì...” Tất Tư Âu cười đáp: “Đến tìm Ma Tín Khoa thí nghiệm sao?”

“Ừm” Hàn Tiến gật đầu.

Ma Tín Khoa ai oán nhìn Hàn Tiến nói: “Đệ không thể đợi vết thương của ta lành rồi hãy nói sao? Đệ xem, đây, còn đây nữa...” Ma Tín Khoa chỉ khắp người mình.

Hàn Tiến cười nói: "Thật đấy, lần này tuyệt đối không vấn đề gì"

“Tuyệt đối?” Ma Tín Khoa tròn tròn mắt: "Lần trước đệ cũng nói vậy mà? Còn cả lần trước trước nữa! Đệ không đi tìm Tiên Ni Nhĩ làm thí nghiệm được sao? Quan hệ của hai người tốt thế cơ mà”

Cạch, lại có người mở cửa ra, Ma Tín Khoa không khỏi giật mình, dường như có chuyện gì không hay xảy ra vậy.

Thực tế đã chứng minh trực giác đàn ông nhiều lúc cũng rất chuẩn, Ma Tín Khoa là một ví dụ.

Tiên Ni Nhĩ đi vào, nhìn Ma Tín Khoa nói: “Lúc nãy huynh nói cái gì?”

“Ta nói...” Ma Tín Khoa trong cái khó ló cái khôn: “Ta nói muội không có đây thì không có cách nào thí nghiệm được, ngộ nhờ Lạp Phi Nhĩ lại mất kiểm soát thì làm sao?”

“Lần này sẽ không thế đâu” Tiên Ni Nhĩ mỉm cười nói.

“Không?” Mặt Ma Tín Khoa hiện lên thần sắc hồ nghi, cái sẽ không của Hàn Tiến là không thể tin được, bị hắn lừa mấy lần rồi, nhưng Tiên Ni Nhĩ lần đầu tiên đứng ra đảm bảo, xem ra còn có sức thuyết phục, Ma Tín Khoa do dự: "Hai người không câu kết lại... lừa ta đấy chứ?"

"Huynh..." Tiên Ni Nhĩ nổi giận, câu kết, hai từ này khó nghe quá.

Ma Tín Khoa giờ mới tỉnh ra là mình vừa nói gì, vội vàng nhặt thuận gỗ lên đi thẳng ra ngoài, khẳng khái nói: “Ta đã chuẩn bị rồi, bây giờ chúng ta ra ngoài thôi”.

“Thực ra...đã không cần dùng đến thứ đó rồi” Hàn Tiến chỉ vào cái thuẫn gỗ trong tay Ma Tín Khoa”

“Hả? Đệ muốn ta làm bìa sao?”

Đột nhiên, trong chớp mắt Hàn Tiến như biến thành người khác, ánh mắt hần như biến thành hai lưỡi đao sắc nhọn, Ma Tín Khoa cảm thấy như có cái gì gọt qua mặt vậy, cách một lớp quần áo cũng có thể nhận ra người Hàn Tiến dày hơn mọi khi một chút, từng cơ bắp mang đầy sức sống.

Không mang cái này...Ma Tín Khoa muốn la lên, còn chưa ra đến ngoài sao đã bắt đầu rồi? đánh mình cũng không sao, dù gì hần cũng có đấu khí hộ thân rồi, nhưng làm vỡ những thứ trong phòng thì phải đền.

Ma Tín Khoa không để ý, hai mắt Hàn Tiến vô cùng tinh anh, chỉ có điều bị sự sắc bén kia che khuất mà thôi.

“Bụp” hần đập mạnh lên mặt đất, thân hình lao như tên, còn lưu lại tàn ảnh trên không, hòn đá hần đập lên gờ đã vụn hết ra.

Ma Tín Khoa vội vàng khai triển đấu khí hộ thân và giữ chặt cái thuẫn trước người.

Tay phải Hàn Tiến đập vào cái thuẫn gỗ, nếu có thể quay chậm sẽ thấy tay Hàn Tiến khi chưa chạm vào cái thuẫn thì áp lực giữa bàn tay và cái thuẫn đã khiến Ma Tín Khoa lắc lư. Sau đó khi bàn tay Hàn Tiến đập vào cái thuẫn thì cái thuẫn trở thành vô số mảnh vụn bay khắp nơi, nhưng Ma Tín Khoa lại không cảm thấy có bất kì sự va chạm nào. Đó là bởi vì cái thuẫn quá yếu, tốc độ vỡ vụn quá nhanh.

Ma Tín Khoa không có thời gian để suy nghĩ nhiều, hần hét lớn: "Tiên Ni Nhĩ! Nhanh! Hần ta lại mất kiểm soát rồi!"

Nhưng bất ngờ là hiện trường lại trở lại yên tĩnh lạ thường.

“Đệ...” Ma Tín Khoa tròn tròn mắt, chỉ vào Hàn Tiến, mặt ngơ ngác không hiểu.

"Huynh cũng thấy rồi đó, lúc này không phải Tiên Ni Nhĩ khống chế đệ, là đệ tự khống chế được mình thôi" Hàn Tiến điềm đạm nói.

"Thành... thành công rồi?" Đến bây giờ Ma Tín Khoa còn chưa dám tin, hần dần ra một lúc, đột nhiên hần phá lên cười, Hàn Tiến thí nghiệm thành công, người vui nhất không phải là Hàn Tiến, mà là Ma Tín Khoa cuối cùng cũng thoát được biển khổ rồi.

“Bây giờ không lo nữa sao?” Tiên Ni Nhĩ nói, Ma Tín Khoa có vẻ vui mừng hơi sớm.

Hần than thở đáp: "Lạp Phi Nhĩ, sao đệ giữ được cho mình tỉnh táo vậy?"

“Thực ra cũng không có gì, là Tư Đệ Nhĩ Bá Cách gợi ý cho đệ đó"

“Hần ta? Hần ta có thể gợi ý gì cho đệ?”

“Giải thích với huynh có ích gì” Hàn Tiến có phần không muốn nói, hần không có cách nào nói rõ được, vì hần sử dụng đạo thuật, chứ không phải ma pháp.

"Không đúng..Ma Tín Khoa giờ mới có phản ứng: “Nếu đã thành công còn tìm ta làm gì?”

"Dùng kiếm của huynh, đấu hết sức với đệ một trận, đệ cần biết, sau khi cuồng hóa. sức chiến đấu có thể được đến đâu”

“Đệ không đùa đó chứ?” Ma Tín Khoa bỗng nghiêm mặt?”

“Đùa?” Hàn Tiến chau mày, giờ lại đến lượt hần không hiểu.

“Nếu tìm ta để thí nghiệm ta có thể hầu đệ, cùng lắm là bị đánh một trận” Ma Tín Khoa biểu hiện một thần sắc nghiêm trọng hiếm thấy ở hần: “Nếu thách kiếm với ta thì đi tìm người khác đi, ta với Hi Nhĩ Na lớn lên cùng nhau nhưng chưa bao giờ đấu kiếm, biết vì sao không?”

“Tại sao?”

“Vi thầy nói với bọn ta, kiếm là để giết người, không dùng để chơi, mỗi lần rút kiếm, trong lòng phải có ý chí và dũng khí giết chết đối thủ, nếu không đừng rút kiếm!"

"Không phải huynh đã đấu với Tư Đệ Nhĩ Bá Cách đó sao?"

“Sao giống nhau được? Ta với hần chỉ đùa thôi” Ma Tín Khoa lắc đầu: “Với tốc độ và sức mạnh hiện tại của đệ, đệ cho rằng có thể đùa với ta sao?”

“Vậy dốc toàn lực xông lên đi, yên tâm, đệ sẽ không có chuyện gì đâu” trước khi đến tìm Ma Tín Khoa hần đã làm một phù Tuất thổ giả thi thuật, tức là cho dù Ma Tín Khoa có lộ tay thì hần cũng vô sự.

“Đệ điên rồi...nhưng ta không điên với đệ được!” Thái độ của Ma Tín Khoa rất kiên quyết, thành thật đến kì lạ: “Ta không đồng ý”

Hàn Tiến cười gượng, Ma Tín Khoa bình thường rất dễ nói chuyện, nhưng hôm nay cứng rắn thế này, Hàn Tiến nhìn xung quanh rồi lại nhìn Tiên Nị Nhĩ.

"Huynh cho rằng muội có thể kiểm soát được mũi tên đã bắn ra sao?" Tiên Nị Nhĩ lờm hẩn: "Muội cũng từ chối"

"Đừng lo cho ta... cứ cho là đại ma đạo sư cũng không có cách nào khống chế được ma pháp đã khai triển"

"Vô địch thật cô độc..." Hàn Tiến thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Hỗn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Thị Phi.

Sinh hoạt chính là làm việc và ăn uống, nếu như trốn trong thâm sơn rừng già, mọi người thực ra không có nhiều nhu cầu, nhưng ở trong thành thị không như vậy.

Hôm nay, Ma Tín Khoa mạnh mẽ yêu cầu đi ra ngoài một chuyến, từ khi ở đây. Hàn Tiến và Tiên Nị Nhĩ đã định ra quy củ, đồ ăn cùng đồ sinh hoạt do Mễ Hiết Nhĩ cùng Tư Đế Nhĩ Bá Cách phụ trách, nói cách khác, trừ bọn họ, những người khác chỉ có thể ở trong viện, nhiệm vụ của họ ngoài tu luyện cũng chỉ là tu luyện. Hàn Tiến trong lòng biết, bên ngoài đông nghịt.

Ma Tín Khoa có thể chịu đựng vài ngày đã không dễ dàng rồi, trầm ngâm một hồi, nghĩ cũng nên cho mọi người ra ngoài thay đổi không khí, cứ ở nhà mãi cuối cùng cũng xảy ra vấn đề a.

Cuối cùng, chỉ có Tát Tư Âu, Khởi Lệ cùng Mễ Hiết Nhĩ không muốn ra ngoài, những người khác đều ra khỏi viện, Tư Đế Nhĩ Bá Cách mỗi ngày đều có cơ hội dạo phố, vốn không cần đi theo... nhưng đây là bản năng, trừ khi Hàn Tiến yêu cầu, nếu không hẳn thủy chung đi phía sau Hàn Tiến.

Người hưng phấn nhất là Hi Nhĩ Na, mặc kệ năng khiến người ta có cảm giác ngực to não nhỏ, hay kiến thức thấp, nhưng này có tính kỷ luật, hướng hồ mấy ngày này kinh nghiệm năng cũng tăng lên không ít, nếu là người bừa bãi, phát hiện sinh hoạt không dễ dàng, có thể vô ý thức mà chọn ẩn nấp.

Lôi Triết so với Hi Nhĩ Na thì trầm hơn, căn cứ vào quan sát của Hàn Tiến, người này không thích cười, cũng ít khi tức giận, mọi người ôn ào thì nàng luôn ở một bên lặng lẽ nhìn, so ra còn nhút nhát hơn Khởi Lệ. Ma Tín Khoa không có việc gì cũng tìm Hàn Tiến, nhưng Lôi Triết chưa bao giờ chủ động yêu cầu cái gì. Hàn Tiến giúp hẩn, hẩn cảm ơn, Hàn Tiến không giúp, hẩn liền im lặng, không khác Tiên Nị Nhĩ nhiều lắm. Hiện tại, hẩn đội mũ của Tát Tư Âu, che kín cả khuôn mặt, ai cũng không rõ mặt hẩn, khi đi lại vô cùng nhẹ nhàng, như là ngồi trên vật gì bay đi vậy.

"Ha... quán bar!" Ma Tín Khoa đột nhiên quát lớn.

Mọi người bị Ma Tín Khoa làm cho giật mình, người đi đường cũng bị hẩn dọa cho hết hồn. mấy con quạ đen kêu lên vài tiếng chói tai. vỗ cánh kinh hãi lao vào bầu trời đêm.

"Lập Phi Nhĩ, chúng ta vào ngồi đi." Ma Tín Khoa cười trù. đại đa số lính đánh thuê không rời rượu, mà quán bar đương nhiên là nơi lính đánh thuê tụ tập, trao đổi tin tức, vật phẩm.

"Đúng là nam nhân..." Tiên Nị Nhĩ cười lộ lên.

Hàn Tiến ngẩng đầu nhìn quán bar tên Dạ sắc Vĩ, hẩn có chút lo lắng: "Quan trọng là an toàn, chúng ta uống rượu, không ai được gây chuyện."

"Gây sự?" Ma Tín Khoa cười to nói: "Ai đến chọc chúng ta là rước họa a."

Ma Tín Khoa cuồng vọng như vậy là có nguyên nhân, hẩn bản thân là đấu sĩ. Tiên Nị Nhĩ là xuyên tâm xạ thủ. còn có Lôi Triết am hiểu ẩn thân, cấp bậc thấp nhất cũng là thất giai chức nghiệp giả. Hơn nữa Hàn Tiến còn một thân tài nghệ vô cùng, bọn họ trong giới lính đánh thuê cũng coi như nổi tiếng, tuy rằng còn xa mới bằng Hồng sắc tiềm lính đánh thuê tiểu đội, nhưng chức nghiệp của họ lại phối hợp hoàn mỹ, cận chiến hay viễn công đều không yếu. đám lính đánh thuê nào chọn họ mà gây sự chính là chuốc lấy nhục.

"Người a..." Hàn Tiến có chút bất đắc dĩ, nhưng thấy Ma Tín Khoa hăng hái, hẩn cũng

không làm mọi người mất hứng.

Bọn họ không phát hiện ra, cũng không cách nào nhận ra, trên thực tế toàn bộ tây thành đều đầy quạ đen. vài con bị Ma Tín Khoa dọa sợ khiến quạ đen ở khắp nơi kêu liên thanh, sau trước cùng bay lên cao ly khai Tây thành, hay chúng nó đã phát hiện nơi chúng muốn đến, không cần ở chỗ này nữa.

Vừa đẩy cửa lớn, một cổ âm thanh ồn ào đập vào mặt. trong tây thành tụ tập nhiều lính đánh thuê, tiểu quán cũng gần như kín người.

Hàn Tiến bước vào đại môn liền hấp dẫn vài ánh mắt quan tâm, bởi bình thường đến quán bar chỉ khoảng năm ba người đi cùng nhau, nhiều người cùng đi như vậy quả thực ít thấy.

Bàn ở đây hơi nhỏ. đám Hàn Tiến cũng chỉ có thể chia ra hai bàn mà ngồi.

"Cho ta một chai mạch tửu!" Vừa đặt mông lên ghế, Ma Tín Khoa vội vã hô.

"Uống ít thôi." Hi Nhĩ Na không biết tại sao. trong giọng nói có thêm vài phần ôn nhu.

Cũng không biết Ma tín Khoa rút cuộc có chuyện gì với Hi Nhĩ Na, nàng nói với hắn như thế, hần hần phải vui vẻ mới phải, nhưng trái lại, Ma Tín Khoa không đáp lại sự ôn nhu của Hi Nhĩ Na, ngược lại trừng mắt nói: "Chuyện của đàn ông. phụ nữ đừng xen vào."

Hi Nhĩ Na chuẩn bị nổi giận, bỗng nhiên nhớ tới Hàn Tiến nói: Đàn ông thông thường đều thích phụ nữ ôn nhu.

Nghĩ đến đây. Hi Nhĩ Na vội cúi đầu. âm thầm cắn răng, trong lòng tự an ủi: Hi Nhĩ Na, ngươi là thực nữ, là thực nữ dịu dàng nhất thế giới.

Rút cuộc cũng bình phục tâm tình, Hi Nhĩ Na ngẩng đầu. trên mặt lộ nụ cười nhẹ nhàng, mặc dù có chút miễn cưỡng, nhưng đã là cực hạn của nàng.

"Uống rượu không tốt cho thân thể." Hi Nhĩ Na ôn nhu nói, nói xong bất giác nổi da gà. nghĩ thầm, xem ra lão nương quá quan tâm tới ngươi rồi a.

Đáng tiếc, Ma Tín Khoa không cảm thấy sự quan tâm của Hi Nhĩ Na. hắn chỉ cảm thấy có thể biến cộp cái thành một con cừu non, đây là chuyện vinh dự cỡ nào a!

Vì vậy, để biểu hiện khí khái nam nhân, Ma Tín Khoa cầm chén rượu lên một hơi cạn sạch.

"Thống khoái." Ma Tín Khoa đặt chén lên bàn, thở ra một hơi.

Hi Nhĩ Na không cam lòng, chả lẽ lời của lão nương là vô ích?

Bóp một tiếng, Hi Nhĩ Na vỗ bàn, khiến Ma Tín Khoa càng hoảng sợ.

"Ta không cho ngươi uống." Hi Nhĩ Na có chút lớn tiếng, hai bên bàn rượu mọi người hiếu kỳ nhìn lại.

Nếu như chỉ có hai người bọn họ, Ma Tín Khoa có khả năng nhượng bộ. nhưng nhiều người như vậy, hắn không thể chịu mất mặt.

"Ngươi quyết định hay ta quyết định!" Ma Tín Khoa phùng mang trợn má, cầm chén rượu lên uống cạn.

"Ngươi quyết định! Đương nhiên là ngươi quyết định!" Hi Nhĩ Na cười nhạt.

Ma Tín Khoa nhìn Hi Nhĩ Na tươi cười, mơ hồ nghĩ có chút không đúng, nhưng lúc này tuyệt đối không thể yếu thế: "Ngươi biết là tốt rồi. lúc đàn ông uống rượu, phụ nữ tốt nhất đừng xen mồm vào!"

Nói đến đây. hắn cẩn thận nhìn Hi Nhĩ Na, sợ nàng còn làm khó hắn.

Không ngờ Hi Nhĩ Na chỉ nhìn hắn một cái, liền quay đầu ra chỗ khác.

Thấy Hi Nhĩ Na phản ứng như vậy. Ma Tín Khoa thầm thở phào, trong lòng còn chút buồn bực. sao hôm nay tính tình lão bà nương này lại tốt đến vậy?

Nhưng một khắc sau, Ma Tín Khoa tự mình phủ định ý nghĩ này.

"Cho ta một chai." Hi Nhĩ Na quát, con mắt không thèm nhìn Ma Tín Khoa, biểu tình chính là nói. ngươi uống bao nhiêu lão nương uống bấy nhiêu a.

Ma Tín Khoa có chút tê dại da đầu, Hi Nhĩ Na say rượu, hậu quả hắn biết rõ: "Ngươi uống cái gì? Ai cho uống?"

"Phụ nữ uống rượu, đàn ông đừng xen mồm vào." Hi Nhĩ Na nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Ma Tín Khoa có chút chột dạ nhìn Hàn Tiến, phát hiện mọi người như đang nói chuyện gì, không chú ý đến hắn, lúc này mới khiến hắn yên tâm, nếu không trước mặt nhiều người như vậy bị Hi Nhĩ Na quát mắng, thật sự không còn mặt mũi.

Mất thấy chai rượu trắng được để trước mặt Hi Nhĩ Na, Ma Tín Khoa cũng không nhận được rùng mình, Hi Nhĩ Na uống rượu, kẻ không may chính là hắn.

"Tỷ. đừng uống." Ma Tín Khoa nhỏ giọng nói.

"Dựa vào cái gì? Ngươi uống của ngươi, ta uống của ta, không ai liên quan đến ai." Hi Nhĩ Na đang nổi nóng, sao có thể nghe hắn.

"Tỷ. ta sai rồi được chưa, nguoi xem, ta cũng không uống." Ma Tín Khoa cười trừ, đem chén rượu đổ sang một bên.

"Hừ!" Hi Nhĩ Na hừ lạnh, quay đầu. để lại cho Ma tín Khoa một cái gáy.

Ma Tín Khoa thở phào, Hi Nhĩ Na không nói gì cũng tốt, chỉ cần nàng không uống rượu là tốt rồi.

"Tỷ. ta sai rồi được chưa! Ha ha ha!" Trừ bên cạnh đột nhiên truyền đến một thanh âm quái khí.

Ma Tín Khoa giật tím mặt. xoay người vừa nhìn, thì ra là một khách uống rượu, trong lòng bế một nữ tử trang phục đẹp đẽ, chỉ tro phía đối diện, miệng cười không ngớt.

Ma Tín Khoa muốn lên giáo huấn hần một chút, không ngờ có người còn nhanh hơn, Hi Nhĩ Na bên người vụt một cái đã đến trước mặt đối phương.

"Cười cái gì? Nói nguoi đó!" Hi Nhĩ Na hung hăng quát.

"Thế nào? Ta cười cũng không được? Nguoi quá nhiều quá đó!" Người nọ không thèm nhìn Hi Nhĩ Na. bộ dạng phớt lờ.

Hàn Tiến cùng Tiên Ný Nhĩ hai mắt nhìn nhau, hần đã nói qua, uống rượu chứ không gây chuyện, không ngờ ngồi chưa nóng mông, đã có phiền phức kéo đến. nhưng là người ta chọc họ. cũng không trách được Ma Tín Khoa cùng Hi Nhĩ Na.

Hàn Tiến đánh mắt với Tư Đế Nhĩ Bá Cách, Tư Đế Nhĩ Bá Bách vội đứng lên hô lớn: "Hi Nhĩ Na tiểu thư, loại người thích bị coi thường ở đây nhiều lắm, không nên chấp hần..."

Nhìn Tư Đế Nhĩ Bá Cách đi tới, Hi Nhĩ Na nhớ tới lời dặn của Hàn Tiến, lạnh lùng hừ một tiếng, xoay người đi về, nhưng khách nhân kia trừng mắt nhìn Tư Đế Nhĩ Bá Cách, tức giận nói: "Nguoi nói cái gì? Nói lại lần nữa xem."

"Ta..." Tư Đế Nhĩ Bá Cách sợ hãi lùi một bước, nói: "Ta không nói, vừa rồi coi như... như như đàn gảy tai trâu, không hợp ý nguoi vậy mong thông cảm nhiều."

Đám Hàn Tiến ngăn người, sau đó phát tiếng cười vang, bọn họ thấy nhiều cảnh mắng chửi người khác, nhưng chưa ai thấy lại mắng mình mắng người như vậy. Ma Tín Khoa vỗ

vai Tư Đế Nhĩ Bá Cách, tay kia vron ngón cái.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Phong Vân Tái Khởi.

Khách nhân kia giận dữ, đẩy cô gái trong lòng ra đứng dậy, bầu không khí có chút khẩn trương, không ai đứng dậy ngăn cản, trái lại phát ra một tràng khen ngợi.

"Huynh đệ, kích động như vậy làm gì?" Ma Tín Khoa nói, hần căn bản không coi chuyện này ra gì, chẳng phải đánh nhau thôi sao!

"Đánh đi.... ai thắng ta mời kẻ đó uống rượu."

"Năm mai kim tệ, đồ cho người cao to kia thắng, ai dám cá?"

"Nguoi cho ta là kẻ ngốc à? Tên cao to là đấu sĩ, ta cũng đồ hần thắng!"

Mọi người quát tháo càng lúc càng lớn, gã khách nhân sắc mặt biến ảo bất định, không dám thực sự động thủ, người ta là đấu sĩ, hay là cái gì chưa nói, nhưng bên cạnh còn một đám bạn, tình huống thực sự không lạc quan, nếu như đối phương toàn bộ là thất giai vậy sức chiến đấu không chỉ đơn giản là 1+1, một khi phối hợp, sức chiến đấu phải tăng theo cấp số nhân.

Khách trên lầu hai cũng bị kinh động, một người lùn cường tráng nhìn xuống dưới, thấy Hàn Tiến, trong mắt hần bỗng lộ ra tia cừu hận, cừu hận mạnh mẽ như vậy khiến Hàn Tiến và Tiên Ný Nhĩ như cảm thấy cái gì, ngẩng đầu nhìn lên.

Tên lùn này thấy thế vội ngồi xuống, trong quán bar ngọn đèn mờ ảo, hơn nữa khách khứa không ít, lầu hai còn có lan can che, đám Hàn Tiến nhìn cuối

cùng không phát hiện ra cái gì, cho rằng mình cảm giác nhầm

Lúc này, chủ quán cười bồi chạy đến khuyên bảo Ma Tín Khoa cùng khách nhân kia, Ma Tín Khoa không sợ đánh nhau, nhưng hắn không muốn gây sự, khách nhân kia lại đang muốn xuống nước, cuối cùng ném ra một miếng kim tệ, cũng không lấy tiền thối, bước ra ngoài đi thẳng.

Trong quán bar nổi lên tiếng ồn ào, có người chửi ông chủ lắm chuyện, nhưng ông chủ đã quen với tình huống này, cho nên chỉ cười cười bắt chuyện, một hồi phong ba cứ thế qua đi.

Khoảng chừng một giờ sau, Hàn Tiến cùng mọi người rời quán, Ma Tín Khoa cao hứng hát rống lên, quả thực đời người có nhiều niềm vui, quan trọng là khai thác thế nào.

Lúc này trời đã khuya, trên đường hầu như không còn ai đi lại, mọi người vừa nói cười vừa đi về, hôm nay ra ngoài không có chuyện gì, chỉ ít đối với họ là không có chuyện gì, vừa đi qua một góc, Lôi Triết đột nhiên ngừng chân, nhỏ giọng nói: "Ta tìm một người bạn, các người về trước đi."

"Bạn?" Hàn Tiến sững sốt, nhìn Lôi Triết nói: "Có cần chúng ta đi theo không?"

"Không cần, một mình ta đi được rồi."

Hàn Tiến trầm ngâm, Lôi Triết chắc có chuyện gì quan trọng cần giải quyết, nhưng chuyện này là việc tư, hỏi thêm thì không hay, hắn không hỏi, cũng không có quyền ngăn cản: "Người đi đi, đi sớm về sớm."

"Yên tâm" Lôi Triết nói xong, đi nhanh vào một hẻm nhỏ.

"Lôi Triết đi đâu thế?" Ma Tín Khoa nhìn bóng lưng hắn hỏi.

"Hắn là có chuyện quan trọng." Hàn Tiến hơi trầm ngâm, muốn đi giúp Lôi Triết, nhưng vạn nhất khiến Lôi Triết hiểu lầm, như vậy không hay.

"Hắn là không có chuyện gì đâu." Tiên Ny Nhĩ nhàn nhạt nói: "Lôi Triết cùng Ma Tín Khoa là hai loại người khác nhau, hắn rất điềm tĩnh, tình táo, hắn biết nên làm gì, không nên làm gì, chúng ta cứ yên tâm về thôi."

"Hừ... có ý gì đây?" Ma Tín Khoa cá giận nói, tâm tình vui vẻ của hắn cũng bay đi phân nửa, "Hai loại người? Ta là người hay nóng nảy, hay hồ đồ? Ta làm việc một mình không khiến người yên tâm?"

"Người cho rằng là ai?" Hi Nhĩ Na đứng bên cạnh Tiên Ny Nhĩ nói, nàng quả thật cho rằng hôm nay mình đã tương đối dịu dàng, nhưng không đem lại kết quả gì, cho nên rất thất vọng.

"Được rồi, chúng ta mau về, đừng để đám Tát Tư Âu sốt ruột" Hàn Tiến cười nói.

Ma Tín Khoa nhìn trái nhìn phải, buộc phải thừa nhận, hai phụ nữ này hắn không thể trêu vào, cuối cùng chỉ có thể làm bậm vài câu, cúi đầu đi trước.

Mọi người về chỗ ở, giữa sân vang lên một trận cười nói rồi tất cả trở lại yên ắng.

Qua một lát, một người lén lút nhô đầu ra khỏi một góc tường, hắn nhìn quanh viện một lát, rồi chậm rãi rút đầu, ghi nhớ địa điểm cùng cảnh vật, sau đó xoay người rời đi, đột nhiên thân thể hắn như dính dính thân chủ, bởi một thanh chùy thủ kẻ sát yết hầu, loại cảm giác băng lãnh này khiến tâm hồn hắn run rẩy.

"Đã đến rồi, hà tất vội đi như vậy?" Người kia nhàn nhạt nói.

Tên này ngẩn ngơ, hắn lập tức nhận ra người trước mặt là một phe với người trong viện, nhưng lúc trước đối phương có việc gấp rồi đi, không ngờ ở chỗ này chờ hắn, trong lòng hắn kinh hãi, nhưng chỉ có thể gãi bộ hồ đồ: "Đại nhân.... ngài làm gì thế? Ta... ta trên người không còn gì nữa, xin đừng giết tôi." Hắn quơ tay vào túi áo móc ra một túi tiền.

"Người biết một đạo tặc mới vào nghề kiêng kỵ nhất là chuyện gì không?" Lôi Triết căn bản không nhìn túi tiền: "Đó là theo dõi một cao giai đạo tặc, như vậy người sẽ chết rất khó coi."

"Đại nhân, ta... ta không hiểu gì a."

"Người không cần phải hiểu, quay lại, đi thôi." Lôi Triết chậm rãi nói.

"Đại nhân..." Người nọ xoay người, sau đó hàn quang chợt lóe, một thanh chùy thủ

nhắm ngay ngực Lôi Triết đâm tới.

Lôi Triết nhẹ phát tay, đạo hàn quang kia chợt lóe rồi biến mất, người kia chỉ thấy hoa mắt một cái. sau đó phát hiện cổ tay bị người ta giữ vững, đối phương vốc người không to cao. nhưng lực lượng rất mạnh, hắn chỉ cảm thấy cổ tay như bị bóp nát, buộc phải buông chùy thủ ra

"Không nhớ lời ta nói sao? Người sẽ chết rất khó coi." Lôi Triết lộ ra ý tứ châm chọc.

"Người nọ đột nhiên cảm giác một loại dịch thể chảy dọc khuôn mặt hắn xuống, hắn lau một cái, phát hiện trên tay là máu tươi, nhẹ nháy mắt phát hiện một con mắt đã không nhìn thấy gì, nhưng lại không thấy bất cứ cảm giác đau đớn nào, loại quý dị đến cực điểm này khiến hắn phát rồ. đang định phát ra tiếng thét, thì một chiếc chủy thủ băng lãnh lại kề vào cổ hắn, sau đó là một giọng nói băng lãnh phát ra: "Ngươi có thể vi phạm lời nói của ta, nhưng tin ta, nếu làm vậy ngươi sẽ không có cơ hội để hối hận."

Người kia trợn mắt, kinh hoàng nhìn Lôi Triết sau đó quay người đi vào viện.

Lôi Triết gõ nhẹ cửa vài cái, nghe tiếng bên trong vang ra: "Ai? Có mùi máu?"

"Là ta." Lôi Triết mở miệng, miễn cho TiênNy Nhĩ tặng hắn một mũi tên.

Cửa nhanh chóng mở ra, Tiên Ny Nhĩ mở cửa, thấy tên độc nhãn long, không khỏi sùng sốt, nghiêng người sang một bên, để Lôi Triết áp giải tên tù binh vào, mới hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

"Thằng nhóc này âm thầm theo dõi chúng ta." Lôi Triết nhỏ giọng nói

"Các người vào trước đi." Tiên Ny Nhĩ vừa nói vừa đóng cửa viện, Khởi Lệ đi ra khẩn trương đánh giá tên độc nhãn long kia

Lôi Triết đẩy tên độc nhãn long vào viện, Tiên Ny Nhĩ vừa đi đến cây đại thụ trong viện, không một tiếng động nhảy lên nhìn quanh bốn phía, quan sát động tĩnh.

Hàn Tiến trong phòng đi ra, đám Ma Tín Khoa lại càng hoảng sợ: "chuyện gì xảy ra?" Hàn Tiến nhìn tên độc nhãn thê thảm ở bên cạnh hỏi.

"Người này theo dõi chúng ta."

"Ngươi nói có việc... vì phát hiện ra hắn?" Hàn Tiến hỏi

"Um." Lôi Triết gật đầu: "Lúc đó..."

"Ta biết, ngươi làm tốt lắm." Hàn Tiến vỗ vai Lôi Triết, lúc đó Lôi Triết nói có người theo dõi khẳng định bọn họ nhìn quanh, vậy kết quả sẽ không như bây giờ.

"Mẹ nó, dám theo dõi chúng ta?" Ma Tín Khoa mắng, hắn là người nóng nảy, nếu không phải nhìn bộ dạng thê thảm của tên độc nhãn, có lẽ đã nhảy ra cho hắn vài đấm.

"Đại nhân. Ta sẽ chết đó..." Độc nhãn run run nói, tuy rằng cố sức ôm vết thương

nhưng không cách nào cầm máu được, một lát máu đã nhuộm đỏ ngực hắn.

"Không muốn chết? Vậy nói ra ai bảo ngươi theo dõi chúng ta?" Hàn Tiến nhẹ nhàng nói, hắn đối với Lôi Triết rất thỏa mãn, chỉ là thủ đoạn có chút độc ác, nếu chỉ theo dõi, không nên dùng thủ đoạn cỡ này. Tiên Ny Nhĩ nói Lôi Triết là người trầm ổn, tinh táo, tinh táo thì xem ra đúng nhưng trầm ổn thì chưa chắc đã làm ra thủ đoạn ác độc này.

"Hắn muốn giết ta." Không biết có phải nhìn ra suy nghĩ của Hàn Tiến không, Lôi Triết đột ngột buông thêm một câu.

"ồ?" Sắc mặt Hàn Tiến chợt lạnh lùng, nếu chỉ theo dõi vậy không có gì, nhưng hắn muốn ra tay đả thương Lôi Triết, vậy tính, chất đã trở nên nghiêm trọng rồi.

"Là ... một đoàn tạo đại sư, thủ hạ của Kiệt Sâm tướng quân thuê ta theo dõi các ngươi." Độc nhãn nói nhanh, sau đó cầu xin: "Đại nhân, tha cho ta, ta không muốn chết như vậy."

"Kiệt Sâm tướng quân?"

"Là Kiệt Sâm tướng quân thống lĩnh kỵ binh tây thành, quyền lực rất lớn." Lôi Triết lạnh lùng nhìn độc nhãn nói: "Ngươi nói thật không?"

"Đại nhân,ta không muốn chết, sao dám nói dối?" Độc nhãn dùng giọng run run nói:

"Tha cho ta đi, đại nhân!"

Bạn đang đọc truyện *Hỗn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Cầu Trợ

Mẹ nó, hiện tại Hà Thiên Đậu đã lộ ra đòn sát thủ, đó là dùng tiền.

Tình huống hiện tại là mình phải ném ra một thứ gì đó rồi dùng tiền mua lại -- Thật đúng là thần tiên có lối suy nghĩ mà không phải phạm nhân bọn tôi có thể hiểu rõ.

Cho nên khi tôi cầm viên bảo châu nhỏ như quả quýt mà Lý Sư Sư tặng cho tôi cùng bộ giáp mà Hoa Mộc Lan mặc lúc xuyên qua tôi thì ánh mắt Hà Thiên Đậu lộ rõ vẻ đau xót. Máy thứ này đều phải dùng tiền của lão mua về à.

Hà Thiên Đậu nhìn hai kiện bảo bối, bình tĩnh nói: “Để lại đi, anh mua không nổi, hai thứ này mà hiện thế thì bọn ta còn phiền toái lớn hơn nữa, chủ có kết an toàn không, nếu không thì bỏ tạm chỗ anh.”

Tôi ngạc nhiên: “Để vào chỗ lão?”

Hà Thiên Đậu nói: “Bọn chúng mới vừa cần quét chỗ anh, khẳng định không ngờ anh còn dám đem đồ mang về.”

Tôi khinh bỉ: “Lão chỉ có một chiêu đó thôi sao? Đã an toàn sao lão không về nhà đi?”

Hà Thiên Đậu có chút quần bách: “Người về thì khác.”

“Vậy hiện tại lão làm sao bây giờ?”

Hà Thiên Đậu nói: “Chú không thể mượn cho anh vài món đồ cổ dùng tạm sao, xong việc anh đưa lại cho chú.”

“Lão nói hay nhỉ, đồ cổ chứ có phải máy xay sinh tố hay xe đạp đâu, lão cho là nhà nào cũng có sao? Hơn nữa lão có dám khẳng định cầm về được không? Chẳng may kẻ hoạch tấn công bằng tiền thất bại thì làm sao?”

Hà Thiên Đậu nói: “Chỉ cần bọn chúng thả Không Không Nhi thì mọi việc đều đơn giản, nó nhất định là chủ quan nên mới bị đối phương bắt được, anh hiểu rõ bản lĩnh của nó. Chỉ cần nó thoát thì mấy thằng Mafia không đáng lo, nhưng mà mấy thứ chúng ta ném ra không thể quá tốt, thứ càng tốt thì Không Không Nhi càng nguy hiểm, anh nói thế chú chắc là hiểu được. Nhìn thì đều là tiền chẳng ai muốn bỏ, trừ phi khiến bọn nó nghĩ chúng ta đã cạn tận lương tuyệt.”

Nguyên lai vương bài chính thức của Hà Thiên Đậu là Không Không Nhi, nhưng tôi đi đâu “mượn” vài món đồ cổ há? Thứ này cũng không thể kém, lại không thể tốt tới mức đối phương càng tham lam, tôi nhanh chóng nghĩ tới một người: Cổ gia! Lão nhân chơi đồ cổ một đời. Hẳn có những thứ tôi cần trong tay.

Tôi gọi điện cho Cổ gia, nói đại khái ý tứ. Đương nhiên, trước mặt lão gia tử cũng không thể bốc phét quá đáng, ông ấy biết tôi là tên gà mờ mít đặc về đồ cổ, cho nên tôi cũng không nói mượn tới ngắm cảnh gì gì đó, chỉ nói cầm đi có chút việc, dùng xong trả lại.

Vốn bằng thân phận của tôi mượn vài món đi giữ thể diện là chuyện thường, tôi nghĩ hẳn Cổ gia sẽ dễ dàng đáp ứng. Không ngờ lão nhân trầm ngâm một lúc, nói: “Chú đến chỗ anh trước đã, mọi chuyện để sau.”

Trước khi đi Hà Thiên Đậu nói với tôi: “Nhất định phải thành công, đối phương chỉ cho 24h, chúng ta phải làm nhanh.”

Tôi đi vào Thịnh Phong Lâu. Có hai đồ để mặc đồ đen đeo kính đen đứng ở cửa nghênh đón tôi, tôi lại lên lầu. Hai người lặng thinh đi sát sau tôi giống như sợ tôi chạy mất, sau khi kết hôn ngẫu nhiên tôi cũng tới thăm ông ấy, cũng nói cười với bọn đồ từ đồ tôn của lão, hôm nay không khí có chút đặc biệt.

Lên lầu, không ngờ, một đám người đứng xung quanh Cổ gia, đứng chấp tay sau lưng không nói gì. Lão Hồ đứng bên cạnh Cổ Gia, tôi chào hỏi hẳn cũng cười khó xử, Cổ gia chẳng buồn giả làm người mù, kính râm đặt một bên, sắc mặt âm trầm ngồi giữa.

Tôi không hiểu, cười trừ hỏi: “Lão gia tử, ngài ...”

Cổ gia khoát tay nói: “Ngồi.”

Tôi cẩn thận ngồi xuống, có người rót cho tôi một ly trà, Cổ gia đột nhiên nói: “Tiểu Cường, rốt cục chú là ai?”

Sao lại hỏi tôi vậy, tôi cũng người, nếu hỏi tôi đêm qua ăn gì hay uống gì tôi đều có thể nói, nhưng vấn đề này thì khó rồi, dù bao nhiêu người danh vang thiên cổ cũng không đáp được, Sigmund Freud cũng không trả lời nổi, Âu Dương Phong cũng bị vấn đề này bức điên, Cơ Vô Mệnh (1) lại thăm hại hơn, ngay cả mệnh cũng mất.

Chủ yếu tôi không biết trả lời theo góc độ nào, tôi là Tiểu Cường, hay là hiệu trưởng Dục Tài, đồng thời là thần tiên quân dự bị, hai cái trước Cổ gia biết, cái cuối không thể nói... Tôi thực hoài niệm khi còn bé, khi đó không trả lời được câu hỏi thì chỉ bị ghi 26 điểm, sư phụ cũng không làm gì. Đánh sao? Nhiều nhất là nói móc vài câu vì sao chỉ thi được 26 điểm, nhưng hiện tại tôi gặp phải vấn đề buộc phải đáp -- nếu tôi không trả lời được thì phải bỏ ra đó.

Tôi ngây ngốc hồi lâu, nhưng vẫn không nói gì, lúc này một người chạy tới nói nhỏ vào tai Cổ gia: “Hắn không mang ai theo.” Chẳng lẽ nói tôi, tôi dẫn người theo làm gì?

Cổ gia dần dần hòa hoãn lại, bỗng vuốt chén trà hỏi: “Nam nhân mà, ăn uống đánh bạc chơi gái không sao, nhưng không thể làm quân bán nước.”

Tôi nghe câu trước, mặt mày hớn hờ nói: “Xem ngài nói gì kìa, Bán Bao mà có giác ngộ này thì tốt rồi – quân bán nước? Ai là quân bán nước?” Cổ gia nói nửa câu sau làm tôi mơ hồ.”

Cổ gia cao giọng hỏi: “Chú muốn đồ cổ làm gì?”

Còn không chờ tôi mang một bộ lý do ra lừa người, lão Hồ đã nhin không được nói: “Là mấy hôm trước một tên ngoại quốc tìm Cổ gia, đưa ra ý muốn mua toàn bộ đồ cổ trong tay Cổ gia, xem ra là bọn buôn lậu quốc tế.”

Rác rưởi, Cổ gia không thiếu tiền, nhưng đây không phải là vấn đề chủ yếu, chủ yếu là: Cổ gia không muốn trở mặt nhìn người khác đem đồ tổ tiên ta lưu lại làm đồ chơi mang ra ngoài.” Cổ gia nghe Lão Hồ nói vậy, vui mừng gật đầu.

Tôi giật mình, Cổ Đức Bạch thần thông quảng đại, rõ ràng càng hoạt động tới chỗ Cổ gia. Tôi thì trùng hợp lại hỏi tới nên Cổ gia khó tránh khỏi đem tôi trở thành bọn như Cổ Đức Bạch, bọn họ cho rằng tôi cũng là một nhóm Mafia, ít nhất là một thuyết khách.

Tôi thương tâm nói: “Các người sao có thể nghĩ tôi như vậy?” Tôi thật muốn nói cho bọn họ là Nhạc Phi còn tặng chữ cho tôi đó.

Cổ gia nói: “Trong lúc quan trọng thế này chú đột nhiên chạy tới tìm lão già này mượn đồ, không trách bọn ta đa tâm, hiện tại chú nói cho anh là chú định lấy mấy thứ này làm gì?”

Tôi thở dài: “Được rồi, tôi nói thẳng ra, tôi đến lần này đích xác là có liên quan tới bọn chúng, hơn nữa lấy mấy thứ này cũng chính xác là định nộp cho bọn chúng...”

Đám người Cổ gia xúc động phần nộ, ngay cả Lão Hồ cũng không nhin được hung hăng trừng tôi, Cổ gia vung tay lên: “Để nó nói xong đã.”

“Nhưng tôi vì cứu người, hơn nữa cam đoan cuối cùng Ngọc bích quy Triệu.” Tôi nói giản dị ý sâu xa đem chuyện Không Không Nhi nói ra, thân phận của hắn không thể làm rõ, chỉ nói là một vị bằng hữu, Lão Hồ nhíu mày nói: “Vậy anh sao có thể cam đoan mấy thứ đó bình yên vô sự? Cường tử anh biết đó, đây đều là mấy thứ yêu thích của Cổ gia! Hơn nữa dùng tiền của mình mua mấy thứ của mình, mọi người đây cũng không ngu tới mức làm chuyện như vậy, bằng hữu của anh nếu muốn phát gia làm giàu, chắc là mua nguyên kiện bán linh kiện à?”

Cổ gia bỗng nhiên tỏ ý hân câm mồm, ánh mắt lóe lên hỏi tôi: “Đối phương rốt cục đoạt của chú bảo bối gì?” Lão nhân này, thật là một đồ cổ si, lúc này còn quan tâm, nhưng mà không thể để lão nắm được mấu chốt vấn đề, đối phương là Mafia, chuyện lật vật này căn bản không khiến bọn chúng ra tay.

Tôi mấy lần muốn nói lại thôi, tôi thật không biết nên nói thế nào, Cổ gia già nhưng không hồ đồ, tùy tiện nói dối sợ sẽ bị phản lại, hơn nữa khe hở lớn méo lại bảo tròn, người ta chỉ cần hỏi, nhiều đồ cổ như thế từ đâu tôi có, hiện tại tôi cần lão nhân này trợ giúp....

Cổ gia thấy tôi khó xử nói: “Lão Hồ cũng nói với chú, bảo bối là vận mệnh của lão, chú không nói tình huống sao lão có thể yên tâm cho chú hả?”

Lúc này tôi hạ quyết tâm, liếc mắt cực kỳ thâm ý với Cổ gia, Cổ gia bất động thanh sắc nói: “Lão Hồ, này mang bọn nó xuống đi.”

Lão Hồ ngẩn ra, nhưng không nói gì dẫn người đi xuống.

Cổ gia rót đầy trà vào chén, nói: “Nói đi, gia gia muốn nhìn chú có bí mật gì không muốn người biết.”

Tao chẳng buồn biên chuyện nói luôn: “Ngài tin vào chuyển thế đầu thai chứ?”

Cổ gia cũng không lấy làm lạ, biết tôi tất có lời muốn nói nữa, vuốt tóc trắng nói: “Trước kia không tin, nhưng hiện tại lại hy vọng thật sự có, bởi vì gia gia người là ta đây cũng đã sống sung sướng tới cuối đời rồi.”

Tôi cười nói: “”Vậy lúc ngài uống Mạnh bà thang đừng nhớ tôi giả làm người mù, nếu không kiếp sau thật sự chuyển kiếp thành người mù đó.”

Cổ gia rốt cục hết kiên nhẫn nói: “Chú rốt cục muốn nói gì?”

“Mấy thứ đồ cổ tôi bị cướp đi: Đoản kiếm mà Kinh Kha thích sát Tần Vương, Hoàng kim giáp mà Hạng Vũ mặc, quần áo của bọn họ với Lưu Bang và Lý Sư Sư thay ra, đại bộ phận là chín thành mới hơn nữa là hàng thật 100% cả.”

Cổ gia ngạc nhiên nói: “Có ý gì?”

“Bọn họ bản thân ở cùng với tôi, nếu ngài nguyện ý, tôi điện thoại một cái có thể cho Tây Sở Bá Vương tới uống trà với ngài, hoặc là cho Lý Sư Sư ngồi gáy Đoản Tam huyền cho ngài, muốn gặp Tần Thủy Hoàng thì hơi khó, gần đây việc khai quật Tần Vương Lăng trên TV có chiếu thì ông ta làm tổng công trình sư...” Tôi mang ngũ nhân tổ, cho tôi chuyện hảo hán Lương Sơn đều nói cho Cổ gia.

Cổ gia ánh mắt mờ mịt giống như người mù, ông ấy lẩm bẩm: “Lão nên tin tưởng chú...”

Tôi nói: “Ngài có gì nghi hoặc cứ hỏi.” Đã nói thật, tôi cảm giác thoải mái cực kỳ, cũng không sợ hỏi, nguyên lai nói thật lại sướng thế.

Cổ gia bỗng nhiên nói: “Lần trước tại đại hội võ lâm chú cho lão mấy thứ, lão nhìn qua đều là thời Tống, nhưng là lại chưa bị ô xy hóa cùng dấu vết bị chôn dưới đất, thậm chí cả giấy bùa hộ mệnh...”

Tôi gật đầu nói: “Cũng thế, đó là lột xuống từ chân nhân à, bánh mì mà tôi ăn còn có niên đại lớn hơn ngài, còn có hai đứa tôi dẫn tới gặp ngài, từng đấu với Lão Hồ, đó chính là các chiến sĩ của Nhạc Phi.”

Cổ gia lúc này không còn hoài nghi, thất thanh kêu lên: “Ai yêu, lần trước không ngờ bọn họ là tiền bối triều Tống, đã đắc tội rồi.”

Tôi cười nói: “Không sao, chúng ta đều theo tuổi mà tính, bọn họ gặp ngài cũng gọi là gia gia thôi.”

oOo

(1): Sigmund Freud là tâm lý triết học, Âu Dương Phong là nhân vật trong Xạ Điều Anh Hùng Truyện, Cơ Vô Mệnh là nhân vật Võ Lâm Ngoại Truyện....

Sigmund Freud (tên đầy đủ là Sigmund Schlomo Freud; 6 tháng 5, 1856 – 23 tháng 9, 1939) nguyên là một bác sĩ về thần kinh và tâm lý người Áo. Ông được công nhận là người đặt nền móng và phát triển lĩnh vực nghiên cứu về phân tâm học. Cho đến ngày nay mặc dù lý thuyết về phân tâm học của ông còn gây nhiều tranh cãi và người ta còn đang so sánh hiệu quả của các phương pháp phân tâm học của ông với các phương pháp điều trị khác, nhưng cũng phải thừa nhận rằng ông là một nhà tư tưởng có ảnh hưởng lớn trong thế kỷ 20.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Loạn Chiến Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.